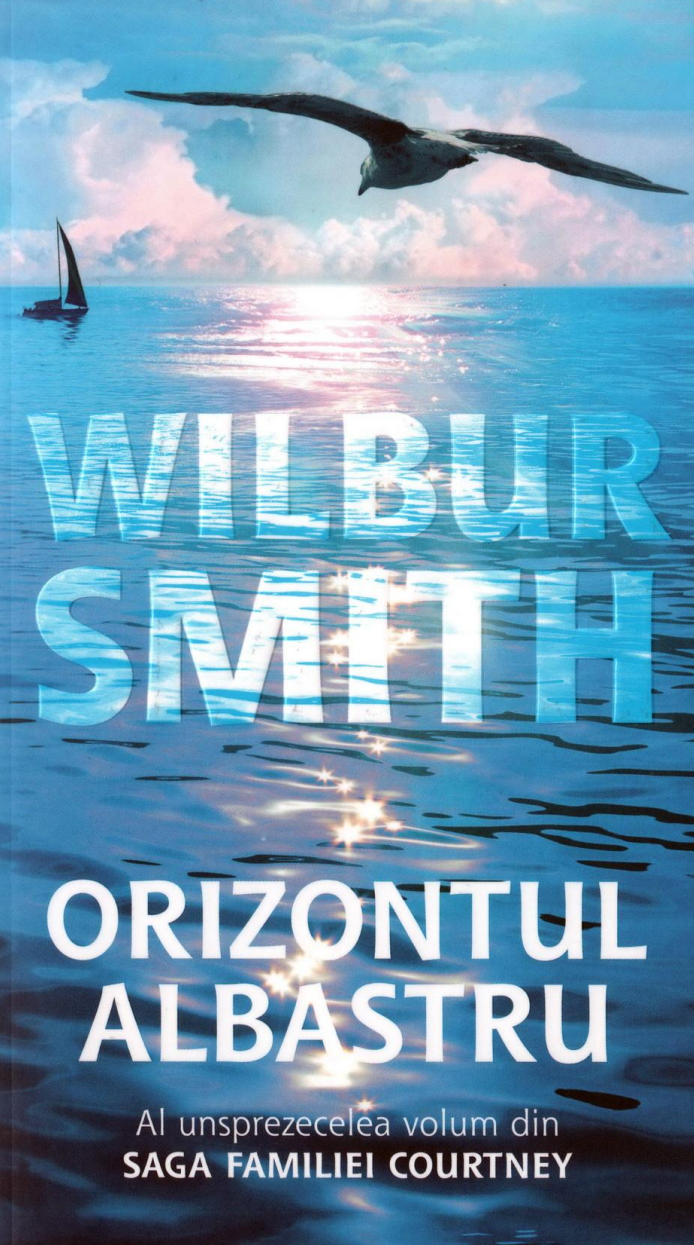

WILBUR SMITH

ORIZONTUL ALBASTRU

Al unsprezecelea volum din
SAGA FAMILIEI COURTNEY

Wilbur Smith

ORIZONTUL ALBASTRU

SAGA FAMILIEI COURTNEY

- *Festinul leilor*
- *Sunetul tunetului*
- *Sanctuarul*
- *Tărâmul în flacări*
- *Puterea sabiei*
- *Furia*
- *Vulpea aurie*
- *Vremea morții*
- *Păsări de pradă*
- *Musonul*

SERIA EGIPTUL ANTIC

- *Războinicii Nilului*
- *Ultimul papirus*
- *Magul*
- *Căutarea*
- *Zeul deșertului*

ALTE TITLURI:

- *În pericol*

WILBUR SMITH

ORIZONTUL ALBASTRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMITH, WILBUR
Orizontul albastru / Wilbur Smith.
- Bucureşti : RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978-606-006-073-4

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

WILBUR SMITH
Blue Horizon
Publicat pentru prima dată în 2003 de Macmillan Publishers Ltd.
20 New Wharf Road, London N1 9RR
Copyright © Wilbur Smith, 2003
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Maria Adam prin Lingua Tradom

© RAO Distribuţie, 2017
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-073-4

Dedic această carte soției mele,
MOKHINISO,
cel mai bun lucru
care mi s-a întâmplat vreodată

Cei trei stăteau pe malul mării și priveau cum luna întindea o fâșie de irizații strălucitoare pe apele întunecate.

– Peste două zile e lună plină, zise Jim Courtney încrezător. Marii roșii vor fi flămânzi ca niște lei.

Un val ajunse pe mal și lăsă spumă în jurul gleznelor lor.

– Hai s-o lansăm în loc să stăm aici la taclale, sugeră vărul lui, Mansur Courtney.

Părul îi lucea în lumina nopții ca arama proaspăt lustruită, iar zâmbetul îi strălucea la fel de tare. Îi dădu un ghiont ușor tânărului negru de lângă el, care nu purta decât un petic de pânză pe mijloc.

– Haide, Zama.

Amândoi se aplecară. Mica ambarcațiune alunecă cu greu în față, iar ei împinseră încă o dată. De data asta, barca se înfipse în nisipul ud.

– Așteptați următorul val mare, ordonă Jim și cei doi se pregătiră. Uite că vine!

Creasta valului se umflă de la distanță, apoi porni în viteză spre ei, înălțându-se tot mai mult. Se sparse la mal într-o spumă albă, aruncând în sus prora bărcii și făcându-i să se clatine din pricina forței – fură nevoiți să se agațe de copastie în timp ce apa se învolbura în jurul lor, înaltă până la brâu.

– Hai, cu toții! strigă Jim, iar ei împinseră barca, unindu-și forțele. Alergați odată cu ea!

Barca se desprinse și se eliberă, iar cei trei se folosiră de contracurent ca să o împingă de pe mal, intrând în apă până la umăr.

– Treceți la vâsle! spuse Jim, bolborosind când valul următor îi trecu peste cap.

Întinseră brațele, se apucară de marginea bărcii și se azvârliră la bord, cu apa scurgându-se de pe ei. Râzând bucuroși, apucară vâslele lungi ce așteptau pregătite și le strecurară prin cuiele de furchet.

– Împingeți!

Vâslele se scufundară, se legănară și ieșiră apoi din apă, lăsând să cadă picături ce luceau argintii în lumina lunii și făcând vârtejuri mici și luminoase la suprafață. Barca se îndepărtă lejer de malul turbulent și intrară în ritmul ușor și îndelung exersat.

– În ce direcție? întrebă Mansur.

Atât el, cât și Zama se uitară, cum era firesc, la Jim, așteptând îndrumări: Jim era întotdeauna liderul.

– La Cazan! spuse Jim hotărât.

– M-am gândit eu, râse Mansur. Încă mai ești supărat pe Big Julie.

Zama scuipă peste marginea bărcii fără să rateze o bătaie.

– Ia seama, Somoya! Big Julie e încă supărată pe tine.

Zama i se adresă în Lozi, limba lui nativă. „Somoya" însemna „vânt puternic". Era numele pe care Jim îl primise în copilărie din cauza temperamentului său.

Amintirea îl făcu să se încrunte. Niciunul nu văzuse vreodată peștele pe care îl botezaseră Big Julie, dar știau că e femelă, nu mascul, pentru că doar femelele creșteau atât de mari și de puternice. Îi simțiseră puterea împinsă din adâncimi prin firul întins de pescuit. Apa țâșnea prin împletitură și se învolbura ieșind din copastie, lăsând o brazdă adâncă în lemnul tare în timp ce din mâinile lor sfâșiate picura sânge.

– În 1715, tata se afla pe bătrâna *Fecioară din Oman* când aceasta a eșuat la Danger Point, zise Mansur în arabă, limba lui nativă. Omul a încercat să înoate la mal și să tragă parâma prin valuri; când era la jumătatea drumului, un pagel roșu și mare a

trecut pe sub el. Apa era atât limpede, încât se vedea urcând de la trei stânjeni mai jos. L-a muşcat de piciorul stâng, deasupra genunchiului, şi a înghiţit bucata cu totul, ca un câine cu o aripă de pasăre. Omul a ţipat şi s-a zbătut în apa înspumată de sângele lui, încercând să sperie peştele, dar acesta s-a învârtit pe sub el şi l-a apucat de celălalt picior. Pe urmă, l-a tras sub apă şi l-a purtat în adânc. Nu l-au mai văzut niciodată.

– Spui povestea asta de fiecare dată când vreau să merg la Cazan, bombăni Jim nemulţumit.

– Şi de fiecare dată reuşeşte să te bage în sperieţi, zise Zama în engleză.

Cei trei petrecuseră mult timp împreună şi vorbeau fluent în limba celorlalţi – engleză, arabă şi Lozi –, trecând cu uşurinţă de la una la alta.

Jim râse, mai degrabă ca să se descarce decât din amuzament.

– Şi unde, mă rog, ai învăţat expresia asta dezgustătoare, păgânule?

Zama zâmbi.

– De la distinsul tău tată, răspunse el şi, de data asta, Jim nu mai avu replică.

În schimb, privi spre orizontul care se lumina.

– Peste două ore răsare soarele. Vreau să ajungem la Cazan până atunci. E cel mai bun moment ca să ne încercăm norocul din nou cu Julie.

Înaintară spre inima golfului, pe deasupra valurilor lungi din dreptul Capului, care mărşăluiau în rânduri dezlănţuite încă din lunga lor călătorie prin sudul Atlanticului. Cum vântul sufla din plin la proră, nu puteau ridica singura velă. În spatele lor se înălţa masivul luminat de lună al Muntelui Masă, cu vârful turtit. Aproape de poalele muntelui se zărea o aglomeraţie întunecată de nave ancorate, majoritatea celor mai mari având vergile coborâte. Acest ancoraj era caravanseraiul mărilor sudice. Vasele comerciale şi cele de război ale Companiei Olandeze a Indiilor de Est, ale VOC-ului şi ale altor şase naţiuni foloseau Capul Bunei Speranţe pentru revizie şi aprovizionare cu hrană după lungile călătorii pe ocean.

La ora aceea matinală, puține lumini se vedeau pe mal – doar felinare slabe pe zidurile castelului și la ferestrele tavernelor de pe plajă, acolo unde echipajele de pe navele din golf încă petreceau. Ochii lui Jim se îndreptară firesc spre singura lumină despărțită de celelalte de peste o milă marină de întuneric. Acolo erau depozitul și biroul Companiei Comerciale a Fraților Courtney și el știa că era lumina din biroul tatălui său de la etajul al doilea al depozitului.

– Taica își numără iar șekelii, râse în sinea lui.

Tom Courtney, tatăl lui Jim, era unul dintre cei mai de succes negustori de la Capul Bunei Speranțe.

– Începe să se vadă și insula, spuse Mansur, iar Jim își îndreptă atenția spre ce aveau de făcut.

Ajustă funia de la timonă, care era înfășurată pe degetul mare de la piciorul său drept. Schimbară puțin cursul la babord, mergând către capătul nordic al insulei Robben. „Robben" era cuvântul olandez pentru focile care se cățărau pe aflorimentul stâncos. Deja se simțea mirosul animalelor în aerul nopții: duhoarea fecalelor încărcate de pește era sufocantă. Ajuns mai aproape, Jim se urcă pe banca de lopătar ca să se orienteze spre mal, verificând punctele de reper care să-l ajute să aducă barca exact deasupra gropii adânci pe care o numiseră Cazanul.

Deodată, strigă speriat și căzu înapoi pe bancă.

– Uitați-vă la țărănoiul ăsta! O să dea peste noi. Fir-ați să fiți, trageți înapoi!

O navă înaltă, cu pânze foarte mari, apăruse pe tăcute și cu repeziciune de după capătul nordic al insulei. Împinsă de vântul de nord-vest, venea spre ei cu o viteză înspăimântătoare.

– Afurisit de olandez bătut în cap! înjură Jim, trăgând cu putere de vâsla lungă. Marinar criminal de uscat, fiu de târfă de tavernă! Nu are nici măcar o lumină aprinsă.

– Și tu *unde*, mă rog, ai învățat asemenea expresii? spuse Mansur, gâfâind printre bătăile disperate de vâslă.

– Ești un clovn la fel de mare ca olandezul ăsta prost, îi zise Jim supărat.

Nava se înălța deasupra lor, cu valul de la proră strălucind argintiu în lumina lunii.

– Semnalizeaz-o!

Vocea lui Mansur se înăspri brusc când pericolul deveni mai vizibil.

– Nu-ţi bate capul, răspunse Zama. Dorm duşi. Nu o să te audă. Trageţi!

Cei trei smuciră cu putere vâslele şi mica ambarcaţiune păru că zboară pe apă, dar nava cea mare se apropia parcă şi mai rapid.

– Trebuie să sărim? întrebă Mansur pe un ton încordat.

– Bine! mormăi Jim. Suntem chiar deasupra Cazanului. Testează teoria tatălui tău. Ce picior o să-ţi înhaţe Big Julie mai întâi?

Vâsleau cu o frenezie tăcută în noaptea răcoroasă, cu sudoarea curgând şi strălucindu-le pe feţele contorsionate. Se îndreptau spre siguranţa stâncilor, acolo unde nava mai mare nu-i putea ajunge, dar încă erau la o distanţă de o lungime de cablu, iar velele înalte erau de-acum deasupra lor, ascunzând lumina stelelor. Auzeau vântul care răsuna în pânză, scârţâitul lemnului şi bolborositul muzical al valului de la proră. Niciunul nu vorbea, dar, în timp ce trăgeau de vâsle, se uitau în sus îngroziţi.

– Sfinte Iisuse, cruţă-ne! şopti Jim.

– În numele lui Allah! spuse Mansur încetişor.

– Toţi părinţii tribului meu!

Fiecare îşi striga propriul Dumnezeu sau propriii zei. Zama vâslea fără încetare, dar ochii îi străluceau pe faţa întunecată în timp ce vedea moartea apropiindu-se de ei. Valul de presiune din faţa prorei îi ridică, apoi se treziră călare pe el, fiind aruncaţi în spate şi coborând cu pupa înainte pe coasta acestuia. Oglinda pupei se scufundă şi apa îngheţată năvăli pe punte, inundând vasul. Toţi trei fură aruncaţi peste bord în clipa în care carena masivă îi lovi. Când căzu în apă, Jim îşi dădu seama că fusese o ciocnire oblică. Barca fu aruncată într-o parte, dar fără să aibă nicio crăpătură în scânduri.

Jim era împins spre adâncuri, dar încercă să înoate şi mai jos. Ştia că i-ar fi fost fatal dacă s-ar fi lovit de fundul navei. Aceasta putea fi acoperită de scoici după traversarea oceanului,

iar cochiliile ascuțite ca o lamă puteau să-i sfâșie carnea de pe oase. Își încordă toți mușchii din corp anticipând agonia, dar aceasta nu veni. Simțea un foc în plămâni, iar pieptul se umfla, disperat să respire. Rezistă până când fu sigur că nava trecuse, apoi se întoarse la suprafață și lovi apa cu brațele și picioarele. Văzu conturul auriu al lunii prin apa limpede, tremurătoare și neclară, și înotă spre ea cu toată îndârjirea și puterea. Apoi ieși la aer și își umplu plămânii. Se întoarse pe spate cu răsuflarea tăiată, sufocat, inhalând dulceața dătătoare de viață.

– Mansur! Zama! zise răgușit, ignorând durerea din plămânii chinuiți. Unde sunteți? Ciripiți, la naiba! Să vă aud!

– Aici!

Era vocea lui Mansur și Jim se uită după el. Vărul lui se agăța de barca scufundată, cu cârlionții roșcați lipiți de față ca blana de focă. În aceeași clipă, încă un cap ieși la suprafață între ei.

– Zama.

Jim ajunse la el dând de două ori din brațe și-i ridică fața din apă. Zama tuși și din gât îi țâșni o explozie de apă de mare. Apoi vomă. Încercă să-l prindă pe Jim de gât cu ambele brațe, dar Jim se feri până când acesta își relaxă brațele, apoi îl trase spre marginea bărcii scufundate.

– Uite! Ține-te de asta! zise el așezându-i mâna pe copastie.

Cei trei rămaseră așa, răsuflând din greu.

Jim fu primul care își reveni suficient de repede încât să se înfurie din nou.

– Ticălos și pui de târfă! spuse el icnind, uitându-se după nava care se îndepărta.

Aceasta mergea netulburată mai departe.

– Nici măcar nu știe că aproape ne-a omorât.

– Pute mai rău decât o colonie de foci.

Vocea lui Mansur era încă răgușită, iar efortul de a vorbi îi stârni un acces de tuse.

Jim adulmecă aerul și simți mirosul care-l îmbâcsea.

– Vas de sclavi. Un vas de sclavi afurisit, zise scârbit. E inconfundabil mirosul ăsta.

– Sau un vas cu ocnași, spuse Mansur cu voce aspră. Probabil transportă prizonieri de la Amsterdam la Batavia.

Văzură nava schimbându-şi cursul, cu pânzele modificându-şi forma în lumina lunii, în vreme ce făcea un ocol ca să intre în golf şi să se alăture celorlalte vase ancorate acolo.

– Aş vrea să dau de căpitan într-o bodegă de pe docuri, spuse Jim înfuriat.

– Las-o baltă! îl sfătui Mansur. Ţi-ar înfige un cuţit în coaste sau în alt loc sensibil. Hai să scoatem barca!

Jim fu nevoit să se strecoare pe sub oglinda pupei. Pipăi după bancul transversal şi găsi găleata din lemn încă legată dedesubt. Ancoraseră tot echipamentul de barcă pentru lansarea periculoasă în valuri. Începu să scoată apa din carenă, aruncând-o constant peste bord. Când golise deja jumătate de barcă, Zama îşi revenise suficient cât să urce la bord şi să-l ajute, aruncând apa cu găleata. Jim trase de vâslele care pluteau încă pe lângă barcă, apoi verifică restul echipamentului.

– Toate sculele de pescuit sunt aici. Deschise gura unui sac şi se uită înăuntru, apoi adăugă: Chiar şi momeala.

– Mergem mai departe? întrebă Mansur.

– Sigur că da! De ce nu, în numele lui Satan?

– Păi... Mansur părea nesigur. Era cât pe ce să ne înecăm.

– Dar nu ne-am înecat, zise Jim scurt. Zama a uscat-o, iar Cazanul e la mai puţin de o lungime de cablu distanţă. Big Julie aşteaptă micul dejun. Să mergem s-o hrănim.

Îşi ocupară din nou poziţiile pe bănci şi apucară vâslele lungi.

– Ţărănoiul ăsta afurisit ne-a costat o oră de pescuit, se căină Jim amărât.

– Putea să te coste mult mai mult, Somoya, râse Zama, dacă nu eram aici să te scot – Jim luă un peşte mort din sacul cu momeală şi i-l aruncă în cap.

Păreau să îşi recupereze rapid buna dispoziţie şi simţul de camaraderie.

– Nu mai vâsliţi, ne apropiem de ţintă! îi avertiză Jim, iar ei se apucară de sarcina delicată de a manevra barca, aşezându-se deasupra gropii stâncoase din adâncimile verzi de sub ei.

Trebuiau să arunce ancora pe marginea sudică a Cazanului, apoi să lase curentul să-i poarte înapoi peste canionul subteran

adânc. Curentul plin de vârtejuri care dădea numele locului le îngreuna munca și ratară de două ori ținta. Cu multă sudoare și multe înjurături, scoaseră bolovanul de douăzeci și două de kilograme care ținea loc de ancoră și încercară din nou. Zorii apărură la răsărit înainte ca Jim să apuce să testeze adâncimea cu un fir fără momeală, pentru a se asigura că erau în poziția perfectă. Măsură lungimea firului cu brațele desfăcute, în timp ce îl desfășura peste bord.

– Cincizeci și trei de stânjeni! exclamă el când simți plumbul lovindu-se de fund. Aproape șaizeci de metri. Suntem exact deasupra sufrageriei lui Big Julie. Scoase repede plumbul, mișcând ambele mâini. Puneți momeala, băieți!

Cei doi începură să se bată pe sacul cu momeală. Jim întinse mâna și înhăță dintre degetele lui Mansur cea mai dorită momeală dintre toate, un chefal lung cât antebrațul lui. Îl agățase în plasă cu o zi în urmă, în laguna de după ancorajul companiei.

– E prea bună pentru tine, îi explică el rezonabil. Numai un pescar adevărat poate să se descurce cu Julie.

Înfipse cârligul de oțel pentru rechini în ochii chefalului. Bucla cârligului era lată de două palme. Erau trei metri de lanț de oțel ușor, dar solid. Alf, fierarul tatălui său, îl făurise special pentru el. Jim era sigur că avea să reziste chiar și la forța unui rege pagel uriaș care să-l abată pe stânci. Învârti momeala peste cap, lăsând firul greu să se lărgească cu fiecare mișcare, până când, în cele din urmă, îi dădu drumul și capătul firului țâșni departe peste suprafața verde. Când momeala se scufundă în adânc, lăsă firul să coboare după ea.

– Direct în gâtul lui Big Julie, zise el bucuros. De data asta nu mai scapă. De data asta e a mea.

Când simți plumbul atingând fundul, întinse un colac de fir pe punte și călcă ferm pe el cu piciorul drept gol. Avea nevoie de ambele mâini ca să vâslească împotriva curentului și să mențină barca pe poziție deasupra Cazanului, în timp ce firul greu se mișca de sus în jos.

Zama și Mansur pescuiau cu ace și fire mai ușoare, folosind ca momeală bucăți de scrumbie. Imediat începură să tragă

în barcă tot felul de pești – sparide roșii, plătici argintii zvârcolindu-se, somni pătați gemând ca niște purcei când băieții scoteau cârligele, aruncându-i apoi pe fundul bărcii.

– Peștișori pentru băieței! râdea Jim de ei.

Avea grijă de firul lui greu, vâslind încet ca să țină ambarcațiunea contra curentului. Soarele se înălța peste linia orizontului, alungând răcoarea din aer. Cei trei își scoaseră hainele și rămaseră doar în izmene.

În apropiere, focile mișunau pe stâncile insulei, scufundându-se și răsucindu-se în jurul bărcii ancorate. Deodată, un mascul se scufundă sub barcă și înhăță peștele pe care Mansur îl scotea din apă; îl smulse din cârlig și ieși la suprafață cu el între fălci, la câțiva metri distanță.

– Scârbă blestemată de Dumnezeu! strigă Mansur mânios, în timp ce foca strângea peștele furat la piept, smulgând bucăți de carne cu ai săi colți lucioși.

Jim dădu drumul vâslei și băgă mâna în sacul cu momeală. Își alesese muniția din albia râului aflat în capătul nordic al moșiei și fiecare piatră era rotundă, netedă și cu greutatea ideală. Jim exersase cu praștia până când ajunsese să doboare o gâscă zburând la înălțime cu patru lovituri din cinci. Se pregăti să arunce, învârtind praștia pe deasupra capului până când începu să vibreze. Apoi îi dădu drumul, iar piatra zbură din buzunărel. Nimeri foca exact în mijlocul capului rotund și negru și auzi osul fragil trosnind. Animalul muri pe loc, iar leșul începu să plutească purtat de curent, zvâcnind în convulsii.

– Nu ne mai fură el peștii, zise Jim, îndesând praștia înapoi în sac. Iar ceilalți tocmai au primit o lecție de bune maniere.

Celelalte foci se îndepărtară de barcă. Jim apucă vâsla din nou și își reluară conversația întreruptă.

Cu doar o săptămână în urmă, Mansur se întorsese pe una dintre navele Courtney dintr-o călătorie comercială pe coasta de est a Africii până la strâmtoarea Ormuz. Le descrisese frumusețile pe care le văzuse și aventurile minunate pe care le împărtise cu tatăl lui, care fusese căpitan pe *Darul lui Allah*.

Tatăl lui Mansur, Dorian Courtney, era celălalt partener din companie. În copilărie, fusese capturat de pirații arabi și

vândut prințului din Oman, care-l adoptase și-l convertise la islamism. Fratele lui vitreg, Tom, era creștin, pe când Dorian era musulman. Când Tom îl găsise și-l salvase pe fratele său mai mic, încheiaseră un parteneriat frumos. Împreună aveau acces la ambele lumi religioase, iar afacerea lor înflorise. În ultimii douăzeci de ani, făcuseră comerț în India, Arabia și Africa și își vânduseră mărfurile exotice în Europa.

În timp ce Mansur vorbea, Jim urmărea fața vărului său, invidiindu-i din nou frumusețea și farmecul. Mansur moștenise toate acestea de la tatăl lui, precum și părul auriu-roșcat care-i atârna pe spate. La fel ca Dorian, era sprinten, în timp ce Jim semăna cu propriul său tată, fiind masiv și puternic. Tatăl lui Zama, Aboli, îi compara cu un taur și o gazelă.

– Hai, vere! întrerupse Mansur povestirea, ca să-l tachineze pe Jim. Eu și Zama o să umplem barca până la copastie până când să apuci tu să te trezești. Prinde odată un pește!

– Am prețuit întotdeauna calitatea mai mult decât cantitatea, răspunse Jim pe un ton compătimitor.

– Păi... nu ai nimic mai bun de făcut, așa că ne poți povesti despre călătoria ta în ținutul hotentoților.

Mansur aruncă în barcă încă un pește strălucitor ce se zvârcolea.

Figura sinceră a lui Jim se lumină de bucurie amintindu-și propria aventură. Se uită instinctiv spre nord, dincolo de golf, spre munții colțuroși pe care soarele dimineții îi colora în auriul cel mai strălucitor.

– Am călătorit în nord treizeci și opt de zile, se lăudă el, dincolo de munți și de marele deșert, dincolo de granițele acestei colonii, pe care nimeni nu are voie să le încalce, conform guvernatorului și consiliului VOC din Amsterdam. Am mers prin ținuturi în care nu a mai pus piciorul niciun alb înaintea noastră.

Nu avea talentul pentru descrieri poetice al vărului său, nici fluența acestuia, dar entuziasmul lui era contagios. Mansur și Zama râdeau împreună cu el în timp ce povestea despre triburile de barbari pe care le întâlnise și despre turmele nesfârșite de vânat sălbatic împrăștiate pe câmpii. Din când în când, îi spunea lui Zama:

– E adevărat ce spun, nu-i așa, Zama? Erai cu mine. Spune-i lui Mansur că e adevărat.

Zama încuviința solemn.

– E adevărat. Jur pe mormântul tatălui meu. Fiecare vorbă e adevărată.

– Într-o zi, o să mă întorc, zise Jim, promițându-și mai mult sieși decât celorlalți. O să mă întorc și o să trec de orizontul albastru până la hotarul acestui ținut.

– Iar eu o să merg cu tine, Somoya! zise Zama, privindu-l cu afecțiune și cu o încredere deplină.

Zama își amintea ce îi spusese tatăl lui despre Jim pe când trăgea să moară, întins pe pelerina lui din piele de animal, mistuit de vârsta înaintată – un gigant răpus a cărui putere păruse cândva că propteşte însuși cerul. „Jim Courtney este cu adevărat fiul tatălui său, șoptise Aboli. Agață-te de el cum m-am agățat eu de Tom. N-o să regreți niciodată, fiule!"

– O să merg cu tine, repetă Zama, iar Jim îi făcu cu ochiul.

– Sigur că da, puşlama! Nimeni altcineva nu te primește.

Îl bătu pe Zama pe spate atât de tare, încât aproape îl dădu jos de pe bancă.

Ar fi spus și mai multe, dar în clipa aceea colacul firului de sub picior se mișcă, iar el scoase un strigăt triumfător.

– Julie ne bate la ușă. Intră, Big Julie!

Dădu drumul vâslei și înhăță firul, ținându-l strâns între ambele mâini, cu o buclă lejeră pregătită de aruncat peste bord. Fără să li se spună ceva, ceilalți doi își scoaseră propriile fire, apucându-le și trăgându-le peste copastie, împletindu-și mâinile și lucrând cu febrilitate. Știau cât de important era să-i lase spațiu lui Jim să se desfășoare cu un pește cu adevărat mare.

– Hai, drăguța mea! îi șopti Jim peștelui, ținând delicat firul între degetul mare și cel arătător. Nu simțea nimic în afară de apăsarea ușoară a curentului. Hai, scumpa mea! Tati te iubește, se rugă el.

Apoi simți presiunea în fir, o mișcare blândă, aproape imperceptibilă. Fiecare nerv din corp i se întinse la maximum.

– E aici. E încă aici.

Firul se slăbi din nou.

– Nu mă părăsi, inima mea! Te rog, nu mă părăsi!

Jim se aplecă peste bord, ţinând firul sus, astfel încât să coboare direct dintre degetele lui în vârtejul verde al apelor. Ceilalţi se uitau fără să respire măcar. Apoi, deodată, văzură cum mâna lui dreaptă era trasă irezistibil în jos de o greutate uriaşă. Văzură cum muşchii braţelor şi ai spatelui său se încordau şi se strângeau, ca o năpârcă gata să atace, dar niciunul dintre ei nu vorbi şi nici nu se mişcă atunci când mâna care ţinea firul aproape că atinse suprafaţa mării.

– Da! zise Jim încet. Acum! Se trase apoi în spate cu toată greutatea. Da! Da şi da!

De fiecare dată când spunea cuvântul, trăgea înapoi firul, apucând când cu braţul drept, când cu cel stâng. Nici forţa lui Jim nu ceda deloc.

– Ăsta nu poate fi peşte, zise Mansur. Niciun peşte nu e atât de puternic. Probabil că s-a înfipt cârligul în albie.

Jim nu-i răspunse. Acum se lăsa pe spate cu toată greutatea, cu genunchii sprijiniţi de copastia din lemn, ca să-şi menţină echilibrul. Strângea din dinţi, era roşu la faţă şi ochii păreau să-i iasă din orbite.

– Prindeţi de fir! spuse el icnind, iar ceilalţi doi ţâşniră pe punte să-l ajute, dar, înainte să ajungă la pupă, Jim fu ridicat în picioare şi izbit de marginea bărcii.

Firul îi aluneca printre degete şi simţiră mirosul pielii arse, precum acela al coastelor de berbec sfârâind pe cărbuni, care i se desprindea de palme.

Jim urlă de durere, dar ţinu firul strâns. Cu un efort uriaş, reuşi să-l treacă peste marginea copastiei şi încercă să-l fixeze acolo. Dar pielea i se sfâşie şi mai mult când încheieturile degetelor se loviră de lemn. Cu o mână îşi scoase basca, folosind-o drept mănuşă, iar cu cealaltă lipi firul de lemn. Toţi trei strigau ca nişte demoni în focul iadului.

– Ajutaţi-mă! Apucaţi capătul!

– Lasă-l să plece! O să îndrepţi cârligul.

– Luaţi găleata! Aruncaţi cu apă pe fir! Altfel o să ia foc!

Zama reuși să prindă firul cu ambele mâini, dar, în ciuda forței lor combinate, nu reușeau să oprească goana peștelui mare. Firul șuiera încordat în timp ce trecea peste margine și toți simțeau în palmă legănarea cozii mari care îl mișca.

– Apă, pentru numele lui Iisus, udați-l! urlă Jim.

Mansur luă apă cu găleata de peste margine și o aruncă peste mâinile lor și peste firul care sfârâia.

Din fir ieșiră aburi, iar apa se evaporă.

– Dumnezeule! Am pierdut aproape tot firul, strigă Jim când văzu capătul pe fundul de lemn. Cât de repede poți, Mansur! Leagă încă un colac.

Mansur lucră cu repeziciune și cu dexteritatea pentru care era renumit, dar reuși exact la limită; când strânse nodul, frânghia îi fu smulsă din mâini și trasă printre degetele celorlalți doi, sfâșiind pielea mai tare; după aceea, trecu peste bord și se scufundă în adâncurile verzi.

– Oprește-te! se rugă Jim de pește. Vrei să ne omori, Julie? Nu vrei să te oprești, frumoasa mea?

– Deja s-a dus jumătate din al doilea colac, îi avertiză Mansur. Lasă-mă să trec în locul tău, Jim. E sânge pe toată puntea.

– Nu, nu, scutură Jim din cap. Încetinește! Inima e aproape frântă.

– A ta sau a ei? întrebă Mansur.

– Treci pe scenă, vere, îl avertiză Jim îndârjit. Glumele tale se irosesc aici.

Firul începu să treacă mai încet printre degetele sfâșiate, apoi se opri.

– Lasă găleata cu apă, ordonă Jim. Apucă de fir.

Mansur rămase în spatele lui Zama și, după creșterea greutății, Jim reuși să dea drumul la o mână și să-și sugă degetele.

– Noi facem asta ca să ne distrăm? întrebă el gânditor. Apoi, vocea îi redeveni serioasă: Acum e rândul nostru, Julie.

Menținând presiunea asupra firului în timp ce se mișcau, se repoziționară de-a lungul punții, stând umăr lângă umăr, aplecați de la mijloc și cu firul trecut printre picioare.

– Unu, doi și-un tigru! îi coordonă Jim, apoi traseră de fir, folosindu-se de toată forța.

Nodul trecu înapoi în barcă și Mansur, al treilea la rând, încolăci firul din nou pe fundul bărcii. Peștele uriaș își adună puterile de încă patru ori și țâșni înapoi, iar ei fură nevoiți să-l lase să ia fir, dar de fiecare dată se îndepărta tot mai puțin. Pe urmă, îi întorceau capul și-l aduceau înapoi, zbătându-se și smucindu-se, tot mai vlăguit.

Deodată, Jim strigă de bucurie din capătul opus.

– Iat-o! O văd acolo, jos.

Peștele se întoarse în cerc mult sub carenă. Când apăru din nou, o latură roșiatică, parcă de bronz, captă lumina soarelui și sclipi ca o oglindă.

– Sfinte Iisuse, e frumoasă!

Jim văzu uriașul ochi auriu al peștelui uitându-se la el prin apa de culoarea smaraldului. Gura pagelului se deschidea și se închidea spasmodic, iar branhiile se umflau pompând apa, golite de aer. Fălcile erau suficient de cuprinzătoare încât să înghită capul unui om cu tot cu umeri, având șiruri de colți lungi și groși cât arătătorul lui.

– Acum cred povestea unchiului Dorry, zise Jim icnind de efort. Dinții ăștia ar putea smulge cu ușurință piciorul unui om.

În cele din urmă, la aproape două ore după ce Jim înfipsese pentru prima dată acul în falca peștelui, îl traseră lângă barcă. Ridicară împreună capul gigantic din apă. Peștele începu să zvâcnească pentru ultima dată. Avea o dată și jumătate lungimea unui om înalt și era gros la mijloc cât un ponei Shetland. Zvâcni și se încordă până când își atinse cu botul zimții lați din coadă, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Făcea apa de mare să țâșnească și să sară în valuri puternice, scăldându-i pe cei trei de parcă ar fi fost sub o cascadă. Bărbații îl țineau strâns, până când spasmele violente slăbiră. Jim strigă:

– Țineți-o bine! E pregătită să primească preotul.

Apoi apucă bățul praștiei de sub oglinda pupei. Capătul bâtei era îmbrăcat în plumb, echilibrat și greu în mâna sa dreaptă. Ridică sus capul peștelui și lovi cu toată forța. Nimeri peștele în creasta osoasă de deasupra ochilor galbeni ce sticleau. Corpul masiv înțepeni, iar vibrații violente scuturară

laturile strălucitoare şi roşii ca soarele. Apoi, viaţa îl părăsi şi, cu burta albă în sus, începu să plutească alături de barcă, cu branhiile deschise precum umbrela de soare a unei doamne.

Uzi de sudoare şi de apă de mare, gâfâind îngrozitor şi îngrijindu-şi mâinile sfâşiate, bărbaţii se aplecară pe oglinda pupei şi priviră uluiţi spre creatura incredibilă pe care o omorâseră. Nu existau cuvinte care să exprime îndeajuns emoţiile copleşitoare de triumf şi de remuşcare, de bucurie şi de melancolie care îi cuprindeau acum, când pasiunea extremă a vânătorului atinsese apogeul.

– În numele Profetului, ăsta e chiar Leviatanul, spuse Mansur încetişor. Mă face să mă simt atât de mic...

– Rechinii vor apărea din clipă în clipă, rupse vraja Jim. Ajutaţi-mă să o urc la bord!

Trecură sfoara printre branhiile peştelui, apoi traseră toţi trei, înclinând barca periculos, aproape răsturnând-o când îl urcară peste margine. Barca era abia suficient de mare pentru încărcătură, astfel că nu mai aveau loc acum să stea pe bănci; aşa că se aşezară pe copastie. Un solz se desprinsese de pe pielea peştelui când îl trecuseră peste margine: avea mărimea unui dublon de aur şi era la fel de strălucitor.

Mansur îl ridică şi-l întoarse în lumina soarelui, privindu-l fascinat.

– Trebuie să ducem peştele acasă, la High Weald, zise el.

– De ce? întrebă Jim răstit.

– Ca să-l arătăm familiei, tatălui meu şi tatălui tău.

– Până la lăsarea serii îşi va pierde culoarea, solzii se vor usca şi vor păli, iar carnea va începe să putrezească şi să se împută, zise Jim scuturând capul. Vreau să mi-o amintesc aşa, în toată gloria.

– Şi ce-o să facem cu ea?

– O vindem comisarului de bord de pe nava VOC.

– O creatură atât de minunată! Să o vindem ca pe un sac de cartofi? Mi se pare un sacrilegiu, protestă Mansur.

– „Şi vă voi da fiarele pământului şi peştii din apă." Ucideţi! Mâncaţi! cită Jim. *Geneza.* Chiar vorbele Domnului. Cum să fie un sacrilegiu?

– Dumnezeul tău, nu al meu, îl contrazise Mansur.

– E același Dumnezeu, al tău și al meu. Doar că folosim nume diferite.

– E și Dumnezeul meu, zise Zama, care nu voia să rămână pe dinafară. Kulu Kulu, Cel mai Măreț din Cei Măreți.

Jim își înfășură o cârpă pe mâna rănită.

– Atunci, în numele lui Kulu Kulu! Pagelul ăsta este calea noastră de acces pe nava olandeză. O să-l folosesc ca pe o scrisoare de recomandare către comisar. Nu am de gând să-i vând doar un pește, ci tot ce produce High Weald.

Briza din nord-vest sufla cu zece noduri în urma lor, așa că reușiră să ridice singura velă, care îi împinse repede în golf. Opt nave erau ancorate sub tunurile castelului. Multe dintre ele erau acolo de câteva săptămâni, fiind deja bine aprovizionate.

Jim le arătă ultima navă sosită.

– Probabil că nu au pus piciorul pe uscat de luni bune. Sunt hămesiți după mâncare proaspătă. Poate că sunt deja bolnavi de scorbut.

Jim întoarse timona și intră printre navele ancorate.

– După ce au fost gata să ne facă, ne datorează ceva profit.

Toți membrii familiei Courtney erau negustori până în măduva oaselor și chiar și pentru cel mai tânăr dintre ei cuvântul „profit" avea o semnificație aproape religioasă. Jim se îndreptă spre nava olandeză. Era înaltă, cu trei punți și douăzeci de tunuri pe o parte, cu velatură pătrată și trei catarge; era mare și greoaie și în mod evident o navă comercială înarmată. Naviga sub flamura VOC și steagul Republicii Olandeze. Când se apropiară, Jim văzu stricăciunile de la carenă și greement. În mod clar, avusese parte de o călătorie aspră. Ajunși și mai aproape, Jim distinse numele navei la pupă, scris cu litere aurii șterse: *Het Gelukkige Meeuw – Pescărușul norocos.* Zâmbi văzând cât de inadecvat fusese botezată bătrâna doamnă zdrențăroasă. Apoi își miji ochii verzi de mirare și de curiozitate.

– Femei, pe legea mea! zise el arătând în față. Sute de femei!

Mansur și Zama săriră în picioare, se agățară de catarg și se zgâiră în față, ferindu-și ochii de soare.

– Ai dreptate! exclamă Mansur.

În afară de soţiile târgoveţilor, de fiicele lor apatice şi atent supravegheate şi de târfuliţele din tavernele de pe malul apei, femeile erau un lucru rar la Capul Bunei Speranţe.

– Uitaţi-vă la ele! spuse Jim cu răsuflarea tăiată de uimire. Uitaţi-vă la frumuseţile acelea!

În faţa catargului principal, puntea era plină de siluete feminine.

– De unde ştii că-s frumoase? întrebă Mansur. Suntem prea departe ca să-ţi dai seama. Probabil nu sunt decât nişte babe slute.

– Nu, Dumnezeu nu poate fi atât de crud cu noi, râse Jim încântat. Fiecare dintre ele e un înger trimis din rai. Sunt sigur!

Pe dunetă se afla un grup mic de ofiţeri, iar grupurile de marinari munceau deja la repararea greementului stricat şi la vopsirea carenei. Dar cei trei tineri din barcă nu aveau ochi decât pentru siluetele feminine de pe puntea principală. Simţiră din nou duhoarea emanată de navă şi Jim exclamă îngrozit:

– Sunt legate cu lanţuri din fier de picioare.

Avea vederea cea mai bună dintre toţi şi observă că rândurile de femei se mişcau pe punte într-un singur şir, cu mersul stângaci al captivului înlănţuit.

– Ocnaşe! încuviinţă Mansur. Îngerii tăi din rai sunt ocnaşe. Mai urâte ca păcatul.

Acum erau suficient de aproape încât să distingă trăsăturile câtorva fiinţe murdare, având părul cărunt şi slinos, gurile ştirbe, paloarea zbârcită a pielii îmbătrânite, ochii duşi în fundul capului, cele mai jalnice feţe, cu petele urâte şi vânătăile provocate de scorbut. Se uitau la ambarcaţiunea ce se apropia cu ochii goi, deznădăjduiţi, fără să arate vreun interes sau vreo umbră de emoţie.

Chiar şi instinctele lascive ale lui Jim se domoliră imediat. Acestea nu mai erau fiinţe omeneşti, ci animale bătute, abuzate. Zdrenţele de pânză aspră erau rupte şi murdare. Era limpede că le purtau de când plecaseră din Amsterdam. N-avuseseră apă să-şi spele trupul, darămite hainele. Paznici cu muschete erau

amplasați la gabiile de pe catarg și pe teuga de deasupra punții. Când barca ajunse destul de aproape ca să se poată auzi, un subofițer cu bluză albastră se apropie în grabă de marginea navei și duse un cornet la gură.

– Dați-vă la o parte! strigă el în olandeză. E o navă de prizonieri. Plecați sau tragem în voi.

– Vorbește serios, Jim, zise Mansur. Hai să ne retragem!

Jim îi ignoră propunerea și ridică un pește.

– *Vars vis!* Pește proaspăt! strigă el. Direct din apa mării. Prins acum o oră. Bărbatul de lângă copastie ezită și Jim simți că aceea era șansa lui. Uită-te la ăsta! Arătă spre leșul uriaș care umplea aproape toată barca. Pagel! Cel mai bun pește de mâncat din mare! E suficient să hrănească toți oamenii de la bord timp de o săptămână.

– Stai! strigă celălalt, apoi alergă spre un grup de ofițeri. Urmă o discuție scurtă, după care se întoarse la copastie. Bine, atunci! Haideți! Dar nu vă apropiați de proră! Agățați-vă de lanțurile de la pupă.

Mansur coborî vela micuță și vâsliră până lângă navă. Marinarii stăteau în dreptul copastiei, cu muschetele îndreptate spre barcă.

– Nu încercați vreo șmecherie, îi avertiză subofițerul, dacă nu vreți un glonț în stomac.

Jim îi zâmbi mieros și-i arătă mâinile goale.

– Nu avem niciun gând rău, *mijnheer*[1]. Suntem pescari cinstiți.

Era încă fascinat de rândurile de femei înlănțuite și le privi cu repulsie și milă în timp ce se mișcau într-un șir mizer pe lângă copastia apropiată. Apoi se concentră să tragă barca lângă vas. Făcu asta cu gesturi pompoase de marinar, iar Zama aruncă barbeta spre un marinar care aștepta lângă lanțurile de deasupra lor.

Comisarul de bord, un bărbat chel și plinuț, se iți peste copastie și se uită în jos, spre barcă, pentru a vedea marfa. Părea impresionat de mărimea pagelului uriaș.

[1] Echivalent olandez pentru „milord" (n.tr.)

– N-am de gând să strig. Urcă aici ca să putem vorbi, îl invită acesta pe Jim, apoi îi spuse unui marinar să arunce o scară de frânghie peste margine.

Era invitația la care spera Jim. Se cățără și sări peste lateralul navei ca un acrobat, aterizând pe punte lângă comisarul de bord și lovindu-și cu zgomot tălpile goale de lemn.

– Cât vrei pe cel mare?

Întrebarea comisarului era ambiguă; îl măsură pe Jim cu o privire calculată de pederast. „Bună bucată de carne", își zise el, privind brațele și pieptul musculos, precum și picioarele lungi și zvelte, netede și bronzate de soare.

– Cincisprezece guldeni de argint pentru toată încărcătura de pește.

Jim pronunță mai apăsat ultimul cuvânt. Interesul comisarului pentru el era evident.

– Ai scăpat de la balamuc? răspunse comisarul. Tu, cu peștii tăi și cu barca ta murdară nu valorați nici jumătate.

– Eu și barca nu suntem de vânzare, îl asigură Jim satisfăcut.

Era în elementul lui când se târguia. Tatăl lui îl instruise bine. Nu se dădea înapoi de la a se folosi de înclinațiile sexuale ale comisarului ca să-l convingă să-i ofere prețul cel mai bun. Se învoiră la opt guldeni pentru toată încărcătura.

– Vreau să păstrez cei mai mici pești pentru cina familiei mele, zise Jim, iar comisarul izbucni în râs.

– E greu să se înțeleagă omul cu tine, *kerel*[1].

Scuipă în palma dreaptă și i-o întinse. Jim scuipă într-a lui și bătură palma.

Comisarul ținu mâna lui Jim ceva mai mult decât era necesar.

– Ce altceva mai ai de vânzare, armăsar tânăr?

Îi făcu cu ochiul și își plimbă limba pe buzele groase și crăpate de soare.

Jim nu-i răspunse imediat, ci merse lângă copastie ca să se uite cum cobora echipajul de pe *Het Gelukkige Meeuw* o plasă

[1] Amic, flăcău (în olandeză în original, n.tr.)

de încărcare în barcă. Mansur și Zama împinseră cu greu peștele uriaș în plasă. Apoi, plasa fu trasă în sus și adusă pe punte. Jim se întoarse din nou spre comisar.

– Pot să-ți vând legume proaspete – cartofi, ceapă, dovleci, fructe, orice dorești – la jumătate din prețul pe care îl dai dacă vei vrea să cumperi din grădinile companiei, îi spuse Jim.

– Știi foarte bine că VOC are monopol, șovăi comisarul. Nu am voie să cumpăr de la comercianți particulari.

– Pot să rezolv asta cu câțiva guldeni în buzunarul potrivit, zise Jim atingându-și nasul pe o parte.

Toți știau cât de ușor era să-i îmbunezi pe funcționarii companiei de la Capul Bunei Speranțe. Corupția era un stil de viață în colonii.

– Atunci, foarte bine. Adu-mi o încărcătură cu cele mai bune mărfuri, se învoi comisarul, punând o mână protectoare pe brațul lui Jim. Dar să nu te prindă. N-am vrea ca un băiat frumușel ca tine să ajungă sfâșiat de bici.

Jim se feri de atingerea lui încercând să nu pară prea evident. Nu era indicat să superi un client. Pe puntea teugei se stârni zarvă și, recunoscător că scăpase de atențiile asudate și directe ale comisarului, Jim privi peste umăr.

Primul grup de prizoniere era împins sub punte și un alt șir ieșea la aer, ca să facă mișcare. Jim se uită la fata din fruntea noului rând de prizoniere. I se tăie răsuflarea și-și simți pulsul bubuind în urechi. Era înaltă, dar slabă și palidă. Purta o haină de pânză iezită, cu tivul atât de zdrențuit, încât i se vedeau genunchii prin găuri. Avea picioarele subțiri și osoase, carnea topită de înfometare și brațele asemenea. Pe sub pânza fără formă, trupul ei părea băiețesc, lipsit de rotunjimile și contururile curbate ale femeilor. Dar Jim nu se uita la trupul ei: îi privea fața.

Avea capul mic, dar așezat cu grație pe gâtul lung, ca o lalea deschisă pe tulpină. Avea pielea albă și fără cusur, atât de fină, încât i se părea că-i vede pometii prin ea. Chiar și în acele împrejurări cumplite, se vedea că făcuse efortul de a nu se lăsa scufundată în mlaștina disperării. Părul îi era dat pe spate, împletit într-o coadă groasă care-i atârna pe un umăr, și reușise

cumva să-l țină curat și pieptănat. Îi ajungea până aproape de talie, fiind blond și moale ca mătasea chinezească și lucind ca o guinee de aur în lumina soarelui. Dar ochii ei îi tăiară lui Jim respirația preț de un minut. Erau albaștri, de culoarea cerului african în miezul verii. Când se uită la el prima dată, se făcură mari. Apoi deschise buzele și el îi văzu dinții albi și regulați, fără spații între ei. Se opri brusc și femeia din spate se împiedică de ea. Amândouă își pierdură echilibrul și căzură. Lanțurile de la picioare zornăiră și cealaltă femeie o împinse tare în față, înjurând-o cu accentul de pe docurile din Antwerp.

– Hai, prințesă, mișcă-ți păsărica aia frumoasă!

Fata nu părea să o ia în seamă.

Unul dintre paznici apăru în spatele ei.

– Mișcă-te mai departe, vacă proastă!

Cu o bucată de frânghie noduroasă o lovi peste brațul gol și subțire, unde îi apăru imediat o umflătură roșie. Jim se abținu cu greu să-i sară în apărare și cel mai apropiat paznic îi observă mișcarea. Întoarse țeava muschetei spre Jim, care păși în spate. Știa că, de la distanța aceea, alicele l-ar fi eviscerat. Dar fata îi văzuse și ea mișcarea și părea să fi recunoscut ceva la el. Se împletici în față, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi de durere din pricina loviturii, și își masă umflătura sângerie cu cealaltă mână. Rămase cu ochii îndreptați stăruitor spre Jim când trecu de locul în care acesta stătea încremenit pe punte. Știa că era periculos și imposibil să vorbească cu ea, dar cuvintele îi ieșiră înainte să și le poată înghiți și vocea lui era plină de milă.

– Te-au înfometat.

O imitație palidă de zâmbet trecu peste buzele ei, dar nu dădu niciun alt semn că l-ar fi auzit. Apoi, babornița din spatele ei o împinse în față.

– N-ai parte de sculă tânără azi, Înălțimea Ta! Trebuie să-ți folosești degetul. Mișcă-te!

Fata înaintă pe punte, departe de el.

– Lasă-mă să-ți dau un sfat, *kerel*, zise comisarul lângă umărul lui. Nu cumva să încerci ceva cu una dintre târfele astea. E drumul cel mai scurt spre iad.

Jim reuşi să zâmbească.

– Sunt un bărbat curajos, dar nu prost. Întinse mâna şi comisarul numără opt monede de argint în palma lui. Trecu un picior peste copastie şi adăugă: O să aduc o încărcătură de legume mâine. Pe urmă, poate mergem împreună la mal şi bem un grog într-o tavernă.

Când coborî în barcă, murmură: „Sau aş putea să-ţi rup gâtul şi picioarele alea grase". Îşi ocupă locul la cârmă.

– Dă parâmele şi ridică pânza, îi strigă lui Zama, apoi întoarse barca în direcţia vântului.

Înaintară pe lângă *Meeuw*. Capacele de la gurile de tun erau deschise ca să intre lumina şi aerul pe platformele pentru tunuri. Jim se uită la cel mai apropiat când ajunse în dreptul lui. Platforma aglomerată şi puturoasă era o privelişte din iad, iar duhoarea era demnă de o cocină sau o hazna. Sute de fiinţe umane stăteau înghesuite în spaţiul acela jos şi îngust de luni întregi fără încetare.

Jim îşi mută privirea şi se uită în sus, la copastie, mult deasupra capului său. Încercă să o găsească pe fată, deşi ştia că avea să fie dezamăgit. Pe urmă, pulsul i se acceleră când ochii aceia incredibil de albaştri priviră în jos, la el. În şirul de prizoniere, fata păşea pe lângă copastia din dreptul prorei.

– Numele tău? Cum te cheamă? strigă el deodată.

În clipa aceea, să-i ştie numele era cel mai important lucru din lume.

Răspunsul ei abia se auzi în vânt, dar i-l citi pe buze:

– Louisa.

– O să mă întorc, Louisa. Nu fi tristă, strigă el nechibzuit, iar ea îl privi inexpresiv.

Apoi făcu ceva şi mai nechibzuit. Ştia că era o nebunie, dar ea era prea înfometată. Ridică pagelul roşu pe care nu-l vânduse. Avea aproape cinci kilograme, dar îl aruncă în sus cu uşurinţă. Louisa întinse mâna şi-l prinse cu ambele mâini, cu o expresie disperată, flămândă pe faţă. Băboiul grotesc din spatele ei sări în faţă şi încercă să i-l smulgă din mâini. În aceeaşi clipă, alte trei sau patru femei intrară în luptă, bătându-se

pentru peşte ca o haită de lupoaice. Paznicii dădură fuga să despartă grupul, lovind şi biciuind cu frânghii cu noduri femeile care ţipau. Jim se întoarse îngreţoşat, cu inima sfâşiată de milă şi de o altă emoţie pe care nu o recunoştea, pentru că nu o mai simţise până atunci.

Cei trei se îndepărtară într-o tăcere sumbră, dar la fiecare câteva minute Jim se întorcea să se uite la nava-închisoare.

– Nu poţi să faci nimic pentru ea, zise Mansur în cele din urmă. Uit-o, vere! Nu poţi să ajungi la ea.

Jim se întunecă la faţă de mânie şi de frustrare.

– Nu pot? Crezi că le ştii pe toate, Mansur Courtney! Mai vedem noi. Mai vedem noi!

Pe plaja din faţă, unul dintre rândaşi ţinea de funie nişte măgari înşeuaţi, gata să-i ajute să tragă barca pe plajă.

– Nu staţi acolo ca nişte cormorani care-şi usucă aripile pe o piatră. Coborâţi pânza, mârâi Jim către ceilalţi doi, chinuit încă de o mânie fără formă şi fără ţintă.

Aşteptau primul val mare, ţinându-se de vâsle şi sperând să apară cât mai repede. Când îl văzu venind, Jim strigă:

– Începem! Trageţi la rame amândoi. Trageţi!

Valul intră pe sub pupă şi deodată începură să plutească însufleţiţi pe creasta sa verde şi răsucită, alergând spre plajă. Valul îi purtă sus, apoi se retrase, lăsându-i pe uscat. Ei săriră din barcă, iar rândaşul alergă împreună cu măgarii, pe care îi agăţară de lanţ. Fugiră pe lângă măgari, mânându-i cu biciul şi trăgând barca deasupra zonei de apă adâncă, apoi o dezlegară.

– O să am din nou nevoie de măgari mâine-dimineaţă, la prima oră, îi spuse Jim rândaşului. Să-i pregăteşti.

– Aşadar, ne întoarcem la nava iadului, aşa e? întrebă Mansur indiferent.

– Ca să le ducem o încărcătură de legume, zise Jim pe un ton dezinteresat.

– Ce vrei să obţii în schimb? întrebă Mansur la fel de nonşalant.

Jim îi lovi uşor braţul, apoi încălecară amândoi pe spatele măgarilor. Jim aruncă o ultimă privire gânditoare dincolo de golf,

unde era ancorată nava-închisoare, apoi o luară pe malul lagunei, pe deal, în sus, spre clădirile văruite de pe moşie, gospodăria şi depozitele pe care Tom Courtney le botezase High Weald, după conacul cel mare din Devon unde se născuseră el şi Dorian şi pe care niciunul dintre ei nu-l mai văzuse de ani întregi.

Numele era singurul lucru pe care cele două case îl aveau în comun. Aceasta era construită în stilul local. Acoperişul era căptuşit cu un strat gros de stuf. Capetele triunghiulare graţioase şi arcada care dădea în curtea centrală fuseseră create de celebrul arhitect olandez Anreith. Numele moşiei şi emblema familiei erau încorporate în fresca împodobită cu heruvimi şi sfinţi de deasupra arcadei. Emblema înfăţişa un tun cu ţeava lungă, aflat pe suportul cu roţi, şi o panglică dedesubt, cu literele „CCFC" – pentru Compania Comercială a Fraţilor Courtney. Pe o casetă separată era scrisă legenda: „High Weald, 1711". Casa fusese construită în acelaşi an în care se născuseră Jim şi Mansur.

Când îşi făcură intrarea gălăgioasă pe sub arcadă în curtea pavată, Tom Courtney ieşi tropăind pe uşile principale ale depozitului. Era un bărbat masiv, având peste un metru optzeci înălţime şi umerii laţi. Barba sa neagră şi deasă era străbătută de fire argintii, iar în creştetul capului mai avea o singură şuviţă de păr, dar cârlionţi deşi îi înconjurau chelia lucioasă, coborând stufos pe ceafă. Burta, cândva plată şi fermă, căpătase o rotunjime impresionantă. Trăsăturile sale aspre erau brăzdate de nenumărate riduri de expresie, iar ochii îi sclipeau de amuzament şi de mulţumirea specifică unui om prosper şi extrem de încrezător.

– James Courtney! Ai fost plecat atât de mult, încât am uitat cum arăţi. E bine că ai trecut pe-aici. Nu-mi place să te bat la cap, dar are de gând vreunul dintre voi să facă şi ceva treabă?

Jim plecă umerii cu un aer vinovat.

– Am fost aproape scufundaţi de o afurisită de navă olandeză... cât pe ce să ne înece! Pe urmă, am prins un pagel roşu, mare cât un cal. Ne-a luat două ore să-l aducem. A trebuit să-l vindem uneia dintre navele din golf.

– În numele lui Iisus, băiete, ai avut o dimineaţă plină. Nu-mi spune restul necazurilor, lasă-mă să ghicesc! Aţi fost

atacaţi de o navă de linie franceză şi fugăriţi de un hipopotam rănit. Tom hohoti de râs, încântat de propria glumă. În fine, cât aţi primit pe pagelul mare cât un cal? întrebă el.

– Opt guldeni de argint.

Tom fluieră.

– Trebuie să fi fost un monstru. Pe urmă, expresia lui deveni serioasă. Asta nu-i o scuză, băiete. Nu ţi-am dat liber toată săptămâna. Ar fi trebuit să te întorci de câteva ore.

– M-am tocmit cu comisarul de pe nava olandeză, zise Jim. O să ia toată hrana pe care i-o putem trimite – şi la preţuri bune, papa.

O expresie vicleană înlocui râsul în ochii lui Tom.

– Se pare că nu ţi-ai pierdut vremea. Bravo, băiete!

În clipa aceea, o femeie frumoasă, aproape la fel de înaltă ca Tom, ieşi din bucătăriile din capătul opus al curţii. Avea părul adunat în vârful capului într-un coc mare şi mânecile bluzei suflecate pe braţele rotunde şi bronzate.

– Tom Courtney, nu-ţi dai seama că bietul copil a plecat de dimineaţă fără să ia micul dejun? Lasă-l să mănânce înainte să-l cerţi.

– Sarah Courtney, strigă Tom, bietul tău copil nu mai are cinci ani.

– E ora prânzului şi pentru tine, răspunse Sarah. Eu, Yasmini şi fetele am trudit în faţa plitei toată dimineaţa. Haideţi, veniţi toţi!

Tom ridică braţele învins.

– Sarah, eşti un tiran, dar aş mânca şi un bizon, cu tot cu coarne, zise el.

Coborî de pe verandă şi-l luă pe Jim pe după umeri cu un braţ, iar cu celălalt îl cuprinse pe Mansur; apoi îi conduse spre uşa de la bucătărie, unde Sarah îi aştepta cu braţele murdare de făină până la coate.

Zama luă cei doi măgari şi-i scoase din curte, ducându-i la grajduri.

– Zama, spune-i fratelui meu că doamnele îl aşteaptă cu prânzul, strigă Tom după el.

– O să-i spun, *oubaas*! zise Zama, folosind cel mai respectuos apelativ pentru stăpânul de la High Weald.

– De cum termini de mâncat, întoarce-te cu toți oamenii, îl avertiză Jim. Trebuie să alegem și să încărcăm legumele pe care le ducem la *Pescărușul norocos* mâine.

Bucătăria era plină de femei, majoritatea sclave de casă eliberate, javaneze grațioase, cu pielea aurie, venite din Batavia. Jim se duse să-și îmbrățișeze mama.

Sarah se prefăcu supărată.

– Nu fi nătăfleț, James!

Dar se îmbujoră de plăcere când el o ridică și o sărută pe ambii obraji.

– Lasă-mă imediat jos să-mi văd de treabă.

– Dacă tu nu mă mai iubești, măcar mă iubește mătușa Yassie.

Se duse apoi la femeia frumoasă și delicată care era prinsă în brațele propriului fiu.

– Hai, Mansur! Acum e rândul meu.

O luă pe Yasmini din îmbrățișarea lui Mansur. Purta o fustă *ghāgrā*[1] și o bluză *colī*[2] din mătase colorată. Era slabă și ușoară ca o fată, cu pielea arămie și strălucitoare, cu ochii oblici și negri ca onixul. Firele ninse din fața părului des și negru nu erau un semn al vârstei: se născuse cu ele, la fel ca mama și bunica ei.

În vreme ce femeile se agitau în jurul lor, bărbații se așezară în capul mesei din arbore de lemn galben, plină cu platouri și castroane. Erau farfurii cu *bobootie curry*[3] în stil malaysian, cu miros de oaie și de mirodenii, bogată în ouă și iaurt, o plăcintă enormă de vânat făcută din cartofi și din carnea antilopei împușcate de Jim și Mansur în savană, pâini încă fierbinți din cuptor, vase de lut cu unt galben, carafe cu lapte bătut gros și cu bere slabă.

– Unde e Dorian? întrebă Tom din capul mesei. Iar întârzie!

– M-a strigat cineva?

[1] Fustă lungă, brodată și plisată, purtată mai ales în India (n.tr.)

[2] Bluză cu mâneci scurte ce lasă mijlocul dezgolit, specifică portului indian (n.tr.)

[3] Mâncare tradițională din Africa de Sud, asemănătoare cu musacaua (n.tr.)

Dorian intră păşind sprinten în bucătărie, încă zvelt şi atletic, chipeş şi vesel, cu o chică de cârlionţi roşietici, identici cu cei ai fiului său. Purta cizme înalte de călărie, prăfuite până la genunchi, şi o pălărie de paie cu borul lat. Aruncă pălăria în încăpere, iar femeile îl întâmpinară cu strigăte de bucurie.

– Tăcere! Toată lumea! Parcă aţi fi nişte găini când intră şacalul în coteţ, strigă Tom, iar larma se mai potoli puţin. Haide, stai jos, Dorry, până nu le căpiezi pe femeile astea. Urmează să aflăm povestea pagelului uriaş pe care l-au prins băieţii şi a învoielii pe care au făcut-o cu o navă VOC aflată în golf.

Dorian se aşeză lângă fratele lui şi înfipse cuţitul în crusta plăcintei cu vânat. Un oftat de mulţumire se auzi dinspre toţi cei prezenţi când un nor de aburi aromaţi se ridică până la bârnele înalte din lemn de sâmbovină de pe tavan. Când Sarah puse mâncarea cu lingura în farfuriile cu model albastru cu sălcii, camera se umplu de tachinările bărbaţilor şi de chicotelile şi demonstraţiile spontane de afecţiune ale femeilor.

– Care e problema cu flăcăul Jim? zise Sarah privind peste masă şi ridicând vocea peste zarvă.

– Nimic, zise Tom, cu lingura ridicată pe jumătate la gură. Se uită atent la fiul lui. E ceva?

Treptat, liniştea se aşternu la masă şi toţi se uitară la Jim.

– De ce nu mănânci? întrebă Sarah alarmată. Apetitul nepotolit al lui Jim era o legendă în familie. Ai nevoie de o doză de sulf şi melasă.

– Sunt bine, doar că nu mi-e foame, zise Jim. Se uită la plăcinta de care abia se atinsese, apoi la feţele celor din jur. Nu vă uitaţi aşa la mine. Nu-s pe moarte.

Sarah încă îl privea.

– Ce s-a întâmplat azi?

Jim ştia că era în stare să vadă prin el de parcă ar fi fost din sticlă. Sări în picioare.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse el, apoi împinse scaunul în spate şi ieşi din bucătărie în curte.

Tom se ridică să-l urmeze, dar Sarah clătină din cap.

– Lasă-l în seama mea, bărbate, zise ea.

O singură persoană putea să-i dea ordine lui Tom Courtney, aşa că el se lăsă ascultător înapoi în scaun. Spre deosebire de atmosfera din urmă cu doar câteva clipe, încăperea era cufundată acum într-o tăcere apăsătoare.

Sarah privi din capătul mesei.

– Ce s-a întâmplat azi acolo, Mansur?

– Jim a urcat la bordul navei de prizonieri din golf. A văzut lucruri care l-au tulburat.

– Ce fel de lucruri? întrebă ea.

– Nava era plină de prizoniere. Erau legate, înfometate şi bătute. Vasul pute ca o cocină de porci, zise Mansur cu vocea încărcată de milă şi repulsie.

Se făcu din nou linişte când ceilalţi îşi imaginară scena descrisă de el.

Apoi, Sarah spuse încetişor:

– Şi una dintre femeile de la bord era tânără şi drăguţă.

– De unde ai ştiut? zise Mansur uitându-se la ea uluit.

Jim ieşi pe sub arcadă şi coborî dealul spre padocul de la marginea lagunei. Când poteca apăru de sub copaci, băgă două degete în gură şi chiui. Armăsarul stătea puţin mai departe de restul hergheliei, păscând iarba verde de la marginea apei. Ridică imediat capul când auzi strigătul şi părul de pe frunte îi străluci ca o diademă în lumina soarelui. Arcui gâtul, îşi umflă nările arabe mari şi se uită la Jim cu ochi luminoşi. Jim chiui din nou.

– Hai, Drumfire! strigă el. Vino la mine!

Drumfire ajunse la galop în doar câţiva paşi. Pentru un animal atât de mare, se mişca cu graţia unei antilope. Doar uitându-se la el, Jim simţi că dispoziţia proastă începe să-i dispară. Pielea calului lucea ca mahonul uns, iar coama îi flutura pe spate ca o flamură de război. Copitele îmbrăcate în oţel răscoleau bucăţi de gazon verde, întocmai bubuitului focurilor trase dintr-un şir de tunuri, sunetul după care îl botezase Jim.

Concurând cu orăşenii din colonie şi cu ofiţerii din regimentul de cavalerie, Jim şi Drumfire câştigaseră Discul de Aur

al Guvernatorului la ultimul Crăciun. Astfel, Drumfire dovedise că era cel mai iute cal din Africa, iar Jim refuzase o ofertă de două mii de guldeni de la colonelul Stephanus Keyser, comandantul garnizoanei. Calul și călărețul câștigaseră onoare în ziua aceea, dar nu-și făcuseră niciun prieten.

Drumfire se apropie de potecă, alergând direct spre Jim. Îi plăcea să-și facă stăpânul să tresară. Jim rămase neclintit și, în ultima clipă, Drumfire coti atât de aproape de stăpânul său, încât îi zburli părul. Apoi se opri brusc pe picioarele din față, dând din cap și nechezând nebunește.

– Ești un mare bufon, îi zise Jim. Fii cuminte!

Devenit deodată docil ca o pisică, Drumfire se întoarse și-și lipi botul de pieptul lui, adulmecând buzunarele hainei până când simți mirosul feliei de prăjitură cu prune.

– Cu drag, din dulap, îi spuse Jim ferm.

Drumfire îl împinse cu fruntea, mai întâi ușor, apoi atât de insistent, încât îl ridică pe Jim în aer.

– Nu meriți, dar...

Jim cedă și-i întinse prăjitura. Drumfire salivă în palma lui când apucă și ultima firimitură cu buzele sale catifelate. Jim își șterse mâna de gâtul său lucios, apoi puse o mână pe greabăn și sări ușor pe spatele lui. Simțind atingerea călcâielor, Drumfire își reluă pasul miraculos, iar vântul uscă în scurt timp lacrimile din colțul ochilor lui Jim. Goniră pe marginea lagunei, dar când Jim îl atinse în spatele umărului cu piciorul, armăsarul nu ezită. Se întoarse și plonjă în apa puțin adâncă, făcând să fugă un banc de chefali, guldeni de argint rotitori pe suprafața verde. Brusc, Drumfire ajunse la apă adâncă și Jim alunecă lângă el, în timp ce armăsarul înota. Îl prinse cu mâna de coama lungă și îl lăsă să-l tragă. Înotul era o altă mare bucurie a lui Drumfire și calul scotea acum mormăieli puternice de plăcere. De îndată ce simți fundul malului sub copitele calului, Jim urcă din nou în spatele lui și ieșiră pe plajă cu pași mari.

Apoi, Jim îl întoarse spre malul mării și traversară dunele înalte, lăsând urme adânci în nisipul alb. Coborâră pe cealaltă parte, acolo unde valurile se izbeau de plajă. Nemaifiind oprit,

Drumfire galopa pe marginea apei, alergând mai întâi pe nisipul ud şi tare, apoi scufundându-se până la burtă în apa sărată, în timp ce valurile goneau spre mal. În cele din urmă, Jim îl încetini la pas. Armăsarul galopase până când îl scăpase de starea proastă, lăsând mânia şi vina să se risipească în vânt. Sări în picioare şi se ridică pe spatele lui Drumfire cât era de înalt, iar calul îşi potrivi pasul ca să-l ajute să-şi menţină echilibrul. Era una dintre şmecheriile pe care le învăţaseră împreună.

Stând la înălţime, Jim se uită în golf. *Meeuw* se răsucise în jurul ancorei şi se afla acum cu flancul spre plajă. De la distanţa aceea, părea la fel de cinstită şi de respectabilă precum nevasta unui localnic, fără să dea vreun indiciu despre ororile ascunse în cala înfiorătoare.

– S-a schimbat direcţia vântului, îi spuse Jim calului, care ciuli o ureche să-i asculte vocea. O să se stârnească o furtună cumplită în zilele următoare.

Îşi imagină condiţiile de sub puntea navei de prizonieri dacă aceasta rămânea ancorată în golful expus vânturilor din vest şi ar fi venit furtuna. Se simţi din nou indispus. Se aşeză la loc pe spatele lui Drumfire şi călări în pas mai molcom spre castel. Până să ajungă sub zidurile mari de piatră, hainele i se uscaseră, deşi cizmele *velskoen*[1] din piele de kudu erau încă umede.

Căpitanul Hugo van Hoogen, intendentul garnizoanei, se afla în biroul de lângă depozitul principal de praf de puşcă. Îl salută prietenos pe Jim, apoi îi oferi o pipă cu tutun turcesc şi o ceaşcă de cafea arăbească. Jim refuză pipa, dar bău cu plăcere lichidul negru şi amar – mătuşa lui, Yasmini, îi familiarizase pe toţi cu băutura aceasta. Jim şi intendentul erau complici vechi. Exista o înţelegere tacită între ei ca Jim să fie intermediarul familiei Courtney. Dacă Hugo semna o autorizaţie prin care companiei i se interzicea să ofere provizii sau mărfuri oricărei nave din golf, atunci negustorul particular desemnat în document avea voie să acopere deficitul. Hugo era şi un pescar

[1] Încălţări tradiţionale purtate în Africa de Sud, din piele tăbăcită vegetal sau piele neargăsită moale (n.tr.)

pasionat, iar Jim îi spuse povestea pagelului; Hugo o primi cu un cor de „*Ag nee*, omule!" și „*Dis nee war nee*! Nu-i adevărat!"

Când Jim dădu mâna cu el și-și luă la revedere, avea în buzunar o autorizație de comerț în alb pe numele Companiei Comerciale a Fraților Courtney.

– O să revin sâmbătă să bem o cafea, îi zise Jim făcându-i cu ochiul.

Hugo încuviință amabil.

– O să fii mai mult decât bine-venit, tinere prieten!

Din experiența sa îndelungată, știa că putea avea încredere că Jim îi va aduce comisionul în punguța cu monede de aur și argint.

Întors la grajdurile de la High Weald, Jim îl perie pe Drumfire, nevrând să lase treaba aceasta în seama unui rândaș, apoi îl lăsă în fața ieslei pline cu porumb peste care picurase melasă. Drumfire prefera mâncarea dulce.

Câmpurile și livezile din spatele grajdurilor erau pline de sclavi eliberați, care adunau legumele și fructele proaspete destinate să ajungă pe *Meeuw*. Majoritatea baniților erau deja încărcate cu mere și cartofi, dovleci și napi. Tatăl lui și Mansur supravegheau recolta. Jim îi lăsă acolo și merse la abator. În încăperea rece și cavernoasă, cu pereți groși fără geamuri, zeci de oi proaspăt sacrificate atârnau în cârlige din tavan. Jim scoase cuțitul din teaca de la curea și trecu lama cu mișcări iscusite pe piatra de ascuțit, apoi se duse lângă unchiul Dorian. Ca să pregătească produsele de care aveau nevoie pentru aprovizionarea navei, toți cei de pe moșie trebuiau să ajute la treabă. Sclavii eliberați târau afară din țarc oile persane cu coadă groasă, le puneau la pământ, apoi le trăgeau capul pe spate ca să le expună gâtul la lovitura de cuțit. Alte mâini harnice ridicau animalele moarte în cârlige și le jupuiau de blana însângerată.

Cu vreo câteva săptămâni în urmă, Carl Otto, măcelarul de pe moșie, umpluse afumătoarea cu șunci și cârnați tocmai pentru o asemenea ocazie. La bucătării, toate femeile, de la cea mai bătrână până la cea mai tânără, le ajutau pe Sarah și pe Yasmini să îmbutelieze fructele și să mureze legumele.

În ciuda acestor eforturi susținute, era după-amiază târziu când convoiul de cărucioare trase de măgari, încărcate cu vârf, porni spre plajă. Transferul de alimente din cărucioare în bărcile de provizii dură aproape toată noaptea, până se crăpă de ziuă.

Contrar presimțirilor lui Jim, vântul nu se înteți se, iar marea și valurile fură liniștite când măgarii traseră bărcile grele în jos, pe nisip. La est apăruseră primele gene de lumină când micul convoi porni la drum. Jim era la timonă în barca din față, iar Mansur se afla la vâsle.

– Ce-ai în sac, Jim? întrebă el între două bătăi.

– Nu pune întrebări și eu nu o să te mint.

Jim se uită în jos spre sacul de pânză impermeabilă care stătea între picioarele lui. Vorbea încet, ca să nu-l audă tatăl său. Din fericire, Tom Courtney, aflat la proră, trăsese de prea multe ori cu muscheta în lunga lui carieră de vânător ca să mai aibă auzul sensibil.

– E un dar pentru o iubită? zâmbi șiret Mansur în întuneric, dar Jim îl ignoră.

Săgeata era prea aproape de țintă ca să-i pice bine. Jim împachetase cu grijă în sac o bucată de carne de vânat sărată și uscată la soare, veșnicul *biltong*[1] de la Capul Burilor, vreo cinci kilograme de biscuiți tari înfășurați într-o pânză, un briceag și o pilă cu lamă triunghiulară pe care o șterpelise din atelierul de pe moșie, un pieptăn de baga care-i aparținea mamei lui și o scrisoare în olandeză pe o singură foaie de hârtie.

Ajunseră lângă *Meeuw* și Tom Courtney strigă tare:

– Barcă de transport cu provizii. Permiteți să acostăm?

De pe navă se auzi un strigăt drept răspuns, iar ei vâsliră mai aproape, lovindu-se ușor de carena înaltă.

Ținându-și picioarele lungi îndoite sub ea, Louisa Leuven stătea pe puntea tare în semiîntunericul urât mirositor, tulburat doar de lumina slabă a felinarelor de avertizare. Avea

[1] Tip de pastramă tăiată felii, tradițională în Africa de Sud (n.tr.)

pe umeri o pătură subțire din bumbac de cea mai proastă calitate. Trapele pentru tunuri erau închise și încuiate. Paznicii nu-și asumau riscuri: cu malul atât de aproape, era posibil ca unele femei să încerce să înfrunte curenții reci, fără să se teamă de posibilitatea de a se îneca sau de a fi devorate de rechinii feroce pe care îi atrăgea în apele acelea colonia activă de foci de pe insula Robben. Cât timp femeile fuseseră pe punte în după-amiaza aceea, bucătarul aruncase peste bord o găleată de mațe de la pagelul roșu. Paznicul-șef le arătase prizonierelor aripioarele triunghiulare ale rechinilor, care se repezeau să înhațe resturile însângerate.

– Nu cumva să-și facă vreo șleampătă mizerabilă speranțe să evadeze, le avertiză el.

La începutul călătoriei, Louisa revendicase patul de sub unul dintre tunurile uriașe de bronz. Era mai puternică decât majoritatea celorlalte prizoniere zbârcite și înfometate și, de nevoie, învățase cum să se protejeze. Viața la bord era precum într-o haită de animale sălbatice: femeile din jur erau periculoase și nemiloase ca niște lupi, dar mai viclene și mai șirete. La început, Louisa înțelesese că trebuia să facă rost de o armă, așa că reușise să desprindă o așchie din învelișul din bronz de sub afetul de tun. Petrecuse multe ore noaptea ascuțind-o de țeava tunului, până obținuse un tăiș dublu foarte periculos. Rupsese o fâșie de pânză din tivul hainei și o înfășurase la bază ca să facă un mâner. Ținea pumnalul zi și noapte în buzunarul pe care-l purta legat de talie, pe sub haina de pânză. Până atunci, fusese forțată să taie doar o singură femeie.

Nedda era din Frizia[1], având fund mare și pulpe groase, brațe rotofeie și o față bucălată acoperită de pistrui. Cândva fusese o matroană celebră pentru nobilime. Se specializase în procurarea de copii mici pentru clienții bogați, până când devenise prea lacomă și încercase să șantajeze un client. Într-o noapte fierbinte, tropicală, când nava plutea liniștită la câteva grade la sud de ecuator, Big Nedda se furișase lângă Louisa pe întuneric și o pironise sub greutatea ei sufocantă. Nici paznicii

[1] Provincie din nordul Țărilor de Jos (în olandeză, Friesland) (n.tr.)

și nici celelalte femei nu veniseră în apărarea ei în timp ce țipa și se zbătea. În schimb, cu toții chicoteau și o încurajau pe Nedda.

– Dă-i-o târfei cu nasul pe sus!

– I-auzi cum scheaună! Îi place!

– Hai, Big Nedda! Înfige-i pumnul în *poesje*[1] aia regală sclivisită!

Când Louisa o simțise desfăcându-i picioarele cu un genunchi gras, scosese lama din buzunar și-i crestase Neddei obrazul roșu și dolofan. Nedda urlase și se rostogolise de pe ea, ținându-se cu mâna de rana adâncă din care țâșnea sânge. Apoi se îndepărtase în întuneric, gemând și plângând în hohote. În săptămânile care urmaseră, rana se infectase și Nedda se ghemuise ca un urs în cea mai întunecată ascunzătoare de pe puntea cu tunuri, cu fața de două ori mai umflată decât de obicei și cu un lichid gros și gălbui curgându-i pe bărbie. De atunci, Nedda se ținuse departe de Louisa, iar celelalte femei își învățaseră lecția din pățania ei. Acum o lăsau în pace.

Pentru Louisa, această călătorie îngrozitoare părea să dureze de-o viață. Chiar și în timpul acestui răgaz, departe de largul mării, când *Meeuw* era ancorată în golful Table, copleșitorul chin prin care trecea nu-i dădea pace. Se ghemuia și mai adânc în refugiul ei de sub tun, cutremurându-se de fiecare dată când amintirile reveneau înțepând-o ca niște spini. Numeroși oameni erau înghesuiți în jurul ei. Fiecare centimetru de pe punte era atât de întesat, încât era aproape imposibil să scape de atingerea altor trupuri mizerabile năpădite de păduchi. Când vremea era rea, gălețile ce țineau loc de latrine se revărsau, iar scurgerile se întindeau pe puntea aglomerată. Udau hainele femeilor și păturile subțiri din bumbac pe care stăteau întinse. În rarele ocazii când vremea era blândă, echipajul pompa apă de mare prin bocaporți, iar femeile se așezau în genunchi ca să frece scândurile cu pietre de bricuit aspre. Era în zadar, pentru că la prima furtună erau din nou împroșcate cu mizerie. În zori, când bocaporții erau luați de pe scara de tambuchi, cărau pe rând gălețile împuțite din lemn pe scări, către punte, și le goleau peste margine în timp ce echipajul și paznicii râdeau de ele.

[1] Pisicuță (în olandeză în original, n.tr.)

În fiecare duminică, pe orice fel de vreme, prizonierele erau adunate pe punte, în timp ce paznicii stăteau deasupra lor cu muschetele încărcate. Femeile, cu lanțuri la picioare și îmbrăcate în haine zdrențuite din pânză, tremurau și se îmbrățișau cu brațele subțiri, cu pielea vânătă și zbârlită de frig, în timp ce predicatorul olandez reformat le ținea discursuri despre păcatele lor. Când se termina calvarul, echipajul întindea paravane din pânză pe puntea din față, iar prizonierele erau împinse cu forța în spatele lor și udate cu șuvoaie de apă de mare din pompele navei. Louisa și alte femei mai delicate își scoteau hainele și încercau pe cât posibil să se cureță de mizerie. Paravanele fluturau în vânt, lipsindu-le aproape cu totul de intimitate, iar marinarii de la pompe sau de pe greementul de sus fluierau și făceau comentarii obscene.

– Ia uite ce țâțe are vaca aia!

– Poți să navighezi cu o navă de linie în portul ăla mare și păros...

Louisa învățase să folosească haina udă ca să se acopere, ghemuindu-se și ascunzându-se în spatele celorlalte femei. Cele câteva ore de curățenie meritau umilința, dar de îndată ce haina se usca și căldura corpului ei făcea păduchii să apară, începea din nou să se scarpine. Cu lama din bronz, sculptă o bucată de lemn, transformând-o în pieptăn; petrecea ore întregi în fiecare zi sub afetul de tun, scoțând lindinile din părul lung și auriu și din smocurile de păr de pe corp. Încercările ei jalnice de a se menține curată păreau să scoată și mai mult în evidență mizeria celorlalte femei, ceea ce le înfuria pe acestea.

– Ia uitați-vă la afurisita asta, iar s-a apucat! Înălțimea Sa își piaptănă părul de la *poesje*.

– E mai bună decât noi. O să se mărite cu guvernatorul Bataviei când ajungem acolo, nu știai?

– O să ne inviți la nuntă, prințesă?

– Nedda o să-ți fie domnișoară de onoare, nu-i așa, Nedda, *lieveling*[1]?

[1] Dragă, scumpă (în olandeză în original, n.tr.)

Cicatricea vizibilă de pe obrazul gras al Neddei se răsucea într-un rânjet grotesc, dar ochii îi erau plini de ură în lumina slabă a felinarului.

Louisa învățase să le ignore. Încălzea vârful lamei în flacăra fumegândă a felinarului aflat în cardanul de deasupra capului, dădea cu lama pe cusăturile hainei în poală și lindinile pocneau și sfârâiau. Întindea lama înapoi spre flacără și, în timp ce aștepta să se încălzească iar, cobora capul ca să se uite prin deschizătura îngustă din balamaua capacului de hublou.

Folosise vârful lamei ca să lărgească deschizătura până când putuse să vadă bine. Era un lacăt pe capacul de hublou, dar se chinuise săptămâni la rând să desprindă balamalele. Apoi, folosise funingine de la felinar ca să înnegrească lemnul curat, frecându-l cu degetul ca să-l ascundă de inspecția săptămânală a ofițerilor, desfășurată duminica, în timp ce prizonierele erau pe punte ca să se roage și să se spele. Louisa se întorcea mereu la patul ei îngrozită că munca îi fusese descoperită. Când vedea că nu se întâmplase asta, simțea o ușurare atât de intensă, încât deseori ceda și izbucnea în plâns.

Disperarea era mereu foarte aproape, pândind ca o fiară sălbatică, gata să lovească în orice moment și să o devoreze. De mai multe ori în ultimele luni, își ascuțise mica lamă până când marginea reușise să radă firele subțiri de păr blond de pe antebrațul ei. Apoi, se ascunsese sub afet și își căutase pulsul la încheietura mâinii, unde artera albastră se zbătea aproape de suprafață. O dată apăsase marginea ascuțită pe piele și se pregătise de o incizie adâncă, apoi se uitase prin fâșia subțire de lumină care intra prin capacul de hublou. Era ca o promisiune.

– Nu, șopti în sinea ei. O să evadez. O să rezist.

Ca să-și întărească hotărârea, petrecea ore întregi în zilele acelea îngrozitoare și nesfârșite, când nava înfrunta furtunile puternice și turbulente din sudul Atlanticului, visând cu ochii deschiși la zilele senine și fericite ale copilăriei, care acum păreau să facă parte dintr-o existență diferită, neclară. Se antrena să se retragă în propria imaginație și să se izoleze de realitatea în care era captivă.

Stăruia asupra amintirii tatălui ei, Hendrick Leuven, un bărbat înalt și slab, purtând un costum negru încheiat până sus. Revedea gulerul alb din dantelă, ciorapii care-i acopereau picioarele slăbănoage, cârpiți cu drag de mama ei, și cataramele de tombac de pe pantofii cu botul pătrat, lustruiți până când luceau ca argintul pur. Sub borul lat al pălăriei negre și înalte, trăsăturile lui mohorâte erau îmblânzite de ochii albaștri, ghiduși. Ea îi moștenise ochii. Își amintea toate poveștile lui comice, fascinante și tulburătoare. În fiecare seară pe când era mică, o ducea în brațe la etaj, în patul ei. O învelea și stătea lângă ea să îi povestească, iar ea încerca disperată să nu adoarmă. Când era mai mare, se plimba cu el în grădină, cu mâna în a lui, prin câmpurile cu lalele de pe moșie, repetând cu el lecțiile zilnice. Acum zâmbea pe furiș amintindu-și răbdarea nesfârșită față de întrebările ei și zâmbetul trist și mândru când ea găsea răspunsul corect la o problemă de matematică cu doar câteva îndrumări.

Hendrick Leuven fusese tutorele familiei van Ritters, una dintre marile familii de negustori din Amsterdam. *Mijnheer* Koen van Ritters era membru în Het Zeventien, consiliul director al VOC. Depozitele lui se întindeau pe patru sute de metri pe ambele maluri ale canalului interior și făcea comerț în toate colțurile lumii cu flota lui de cincizeci și trei de nave moderne. Conacul lui de la țară era unul dintre cele mai mărețe din Olanda.

Pe timp de iarnă, numeroasa gospodărie locuia la Huis Brabant, conacul uriaș cu vedere spre canal. Familia Louisei avea trei camere la etaj, iar de la fereastra dormitorului ei micuț vedea barjele încărcate și bărcile de pescuit care veneau de pe mare.

Cu toate acestea, primăvara era anotimpul care îi plăcea cel mai mult. Atunci, familia se muta la Mooi Uitsig, moșia de la țară. În zilele acelea magice, Hendrick și familia lui locuiau într-o căsuță de pe malul lacului, în partea opusă față de casa cea mare. Louisa își amintea de cârdurile mari de gâște care veneau din sud când se încălzea vremea. Aterizau cu plescăituri puternice pe lac, iar strigătele lor o trezeau încă din zori. Se cuibărea sub cuvertură și asculta sforăiturile tatălui ei din

camera alăturată. Nu mai simțise niciodată căldura și siguranța de atunci.

Mama Louisei, Anne, era englezoaică. Tatăl ei o adusese în Olanda pe când era mică. El fusese caporal în garda personală a lui Wilhelm de Orania, după ce acesta devenise regele Angliei. Când Anne avea șaisprezece ani, se angajase ca bucătăreasă în gospodăria familiei van Ritters și se măritase cu Hendrick în mai puțin de un an de când primise postul.

Mama Louisei era voinică și veselă, înconjurată mereu de o aură de arome delicioase din bucătărie: mirodenii și vanilie, șofran și pâine coaptă. Insistase ca Louisa să învețe engleza și o vorbeau mereu când erau singure. Louisa învăța ușor orice limbă străină. Pe lângă asta, Anne o învățase să gătească și să coacă, să brodeze, să coasă și tot soiul de alte îndeletniciri feminine.

Louisei i se dăduse voie, ca o concesie specială din partea lui *mijnheer* van Ritters, să participe la lecții cu copiii lui, deși i se cerea să stea în spatele clasei și să tacă. Doar când era singură cu tatăl ei putea să pună întrebările care-i stătuseră toată ziua pe vârful limbii. Învățase de timpuriu să se poarte respectuos.

În toți acei ani, Louisa dăduse ochii cu *mevrouw*[1] van Ritters doar de două ori. În ambele ocazii, o spionase de la fereastra clasei când se urca în trăsura uriașă cu draperii negre, asistată de șase servitori. Era o persoană misterioasă, îmbrăcată în straturi de brocarturi negre și cu fața ascunsă de un văl închis. Louisa o auzise pe mama ei discutând despre castelană cu ceilalți servitori. Suferea de o boală de piele care o făcea să arate ca un demon din iad. Nici soțul, nici copiii ei nu aveau voie să o vadă vreodată fără văl.

Pe de altă parte, *mijnheer* van Ritters vizita câteodată clasa pentru a verifica progresul copiilor. Îi zâmbea deseori fetiței frumoase și timide care stătea în spatele clasei. Odată se oprise exact lângă pupitrul Louisei, ca să-i vadă pe tăbliță scrisul cu litere ordonate și proporționate. „Ce păr frumos ai, micuțo", murmurase el. Fiicele lui erau mai degrabă plinuțe și șterse.

[1] Doamnă (în olandeză în original, n.tr.)

Louisa se înroşise. Se gândise că era foarte bun, dar totuşi distant şi puternic precum Dumnezeu. Ba chiar semăna puţin cu imaginea lui Dumnezeu din tabloul uriaş în ulei din sala de banchete. Fusese pictat de celebrul artist Rembrandt Harmenszoon van Rijn, un protejat al familiei van Ritters. Se spunea că bunicul lui *mijnheer* pozase pentru artist. Tabloul înfăţişa *Învierea*, cu Domnul milostiv ducând sufletele celor salvaţi în rai, în vreme ce pe fundal damnaţii erau împinşi de diavoli spre groapa cu foc. Tabloul o fascinase pe Louisa şi stătea cu orele în faţa lui.

Acum, pe puntea împuţită de pe *Meeuw*, pieptănându-şi lindinile din păr, Louisa se simţea ca unul dintre nefericiţii meniţi să ajungă la Hades. Simţea că îi dau lacrimile şi încerca să-şi alunge gândurile triste, dar acestea o bântuiau necontenit. Avea doar zece ani când moartea neagră lovise din nou oraşul Amsterdam, începând ca şi înainte pe docurile infestate de şobolani, apoi făcând ravagii în tot oraşul.

Mijnheer van Ritters fugise de la Huis Brabant cu toată gospodăria, refugiindu-se la Mooi Uitsig. Ordonase ca toate porţile moşiei să fie încuiate şi să fie puse santinele înarmate la fiecare poartă, pentru a împiedica străinii să intre. Însă când servitorii despachetară cuferele din piele aduse de la Amsterdam, un şobolan uriaş sări afară şi se furişă pe scară. Totuşi, câteva săptămâni se simţiră în siguranţă, până când una dintre servitoare se prăbuşi leşinată în timp ce servea cina familiei.

Doi lachei o duseră în bucătărie şi o aşezară pe masa lungă. Când mama Louisei îi deschise bluza la gât, i se tăie răsuflarea recunoscând şiragul de pete roşii din jurul gâtului fetei, semnul ciumei, cercul de trandafiri. Era atât de tulburată, încât nu observă puricele negru care sări de pe hainele fetei în propriile ei fuste. Până să apună soarele a doua zi, fata muri.

A doua zi de dimineaţă, doi dintre copiii van Ritters lipseau când tatăl Louisei ceru să se facă linişte în clasă. Una dintre doici intră în cameră şi-i şopti ceva la ureche. El dădu din cap şi spuse:

– Kobus şi Tinus nu ni se alătură azi. Acum, micuţilor, vă rog să deschideţi abecedarul la pagina cinci. Nu, Petronella, aceea e pagina zece.

Petronella era de o vârstă cu Louisa și era singura dintre copiii van Ritters care fusese prietenoasă cu ea. Împărțeau un pupitru dublu în spatele clasei. Deseori îi aducea Louisei mici cadouri, iar uneori o invita să se joace cu păpușile ei în odaia copiilor. La ultima aniversare a Louisei, îi făcuse cadou una dintre păpușile ei preferate. Desigur, doica o pusese pe Louisa să dea păpușa înapoi. Când se plimbau pe marginea lacului, Petronella o prinse pe Louisa de mână.

– Lui Tinus i-a fost atât de rău azi-noapte! șopti ea. A vomat! Mirosea oribil.

Pe la jumătatea dimineții, Petronella se ridică brusc și, fără să mai ceară voie, o luă spre ușă.

– Unde te duci, Petronella? întrebă aspru Hendrick Leuven.

Ea se întoarse și se uită la el cu fața albă ca varul. Apoi, fără o vorbă, se prăbuși pe podea. În seara aceea, tatăl Louisei îi spuse:

– *Mijnheer* van Ritters mi-a ordonat să închid clasa. Niciunul dintre noi nu mai are voie să meargă în casa mare până când nu trece boala. Trebuie să rămânem aici, în căsuță.

– Și ce o să mâncăm, papa?

La fel ca mama ei, Louisa era mereu realistă.

– Mama ta ne aduce mâncare de la cămară: brânză, șuncă, cârnați, mere și cartofi. Eu am mica mea grădină de legume, găinile și țarcul cu iepuri. O să mă ajuți să lucrăm în grădină. O să ne continuăm lecțiile. O să faci progrese mai mari, fără să te împiedice ceilalți copii mai slabi. O să fie ca o vacanță. O să ne distrăm. Dar nu ai voie să pleci din grădină, înțelegi? îi spuse el serios, scărpinându-și pișcătura de purice de pe încheietura osoasă.

Timp de trei zile se distrară. Apoi, în dimineața următoare, pe când Louisa o ajuta pe mama ei să pregătească micul dejun, Anne leșină peste plită și își vărsă pe picior apa clocotită. Louisa îl ajută pe tatăl ei să o ducă la etaj și să o așeze în patul mare. Îi înfășurară piciorul opărit în bandaje înmuiate în miere. Apoi, Hendrick îi desfăcu rochia în față și văzu îngrozit cercul roșu de trandafir din jurul gâtului.

Febra o cuprinse cu viteza unei furtuni de vară. În decurs de o oră, avea pielea acoperită cu pete roșii și era aproape prea

fierbinte ca să o poată atinge. Louisa și Hendrick o udară cu buretele înmuiat în apa rece din lac.

– Fii tare, *lieveling*, îi șoptea Hendrick în timp ce ea se zvârcolea și gemea, îmbibând cearșafurile de sudoare. Dumnezeu o să te aibă în grijă.

Rămaseră pe rând lângă ea în timpul nopții, dar în zori Louisa strigă după tatăl ei. Când acesta năvăli pe scări, Louisa îi arătă mijlocul dezgolit al mamei. Pe ambele părți, la îmbinarea dintre coapse și burtă, buboaie monstruoase se umflaseră până la mărimea pumnului Louisei. Erau tari ca piatra și de un vinețiu-închis, ca niște prune coapte.

– Bubele!

Hendrick atinse una. Anne strigă înnebunită de durere la atingerea lui, iar din intestinele ei ieși o explozie de gaze și de diaree galbenă care năclăi lenjeria.

Hendrick și Louisa o ridicară din patul împuțit și o întinseră pe o saltea curată de pe podea. Până seara, durerea deveni atât de intensă și de necruțătoare, încât Hendrick aproape că nu mai putea suporta țipetele soției sale. Ochii săi albaștri erau injectați și chinuiți.

– Adu-mi briciul de ras! îi porunci el Louisei.

Ea dădu fuga la lavoarul din colțul camerei și i-l aduse. Avea un mâner frumos de sidef. Louisei îi plăcuse întotdeauna să-l privească pe tatăl ei dimineața devreme cum își dădea obrajii cu săpun, apoi curăța spuma albă cu lama dreaptă și lucioasă.

– Ce vrei să faci, papa? întrebă ea, uitându-se la el în timp ce ascuțea tăișul pe cureaua de piele.

– Trebuie să scoatem otrava. O omoară pe mama ta. Ține-o nemișcată!

Louisa o prinse ușor de încheieturile mâinilor.

– O să fie bine, mama! Papa o să facă să fie totul mai bine.

Hendrick își scoase haina neagră și, doar în cămașa sa albă, se întoarse la pat. Se așeză pe picioarele soției lui ca să o țină pe loc. Sudoarea îi curgea pe obraji, iar mâna îi tremura puternic când puse lama pe umflătura uriașă și vânătă de pe vintre.

– Iartă-mă, Doamne milostiv, șopti el, apoi apăsă și trase lama peste buboi, tăind adânc și precis.

Preț de o clipă nu se întâmplă nimic, însă apoi un val de sânge negru și de puroi îngălbenit erupse din rana adâncă. Împroșcă puternic cămașa albă a lui Hendrick și stropi tavanul jos al dormitorului, deasupra capului său.

Spatele lui Anne se îndoi ca un arc, iar Louisa se trezi aruncată la perete. Hendrick se refugie într-un colț, șocat de violența cu care se contorsiona corpul soției sale. Anne se zvârcolea, se răsucea și urla, cu fața strâmbată într-un rictus atât de oribil, încât Louisa se înspăimântă. Își apăsă gura cu ambele mâini ca să-și înăbușe strigătul, uitându-se la sângele care curgea în jeturi puternice și regulate din rană. Treptat, fântâna stacojie care pulsa scăzu în intensitate, iar agonia lui Anne încetă. Țipetele se stinseră, iar femeia rămase nemișcată și albă ca varul într-o băltoacă de sânge care creștea.

Louisa se furișă înapoi lângă ea și-i atinse brațul.

– Mama, e totul în regulă acum. Papa a scos toată otrava. O să te faci bine în curând.

Apoi se uită la tatăl ei. Nu-l văzuse niciodată așa: plângea și avea buzele uscate și schimonosite. Saliva i se scurgea pe bărbie.

– Nu plânge, papa, șopti ea. O să se trezească în scurt timp.

Dar Anne nu se mai trezi niciodată.

Tatăl ei luă o lopată din magazia de unelte și merse în fundul livezii. Începu să sape în pământul moale de sub un măr. Era pe la jumătatea după-amiezii când mormântul fu suficient de adânc. Se întoarse în casă cu ochii deveniți de un albastru inexpresiv, precum cerul de deasupra. Era scuturat de spasme. Louisa îl ajută să înfășoare trupul lui Anne în cearșaful îmbibat de sânge și merse cu el când o duse în fundul livezii. El o întinse lângă mormântul deschis și coborî în groapă. Apoi întinse mâinile și o așeză pe Anne în mormânt, pe pământul umed ce mirosea a ciuperci. După aceea ieși din groapă și apucă lopata.

Louisa plângea privindu-l cum umple mormântul și bătătorește pământul. Apoi ieși în câmpul de dincolo de gard și culese un braț de flori. Când se întoarse, tatăl ei nu mai era în

livadă. Louisa aranjă lalelele pe mormânt, acolo unde trebuia să se afle capul mamei sale. Părea că izvorul lacrimilor ei secase. Suspinele erau uscate și dureroase.

Când se întoarse în căsuță, îl găsi pe tatăl ei la masă, cu cămașa murdară de sângele soției sale și de țărână. Își ținea capul în mâini și umerii îi tremurau. Când ridică fruntea și se uită la ea, avea fața palidă și acoperită de pete roșii, iar dinții îi clănțăneau.

– Papa, și tu ești bolnav?

Dădu să se apropie, apoi se retrase și-și duse mâna la gură când un jet de vomă maronie îi țâșni tatălui ei printre buze, stropind masa curată din lemn. Pe urmă, el alunecă de pe scaun pe podeaua cu lespezi de piatră. Era prea greu ca să-l ridice sau să-l târască până sus, așa că îl îngriji acolo unde era, curățând voma și excrementele lichide, spălându-l cu apă rece din lac ca să-i scadă febra. Dar nu putu să folosească briciul cum făcuse el. După două zile, tatăl ei muri pe podeaua din bucătărie.

„Acum, trebuie să fiu curajoasă. Nu mai sunt un copilaș, am zece ani, își spuse ea. Nu are cine să mă ajute. Trebuie să am grijă eu însămi de papa."

Se duse în livadă. Lopata era întinsă lângă mormântul mamei, acolo unde o lăsase tatăl ei din mână. Începu să sape. Era o muncă grea și lentă. Când mormântul fu suficient de adânc, iar brațele ei subțiri de copil nu mai avură puterea să arunce pământul ud peste groapă, aduse un coș pentru mere din bucătărie, îl umplu cu pământ și-l ridică din mormânt cu o sfoară de câte ori fu necesar. La lăsarea întunericului, munci la lumina unei lămpi. Când groapa fu adâncă cam cât era ea de înaltă, se întoarse la tatăl ei și încercă să-l târască spre ușă. Era epuizată, avea mâinile rănite și bășicate de la mânerul lopeții și nu putea să-l miște. Puse o pătură peste el ca să-i acopere pielea palidă, acoperită de pete, și ochii larg deschiși, apoi se întinse lângă el și dormi până dimineață.

Când se trezi, lumina soarelui ce pătrundea pe fereastră îi intra în ochi. Se ridică și tăie o felie din șunca atârnată în cămară și o bucată de brânză. Le mâncă cu o bucată de pâine uscată.

Apoi, se duse la grajdurile din spatele casei mari. Își aminti că i se interzisese să meargă acolo, așa că se furișă prin spatele gardului viu. Grajdurile erau părăsite și își dădu seama că rândașii fugiseră probabil cu ceilalți servitori. Pătrunse prin gaura tainică din gard pe care o descoperiseră ea și Petronella. Caii erau încă în boxele lor, lăsați fără mâncare și fără apă. Deschise ușile și îi îndemnă să iasă în padoc. Aceștia porniră de îndată în galop spre malul lacului și se aliniară pe margine ca să se adape.

Ea luă un căpăstru din camera cu harnașament și merse la poneiul Petronellei în timp ce acesta încă se adăpa. Petronella îi dăduse voie să călărească poneiul oricând voia, iar animalul o recunoștea și avea încredere în ea. De îndată ce ridică capul, cu apa picurându-i de pe bot, Louisa îi puse căpăstrul pe după urechi și-l conduse înapoi spre căsuță. Ușa din spate era suficient de lată pentru ca el să încapă.

O vreme, Louisa ezită, încercând să se gândească la un mod mai respectabil de a-l duce pe tatăl ei la mormânt, dar în cele din urmă luă o frânghie și i-o legă de călcâie, iar poneiul îl trase în livadă, cu capul coborând și săltând în timp ce trecea pe pământul denivelat. Când alunecă peste marginea mormântului nu foarte adânc, Louisa plânse pentru el pentru ultima dată. Scoase căpăstrul poneiului și îi dădu drumul animalului în padoc. Apoi coborî lângă tatăl ei și încercă să-i așeze frumos membrele; dar acestea erau deja înțepenite. Îl lăsă cum era și merse pe câmp, apoi adună un braț de flori și le presără peste trupul lui. Îngenunche lângă mormântul deschis și, cu vocea sa dulce și înaltă, cântă prima strofă din *Domnul e păstorul meu* în engleză, așa cum o învățase mama ei. Apoi începu să-l acopere cu pământ. Când puse ultima lopată, se făcuse deja noapte și se întoarse la căsuță amorțită fizic și epuizată emoțional.

Nu avea nici puterea, nici dorința de a mânca. Nu putea nici măcar să urce scările până la patul ei. Se întinse lângă vatră și se cufundă aproape imediat într-un somn adânc, ca de moarte. Se trezi înaintea zorilor, chinuită de sete și cu o durere de cap atât de puternică, încât simțea că i se despică țeasta în două. Când încercă să se ridice, se clătină și se lovi de perete.

Era ameţită şi îi era greaţă, iar vezica îi era umflată şi dureroasă. Încercă să iasă în grădină şi să-şi facă nevoile, dar o copleşi un val de greaţă. Se aplecă încet şi vomă în mijlocul podelei din bucătărie, apoi se uită îngrozită la băltoaca aburindă dintre picioarele ei. Merse împleticit până la oalele de aramă ale mamei sale, atârnate în cârlige de-a lungul peretelui opus, şi se uită la chipul ei, reflectat pe fundul lustruit al unei oale. Încet şi şovăielnic, îşi atinse gâtul şi se uită la colierul roşiatic care-i împodobea pielea albă ca laptele.

Picioarele cedară sub ea şi se prăbuşi pe lespezile de piatră. Nori grei de disperare îi întunecară mintea şi vederea i se înceţoşă. Apoi, deodată, văzu o scânteie care încă ardea în întuneric, o scânteie mică de forţă şi de hotărâre. Se agăţă de ea, păzind-o ca pe o flacără de lampă care pâlpâie în bătaia vântului puternic. O ajută să alunge întunericul.

– Trebuie să mă gândesc, şopti în sinea ei. Trebuie să mă ridic. Ştiu ce o să se întâmple, va fi la fel cum a fost cu mama şi cu papa. Trebuie să mă pregătesc.

Sprijinindu-se de perete, se ridică în picioare şi rămase aşa, clătinându-se.

– Trebuie să mă grăbesc. Simt cum vine repede.

Îşi aminti de setea cumplită care îi mistuise pe părinţii ei.

– Apă! şopti ea.

Se împletici cu găleata goală ca să pompeze apă în curte. Fiecare mişcare a mânerului lung era un test de forţă şi de curaj.

– Nu toată lumea moare, îşi şopti ea în timp ce lucra. I-am auzit vorbind pe oamenii mari. Spun că unii dintre tineri – cei puternici – trăiesc. Nu mor. Apa curgea în găleată. Eu nu o să mor. Nu! Nu!

Când găleata fu plină, se îndreptă şovăind spre cuşca iepurilor, apoi spre coteţul găinilor şi le dădu drumul animalelor şi păsărilor; aveau să se descurce singure.

– Eu nu o să fiu în stare să am grijă de voi, le explică ea.

Cărând găleata cu apă, se întoarse clătinându-se în bucătărie. Apa îi stropea picioarele. Puse găleata lângă vatră, cu un polonic de aramă agăţat de margine.

– Mâncare! murmură ea printre mirajele ameţitoare din minte.

Aduse resturile de brânză şi de şuncă şi un coş cu mere din cămară şi le puse la îndemână.

– Frig. O să fie frig noaptea.

Se târî până la cufărul cu lenjerii, unde mama ei ţinea restul zestrei, scoase câteva pături de lână şi un covor din piele de oaie şi le întinse lângă vatră. Apoi aduse un braţ de lemne de foc din stiva din colţ şi, pe când începeau să o cuprindă frigurile, făcu focul.

– Uşa! Încuie uşa!

Auzise că în oraş porcii şi câinii înfometaţi dăduseră buzna în casele în care oamenii zăceau, prea bolnavi ca să se apere. Animalele îi mâncaseră de vii. Închise uşa şi puse un zăvor în furci. Găsi toporul tatălui ei şi un cuţit de bucătărie şi le aşeză lângă saltea.

Erau şobolani în acoperişul din stuf şi în pereţii căsuţei. Îi auzise furişându-se noaptea, iar mama ei se plânsese de devastările nocturne din cămară. Petronella îi povestise că un şobolan uriaş intrase în camera copiilor din casa cea mare când noua ei doică se îmbătase cu gin. Tatăl ei găsise bestia îngrozitoare în pătuţul surorii ei mai mici şi le ordonase rândaşilor să o bată pe doica beţivă. Ţipetele femeii amărâte pătrunseseră în clasă şi copiii schimbaseră priviri înspăimântate în timp ce ascultau. Louisei i se încrâncena carnea acum la gândul de a sta neajutorată sub colţii ascuţiţi ai unui şobolan.

Cu ultimele puteri, aduse una dintre cele mai mari oale de cupru ale mamei sale din cârligul de pe perete şi o aşeză în colţ, cu capacul pus. Era un copil delicat şi gândul de a se murdări ca părinţii ei îi provoca groază.

– Asta e tot ce pot să fac, şopti ea, apoi se prăbuşi pe pielea de oaie.

Nori negri îi împresurară capul şi sângele părea să-i fiarbă în vene din cauza febrei.

– Tatăl nostru, care eşti în ceruri...

Spuse rugăciunea în engleză, cum o învăţase mama ei, dar întunericul înăbuşitor o copleşi.

I se păru că trecuse o veşnicie când se ridică încet la suprafaţa conştiinţei, ca un înotător care iese de la mare adâncime. Întunericul ceda în faţa unei lumini albe, orbitoare. Precum lumina soarelui pe un câmp înzăpezit, o ameţea şi îi lua vederea. Din lumină se răspândea un frig cumplit, răcindu-i sângele şi îngheţându-i oasele; tremura nebuneşte.

Chinuită de dureri mari, se înveli cu pielea de oaie şi se făcu ghem, strângând genunchii la piept. Apoi duse cu teamă mâna la spate: carnea de pe fesele ei se topise, lăsând oasele să iasă în faţă. Se pipăi cu degetul, temându-se că avea să dea peste fecale umede şi lipicioase, dar avea pielea uscată. Îşi mirosi degetul şovăind. Era curat.

Îşi aminti ce îi spunea tatăl mamei ei: „Diareea e cel mai rău semn. Cei care supravieţuiesc nu se scapă pe ei".

– E un semn de la Iisus, îşi şopti Louisa printre dinţii care clănţăneau. Nu m-am murdărit. Nu o să mor.

Apoi, fierbinţeala reveni, alungând frigul şi lumina albă. Se răsucea pe saltea delirând, strigând după tatăl şi mama ei, strigându-l pe Iisus. După aceea o trezi setea: era ca un foc în gât şi limba îi umplea gura arsă ca o piatră încinsă la soare. Se strădui să se sprijine într-un cot şi să ajungă la polonic. La prima încercare, vărsă aproape toată apa pe piept, apoi se înecă, cu răsuflarea tăiată, cu ce mai rămăsese în polonic. Cele câteva guri pe care reuşi să le înghită îi reînnoiră forţele în mod miraculos. La următoarea încercare, se forţă să înghită tot conţinutul. Se odihni din nou, apoi bău încă o dată. Când, în sfârşit, se sătură, focul din sângele ei se potoli pentru moment. Se ghemui sub pielea de oaie cu burta umflată de atâta apă. De data asta, somnul care o cuprinse fu profund, dar firesc.

Se trezi din cauza durerii. Nu ştia unde era sau ce o provocase. Apoi auzi un sunet aspru de sfâşiere din apropiere. Deschise ochii şi se uită în jos. Un picior îi ieşea de sub pielea de oaie. Aplecat deasupra piciorului ei gol, era un animal mare cât un motan, cenuşiu şi păros. Pentru o clipă, nu-şi dădu seama ce era, apoi se auzi din nou sunetul acela şi simţi o durere. Voia să-l lovească sau să ţipe, dar era încremenită de spaimă. Cel mai mare coşmar al ei se adeverea.

Vietatea ridică atunci capul și se uită la ea cu ochi strălucitori ca niște mărgele. Mustățile vibrau pe nasul lung și țuguiat, iar colții ascuțiți și încovoiați care coborau peste buza de jos erau înroșiți de sângele ei. Îi ronțăise glezna. Fetița și șobolanul se uitau fix unul la altul, dar Louisa era încă paralizată de groază. Șobolanul coborî capul și mușcă din nou din carnea ei. Louisa se întinse încet după cuțitul de lângă cap. Cu viteza unei pisici, tăie creatura odioasă. Șobolanul fu aproape la fel de iute: sări în aer, dar vârful cuțitului îi despică burta. Chițăi și se prăbuși.

Louisa dădu drumul cuțitului și se uită cu ochii măriți de groază la șobolanul care se târa pe podeaua de piatră, trăgând după el măruntaiele vineții, vâscoase și încâlcite. Gâfâia puternic și dură un timp până când inima începu să-i bată normal și reuși să respire mai ușor. Apoi realiză că șocul o făcea să se simtă mai puternică. Se ridică și-și examină piciorul rănit. Mușcăturile erau adânci. Rupse o bucată din jupon și o înfășură pe rană. Pe urmă, își dădu seama că era flămândă. Se târî până la masă și se ridică. Șobolanul ronțăise șunca, dar ea dădu la o parte bucata mușcată și tăie o felie groasă, pe care o așeză pe o bucată de pâine. Brânza avea deja mucegai verde, dovadă a timpului scurs de când zăcea inconștientă în fața vetrei. Era delicioasă chiar și mucegăită. Bău ultimul polonic de apă. Ar fi vrut să umple găleata, dar știa că încă nu avea suficientă putere și se temea să deschidă ușa.

Se târî până la oala mare de aramă din colț și se ghemui deasupra. În timp ce urina, își ridică fusta și verifică partea de jos a abdomenului. Era netedă și fără pete, cu crăpătura inocentă încă lipsită de păr. Se uită apoi la bubele umflate de pe vintre. Erau tari precum ghindele și dureroase la atingere, dar nu aveau aceeași culoare înfiorătoare sau mărimea celor care o doborâseră pe mama ei. Se gândi la brici, dar știa că nu avea curajul să-și facă singură așa ceva.

– Nu o să mor!

Pentru prima dată, credea cu adevărat acest lucru. Își netezi fusta și se târî înapoi pe saltea. Cu cuțitul de bucătărie în mână, adormi din nou. După aceea, zilele și nopțile se amestecară

într-o succesiune de perioade de somn și intervale scurte de veghe. Treptat, aceste perioade deveniră tot mai lungi. De fiecare dată când se trezea, se simțea mai puternică, mai capabilă să se îngrijească. Când folosea oala din colț, observa că bubele scăzuseră și că se schimbau din roșii în roz. Nu mai erau la fel de dureroase când le atingea, dar știa că trebuia să bea multă apă.

Adunându-și ultima fărâmă de curaj și de putere, ieși clătinându-se în curte și umplu găleata cu apă. Apoi se încuie din nou în bucătărie. Când din șuncă nu mai rămase decât un os și coșul cu mere fu gol, își dădu seama că avea destulă forță să iasă în grădină; umplu coșul cu napi și cartofi. Aprinse focul cu cremenea tatălui ei și găti o tocană din legume, aromatizată de osul din șuncă. Mâncarea era delicioasă și puterile îi reveniră. În fiecare dimineață după aceea, își impuse câte o sarcină de îndeplinit.

În prima zi, goli vasul de aramă pe care îl folosise ca oală de noapte în groapa de compost a tatălui ei, apoi îl spălă cu apă fierbinte și leșie și-l agăță la loc în cui. Știa că asta ar fi vrut mama ei. Efortul o epuiză și se vârî înapoi sub pielea de oaie.

A doua zi de dimineață avu suficientă forță să umple găleata la pompă, să-și scoată hainele murdare și să se spele din cap până-n picioare cu o lingură din săpunul prețios pe care îl făcea mama ei, fierbând grăsime de oaie și cenușă de lemn la un loc. Descoperi cu încântare că bubele de pe vintre aproape îi dispăruseră. Putea să le apese tare cu vârful degetelor, iar durerea era suportabilă. Când pielea îi redeveni roz și luminoasă, își frecă dinții cu degetul înmuiat în sare și îngriji mușcătura de șobolan de pe picior cu doctorii din cutia mamei. Apoi alese haine curate din cufărul cu lenjerii.

A doua zi, îi fu din nou foame. Prinse un iepure care țopăia încrezător prin grădină, îl apucă de urechi, se înarmă cu mult curaj și-i rupse gâtul cu bățul pe care tatăl ei îl păstra exact pentru acest lucru. Evisceră și jupui iepurele așa cum o învățase mama ei, apoi îl tăie și-l puse în oală cu ceapă și cartofi. După ce mâncă, roase și oasele până când rămaseră albe.

A doua zi de dimineață se duse în fundul livezii și petrecu toată dimineața curățând și îngrijind mormintele părinților ei.

Până atunci nu ieșise din grădina casei, unde era în siguranță, dar își adună curajul, trecu prin gaura din gardul viu și merse în seră. Se asigură că nu era nimeni prin preajmă. Moșia părea încă părăsită. Culese câteva dintre cele mai frumoase flori din numeroasele varietăți de pe rafturi, le așeză într-o roabă și le cără înapoi la căsuță, după care le plantă în pământul proaspăt netezit de pe morminte. Le vorbea părinților săi în timp ce lucra, povestindu-le fiecare detaliu al chinului prin care trecuse, despre șobolan, despre iepure și despre cum gătise tocana în oala neagră cu trei picioare.

– Îmi pare rău că am folosit oala ta cea bună de cupru, mama, spuse ea cu capul plecat de rușine, dar am spălat-o și am agățat-o la loc pe perete.

După ce mormintele fură aranjate după placul ei, curiozitatea îi dădu ghes din nou. Se strecură din nou prin gard și se plimbă pe un drum mai ocolitor pe plantația de brazi, până când ajunse la casa cea mare dinspre sud. Era tăcută și mohorâtă, iar ferestrele erau toate zăbrelite. Când se apropie cu grijă de ușa din față, o găsi încuiată și blocată. Se uită la crucea pe care cineva o desenase grosolan pe ușă cu roșu. Vopseaua se scursese ca niște lacrimi de sânge pe lemn. Era avertismentul de ciumă.

Deodată se simți singură și tristă. Se așeză pe treptele care duceau la ușă.

– Cred că sunt singura din lume care mai trăiește. Toți ceilalți au murit.

În cele din urmă se ridică și, îndemnată de disperare, dădu fuga la ușa din spate, care ducea în bucătărie și în camerele slujitorilor. Încercă mânerul. Spre uimirea ei, se deschise.

– Hei! strigă ea. E cineva aici? Stals! Hans! Unde sunteți?

Bucătăria era pustie. Merse în camera de spălat vase și băgă capul pe ușă. Cutreieră toată casa, căutând în fiecare cameră – dar toate erau goale. Peste tot se vedeau urme ale plecării în grabă a familiei. Lăsă totul neatins și închise cu grijă ușa de la bucătărie când ieși.

Pe drumul de întoarcere la căsuță îi veni o idee. Părăsi aleea și merse la capela din capătul grădinii de trandafiri.

Unele dintre pietrele de mormânt din cimitir aveau câteva sute de ani și erau acoperite de mușchi verde, dar lângă ușă era un șir de morminte noi. Pietrele nu fuseseră încă așezate la locul lor. Buchetele de flori de deasupra erau ofilite și șterse. Numele și ultimele cuvinte erau scrise pe cartoane cu margini negre, așezate pe fiecare movilă de pământ proaspăt. Cerneala fusese ștearsă de ploaie, dar Louisa distingea încă numele. Găsi unul pe care scria „Petronella Katrina Susanna van Ritters". Prietena ei zăcea între frații săi mai mici.

Louisa alergă înapoi la căsuță și în noaptea aceea adormi plângând. Când se trezi, era din nou slăbită și se simțea rău, iar durerea și singurătatea o cuprinseră pe de-a-ntregul. Se târî afară în curte și se spălă pe față și pe mâini la pompă. Apoi, deodată, înălță capul, iar apa i se scurse de pe ochi și îi picură de pe bărbie. Înclină capul și o expresie de încântare îi lumină încet fața. Ochii îi sticleau în scânteieri albastre.

– Oameni! zise ea tare.

Voci. Erau slabe și veneau din direcția casei mari.

– S-au întors. Nu mai sunt singură.

Cu fața încă udă, alergă spre gaura din gard, sări prin ea și porni spre casa cea mare. Sunetul vocilor devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia. Se opri în dreptul șopronului ca să-și tragă sufletul. Era pe punctul de a ieși în fugă pe peluză când instinctul o avertiză să fie cu băgare de seamă. Ezită, apoi scoase capul încet de după colțul zidului de cărămidă roșie. Simți un fior de groază pe șira spinării.

Se așteptase să vadă trăsurile cu blazonul familiei van Ritters trase pe aleea de pietriș și pe membrii ei coborând alături de vizitii, rândași și lachei, care să alerge în jurul lor. În schimb, o gloată de străini intrau și ieșeau în fugă pe ușile din față, cu brațele pline de argint, de haine și de tablouri. Ușile fuseseră deschise cu forța și scândurile zdrobite atârnau de balamale.

Jefuitorii adunau lucrurile de preț într-un șir de roabe, strigând și râzând de bucurie. Louisa observă că erau toate scursurile orașului, oameni de pe docuri și din mahalale,

dezertori din armată, din închisorile și din barăcile care își deschiseseră porțile când opreliștile impuse de guvernarea civilizată fuseseră înlăturate de ciumă. Erau îmbrăcați în zdrențele de pe străduțele lăturalnice și din canale, în piese din uniforme militare descompletate și din podoabele bogaților prădați care nu li se potriveau. Un pungaș cu o pălărie împodobită cu pene agita o sticlă pătrată de gin, în timp ce cobora împleticindu-se scara principală cu o tavă din aur masiv sub braț. Fața îmbujorată și afectată de băutură și de petreceri se întoarse spre Louisa. Uluită de scena din fața ei, ea se trase prea încet în spatele peretelui și el o văzu.

– O femeie. În numele lui Satan și pe toți dracii din iad, o femeie adevărată! Tânără și proaspătă ca un măr roșu și copt. Dădu drumul sticlei și scoase sabia. Vino-ncoace, fetiță dulce! Ia să vedem ce ascunzi sub fustele alea frumoase.

Coborî pe trepte în fugă.

Un strigăt sălbatic se auzi dinspre tovarășii lui:

– O femeie! După ea, băieți! Cine o prinde culege cireașa.

Alergară pe peluză spre ea ca o haită urlând. Louisa se întoarse în loc și fugi. La început, o luă din instinct către siguranța căsuței, apoi își dădu seama că erau foarte aproape în urma ei și aveau să o prindă acolo ca pe un iepure în cușcă, urmărit de un grup de dihori. Se întoarse spre pădure, traversând padocul. Pământul era moale și noroios, iar picioarele ei nu-și recăpătaseră toată forța după boală. Începeau să se apropie cu strigăte puternice de bucurie. Louisa ajunse la marginea pădurii doar cu puțin înaintea lor, dar știa bine împrejurimile, căci acolo era locul ei de joacă. Se răsuci și o luă pe poteci abia vizibile, pitindu-se prin tufișurile de mure și orz sălbatic.

O dată la câteva minute se oprea să asculte și de fiecare dată sunetele urmăritorilor se auzeau tot mai slab. În cele din urmă, se stinseră în tăcere. Spaima îi scăzu, dar știa că era încă periculos să părăsească adăpostul pădurii. Găsi cel mai compact desiș cu spini și se furișă în el, târându-se pe burtă și rămânând ascunsă. Apoi își îngropă capul în frunzele moarte până când nu i se mai văzură decât gura și ochii, ca să poată

observa luminişul din care tocmai ieşise. Rămase întinsă, gâfâind şi tremurând. Treptat se linişti şi rămase fără să se mişte până când umbrele lungi ale copacilor se întinseră pe pământ. În cele din urmă, când nu se mai auziră deloc zgomotele urmăritorilor, începu să se târască înapoi spre luminiş.

Era pe punctul să se ridice în picioare când nasul îi fremătă şi adulmecă aerul. Simţi aroma fumului de tutun şi se piti la loc, lipindu-se de pământ. Groaza reveni în plină forţă. După multe minute tensionate în tăcere, ridică uşor capul. În capătul îndepărtat al luminişului, un bărbat stătea cu spatele sprijinit de trunchiul celui mai înalt fag. Fuma o pipă de lut cu coadă lungă, dar ochii i se roteau dintr-o parte în alta. Îl recunoscu imediat. Era bărbatul cu pălărie cu pene care o văzuse primul şi care pornise urmărirea. Era atât de aproape, încât auzea fiecare pufăit al pipei lui. Îşi ascunse faţa în frunzele mucegăite şi încercă să-şi stăpânească tremurul. Nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă o găsea, dar simţea că ar fi fost mai rău decât în cele mai înspăimântătoare coşmaruri.

Rămase aşa, ascultându-l cum sugea şi clipocea în gâvanul pipei, iar frica ei crescu. Deodată, el horcăi şi scuipă un cocoloş de mucus gros. Auzi plescăitul în apropiere de capul ei şi aproape că o lăsară nervii. Se folosi de tot curajul său şi de autodisciplina din ultimul timp şi doar aşa reuşi să nu sară în picioare pentru a o lua iar la fugă.

Timpul părea că se oprise, dar în cele din urmă simţi pe braţele ei goale că aerul se răcea. Totuşi, rămase cu capul plecat. Apoi, auzi un foşnet în frunze şi paşi grei ce se îndreptau direct spre ea prin luminiş. Se opriră în apropiere de capul ei şi o voce puternică, ca de taur, strigă atât de aproape, încât inima păru că îi îngheaţă:

– Aici erai! Te văd! Vin! Fugi! Ai face bine să fugi!

Inima ei încremenită prinse din nou viaţă, bătând puternic şi lovindu-se de coaste, dar se forţă să nu se mişte. Urmă încă o tăcere lungă, apoi paşii se îndepărtară de locul acela. În timp ce pleca, îl auzi pe bărbat bolborosind în barbă: „Târfuliţă murdară, probabil e şi aşa plină de sifilis!"

Rămase nemişcată până când se întunecă de tot şi auzi un ţipăt de bufniţă în vârful fagului. Apoi se ridică şi se furişă prin pădure, tresărind şi tremurând la fiecare foşnet sau pas grăbit al micilor animale nocturne.

Nu mai ieşi câteva zile din căsuţă. În timpul zilei se cufunda în cărţile tatălui ei. Era una care o fascina mai ales şi o citi din scoarţă în scoarţă, apoi o luă de la capăt. Se numea *Cea mai întunecată parte a Africii*. Poveştile despre animalele ciudate şi despre triburile sălbatice o fermecau, iar zilele treceau astfel mai uşor. Citea despre bărbaţii mari şi păroşi care trăiau în vârful copacilor, despre un trib care se hrănea cu carnea altor oameni şi despre pigmeii cu un singur ochi în mijlocul frunţii. Cititul îi potolea spaimele. Într-o seară adormi la masa din bucătărie, cu capul blond pe cartea deschisă, în vreme ce flacăra pâlpâia în lampă.

Strălucirea luminii se vedea prin fereastra fără perdea şi de acolo trecea prin spărtura din gardul viu. Două siluete întunecate, care treceau pe drum, se opriră şi schimbară câteva vorbe aspre. Apoi se furişară prin intrarea din gard. Unul veni la uşa din faţă a căsuţei, iar celălalt se duse în spate, ocolind casa.

– Cine eşti?

Strigătul răguşit o trezi pe Louisa şi o făcu să sară în picioare de îndată.

– Ştim că eşti acolo! Ieşi imediat!

Ea fugi la uşa din spate şi se strădui să tragă zăvorul, apoi deschise uşa şi alergă afară în noapte. În clipa aceea, o mână grea de bărbat o prinse de spate şi de gât şi o ridică de ceafă, cu picioarele atârnând şi zvâcnind de parcă ar fi fost o pisicuţă abia născută.

Bărbatul care o ţinea deschise clapeta felinarului din mână şi apropie raza de lumină de faţa ei.

– Cine eşti? o întrebă el.

În lumina lămpii, ea recunoscu faţa roşie şi mustăţile stufoase.

– Jan! ţipă ea. Sunt eu! Louisa! Louisa Leuven.

Jan era lacheul familiei van Ritters. Mânia din expresia lui se stinse, fiind înlocuită treptat de uimire.

– Micuța Louisa! Ești chiar tu? Noi credeam că ai murit odată cu ceilalți.

Câteva zile mai târziu, Jan plecă împreună cu Louisa la Amsterdam, într-o căruță în care se aflau câteva lucruri ale familiei van Ritters, pe care reușiseră să le salveze. Când o conduse în bucătăriile de la Huis Brabant, servitorii care supraviețuiseră se adunară în jurul ei. Drăgălășenia ei, purtarea frumoasă și firea ei senină o făcuseră mereu o preferată în încăperile servitorilor, așa că se întristară pentru ea când auziră că Anne și Hendrick muriseră. Aproape că nu le venea să creadă că micuța Louisa, la numai zece ani, supraviețuise fără părinții sau prietenii ei, ajutată doar de hotărârea și de propriile ei resurse. Elise, bucătăreasa, care fusese o bună prietenă a mamei ei, o luă imediat sub aripa ei protectoare.

Louisa fu nevoită să-și spună povestea în repetate rânduri, pe măsură ce se împrăștia vestea supraviețuirii ei și ceilalți servitori, muncitori și marinari de pe navele și din depozitele familiei van Ritters ajungeau să o cunoască.

În fiecare săptămână, Stals, chelarul și majordomul casei, scria un raport pentru *mijnheer* van Ritters, aflat în Londra, unde se refugiase de ciumă împreună cu ultimii membri ai familiei sale. La sfârșitul unui asemenea raport, îi vorbi despre Louisa, fiica institutorului, care fusese salvată. *Mijnheer* răspunse cu amabilitate: „Ai grijă ca fata să fie primită și pusă la treabă în gospodărie. Poți să o plătești ca pe o spălătoreasă. Când mă întorc la Amsterdam, voi hotărî ce e de făcut în privința ei".

La începutul lunii decembrie, când frigul curăță orașul de ultimele urme ale ciumei, *mijnheer* van Ritters își aduse familia acasă. Soția îi fusese răpită de ciumă, dar absența ei nu aducea nicio schimbare în viața lor. Din cei doisprezece copii, doar cinci supraviețuiseră molimei. Într-o dimineață, când

mijnheer van Ritters se afla deja de o lună la Amsterdam, ocupându-se de problemele cele mai urgente care-i solicitau atenţia, îi porunci lui Stals să o aducă la el pe Louisa.

Ea şovăi în pragul uşii de la biblioteca lui *mijnheer* van Ritters. El ridică ochii din registrul gros cu copertă din piele în care scria.

– Intră, copilă, îi ordonă el. Vino aici să te pot vedea.

Stals o conduse în faţa biroului bărbatului masiv. Ea făcu o reverenţă, iar el dădu aprobator din cap.

– Tatăl tău a fost un om bun şi te-a învăţat să fii manierată.

Se ridică şi se duse în faţa ferestrelor boltite. Timp de un minut, privi prin ochiurile de geam în formă de romb spre una dintre navele lui, care descărca în magazii baloţi de bumbac aduşi din Indii. Apoi se întoarse şi se uită la Louisa. Crescuse de când o văzuse ultima dată, iar faţa şi membrele i se împliniseră. Ştia că fusese bolnavă, dar îşi revenise bine. Pe faţa ei nu se vedea nicio urmă lăsată de boală. Era o fată drăguţă, chiar foarte drăguţă, hotărî el. Şi nu era o frumuseţe insipidă: avea o expresie vie şi inteligentă. Ochii ageri îi sclipeau precum albastrul unor safire preţioase. Pielea îi era albă şi fără pată, dar părul era însuşirea ei cea mai atrăgătoare: îl purta în două cozi lungi, împletite, care îi atârnau peste umeri. Îi puse apoi câteva întrebări.

Ea încercă să-şi ascundă teama şi uimirea şi să dea răspunsuri inteligente.

– Te ocupi de lecţii, copilă?

– Am toate cărţile tatălui meu, *mijnheer*. Citesc în fiecare seară înainte de culcare.

– Ce fel de treburi faci?

– Spăl şi curăţ legumele, frământ pâinea şi-l ajut pe Pieter să spele şi să usuce oalele şi cratiţele, *mijnheer*.

– Eşti fericită?

– Oh, da, *mijnheer*. Elise, bucătăreasa, e la fel de bună cu mine ca propria mea mamă.

– Cred că-ţi putem găsi ceva mai folositor de făcut.

Van Ritters îşi mângâie barba gânditor.

Elise și Stals o învățaseră pe Louisa cum să se comporte în prezența lui.

– Nu uita că e unul dintre cei mai importanți oameni din ținut. Să-i spui mereu „Excelență" sau „*mijnheer*". Fă o reverență când îl saluți și când pleci. Să faci întocmai cum îți spune. Dacă te întreabă ceva, răspunde-i direct, dar nu obraznic. Stai dreaptă și nu te cocoșa. Ține mâinile împreunate în față, nu te foi și nu băga degetele în nas.

Fuseseră atât de multe instrucțiuni, încât o zăpăciseră. Dar acum, când stătea în fața lui, curajul i se întoarse. Era îmbrăcat în haine de cea mai bună calitate și avea un guler de dantelă alb ca zăpada. Cataramele de la pantofi erau din argint curat, iar mânerul pumnalului de la curea era din aur, incrustat cu rubine strălucitoare. Era înalt, iar picioarele sale, îmbrăcate în ciorapi de mătase neagră, erau zvelte și bine făcute, ca ale unui bărbat care avea jumătate din vârsta lui. Deși părul îi era presărat cu fire argintii, era des, ondulat și frumos pieptănat. Barba îi era aproape în întregime argintie, dar tunsă îngrijit în stilul Vandyke. Avea riduri fine de expresie la ochi, dar dosul palmei cu care își mângâia barba era neted și lipsit de petele specifice bătrâneții. Purta un rubin enorm pe degetul arătător. În ciuda grandorii și a distincției sale, avea privirea blândă. Fata simțea cumva că putea să aibă încredere în el, așa cum avea mereu încredere că bunul Iisus îi purta de grijă.

– Gertruda are nevoie de cineva care să o îngrijească.

Van Ritters luă o hotărâre. Gertruda era fiica lui cea mai tânără, care supraviețuise. Avea șapte ani și era o fetiță ștearsă, cam prostuță și capricioasă.

– Îi vei fi tovarășă și o vei ajuta la lecții, zise el. Știu că ești fată deșteaptă.

Louisa se simți descurajată. Se apropiase de Elise, figura maternă care o înlocuise pe Anne ca bucătăreasă-șefă. Nu voia să piardă aura de căldură și de siguranță care o înconjura în încăperile servitorilor, ca să meargă la etaj și să aibă grijă de Gertruda cea plângăcioasă. Voia să se împotrivească, dar Elise o avertizase să nu răspundă obraznic. Lăsă capul în piept și făcu o reverență.

– Stals, ai grijă să aibă haine potrivite! Va fi plătită ca tânără doică și va avea odaia ei în apropiere de camera copiilor.

Van Ritters le făcu semn să plece și se întoarse la birou.

Louisa știa că trebuia să profite de situația în care se afla. Nu exista alternativă. *Mijnheer* era stăpânul universului ei. Știa că, dacă ar fi încercat să se împotrivească ordinelor lui, urma să aibă parte de o suferință nesfârșită. Își puse în gând să o cucerească pe Gertruda. Nu era ușor, căci fetița mai mică era dificilă și cu toane. Nu era de ajuns că Louisa era sclava ei pe timpul zilei; Gertruda țipa după ea și noaptea, când se trezea dintr-un coșmar, sau chiar și când voia să folosească oala de noapte. Mereu veselă și fără să se plângă, Louisa o câștigă treptat de partea ei. O învăța jocuri simple, o apăra de tachinările fraților și surorilor ei, îi cânta la culcare și îi citea povești. Când o chinuiau coșmarurile, Louisa se strecura în patul ei, o lua în brațe și o legăna până adormea. Puțin câte puțin, Gertruda renunță să o mai chinuiască pe Louisa. Mama ei fusese o persoană distantă, acoperită de văluri, de a cărei față nu-și mai aducea aminte. Gertruda găsise un înlocuitor și o urma pe Louisa cu încrederea unui cățeluș. În curând, aceasta reuși să-i domolească izbucnirile sălbatice, când se rostogolea pe jos urlând, când arunca mâncarea pe pereți sau când încerca să se arunce de pe geam în canal. Nimeni nu reușise să facă asta până atunci, dar Louisa o calma cu o vorbă blândă, apoi o lua de mână și o ducea înapoi în camera ei. În câteva minute râdea și bătea din palme, spunând o strofă dintr-o poezie pentru copii împreună cu Louisa. La început, Louisa avea față de ea sentimentul datoriei și al obligației, dar acest lucru se schimbă treptat în afecțiune și apoi într-un fel de iubire maternă.

Mijnheer van Ritters își dădu seama de schimbarea fiicei lui. În timpul vizitelor ocazionale în camera copiilor și în sala de clasă, îi adresa deseori Louisei câte o vorbă bună. La petrecerea de Crăciun pentru copii, o privi pe Louisa dansând cu protejata ei. Era suplă și grațioasă, pe când Gertruda era

bondoacă și greoaie. Van Ritters zâmbi când Gertruda îi oferi Louisei o pereche de cerculeți cu perlă în dar de Crăciun, iar fata o îmbrățișă și o sărută.

După câteva luni, van Ritters o chemă pe Louisa în bibliotecă. Discutară o vreme despre progresele pe care le făcea Gertruda, apoi îi spuse cât de mulțumit era de ea. Când fata dădu să plece, îi mângâie părul.

– Te faci o tânără foarte încântătoare. Trebuie să am grijă să nu te răpească vreun mocofan de lângă noi. Eu și Gertruda avem nevoie de tine aici.

Louisa era aproape copleșită de bunăvoința lui.

În ziua în care Louisa împlini treisprezece ani, Gertruda îl rugă pe tatăl ei să-i ofere ceva special de ziua ei. Van Ritters urma să meargă cu unul dintre fiii săi mai mari în Anglia, unde acesta avea să intre la universitatea din Cambridge, iar Gertruda îi ceru voie ca ea și Louisa să-i însoțească. Îngăduitor, van Ritters se învoi.

Plecară cu una dintre navele lui van Ritters și petrecură aproape toată vara vizitând marile orașe din Anglia. Louisa era încântată de țara natală a mamei sale și profită de toate ocaziile ca să exerseze limba.

Familia rămase timp de o săptămână în Cambridge, căci *mijnheer* voia să-l vadă pe fiul lui instalat. Închirie toate camerele de la hanul Mistrețul Roșu, cea mai elegantă tavernă din orașul universitar. Ca de obicei, Louisa dormea într-un pat aflat în colțul camerei Gertrudei. Într-o dimineață, pe când se îmbrăca, Gertruda stătea pe patul ei și pălăvrăgea. Deodată, fetița întinse mâna și o ciupi de sâni.

– Uite, Louisa, îți cresc țâțele.

Louisa îi îndepărtă mâna cu blândețe. În ultimele luni, îi crescuseră două umflături pietroase sub sfârcuri, care anunțau începutul pubertății. Sânișorii erau umflați, dureroși și sensibili. Atingerea Gertrudei fusese brutală.

– Nu trebuie să faci asta, Gertie, *schat*[1]. Mă doare, iar cuvântul pe care l-ai folosit este urât.

[1] Comoară (în limba olandeză în original, n.tr.)

– Îmi pare rău, Louisa. În ochii copilei apărură lacrimi. Nu am vrut să-ţi fac rău.

– E în regulă, zise Louisa, apoi o sărută. Ce vrei să mănânci la micul dejun?

– Prăjituri. Lacrimile fură date uitării imediat. Multe prăjituri cu cremă şi gem de căpşuni.

– Pe urmă putem să mergem la spectacolul cu Punch şi Judy, propuse Louisa.

– Oh, Louisa, putem? Chiar putem?

Când Louisa merse să-i ceară voie lui *mijnheer* van Ritters să iasă, el decise fără să stea pe gânduri să le însoţească. În trăsură, Gertruda, în stilul ei imprevizibil, se întoarse la subiectul de dimineaţă, anunţând cu o voce stridentă:

– Louisa are ţâţe roz. Vârfurile îi ies în afară.

Louisa plecă ochii şi şopti:

– Ţi-am spus, Gertie, e un cuvânt nepoliticos. Ai promis să nu-l mai foloseşti.

– Îmi pare rău, Louisa. Am uitat, zise Gertruda părând mâhnită.

Louisa o prinse de mână.

– Nu m-am supărat, *schat*. Vreau doar să te porţi ca o doamnă.

Van Ritters părea să nu fi auzit discuţia. Nu ridică ochii din cartea deschisă pe genunchi. Totuşi, în timpul spectacolului cu păpuşi, când Punch cel cu nasul coroiat o lovea în cap cu o bâtă pe soţia lui, care ţipa, Louisa privi într-o parte şi observă că *mijnheer* se uita cu atenţie la umflăturile dureroase de sub bluza ei. Simţi că sângele îi năvăleşte în obraji şi îşi trase şalul mai tare pe umeri.

Era toamnă când se îmbarcară pentru drumul de întoarcere la Amsterdam. În prima noapte pe apă, pe Gertruda o doborî răul de mare. Louisa o îngriji şi îi ţinu ligheanul în timp ce voma. În cele din urmă, fetiţa căzu într-un somn adânc, iar Louisa ieşi din cabina urât mirositoare. Vrând să respire aerul proaspăt de mare, alergă pe scara de tambuchi de pe punte. Se opri pe tambuchi când văzu silueta înaltă şi elegantă a lui van Ritters, care

stătea singur pe dunetă. Ofiţerii şi echipajul îl lăsaseră să stea la bordul din vânt: era privilegiul lui ca stăpân al navei. Ar fi trebuit să coboare imediat, dar el o văzu şi o chemă la el.

– Ce face Gertie a mea?

– Doarme, *mijnheer*. Sunt sigură că dimineaţă o să se simtă mult mai bine.

În clipa aceea, un val mai mare înălţă carena, iar nava se zdruncină brusc. Dezechilibrată, Louisa se trezi aruncată spre el. El o cuprinse cu braţul de umeri.

– Îmi pare rău, *mijnheer*, spuse ea cu glasul înecat. Am alunecat.

Încercă să se retragă, dar braţul lui o ţinea strâns. Era nedumerită, neştiind ce să facă mai departe. Nu îndrăznea să se tragă înapoi. El nu făcu nicio mişcare să-i dea drumul, după care – Louisei aproape că nu-i veni să creadă – îi simţi cealaltă mână atingându-i sânul drept. I se tăie respiraţia şi se cutremură când el îi răsuci sfârcul umflat şi dureros între degete. Era blând, nu cum fusese fiica lui. Îşi dădu seama că nu o durea deloc. Cuprinsă de o ruşine arzătoare, realiză că atingerea lui îi făcea plăcere.

– Mi-e frig, şopti ea.

– Da, zise el. Trebuie să mergi jos până nu răceşti.

Îi dădu drumul şi se întoarse să se sprijine de copastie. Scânteile zburau din vârful ţigării lui de foi, plutind purtate de vânt.

Când se întoarseră la Huis Brabant, nu-l mai văzu câteva săptămâni. Îl auzi pe Stals spunându-i lui Elise că *mijnheer* plecase la Paris cu treburi. Cu toate acestea, nu-şi putea scoate din minte incidentul de pe bordul vasului. Uneori se trezea noaptea şi rămânea aşa, arzând de ruşine şi de remuşcare când îşi amintea momentul. Simţea că ceea ce se întâmplase era din vina ei. Un om de seamă ca *mijnheer* van Ritters nu avea, cu siguranţă, cum să fie vinovat. Când se gândea la asta, sfârcurile o ardeau şi simţea o furnicătură ciudată. Credea că poartă în ea

un păcat mare şi cobora din pat ca să îngenuncheze şi să se roage, tremurând pe podeaua goală din lemn. Gertruda o striga pe întuneric: „Louisa, am nevoie de oala de noapte".

Uşurată, Louisa mergea la ea înainte să facă în pat. În următoarele săptămâni, senzaţia de vinovăţie se estompă, dar nu o părăsi întru totul.

Apoi, într-o după-amiază, Stals veni să o caute în camera copiilor.

– *Mijnheer* van Ritters vrea să te vadă. Trebuie să te duci degrabă. Sper că n-ai făcut vreo prostie, fetiţo!

În timp ce îşi pieptăna părul în grabă, Louisa îi spuse Gertrudei unde se ducea.

– Pot să vin cu tine?

– Trebuie să termini de pictat tabloul cu vaporul pentru mine. Încearcă să nu ieşi din contur, *schat*. Mă întorc în curând.

Ciocăni la uşa bibliotecii cu inima bătându-i nebuneşte. Ştia că avea să o pedepsească pentru cele întâmplate pe navă. Poate că avea să pună un grăjdar să o bată, aşa cum făcuse cu doica beţivă. Mai rău decât atât, putea să o concedieze, să o arunce în stradă.

– Intră!

Vocea lui era severă. Ea făcu o reverenţă în prag.

– M-aţi chemat, *mijnheer*.

– Da, intră, Louisa.

Ea se opri în faţa biroului, dar van Ritters îi făcu semn să-l ocolească şi să vină lângă el.

– Vreau să vorbesc cu tine despre fiica mea.

În locul hainei negre obişnuite cu gulerul din dantelă, purta un halat de mătase chinezească groasă, încheiat cu nasturi în faţă. Datorită înfăţişării degajate şi a expresiei calme şi prietenoase, Louisa îşi dădu seama că nu era supărat pe ea. Simţi un val de uşurare. Nu avea să o pedepsească. Cuvintele lui confirmară acest lucru.

– Mă gândeam că a sosit momentul ca Gertruda să înceapă să ia lecţii de călărie. Tu eşti o călăreaţă bună. Te-am văzut ajutându-i pe grăjdari să antreneze caii. Vreau să aflu ce părere ai.

– Oh, da, *mijnheer*. Sunt sigură că lui Gertie i-ar plăcea. Bătrânul Bumble e un cal blând...

Începu bucuroasă să-l ajute să conceapă un plan, stând aproape de umărul lui. În fața lui, pe birou, era o carte groasă, cu o copertă verde din piele. El o deschise ca din întâmplare. Nu putu să nu vadă pagina expusă și vocea i se frânse. Își duse ambele mâini la gură, uitându-se la ilustrația care acoperea toată pagina in-folio; se vedea mâna unui artist talentat. Bărbatul din imagine, tânăr și arătos, era așezat pe un fotoliu din piele. O fată tânără și frumoasă stătea în fața lui râzând, iar Louisa observă că ar fi putut fi sora ei geamănă. Ochii mari și depărtați ai fetei erau de un albastru azuriu și își ținea fustele ridicate în talie, pentru ca bărbatul să-i vadă cuibul auriu dintre coapse. Artistul evidențiase buzele umflate care se întrezăreau printre firele cârlionțate.

Era de ajuns să-i taie răsuflarea, dar era și mai rău de atât – mult mai rău. Clapa din față a pantalonilor bărbatului era desfăcută și prin deschizătură ieșea un mădular alb, cu capătul roz. Bărbatul îl ținea ușor între degete și părea că-l îndreaptă spre deschizătura roz a fetei.

Louisa nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat. Deși le ascultase pe celelalte fete din camerele servitorilor discutând animate despre asta, nu se așteptase nici pe departe la așa ceva. Privea cu o fascinație îngrozită, incapabilă să-și ia ochii de la el. Simțea valuri fierbinți de sânge care îi urcau pe gât și-i inundau obrajii. Era copleșită de rușine și de groază.

– Mi s-a părut că fata seamănă cu tine, deși nu e la fel de frumoasă, zise van Ritters încet. Nu crezi, draga mea?

– Nu... nu știu, șopti ea.

Picioarele aproape o lăsară când simți mâna lui *mijnheer* van Ritters lipindu-se ușor de fundul ei. Atingerea părea să-i ardă carnea prin jupoane. Îi cuprinse fesa mică și rotundă, iar ea știu că trebuia să-l roage să se oprească sau să fugă din cameră. Dar nu putea. Stals și Elise o avertizaseră în mod repetat că trebuia să i se supună mereu lui *mijnheer*. Se simțea paralizată. Îi aparținea, așa cum îi aparțineau caii și câinii lui. Era unul dintre

bunurile lui personale. Trebuia să i se supună fără să crâcnească, chiar dacă nu știa sigur ce făcea și ce voia de la ea.

– Desigur, Rembrandt și-a îngăduit o licență artistică în privința dimensiunilor.

Ei nu-i venea să creadă că artistul care înfățișase chipul Domnului pictase și imaginea aceea, însă era posibil: chiar și cel mai cunoscut artist trebuia să facă ce îi cerea omul acela de seamă.

– Iartă-mă, bunule Iisus, se rugă ea, apoi închise ochii strâns ca să nu mai vadă imaginea aceea păcătoasă.

Auzi foșnetul brocartului țeapăn și el spuse:

– Iată, Louisa, așa arată cu adevărat.

Ea strânse pleoapele, iar el îi mângâie fesa cu mâna, blând, dar insistent.

– Acum ești o fată mare, Louisa. E vremea să știi lucrurile acestea. Deschide ochii, draga mea.

Ascultătoare, Louisa deschise ochii foarte puțin. Văzu că el își desfăcuse partea din față a halatului și că nu purta nimic pe dedesubt. Apoi se uită la lucrul acela care se înălța mândru dintre faldurile de mătase. Tabloul era doar o reprezentare palidă și romanțioasă. La *mijnheer* se ridica falnic dintr-un cuib de păr negru și aspru și părea la fel de gros ca încheietura mâinii ei. Capul nu era de un roz insipid ca în tablou, ci avea culoarea unei prune coapte. Despicătura din capăt o privea fix, ca un ochi de ciclop. Închise din nou ochii strâns.

– Gertruda! șopti ea. I-am promis că o duc la plimbare.

– Ești foarte bună cu ea, Louisa.

Vocea lui avea un ton ciudat și aspru, pe care nu-l mai auzise niciodată.

– Dar acum trebuie să fii bună și cu mine.

Întinse mâna și o vârî sub fustele ei, apoi își trecu degetele peste picioarele ei goale. Zăbovi în dreptul gropițelor moi din spatele genunchilor și ea se cutremură violent. Atingerea lui era blândă și ciudat de liniștitoare, dar știa că era ceva greșit. O zăpăceau emoțiile acestea diferite și avea senzația că se sufocă. Degetele lui părăsiră spatele moale al genunchilor și se ridicară pe coapsă. Atingerea nu era nici furișată, nici ezitantă, ci autoritară, așa că nu o putea respinge sau refuza.

„Trebuie să fii bună cu mine", spusese el, iar ea știa că avea tot dreptul să i-o ceară. Îi datora totul. Dacă asta însemna să fie bună cu el, atunci nu avea de ales, deși știa că era un păcat și că Iisus avea să o pedepsească. Poate că El înceta să o iubească din cauza a ceea ce făceau. Auzi foșnetul paginii când el o întoarse cu mâna liberă, apoi îi spuse:

– Privește!

Încercă să se opună măcar acum și închise iar ochii. Atingerea lui deveni mai apăsătoare și mâna i se opri pe cuta unde fesa se unea cu spatele coapsei.

Ea deschise ochii pentru o clipă și se uită printre gene la pagina din carte. Apoi deschise ochii larg. Fata care semăna atât de mult cu ea stătea în genunchi în fața iubitului ei. Avea fustele ridicate în spate și fundul ei dezgolit era rotund și albicios. Și ea, și băiatul se uitau în jos, în poala lui. Expresia fetei era drăgăstoasă, de parcă s-ar fi uitat la un animal iubit, poate un pisoi. Îl ținea în mâinile ei mici, dar degetele delicate nu puteau să-i cuprindă grosimea.

– Nu e o imagine frumoasă? întrebă el și, în ciuda subiectului păcătos, ea simți o empatie ciudată față de tânărul cuplu.

Zâmbeau și păreau că se iubesc și că se bucură de ceea ce fac. Uită să mai închidă ochii.

– Vezi tu, Louisa, Dumnezeu a făcut femeile și bărbații astfel încât să fie diferiți. Sunt incompleți de unii singuri, dar împreună formează un întreg.

Louisa nu înțelegea prea bine ce voia el să spună, dar uneori nu înțelegea nici ce-i spunea tatăl ei sau predica spusă de preot.

– Din acest motiv cei doi din imagine sunt atât de fericiți. Poți vedea că simt o dragoste deplină unul pentru celălalt.

Cu o fermitate blândă, degetele lui îi ajunseră între picioare, chiar în punctul în care se uneau coapsele. Apoi îi mai făcu ceva acolo. Nu era sigură ce anume, dar își desfăcu picioarele ca să o poată face mai ușor. Senzația care o învălui era dincolo de tot ce simțise vreodată până atunci. Simțea cum fericirea și iubirea de care vorbea el se răspândeau rapid, cuprinzându-i tot corpul. Se uită din nou în jos, la deschizătura din halatul lui, iar

frica și șocul se estompară. Realiză că, la fel ca în imaginea din carte, era chiar plăcut. Nu era de mirare că fata îl privea așa.

El o mișcă ușor, iar ea îl ascultă, docilă și supusă. Stând încă pe scaun, se întoarse spre ea și în același timp o trase mai aproape, așezându-i o mână pe umăr. Ea înțelese din instinct că voia să facă la fel cum făcea fata din imagine. Sub presiunea mâinii de pe umăr, se așeză în genunchi și constată că lucrul acela ciudat, frumos și urât totodată era la doar câțiva centimetri de fața ei. La fel ca și cealaltă, se întinse și-l cuprinse cu mâinile. El scoase un geamăt ușor și Louise simți cât de tare și de fierbinte era. O fascina. Strânse puțin și simți un zvâcnet, de parcă lucrul acela avea o viață proprie. Era al ei și avea o senzație stranie de putere, de parcă ținea în mână miezul ființei lui.

El se întinse și își așeză mâinile peste ale ei. Apoi începu să le miște în față și în spate. La început, ea nu înțelese ce făcea, apoi realiză că îi arăta ce voia. Simțea o dorință puternică de a-i face pe plac și învăță repede. În timp ce mișca degetele cu iuțeala unei țesătoare care lucra la războiul de țesut, el se lăsă pe spate în scaun și gemu. Ei i se păru că îl rănise și încercă să se ridice, dar el o opri cu mâna de pe umăr și, cu o nuanță de disperare în glas, îi spuse:

– Nu, Louisa, exact așa. Nu te opri din ce faci. Ești o fată atât de bună și de isteață!

Deodată, scoase un oftat adânc și cutremurător, apoi luă din buzunarul halatului o batistă de mătase stacojie, cu care își acoperi poala cu tot cu mâinile ei. Nu voia să-i dea drumul, nici după ce simți un lichid fierbinte și vâscos curgându-i pe mâini și îmbibând mătasea. Când încercă să continue, el îi cuprinse încheieturile și îi ținu mâinile nemișcate.

– E de ajuns, draga mea. M-ai făcut foarte fericit.

După o vreme, se ridică. Îi luă mâinile pe rând și i le curăță cu batista de mătase. Ea nu se simțea deloc îngrețoșată. El îi zâmbi blând și îi spuse:

– Sunt foarte mulțumit de tine, dar nu trebuie să spui nimănui despre ce am făcut azi. Înțelegi, Louisa?

Ea dădu viguros din cap. Vina se evaporă și în locul ei simți admirație și recunoștință.

– Acum poți să te întorci la Gertruda. Vom începe de mâine lecțiile de călărie. Desigur, vei merge cu ea la academie.

În următoarele săptămâni, Louisa îl văzu o singură dată, de la distanță. Aproape terminase de urcat scările spre camera Gertrudei când un lacheu deschise ușile sălii de banchete și îl văzu pe *mijnheer* van Ritters conducând afară un grup de oaspeți. Erau toți frumos îmbrăcați, doamne și domni cu un aer prosper. Louisa știa că cel puțin patru dintre bărbați erau membri în Het Zeventien, directorii VOC. Era limpede că luaseră o cină bună și erau veseli și gălăgioși. Se ascunse după draperii când trecură oaspeții, privindu-l însă pe *mijnheer* van Ritters cu un sentiment ciudat de dor. Purta o perucă lungă și ondulată, precum și panglica cu steaua Ordinului Lâna de Aur. Era magnific. Louisa simți o împunsătură rară de ură la adresa femeii elegante și zâmbitoare de la brațul lui. După ce trecură de ascunzătoarea ei, alergă în camera pe care o împărțea cu Gertruda, se aruncă pe pat și începu să plângă.

– De ce nu vrea să mă vadă din nou? L-am supărat cu ceva?

Se gândea în fiecare zi la întâmplarea din bibliotecă, mai ales după ce se stingea lampa și era în patul ei, în colțul opus față de colțul Gertrudei.

Apoi, într-o zi, *mijnheer* van Ritters ajunse pe neașteptate la academia de călărie. Louisa o învățase pe Gertruda cum să facă reverențe. Era stângace și greoaie, iar Louisa trebui să o ajute să se ridice când își pierdu echilibrul, dar van Ritters zâmbi puțin văzând această realizare și îi întoarse gestul cu o înclinare jucăușă.

– Sunt slujitorul dumitale devotat, zise el, iar Gertruda chicoti.

Nu vorbi direct cu Louisa, iar ea știa că nu trebuia să i se adreseze neinvitată. El o urmări pe Gertruda dând un ocol ringului în timp ce ținea căpăstrul. Louisa trebuia să meargă pe

lângă ponei, căci faţa bucălată a Gertrudei era schimonosită de spaimă. Apoi, van Ritters plecă la fel de brusc cum apăruse.

Trecu încă o săptămână. Louisa era chinuită de sentimente contradictorii. Uneori, magnitudinea păcatului ei se întorcea să o bântuie. Îl lăsase să o atingă şi să se joace cu ea, iar ei îi plăcuse să mânuiască lucrul acela monstruos. Începuse chiar să aibă vise intense despre asta şi se trezea zăpăcită, cu sânii abia înmuguriţi şi cu părţile intime fierbinţi şi cuprinse de furnicături. Ca un fel de pedeapsă pentru păcatele ei, sânii i se umflaseră până ajunseseră să împingă în afară nasturii bluzei. Încerca să-i ascundă, ţinându-şi braţele încrucişate pe piept, dar îi văzuse pe grăjdari şi pe lachei uitându-se la ei.

Ar fi vrut să vorbească cu Elise despre ce se întâmplase cu ea şi să-i ceară un sfat, dar *mijnheer* van Ritters o avertizase să nu facă asta. Aşa că păstră tăcerea.

Pe urmă, din senin, Stals îi spuse:

– O să te muţi într-o cameră separată. Porunca lui *mijnheer*.

Louisa se uită la el uluită.

– Dar Gertruda? Nu poate să doarmă singură.

– Stăpânul spune că e timpul să înveţe. Şi ea o să aibă o cameră nouă, iar tu o să ai una alături. O să aibă un clopoţel ca să te sune dacă are nevoie de tine în timpul nopţii.

Noile camere ale fetelor erau la etajul de sub bibliotecă şi apartamentul lui *mijnheer*. Louisa transformă mutarea într-un joc şi potoli temerile Gertrudei. Luară sus toate păpuşile şi făcură o petrecere ca să le prezinte noile încăperi. Louisa învăţase să vorbească cu o voce diferită pentru fiecare păpuşă, un truc care reuşea întotdeauna să-i smulgă Gertrudei hohote de râs. După ce toate păpuşile îi spuseră Gertrudei cât de fericite erau în noua lor casă, fata se convinse.

Camera Louisei era spaţioasă şi luminoasă. Mobila era de-a dreptul splendidă, cu draperii de catifea, iar scaunele şi rama patului erau poleite cu aur. Pe pat avea o saltea de pene şi pături groase. Era chiar şi un şemineu cu marmură de jur împrejur, deşi Stals îi spusese că trebuia să-i ajungă o găleată de cărbuni toată săptămâna. Dar, minunea minunilor, exista şi o nişă

minusculă în care se afla o comodă cu un capac ce se ridica şi sub care se vedeau un scaun sculptat şi o oală de noapte de porţelan dedesubt. Louisa era ameţită de bucurie când se urcă în pat în prima noapte. I se părea că niciodată până în seara aceea nu-i fusese cald.

Când se trezi din somnul său adânc, fără vise, rămase întinsă, încercând să-şi dea seama ce o trezise. Trebuia să fie mult după miezul nopţii, pentru că era întuneric şi linişte în casă. Apoi auzi sunetul din nou şi inima începu să-i bată mai repede. Erau paşi, dar se auzeau dinspre peretele cu lambriuri din capătul opus al camerei. O cuprinse imediat o spaimă superstiţioasă – nu putea nici să se mişte, nici să strige. Apoi, auzi scârţâitul unei uşi deschise şi o lumină fantomatică apăru de nicăieri. O uşă se deschise larg în perete şi o siluetă spectrală intră în cameră. Era un bărbat înalt, cu barbă, îmbrăcat în pantaloni şi o cămaşă albă, cu mâneci bufante şi guler înalt.

– Louisa!

Vocea lui era dogită şi răsuna ciudat. Era exact vocea pe care se aştepta să o audă de la o fantomă. Îşi trase cuverturile peste cap şi rămase acolo cu răsuflarea tăiată. Auzi paşii apropiindu-se de marginea patului şi văzu lumina pâlpâind printr-o crăpătură dintre cearşafuri. Paşii se opriră în dreptul ei, iar cuverturile fură trase brusc la o parte. De data asta ţipă, dar ştia că era în zadar: Gertruda dormea buştean în camera de alături şi doar un cutremur ar fi putut să o trezească, iar la etajul acela al casei din Huis Brabant se aflau doar ele. Se uită la faţa de deasupra ei atât de îngrozită, încât nu-l recunoscu nici la lumina lămpii.

– Nu te teme, copilă! Nu-ţi fac rău!

– Oh, *mijnheer*!

Se aruncă la pieptul lui şi se agăţă de el cu toată forţa conferită de senzaţia de uşurare.

– Am crezut că sunteţi o fantomă.

– Gata, copilă, zise el mângâindu-i părul. S-a terminat. Nu ai de ce să te temi.

Fetei îi luă ceva timp să se liniştească. Apoi, el spuse:

– Nu te las aici singură. Vino cu mine.

O luă de mână, iar ea îl urmă încrezătoare, în cămaşa de noapte de bumbac şi desculţă. O conduse apoi prin uşa deschisă în perete. O scară spiralată era ascunsă în spatele uşii. Urcară treptele şi intrară pe o altă uşă secretă. Ajunseră deodată într-o cameră superbă, atât de spaţioasă, încât, chiar şi cu cincizeci de lumânări aprinse în candelabrele lor, colţurile îndepărtate ale camerei şi tavanul ar fi rămas în umbră. El o conduse lângă un şemineu în care era aprins focul, iar flăcările mari şi galbene săreau şi se răsuceau.

Apoi o îmbrăţişă şi îi mângâie părul.

– Credeai că am uitat de tine?

Ea încuviinţă.

– Am crezut că v-am supărat şi că nu vă mai place de mine.

El chicoti şi-i ridică faţa la lumină.

– Ce frumuseţe mică eşti! Iată cât de supărat sunt şi cât de mult îmi displaci.

Îi sărută buzele şi ea simţi gustul ţigării de foi pe buzele lui, o aromă puternică ce o făcea să se simtă în siguranţă. Când, în cele din urmă, îi dădu drumul din îmbrăţişare, o aşeză pe sofaua din faţa focului. Apoi merse la o masă pe care se aflau câteva pahare din cristal şi o sticlă cu o băutură roşie ca rubinul. Turnă într-un pahar şi i-l aduse.

– Bea asta. O să-ţi alunge gândurile rele.

Ea se înecă şi tuşi, surprinsă de asprimea băuturii, dar pe urmă o căldură încântătoare i se răspândi în corp până la degetele de la picioare şi de la mâini. El se aşeză lângă ea, îi mângâie părul şi-i vorbi încet, spunându-i cât de frumoasă şi cât de cuminte era şi cât de mult îi lipsise. Amorţită de căldura din stomac şi de vocea lui ameţitoare, ea îşi sprijini capul de pieptul lui. El îi săltă cămaşa de noapte peste cap şi ea se mişcă să se elibereze. Rămase goală. În lumina lumânărilor, trupul ei de copil era palid şi neted ca smântâna în urcior. Nu se simţi ruşinată când el o mângâie şi-i sărută faţa. Se întorcea într-o parte şi-n alta, îndemnată cu blândeţe de mâinile lui.

Deodată, el se ridică şi-l văzu scoţându-şi cămaşa şi pantalonii. Când se întoarse la sofa şi rămase în faţa ei, nu mai avu

nevoie să-i îndrume mâinile, căci ea le întinse cu naturaleţe. Se uită la sexul lui în timp ce împingea pielea de deasupra ca să dezvăluie capul lucios de culoarea prunei, aşa cum o învăţase. Apoi, el întinse mâna, îi dădu braţele la o parte şi se aşeză în faţa ei. Îi depărtă genunchii şi o întinse pe spate pe canapeaua îmbrăcată în catifea. Îşi coborî faţa şi-i simţi mustaţa gâdilându-i interiorul coapselor, apoi mişcându-se mai sus.

– Ce faceţi? strigă ea speriată.

Nu mai făcuse asta până atunci şi încercă să se ridice. El o ţinu pe loc, iar ea strigă brusc şi îi înfipse unghiile în umeri. El îşi lipise gura de locurile ei cele mai tainice. Senzaţia era atât de intensă, încât se temu o clipă să nu leşine.

Nu cobora în fiecare noapte pe scara spiralată ca să o ia. În multe seri se auzea huruitul roţilor de trăsură pe străzile pavate de sub fereastra Louisei. Ea sufla în lumânare şi privea de după draperii la oaspeţii lui *mijnheer* van Ritters, care soseau pentru un banchet sau vreo serată. Rămânea trează mult timp după ce plecau, sperând să audă paşi pe scară, dar de cele mai multe ori era dezamăgită.

El pleca săptămâni şi chiar luni la rând, călătorind pe una dintre navele lui elegante cu nume ciudate şi evocatoare. Cât timp era plecat, se plictisea şi se simţea neliniştită. Observă că nu avea răbdare nici cu Gertruda şi era nemulţumită de ea însăşi.

Când se întorcea, prezenţa lui umplea toată casa cea mare şi chiar şi ceilalţi servitori erau animaţi şi bucuroşi din acest motiv. Toată aşteptarea şi tot dorul dispăreau când îl auzea coborând scara şi sărea din pat să-l întâmpine când intra pe uşa secretă din perete. După aceea, el se gândi la un semnal ca să o cheme în camera lui, fără să mai coboare după ea. La ora cinei trimitea un lacheu care îi aducea Gertrudei un trandafir roşu. Niciunui servitor care aducea floarea nu i se părea ciudat: ştiau toţi că *mijnheer* avea o afecţiune inexplicabilă pentru fiica lui cea urâtă şi săracă cu duhul. Dar în nopţile acelea, uşa de la capătul scării spiralate era descuiată şi el o aştepta pe Louisa.

Întâlnirile lor nu erau niciodată la fel. De fiecare dată, el inventa un joc nou. O punea să se îmbrace în costume neobișnuite, să joace rolul unei lăptărese, al unui grăjdar sau al unei prințese. Uneori, îi cerea să poarte măști, capete de demoni sau de animale sălbatice.

În alte seri studiau imaginile din cartea verde și imitau scenele înfățișate acolo. Când îi arătă prima dată imaginea cu fata întinsă sub băiat, unde mădularul lui era înfipt în ea până la capăt, ea nu crezu că acest lucru era posibil. Dar el fu blând, răbdător și atent, așa că nu o duru decât puțin când se întâmplă și doar câteva picături din sângele ei de virgină se scurseră pe patul lat. După aceea, avu o senzație grozavă de desăvârșire, iar când rămase singură, își analiză uimită partea de jos a trunchiului. Se mira că părțile despre care fusese învățată că erau necurate și păcătoase puteau să ofere asemenea desfătări. Era convinsă acum că el nu mai avea ce să o învețe. Credea că reușise să-i producă plăcere, și lui, și ei înseși, în orice mod posibil. Dar se înșela.

El plecă apoi într-una dintre călătoriile lui interminabile, de data aceasta într-un loc care se numea Sankt-Petersburg, aflat în Rusia, ca să meargă la Curtea lui Piotr Alekseevici, pe care ceilalți îl numeau Petru cel Mare, și să-și extindă relațiile în comerțul de blănuri prețioase. Când se întoarse, Louisa era ametită de bucurie și, de data asta, nu trebui să aștepte prea mult chemarea lui. În seara aceea, lacheul îi aduse Gertrudei un trandafir roșu în timp ce Louisa îi tăia în bucăți puiul prăjit.

– De ce ești atât de fericită, Louisa? o întrebă Gertruda când o văzu dansând prin dormitor.

– Pentru că te iubesc, Gertie, și iubesc toți oamenii din lume, cântă Louisa.

Gertruda bătu din palme.

– Și eu te iubesc, Louisa.

– Acum, trebuie să mergi la culcare! Uite și o ceașcă de lapte fierbinte ca să dormi bine.

În seara aceea, când Louisa păși dincolo de ușa tainică în dormitorul lui *mijnheer* van Ritters, se opri în loc uluită. Părea

să înceapă un joc nou și se simți brusc nedumerită și înspăimântată. Era prea real, prea îngrozitor.

Capul lui *mi'jnheer* van Ritters era ascuns de o glugă neagră și mulată din piele, cu găuri tăiate pentru ochi și o crestătură grosolană în dreptul gurii. Purta un șorț din piele neagră și cizme negre lucioase, care i se ridicau până în capătul coapselor. Avea brațele încrucișate pe piept și mâinile ascunse în mănuși negre. Abia își putu lua ochii de la el când văzu structura sinistră din mijlocul podelei. Semăna cu un trepied pentru biciuire, pe care răufăcătorii primeau pedepsele publice în piața din fața tribunalelor. Însă, în locul lanțurilor obișnuite, din vârful trepiedului atârnau legături din mătase.

Ea îi zâmbi cu buze tremurânde, dar el o privi impasibil prin găurile pentru ochi din gluga neagră. Ar fi vrut să o ia la fugă, dar el păru să-i anticipeze intenția. Alergă la ușă și o încuie. Apoi, puse cheia în buzunarul din față al șorțului. Picioarele Louisei cedară și se prăbuși la podea.

– Îmi pare rău, șopti ea. Te rog, nu-mi face rău!

– Ai fost condamnată pentru păcatul desfrânării la douăzeci de lovituri de bici.

Vocea lui era aspră și severă.

– Te rog, dă-mi drumul! Nu vreau să joc jocul ăsta.

– Ăsta nu e un joc.

Se apropie de ea și, deși se rugă de el să aibă milă, o ridică și o duse la trepied. Îi prinse mâinile deasupra capului cu legăturile din mătase și ea îl privi peste umăr, cu părul lung și auriu căzut peste față.

– Ce vrei să-mi faci?

El se duse la masa de lângă peretele opus și, cu spatele la ea, luă ceva de pe masă. Apoi, cu o mișcare lentă și teatrală, se întoarse cu biciul în mână. Ea scânci și încercă să se elibereze din legăturile din mătase care-i strângeau încheieturile, răsucindu-se în trepied. El veni la ea și puse un deget în dreptul deschizăturii de la cămașa de noapte, apoi o rupse până la tiv. Îndepărtă resturile de material și ea rămase goală. Când se așeză în fața ei, ea văzu umflătura uriașă de sub șorțul din piele, dovada excitației lui.

– Douăzeci de lovituri, repetă el cu vocea rece și aspră a unui străin, și o vei număra pe fiecare când o primești. Înțelegi, târfă mică și depravată?

Ea tresări auzind cuvântul. Nimeni nu-i mai spusese așa până atunci.

– Nu știam că greșesc. Credeam că îți fac pe plac.

El pocni din bici în aer și lovitura șuieră aproape de fața ei. Apoi trecu în spate și ea închise ochii, încordând toți mușchii spatelui, dar durerea provocată de lovitură îi zgudui încrederea și strigă cu putere.

– Numără! îi porunci el și ea se supuse.

– Una! țipă ea, cu buzele albe și fremătătoare.

Continuă așa fără milă sau pauză, până când ea leșină. El îi duse la nas o sticluță verde și vaporii înțepători o aduseră în simțiri. Apoi începu din nou.

– Numără! îi porunci el.

În cele din urmă, când reuși să șoptească „douăzeci", el puse biciul la loc pe masă. Când se întoarse spre ea, îl văzu desfăcându-și șireturile de la șorțul din piele. Ea atârna în legăturile din mătase, incapabilă să ridice capul sau să se țină pe picioare. Spatele, fesele și partea de sus a picioarelor păreau să-i fi luat foc.

El veni apoi în spatele ei; Louisa îi simți mâinile în partea de jos a trunchiului, desfăcându-i fesele roșii, care-i zvâcneau. Apoi, simți o durere mai groaznică decât oricare senzație de până atunci. Era străpunsă în felul cel mai nefiresc, despicată în bucăți. Agonia îi sfâșia intestinele și găsi din nou puterea de a urla iar și iar.

În cele din urmă, el îi dădu drumul de pe trepied, o înfășură într-o pătură și o coborî în brațe pe scară. Fără nicio altă vorbă, o lăsă plângând pe pat. Dimineață, când se îndreptă șovăind spre nișă și se așeză pe toaletă, văzu că încă sângera. După șapte zile, când încă nu se vindecase complet, un alt trandafir roșu îi fu adus Gertrudei. Tremurând și plângând încet, urcă scara ca să răspundă chemării lui. Când intră în cameră, trepiedul se afla în mijlocul podelei și el purta din nou gluga și șorțul de călău.

Avu nevoie de câteva luni ca să-şi adune curajul, dar în cele din urmă se duse la Elise şi-i povesti cum se purta *mijnheer* cu ea. Îşi ridică rochia şi se întoarse ca să-i arate umflăturile şi urmele de bici de pe spate. Apoi se aplecă şi-i arătă deschizătura sfâşiată şi purulentă.

– Acoperă-te, stricată neruşinată! strigă Elise, plesnind-o peste obraz. Cum îndrăzneşti să scorneşti asemenea minciuni spurcate despre un om atât de mare şi de bun? O să-i spun lui *mijnheer* despre asta, dar între timp o să-l pun pe Stals să te încuie în cramă.

Timp de două zile, Louisa rămase ghemuită pe podeaua din piatră, într-un ungher întunecat din cramă. Durerea din burtă era ca un foc care ameninţa să-i mistuie sufletul. În a treia zi, un sergent şi trei bărbaţi din miliţia oraşului veniră să o ia. Când o duseră sus, pe scări, apoi în curtea de la bucătărie, se uită după Gertruda, Elise sau Stals, dar nu văzu nici urmă de ei sau de alţi servitori.

– Mulţumesc că aţi venit să mă salvaţi, îi spuse ea sergentului. N-aş mai fi îndurat încă o zi.

El îi aruncă o privire ciudată şi enigmatică.

– Ţi-am controlat camera şi am găsit bijuteriile pe care le-ai furat, zise el. Ce nerecunoştinţă cumplită faţă de un domn care s-a purtat cu tine cu atâta blândeţe! O să vedem ce are judecătorul de zis.

Judecătorul suferea de efectele îndestulării din seara precedentă. Fusese unul dintre cei cincizeci de oaspeţi la Huis Brabant, ale cărui pivniţe şi ospeţe erau celebre în toate Ţările de Jos. Koen van Ritters era un prieten vechi, aşa că judecătorul se încruntă la tânăra prizonieră adusă în faţa lui. Koen îi vorbise despre stricata aceasta după cină, în timp ce pufăiau din ţigările de foi şi terminau o sticlă de coniac fin şi vechi. Ascultă nerăbdător în timp ce sergentul îi prezenta dovezile împotriva ei, punând dinaintea lui un pachet cu bijuteriile furate, pe care le găsiseră în camera ei.

– Prizoniera va fi transportată în colonia de deţinuţi din Batavia pentru tot restul vieţii, ordonă judecătorul.

Het Gelukkige Meeuw era ancorată în port, pregătită să ridice pânzele. O duseră pe Louisa din sala de judecată direct la docuri. În capătul schelei de acces o întâmpină temnicerul-şef. Îi scrise numele într-un registru, apoi doi dintre oamenii săi îi puseră lanţurile la glezne şi o împinseră prin tambuchi spre puntea cu tunuri.

Acum, după aproape un an, *Meeuw* era ancorată în golful Table. Chiar şi prin scândurile groase de stejar, Louisa auzi strigătul:

– Barca de provizii. Permiteţi să urcăm la bord?

Se deşteptă din lunga sa reverie şi privi prin deschizătura din capacul de hublou. Văzu barca apropiindu-se de navă, cu vâslele manevrate de un echipaj pestriţ format din doisprezece bărbaţi, negri şi albi. La proră stătea un sălbatic masiv cu umerii laţi, dar tresări când îl recunoscu pe cel de la timonă. Era tânărul care o întrebase cum o cheamă şi care-i aruncase peştele. Se luptase pentru acel dar preţios, apoi îl tăiase cu cuţitaşul ei şi-l împărţise cu alte trei femei. Nu erau prietenele ei, pentru că la bordul navei nu existau prieteni, dar cele patru femei făcuseră un pact la începutul călătoriei, promiţând să se protejeze reciproc ca să supravieţuiască. Înghiţiseră peştele crud, supraveghind celelalte femei înfometate care se înghesuiau în jurul lor, aşteptând ocazia să înhaţe o îmbucătură.

Îşi aminti cu poftă de gustul peştelui crud în timp ce se uita la barca încărcată ce ajunsese lângă navă. Se stârni apoi o învălmăşeală de bocăneli şi de strigăte, de scrâşnet de macarale şi de ordine strigate cu glas tare. Prin deschizătură se uită la coşurile şi la cutiile cu legume şi fructe proaspete urcate la bord. Simţea mirosul fructelor şi al roşiilor proaspăt culese. I se umplu gura de salivă, dar ştia că multe dintre bunătăţi aveau să ajungă pe masa ofiţerilor, iar ceea ce mai rămânea se ducea la popota ofiţerilor inferiori şi în bucătăria marinarilor de rând. Nimic din toate acelea nu avea să ajungă şi pe punţile cu prizonieri. Deţinutele supravieţuiau cu biscuiţii tari mâncaţi

de gărgărițe și cu carnea de porc sărată și putrezită, năpădită de viermi.

Deodată, auzi pe cineva ciocănind la un alt capac de hublou, aflat mai departe, în timp ce o voce masculină de afară striga ușor, dar insistent:

– Louisa! Louisa e aici?

Înainte să apuce să răspundă, o parte dintre celelalte femei strigară și țipară drept răspuns:

– *Ja, dottie.* Eu sunt Louisa. Vrei să guști din oala mea cu miere?

Imediat se stârniră hohote de râs. Louisa recunoscu vocea bărbatului. Încercă să-l strige peste corul de mizerii și de invective, dar dușmancele sale o acoperiră cu o veselie răutăcioasă. Știa că el nu putea să o audă. Cu o disperare crescândă, se uită prin gaură, dar priveliștea era îngustată.

– Sunt aici, strigă ea în olandeză. Eu sunt Louisa.

Deodată, fața lui apăru la vedere. Probabil că stătea pe banca transversală a bărcii ancorate sub hubloul ei.

– Louisa? El își lipi ochiul de cealaltă parte a crăpăturii și se uitară unul la altul de la o distanță de doar câțiva centimetri. Da, râse el pe neașteptate. Ochi albaștri! Ochi albaștri, luminoși.

– Cine ești? Cum te cheamă?

Din impuls, vorbi în engleză, iar el se holbă la ea.

– Vorbești engleza?

– Nu, nătângule, era chineză, se răsti ea, iar el râse din nou.

Din câte observa, el părea să fie autoritar și îngâmfat, dar era singura voce prietenoasă pe care o auzise în ultimul an.

– Ești năbădăioasă! Am altceva pentru tine. Poți să deschizi capacul? o întrebă el.

– Ne vede vreun paznic de pe punte? întrebă ea. O să mă biciuiască dacă ne văd vorbind.

– Nu, suntem ascunși de porțiunea înclinată din marginea navei.

– Așteaptă! zise ea, apoi scoase lama din buzunar.

Scoase în grabă singura balama care ținea încuietoarea pe loc. Apoi se lăsă pe spate, puse ambele picioare pe capac și

împinse din toate puterile. Balamalele scrâșniră, apoi cedară câțiva centimetri. El îi văzu degetele pe margine și o ajută să îl deschidă încă puțin.

Apoi, împinse un sac mic de pânză prin deschizătură.

– E o scrisoare pentru tine, șopti el cu fața aproape de a ei. Citește-o.

Pe urmă dispăru.

– Stai! se rugă ea, iar fața lui reapăru în deschizătură. Nu mi-ai spus... Cum te cheamă?

– Jim. Jim Courtney.

– Mulțumesc, Jim Courtney, zise ea, apoi lăsă capacul să se închidă cu un pocnet.

Cele trei femei se adunară în jurul ei când deschise sacul într-un cerc strâns de protecție. Împărțiră repede carnea uscată și pachetele cu biscuiți tari, mestecând hrana neapetisantă cu o foame disperată. Când găsi pieptănul, Louisei îi dădură lacrimile. Era sculptat în baga, în nuanțe de culoarea mierii. Îl trecu prin păr și îl simți alunecând ușor, fără să tragă dureros precum obiectul urât și cioplit de mână pe care era nevoită să-l folosească. Apoi găsi pila și cuțitul, înfășurate într-o fâșie de pânză. Cuțitul avea mâner din corn de cerb, iar lama, când o încercă pe deget, era ascuțită. O armă bună. Pila mică și solidă avea trei tăișuri. Simți că speranțele îi cresc pentru prima dată în toate acele luni nesfârșite. Se uită în jos la fiarele de la glezne. Pielea de sub legăturile aspre era îngroșată.

Cuțitul și pila erau daruri neprețuite, dar pieptănul o înduioșa cel mai mult. Era o confirmare a faptului că o văzuse ca pe o femeie, nu ca pe scursurile întemnițate din șanțuri și mahalale. Scotoci pe fundul sacului după scrisoarea promisă. Era o singură foaie de hârtie ieftină, îndoită cu iscusință ca să alcătuiască un plic. O desfăcu având grijă să nu o rupă. Era într-o olandeză scrisă cu greșeli, dar reuși să înțeleagă esențialul.

> Folosește pila pentru lanțuri. O să trimit o barcă sub pupă mâine-noapte. Când o să auzi clopotul de pe navă sunând de două ori în timpul primului cart, sari. O să aud plescăitul apei. Ai curaj.

Pulsul îi crescu. Înţelese imediat că şansele de succes erau neglijabile. O sută de lucruri puteau să meargă prost, inclusiv un glonţ de muschetă sau un rechin. Ceea ce conta era că găsise un prieten şi, odată cu el, o speranţă de salvare, oricât de îndepărtată. Rupse biletul în bucăţi, pe care le aruncă în găleata împutită ce ţinea loc de latrină. Niciun paznic nu ar fi încercat să le scoată de acolo. Apoi se furişă înapoi sub tun, în întunericul care îi oferea puţină intimitate, şi se aşeză cu picioarele îndoite sub ea, ca să poată ajunge uşor la lanţuri. Când dădu prima dată cu pila mică, făcu o crestătură subţire, dar vizibilă, şi câteva granule de fier căzură pe punte. Cătuşele erau din oţel necălit de slabă calitate, dar avea să-i ia ceva timp şi o perseverenţă sfâşietoare ca să taie o singură verigă.

„Am o zi şi o noapte la dispoziţie. Până se aud două bătăi la mijlocul cartului de mâine-noapte", se încurajă ea, aşezând pila pe crestătura deja făcută. Cu a doua mişcare, alte granule se împrăştiară pe punte.

Barca rămăsese fără încărcătura grea de fructe şi legume şi acum plutea uşor. Mansur era la timonă, iar Jim privea dinspre pupă în timp ce vâslea. Din când în când zâmbea, gândindu-se la scurta întâlnire cu Louisa. Vorbea engleza bine, cu un accent olandez slab, şi era ageră şi îndrăzneaţă. Reacţionase imediat faţă de împrejurări. Nu era o nătângă oarecare, o pradă pentru temniceri. Îi văzuse picioarele goale prin deschizătura din capacul de hublou când o ajutase să-l desprindă. Erau înfiorător de subţiate de înfometare şi roase de lanţuri, dar erau lungi şi drepte, nu răsucite şi deformate de rahitism. „Bună de prăsilă", cum ar fi spus tatăl lui despre o iapă pursânge. Mâna care apucase sacul de pânză era murdară, cu unghii crăpate şi rupte, dar avea o formă frumoasă, cu degete alungite şi graţioase. Mâini de doamnă, nu de sclavă sau de spălătoreasă. „Nu miroase a levănţică. Dar stă încuiată în gaura aia mizerabilă Dumnezeu ştie de cât timp. La ce să te aştepţi?" Îi găsea tot felul de scuze. Apoi se gândi la ochii ei minunaţi, ochii aceia

albaştri, şi expresia îi deveni blândă şi visătoare. „N-am văzut în viaţa mea o fată ca ea. Şi vorbeşte engleza."

– Hei, vere! strigă Mansur. Vâsleşte cum trebuie. O să ne duci pe insula Robben dacă nu ai mai multă grijă.

Jim se trezi din visare exact când următorul val ridică pupa.

– Marea devine agitată, bombăni tatăl lui. Probabil că mâine o să fie furtună. Trebuie să încercăm să ducem ultimul transport până nu se stârneşte prea tare.

Jim îşi luă ochii de la conturul îndepărtat al navei şi privi dincolo de el. Se întristă brusc. Norii de furtună se adunau înalţi şi grei precum munţii la linia orizontului.

„Trebuie să mă gândesc la o scuză ca să rămân la mal când se duc cu următorul transport pe *Meeuw*, se hotărî el. Nu voi mai avea altă şansă să mă pregătesc."

În vreme ce măgarii trăgeau barca pe plajă, Jim îi spuse tatălui său:

– Trebuie să-i duc căpitanului Hugo partea lui. S-ar putea să ne împiedice dacă nu-i pun nişte bani în pumnul gras.

– Lasă-l să aştepte pe bătrânul hoţ de oi! Trebuie să ne ajuţi cu următorul transport.

– I-am promis lui Hugo şi oricum ai un echipaj complet pentru drumul până la navă.

Tom Courtney se uită la fiul lui cu o privire scrutătoare. Îl cunoştea bine. Punea ceva la cale. Nu-i stătea în fire să se eschiveze. Dimpotrivă, era un stâlp pe care Tom se putea baza. El era cel care stabilise o relaţie bună cu comisarul de la bordul navei de prizonieri, el obţinuse autorizaţia de comerţ de la Hugo şi el supraveghease descărcarea primului transport. În el se putea avea încredere.

– Păi, nu ştiu...

Tom îşi mângâia barba cu suspiciune. Mansur interveni repede:

– Lasă-l să se ducă, unchiule Tom. Pot să-l înlocuiesc eu deocamdată.

– Foarte bine, Jim. Du-te să-l vizitezi pe prietenul tău, Hugo, se învoi Tom, dar să fii pe plajă ca să ajuți la bărci când ne întoarcem.

Mai târziu, din vârful dunelor, Jim privea bărcile vâslind spre *Meeuw* cu ultima încărcătură de fructe și legume. I se părea că valurile erau mai înalte decât în dimineața aceea, iar vântul începuse să le agite vârfurile într-o paradă de cai albi ce săltau.

– Dumnezeu să ne cruțe! zise cu glas tare. Dacă vine furtuna, nu o să mai pot ajunge la fată până când nu trece.

Apoi își aminti de instrucțiunile pe care i le dăduse. Îi spusese să sară peste bord în clipa în care clopotul se auzea de două ori, în mijlocul cartului. Nu putea să-i transmită alt mesaj ca să o oprească. Oare avea să aibă înțelepciunea să rămână la bord dacă se stârnea furtuna, dându-și seama că el nu putuse să vină la întâlnire, sau avea să se arunce totuși peste bord și să piară în întuneric? Gândul că s-ar fi putut îneca în apele întunecate îl lovi ca un pumn în stomac și i se făcu greață. Îl întoarse pe Drumfire spre castel, apăsând cu călcâiele în burta calului.

Căpitanul Hugo fu mirat, dar se bucură să vadă că i se plătea comisionul atât de prompt. Jim plecă fără alte formalități, refuzând chiar și cana de cafea, apoi porni în galop pe plajă. În timp ce călărea, gândurile i se învălmășeau în cap.

Avusese atât de puțin timp la dispoziție să conceapă un plan... Abia în ultimele ore se asigurase că fata avea curajul să încerce o evadare atât de riscantă. Primul lucru pe care trebuia să îl aibă în vedere, dacă reușea să o aducă la mal, era să găsească o ascunzătoare sigură pentru ea. De îndată ce fuga ei avea să fie descoperită, toată garnizoana de la castel urma să fie trimisă să o găsească, o sută de infanteriști și un divizion de cavalerie. Soldații companiei din castel nu prea erau puși la treabă, iar o vânătoare de oameni sau, mai bine, de femei ar fi fost unul dintre cele mai interesante evenimente din ultimii ani. Colonelului Keyser, comandantul garnizoanei, i-ar fi plăcut să se bucure de onoarea de a captura o deținută evadată.

Pentru prima dată își permise să se gândească la consecințele ce aveau să urmeze dacă planul său atât de nechibzuit s-ar fi destrămat. Se temea că i-ar fi putut face probleme familiei sale. Legea strictă impusă de directorii de la VOC, măreții Zeventien din Amsterdam, prevedea că niciun străin nu avea voie să locuiască sau să aibă o afacere în colonie. Cu toate acestea, la fel ca alte legi stricte enunțate de directorii din Amsterdam, existau împrejurări deosebite în care puteau fi ocolite. Aceste împrejurări deosebite includeau întotdeauna un simbol financiar al considerației față de Excelența Sa, guvernatorul van de Witten. Pe frații Courtney îi costase douăzeci de mii de guldeni ca să obțină autorizația de a locui și de a face comerț în colonia de la Capul Bunei Speranțe. Era puțin probabil ca van de Witten să revoce autorizația. El și Tom Courtney aveau o relație amicală, iar Tom contribuia cu generozitate la fondul neoficial de pensie al lui van de Witten.

Jim spera că nu avea să fie nimic care să implice restul familiei dacă el și fata dispăreau pur și simplu din colonie. Poate că aveau să apară suspiciuni și, în cel mai rău caz, l-ar fi costat încă un cadou pentru van de Witten, dar în final avea să poată trece, cu condiția să nu se mai întoarcă niciodată.

Erau doar două căi de scăpare din colonie. Cea mai bună și mai naturală cale era pe mare. Dar asta necesita o barcă. Frații Courtney dețineau două nave comerciale înarmate, goelete ușor manevrabile cu care făceau comerț chiar și în Arabia și Bombay. Însă, în acel moment, ambele vase erau pe mare și nu erau așteptate să se întoarcă până nu se schimba musonul, ceea ce nu avea să se întâmple decât peste câteva luni.

Jim economisise ceva bani, poate de ajuns ca să plătească îmbarcarea pentru amândoi pe una dintre navele ancorate în clipa aceea în golful Table. Dar primul lucru pe care colonelul Keyser avea să-l facă de îndată ce se anunța dispariția fetei era să trimită echipe de căutare la bordul tuturor navelor. Putea să încerce să fure o barcă mică, poate un barcaz, ceva care să fie în stare să țină marea și cu care el și fata să poată ajunge în porturile portugheze de pe coasta Mozambicului, dar fiecare căpitan

era pus în gardă în privinţa piraţilor. Probabil că eforturile lui aveau să fie răsplătite cu un glonţ în burtă.

În ciuda celor mai optimiste aşteptări ale sale, trebuia să accepte faptul că drumul pe mare era închis pentru ei. Unul singur mai era deschis, aşa că se întoarse şi se uită spre nord, la munţii îndepărtaţi pe care ultimele zăpezi din timpul iernii nu se topiseră încă. Îl opri pe Drumfire şi se gândi la ce se afla dincolo. Jim nu mersese mai departe de cincizeci de leghe dincolo de acele piscuri, dar auzise de alţii care fuseseră în interiorul ţării şi se întorseseră cu provizii mari de fildeş. Exista chiar un zvon că un vânător bătrân culesese o pietricică strălucitoare dintr-un banc de nisip, pe un râu fără nume departe în nord, şi vânduse diamantul la Amsterdam pentru o sută de mii de guldeni. Simţi furnicături de emoţie prin piele. Visase nopţi la rând la ce se afla dincolo de orizontul albastru. Discutase despre asta cu Mansur şi cu Zama şi îşi făcuseră promisiunea ca într-o bună zi să plece în călătorie. Îl auziseră zeii aventurii fălindu-se şi acum complotau să-l împingă acolo, în sălbăticie? Oare avea să aibă alături o fată cu părul auriu şi cu ochii albaştri? Râse la gândul acesta şi-l îndemnă pe Drumfire la drum.

Cum tatăl lui, unchiul Dorian şi aproape toţi slujitorii şi sclavii eliberaţi erau plecaţi în următoarele ore, trebuia să se mişte repede. Ştia unde ţinea tatăl lui cheile de la seif şi de la depozitul de arme. Alese şase măgari puternici din turma din kraal[1], îi înşeuă şi îi duse de căpăstru la uşile din spate ale depozitelor. Trebuia să aleagă cu grijă bunurile de încărcat din depozit. Douăsprezece dintre cele mai bune muschete Tower şi săculeţi de pânză pentru gloanţe, butoaie cu praf de puşcă, bare din plumb şi mulaje pentru a confecţiona alte gloanţe; topoare, cuţite şi pături; mărgele şi pânzeturi pentru comerţul cu triburile sălbatice pe care le-ar fi putut întâlni; doctorii de bază, oale şi sticle cu apă; ace şi aţă şi toate cele necesare existenţei în sălbăticie, dar niciun fel de lux. Cafeaua nu era un lux, se consolă singur în timp ce adăuga şi câţiva saci cu boabe.

[1] Ţarc pentru animale (n.tr.)

După ce încărcă tot, conduse şirul de măgari într-un loc liniştit, lângă un pârâu din pădure, la aproape trei kilometri de High Weald. Descărcă poverile pentru ca animalele să se odihnească şi le lăsă cu piedici la genunchi ca să poată paşte iarba bogată de pe malul râului.

Până ajunse el înapoi la High Weald, bărcile erau deja pe drumul de întoarcere de la *Meeuw*. Coborî să-i întâmpine pe tatăl lui şi pe Mansur care se întorceau cu echipajele peste dune. Călări alături de ei şi ascultă frânturi din discuţiile lor. Erau toţi scăldaţi în apă de mare şi aproape epuizaţi, căci munciseră mult să se întoarcă de lângă nava olandeză pe marea agitată.

Mansur îi descrise totul pe scurt:

– Ai avut noroc să scapi de asta. Valurile se spărgeau deasupra noastră ca o cascadă.

– Ai văzut fata? şopti Jim ca să nu-l audă tatăl lui.

– Care fată? întrebă Mansur aruncându-i o privire cu subînţeles.

– Ştii care fată, zise Jim lovindu-l cu pumnul în braţ.

Expresia lui Mansur deveni serioasă.

– Toate prizonierele erau încuiate ca să se pregătească pentru furtună. Un ofiţer i-a zis unchiului Tom cât de nerăbdător e căpitanul să ridice pânzele de îndată ce termină aprovizionarea şi umple butoaiele cu apă. Cel mai târziu mâine. Nu vrea să rămână blocat de furtună pe malul acesta ferit. Văzu expresia disperată a lui Jim şi continuă înţelegător: Îmi pare rău, vere, dar probabil că nava o să plece până mâine la prânz. Oricum n-ar fi fost bună pentru tine, e o prizonieră. Nu ştii nimic despre ea, nu ştii ce crime a săvârşit. Poate chiar a ucis pe cineva. Las-o în pace, Jim! Uită de ea. Sunt alte păsări pe cerul albastru, alte fire de iarbă pe câmpiile din Camdeboo.

Pe Jim îl cuprinse furia şi cuvinte amare îi apărură pe buze, dar şi le înghiţi. Îi lăsă pe ceilalţi şi-l îndemnă pe Drumfire spre vârful dunelor. Privi de la înălţime către golf. Furtuna se stârnea sub ochii lui, aducând întunericul mai devreme decât de obicei. Vântul gemea şi-i zburlea părul, încâlcind coama lui Drumfire. Trebuia să-şi ferească ochii de înţepăturile firelor de

nisip și ale picăturilor de spumă de mare. O ploaie de stropi albi se împrăștia la suprafața mării, iar valurile înalte și puternice se ridicau și se prăbușeau pe plajă. Era o minune că tatăl lui putuse să aducă bărcile prin învolburarea de vânt și apă, dar Tom Courtney era un marinar desăvârșit.

La aproape trei kilometri în larg, *Meeuw* era o formă cenușie neclară, care se înclina și se răsucea cu catargele goale legănându-se, dispărând odată cu fiecare vijelie care traversa golful. Jim privi până când întunericul o ascunse cu totul. Apoi coborî duna în galop către High Weald. Îl găsi pe Zama lucrând încă la grajduri, pregătind pătulul cailor.

– Hai cu mine, zise el și Zama îl urmă ascultător în livadă.

Când nu mai puteau fi văzuți din casă, se ghemuiră unul lângă altul. Rămaseră tăcuți o vreme, apoi Jim îi vorbi în Lozi, limba pădurilor, pentru ca Zama să știe că aveau de discutat lucruri extrem de serioase.

– Plec, îi spuse el.

Zama îl privi în față, dar ochii îi erau ascunși de întuneric.

– Unde, Somoya? întrebă el, iar Jim întinse barba spre nord. Când te întorci?

– Nu știu, poate niciodată, zise Jim.

– Atunci, trebuie să-mi iau rămas-bun de la tata.

– Vii cu mine? întrebă Jim.

Zama îl privi compătimitor. O întrebare atât de prostească nu avea nevoie de vreun răspuns.

– Aboli a fost ca un tată și pentru mine, zise Jim. Se ridică și îl prinse cu brațul pe după umeri. Să mergem la mormântul lui.

Urcară dealul în lumina intermitentă a fulgerelor. Amândoi aveau însă o bună vedere nocturnă specifică tinereții, așa că înaintară rapid. Mormântul se afla pe versantul vestic, așezat dinadins cu fața spre răsărit. Jim își amintea fiecare detaliu al înmormântării. Tom Courtney sacrificase un taur negru, iar soțiile lui Aboli cususeră trupul bătrânului în pielea udă. Apoi, Tom cărase corpul cândva masiv al lui Aboli, acum împuținat de vârstă, ca pe un copil adormit, așezându-l în groapa adâncă. Îl pusese în picioare, împreună cu toate armele și cele mai

prețioase bunuri ale sale. În cele din urmă, intrarea în groapă fusese astupată cu un bolovan rotund. Fusese nevoie de o pereche de tauri ca să-l așeze în poziție.

Acum, pe întuneric, Jim și Zama îngenuncheară în fața mormântului și se rugară la zeii tribului Lozi și la Aboli, care intrase prin moarte în panteonul lor întunecat. Bubuitul tunetului le însoțea rugăciunile. Zama îi ceru tatălui său binecuvântarea pentru călătoria în care porneau, apoi Jim îi mulțumi că-l învățase cum să folosească muscheta și sabia și-i aminti lui Aboli de ziua în care-l dusese să vâneze pentru prima dată un leu. „Apără-ne pe noi, fiii tăi, cum ne-ai păzit și în ziua aceea, se rugă el, căci mergem într-o călătorie spre cine știe unde."

Pe urmă se așezară amândoi cu spatele sprijinit de piatra de mormânt și Jim îi explică lui Zama ce trebuia să facă.

– Am încărcat un șir de măgari. Sunt legați lângă pârâu. Du-i în munți la Majuba, Casa Porumbeilor, și așteaptă-mă acolo.

Majuba era coliba rudimentară, ascunsă între coline, pe care o foloseau fie păstorii care duceau turmele familiei Courtney spre pajiștile înalte pe timpul verii, fie familia Courtney când pleca la vânătoare de cvaga[1], de antilope-elan și de antilope albastre. În anotimpul acela era părăsită. Își luară rămas-bun de la bătrânul războinic care rămânea pentru veșnicie în întunericul din spatele bolovanului și coborâră în luminișul de lângă pârâul din pădure. Jim luă o lampă dintr-un bagaj și la lumina acesteia îl ajută pe Zama să încarce desagii grei pe măgari. Apoi îl porni la drum pe cărarea ce ducea spre nord, în inima munților.

– O să vin peste două zile, orice s-ar întâmpla. Așteaptă-mă acolo! strigă Jim când se despărțiră și Zama plecă de unul singur.

Când Jim ajunse înapoi la High Weald, toată casa dormea. Dar Sarah, mama lui, îi păstrase cina caldă în spatele vetrei. Când îl auzi zdrăngănind oalele, coborî în cămașă de noapte și se așeză să-l vadă mâncând. Nu spunea nimic, dar avea ochii triști și colțurile gurii lăsate în jos.

[1] Subspecie de zebră din Africa de Sud, dispărută la sfârșitul secolului al XIX-lea (n.tr.)

– Fii binecuvântat, fiule, unicul meu fiu, şopti ea când îl sărută de noapte bună.

Mai devreme în ziua aceea îl văzuse ducând şirul de măgari în pădure şi instinctul său de mamă îi spusese că avea să plece. Luă lumânarea şi urcă în dormitorul unde Tom sforăia liniştit.

Jim dormi puţin în noaptea aceea, în timp ce vântul izbea casa şi zgâlţâia ramele ferestrelor. Se trezi cu mult înaintea celor din casă. Coborî la bucătărie şi îşi turnă o cană de cafea neagră şi amară din ceainicul smălţuit care stătea mereu în spate, pe vatră. Era încă întuneric când merse la grajduri şi-l scoase pe Drumfire. Coborî călare pe malul apei. Pe măsură ce el şi calul înaintau pe crestele dunelor, vântul ţâşnea spre ei din întuneric cu toată forţa unui monstru rapace. Jim îl duse pe Drumfire înapoi la adăpostul dunei şi-l priponi de o tufă joasă de lobodă, apoi urcă din nou pe creastă. Îşi strânse pelerina mai tare pe umeri şi-şi trase pălăria cu borul larg pe ochi, ghemuindu-se ca să aştepte prima rază de lumină a zorilor. Se gândea la fată. Se dovedise isteaţă, dar avea destulă judecată încât să-şi dea seama că nicio barcă mică nu putea ieşi din golf până nu se potolea furtuna? Avea să înţeleagă că nu o abandona?

Norii joşi împinşi de vânt întârziau zorii şi chiar şi când se crăpă de ziuă scena sălbatică din faţa lui era slab luminată. Se ridică şi fu nevoit să se aplece contra vântului, ca şi cum ar fi traversat un râu repede. Îşi ţinea pălăria cu ambele mâini şi căuta să vadă nava olandeză. Apoi zări în depărtare o sclipire, ce nu dispărea la fel de repede ca spuma care sălta şi picăturile ce se străduiau să o stingă. O urmărea cu nesaţ, iar sclipirea persista, un punct constant în peisajul marin agitat.

– O velă! strigă el, iar vântul îi smulse cuvântul de pe buze.

Însă nu era acolo unde se aşteptase să vadă *Meeuw*. Era o navă cu pânzele sus, neancorată. Trebuia să ştie dacă era *Meeuw*, care se zbătea să iasă din golf, sau una dintre celelalte nave care fuseseră ancorate acolo. Telescopul lui mic de vânătoare era în

desaga prinsă de șa. Se întoarse și alergă înapoi pe nisipul moale, acolo unde îl lăsase pe Drumfire ferit de vânt.

Când ajunse din nou pe creastă, căută nava. Îi luă câteva minute să o găsească, dar întrezări din nou velele. Se așeză pe nisip pe burtă, folosind genunchii și coatele ca un trepied, ca să nu-l zdruncine rafalele de vânt, și reglă lentila spre nava îndepărtată. Îi reperă pânzele, dar valurile ascundeau carena – până când, deodată, o combinație neobișnuită de valuri și de vânt o ridică mai sus.

– Ea e!

Nu exista nicio urmă de îndoială. *Het Gelukkige Meeuw.* Îl copleși o senzație enervantă de pericol. Exact sub ochii lui, Louisa era dusă către o închisoare cumplită de la capătul pământului, iar el nu putea face nimic să o împiedice.

– Te rog, Doamne, nu mi-o lua atât de curând! se rugă el disperat.

Nava distantă înainta cu greu, înfruntând furtuna, în vreme ce căpitanul încerca cu disperare să se îndepărteze de malul ucigător. Prin lentilă, Jim o urmărea cu ochi de marinar. Tom îl învățase cum să înțeleagă toate forțele și contraforțele vântului, carenei și velelor, iar acum realiza cât de aproape de dezastru plutea.

Lumina creștea, iar acum distingea cu ochiul liber detaliile luptei cumplite dintre navă și furtună. După încă o oră, încă era blocată în golf, iar Jim îndreptă telescopul dinspre navă spre silueta neagră ca a unui rechin a insulei Robben, care străjuia ieșirea. Cu fiecare minut devenea tot mai clar că nava nu putea ieși în larg pe direcția aceea. Căpitanul trebuia să schimbe cursul. Nu avea de ales: albia era deja prea jos ca să arunce din nou ancora, iar furtuna îi împingea inexorabil spre stâncile insulei. Dacă eșua acolo, carena avea să se desfacă în bucăți.

– Ocolește! strigă Jim sărind în picioare. Schimbă cursul acum! O să le omori, idiotule!

Se gândea și la navă, și la fată. Știa că Louisa încă era încuiată sub punte și, chiar dacă ar fi scăpat printr-o minune de pe puntea cu tunuri, lanțurile de la glezne aveau să o tragă la fund de îndată ce cădea peste bord.

Dar nava își menținea cursul cu încăpățânare. Manevra de a întoarce o ambarcațiune atât de greoaie pe o asemenea vreme însemna un risc uriaș, dar căpitanul trebuia să-și dea seama repede că nu exista o altă cale pentru el.

– E prea târziu! spuse Jim agonizând. E deja prea târziu.

Apoi văzu cum începea să se întâmple, cum velele se înclinau și își schimbau forma în timp ce nava se întorcea cu fața spre furtună. O urmărea prin lentilă cu mâna tremurând. Apoi, mișcarea încetini și, în cele din urmă, nava rămase pe loc, ratând volta în vânt, cu velele fluturând și trosnind, neputând să execute o întoarcere completă către celălalt curs. Jim văzu imediat următoarea rafală care venea spre ea. Marea fierbea la poalele cortinei furibunde de ploaie și vânt, care prinse și înclină nava până se văzură scândurile de pe fundul său, groase și murdare de buruieni și cochilii. Apoi, valul o înghiți, dispărând de parcă nici n-ar fi existat. Jim aștepta îngrozit să reapară. Poate că se răsturnase și plutea cu chila la suprafață sau poate chiar fusese târâtă la fund – era imposibil să-și dea seama. Ochii îi ardeau și vederea i se înceţoșa din pricina intensității cu care privea prin telescop. I se păru o veșnicie până trecu vijelia. Deodată, nava apăru din nou, însă conturul i se schimbase atât de tare, încât părea să nu mai fie același vas.

– Dezarborată! gemu Jim.

Deși pe obraji îi curgeau lacrimi din cauza încordării și a vântului, nu-și putea lua ochii de la telescop.

– Catargul principal și trinchetul! A pierdut ambele catarge.

Doar arborele se mai înălța din carena răsturnată, iar încâlcitura de vele și de catarge care cădeau peste margine abia o încetineau în timp ce vântul o abătea de la drum. Nava era împinsă înapoi în golf, îndepărtându-se de stâncile de pe insula Robben, dar venind direct spre valurile care se spărgeau pe plajă sub locul unde stătea Jim.

El calculă în grabă distanța, unghiurile și viteza.

– O să ajungă pe plajă în mai puțin de o oră, șopti ca pentru sine. Dumnezeu să-i ajute pe cei de la bord când nava o să eșueze. Coborî telescopul și își șterse cu antebrațul lacrimile provocate de vânt. Și, mai ales, să o ajute pe Louisa.

Încercă să-şi imagineze ce se întâmpla pe puntea cu tunuri de pe *Meeuw* în clipa aceea, dar imaginaţia nu îl ajuta.

Louisa nu dormise toată noaptea. Oră după oră, în timp ce *Meeuw* se răsucea, sălta şi se smucea, prinsă în cablul de ancorare, iar furtuna urla nepotolită prin greement, rămase ghemuită sub afetul tunului, muncind întruna cu pila. Acoperise verigile lanţului cu sacul de pânză ca să nu se audă scârţâitul metalului. Dar mânerul pilei îi făcuse o băşică în palmă. După ce se sparse, fu nevoită să folosească sacul ca să-şi acopere carnea jupuită. Când prima geană palidă de lumină a zorilor apăru prin deschizătura din capacul de hublou, doar o fâşie subţire de metal mai ţinea veriga de lanţ. Ea înălţă capul şi auzi sunetul inconfundabil al cablului de ancorare tras înapoi şi tropăitul picioarelor goale ale marinarilor, care trăgeau vinciul de ancoră pe puntea de deasupra. Apoi desluşi slab ordinele strigate de ofiţerii de pe puntea principală şi paşii gonind către catarge, în timp ce oamenii erau împinşi de furtună de colo până colo.

– Ridicăm pânzele!

Ordinul fu repetat pe puntea cu tunuri, iar femeile îşi blestemară nenorocul, aruncând vorbe urâte la adresa căpitanului şi a echipajului de pe puntea de deasupra ori la adresa lui Dumnezeu, după cum le venea mai bine. Răgazul se terminase. Urmau să înceapă din nou chinurile drumului la bordul acelei nave infernale. Simţiră mişcarea schimbată a chilei când palmele de ancoră ieşiră din fundul noroios şi nava se trezi la viaţă, pornind lupta cu stihiile nimicitoare.

O furie amară şi sumbră o copleşi pe Louisa. Salvarea păruse atât de aproape... Se furişă lângă crăpătura din capac. Lumina era prea slabă, iar ceaţa şi ploaia erau prea dense ca să poată vedea mai mult de o frântură din pământul îndepărtat. „E încă aproape, îşi spuse. Cu ajutorul lui Dumnezeu, trebuie să ajung acolo." Dar în adâncul sufletului ştia că, dincolo de milele lungi de mare scuturată de furtună, malul era mult prea departe ca să-l ajungă. Chiar dacă reuşea să scape de lanţurile de la picioare,

să urce prin gura de tun și să sară peste bord, nu avea șanse să supraviețuiască mai mult de câteva minute până să fie trasă la fund. Știa că Jim Courtney nu putea să vină să o salveze.

„Mai bine să mor repede înecată, își zise ea, decât să putrezesc într-o celulă infestată de păduchi." Tăie în grabă și ultimul strat de oțel care ținea veriga legată. În jurul ei, celelalte prizoniere țipau și se văitau, împinse fără milă de colo colo. Cu vântul strâns, înfruntând urgia, nava se ridica și se răsucea nebunește. Louisa se forță să nu-și ia ochii de la ceea ce făcea. Dădu cu pila de alte câteva ori și veriga se desfăcu, iar lanțurile căzură pe punte. Nu pierdu decât un minut masându-și gleznele umflate și jupuite. Apoi se târî înapoi sub tun și scoase cuțitul cu mâner din corn de cerb din locul în care îl ascunsese. „Nimeni nu trebuie să încerce să mă oprească", șopti ea îndârjită. Se târî până la gura de tun și desprinse încuietoarea. Apoi puse cuțitul în buzunarul de sub fustă. Se propti cu spatele în afet și încercă să forțeze capacul de hublou. Nava ținea cursul spre tribord, iar înclinarea sa îi zădărnicea efortul. Cu toată forța de care era în stare, desprinse capacul doar câțiva centimetri și, când reuși să o facă, un jet puternic de apă sărată țâșni prin crăpătură. Fu nevoită să-l lase să se trântească la loc.

– Ajutați-mă! Ajutați-mă să deschid capacul! strigă ea disperată spre cele trei aliate ale sale.

Acestea se uitară la ea cu o expresie goală, ca de bovine. S-ar fi urnit să o ajute doar dacă depindea propria lor supraviețuire de asta. Între două valuri, Louisa aruncă o privire prin crăpătura din capac și văzu conturul întunecat al insulei aflate nu prea departe.

„Acum o să fim forțați să schimbăm cursul, se gândi ea, sau o să fim aruncați pe mal." În lunile petrecute la bord, începuse să înțeleagă și să rețină diverse detalii despre cum se manevra și cum naviga o navă. „Pe celălalt curs, o să mă ajute înclinarea chilei să-l deschid." Se ghemui și rămase pregătită, iar în cele din urmă simți cum prora se întorcea în vânt și chila își schimba poziția sub ea. În ciuda urletului vântului, auzi de pe puntea de sus ordine estompate și pași grăbiți. Se pregăti să

simtă înclinarea punții odată cu schimbarea cursului. Dar nu se întâmplă asta; nava se răsuci cu o mișcare greoaie și lentă și rămase nemișcată în apă.

Una dintre celelalte prizoniere, al cărei presupus soț fusese șef de echipaj pe un vas Indiaman al VOC-ului, strigă cuprinsă de panică:

– Porcul ăla de căpitan prost a ratat volta în vânt! Sfinte Iisuse, suntem legate cu lanțuri!

Louisa știa ce însemna asta. Cu capul în vânt, nava își pierduse cursul prin apă, iar acum nu se mai putea întoarce la celălalt curs. Era imobilă și neajutorată în fața furtunii.

– Ascultați! strigă femeia.

Apoi, peste vuietul furtunii, o auziră toate venind.

– Vijelia! O să ne răstoarne!

Se ghemuiră neputincioase în lanțurile lor și ascultară cum creștea zgomotul. Urletul vijeliei care se apropia era asurzitor și, când păru să ajungă la un apogeu, furtuna izbi nava. Vasul se clătină și se bălăngăni, apoi se răsturnă ca un elefant împușcat în inimă. Femeile erau șocate de tumultul trosnetelor greementului care se rupea. Tunul se desprinse de straiul arborelui mare din pricina presiunii. Chila se răsturnă până când puntea cu tunuri ajunse în poziție verticală, iar echipamentele, tachelajul și oamenii alunecară pe pantă, oprindu-se într-o movilă sprijinită de chilă. Ghiulelele de tun desprinse se izbiră de grămezile de prizoniere, care se zbăteau, urlând de durere și de groază. O ghiulea de fier venea rostogolindu-se pe punte către locul în care Louisa se agăța de afetul ei. În ultimul moment se aruncă într-o parte, iar ghiuleaua lovi femeia ghemuită alături de ea. Louisa auzi oasele ambelor ei picioare plesnind. Femeia își privi propriile membre zdrobite cu o expresie de uimire șocată.

Unul dintre tunurile mari, nouă tone de bronz turnat, se desprinse din legături și se prăvăli pe punte. Stâlci femeile care îi stăteau în cale ca pe niște iepuri prinși sub roțile unei căruțe. Apoi, izbi chila. Nici măcar scândurile masive din stejar nu-i puteau stăvili atacul. Ghiuleaua sparse lemnăria și dispăru. Marea năvăli prin deschizătura plină de așchii și acoperi puntea

cu un val verde și înghețat. Louisa își ținu respirația și se agăță de afet când apa o copleși. Apoi simți cum chila începe să se îndrepte – vijelia părea că trecuse, slăbind strânsoarea cu care ținea nava. Apa se scurse prin gaura căscată în lateralul chilei, luând cu ea un grup de femei care țipau și se zbăteau. Când căzură în apă, lanțurile le traseră în adâncuri cu repeziciune.

Agățată încă de afetul tunului, Louisa privi în jos prin rana uriașă din peretele navei ca printr-o poartă deschisă. Văzu catargul rupt, funiile încurcate și pânzele atârnând în apa învolburată de pe puntea de sus. Văzu capetele marinarilor care săltau în apă după ce fuseseră aruncați peste bord odată cu rămășițele vasului. Apoi, dincolo de toate acestea, văzu malul Africii și valurile înalte care se izbeau de plaje ca niște salve de tun. Nava avariată plutea către mal, împinsă de furtună. Urmări înaintarea de neoprit a acesteia cu un amestec de groază și de speranță înfloritoare. Cu fiecare clipă care trecea, malul era tot mai aproape, iar tunul desprins căscase o trapă prin care putea fugi. În ciuda ploii torențiale și a ceții fine, vedea pe mal contururi, copacii care se îndoiau și dansau în bătaia vântului și câteva clădiri văruite în alb ceva mai departe de plajă.

Nava distrusă plutea tot mai aproape de mal, iar acum distingea siluetele minuscule ale oamenilor. Veneau dinspre oraș, alergând pe marginea plajei; unii făceau semne cu mâna, dar dacă strigau ceva, vocile nu li se auzeau din cauza vântului puternic. Acum, nava era suficient de aproape pentru ca Louisa să observe diferența dintre bărbați, femei și copii în mulțimea crescândă de spectatori.

Cu un efort imens, se forță să părăsească locul sigur din spatele afetului, începând să se târască pe puntea înclinată, peste trupurile zdrobite și echipamentul îmbibat de apă. Ghiulelele încă se mai rostogoleau fără țintă înainte și înapoi, suficient de grele încât să-i frângă oasele, și se feri de cele care se învârteau spre ea. Ajunse apoi la gaura din carenă. Era largă cât să treacă un cal în galop. Se prinse de scândurile pline de aşchii și se uită printre picăturile de apă spre valurile ce se spărgeau pe plajă. Tatăl ei o învățase să calce apa și să înoate ca un cățel în lacul din

Mooi Uitsig. Încurajată astfel și înotând alături de el, reușise odată să traverseze lacul dintr-o parte în cealaltă. De data asta însă era altceva. Știa că nu putea să rămână la suprafață mai mult de câteva secunde în valurile agitate și învolburate.

Malul era acum atât de aproape, încât putea să vadă expresiile spectatorilor care așteptau ca nava să eșueze. Unii râdeau încântați, iar vreo doi copii dansau și își fluturau mâinile deasupra capului. Niciunul nu arăta compasiune sau milă pentru lupta pe viață și pe moarte a navei uriașe sau pentru împrejurările fatale în care se aflau cei de la bord. Pentru ei era un circ roman, o ocazie să profite de prada adusă de epava care sfârșea pe mal.

Din direcția castelului văzu un șir de soldați coborând în pas alert spre plajă. Un ofițer călare, în uniformă elegantă, îi conducea – îi vedea decorațiile sclipind pe jacheta cu verde și galben chiar și în lumina aceea slabă. Știa că soldații aveau să o aștepte dacă reușea să ajungă la mal.

Un nou cor de țipete și de urlete înfiorătoare se auzi dinspre femeile din jurul ei, care simțeau că nava atinge albia. Vasul se desprinse și pluti mai departe, dar atinse fundul din nou, iar impactul făcu grinzile să vibreze. De data asta se înfipse bine, blocată în nisipuri, iar valurile o atacară precum rândurile nesfârșite ale unei cavalerii monstruoase. Fiecare val lovea cu un bubuit infernal și o fântână albă și înaltă de spumă se stârnea în jur. Chila se înclină încet, rămânând cu tribordul în sus. Louisa păși în deschizătura zimțată. Rămase în picioare pe marginea înaltă a chilei puternic curbate. Vântul îi încâlcea părul lung și blond și-i lipea de corpul subțire haina de pânză iezită. Materialul ud îi scotea în evidență umflătura sânilor rotunzi și plini.

Se uită spre plajă și văzu capetele marinarilor care abandonaseră nava și care încă pluteau în apele agitate. Unul ajunse în apa mai puțin adâncă și se ridică, dar următorul val îl culcă la pământ. Prin gaura din chilă trecură alte trei deținute, dar când se agățară de scânduri, lanțurile de la picioare le încetiniră mișcarea. Când un alt val lovi chila, Louisa se prinse de un fald de pe catargul principal care atârna pe aproape. Apa îi prinse mijlocul într-un vârtej, dar se agăță cu putere. Când valul se

retrase, toate celelalte trei femei dispăruseră, trase instantaneu de lanţuri sub apa verde.

Folosindu-se de pânză, Louisa se ridică din nou în picioare. Spectatorii erau animaţi de imaginea fetei, care părea să se ridice ca Afrodita dintre valuri. Era tânără şi frumoasă şi se afla într-un pericol de moarte. Era un spectacol mai interesant decât orice biciuire sau execuţie de pe esplanada de la castel. Oamenii dansau, dădeau din mâini şi strigau. Vocile se auzeau slab, dar într-un moment de acalmie înţelese ce strigau.

– Sari, *meisje*[1].

– Înoată, să vedem cum înoţi!

– E mai bine decât într-o celulă, *poesje?*

Vedea bucuria sadică de pe feţele lor şi le auzea cruzimea din glasuri. Ştia că nu putea spera să o ajute vreunul dintre ei. Ridică faţa spre cer şi în clipa aceea o mişcare îi atrase atenţia.

Un cal şi un călăreţ apărură pe creasta dunei de pe care se vedea nava avariată. Era un splendid armăsar murg. Bărbatul mergea călare fără şa. Îşi scosese toate hainele, cu excepţia unui şort înnodat pe talie. Avea trunchiul alb ca porţelanul, dar braţele puternice şi tinere îi erau arse de soare, având culoarea pielii fine de animal, iar cârlionţii negri şi deşi îi fluturau în vânt. O privea de dincolo de plajă şi de valurile bubuitoare şi deodată ridică braţul deasupra capului şi-i făcu semn. Atunci, îl recunoscu.

Dădu înnebunită din mână la rândul ei şi-l strigă pe nume:

– Jim! Jim Courtney!

Cu o spaimă tot mai mare, Jim urmărise ultimele momente din agonia vasului *Het Gelukkige Meeuw*. Câţiva membri ai echipajului încă mai stăteau înghesuiţi pe chila răsturnată, iar o parte dintre deţinute se furişau afară pe gurile de tun deschise şi prin trapele zdrobite. Mulţimea de pe plajă le tachina în timp ce ele se adunau pe chila izbită de valuri. Când o femeie fu luată

[1] Fată (în olandeză în original, n.tr.)

de ape și lanțurile o traseră la fund, se auzi un cor ironic de râsete și de aplauze din partea spectatorilor. Apoi, chila se lovi de nisip și impactul le aruncă pe cele mai multe prizoniere peste margine.

Nava se rostogoli și se prăbuși pe plajă împinsă de valuri, iar echipajul sări de pe puntea puternic înclinată în mare. Apa îi copleși pe cei mai mulți. Vreo două cadavre fură azvârlite pe plajă, iar spectatorii le traseră peste semnul de apă adâncă. De îndată ce constatară că erau lipsite de viață, oamenii aruncară corpurile într-o grămadă dezordonată și alergară înapoi ca să se alăture distracției. Primul dintre supraviețuitori ieși din valuri împleticindu-se și căzu în genunchi, mulțumindu-i lui Dumnezeu cu recunoștință pentru că scăpase. Trei deținute fură aruncate pe mal, agățându-se de o vergă desprinsă din greementul distrus; aceasta le susținuse în ciuda greutății lanțurilor. Soldații de la castel alergară în apă până la talie printre valurile înspumate, ca să le tragă pe plajă și să le aresteze. Jim văzu că una dintre femei era o creatură obeză cu părul blond. Sânii albi de mărimea unei role de brânză de Zeelanda îi dădeau pe afară din haina sfâșiată. Luptându-se cu cei care o prinseseră, ea îi strigă obscenități colonelului Keyser când acesta se apropie călare. Keyser se aplecă în șa, ridică sabia ascunsă în teacă și o lovi cu aceasta atât de tare, încât femeia căzu în genunchi. Dar încă țipa când ridică ochii spre el. Pe obrazul gras i se vedea o cicatrice vineție.

Următoarea lovitură cu teaca din oțel o făcu să cadă cu fața în nisip, iar soldații o târâră de acolo.

Disperat, Jim scrută puntea deschisă ca să o zărească pe Louisa, dar nu o vedea nicăieri. Chila se desprinse de nisip și începu din nou să plutească mai aproape. Apoi se lovi din nou cu putere și începu să se răstoarne. Femeile care supraviețuiseră alunecară pe puntea înclinată și căzură una după alta peste margine, scufundându-se în apa verde. Nava era acum înclinată pe o parte. Nu se mai vedea niciun suflet care să se agațe de epavă. Și, pentru prima dată, Jim observă gaura căscată făcută de tunul desprins. Deschizătura era întoarsă spre cer și

deodată o siluetă subţire de femeie ieşi târându-se din ea, ridicându-se şi tremurând pe chila rotunjită. Din părul ei lung şi blond picura apă de mare, iar şuviţele îi fluturau grele în vânt. Haina zdrenţuită abia îi acoperea membrele zvelte. Ar fi putut fi un băiat dacă nu ar fi fost pieptul plin de sub cârpe. Se uita rugătoare la mulţimea de pe plajă, care striga şi o batjocorea.

– Sari, pradă de spânzurătoare! ţipau ei.

– Înoată. Înoată pentru noi, peştişorule!

Jim se uită la faţa ei prin telescop şi nu avu nevoie să revadă sclipirea albastră de safir a ochilor ei pe faţa palidă şi slăbită ca să o recunoască. Sări în picioare şi alergă pe panta din spate a dunei, acolo unde Drumfire aştepta răbdător. Animalul întinse capul şi necheză când îl văzu pe Jim venind. În timp ce alerga, Jim îşi smulse hainele şi le lăsă împrăştiate în spate. Sărind de pe un picior pe celălalt, îşi scoase cizmele şi rămase doar cu şorţul din bumbac pe mijloc. Ajunse în dreptul armăsarului, desfăcu legăturile şi lăsă şaua să cadă în nisip. Apoi se căţără pe spatele lui Drumfire, îl îndemnă să urce panta şi îl opri pe creastă.

Se uită îngheţat de spaimă dacă nu cumva fata fusese doborâtă de pe chila ce se clătina. Îi crescu inima când văzu că Louisa era cocoţată tot acolo, aşa cum o văzuse şi ultima dată, însă nava se dezintegra sub loviturile ca de ciocan ale valurilor. Ridică în sus braţul drept şi-i făcu semn. Ea întoarse capul spre el şi Jim îşi dădu seama că îl recunoscuse. Îi făcea semne agitate şi, cu toate că vântul estompa sunetul, îşi citi numele pe buzele ei:

– Jim! Jim Courtney!

– Di! Di! îi strigă el lui Drumfire.

Armăsarul sări în faţă, apoi coborî panta acoperită de nisip alb sprijinindu-se pe picioarele din spate ca să-şi păstreze echilibrul în timp ce alunecau pe dună. Ajunseră pe plajă în galop şi mulţimea de privitori se împrăştie din faţa copitelor iuţi ale calului. Keyser îşi îndemnă calul ca şi cum ar fi vrut să-i oprească. Faţa lui rotofeie şi proaspăt rasă avea un aer sever, iar penele de struţ de la pălărie se agitau ca spuma de pe valuri. Jim îl înghionti pe Drumfire cu degetul de la picior şi armăsarul ocoli celălalt cal, gonind mai departe spre mare.

Un val spart se rostogoli spre ei, dar cu o forță deja micșorată. Fără ezitare, Drumfire își duse picioarele din față la piept și sări peste marginea înaltă a apei, ca și cum ar fi sărit peste un gard. Când se scufundă înapoi pe cealaltă parte, apa era deja prea adâncă pentru a mai atinge fundul cu copitele. Începu să înoate, iar Jim alunecă de pe spatele lui și-și împleti degetele în coama sa. Cu mâna liberă pe gâtul armăsarului, îl îndrumă spre epava înclinată.

Drumfire înota ca o vidră, lovind cu picioarele într-un ritm alert și susținut. Înaintase aproape douăzeci de metri când veni următorul val, care se sparse deasupra lor, astupându-i.

Fata de pe epavă îi privea cu o fascinație îngrozită; chiar și mulțimea de pe plajă amuțise, căutând să-i vadă în vârtejul lăsat de trecerea valului. Apoi se auzi un strigăt când capetele lor apărură din spumă. Fuseseră împinși înapoi cam o jumătate din distanța parcursă, dar armăsarul înota cu putere – iar fata îl auzea scoțând pe nări apa de mare cu fiecare răsuflare. Părul lung și negru i se lipise lui Jim de față și de umeri. Ea îi auzi strigătele estompate de bubuitul apelor:

– Hai, Drumfire! Di! Di!

Înotau prin apa verde și înghețată, recuperând în viteză distanța pierdută. Când veni încă un val, ei înotară pe creasta lui și ajunseră rapid la jumătatea distanței dintre mal și navă. Fata se ridică, ținându-și echilibrul cu greu pe chila înclinată și pregătindu-se de saltul peste margine.

– Nu! strigă Jim la ea. Nu încă! Stai!

Văzuse următorul val înălțându-se la orizont: era cu mult mai mare decât cele dinaintea lui. Părea o stâncă sculptată în malachit verde și dur, acoperită cu spumă albă. Apropiindu-se masiv și maiestuos, ascundea jumătate de cer.

– Ține-te bine, Louisa! strigă Jim când valul uriaș se lovi de navă și o sufocă.

Aceasta rămase scufundată în urma lui. Apoi se umflă din nou. Preț de câteva secunde lungi, calul și călărețul înotară pe fața învârtejită a valului. Erau ca două insecte pe un perete de sticlă verde. Apoi, valul coborî, rostogolindu-se spre ei și

prăbuşindu-se ca o avalanşă uriaşă. Apa căzu cu atâta greutate şi forţă, încât oamenii de pe plajă simţiră pământul cutremurându-se sub picioare. Calul şi călăreţul dispărură, trăşi atât de mult în adâncuri, încât cu siguranţă nu aveau să mai iasă la suprafaţă.

Privitorii, care, cu numai câteva secunde înainte, aplaudaseră triumful furtunii şi dispariţia victimelor, stăteau acum încremeniţi de spaimă, aşteptând să se petreacă imposibilul şi să vadă reapărând din valurile învolburate capul călăreţului şi al calului măreţ. Apoi, apa scăzu în jurul navei şi, când se retrase, văzură că fata era încă întinsă pe chilă, ţinându-se de frânghiile desprinse din greement ca să nu fie trasă peste margine. Ea înalţă capul şi, cu apa curgându-i din părul lung, căută disperată o urmă de cal şi de călăreţ. Secundele treceau şi deveneau minute. Un alt val se sparse, apoi încă unul, dar niciunul nu era la fel de înalt şi de puternic precum cel care îngropase şi calul, şi călăreţul.

Louisa se simţea copleşită de disperare. Nu pentru ea se temea. Ştia că avea să moară, dar viaţa ei nu părea să mai conteze. Se întrista în schimb pentru tânărul străin care-şi sacrificase viaţa ca să o salveze.

– Jim! se rugă ea. Te rog, nu muri!

Ca şi cum i-ar fi răspuns la chemare, cele două capete ţâşniră deodată la suprafaţa apei. Curentul submarin al valului uriaş care-i scufundase îi şi adusese înapoi, aproape în acelaşi loc în care dispăruseră.

– Jim! strigă ea sărind în picioare.

Era atât de aproape, încât vedea agonia de pe faţa lui contorsionată din pricina efortului de a respira. El ridică ochii spre ea şi încercă să spună ceva. Poate era un rămas-bun, dar ea ştia în adâncul sufletului că nu era un bărbat care să se dea vreodată bătut, nici măcar în faţa morţii. Încerca să-i strige o comandă, dar nu reuşea decât să şuiere, iar cuvintele i se opreau în gât cu un clipocit. Calul înota din nou, dar când încercă să se

întoarcă spre plajă, văzu mâna lui Jim pe coama lui, îndrumându-l înapoi spre ea. Jim încă se îneca și nu-și putea folosi vocea, dar făcu un gest cu mâna liberă. Acum era suficient de aproape încât să-i vadă hotărârea din ochi.

– Sar? strigă ea în bătaia vântului. Să sar?

El dădu cu putere din cârlionții uzi și ea abia reuși să înțeleagă cuvântul rostit cu o voce răgușită:

– Hai!

Louisa privi peste umăr și văzu că, în ciuda primejdiei în care se afla, așteptase o pauză între valuri ca să o cheme. Aruncă într-o parte bucata de frânghie care o salvase, făcu trei pași în fugă pe puntea distrusă și sări peste margine, făcând haina să i se umfle în jurul taliei și învârtind brațele. Atinse apa și se duse la fund, după care ieși aproape în aceeași clipă din nou la suprafață. Mișcă brațele așa cum o învățase tatăl ei și înotă spre el.

Jim întinse mâna și o prinse de încheietură. Strânsoarea era atât de puternică, încât avea senzația că-i va rupe oasele. După suferința îndurată la Huis Brabant, crezuse că nu ar mai putea vreodată să lase un bărbat să o atingă. Dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Următorul val se sparse peste capul ei, însă strânsoarea lui nu slăbi deloc. Ieșiră din nou la suprafață și ea scuipă apa, trăgând aer disperată și simțind parcă forța care se scurgea în ea prin degetele lui. El îi duse mâna spre coama calului și îi spuse, cu vocea parțial recuperată:

– Nu-l încurca.

Ea înțelese ce voia să spună pentru că se pricepea la cai și încercă să nu se lase cu toată greutatea pe spatele lui, ci să înoate alături de el. Acum se îndreptau spre plajă și fiecare val care venea din spatele lor îi împingea în față. Louisa auzi voci, mai întâi slabe, apoi tot mai puternice. Spectatorii de pe plajă erau captivați de salvare și, nestatornici ca orice gloată, acum îi ovaționau. Tuturor le era cunoscut calul acela – majoritatea îl văzuseră câștigând în ziua de Crăciun. Jim Courtney era o figură bine cunoscută în oraș: unii îl invidiau pentru că era fiul unui om bogat, alții îl credeau prea nesăbuit, dar toți erau obligați să se poarte respectuos. Era o luptă strașnică pe care o

dădea cu marea şi cei mai mulţi dintre ei erau marinari. Erau cu inima alături de el.

– Curaj, Jim!

– Noroc, băiete!

– Bravo ţie! Înoată, Jim, băiete, înoată!

Drumfire simţi malul sub copite şi sări cu putere înainte. Jim apucase să-şi tragă sufletul şi tuşise până când eliminase aproape toată apa din plămâni. Urcă un picior pe spatele armăsarului. De îndată ce încălecă, întinse mâna şi o trase pe Louisa în spatele lui. Ea îl cuprinse cu ambele mâini de talie şi se ţinu de el cu toată forţa. Drumfire ieşi din apa puţin adâncă, împrăştiind picături cu fiecare pas, şi ajunseră pe plajă.

Jim îl văzu pe colonelul Keyser îndreptându-se în galop spre ei şi-l îndemnă pe Drumfire să alerge, întorcându-i capul până când Keyser rămase la douăzeci de paşi în urma lor.

– *Wag, jou donder!* Stai! E o prizonieră evadată. Dă-o pe vaca aia pe mâna legii!

– O s-o duc eu însumi la castel! strigă Jim fără să privească în urmă.

– Ba nu! E a mea. Adu târfa înapoi!

Vocea lui Keyser era plină de furie. În timp ce-l îndemna pe Drumfire de-a lungul plajei, Jim se concentra asupra unui singur lucru. Riscase deja prea mult ca să mai lase fata pe mâna cuiva din garnizoană, cu atât mai puţin pe mâna lui Keyser. Văzuse prea multe biciuiri şi execuţii pe esplanada din faţa zidurilor de la castel, conduse de Keyser în persoană. Însuşi străbunicul lui Jim fusese torturat şi executat în acelaşi loc, după ce fusese condamnat pe nedrept de piraterie în largul mării.

– Pe fata asta nu mai pun ei mâna, jură el cu îndârjire.

Braţele ei subţiri îi înconjuraseră talia şi-i simţea trupul lipit de spatele său gol. Deşi era pe jumătate moartă de foame, udă şi tremurând de frig din pricina apelor verzi şi a curentului creat de viteza lui Drumfire, simţea curajul şi hotărârea ei, egale cu ale lui.

„Fata asta e o luptătoare. Nu pot să o dezamăgesc vreodată", își zise el, apoi strigă spre ea:

– Ține-te bine, Louisa! O să-l facem pe colonelul ăsta gras să dea cu nasul de nisip.

Ea nu-i răspunse, dar îl strânse mai tare cu brațele și se făcu mică în spatele lui. Simțea din felul în care își ținea echilibrul, adaptându-se la mișcarea lui Drumfire, că știa să călărească.

Când Jim se uită înapoi peste umăr, văzu că distanța dintre ei și Keyser crescuse. Jim se mai întrecuse cu Trueheart[1] și cunoștea punctele tari și punctele slabe ale iepei. Era rapidă și curajoasă, după cum sugera și numele ei, Trueheart, dar Keyser îi împovăra silueta zveltă. Era în elementul ei pe teren solid și neted și poate că era la fel de iute precum Drumfire în câmp deschis, dar pe nisipul moale de pe plajă sau pe stânci și pe alte terenuri denivelate nu avea aceeași forță. Deși armăsarul ducea în spate doi oameni, Louisa era ușoară ca o vrăbiuță, iar Jim nu era la fel de solid precum colonelul. Dar Jim știa că nu trebuia să subestimeze iapa. Știa și că avea inimă de leoaică și aproape îl întrecuse pe Drumfire pe ultimele sute de metri din cursa de Crăciun.

„Trebuie să aleg drumul care să ne avantajeze", decise el. Străbătuse fiecare centimetru de teren dintre locul acela și dealuri și cunoștea fiecare colină și mlaștină, fiecare lac de sare și pădurice în care Trueheart ar fi putut să aibă probleme.

– Oprește-te, *jongen*[2], altfel trag, se auzi încă un strigăt din spate.

Jim întoarse capul și îl văzu pe Keyser scoțând pistolul din tocul din fața șeii și înclinându-se în față ca să nu-și nimerească propriul cal. Dintr-o privire fugară, Jim observă că era o armă cu o singură țeavă și că nu mai avea alta în toc. Îl întoarse pe Drumfire spre stânga fără să încetinească pasul, trecând brusc prin fața botului iepei. Într-o clipită, schimbase ținta lui Keyser de la una care se îndepărta în ritm constant la una care deviase într-un unghi ascuțit. Chiar și unui soldat experimentat cum

[1] Neînfricat (în engleză în original, n.tr.)

[2] Băiat (în olandeză în original, n.tr.)

era colonelul i-ar fi fost greu să estimeze ce distanţă trebuia să lase ca să poată trage de pe un cal în galop.

Jim întinse mâna în spate, o apucă pe Louisa de talie şi o trase în lateral, ţinând-o sub braţul său şi apărând-o cu propriul trup. Se auzi apoi bubuitul împuşcăturii şi el simţi lovitura glonţului greu. Era sus, pe spate, între umeri, dar, după ce trecu şocul paralizant, braţele îi erau încă puternice şi simţurile alerte. Ştia că nu era grav rănit.

„M-a înţepat doar", se gândi el, apoi spuse:

– E singurul lui glonţ.

Voia să o încurajeze pe Louisa, aşa că o aşeză la loc în spatele lui.

– Doamne! Eşti rănit! exclamă ea înspăimântată.

Sângele i se scurgea pe spate.

– Ne batem capul cu asta mai târziu, spuse el cu voce tare. Acum, eu şi Drumfire o să-ţi arătăm câteva trucuri de-ale noastre.

Se distra grozav. Tocmai fusese împuşcat şi aproape murise înecat, dar încă se simţea îndrăzneţ. Louisa îşi găsise un campion neînfricat şi asta îi dădea curaj.

Dar pierduseră teren cu întoarcerea aceea evazivă, iar acum auziră aproape în urma lor copitele lui Trueheart, călcând nisipul şi scârţâitul oţelului din teacă atunci când Keyser îşi scoase sabia. Louisa privi în urmă şi-l văzu ridicându-se deasupra ei, stând în scări cu sabia ridicată. Dar schimbarea poziţiei prinse iapa pe picior greşit şi animalul se împiedică. Keyser se clătină şi apucă oblâncul şeii ca să-şi recapete echilibrul, iar Drumfire ţâşni în faţă. Jim îl îndemnă să urce panta dunei înalte şi aici veni rândul calului să-şi arate puterea. Făcu o serie de salturi puternice, cu nisipul zburându-i de sub copite. Trueheart se dădu brusc în spate când încercă să care greutatea colonelului în sus, pe pantă.

Jim ajunse în vârf şi alunecă pe partea opusă. De la baza dunei era un teren deschis şi solid, care se întindea spre marginea lagunei. Louisa se uită înapoi.

– Se apropie din nou, îl avertiză ea pe Jim.

Trueheart alerga cu grație. Deși căra greutatea colonelului cu toate armele și harnașamentul, părea să plutească pe deasupra pământului.

– Își încarcă iar pistolul, zise ea cu frică în voce.

Keyser tocmai punea un nou glonț pe țeavă.

– Să vedem dacă putem să-i udăm praful de pușcă, zise Jim.

Când ajunseră la marginea lagunei, plonjară în apă fără ezitare.

– Înoată din nou, ordonă Jim, iar Louisa alunecă în apă pe cealaltă parte a calului.

Se uitară amândoi în urmă când Trueheart ajunse la marginea lagunei și Keyser o trase înapoi. El sări de pe cal și încărcă arma. Apoi ridică trăgaciul și ațintì pistolul spre ei, peste apă. Imediat se văzu un nor de fum alb. Un jet de apă țâșni la suprafață, în spate, la o distanță de un braț, și, cu un zumzet, glonțul greu ricoșă peste capul lor.

– Acum aruncă cu cizmele în noi, râse Jim!

Keyser începu să tropăie de furie. Jim spera să abandoneze acum. Cu siguranță, în ciuda mâniei, trebuia să se gândească la faptul că Trueheart era încărcată cu poveri, pe când ei erau aproape goi, iar Drumfire mergea fără șa. Apoi, Keyser se hotărî și urcă pe spatele iepei. O împinse în apă exact când Drumfire ieșea pe malul noroios de pe partea opusă. Jim îl întoarse imediat paralel cu malul și, rămânând pe terenul moale, îl lăsă să meargă de-a lungul malului la trap.

– Trebuie să-l lăsăm pe Drumfire să răsufle, îi spuse Louisei în timp ce alerga după el. La cât a înotat până la navă, orice alt cal s-ar fi înecat.

Se uită apoi după urmăritori. Trueheart era la jumătatea lagunei.

– Keyser a pierdut vremea exersând tragerea cu pistolul. Un lucru e sigur: s-a terminat cu asta. Praful de pușcă e deja ud complet.

– Apa a spălat sângele din rană, îi spuse ea, întinzând mâna și atingându-i ușor spatele. Acum văd că e doar o zgârietură, deloc adâncă, slavă bunului Dumnezeu!

– Pentru tine trebuie să ne facem griji, zise el. Eşti piele şi os, n-ai niciun pic de carne pe tine. Cât poţi să alergi pe picioarele alea subţiri?

– Cât poţi şi tu, se răsti ea şi pete roşii de mânie apărură pe obrajii ei palizi.

El îi zâmbi fără vreo urmă de remuşcare.

– S-ar putea să fie nevoie să demonstrezi asta până la sfârşitul zilei. Keyser a trecut laguna.

Departe, în spatele lor, Trueheart urcă pe mal, iar Keyser, cu apa curgând de pe tunică, pantaloni şi cizme, încălecă şi porni pe malul apei după ei. Îndemnă iapa la galop, dar bucăţi grele de noroi zburau de sub copitele ei şi se văzu de îndată că făcea un efort mult prea mare. Jim rămăsese pe întinderea de noroi tocmai pentru a verifica forţa lui Trueheart.

– Sus cu tine!

Jim o prinse pe Louisa, o urcă pe spatele armăsarului şi porniră în viteză. Se ţinea strâns de coama lui Drumfire ca să fie tras după el, ţinând ritmul cu pasul uşor al calului fără să-l istovească. Privea întruna în spate ca să estimeze viteza cu care înaintau. Putea să-l lase acum pe Keyser să câştige puţin teren. Drumfire alerga uşor doar cu greutatea Louisei în spate, pe când iapa îşi consuma toată energia în urmărirea aceea nesăbuită.

După aproape un kilometru, greutatea lui Keyser începu să lase urme şi Trueheart reduse viteza. Era încă la jumătate de bătaie de puşcă. Jim încetini până ajunse la viteza ei, ca să menţină distanţa constantă.

– Coboară, dacă binevoieşti, Înălţimea Ta, îi spuse el Louisei. Să-l mai lăsăm pe Drumfire să răsufle.

Ea sări cu uşurinţă, dar se uită urât la el.

– Să nu-mi mai spui aşa.

Era o amintire amară a tachinărilor pe care le îndurase din partea celorlalte prizoniere.

– Poate că ar trebui să-ţi spunem Arici? zise el. Dumnezeu ştie că ai destui ţepi!

„Keyser trebuie să fie deja epuizat", îşi zise el, văzând că bărbatul rămânea în şa, fără să-şi ia greutatea de pe cal.

– Sunt aproape terminați, îi zise apoi Louisei.

Știa că nu departe de acolo, tot pe moșia Courtney, era un lac de sare căruia îi spuneau Groot Wit – Marele Alb. În direcția aceea îl îndruma pe Keyser.

– Se apropie din nou, îl avertiză Louisa, iar Jim văzu că acesta își îndemna calul la galop mic.

Era o iapă iute și răspundea la lovitura de bici.

– Urcă! îi ordonă el.

– Pot să alerg cât alergi și tu.

Își scuturâ sfidătoare părul lung și încâlcit, acoperit de sare.

– În numele lui Iisus, femeie, trebuie să te certi tot timpul?

– Dar tu trebuie mereu să huleşti? ripostă ea, lăsându-l însă să o urce pe spatele armăsarului.

Alergară mai departe. În ultimul kilometru și jumătate, Trueheart mersese la pas – puteau să facă la fel și ei.

– Se vede începutul lacului de sare.

Jim arătă în față și, sub norii joși de furtună și în lumina slabă a înserării, văzură lacul lucind ca o oglindă uriașă.

– Pare plat și tare, zise ea, ferindu-și ochii de strălucirea lui.

– Așa pare, dar sub crustă e un terci. Cu olandezul ăla mare și gras și cu tot echipamentul lui în spate, iapa o să străpungă suprafața la fiecare pas. Sunt aproape cinci kilometri de traversat. Vor fi complet epuizați până să ajungă pe cealaltă parte și... – se uită la cer – ...până atunci o să fie întuneric.

Deși era ascuns de pătura joasă de nori, soarele era probabil aproape de linia orizontului; se întuneca rapid pe măsură ce Jim îi îndruma pe Drumfire și pe fată, care mergea clătinându-se lângă el pe câmpia albă, înșelătoare. Jim se opri apoi la marginea pădurii și amândoi priviră în urmă.

Ca un șirag lung de perle negre, urmele de copite ale lui Drumfire rămâseseră impregnate adânc în suprafața albă și netedă. Chiar și pentru el, traversarea fusese un chin cumplit. Departe, în spate, abia se mai distingea silueta mică și întunecată a iepei. Cu două ore în urmă, cu Keyser în spate, Trueheart spărsese crusta de sare și intrase în nisipul mișcător de dedesubt. Jim se oprise și-l urmărise pe Keyser străduindu-se să o elibereze.

Fusese tentat să fugă înapoi și să-i ajute. Era un animal atât de frumos și de curajos, încât nu suporta să-l vadă răpus și epuizat. Apoi își aminti că era neînarmat și aproape gol, în timp ce Keyser avea sabie și era un spadasin foarte bun. Jim îl văzuse în fruntea cavaleriei, în desfășurarea lor de pe esplanada de paradă din afara castelului. Cât timp ezitase Jim, Keyser reușise să scoată iapa cu forța din noroi și își continuase urmărirea în fugă.

Acum era încă pe urmele lor și Jim se încruntă.

– Dacă va exista vreodată un moment în care să-l înfrunt pe Keyser, acesta va fi atunci când iese din zona de sare. O să fie epuizat și, pe întuneric, l-aș putea lua prin surprindere. Dar el are sabia, iar eu nu am nimic, murmură el.

Louisa îl privi o clipă, apoi se întoarse sfioasă cu spatele la el și băgă mâna sub fustă. Găsi cuțitul cu mâner din corn de cerb în buzunarul pe care-l purta legat de talie și i-l întinse fără o vorbă. El se uită uluit la cuțit, apoi începu să râdă când îl recunoscu.

– Retrag tot ce am spus despre tine. Arăți ca o fată-viking și, pe Dumnezeu, te și porți ca una.

– Ai grijă cu limba aia hulitoare, Jim Courtney! zise ea, dar mustrarea ei era departe de a fi aspră.

Era prea obosită ca să se mai certe, iar complimentul fusese frumos. Când întoarse capul, avea un zâmbet vag pe buze. Jim îl conduse pe Drumfire spre copaci, iar ea merse după ei. După câteva sute de pași, într-un loc în care pădurea era foarte deasă, el legă calul și-i spuse Louisei:

– Acum poți să te odihnești o vreme.

Ea nu mai protestă de data asta, lăsându-se să cadă pe stratul gros de frunze de pe pământ, unde se făcu ghem și închise ochii. În starea de slăbiciune în care se afla, simțea că nu ar mai avea puterea de a se ridica din nou. Adormi de îndată ce îi trecu gândul acesta prin minte.

Jim rămase câteva clipe ca să-i admire trăsăturile. Până atunci nu-și dăduse seama cât de tânără era. Acum arăta ca un copil adormit. În timp ce o supraveghea, deschise lama cuțitului și verifică vârful cu buricul degetului. Apoi se smulse de lângă ea și alergă înapoi la marginea pădurii. Stând bine ascuns,

se uită către lacul de sare tot mai întunecat. Keyser se apropia cu încăpățânare, trăgând iapa după el.

„Nu are de gând să renunțe?" se întrebă Jim, simțind o oarecare admirație pentru colonel. Apoi privi în jur, căutând cel mai bun loc în care să se ascundă, lângă urmele lăsate de Drumfire. Alese o zonă cu tufe dese, se furișă înăuntru și se așeză pe vine, ținând cuțitul în mână.

Keyser ajunse la marginea lacului și păși șovăielnic pe terenul solid. Era deja atât de întuneric, încât Jim nu vedea decât o siluetă întunecată, gâfâind cu putere. Se apropia încet, conducând iapa, iar Jim îl lăsă să treacă de ascunzătoare. Apoi ieși încet dintre tufe și se furișă în spatele lui. Orice sunet ar fi făcut era acoperit de copitele iepei. Îl apucă pe Keyser din spate, cu brațul pe după gât, și în același timp apăsă vârful cuțitului în pielea moale de sub urechea acestuia.

– O să te omor dacă mă obligi, mârâi el pe un ton feroce.

Keyser încremeni de spaimă. Apoi își regăsi glasul.

– Doar nu speri să scapi basma curată, Courtney. N-ai unde să fugi. Dă-mi femeia și o să lămuresc eu lucrurile cu tatăl tău și cu guvernatorul van de Witten.

Jim întinse mâna și scoase sabia din teaca de la cureaua colonelului. Apoi, dădu brațul deoparte și păși în spate, însă rămase cu vârful sabiei întins spre pieptul lui Keyser.

– Scoate-ți hainele, îi ordonă el.

– Ești tânăr și prost, Courtney, răspunse Keyser cu răceală. O să încerc să țin cont de asta.

– Mai întâi tunica, porunci Jim. Pe urmă, pantalonii și cizmele.

Keyser nu se mișcă. Jim îl împunse în piept și, în cele din urmă și fără nicio tragere de inimă, colonelul ridică mâinile și începu să-și descheie tunica.

– Ce speri să reușești? întrebă el când își scoase haina. E un soi de cavalerism copilăresc? Femeia aceea e o infractoare condamnată. Probabil e o prostituată sau o ucigașă.

– Mai spune-o o dată, colonele, și o să te scuip cum scuipă un purcel de lapte.

De data asta, Jim înfipse vârful sabiei până când apăru sângele. Keyser se așeză să-și scoată cizmele și pantalonii. Jim le înghesui în desagii lui Trueheart. Apoi, cu vârful sabiei întors spre spatele bărbatului, îl însoți pe Keyser, desculț și doar în izmene, la marginea lacului de sare.

– Ia-te după propriile urme, colonele, îi spuse el. Ar trebui să ajungi înapoi la castel la timp pentru micul dejun.

– Ascultă la mine, *jongen*, zise Keyser cu vocea ascuțită și slăbită. O să vin după tine. O să te spânzur pe esplanadă și promit că o să fie încet, foarte încet.

– Dacă stai aici și trăncănești, colonele, o să ratezi micul dejun, îi zâmbi Jim. Ar fi mai bine să pornești la drum.

Îl privi pe Keyser îndepărtându-se pe lacul de sare. Deodată, vântul alungă norii grei, iar luna plină ieși să lumineze suprafața palidă de parcă ar fi fost zi. Era suficient de strălucitoare ca să se vadă umbra lui Keyser. Jim îl urmări până nu se mai văzu decât un punct negru în depărtare și își dădu seama că nu se mai întorcea. Cel puțin, nu în noaptea aceea. „Dar nu e ultima întâlnire cu colonelul galant, își zise el, de asta putem fi siguri." Apoi se întoarse în fugă la Trueheart și o conduse în pădure. O scutură pe Louisa ca să o trezească.

– Trezește-te, Ariciule! Ne așteaptă un drum lung, îi spuse el. Până mâine, pe vremea asta, Keyser și o divizie de cavalerie vor alerga pe urmele noastre.

Când ea se ridică amețită în capul oaselor, el se duse la Trueheart. Deasupra desagilor lui Keyser era legată o pelerină de cavalerie din lână.

– O să fie frig când ajungem în munți, o avertiză el.

Ea era încă pe jumătate adormită și nu protestă când el îi puse pelerina pe umeri. După aceea, găsi traista cu mâncare a colonelului. Conținea o pâine, o rolă de brânză, câteva mere și o ploscă cu vin.

– Colonelului îi place mult să mănânce, zise el.

Îi aruncă Louisei un măr și ea îl înghiți cu cotor cu tot.

– Mai dulce ca mierea, zise ea cu gura plină. N-am mai gustat așa ceva până acum.

– Arici mic şi lacom, o tachină el şi de data asta ea îi răspunse cu un zâmbet ştrengăresc.

Nimeni nu putea sta supărat pe Jim prea mult timp. Se lăsă pe vine în faţa ei şi tăie cu briceagul o bucată de pâine, pe care aşeză o felie groasă de brânză. Ea mânca cu o intensitate feroce. Îi privi faţa palidă în lumina lunii. Arăta ca o zână.

– Dar tu? îl întrebă ea. Nu mănânci?

El clătină din cap. Văzuse că nu era suficient pentru amândoi, iar fata murea de foame.

– Cum ai învăţat să vorbeşti engleza atât de bine?

– Mama mea era din Devon.

– Pe legea mea! De acolo suntem şi noi. Stră-străbunicul meu a fost duce sau ceva asemănător.

– Atunci, trebuie să-ţi spun duce?

– E bine şi aşa până găsesc ceva mai bun, Ariciule.

Ea luă încă o îmbucătură de pâine şi brânză, aşa că nu-i putu răspunde. În timp ce ea mânca, el cercetă restul proviziilor lui Keyser. Încercă tunica cu fireturi de aur şi împreună reverele.

– E destul spaţiu aici pentru amândoi, dar ţine cald.

Clapele din faţă de la pantalonii colonelului îl cuprindeau pe Jim o dată şi jumătate, dar îi legă cu una dintre curelele de la desagi. Apoi încercă cizmele.

– Măcar astea se potrivesc bine, zise el.

– Am văzut la Londra o piesă de teatru care se numea *Soldatul de tinichea*, zise ea. Cu acela semeni tu acum.

– Ai fost la Londra? zise Jim impresionat. Londra era centrul lumii. Trebuie să-mi povesteşti de îndată ce avem ocazia.

După aceea, duse caii la fântâna de la marginea lacului, unde erau adăpate vitele. El şi Mansur o săpaseră în urmă cu doi ani. Apa din fântână era dulce şi caii băură cu nesaţ. Când îi aduse înapoi, văzu că Louisa adormise la loc sub pelerină. Se aşeză lângă ea şi-i studie faţa în lumina lunii, cu o senzaţie ciudată de gol în stomac. O lăsă să mai doarmă puţin şi merse să hrănească animalele din sacul cu grăunţe al colonelului.

Apoi alese ce-i trebuia din echipamentul lui Keyser. Pistolul era o armă minunată, iar în tocul din piele găsi vergeaua şi

celelalte accesorii înfăşurate într-o mică bucată de pânză. Teaca era din oţel de cea mai bună calitate. În tunică mai găsi un ceas din aur şi o pungă plină cu guldeni de argint şi câţiva ducaţi de aur. În buzunarul din spate descoperi o cutie mică din alamă, care conţinea cremenea şi oţelul şi nişte iască din bumbac.

„Dacă tot fur calul ăsta, aş putea la fel de bine să iau şi banii, îşi zise el." Dar nu depăşi măsura şterpelind lucrurile personale ale lui Keyser, aşa că puse ceasul din aur şi medaliile într-o desagă, pe care o lăsă la vedere în mijlocul luminişului. Ştia că bărbatul avea să se întoarcă acolo în următoarea dimineaţă, cu urmăritorii lui boşimani, şi astfel avea să-şi găsească avutul personal. „Mă întreb cât de recunoscător o să fie pentru generozitatea mea." Zâmbi cu amărăciune. Se simţea copleşit de sentimentul unei inevitabilităţi nesăbuite. Era devotat sarcinii sale. Merse să pună şaua pe Trueheart, apoi se aşeză lângă Louisa, care stătea ghemuită sub pelerină. Îi mângâie părul ca să o trezească uşor.

Ea deschise ochii şi se uită la el.

– Nu mă atinge aşa, şopti ea. Să nu mă mai atingi niciodată aşa.

Avea vocea încărcată de o ură atât de amarnică, încât el se trase în spate. Cu ani în urmă, Jim prinsese un pui de pisică sălbatică. Cu toată răbdarea lui afectuoasă, nu reuşise niciodată să îmblânzească vietatea. Mârâia, muşca şi zgâria. În cele din urmă, o dusese în savană şi o eliberase. Poate că aşa era şi fata.

– Trebuia să te trezesc, zise el. Trebuie să plecăm.

Ea se ridică imediat.

– Ia tu iapa, spuse el. E moale de gură şi are o fire blândă, dar e iute ca vântul. O cheamă Trueheart.

O ridică în şa, iar fata apucă hăţurile şi-şi strânse pelerina în jurul umerilor. Apoi, Jim îi întinse ultimele bucăţi de pâine şi brânză.

– Poţi să mănânci pe drum.

Ea mânca de parcă încă ar fi fost hămesită de foame, iar el se întrebă ce lipsuri cumplite fusese forţată să îndure dacă se transformase în creatura aceea sălbatică, abuzată şi înfometată.

Se îndoi preț de o clipă de puterea lui de a o ajuta să-și revină. Alungă acest gând și-i zâmbi într-un fel pe care și-l imagina împăciuitor, dar care ei i se păru mai degrabă trufaș.

– Când ajungem la Majuba, Zama o să pună pe foc ceaunul vânătorului. Sper că l-a umplut până sus. Aș paria pe tine într-un concurs de mâncat cu bunul colonel. Apoi se ridică pe spatele lui Drumfire și adăugă: Dar mai întâi avem altceva de făcut aici.

Porni la trap înspre High Weald, dar ocoli mult casa. Trecuse deja de miezul nopții, dar nu voia să rişte să dea peste tatăl lui sau peste unchiul Dorian. Vestea escapadei sale ajunsese probabil la urechile lor de îndată ce scosese fata din apă. Văzuse printre spectatorii de pe plajă pe mulți dintre slujitorii și sclavii eliberați ai familiei. Nu putea să dea ochii acum cu tatăl lui. „Nu o să avem parte de înțelegere acolo, se gândi el. O să încerce să mă forțeze să o predau pe Louisa colonelului." Merse către un grup de colibe de pe partea estică a padocului. Coborî într-un desiș de arbori și-i dădu Louisei frâiele lui Drumfire.

– Stai aici. Mă întorc repede.

Se apropie cu grijă de cea mai mare colibă cu pereți de pământ din sat și fluieră. După o pauză lungă, un felinar se aprinse în spatele pieii zdrențuite de oaie care acoperea unica fereastră. Lâna urât mirositoare se dădu la o parte și un cap negru ieși cu un aer bănuitor afară.

– Cine-i acolo?

– Bakkat, eu sunt.

– Somoya!

Bakkat ieși în lumina lunii cu o pătură unsuroasă în jurul taliei. Era mic ca un copil, iar pielea îi părea arămie în lumina aceea. Avea trăsăturile teșite și ochii oblici ai asiaticilor. Era boșiman și putea lua urma unui animal rătăcit pe o distanță de cincizeci de leghe prin deșert și prin munți, prin furtuni și vijelii. Îi zâmbi lui Jim și ochii aproape îi dispărură în spatele rețelei de zbârcituri.

– Kulu Kulu să fie cu tine, Somoya.

– Și cu tine la fel, prietene. Cheamă toți păstorii. Adunați cirezile și mânați-le pe toate drumurile. Mai ales pe potecile

care duc spre est și spre nord. Vreau să calce pământul sub copite până când arată ca un câmp arat. Nimeni nu trebuie să-mi ia urma când plec de aici, nici măcar tu. Înțelegi?

Bakkat hohoti de râs.

– Oh, *ja*, Somoya! Înțeleg foarte bine. L-am văzut toți pe soldatul ăla gras urmărindu-te când ai fugit cu fetița aceea frumoasă. Nu te teme! Până dimineață, nu o să mai aibă ce urmă să ia.

– Bun băiat! zise Jim și îl bătu cu palma pe spate. Am plecat.

– Știu unde te duci. Mergi pe Drumul Hoților?

Drumul Hoților era o rută legendară de scăpare din colonie, străbătută doar de fugari și de nelegiuiți.

– Nimeni nu știe unde duce, pentru că nimeni nu se mai întoarce. Spiritele strămoșilor mei îmi șoptesc noaptea, iar sufletul meu tânjește după locuri sălbatice. Ai un loc și pentru mine?

Jim râse.

– Urmează-mă și fii bine-venit, Bakkat. Știu că o să mă poți găsi oriunde m-aș duce. Poți să iei urma unei fantome peste stâncile în flăcări ale iadului. Dar, mai întâi, fă ce trebuie să faci aici. Spune-i tatei că sunt bine. Spune-i mamei că o iubesc, zise el, apoi alergă înapoi unde îl așteptau Louisa și caii.

Plecară mai departe. Furtuna se potolise, vântul se liniștise, iar luna cobora acum spre vest, spre coline. Jim se opri lângă un râu care curgea dinspre dealuri.

– Ne odihnim și adăpăm caii, îi spuse.

Nu se oferi să o ajute să descalece, iar ea coborî de pe cal cu ușurința unei pisici și o duse pe Trueheart să bea. Ea și iapa păreau să se fi apropiat deja. Apoi, plecă singură în tufișuri. Ar fi vrut să o strige și să o avertizeze să nu se ducă prea departe, dar își înghiți cuvintele.

Plosca cu vin a colonelului era pe jumătate goală. Jim zâmbi când o scutură. Probabil Keyser luase câte o gură încă de la micul dejun de ieri, se gândi el, apoi merse la râu ca să dilueze ce mai rămăsese cu apa dulce din munți. O auzi pe fată întorcându-se printre tufe și intrând în apă, de după niște stânci înalte. Se auzi apoi un plescăit.

– Să fiu al naibii dacă femeia asta nebună nu face baie!

Clătină din cap și se înfioră la gândul acesta. În munți era încă zăpadă, iar aerul nopții era răcoros. Când Louisa se întoarse, se așeză pe o piatră de la marginea iazului, nu prea departe de el. Avea părul ud și îl pieptăna. El recunoscu pieptănul de baga. Se duse la ea și-i întinse sticla cu vin. Ea se opri doar cât să bea.

– E bun.

O spuse ca și când ar fi vrut să facă pace cu el, apoi continuă să-și pieptene părul blond ce-i ajungea până aproape de talie.

El o privea tăcut, dar ea nu se mai întoarse în direcția lui.

O bufniță-pescar plonjă spre apă fără zgomot, ca o molie uriașă. Vâna doar la lumina lunii și înhăță din apă un peștișor auriu, apoi zbură cu el pe creanga unui copac uscat de pe malul opus. Peștele se zbătea între ghearele bufniței în timp ce aceasta smulgea bucăți de carne de pe spatele lui.

Louisa întoarse privirea. Când vorbi din nou, avea vocea blândă, cu un accent vag și atrăgător.

– Să nu crezi că nu sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine. Știu că ți-ai riscat viața și poate chiar mai mult ca să mă ajuți.

– Ei bine, trebuie să știi că am o menajerie de animale de companie, spuse el în glumă. Mai aveam nevoie de unul. Un arici mic.

– Poate că ai dreptate să-mi spui așa, zise ea, sorbind din nou din ploscă. Nu știi nimic despre mine. Am trecut prin multe. Lucruri pe care n-ai putea să le înțelegi.

– Știu câte ceva despre tine. Ți-am văzut curajul și hotărârea. Am văzut cum era și cum mirosea la bordul lui *Meeuw*. Probabil că aș putea să înțeleg, răspunse el. Cel puțin, aș putea să încerc.

Se întoarse spre ea, simțind cum i se frânge inima când văzu lacrimile care-i curgeau pe obraji, argintii în lumina lunii. Voia să alerge la ea și să o strângă în brațe, dar își aminti ce spusese: „Să nu mă mai atingi niciodată așa".

În schimb, zise:

– Fie că-ți place, fie că nu, sunt prietenul tău. Vreau să înțeleg.

Ea își șterse obrajii cu palma mâinii mici și gingașe și rămase ghemuită, slabă, palidă și nemângâiată sub pelerină.

– Trebuie să știu un singur lucru, zise Jim. Am un văr pe nume Mansur. Îmi e mai apropiat decât un frate. Mi-a spus că poate ești o ucigașă. Asta mă arde pe suflet. Trebuie să știu! Asta ești? De asta erai pe *Meeuw*?

Ea se întoarse încet spre el și, cu ambele mâini, despărți cortina de păr ud ca să-i poată vedea fața.

– Mama și tatăl meu au murit de ciumă. Le-am săpat mormintele cu mâinile goale. Îți jur, Jim Courtney, pe dragostea mea pentru ei și pe mormintele în care zac că nu sunt o ucigașă.

El scoase un oftat de ușurare.

– Te cred. Nu e nevoie să-mi mai spui și altceva.

Ea bău din nou din ploscă, apoi i-o întinse.

– Nu mă mai lăsa să beau. Îmi înmoaie inima când trebuie să fiu tare, zise ea.

Rămaseră apoi în tăcere. Pe când se pregătea să-i spună că erau nevoiți să meargă mai departe, în munți, ea șopti:

– A fost un bărbat. Un bărbat bogat și puternic în care aveam încredere cum am avut în răposatul meu tată. Mi-a făcut lucruri de care nu voia să știe alți oameni.

– Nu, Louisa, zise el, ridicând o mână ca să o oprească. Nu-mi spune asta.

– Îți datorez viața și libertatea mea. Ai dreptul să știi.

– Te rog, oprește-te!

Ar fi vrut să sară în picioare și să fugă în tufișuri ca să nu-i audă cuvintele. Dar nu se putea mișca. Era captivat de ele, ca un șoarece hipnotizat de dansul cobrei.

Ea continuă cu același glas dulce de copil:

– Nu o să-ți spun ce mi-a făcut. Nu o să spun asta nimănui vreodată. Dar nu pot lăsa un alt bărbat să mă mai atingă. Când am încercat să scap de el, a pus servitorii să ascundă în camera mea un pachet cu bijuterii. Pe urmă, a chemat soldații ca să le găsească. M-au dus în fața judecătorului la Amsterdam. Acuzatorul meu nici măcar nu era în sala de judecată când am fost condamnată la închisoare pe viață.

Tăcură amândoi o vreme îndelungată. Apoi, ea vorbi din nou:

– Acum mă cunoşti, Jim Courtney. Acum ştii de ce sunt o jucărie murdară şi abandonată. Spune-mi, ce vrei să faci?

– Vreau să-l omor, spuse Jim într-un târziu. Dacă-l întâlnesc vreodată, o să-l omor.

– Eu ţi-am vorbit sincer. Acum, trebuie să fii şi tu sincer cu mine. Fii sigur de ce-ţi doreşti. Ţi-am spus că nu o să mai las niciun bărbat să mă mai atingă vreodată. Ţi-am spus ce sunt. Vrei să mă duci înapoi la Capul Bunei Speranţe şi să mă predai colonelului Keyser? Dacă asta vrei, sunt gata să mă întorc cu tine.

El nu voia ca ea să-i vadă faţa. Nimeni nu-l mai văzuse plângând de când era copil. Sări în picioare şi merse să pună şaua pe Trueheart.

– Hai, Ariciule! E cale lungă până la Majuba. Nu mai avem timp de pierdut cu pălăvrăgeala.

Ea veni ascultătoare şi urcă pe cal. O conduse într-un defileu adânc din munţi, apoi printr-o trecătoare abruptă. Se făcea tot mai frig pe măsură ce urcau, dar, când veniră zorile, soarele începu să scalde crestele munţilor într-o ciudată lumină roz. Porţiunile cu zăpadă netopită încă sclipeau printre stânci.

Era spre sfârşitul dimineţii când se opriră pe creastă, acolo unde se sfârşeau copacii, privind în jos, spre o vale ascunsă. Printre bolovanii de pe panta cu grohotiş se vedea o construcţie dărăpănată. Poate că nici nu ar fi observat-o dacă n-ar fi fost coloana de fum care ieşea pe gaura din acoperişul zdrenţuit de stuf şi turma mică de măgari din kraalul împrejmuit de un zid de piatră.

– Majuba, îi spuse el trăgând de hăţuri, Casa Porumbeilor. Iar acela e Zama.

Un tânăr înalt, acoperit doar cu o cârpă pe mijloc, ieşise în lumina soarelui şi privea în sus, spre ei.

– Am fost toată viaţa împreună. Cred că o să-ţi placă de el.

Zama le făcu din mână şi urcă panta ca să-i întâmpine. Jim coborî de pe Drumfire pentru a-l saluta.

– Ai pus de cafea? îl întrebă el.

Zama se uită la fata de pe cal. Preț de o clipă, se priviră cu atenție unul pe altul. Era înalt și solid, cu fața lată și puternică și cu dinți foarte albi.

– Te văd, domnișoară Louisa, zise el în cele din urmă.

– Și eu te văd, Zama, dar de unde știai cum mă cheamă?

– Mi-a spus Somoya. Tu de unde îl știi pe al meu?

– Tot el mi-a spus. E foarte vorbăreț, nu-i așa? zise ea și râseră amândoi. Dar de ce îi spui Somoya? întrebă ea.

– Este numele pe care i l-a dat tatăl meu. Înseamnă „Vânt sălbatic", răspunse Zama. Suflă cum vrea el, la fel ca vântul.

– Și încotro o să sufle acum? întrebă ea, uitându-se la Jim cu un zâmbet mic și curios.

– O să vedem, râse Zama. Dar o să fie cum ne vom aștepta mai puțin.

În fruntea a zece soldați călare, colonelul Keyser intră tropotind cu zgomot în curtea de la High Weald. Urmăritorul lui boșiman alerga pe lângă botul calului său. Keyser se ridică în scări și strigă spre ușile de la intrarea în depozit:

– *Mijnheer* Tom Courtney! Ieși afară de îndată!

La fiecare fereastră și în fiecare prag se iviră capete albe și negre, copii și sclavi eliberați, care se holbau la el cu ochii măriți de uimire.

– Am venit cu treburi urgente pentru companie, strigă Keyser din nou. Nu mă face să pierd vremea, Tom Courtney.

Tom ieși pe ușile înalte ale depozitului.

– Stephanus Keyser, dragul meu prieten! strigă el pe un ton jovial, ridicându-și în creștetul capului ochelarii cu rame de oțel. Bine ai venit!

Cei doi petrecuseră multe seri împreună în taverna Sirenei. De-a lungul anilor, își făcuseră multe favoruri unul altuia. Cu doar o lună în urmă, Tom găsise un șirag de perle pentru amanta lui Keyser la un preț favorabil, iar colonelul avusese grijă ca acuzațiile de beție și de încăierare în public aduse unui servitor al lui Tom să fie anulate.

– Intră! Intră! Tom desfăcu brațele îmbietor. Să ne aducă nevasta mea un ibric de cafea sau preferi rodul viței-de-vie? Apoi strigă din curte către bucătării: Sarah Courtney! Avem un oaspete de seamă.

Ea ieși pe terasă.

– Măi să fie, colonele! Ce surpriză încântătoare!

– O fi o surpriză, zise el aspru, dar mă îndoiesc că e încântătoare, *mevrouw!* Fiul dumitale, James, are probleme serioase cu legea.

Sarah își desfăcu șorțul și se duse lângă soțul ei. El o prinse de talie cu brațul vânjos. În clipa aceea, Dorian Courtney, zvelt și elegant, cu părul său roșu-închis legat cu un turban verde, ieși din umbra depozitului și veni de partea cealaltă a lui Tom. Împreună, formau un front unit și formidabil.

– Poftește înăuntru, Stephanus, repetă Tom. Nu putem vorbi aici.

Keyser scutură ferm din cap.

– Trebuie să-mi spui unde se ascunde fiul tău, James Courtney.

– Credeam că *tu* poți să-mi spui *mie* asta. Ieri-seară, toată lumea, inclusiv frații lui, te-a văzut urmărindu-l pe Jim dincolo de dune. Te-a întrecut din nou, Stephanus?

Keyser se îmbujoră și se foi în șaua împrumutată. Tunica de rezervă îi era prea strâmtă la subraț. Cu doar câteva ore înainte, își recuperase medaliile și steaua Sf. Nicolae din desagii abandonați, găsiți de boșimanul lui la marginea lacului de sare. Își atârnase strâmb decorațiile. Își pipăi buzunarele ca să se asigure că mai avea ceasul din aur. Pantalonii stăteau să plesnească la cusături. Avea picioarele roase și bășicate din cauza drumului lung spre casă pe întuneric; cizmele noi îl strângeau în locurile dureroase. De obicei, se fălea cu înfățișarea lui, însă disconfortul actual și aspectul neîngrijit se amestecau cu umilința suferită din pricina lui Jim Courtney.

– Fiul tău adăpostește o deținută evadată. A furat un cal și alte bunuri prețioase. Pentru toate acestea poate fi spânzurat, te avertizez. Am motive să cred că evadata se află aici, la High

Weald. I-am luat urma până aici de la lacul de sare. O să cercetez fiecare clădire.

– Bine! încuviinţă Tom. Iar după ce termini, nevasta mea o să aibă o gustare pentru tine şi oamenii tăi. Când soldaţii lui Keyser descălecară şi îşi scoaseră săbiile, Tom adăugă: Dar, Stephanus, avertizează-i pe cuţitarii ăştia ai tăi să-mi lase servitoarele în pace, altfel chiar vor exista motive de spânzurătoare.

Cei trei Courtney se retraseră la umbra răcoroasă a depozitului şi traversară etajul întins şi aglomerat spre biroul aflat în partea opusă. Tom se lăsă să cadă în fotoliul cu tapiţerie din piele de lângă şemineul rece. Dorian se aşeză cu picioarele încrucişate pe o pernă de piele din celălalt colţ al camerei. Cu turbanul verde şi cu haina brodată, arăta ca suveranul oriental care fusese cândva. Sarah închise uşa, dar rămase în picioare în dreptul ei, având grijă să nu tragă cineva cu urechea. Se uită la cei doi, aşteptând ca Tom să vorbească. Cei doi fraţi n-ar fi putut fi mai diferiţi: Dorian era zvelt, elegant, grozav de chipeş, iar Tom era masiv, solid şi franc. Intensitatea sentimentelor ei pentru el, chiar şi după atâţia ani, o lua mereu prin surprindere.

– Aş fi în stare să-i sucesc bucuros gâtul căţelușului. Zâmbetul amabil al lui Tom se transformase într-o căutătură furioasă. Nu putem fi siguri în ce ne-a băgat.

– Şi tu ai fost tânăr cândva, Tom Courtney, şi tot timpul erai în bucluc până la gât, spuse Sarah zâmbindu-i ca o soţie iubitoare. De ce crezi că m-am îndrăgostit de tine? Doar nu era pentru frumuseţea ta.

Tom încercă să nu zâmbească din nou.

– Era altceva, declară el. Eu n-am căutat niciodată necazurile.

– Nu le-ai căutat, admise ea. Doar că te-ai agăţat de ele cu ambele mâini.

Tom îi făcu zâmbind cu ochiul şi se întoarse spre Dorian.

– Trebuie să fie minunat să ai o soţie îndatoritoare şi respectuoasă ca Yasmini. Apoi redeveni serios şi spuse: S-a întors Bakkat?

Păstorul îl trimisese pe unul dintre fiii lui la Tom, ca să-i spună despre vizita nocturnă a lui Jim. Tom simţise o admiraţie

ascunsă pentru vicleşugul folosit de Jim ca să-şi piardă urma. „E ceea ce aş fi făcut şi eu. O fi el sălbatic ca vântul, dar nu e prost", îi spusese lui Sarah.

– Nu, răspunse Dorian. Bakkat şi ceilalţi păstori încă mână toate vitele şi oile pe fiecare potecă şi drum de pe partea asta a munţilor. Nici măcar boşimanul lui Keyser nu o să poată desluşi care sunt urmele lui Jim. Cred că putem fi siguri că a scăpat cu bine. Dar unde s-a dus?

Amândoi se uitară la Sarah, aşteptând un răspuns.

– Şi-a făcut planul cu grijă, răspunse ea. L-am văzut cu măgarii acum o zi sau două. Poate că naufragiul a fost un noroc pentru el, dar plănuia să elibereze fata de pe navă în orice fel posibil.

– Femeie afurisită! De ce întotdeauna e vorba de o femeie? se tângui Tom.

– Tu, mai mult decât oricine, n-ar trebui să te întrebi aşa ceva, îi spuse Sarah. M-ai furat de la familia mea în timp ce gloanţele ne şuierau pe la ureche. Nu o face pe papa cu mine, Tom Courtney!

– Cerule, da! Aproape uitasem de asta. Dar a fost distractiv, nu-i aşa, frumoasa mea? Se aplecă şi o ciupi de fund. Ea îi dădu peste mână, iar el continuă netulburat: Dar femeia asta care e cu Jim... ce e? O şleampătă din închisoare. O otrăvitoare? O hoaţă de buzunare? O matroană de prostituate? Cine ştie ce şi-a luat prostul pe cap?!

Dorian urmărise schimbul de replici cu o expresie îngăduitoare, în timp ce-şi pregătea narghileaua. Era un obicei pe care-l adusese cu el din Arabia. Scoase muştiucul de fildeş şi spuse pe un ton sec:

– Am vorbit cu cel puţin doisprezece oameni care erau pe plajă şi au văzut tot. S-ar putea să fie tot ce sugerezi tu, dar nu e şleampătă. Scoase un fuior lung de fum aromat. Descrierile sunt diferite. Kateng spune că e frumoasă ca un înger, Litila, că e o prinţesă bălaie, iar Bakkat zice că e minunată ca spiritul zeiţei ploii.

Tom pufni dispreţuitor pe nas.

– O zeiță a ploii pe o navă împuțită de prizonieri? O pasăre a soarelui care iese dintr-un ou de condor, mai degrabă. Dar unde a dus-o Jim?

– Zama lipsește de alaltăieri. Nu l-am văzut plecând, dar bănuiesc că Jim l-a trimis înainte cu măgarii ca să-l aștepte undeva, sugeră Sarah. Zama face orice îi spune Jim.

– Iar Jim a vorbit cu Bakkat despre Drumul Hoților, adăugă Dorian, spunându-i să șteargă urmele de pe drum către est și nord de aici.

– Drumul Hoților e un mit, spuse Tom ferm. Nu sunt drumuri care duc în sălbăticie.

– Dar Jim crede că sunt. L-am auzit vorbind cu Mansur despre asta, zise Sarah.

Tom părea îngrijorat.

– E o nebunie. Un puști și o scursură din închisoare pleacă cu mâna goală în sălbăticie? Nu vor rezista nici măcar o săptămână.

– Îl au pe Zama și nu-s deloc cu mâna goală. Jim a luat șase măgari încărcați, spuse Dorian. Am verificat ce lipsește din depozite și a ales bine. Sunt bine pregătiți și aprovizionați pentru un drum lung.

– Nici măcar nu și-a luat rămas-bun! Tom clătină din cap. E fiul meu, singurul meu fiu, și nici măcar nu și-a luat rămas-bun.

– Era destul de grăbit, frate, îi aminti Dorian.

Sarah îi luă apărarea fiului ei:

– Ne-a trimis un mesaj prin Bakkat. Nu a uitat de noi.

– Nu-i același lucru, zise Tom cu tristețe. Știi că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. A închis ușa asta după el. Keyser o să-l prindă și-o să-l spânzure dacă mai pune piciorul în colonia asta. Nu, să fiu al naibii, trebuie să-l văd din nou. Măcar o dată. E atât de încăpățânat și de sălbatic! Trebuie să-l sfătuiesc.

– Îl sfătuiești de nouăsprezece ani întruna, spuse Dorian mucalit. Uite unde am ajuns din pricina asta!

– Unde s-a întâlnit cu Zama? întrebă Sarah. Acolo trebuie să fie.

Tom se gândi o clipă, apoi zâmbi.

– Nu poate fi decât un singur loc, zise el hotărât.

Dorian încuviinţă.

– Ştiu la ce te gândeşti, îi spuse el lui Tom. Majuba e cea mai convenabilă ascunzătoare. Dar nu e bine să-l urmăm acolo. Keyser o să stea cu ochii pe noi ca un leopard la adăpătoare. Dacă unul dintre noi pleacă de la High Weald, o să-şi trimită copoiul mic şi gălbejit după noi, iar noi o să-l conducem direct la Majuba şi la Jim.

– Dacă e să-l găsim, trebuie să o facem curând, altfel Jim o să plece de la Majuba. Sunt călare pe cai buni. Îi au pe Drumfire şi iapa lui Keyser. Jim o să se afle la jumătatea drumului spre Tombuctu până să-l prindem din urmă.

În clipa aceea se auziră tropăituri de cizme şi voci masculine puternice din depozitul principal.

– Oamenii lui Keyser au verificat casa, zise Sarah, uitându-se de după uşă. Acum încep să caute în depozit şi în dependinţe.

– Ar fi bine să mergem şi să stăm cu ochii pe bandiţii ăştia, zise Dorian ridicându-se, până nu încep să se servească singuri.

– O să decidem ce facem cu Jim după ce-l vedem pe Keyser plecat, spuse Tom, apoi ieşiră împreună pe etajul principal al depozitului.

Patru dintre soldaţi căutau fără ţintă prin lucrurile dezordonate. Era evident cât de sătui erau de vânătoarea aceea inutilă. Camera lungă de depozitare era stivuită până la grinzile înalte din lemn galben. Dacă ar fi stat să caute peste tot, ar fi trebuit să scoată tone de mărfuri înghesuite în depozit. Erau suluri de pânză din China şi de bumbac din Indii; saci cu boabe de cafea şi gumă arabică din Zanzibar şi din alte porturi de dincolo de strâmtoarea Hormuz; grinzi din lemn de tec, santal şi abanos; grămezi de cupru pur şi strălucitor turnat în roţi uriaşe, pentru ca armatele de sclavi să le rostogolească uşor pe potecile de munte din inima Etiopiei până pe coastă. Erau movile de piei uscate de animale exotice, tigri şi zebre, blănuri de maimuţe şi de foci, dar şi coarne lungi şi răsucite de rinoceri, celebre în China şi în Orient pentru calităţile afrodiziace.

Capul Bunei Speranţe era situat de-a curmezişul faţă de rutele comerciale dintre Europa şi Orient. Pe vremuri, navele din nord făcuseră călătorii lungi şi străbătuseră Atlanticul. Dar, chiar şi după ce ancorau în golful Table, încă aveau de făcut un drum ce părea la fel de nesfârşit către Indii şi China, apoi şi mai departe în nord, spre îndepărtata Japonie. O navă stătea şi câte trei sau patru ani pe mare până să se întoarcă la Amsterdam sau în Bazinul Londrei.

Tom şi Dorian dezvoltaseră treptat o altă reţea comercială. Înduplecaseră un sindicat de proprietari de nave din Europa să le trimită navele până la Cap. Din depozitul fraţilor Courtney îşi puteau umple calele cu mărfuri alese, apoi să se întoarcă în golful Table şi, mânaţi de vânturi favorabile, să ajungă acasă în mai puţin de un an. Profitul obţinut de familia Courtney compensa pentru toţi anii în plus pe care navele erau forţate să-i petreacă pe mare dacă mergeau mai departe. În acelaşi fel, navele care veneau din est puteau descărca în golful Table în depozitul fraţilor Courtney, întorcându-se în Batavia, Rangoon sau Bombay în mai puţin de jumătate din timpul de care ar fi avut nevoie să traverseze două oceane mari.

Această inovaţie reprezenta fundaţia pe care îşi clădiseră averea. Pe lângă asta, aveau propriile goelete comerciale, care făceau curse regulate în jurul coastei africane şi care erau sub comanda subordonaţilor arabi de încredere ai lui Dorian. Ca musulmani, puteau călători pe ape care le erau interzise căpitanilor creştini şi se puteau aventura până la Muscat sau Medina, Oraşul Luminos al Profetului lui Dumnezeu. Deşi aceste nave nu aveau cale încăpătoare în care să transporte multe mărfuri, se ocupau de bunuri cu valoare mai mare: cupru şi gumă arabică, perle şi scoici de sidef din Marea Roşie, fildeş din pieţele din Zanzibar, safire din minele din Kandy, diamante galbene din câmpul aluvionar aflat de-a lungul marilor fluvii din imperiul mogulilor şi bulgări de opiu negru din munţii pathanilor.

Exista o singură marfă cu care fraţii Courtney refuzau să facă comerţ: sclavii. Cunoşteau foarte bine această exploatare barbară. Dorian îşi petrecuse aproape toată adolescenţa în

sclavie, până când stăpânul lui, sultanul Abd Muhammad al-Malik, stăpânitorul Muscatului, îl adoptase, tratându-l ca propriul fiu. În tinereţe, Tom luptase într-un război cumplit împotriva negustorilor arabi de sclavi de pe coasta estică a Africii şi văzuse cu ochii lui cruzimea fără milă a acestui negoţ. Mulţi dintre servitorii şi marinarii familiei Courtney erau foşti sclavi, care ajunseseră în posesia lor şi care fuseseră eliberaţi imediat. Căile prin care aceşti năpăstuiţi ajunseseră sub aripa familiei erau diferite – uneori prin forţa armelor, fiindcă lui Tom îi plăcea câte o luptă zdravănă, sau după naufragii, din plata datoriilor sau chiar prin cumpărarea directă. Sarah rareori era în stare să treacă pe lângă un orfan care plângea pe platforma de licitaţie fără să-şi convingă soţul să cumpere copilul şi să i-l dea să-l îngrijească. Crescuse jumătate din servitorii din casă încă din pruncie.

Sarah se duse la bucătărie şi ieşi aproape imediat alături de cumnata ei, Yasmini, şi un grup de slujitoare vorbăreţe care chicoteau, având toate carafe de limonadă din fructe proaspăt stoarse, tăvi cu pateuri de Cornwall, plăcinte cu carne de porc şi prăjiturele cu miel picant şi curry. Soldaţii plictisiţi şi flămânzi ascunseră săbiile în teacă şi începură să se îndoape cu mâncare. Între două îmbucături, le făceau ochi dulci fetelor şi flirtau cu ele. Soldaţii care trebuiau să scotocească magazia şi grajdurile văzură femeile scoţând mâncarea din bucătărie şi inventară o scuză ca să le urmeze.

Colonelul Keyser întrerupse ospăţul şi le porunci oamenilor să se întoarcă la treabă, dar Tom şi Dorian îl îmbunară şi-l ademeniră în birou.

– Sper că acum o să accepţi cuvântul meu de onoare, colonele! Fiul meu Jim nu se află la High Weald.`

Tom îi turnă un pahar de *jonge jenever*[1] dintr-o sticlă de piatră, iar Sarah îi tăie o bucată groasă de pateu aburind de Cornwall.

[1] Gin olandez, băutură spirtoasă tradiţională, cu aromă de ienupăr, din Belgia şi Ţările de Jos (n.tr.)

– *Ja*, foarte bine, accept faptul că nu e aici acum, Tom. A avut suficient timp să fugă – însă doar pentru moment. Dar cred că știi unde se ascunde.

Se încruntă la Tom când acceptă paharul cu picior înalt.

Tom își luă expresia unui corist gata să primească împărtășania.

– Poți să ai încredere în mine, Stephanus.

– Mă îndoiesc de asta! Keyser înghiți rapid pateul și sorbi din gin. Dar te avertizez că nu o să-l las pe cățelușul ăsta îngâmfat al tău să scape nepedepsit pentru ce a făcut. Să nu încerci să-mi schimbi hotărârea!

– Sigur că nu! Ai o datorie de îndeplinit, încuviință Tom. Eu doar îți ofer ospitalitatea obișnuită și nu încerc să te influențez. În clipa în care Jim se întoarce la High Weald, o să-l aduc eu însumi cu mâinile la spate până la castel, ca să dea socoteală în fața ta și a Excelenței Sale. Ai cuvântul meu de gentleman.

Întru câtva domolit, Keyser îi lăsă să-l conducă spre locul în care un rândaș îi ținea calul. Tom strecură alte două sticle de gin olandez în desagii lui și-i făcu zâmbind cu mâna în timp ce-și conducea soldații pe poartă.

Privind cum se îndepărtau, Tom îi spuse încet fratelui său:

– Trebuie să-i transmit un mesaj lui Jim. Trebuie să stea la Majuba până când pot să ajung la el. Keyser o să se aștepte să plec în munți și să-i arăt drumul, dar o să-l trimit pe Bakkat. El nu lasă urme.

Dorian își dădu coada turbanului peste umăr.

– Ascultă-mă bine, Tom! Nu-l subestima pe Keyser! Nu e clovnul care se preface a fi. Dacă pune mâna pe Jim, o să fie o tragedie pentru familie. Nu uita că bunicul nostru a murit spânzurat pe esplanada castelului.

Drumul desfundat de la High Weald spre oraș ducea printr-o pădure cu copaci înalți din lemn galben, având trunchiuri groase precum coloanele de catedrală. Keyser opri soldații de îndată ce nu mai puteau fi văzuți din casă. Se uită la

boşimanul de lângă scăriţa lui, care-l privea cu expresia nerăbdătoare a unui câine de vânătoare.

– Xhia! zise el, pronunţând numele cu sunetul exploziv al unui strănut. În curând vor trimite pe cineva cu un mesaj în locul în care se ascunde tânărul derbedeu. Pândeşte mesagerul! Ia-te după el! Să nu te vadă cumva. Când ai găsit ascunzătoarea, întoarce-te imediat la mine. Ai înţeles?

– Am înţeles, Gwenyama.

Folosea cu cel mai mare respect acest termen, care însemna „Cel care îşi devorează duşmanii". Ştia că lui Keyser îi plăcea apelativul.

– Ştiu pe cine vor trimite. Bakkat e un vechi rival şi duşman al meu. O să-mi facă plăcere să-l răpun.

– Atunci, du-te! Stai la pândă!

Xhia se furişă în pădurea de lemn galben, tăcut ca o umbră, iar Keyser îşi conduse soldaţii înapoi la castel.

Coliba de la Majuba era compusă dintr-o singură cameră lungă. Acoperişul jos era căptuşit cu ierburi de pe malurile pârâului ce curgea în apropiere de uşă. Ferestrele erau nişte crăpături largi în zidărie, acoperite cu piei uscate de antilopă-elan şi antilopă albastră. În mijlocul podelei de pământ se afla un şemineu deschis, cu o gaură în acoperiş prin care să iasă fumul. Colţul opus al cabanei era separat de restul printr-o cortină din piele neargăsită.

– Îl puneam pe tata acolo când veneam aici, la vânătoare. Credeam că o să se audă mai încet sforăitul lui, îi spuse Jim Louisei. Sigur că nu a funcţionat. Nimic nu poate estompa zgomotul acela. Pufni în râs. Dar acum o să te punem pe tine acolo.

– Eu nu sforăi, protestă ea.

– Chiar dacă sforăi, nu o să fie pentru mult timp. O să plecăm mai departe de îndată ce se odihnesc caii, pregătim încărcătura şi punem nişte haine decente pe tine.

– Cât timp durează?

– O să plecăm înainte să trimită soldaţii de la castel după noi.

– Încotro?

– Nu știu, zâmbi el. Dar o să-ți spun când ajungem acolo.

O privi scrutător. Haina ei zdrențuită o lăsa aproape goală și ea își strânse pelerina mai tare pe corp.

– Nu prea ești îmbrăcată potrivit ca să iei cina cu guvernatorul la castel.

Merse la unul dintre bagajele cărate de măgari, pe care Zama le așezase lângă perete. Scotoci înăuntru și scoase un sul și un sac de pânză specific gospodinelor, în care se aflau foarfeci, ace și ață.

– Sper că poți să coși, zise el ducându-i-le.

– Mama m-a învățat să-mi fac singură haine.

– Bine, zise el. Dar mai întâi o să mâncăm. N-am mai pus nimic în gură de la micul dejun de acum două zile.

Zama scoase cu polonicul tocană de vânat din ceaunul vânătoresc cu trei picioare așezat pe cărbuni. Deasupra puse o bucată de mălai tare. Jim luă mâncare în lingură. Cu gura plină, o întrebă pe Louisa:

– Mama ta te-a învățat să și gătești?

Louisa încuviință.

– Era o bucătăreasă cunoscută. A gătit pentru *stadholderul* din Amsterdam[1] și pentru prințul Casei de Orania.

– Înseamnă că ai ce face aici. De-acum o să gătești tu, zise el. Zama a otrăvit odată o căpetenie a hotentoților fără să se chinuiască prea mult. Poate că nu ți se pare vreo mare realizare, dar lasă-mă să-ți spun că un hotentot se îngrașă cu ceea ce ar ucide hienele.

Ea îl privi nedumerită pe Zama, cu lingura ridicată spre gură.

– E adevărat?

– Hotentoții sunt cei mai mari mincinoși din Africa, răspunse Zama, dar niciunul nu-l întrece pe Somoya.

– Înseamnă că e o glumă? întrebă ea.

– Da, e o glumă, încuviință Zama. O glumă englezească proastă. Ai nevoie de mulți ani ca să înțelegi glumele englezești. Unii nu reușesc niciodată.

[1] Funcție echivalentă cu cea de regent sau de guvernator (n.tr.)

După ce mâncară, Louisa întinse sulul de pânză și începu să măsoare și să taie. Jim și Zama desfăcură bagajele pe care Jim le făcuse în grabă, după care verificară și aranjară conținutul. Ușurat, Jim își puse cizmele și hainele obișnuite și-i dădu lui Zama tunica și pantalonii lui Keyser.

– Dacă ne batem vreodată cu triburile de sălbatici din nord, poți să-i impresionezi cu uniforma de colonel al companiei, îi zise el.

Curățară și unseră muschetele, apoi înlocuiră cremenea din închizătoare. Puseră ceaunul special la foc și topiră plumb ca să facă alte gloanțe pentru pistolul pe care Jim îl luase de la colonelul Keyser. Sacii cu gloanțe pentru muschetă erau încă plini.

– Ar fi trebuit să aduci măcar încă cinci butoaie cu praf de pușcă, îi spuse Zama lui Jim, umplând sacii cu praf. Dacă dăm de triburi ostile când începem să vânăm, ăsta nu o să ne ajungă prea mult.

– Aș fi adus încă cincizeci de butoaie dacă găseam alți douăzeci de măgari care să le transporte, spuse Jim sarcastic. Apoi, strigă la Louisa, care era îngenuncheată în partea opusă a cabanei peste sulul de material întins pe podea. Folosea o bucată de cărbune din șemineu ca să deseneze modelul înainte de a-l tăia. Poți să încarci și să tragi cu muscheta?

Ea părea fâstâcită și scutură capul.

– Atunci, trebuie să te învăț. Arătă apoi spre materialul la care fata lucra. Ce faci acolo?

– O fustă.

– O pereche rezistentă de pantaloni ar fi mai de folos și ar necesita mai puțin material.

Obrajii ei căpătară o nuanță interesantă de roz.

– Femeile nu poartă pantaloni.

– Dacă trebuie să călărească cu picioarele desfăcute, să meargă și să alerge, așa cum faci tu, atunci ar trebui să poarte. Făcu apoi un semn către picioarele ei goale. Zama o să-ți facă o pereche bună de cizme *velskoen* din piele de antilopă-elan ca să se potrivească cu pantalonii tăi noi.

Louisa croi pantalonii foarte largi, ceea ce o făcea să semene şi mai mult cu un băiat. Îndreptă tivul rupt al hainei de deţinută şi o transformă într-o fustă lungă, pe care o puse pe deasupra şi care atârna până la jumătatea coapselor. Pe aceasta o strânse pe talie cu o curea din piele neargăsită pe care o făcuse Zama pentru ea. Află astfel că era expert la făcut vele şi la lucrat în piele. Cizmele meşterite de el i se potriveau perfect. Îi veneau până la jumătatea gambelor şi el întoarse blana în exterior, ceea ce le dădea un aspect plăcut şi-i făceau picioarele să pară mai lungi. Iar în cele din urmă, îşi făcu o bonetă din pânză cu care să-şi acopere părul şi să se apere de soare.

A doua zi în zori, Jim fluieră după Drumfire. Calul veni în goană de pe malul râului, unde păştea iarba apărută în primăvară. Respectându-şi obiceiul de a-şi demonstra afecţiunea, armăsarul se prefăcu dornic să-şi dărâme stăpânul. Jim îi adresă câteva insulte afectuoase în timp ce-i punea căpăstrul.

Louisa apăru în uşa cabanei.

– Unde te duci?

– Să şterg urmele din spate, îi spuse el.

– Ce înseamnă asta?

– Trebuie să mă întorc pe unde am venit ca să mă asigur că nu suntem urmăriţi, explică el.

– Aş vrea să vin şi eu cu tine într-o plimbare. Se uită după Trueheart. Ambii cai sunt odihniţi.

– Pune-i şaua! o invită Jim.

Louisa ascunsese o bucată mare de pâine de mălai în buzunarul de la curea, iar Trueheart o simţise de îndată ce ieşise pe uşa colibei. Iapa veni imediat la ea şi, în timp ce mânca pâinea, Louisa îi puse şaua pe spate. Jim o privi încheind cataramele şi încălecând. Se mişca uşor în pantalonii noi.

– Trebuie să fie cel mai norocos cal din Africa, remarcă Jim, dacă l-a schimbat pe colonel cu tine. Un elefant pentru un arici.

Jim îl înşeuase deja pe Drumfire: puse acum o muschetă lungă în teacă, atârnă pe umăr un corn cu praf de puşcă şi sări pe spatele calului.

– Ia-o înainte, îi spuse el.

– Pe unde am venit? întrebă ea – şi porni să urce panta fără să mai aştepte răspunsul lui.

Louisa ţinea frâiele uşor şi avea o poziţie firească în şa. Iapa nu părea să-i ia în seamă greutatea şi zbura pe versantul abrupt.

Jim îi aprecia stilul din spate. Dacă era învăţată să călărească pe o parte, se obişnuise repede să stea cu picioarele desfăcute. Îşi aminti cum rezistase pe drumul lung de noapte şi se minună cât de repede îşi revenise. Ştia că avea să ţină pasul oricât de crunt ar fi fost ritmul impus de el.

Când ajunseră pe creastă, Jim trecu în faţă. Găsi drumul fără greşeală prin labirintul de văi şi defileuri. Pentru Louisa era ca şi cum fiecare stâncă abruptă şi fiecare coastă de deal ar fi fost precum cea dinainte, dar el se răsucea şi se întorcea prin labirint fără să ezite.

Când în faţa lor apărea o întindere de câmp deschis, el descăleca şi se urca într-un punct de observaţie, ca să studieze terenul din faţă prin lentila telescopului. Aceste opriri îi ofereau ocazia să se bucure de peisajele grandioase care îi înconjurau. Spre deosebire de ţinuturile joase ale ţării ei de baştină, aceste piscuri muntoase păreau să ajungă până la cer. Feţele stâncilor erau stacojii, roşii sau vineţii. Pantele cu prundiş erau înţesate de tufe: unele aveau flori dese, ce păreau nişte perne mari de ace, galbene ca narcisele sau de un portocaliu strălucitor. Stolurile de păsări cu coadă lungă roiau deasupra lor, înfigând ciocurile curbate în adâncul florilor.

– *Suiker-bekkies* – ciocuri dulci, îi spuse Jim când ea i le arătă. Beau nectarul din tufele de protee[1].

Era prima dată de la naufragiu când reuşise să se uite în jurul ei, simţindu-se atrasă de frumuseţea acestui ţinut nou şi straniu. Ororile de la bordul navei se estompau deja, părând să aparţină unui coşmar vechi.

Poteca pe care mergeau urcă pe încă o pantă abruptă şi Jim se opri sub linia orizontului ca să-i dea frâiele lui Drumfire, în

[1] Plante cu flori din Africa de Sud, numite uneori arbuşti de zahăr, care reprezintă în cultura locală speranţa şi schimbarea (n.tr.)

timp ce el o luă spre creastă ca să vadă partea îndepărtată a muntelui.

Ea îl privea alene. Deodată, atitudinea lui se schimbă. Se feri și se aplecă, apoi se întoarse în grabă acolo unde îl aștepta ea.

– Suntem urmăriți? Sunt oamenii colonelului? zise ea speriată, cu vocea tremurându-i.

– Nu, e mult mai bine de-atât. Carne.

– Nu înțeleg.

– Antilope-elan. O turmă de douăzeci sau mai multe.

– Antilope-elan? întrebă ea.

– Cele mai mari antilope din Africa. Mari cât un taur, explică el, verificând încărcătura din rezervorul muschetei. Carnea e grasă și seamănă cu cea de vită, mai mult decât în cazul altor antilope. Sărată și uscată sau afumată, carnea unui singur animal o să ne ajungă multe săptămâni.

– O să omori una? Și dacă ne urmărește colonelul? Nu o să audă împușcătura?

– În munții aceștia, ecourile atenuează sunetul și fac ca direcția să fie neclară. În orice caz, nu pot să ratez ocazia. Deja nu mai avem prea multă carne. Trebuie să risc dacă vrem să nu murim de foame.

El apucă frâiele celor doi cai și-i conduse pe potecă, apoi se opri în spatele unei stânci roșii și aspre.

– Descalecă. Ține caii de cap, dar încearcă să nu stai la vedere. Nu te mișca până nu-ți spun eu, îi zise Louisei, după care urcă în fugă panta cu muscheta în spate.

Înainte să ajungă pe creastă, se întinse în iarbă. Se uită înapoi și văzu că ea îi urmase instrucțiunile. Stătea pe vine și nu i se vedea decât capul.

„Caii nu vor speria antilopele, își zise el. Antilopele îi vor lua drept un altfel de vânat sălbatic."

Își șterse cu pălăria sudoarea care-i curgea în ochi și se trase înapoi în spatele unui bolovan mic, ca să stea mai confortabil. Stătea jos, dar nu pe burtă. Dacă trăgea dintr-o poziție aplecată, reculul muschetei grele i-ar fi putut rupe clavicula. Își folosi pălăria ca amortizor și puse patul armei pe ea, îndreptând-o în sus, spre pantă.

Liniștea profundă a munților se așternea peste vale; zumzetul moale al insectelor din florile de protee și șuieratul singuratic și tânguitor al unui graur-de-munte cu aripile roșii răsunau neobișnuit de tare.

Minutele se scurgeau încet ca picăturile de miere; apoi, Jim ridică ușor capul. Auzise încă un sunet, care-i făcea inima să bată mai repede. Era un clinchet slab, ca niște bețe uscate ce se loveau unul de altul. Jim îl recunoscu imediat. Antilopa-elan avea o caracteristică stranie, unică în sălbăticia africană: tendoanele puternice de la picioare scoteau un pocnet ciudat la fiecare pas.

Bakkat, micul boșiman gălbejit, îi povestise lui Jim pe când era copil cum se întâmplase acest lucru. Într-o zi, pe vremea când soarele răsărise pentru prima dată și lumea era nouă, cu roua încă proaspătă pe ea, Xtog, care era părintele populației Khoisan, boșimanii, o prinsese în capcana lui vicleană pe Impisi, hiena. Așa cum știe toată lumea, Impisi era și încă este un magician puternic. În timp ce Xtog își ascuțea cuțitul de cremene ca să-i taie gâtul, Impisi îi spusese:

– Xtog, dacă mă eliberezi, o să fac o vrajă pentru tine. În schimbul cărnii mele, care duhnește a mortăciunile pe care le mănânc, o să ai dealuri de grăsime albă și munți de carne dulce de antilopă-elan, pe care să le frigi la foc în fiecare noapte din viața ta.

– Cum se poate una ca asta, oh, hienă? întrebase Xtog, începând deja să se înece cu propria salivă la gândul cărnii de antilopă.

Dar antilopa era un animal viclean și greu de găsit.

– O să vrăjesc antilopa astfel ca, atunci când cutreieră deșertul și munții, să facă un zgomot care să te ducă la ea.

Așa că Xtog o eliberase pe Impisi și, din ziua aceea, antilopa-elan pocnește când merge, avertizându-l pe vânător că se apropie.

Jim zâmbi amintindu-și povestea lui Bakkat. Trase încet trăgaciul greu al muschetei până când o armă și fixă patul de alamă al armei pe umăr. Pocnetele se auzeau tot mai tare, încetând când animalele se opreau, apoi pornind din nou. Jim urmărea

linia orizontului din locul în care stătea și, deodată, o pereche mare de coarne se înălțară pe fundalul albastru. Erau lungi și groase ca brațul unui bărbat vânjos, spiralate precum cornul narvalului, negre și lucioase și reflectând lumina soarelui.

Pocnetul încetă și coarnele se întoarseră încet într-o parte și-n alta, ca și cum animalul s-ar fi oprit să asculte. Jim îi auzi șuieratul răsuflării în urechi și nervii i se întinseră ca o coardă de arc. Apoi, pocnetul se auzi din nou și coarnele se ridicară mai sus, până când două urechi în formă de trompetă și o pereche de ochi uriași apărură sub ele. Ochii erau negri și blânzi, părând a fi plini de lacrimi. Erau umbriți de gene lungi și răsucite. Se uitau direct în sufletul lui Jim, care simți că i se taie răsuflarea. Animalul era atât de aproape, încât îl vedea clipind; nu îndrăznea să se miște.

Apoi, antilopa își mută privirea, întorcându-și capul mare ca să se uite spre panta pe care urcase. Pe urmă începu să vină spre Jim și i se văzu și restul corpului. N-ar fi putut să-i cuprindă cu ambele brațe gâtul gros: o gușă grea atârna dedesubt, legănându-se alene la fiecare pas. Umerii antilopei erau albaștri de bătrânețe și era la fel de înaltă ca Jim.

La vreo doisprezece pași de locul în care se afla el, animalul se opri și coborî capul ca să apuce frunzele noi de primăvară dintr-o tufă de trandafir al deșertului. Pe creasta din spatele animalului apăru și restul turmei. Femelele aveau blana de un cafeniu catifelat și, deși aveau aceleași coarne lungi și spiralate, capetele lor erau mai grațioase și mai feminine. Viteii erau castanii-roșcați, iar cei mai tineri nu aveau coarne. Unul își coborî capul și îl împunse pe geamănul lui în joacă, apoi săriră și se fugăriră în cerc. Mama lor îi privea cu un dezinteres calm.

Instinctul de vânător îl făcu pe Jim să-și întoarcă privirea spre taurul mare, care încă mai mesteca tulpini de trandafir. Era un efort pentru Jim să respingă animalul bătrân. În ciuda trofeului măreț pe care îl purta, carnea avea să fie tare și ațoasă, cu puțină grăsime.

Își aminti de filosofia lui Bakkat: „Lasă masculul bătrân de prăsilă și femela să-și alăpteze puii". Jim întoarse încet capul ca

să examineze restul turmei. În clipa aceea, prada perfectă apăru pe creastă.

Era un mascul mult mai tânăr, având nu mai mult de patru ani, cu buturile atât de rotunde, că păreau să plesnească pe sub blana lucioasă, de un cafeniu-auriu. Se întoarse într-o parte, atras de frunzele verzi și strălucitoare ale unui arbore gwarrie. Crengile erau încărcate de fructe coapte, purpurii, iar masculul tânăr ocoli arborele până ajunse cu fața la Jim. Apoi se întinse să ciugulească fructele, expunându-și curba albicioasă a gâtului.

Jim întoarse țeava muschetei spre el. Se mișca cu încetineala unui cameleon ce se apropie de o muscă. Iezii jucăuși ridicau praful și distrăgeau privirea mereu vigilentă a femelelor. Jim alinie cu grijă bila de pe cătare cu baza gâtului animalului, ochind încrețitura pielii ce îl încercuia ca un colier. Știa că, și la distanța aceea mică, oricare dintre omoplații animalului masiv putea să aplatizeze și să oprească glonțul. Trebuia să găsească spațiul din pieptul animalului prin care glonțul să pătrundă adânc în organele vitale, sfâșiind inima, plămânii și arterele principale.

Întinse trăgaciul mai tare și simți rezistența manetei de tragere. Crescu treptat presiunea, uitându-se fix la punctul ochit de pe gâtul animalului, rezistând impulsului de a mișca trăgaciul. Cocoșul căzu cu un pocnet puternic și cremenea scoase o ploaie de scântei la atingerea cu amnarul, iar praful din rezervor se aprinse cu un nor de fum alb; patul armei se izbi de umărul lui cu un vuiet gros. Înainte de reculul violent și de fumul prafului de pușcă, Jim văzu antilopa încordând spatele într-un spasm puternic. Își dădu seama astfel că glonțul îi pătrunsese în inimă. Sări în picioare ca să vadă peste norul de fum. Animalul tânăr părea paralizat de durere, cu gura larg căscată. Jim văzu rana provocată de glonț, o gaură neagră din care nu curgea sânge pe pielea netedă de pe gât.

Restul turmei o rupse la fugă în jur, împrăștiindu-se pe versantul stâncos într-un galop nebun. Pietre și praf le zburau de sub copite. Antilopa rănită păși în spate contorsionându-se cumplit. Picioarele îi tremurau și zvâcneau, apoi se prăbuși pe cele din spate. Înălță capul spre cer, iar sângele din plămâni,

deschis la culoare, țâșni printre fălcile căscate. Apoi, se răsuci și căzu pe spate, dând spasmodic din picioare prin aer. Jim se ridică și urmări ultimele spasme ale antilopei.

Bucuria lui se transformă treptat în melancolia resimțită de vânătorul adevărat, prins între frumusețea și tragedia vânătorii. Când antilopa se stinse și rămase nemișcată, el puse muscheta deoparte și scoase cuțitul din teaca de la curea. Folosind coarnele ca pe niște mânere, trase capul pe spate și, cu două incizii de cunoscător, deschise arterele de o parte și de alta a gâtului și privi cum se scurge sângele. Apoi ridică unul dintre picioarele masive și tăie scrotul.

Louisa se apropie călare exact când el îndepărta săculețul alb, îmblănit. Se simți obligat să-i explice:

– Ar strica gustul cărnii dacă l-am lăsa.

Ea întoarse privirea.

– Ce animal magnific! Atât de mare... Părea copleșită de enormitatea gestului său. Apoi, se îndreptă în șa și adăugă: Ce trebuie să fac ca să te ajut?

– Mai întâi, priponește caii, îi spuse el, iar ea coborî de pe spatele lui Trueheart și duse caii lângă copacul gwarrie.

– Ține unul din picioarele din spate, zise el. Dacă lăsăm intestinele înăuntru, carnea fermentează și se strică în câteva ore.

Era o muncă grea, dar ea nu se feri. Când el tăie burta de la vintre până la coaste, intestinele și măruntaiele țâșniră prin deschizătură.

– Acum o să-ți murdărești mâinile, o avertiză el, dar înainte să mai spună ceva se auzi o altă voce din apropiere, o voce ascuțită ca de copil.

– Te-am instruit bine, Somoya.

Jim se întoarse, strângând instinctiv cuțitul mai tare într-un gest de apărare, și se uită la omulețul gălbejit care stătea pe o piatră și se uita la ei.

– Bakkat, *șeitan* mic ce ești, strigă Jim, mai mult de spaimă decât de mânie. Să nu mai faci așa ceva! În numele lui Kulu Kulu, de unde ai apărut?

– Te-am speriat, Somoya?

Bakkat părea stânjenit și Jim își aminti bunele maniere. Fusese pe punctul să-l jignească pe prietenul lui.

– Nu, sigur că nu, te-am văzut de la distanță.

Nu trebuia să-i spui niciodată unui boșiman că nu-l vezi: ar fi luat-o ca pe o insultă la adresa staturii sale.

– Ești mai înalt decât copacii.

Fața lui Bakkat se lumină auzind complimentul.

– Te-am urmărit de la începutul vânătorii. L-ai pândit bine și l-ai răpus cum trebuie, Somoya. Dar cred că ai nevoie de mai mult decât de o fată tânără ca să pregătești carnea.

Sări de pe piatră. Se opri în fața Louisei și se ploconi cu mâinile împreunate în chip de salut.

– Ce spune? îl întrebă ea pe Jim.

– Spune că te vede și că părul tău e ca lumina soarelui, îi zise el. Cred că tocmai ți-ai primit numele african, Welanga, „Fata razelor de soare".

– Te rog să-i spui că și eu îl văd și că îmi face o mare onoare.

Ea îi zâmbi și bărbatul râse încântat.

Bakkat avea un topor de băținaș atârnat pe un umăr și arcul de vânătoare pe celălalt. Puse arcul și tolba cu săgeți deoparte și ridică toporul, apropiindu-se de Jim ca să-l ajute cu leșul uriaș.

Louisa era uimită de cât de repede lucrau împreună. Fiecare își știa treaba și o făcea fără ezitare sau dispute. Mânjiți de sânge până la coate, scoaseră măruntaiele și sacul umflat al stomacului. Aproape fără să se oprească din treabă, Bakkat tăie o fâșie din măruntaiele crude. O izbi de o piatră ca să scoată ierburile pe jumătate digerate, apoi și-o îndesă în gură și mestecă cu o poftă neprefăcută. Când scoaseră ficatul aburind, chiar și Jim se alătură ospățului.

Louisa îl privea îngrozită.

– E crud! protestă ea.

– În Olanda mâncați hering crud, zise el, întinzându-i o felie din ficatul vinețiu.

Era pe punctul de a refuza, apoi văzu din expresia lui că încerca să o provoace. Ezită până când își dădu seama că și

Bakkat o privea cu un zâmbet şiret, cu ochii ascunşi de zbârciturile pielii.

Luă felia de ficat, îşi adună curajul şi o bagă în gură. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos, dar se forţă să mestece. După primul şoc provocat de gustul puternic, nu i se mai păru neplăcut. Mâncă încet, apoi înghiţi. Spre marea ei satisfacţie, Jim rămăsese înmărmurit. Ea luă apoi încă o felie din mâna lui însângerată şi începu să o mestece.

Bakkat scoase un hohot de râs şi-l împunse pe Jim cu cotul în coaste. Clătina din cap încântat, luându-l în râs pe Jim şi imitând felul în care ea câştigase concursul lor tăcut, învârtindu-se nesigur în cerc şi îndesându-şi bucăţi imaginare de ficat în gură cu ambele mâini, vlăguit de atâta veselie.

– Dacă ai fi măcar pe jumătate atât de nostim pe cât crezi că eşti, îi spuse Jim amărât, ai fi cel mai înţelept din cele cincizeci de triburi de Khoisan. Acum, hai să ne întoarcem la treabă!

Împărţiră carnea în încărcături pentru ambii cai, iar Bakkat făcu un sac din pielea udă, în care puse rinichii, măruntaiele şi ficatul. Cântărea aproape la fel de mult ca el însuşi, dar şi-l puse pe umeri şi porni în pas alert. Jim căra o parte din corpul antilopei, care îl făcea să meargă împleticit, iar Louisa conducea caii. Străbătură ultimul kilometru şi jumătate prin defileu până la Majuba pe întuneric.

Xhia înainta cu pas rapid, cu picioarele încovoiate, într-un mers căruia boşimanii îi spuneau „iute ca gândul". Putea să meargă aşa de la prima oră a dimineţii până la căderea nopţii. În timp ce mergea, vorbea singur ca şi cum ar fi avut un tovarăş, răspunzând la propriile întrebări şi râzând la glumele lui. Alerga fără oprire, bând din sticla făcută din corn şi mâncând din sacul de piele atârnat pe umăr.

În timpul acesta, îşi spunea întruna cât de viclean şi de curajos era.

– Eu sunt Xhia, măreţul vânător, cânta el, în timp ce făcea câte un salt uşor prin aer. Am ucis marele elefant cu otrava din vârful săgeţii.

Își amintea cum îl urmase pe malurile marelui fluviu. Continuase îndârjit vânătoarea de când apăruse luna nouă până când se făcuse lună plină, apoi scăzuse din nou.

– N-am pierdut urma nici măcar o dată. Mai e vreun om care să poată face asta? Clătină din cap. Nu! Poate Bakkat să înfăptuiască așa ceva? Niciodată! Ar fi putut Bakkat să tragă cu săgeata în vena din spatele urechii pentru ca otrava să curgă direct în inima elefantului? N-ar fi putut să o facă!

Săgeata fragilă de trestie abia putea să străpungă pielea groasă a elefantului – nu putea să intre vreodată în inimă sau în plămân: era necesar să găsească unul dintre vasele mari de sânge din apropiere de suprafață care să transporte otrava. Aceasta avusese nevoie de cinci zile ca să doboare animalul.

– Dar l-am urmărit tot timpul și am dansat și am cântat cântecul vânătorului până când, în sfârșit, a căzut ca un munte și a ridicat praful până în vârful copacilor. Putea Bakkat să facă așa ceva? se adresă el către piscurile înalte din jur. Niciodată! răspunse. Niciodată!

Xhia și Bakkat erau membri ai aceluiași trib, dar nu erau frați.

– Nu suntem frați! strigă Xhia cu glas tare, deja înfuriat.

Cândva, fusese o fată cu pielea lucioasă ca penajul păsării-țesător și cu fața în formă de inimă. Avea buzele pline ca fructul copt de marula, fese ca ouăle de struț și sânii rotunzi ca doi pepeni galbeni Tsama care se încălzesc sub soarele din Kalahari.

– S-a născut să fie femeia mea! se văită Xhia. Kulu Kulu a luat o parte din inima mea în timp ce dormeam și a transformat-o în femeie.

Nu reușea să-i spună pe nume. O înțepase cu micuța săgeată a iubirii lipită cu pene de turturea ca să-i demonstreze cât de mult o dorea.

– Dar a plecat. Nu a venit să se întindă pe salteaua lui Xhia-vânătorul. S-a dus la ticălosul de Bakkat și i-a dăruit trei fii. Dar eu sunt viclean. Femeia a murit mușcată de mamba.

Xhia însuși prinsese șarpele. Îi găsise ascunzătoarea sub o piatră netedă. Legase alături un porumbel viu ca momeală și,

când șarpele ieșise de sub piatră, îl prinsese de ceafă. Nu era un mamba mare, fiind lung doar cât un braț de-al lui, dar veninul era suficient de puternic încât să doboare un bivol. Îl pusese în sacul de recoltat al femeii când ea și Bakkat dormeau. A doua zi de dimineață, când ea deschisese gura sacului ca să pună un cartof înăuntru, șarpele o mușcase de trei ori, o dată de deget și de două ori de încheietură. Moartea ei, deși rapidă, fusese un spectacol îngrozitor. Bakkat plângea cu ea în brațe. Ascuns printre stânci, Xhia urmărise totul. Acum, amintirea morții ei și a suferinței lui Bakkat era atât de dulce, încât Xhia sări cu ambele picioare în sus ca o lăcustă.

– Niciun animal nu poate scăpa de mine. Niciun om nu mă poate întrece în viclenie. Căci eu sunt Xhia! strigă el, iar ecoul îi răspunse dinspre stâncile înalte: Xhia, Xhia, Xhia!

După discuția cu Keyser, așteptase două zile și o noapte pe dealuri și în pădurile de la High Weald, pândindu-l pe Bakkat. În prima dimineață, îl văzuse ieșind din coliba lui în zori, căscând și scărpinându-se, râzând de sunetul gazelor care-i scăpau dintre fese. Pentru boșimani, vânturile trase din belșug arătau că erau sănătoși tun. Îl urmărise scoțând turma din kraal și mânând animalele la apă. Întins ca o potârniche ascunsă în iarbă, Xhia îl văzuse pe bărbatul alb și mare cu barbă neagră, căruia îi spuneau Klebe, șoimul, plecând călare de la fermă. Era stăpânul lui Bakkat. Cei doi se așezaseră pe vine împreună în mijlocul câmpului deschis, cu capetele apropiate, și vorbiseră în șoaptă multă vreme, ca să nu-i audă nimeni. Nici măcar Xhia nu putea să se furișeze destul de aproape încât să le audă cuvintele.

Xhia zâmbise privind sfatul lor tainic.

– Știu ce spui, Klebe. Știu că-l trimiți pe Bakkat ca să-l găsească pe fiul tău. Știu că-i spui să aibă grijă să nu fie urmărit, dar, la fel ca spiritul vântului, eu, Xhia, o să-i văd când se întâlnesc.

Îl văzuse pe Bakkat închizând ușa colibei sale la căderea nopții și observase strălucirea focului de gătit, dar Bakkat nu mai ieșise până în zori.

– Încerci să mă domolești, Bakkat, dar o să fie în noaptea asta sau mâine? își spusese el, privind de pe vârful dealului. E răbdarea ta mai mare decât a mea? O să vedem.

Se uitase cum Bakkat dădea ocol colibei la prima lumină a zorilor, cercetând pământul în căutarea urmelor unui dușman, unul care ar fi venit să-l spioneze.

Xhia se îmbrățișase singur de bucurie și se frecase pe spate cu ambele mâini.

– Crezi că sunt atât de prost încât să vin așa de aproape, Bakkat?

De aceea stătuse toată noaptea în vârful dealului.

– Eu sunt Xhia și nu las urme. Nici vulturul care zboară în înalt nu-mi descoperă ascunzătoarea.

Pe parcursul zilei, îl urmărise pe Bakkat văzându-și de treburi și îngrijind turmele stăpânului. La căderea nopții, Bakkat intrase din nou în colibă. Xhia făcuse o vrajă pe întuneric. Luase praf cu vârful degetelor dintr-o ploscă din corn de duiker[1] cu dop, pe care o ținea la cureaua cu mărgele, și îl pusese pe limbă. Era cenușa rămasă din mustățile unui leopard amestecată cu balega uscată și pulverizată a unui leu și cu alte ingrediente secrete. Xhia murmurase o incantație în timp ce praful se dizolva în saliva lui. Era o vrajă de întrecere în isteție a prăzii. Apoi scuipase de trei ori în direcția colibei în care locuia Bakkat.

– E o vrajă cu putere mare, Bakkat, își avertizase el dușmanul. Nici animalul și nici omul nu i se pot împotrivi.

Nu era întotdeauna adevărat, dar atunci când nu funcționa, se găsea mereu câte un motiv bun pentru asta. Uneori, era din pricina vântului care-și schimbase direcția sau fiindcă o cioară neagră zburase pe deasupra, alteori din cauză că înflorise steaua cavalerului. În afară de împrejurări ca acestea sau altele asemănătoare, era o vrajă infailibilă.

După ce făcuse vraja, rămăsese să aștepte. Nu mâncase din urmă cu o zi, așa că înghițise câteva bucăți de carne afumată din traista cu mâncare. Nici foamea și nici vântul rece ce bătea

[1] Antilope de pădure, o subfamilie de antilope de dimensiuni mai mici (n.tr.)

dinspre zăpezile de pe munte nu-l descurajau. Ca toți cei din tribul lui, era călit împotriva durerii și a greutăților. Noaptea era liniștită, dovadă că vraja lui funcționa. Chiar și o briză slabă ar fi acoperit sunetele la care trăgea cu urechea.

Curând după ce apusese luna, auzise o pasăre de noapte scoțând un țipăt de avertizare din pădurea din spatele casei lui Bakkat. Dăduse din cap ca pentru sine.

– Ceva se mișcă acolo.

După câteva minute, auzise femela caprimulgului zburând de pe covorul de frunze din pădure și, făcând legătura dintre cele două indicii, ghicise direcția în care se mișca prada lui. Coborâse dealul tăcut ca o umbră, verificând fiecare pas cu degetul gol, ca să nu fie frunze uscate sau rămurele care să-l dea de gol. Se oprea să asculte la fiecare doi pași și auzea jos, lângă râu, foșnetul uscat al porcului-spinos, care-și ridica țepii ca avertizare pentru un prădător ce se apropiase prea tare. Poate că porcul-spinos văzuse un leopard, dar Xhia știa că nu era așa. Leopardul ar fi rămas ca să-și hărțuiască prada naturală, în timp ce un om ar fi trecut imediat mai departe. Nici măcar un adept al lui San, cum era Bakkat sau însuși Xhia, n-ar fi putut evita întâlnirea cu un caprimulg sau cu porcul-spinos plecat la plimbare pe întuneric. Xhia nu avusese nevoie decât de aceste mici semne ca să-și dea seama cum se mișca Bakkat și în ce direcție mergea.

Un alt vânător poate că ar fi făcut greșeala de a se apropia prea repede, dar Xhia rămânea în urmă. Știa că Bakkat avea să se întoarcă pe același drum, ocolind pe alocuri pentru a se asigura că nu este urmărit.

– E aproape la fel de șiret ca mine în știința sălbăticiei. Dar eu sunt Xhia și nimeni nu este ca mine.

Spunându-și asta, se simțea puternic și curajos. Găsise locul în care Bakkat traversase pârâul și, în ultimele raze ale lunii, descoperise o singură urmă umedă ce strălucea pe un bolovan din râu. Era de mărimea unui pas de copil, dar mai lată și deloc arcuită.

– Bakkat! șoptise el făcând un salt mic. O să țin minte urma piciorului tău pentru tot restul vieții. Nu am văzut-o

oare de sute de ori alături de urma femeii care ar fi trebuit să fie soţia mea?

Îşi amintise cum se luase după ei până în tufe, ca să se poată furişa cât mai aproape şi să-i privească în timp ce se împreunau zvârcolindu-se în iarbă. Amintirea îl făcea să-l urască pe Bakkat cu o putere renăscută, mistuitoare.

– Dar nu o să mai savurezi niciodată sânii aceia ca pepenii. Xhia şi şarpele au avut grijă de asta.

Acum, că stabilise exact direcţia în care se îndreptau paşii, putea să rămână în spate ca să evite pe întuneric capcanele pe care cu siguranţă i le întinsese Bakkat.

– Pentru că se mişcă pe întuneric, nu o să poată să-şi ascundă semnele la fel de bine ca în timpul zilei. O să aştept să iasă soarele ca să deslușesc mai bine orice semn mi-a lăsat.

La prima strălucire a zorilor, plecă din nou în urmărire. Urma udă se uscase fără să mai lase vreun semn, dar la o sută de paşi distanţă găsi o pietricică întoarsă. După încă o sută de paşi, văzu un fir de iarbă rupt, atârnând şi începând să se usuce. Xhia nu se opri să studieze indiciile. O privire în treacăt îi confirmă ceea ce bănuia şi-i permise să-şi ajusteze puţin direcţia. Zâmbi şi clătină din cap când găsi locul în care Bakkat stătuse întins, aşteptând lângă urma lui. Pentru că stătuse pe vine atât de mult timp fără să se mişte, călcâiele goale făcuseră adâncituri în pământ. Apoi, mult mai în faţă, descoperi locul în care Bakkat făcuse un ocol mare ca să aştepte din nou lângă urmă, aşa cum se întoarce bivolul rănit ca să aştepte vânătorul care îl urmăreşte.

Xhia era atât de mulţumit de el însuşi, încât priză puţin tutun, strănută uşor şi spuse:

– Să ştii, Bakkat, că Xhia e cel care te urmăreşte, că Xhia e stăpânul tău în toate!

Încercă să nu se gândească la fata cu părul galben ca mierea, singurul lucru la care Bakkat era câştigat.

Când urma pătrunse în munţi, deveni şi mai greu de găsit. Într-o vale lungă şi îngustă, găsi locul în care Bakkat sărise de pe o piatră pe alta fără să atingă pământul moale sau să mişte vreun fir de iarbă sau altă plantă vie, cu excepţia lichenilor

cenușii care creșteau ici și colo pe pietre. Planta era atât de uscată și de dură, iar Bakkat atât de ușor, cu talpa atât de mică și de maleabilă, încât trecea aproape la fel de domol ca briza din munți. Xhia mijì ochii ca să distingă nuanța diferită a lichenilor cenușii acolo unde îi atinsese cu piciorul. Rămânea cu grijă pe partea cea mai îndepărtată de răsăritul soarelui a potecilor, ca să evidențieze urma ștearsă și să nu o deranjeze în cazul în care trebuia să se întoarcă și să o studieze din nou.

Pe urmă, chiar și Xhia se zăpăci. Urmele urcau o pantă abruptă, sărind din nou de pe o piatră pe alta. Apoi, brusc, la jumătatea pantei, urmele dispăreau. Era ca și cum Bakkat ar fi fost ridicat la cer în ghearele unui vultur. Xhia continuă pe direcția stabilită de urme până ajunse în capătul văii, dar nu mai găsi nimic. Se întoarse în locul în care semnele se sfârșiseră, se așeză pe vine și întoarse capul într-o parte și în alta, analizând urmele vagi de pe lichenii ce îmbrăcau pietrele.

Ca ultimă soluție, luă încă puțin din praful magic din cornul de duiker și-l lăsă să se dizolve în salivă. Închise ochii să și-i odihnească și înghiți amestecul. Apoi deschise ochii pe jumătate și, prin vălul genelor, i se păru că vede o mișcare scurtă, umbre slabe ca zbaterea aripilor de liliac în asfințit. Când se uită direct la ele, dispărură de parcă nici n-ar fi fost. Saliva i se uscă în gură și pielea de pe brațe i se înfioră. Știa că îl atinsese un spirit din sălbăticie și că ceea ce văzuse era amintirea picioarelor lui Bakkat alergând peste pietre. Nu alergau în sus, ci în josul pantei.

În clipa aceea de vigilență sporită, își dădu seama după culoarea lichenilor că picioarele lui Bakkat îi atinseseră de două ori, urcând și coborând. Râse în hohote.

– Bakkat, ai fi amăgit oricare alt om, dar nu și pe Xhia.

Coborî panta și văzu cum o făcuse. Cum urcase în fugă panta, sărind de pe o piatră pe alta și, brusc, la jumătatea mișcării, schimbase direcția și fugise în partea opusă, călcând cu picioarele lui mici pe exact aceleași urme. Singurul semn grăitor era nuanța ușor diferită a urmelor duble.

În apropiere de capătul pantei, urma trecu pe sub o creangă joasă din copacul plângător. Pe pământul de lângă

urme căzuse o bucată de scoarță uscată nu mai mare de o unghie. Din punctul acela, urmele duble de pe pietrele acoperite de licheni se schimbară din nou într-una singură. Xhia râse în gura mare.

– Bakkat s-a urcat în copaci ca maimuța de maică-sa!

Xhia se duse sub creanga întinsă, sări și o apucă, apoi se ridică până ajunse în picioare, ținându-și echilibrul pe creanga îngustă. Văzu urmele picioarelor lui Bakkat pe scoarță. Alergă prin dreptul lor până la trunchiul copacului, după care se lăsă să alunece înapoi pe pământ, luă din nou urma și fugi pe lângă ea.

Bakkat îi lăsase încă două ghicitori de rezolvat. Prima se afla la baza unei stânci roșiatice și-l făcu să piardă mult timp. Dar, după copacul plângător, învățase să se uite în sus și astfel găsi locul în care Bakkat se ridicase și depășise o ieșitură pietroasă trecându-și o mână peste cealaltă ca să nu atingă pământul cu tălpile.

Soarele începuse să coboare a doua oară când ajunse în locul în care Bakkat îi pregătise a doua ghicitoare. Aceasta părea să sfideze până și abilitățile lui de a o rezolva. După o vreme, își simți nervii înfiorându-se superstițios la gândul că Bakkat făcuse o vrajă împotriva lui și-i crescuseră aripi ca de pasăre. Înghiți încă o doză din pulberea vânătorului, dar spiritele nu-l mai atinseră. În schimb, începu să-l doară capul.

– Eu sunt Xhia. Nimeni nu mă poate înșela, își spuse el, dar, deși vorbea cu glas tare, nu reușea să scape de senzația de eșec care îl cuprindea încet.

Apoi auzi un sunet, estompat de distanță, dar inconfundabil. Ecoul de pe stânci îi confirmă acest lucru, dar ascunse, totodată, direcția, iar Xhia fu nevoit să întoarcă iar capul dintr-o parte în alta ca să o deslușească.

– Foc de muschetă, șopti el. Spiritele nu m-au părăsit. Îmi arată drumul mai departe.

Abandonă urma și urcă pe cel mai apropiat pisc, apoi se lăsă pe vine și privi cerul. Nu după mult timp, distinse un punct mic și negru pe fundalul albastru.

– Unde e foc de armă... acolo e și Moartea. Iar Moartea are slugi credincioase.

Se ivi încă un punct, apoi apărură mai multe. Se adunară până când formară o roată pe cer, ce se învârtea încet. Xhia sări în picioare și alergă într-acolo. Pe măsură ce se apropia, punctele se transformau în păsări de pradă care pluteau cu aripile întinse, întorcând capetele golașe și respingătoare ca să se uite în jos într-un singur loc din munții de dedesubt.

Xhia cunoștea bine cele cinci tipuri de vulturi, de la pasărea obișnuită maro-roșcată de la Capul Bunei Speranțe până la vulturul bărbos uriaș, cu gâtul colorat și evantaiul triunghiular al penelor din coadă.

– Mulțumesc, prieteni dragi, le spuse Xhia.

Din vremuri de mult uitate, aceste păsări îi conduceau pe el și pe cei din tribul lui către festinuri. Apropiindu-se de mijlocul cercului rotitor, începu să se ferească mai bine, furișându-se de pe o piatră pe alta, privind în jur cu ochii aceia luminoși și ageri. Apoi, auzi voci omenești din capătul opus al crestei din față și Xhia se făcu nevăzut pe neașteptate.

Din ascunzătoare, îi urmări pe cei trei încărcând pe cai carnea hăcuită. Pe Somoya îl cunoștea bine. Fața lui îi era cunoscută din colonie. Xhia îl văzuse câștigând cursele din ziua de Crăciun în defavoarea propriului său stăpân. Însă femeia era străină.

– Asta trebuie să fie cea pe care o caută Gwenyama. Femeia care a scăpat de pe nava care s-a scufundat.

Râse când o recunoscu pe Trueheart legată alături de Drumfire.

– În curând o să te întorci la stăpânul nostru, îi promise iepei.

Apoi se concentră cu totul asupra siluetei subțiri a lui Bakkat și ochii i se îngustară de ură.

Privi micul grup terminând de încărcat caii și dispărând din vedere în lungul potecii de vânat care șerpuia în vale. De îndată ce plecară, Xhia alergă să se lupte cu vulturii pe ce mai rămăsese din leșul antilopei-elan. O baltă de sânge rămăsese acolo unde Jim tăiase gâtul animalului. Se coagulase într-o mâzgă neagră, pe care Xhia o luă în căușul palmelor și o lăsă să curgă în gura deschisă. În ultimele două zile, mâncase foarte puțin din traista cu mâncare și era înfometat. Linse și ultimul cheag lipicios de

pe degete. Nu-şi putea permite să piardă prea mult timp cu leşul, pentru că, dacă Bakkat se uita în urmă, ar fi observat că vulturii nu se aşezaseră imediat şi şi-ar fi dat seama că ceva sau cineva îi ţinea la distanţă. Vânătorii nu lăsaseră prea mult pentru el. Văzu vâna lungă şi cauciucată a intestinului subţire, pe care nu reuşiseră să-l ia cu ei. Îl trase printre degete ca să stoarcă excrementele lichide. Învelişul rămas îi dădea o aromă înţepătoare, pe care o savură în timp ce mesteca. Era tentat să folosească o piatră ca să crape oasele mari de la picioare şi să sugă măduva gălbuie şi vârtoasă, dar ştia că Bakkat avea să se întoarcă în locul în care omorâseră animalul şi nu avea să treacă cu vederea un indiciu atât de evident. În schimb, folosi cuţitul ca să răzuiască fâşiile de carne care rămăseseră încă pe oase şi pe cutia toracică. Îndesă bucăţile în traista cu mâncare, apoi folosi o mână de iarbă uscată ca să-şi şteargă urmele. În curând, păsările aveau să distrugă orice urmă a prezenţei sale care lui îi scăpase. Când Bakkat avea să se întoarcă să-şi şteargă propriile urme, nu avea să găsească nimic care să-i atragă atenţia.

Mestecând bucuros bucăţi din intestinele puturoase, lăsă leşul în urmă şi plecă după Bakkat şi cei doi albi. Nu merse direct pe urmele lor, ci rămase pe panta de deasupra văii. În trei locuri anticipă cotiturile şi unduirile văii din faţă şi îi interceptă în capătul opus. Văzu din depărtare fumul din tabăra de la Majuba şi merse în grabă mai departe. Când ei ajunseră cu caii, el îi privea de pe creastă. Ştia că trebuia să se întoarcă de îndată ca să-i spună stăpânului său că reuşise să descopere ascunzătoarea fugarilor, dar tentaţia de a rămâne şi de a se bucura că-l întrecuse pe vechiul său duşman, Bakkat, era prea mare ca să-i reziste.

Cei trei bărbaţi, unul alb, unul negru şi unul galben, tăiară carnea crudă de antilopă-elan în fâşii groase, iar femeia le presără cu sare aspră de mare dintr-un sac de piele, le frecă cu palmele şi le întinse pe pietre ca să se usuce. Apoi, bărbaţii aruncară bucăţile de grăsime albă curăţată de pe carne într-un ceaun cu trei picioare pus pe foc, ca să o scadă pentru gătit sau ca să facă săpun.

De câte ori Bakkat se ridica și se îndepărta de ceilalți, Xhia îl urmărea din ochi cu privirea pizmașă a unei cobre. Pipăia o săgeată în tolba mică și neagră și visa ca într-o zi să înfigă vârful otrăvit adânc în carnea lui Bakkat.

După ce terminară de măcelărit carnea, bărbații îngrijiră caii și măgarii, iar femeia albă întinse ultimele fâșii de carne la uscat. După aceea, femeia plecă din tabără și își croi drum pe malul pârâului până ajunse la un iaz verde, adăpostit de o cotitură de tabără. Își scoase boneta și își scutură părul într-un nor strălucitor. Xhia rămase înmărmurit. Nu văzuse niciodată un păr de culoarea și de lungimea aceea. Era nefiresc și respingător. Scalpul femeilor din tribul lui era acoperit de peri răsuciți, aspri și deși, plăcuți la atingere și la vedere. Doar o vrăjitoare sau o altă creatură dezgustătoare ar fi avut păr ca acela. Scuipă ca să alunge orice influență malefică pe care o putea răspândi.

Femeia privi în jur cu atenție, dar Xhia nu putea fi descoperit de ochii nimănui când voia să rămână ascuns. Apoi, ea se dezbrăcă, ieșind din hainele largi care-i acopereau partea de jos a corpului, și rămase goală pe marginea iazului. Xhia fu dezgustat din nou de înfățișarea ei. Nu era o femeie, ci un fel de hermafrodit. Trupul ei avea o formă nefirească: picioare alungite, șolduri înguste, abdomenul concav și fesele unui băiat înfometat. Femeile San se mândreau cu grăsimea acumulată pe fese. Mai avea un smoc de păr la îmbinarea coapselor. Era de culoarea nisipurilor din deșertul Kalahari și atât de fin, încât nu-i acoperea de tot organele genitale. Crăpătura era ca o gură strânsă. Nici nu se vedeau buzele interioare. Mamele din tribul lui Xhia le străpungeau labiile fiicelor încă din pruncie și atârnau pietre de ele ca să le întindă și să le facă să iasă în evidență într-un mod atrăgător. După părerea lui Xhia, fesele uriașe și labiile atârnând erau semne ale adevăratei frumuseți feminine. Doar sânii indicau sexul acestei femei, dar și aceștia aveau o formă ciudată. Ieșeau mult în afară, iar sfârcurile deschise la culoare se ridicau ascuțite ca urechile unei antilope dik-dik speriate. Xhia își acoperi gura și râse de propria comparație. „Ce fel de bărbat ar vrea o ființă ca asta?" se întrebă el.

Femeia intră în iaz până când apa îi ajunse la bărbie. Xhia văzuse destul. Soarele cobora deja pe cer. Se întoarse dincolo de linia orizontului și porni în pas alert spre muntele cu vârful teșit, albastru și eteric în depărtare, ce se înălța deasupra orizontului sudic. Avea să meargă toată noaptea ca să-i ducă vești stăpânului său.

Stăteau aproape de focul mic din mijlocul colibei, pentru că nopțile erau încă friguroase. Mâncară bucăți groase de carne de antilopă, chebap de rinichi, ficat și grăsime, prăjit pe cărbuni. Sucurile delicioase se scurgeau unsuroase pe bărbia lui Bakkat. Când Jim se lăsă pe spate cu un oftat de satisfacție, Louisa îi turnă o cană de cafea. El dădu din cap în semn de mulțumire

– Nu vrei și tu? o invită el, dar ea clătină din cap.

– Mie nu-mi place.

Nu era adevărat. Se obișnuise cu gustul pe când locuia la Huis Brabant, dar știa cât de rară și de scumpă era. Văzuse cât prețuia Jim săculețul mic cu boabe, care avea să se termine în scurt timp. Recunoștința ei față de el, salvatorul și protectorul ei, era atât de mare, încât nu voia să-l văduvească de un lucru care-i oferea atâta plăcere.

– E aspră și amară, îi explică ea.

Se întoarse la locul ei din partea opusă a focului și privi fețele bărbaților la lumina focului în timp ce discutau. Nu înțelegea ce spuneau, pentru că vorbeau într-o limbă ciudată, dar sunetul era melodios și liniștitor. Era amețită și sătulă și nu se mai simțise în siguranță și mulțumită de când plecase din Amsterdam.

– I-am transmis mesajul lui Klebe, tatăl tău, îi spuse Bakkat lui Jim.

Era prima dată când deschideau subiectul la care se gândeau cel mai mult. Era nepoliticos, dar și o dovadă de proastă creștere să vorbească despre lucruri importante înainte de momentul potrivit pentru o astfel de discuție.

– Și ce răspuns a dat? întrebă Jim nerăbdător.

– Mi-a spus să te salut în numele lui și în numele mamei tale. A spus că, deși le lași un gol în suflet care nu se va umple

niciodată, nu trebuie să te întorci la High Weald. A mai spus că soldatul gras de la castel o să aştepte să te întorci cu răbdarea unui crocodil îngropat în noroiul din iaz.

Jim dădu trist din cap. Ştiuse care aveau să fie consecinţele din clipa în care hotărâse s-o salveze pe fată. Dar acum, când auzea confirmarea de la tatăl lui, grozăvia exilului din colonie îl apăsa ca un bolovan. Era cu adevărat un paria.

La lumina focului, Louisa îi văzu expresia şi îşi dădu seama din instinct care era pricina supărării lui. Privi în jos la pâlpâitul flăcărilor şi sentimentul de vinovăţie i se înfipse ca un cuţit în coaste.

– Ce altceva a mai zis? întrebă Jim încet.

– A spus că durerea de a se despărţi de singurul lui fiu ar fi prea greu de îndurat dacă nu ar mai apuca să te vadă măcar o singură dată, înainte să pleci. Jim deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Bakkat continuă: Ştie că ai de gând să o iei pe Drumul Hoţilor, spre nord, spre sălbăticie. A spus că nu o să poţi supravieţui cu puţinele provizii pe care le-ai luat cu tine. Are de gând să-ţi mai aducă altele. A zis că asta o să fie moştenirea ta.

– Cum e posibil aşa ceva? Nu pot să mă duc la el, iar el nu poate să vină la mine. Riscul e prea mare.

– I-a trimis deja pe Bomvu, pe unchiul tău Dorian şi pe Mansur cu două căruţe încărcate cu saci cu nisip şi cufere pline cu pietre pe drumul din lungul coastei de vest. Asta o să-i distragă atenţia lui Keyser, pentru ca tatăl tău să se poată întâlni cu tine într-un loc stabilit. O să aibă cu el celelalte căruţe, în care va fi darul lui pentru tine la despărţire.

– Unde va avea loc întâlnirea? întrebă Jim.

Se simţea uşurat şi bucuros la gândul că l-ar fi putut vedea din nou pe tatăl lui. Crezuse că se despărţiseră pentru totdeauna.

– Nu poate să vină aici, la Majuba. Drumul prin munţi e prea abrupt şi înşelător ca să-l poată străbate căruţele.

– Nu, nu o să vină aici.

– Atunci, unde? întrebă Jim.

– Mai ţii minte că acum doi ani am călătorit împreună până la hotarele coloniei? Jim încuviinţă. Am trecut munţii prin trecătoarea secretă de pe fluviul Gariep.

– Îmi amintesc.

Călătoria aceea fusese aventura vieții lui Jim.

– Klebe o să meargă cu căruțele prin trecătoare, ca să te întâlnească la marginea ținuturilor necunoscute, lângă acel *kopje*[1] în forma unui cap de babuin.

– Da, acolo am vânat și am ucis masculul bătrân de beisă sud-africană. A fost ultima tabără înainte să ne întoarcem în colonie.

Dezamăgirea pe care o simțise la întoarcere îi reveni clar în minte.

– Voiam să merg mai departe spre următoarea linie a orizontului, apoi și mai departe, până ajungeam la ultima.

Bakkat râse.

– Mereu ai fost un băiat nerăbdător – și încă mai ești. Dar tatăl tău te va întâmpina la Dealul Capului de Babuin. Poți să-l găsești fără să te călăuzesc eu, Somoya? Îl lua ușor în râs, dar de data asta nu mai putu să-l atâțe. Tatăl tău nu pleacă de la High Weald până când nu e sigur că Bomvu și Mansur sunt urmăriți de Keyser și până nu mă întorc eu cu răspunsul tău.

– Spune-i tatei că ne întâlnim acolo.

Bakkat se ridică și se întinse după tolbă și arc.

– Nu poți să pleci încă, îi spuse Jim. E întuneric și nu te-ai odihnit de când ai plecat de la High Weald.

– O să mă călăuzească stelele, spuse el îndreptându-se spre ușa colibei, iar Klebe a spus să mă întorc imediat. Ne reîntâlnim la Dealul Capului de Babuin. Traversă încăperea spre ușă și-i zâmbi lui Jim. Până atunci, mergi în pace, Somoya! Ține-o pe Welanga mereu lângă tine, pentru că mi se pare că, deși e tânără, o să devină o femeie frumoasă la fel ca mama ta.

Apoi dispăru în noapte.

Bakkat se mișca pe întuneric la fel de repede precum celelalte creaturi nocturne, dar era târziu când plecase de la Majuba, iar lumina zorilor creștea deja când ajunse la resturile

[1] Deluşor (în afrikaans în original, n.tr.)

leşului de antilopă-elan. Se aşeză pe vine şi căută indicii despre cine vizitase locul din ziua anterioară. Vulturii aterizau cocoşaţi pe stâncile şi steiurile din împrejurimi. Pământul din jurul leşului era acoperit de penele lor, acolo unde se bătuseră pe resturi, iar pietrele din jurul cadavrului erau împroşcate cu pete albe de excremente lichide. Zgâriaseră pământul cu ghearele, dar el reuşi să distingă pe pământul moale urmele câtorva şacali şi ale altor pisici sălbatice şi necrofage. Nu se vedeau urme de hiene, dar nu era de mirare: munţii erau prea înalţi şi era prea frig pentru ele în perioada aceea a anului. Deşi ciugulit până la os, scheletul antilopei era intact. Hienele ar fi mestecat oasele până când nu mai rămâneau decât aşchii.

Dacă trecuse vreun om pe acolo, orice urmă de-a lui fusese ştearsă. Dar Bakkat era sigur că nu fusese urmărit. Apoi, ochii îi căzură pe cutia toracică a animalului. Oasele erau netede şi albe. Brusc, fluieră uşor a teamă, iar încrederea i se clătină. Atinse coastele golaşe, dând cu degetul pe fiecare. Semnele erau atât de uşoare, încât ar fi putut fi naturale sau lăsate de dinţii unui necrofag. Dar Bakkat simţi un spasm înfiorător de îndoială în muşchii stomacului. Semnele erau prea netede şi prea regulate, nicidecum lăsate de dinţi sau de o unealtă. Cineva curăţase carnea de pe oase cu o lamă.

„Dacă ar fi fost un bărbat, ar fi lăsat o urmă de cizmă sau de sanda, îşi zise el şi aruncă o privire rapidă în jurul leşului, suficient de cuprinzătoare încât să ignore haosul creat de necrofagi. Nimic! Se întoarse la schelet şi-l studie din nou. Poate umbla desculţ? se întrebă el. Dar hotentoţii poartă sandale şi, apoi, ce să caute un hotentot în munţi în anotimpul acesta? Trebuie să fie cu turmele la câmpie... Oare am fost totuşi urmărit? Dar numai un cunoscător mi-ar fi putut citi semnele. Un cunoscător care să umble desculţ? Un San? Unul din neamul meu? se întrebă el, devenind tot mai neliniştit cu cât se gândea mai mult. Să mă duc la High Weald sau să mă întorc şi să-l avertizez pe Somoya? Ezită, apoi luă o decizie. Nu mă pot duce în ambele direcţii în acelaşi timp. Trebuie să merg mai departe. Asta e datoria mea. Trebuie să-i duc vestea lui Klebe."

Acum, la lumina dimineții, se putea mișca mai ușor. În timp ce alerga, mișca ochii în toate părțile și niciun miros, oricât de slab, nu-i scăpa. Când trecu pe lângă un desiș de trandafirul deșertului, cu tulpini atârnând ca niște bărbi de mușchi cenușiu, nările îi fremătară și simți miros de fecale. Ieși de pe potecă pentru a găsi sursa și o află la câțiva pași. Dintr-o privire, își dădu seama că erau excremente ale unui carnivor care se hrănise de curând cu sânge și carne: erau negre, moi și duhneau.

„Șacal?" se întrebă el, dar înțelese brusc că nu erau de șacal. Trebuiau să fie de om, pentru că în apropiere erau frunzele murdare cu care se curățase. Doar cei din tribul San foloseau frunze din arbustul pentru spălat mâinile în scopul acela: erau moi și suculente și, când le frecai între palme, pocneau, iar din ele curgea un suc cu miros de plantă. Știa că același om care mâncase din leșul de antilopă-elan își făcuse nevoile aici, în apropiere de cărarea care ducea de la Majuba la poalele munților, și că acest om era din tribul San. În afară de el, câți cunoscători din tribul San trăiau între hotarele coloniei? Oamenii lui erau din cei care trăiau în deșerturi și sălbăticii. Apoi, instinctul îi spuse despre cine era vorba.

– Xhia! șopti el. Xhia, care mi-e dușman, m-a urmărit și mi-a aflat secretele. Acum fuge înapoi la stăpânul lui la castel. În curând o să plece spre Majuba cu mulți călăreți, ca să-i prindă pe Somoya și pe Welanga. În aceeași clipă, îl lovi aceeași nesiguranță îngrozitoare. Să mă întorc să-l avertizez pe Somoya sau să mă întorc la High Weald? Cât de departe a ajuns Xhia înaintea mea? Apoi, luă aceeași decizie. Somoya va fi plecat deja de la Majuba. Keyser și soldații lui se vor mișca mai încet decât Somoya. Dacă fug ca gândul, s-ar putea să-i pot avertiza pe Klebe și pe Somoya înainte să-i prindă Keyser din urmă.

Începu să alerge cum rar o făcuse până atunci, de parcă l-ar fi urmărit o beisă rănită sau fugărită de un leu flămând.

Xhia ajunse în colonie noaptea târziu. Porțile castelului erau închise și nu aveau să se mai deschidă până la deșteptare sau până când avea să se ridice steagul VOC în zori. Dar el

ştia că, în acele zile, Gwenyama, stăpânul lui, rareori dormea în camerele lui somptuoase dintre zidurile înalte de piatră. În oraş exista o atracţie nouă şi irezistibilă pentru el.

Consiliul VOC din Amsterdam decretase că cetăţenii din colonie, şi mai ales angajaţii companiei, nu aveau voie să se însoţească cu băştinaşii. Ca multe alte decrete emise de Zeventien, erau scrise doar pe hârtie, iar colonelul Keyser ţinea o căsuţă discretă la marginea grădinilor companiei. Era situată pe o alee nepavată, fiind protejată de un gard viu înalt din lantană în floare. Xhia ştia că n-avea rost să piardă vremea certându-se cu santinelele de la porţile castelului. Se duse direct la cuibuşorul de nebunii al colonelului şi se furişă prin deschizătura din gardul viu. În bucătăria din spatele căsuţei era aprinsă o lampă şi el ciocăni la uşă. O umbră trecu prin spaţiul dintre lampă şi pervaz şi o voce de femeie pe care o cunoştea strigă:

– Cine-i acolo?

Avea vocea aspră şi neliniştită.

– Shala! Sunt Xhia, strigă el în limba hotentoţilor şi imediat o auzi ridicând zăvorul de la uşă.

Deschise uşa larg şi se uită afară. Era doar puţin mai înaltă decât Xhia şi arăta ca un copil, deşi nu era.

– Gwenyama e aici? întrebă Xhia.

Ea clătină din cap. Se uită la ea cu plăcere: hotentoţii şi San erau înrudiţi, iar Shala era idealul suprem de frumuseţe pentru Xhia. Pielea îi lucea ca ambra în lumina lămpii, ochii negri aveau colţurile îndreptate în sus, pometii erau laţi şi înalţi, iar bărbia era îngustă, aşa că faţa avea forma unui vârf de săgeată răsturnat. Creştetul capului era perfect rotund, iar părul scurt îi era împletit.

– Nu! A plecat, repetă ea, apoi deschise uşa invitându-l să intre.

Xhia ezită. După întâlnirile lor anterioare, avea o imagine clară a sexului ei în minte. Semăna cu o floare de cactus suculentă, cu petale cărnoase şi ţuguiate şi o textură purpurie. Pe lângă asta, îi făcea o plăcere grozavă să-şi vâre lingura în oala stăpânului. Shala îi descrisese odată organele colonelului. „E ca

ciocul mâncătorii de miere. Subțire și curbat. Soarbe puțin din nectarul meu și pe urmă se retrage".

Bărbații din tribul San erau cunoscuți pentru priapism și pentru dimensiunea penisului, care nu corespundea staturii lor micuțe. Shala, care era foarte experimentată în aceste treburi, considera că Xhia era cel mai dotat bărbat din tribul lui.

– Unde e?

Xhia se simțea sfâșiat între datorie și ispită.

– A plecat ieri călare cu zece soldați.

Îl luă pe Xhia de mână și-l trase în bucătărie, apoi închise ușa în urma lui și puse zăvorul la loc.

– Unde s-au dus? întrebă el când ea se opri în fața lui și-și desfăcu halatul.

Lui Keyser îi plăcea să o îmbrace în mătăsurile vulgare din Indii, cu perle și alte găteli, pe care le cumpăra cu mulți bani din depozitul fraților Courtney.

– Spunea că urmăresc căruțele lui Bomvu cel cu părul roșu, zise ea, apoi lăsă halatul să-i alunece pe podea.

El inspiră adânc. Indiferent cât de des vedea sânii aceia, simțea mereu un fior de încântare.

– De ce urmărește căruțele?

Întinse mâna, luă în palmă un sân și-l strânse.

Ea zâmbi visătoare și se mișcă mai aproape de el.

– A zis că o să-l ducă la fugari, la Somoya, fiul familiei Courtney, și la femeia pe care a răpit-o din naufragiu, răspunse ea cu vocea gravă.

Ridică partea din față a kiltului și întinse mâna dedesubt. Ochii i se îngustară lasciv și zâmbi arătându-și dinții mici și albi.

– Nu am mult timp, o avertiză el.

– Atunci, să ne mișcăm repede, zise ea și se așeză în genunchi în fața lui.

– Încotro a plecat?

– I-am urmărit din vârful Dealului de Semnalizare, răspunse ea. Au luat-o pe drumul de coastă către vest.

Ea se sprijini cu coatele de podea și se înclină în față până când fesele ei aurii și extraordinare se ridicară spre tavanul cu acoperiș de stuf. El se așeză în spatele ei, îi desfăcu genunchii,

se poziţionă între ei şi o trase spre el prinzând-o de şolduri. Ea scoase un ţipăt slab când îi desfăcu petalele cărnoase şi intră adânc.

La sfârşit, ţipă din nou, dar de data asta ca într-o agonie de moarte, după care se prăbuşi în faţă pe burtă şi rămase în mijlocul podelei din bucătărie zvâcnind încet.

Xhia se ridică şi îşi aranjă fusta din piele. Luă tolba şi arcul şi le puse peste umăr.

– Când te întorci?

Ea se ridică nesigură pe picioare.

– Când pot, promise el, ieşind în întunericul nopţii.

Când Bakkat ajunse în vârful dealurilor de deasupra domeniului High Weald, văzu că toată moşia era cuprinsă de agitaţia unor activităţi neobişnuite. Toţi servitorii păreau să alerge înnebuniţi după treburi. Vizitiii şi *voorlopers*[1], călăuzele, scoteau boii de drum lung din kraalurile din capătul îndepărtat al padocului principal. Formaseră patru echipaje întregi de câte doisprezece tăuraşi, care se târau la deal pe drumul spre casa de fermă. Un alt grup de ciobani adunase turme mici de oi cu coada groasă, vaci de lapte cu viţei neînţărcaţi şi tauri de rezervă pentru un drum lung, îndemnând încet animalele către nord. Erau deja înşirate pe o distanţă atât de mare, încât cele mai îndepărtate turme se vedeau ca nişte puncte ascunse şi mai bine de praful pe care-l ridicau.

– Se duc deja spre trecătoarea de pe fluviul Gariep ca să se întâlnească cu Somoya.

Bakkat dădu satisfăcut din cap şi porni să coboare dealul către casa de fermă.

De cum intră în curte, văzu că pregătirile pentru plecare erau aproape gata. Pe rampa de încărcare de la depozit, Tom Courtney, îmbrăcat doar în cămaşă, le dădea ordine oamenilor care urcau ultimele cufere cu mărfuri în căruţe.

– Ce-i în cufărul acela? îl întrebă el pe unul. Nu-l recunosc.

[1] Înaintaş (în olandeză în original, n.tr.)

– Stăpâna mi-a zis să-l încarc. Nu știu ce-i înăuntru, zise omul ridicând din umeri. Lucruri femeiești, probabil.

– Pune-l în a doua căruță, zise Tom, apoi se întoarse și-l văzu pe Bakkat intrând în curte. Te-am văzut de cum ai coborât de pe deal. Te faci tot mai înalt cu fiecare zi.

Micul boșiman zâmbi bucuros, îndreptându-și umerii și bombându-și puțin pieptul.

– Văd că planul tău a funcționat, Klebe.

Era mai mult o întrebare decât o afirmație.

– La câteva ore după ce Bomvu a plecat cu căruțele în lungul coastei de vest, Keyser și toți oamenii lui s-au dus după ele. Tom începu să râdă. Dar nu știu cât de repede își va da seama că urmărește prada greșită. Dar o să se întoarcă în grabă. Trebuie să plecăm cât de repede se poate.

– Klebe, îți aduc vești proaste.

Tom văzu expresia bărbatului mărunt și zâmbetul îi dispăru.

– Haide! Mergem într-un loc în care putem să discutăm între patru ochi.

Îl conduse pe Bakkat în depozit și ascultă cu atenție în timp ce omul micuț îi povestea tot ce se petrecuse în timpul incursiunii lui în munți. Exclamă ușurat când auzi că presupunerea lor se adeverise și că Bakkat îl găsise pe Jim la Majuba.

– Așa că Somoya, Zama și fata vor fi plecat deja de la Majuba, îndreptându-se spre locul de întâlnire de la frontieră, Dealul Capului de Babuin, continuă Bakkat.

– Asta e o veste bună, declară Tom. Atunci, de ce ai expresia asta atât de mohorâtă?

– Am fost urmărit, recunoscu Bakkat. Cineva m-a urmărit la Majuba.

– Cine a fost? zise Tom, fără a reuși să-și ascundă uimirea.

– Un San, zise Bakkat. Un cunoscător din tribul meu, unul care îmi poate descoperi urma. Unul care mă pândea, așteptând să plec de la High Weald.

– Câinele de vânătoare al lui Keyser! exclamă Tom furios.

– Xhia, încuviință Bakkat. M-a păcălit, iar acum aleargă probabil înapoi la stăpânul lui. A doua zi o să-l ducă pe Keyser la Majuba.

– Somoya ştie că Xhia l-a descoperit?

– Eu am descoperit urma lui Xhia şi eram deja la jumătatea drumului de întoarcere de la Majuba. Am venit să te avertizez pe tine mai întâi, zise Bakkat. Acum, pot să mă întorc şi să-l găsesc pe Somoya, să-l avertizez şi pe el şi să-l conduc unde nu mai este în calea pericolului.

– Trebuie să ajungi la el înainte să-l prindă Keyser.

Trăsăturile aspre ale lui Tom se contorsionară de neliniște.

– Xhia trebuie să se întoarcă din nou la Majuba ca să poată găsi urmele lăsate de Somoya la plecare. Keyser şi oamenii lui vor merge încet, pentru că nu sunt obişnuiţi cu cărările de munte, explică Bakkat. Vor fi nevoiţi să facă un ocol mare prin sud. Pe de altă parte, eu pot să traversez munţii mai departe în nord, să le-o iau înainte şi să-l găsesc pe Somoya înaintea lor.

– Du-te repede, prieten drag, îi spuse Tom. Las viaţa fiului meu în mâinile tale.

Bakkat dădu din cap în semn de rămas-bun.

– Eu şi Somoya te vom aştepta la Dealul Capului de Babuin.

Bakkat se întoarse să plece, dar Tom îl chemă înapoi.

– Femeia... Se opri, neputând să-l privească în ochi pe bărbatul micuţ. Mai e cu el? îl întrebă ţâfnos, iar Bakkat încuviinţă.

– Ce e...? Tom tăcu, apoi încercă să reformuleze întrebarea. Este...?

Lui Bakkat îi fu milă de el.

– I-am dat numele Welanga, pentru că are părul precum lumina soarelui.

– Nu asta voiam să spun.

– Cred că Welanga o să meargă alături de el mult, mult timp. Poate pentru tot restul vieţii. Asta voiai să ştii?

– Da, Bakkat, exact asta voiam să ştiu.

De pe rampa de încărcare, Tom îl urmări pe Bakkat păşind dincolo de poartă şi apucând pe cărare înapoi spre munţi. Se întrebă când se odihnise sau dormise omuleţul acela ultima oară, dar întrebarea era irelevantă. Bakkat avea să continue cât timp i-o cerea datoria.

– Tom!

O auzi pe Sarah strigându-l și se întoarse, văzând-o cum se apropia de el în grabă dinspre bucătărie. Spre uimirea lui, purta pantaloni, cizme de călărie și o pălărie de paie cu borul lat, legată pe sub bărbie cu o eșarfă roșie.

– Ce făcea Bakkat aici?

– L-a găsit pe Jim.

– Și pe fată?

– Da, zise el dând nemulțumit din cap. Și pe fată.

– Și atunci, de ce nu suntem deja gata de plecare? întrebă ea.

– Noi? întrebă el. *Noi* nu mergem nicăieri. Dar *eu* o să fiu gata în aproximativ o oră.

Sarah își înfipse pumnii strânși în coapse. Știa că gestul ei era echivalentul primului bubuit al unui vulcan activ gata să erupă.

– Thomas Courtney, spuse ea cu răceală, având în ochi scânteia bătăliei, James e fiul meu. Singurul meu copil! Crezi cumva că o să stau aici, în bucătărie, în timp ce tu pleci să-ți iei rămas-bun de la el, poate pentru totdeauna?

– O să-i transmit dragostea ta de mamă, se oferi el, iar când mă întorc, o să-ți descriu fata în cele mai mici detalii.

El se mai împotrivi o vreme, dar când ieși călare pe poarta de la High Weald, Sarah călărea alături de el. Ținea bărbia sus și încerca să nu zâmbească triumfător. Se uită pieziș la el și-i spuse blând:

– Tom Courtney, încă ești cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată, cu excepția momentelor în care stai bosumflat.

– Nu stau bosumflat. Niciodată, zise el cătrănit.

– Ne întrecem până la vad, zise ea. Câștigătorul are dreptul la un sărut.

Atinse crupa iepei cu nuiaua pe care o ținea în mână și porni în fugă. Tom încercă să rețină armăsarul, dar acesta dansa deja în cerc, nerăbdător să fugă după ele.

– La naiba! Bine, atunci! zise el lăsând frâul liber.

Îi dăduse iepei un avans prea mare, iar Sarah era o călăreață excelentă.

Ea îl aștepta la vad, cu obrajii îmbujorați și ochii strălucitori.

– Unde e sărutul meu? întrebă ea.

El se aplecă în șa ca să o strângă în brațe.

– E doar o tranșă, zise el când o lăsă înapoi pe șa. Diseară primești plata pe de-a-ntregul.

Jim avea un simț al orientării foarte dezvoltat, dar Bakkat știa că nu era infailibil. Își aminti că tânărul plecase odată pe furiș din tabără, pe când ceilalți dormeau în căldura amiezii. Jim văzuse o turmă mică de beise sud-africane la orizont și, cum nu prea mai aveau rezerve de carne, pornise călare după ele. Trei zile mai târziu, Bakkat îl găsise învârtindu-se în cerc pe dealurile fără poteci, ducând cu el un cal șchiop și pe jumătate înnebunit de sete.

Lui Jim nu-i plăcea să i se amintească de episodul acela și, înainte de a se despărți la Majuba, ascultase cu atenție în timp ce Bakkat îi dădea instrucțiuni detaliate despre cum să găsească drumul prin munți, urmând potecile bătătorite folosite de secole întregi de turmele de elefanți și de antilope-elan. Una dintre ele avea să-l ducă la un vad de pe fluviul Gariep, care se vărsa spre câmpiile de la frontieră, unde începea sălbăticia. Din locul acela, Dealul Capului de Babuin se înălța la vedere la linia orizontului dinspre est. Bakkat se putea baza pe faptul că Jim avea să urmeze instrucțiunile cu precizie, așa că acum avea o imagine clară în minte despre unde ar fi trebuit să fie Jim și despre traseul pe care ar fi trebuit să meargă ca să se intersecteze cu el.

Bakkat traversă colinele și merse o bună bucată spre nord, după care se întoarse în câmpia mare și urcă printre stâncile înalte și roșietice până la văile adânci. În a cincea zi de după plecarea de la High Weald, le găsi urma. Cu doi cai potcoviți cu potcoave din oțel și șase măgari încărcați de poveri, lăsaseră o urmă apăsată. Până la prânz, prinse din urmă grupul lui Jim. Nu își anunță prezența, ci îi ocoli și ajunse în fața lor, așteptând lângă drumul pe care trebuiau să meargă.

Bakkat îl urmări pe Jim apropiindu-se pe potecă în fruntea șirului. Când Drumfire ajunse în dreptul ascunzătorii sale,

sări în picioare din spatele bolovanului ca un *djinn*[1] din lampă și strigă tare:

– Te văd, Somoya!

Drumfire se sperie atât de tare, încât sări speriat în lături. Jim, luat și el prin surprindere, fu aruncat pe gâtul calului, iar Bakkat râse în hohote de propria glumă. Jim își recăpătă imediat echilibrul și alergă spre el, dar Bakkat o rupse la fugă pe potecă, încă hohotind de râs. Jim îi înhăță pălăria, se aplecă în șa și-l pocni cu ea peste cap și umeri.

– Omuleț îngrozitor! Ești atât de mic, mititeluț, atât de mărunt, încât nici nu te-am văzut.

Cum aceste insulte îi provocau lui Bakkat o bucurie nemărginită, căzu și se rostogoli pe jos de râs.

Când Bakkat își reveni suficient încât să se ridice din nou, Jim îl măsură cu atenție din priviri, în timp ce se salutau ceva mai formal. Acum se vedea cât de bine făcut era Bakkat. Deși cei din tribul lui erau cunoscuți pentru tăria lor de caracter și puterea lor de anduranță, în ultima săptămână Bakkat alergase peste o sută de leghe prin terenul muntos, fără să stea să mănânce sau să bea cum trebuie, fără să doarmă mai mult de câteva ore. În loc să fie aurie și lucioasă, pielea lui era cenușie și prăfuită precum cenușa focului de tabără din seara precedentă. Capul arăta ca un craniu, iar pometii supți se înălțau mândri. Ochii i se duseseră mult în fundul capului. Fesele unui boșiman sunt precum cocoașa cămilei: când e bine hrănit și odihnit, arată maiestuos și se mișcă independent în mers. Dosul lui Bakkat se transformase în falduri de piele moale, ce atârna în spate pe sub kilt. Avea brațele și picioarele subțiri precum membrele unei călugărițe în rugăciune.

– Zama, strigă Jim când acesta sosi cu șirul de măgari. Descarcă un sac de *chagga*[2].

Când Bakkat începu să-i dea raportul, Jim îi tăie vorba.

– Întâi mănâncă și bea, îi porunci el, pe urmă dormi. Putem vorbi mai târziu.

---

[1] Spirit binefăcător sau răufăcător în miturile musulmane (n.tr.)

[2] Carne crudă tratată cu sare și uscată (n.tr.)

Zama trase spre ei un sac de piele umplut cu *chagga* din carnea de antilopă-elan. Fâşiile sărate fuseseră pe jumătate uscate la soare, apoi împachetate foarte strâns în sac, pentru ca aerul şi muştele să nu ajungă la ele. Primii călători africani împrumutaseră probabil ideea de la pemmicanul[1] indienilor nord-americani. Tratată în acest fel, carnea nu putrezea, ci se păstra la nesfârşit. Îşi păstra o bună parte din umezeală şi, cu toate că avea un gust puternic de vânat, sarea masca aroma de putreziciune. Era un gust cu care, la nevoie, te puteai obişnui repede.

Bakkat se aşeză la umbră, lângă pârâul de munte, şi începu să mănânce, cu un morman de fâşii negre de *chagga* în faţă. După ce se îmbăie într-un iaz aflat mai în aval, Louisa se aşeză lângă Jim şi amândoi îl priviră pe Bakkat mâncând.

După o vreme, ea întrebă:

– Cât mai poate să înfulece?

– Abia acum începe să-i simtă gustul, zise Jim.

Mult mai târziu după aceea, ea spuse:

– Uită-te la stomacul lui! Începe să se umfle.

Bakkat se ridică şi îngenunche lângă iaz.

– A terminat! spuse Louisa. Credeam că mănâncă până pocneşte.

– Nu, zise Jim clătinând din cap. Doar bea apă ca să se ducă pe gât şi să facă loc pentru felul următor.

Bakkat se întoarse de la iaz cu apa picurându-i de pe bărbie şi reveni lângă mormanul de *chagga* cu un apetit nesăţios. Louisa bătu din palme şi râse uluită.

– E atât de mic, încât pare imposibil! Nu o să se oprească niciodată.

Dar, în cele din urmă, Bakkat se opri. Cu un efort vizibil, se forţă să înghită şi ultima îmbucătură. Apoi, rămase cu picioarele încrucişate şi cu ochii înceţoşaţi şi sughiţă zgomotos.

– Parcă e însărcinat în opt luni, zise Jim arătând cu degetul spre stomacul lui umflat.

Louisa roşi auzind o referinţă atât de intimă şi de necuviincioasă, dar nu-şi putu reţine un zâmbet. Era o descriere foarte

[1] Specialitate din carne deshidratată (n.tr.)

potrivită. Bakkat îi zâmbi, apoi se întoarse pe o parte, se făcu ghem și începu să sforăie.

În dimineața următoare, obrajii i se rotunjiseră ca prin minune, iar fesele, deși încă nu-și reveniseră la grandoarea de altădată, se umflaseră semnificativ pe sub kilt. Se așeză la micul dejun cu o poftă renăscută și, astfel refăcut, fu gata să-i dea raportul lui Jim.

Jim ascultă mai mult în tăcere. Când Bakkat îi spuse că descoperise dovada că Xhia îi urmărise în munți, că avea să-l aducă în mod sigur pe Keyser la Majuba și că avea să le ia urma până acolo, Jim păru îngrijorat. Dar Bakkat îi transmise apoi mesajul de dragoste și de susținere de la tatăl lui. Norii negri din jurul lui Jim se ridicară brusc și un zâmbet familiar îi lumină fața. După ce Bakkat termină de vorbit, rămaseră amândoi tăcuți o vreme. Apoi, Jim se ridică și coborî la iaz. Se așeză pe un ciot putrezit și se lăsă purtat de gânduri. Rupse o bucată de scoarță putrezită, apoi o curăță de cari și îi aruncă în apă. Un pește mare și gălbui se ridică la suprafață și, într-un vârtej de apă, îi înghiți pe toți. În cele din urmă, se întoarse acolo unde Bakkat îl aștepta nerăbdător și se așeză pe vine cu fața la el.

– Nu putem merge la Gariep cu Keyser pe urmele noastre. O să-l ducem direct la tatăl meu și la căruțe. Bakkat dădu din cap aprobator. Trebuie să-l ducem în altă parte și să-l facem să piardă urma.

– Ești mai înțelept și mai înțelegător decât ar trebui la vârsta ta fragedă, Somoya.

Jim simți sarcasmul din vocea lui. Se aplecă și îl bătu afectuos cu palma.

– Atunci, spune-mi, prinț al Clanului de Dihori San, ce trebuie să facem?

Bakkat îi conduse într-un cerc larg, șerpuit, departe de Gariep, înapoi pe drumul pe care venise, urmând potecile făcute de animale și trecând dintr-o vale în alta până când

ajunseră din nou la tabăra Majuba. Nu se apropiară nici la jumătate de leghe de coliba de piatră și stuf, ci instalară tabăra în spatele cumpenei estice a apelor din vale. Nu făcură foc, ci se săturară cu mâncare rece și dormiră înveliți în pelerine din piele de șacal. În timpul zilei, bărbații urcau pe rând în locuri mai înalte, cu telescopul lui Jim, și urmăreau tabăra de la Majuba, așteptând să apară Xhia, Keyser și soldații lui.

– Nu pot merge cu viteza mea prin munții aceștia, se lăudă Bakkat. Nu vor ajunge decât poimâine. Până atunci, trebuie să rămânem bine ascunși, pentru că Xhia are ochi de vultur și instincte de hienă.

Jim și Bakkat construiră sub culme un adăpost din crengi uscate de trandafirul deșertului și iarbă. Bakkat îl examină din toate unghiurile ca să se asigure că era invizibil. După ce fu mulțumit, îi avertiză pe Jim și pe Zama să nu folosească telescopul când soarele era într-un unghi din care putea să se reflecte în lentilă. Jim se așeză în ascunzătoare în primul schimb de dimineață ca să supravegheze zona.

Se așezase confortabil și se cufundase încet într-o reverie plăcută. Se gândea la promisiunea tatălui său de a-i trimite căruțe și provizii. Cu ajutorul lui, visurile lui de a merge într-o călătorie până la capătul ținuturilor întinse puteau să devină realitate. Se gândea la aventurile pe care el și Louisa puteau să le trăiască și la minunile pe care le puteau găsi în sălbăticia aceea neexplorată. Își amintea legendele despre albiile de râu pline de pepite de aur, despre mormanele mari de fildeș și despre deșerturile acoperite cu diamante strălucitoare.

Deodată, îl trezi la realitate sunetul unei pietricele care se rostogolea pe coasta dealului în spatele lui. Duse din instinct mâna la pistolul de la centură. Dar nu putea risca să tragă. Bakkat îi administrase o săpuneală pentru împușcătura cu care doborâse antilopa-elan și care îl condusese pe Xhia la ei.

– Xhia nu mi-ar fi descoperit niciodată urma dacă nu l-ai fi îndrumat tu, Somoya. Focul pe care l-ai tras ne-a nenorocit.

– Iartă-mă, Bakkat, se scuzase Jim ironic. Știu cât urăști tu gustul de *chagga* de antilopă-elan. Ar fi fost mult mai bine pentru noi să murim de foame.

Luă mâna de pe pistol și apucă mânerul cuțitului. Lama era lungă și ascuțită și o îndreptă ca pentru o lovitură de apărare, dar în clipa aceea Louisa șopti ușor din dreptul peretelui din spate al adăpostului:

– Jim?

Spaima pe care o simțise la venirea ei fu înlocuită de un val de plăcere când îi auzi glasul.

– Intră repede, Ariciule. Nu sta la vedere.

Ea se târî înăuntru prin intrarea joasă. Abia era loc în ascunzătoare pentru amândoi. Stăteau alături, cu doar câțiva centimetri între ei. Liniștea era grea și stânjenitoare. În cele din urmă, el rupse tăcerea.

– E totul în regulă cu ceilalți?

– Dorm, zise ea.

Nu se uita la el, dar îi era imposibil să nu fie pe deplin conștientă de prezența lui. Era foarte aproape și mirosea a transpirație, a piele și a cai. Era atât de puternic și de masculin, încât se simțea amețită și tulburată. Amintiri sumbre se amestecau cu emoții noi și contradictorii. Se trase cât de departe îi permitea spațiul. El făcu la fel în aceeași clipă.

– E înghesuit aici, zise el. Bakkat l-a construit pe măsura lui.

– Nu voiam să spun... începu ea.

– Înțeleg, Ariciule, spuse el. Mi-ai explicat o dată.

Ea îl privi cu coada ochiului și constată ușurată că zâmbetul lui era sincer. Învățase în ultimele zile că apelativul „Arici" nu era o mustrare sau o insultă, ci o împunsătură prietenească.

– Ai spus că îți doreai cândva unul ca animal de companie, spuse ea, ducându-și gândul până la capăt.

– Poftim? zise el nedumerit.

– Un arici. De ce nu ți-ai luat unul?

– Nu e ușor. În Africa nu sunt arici, zâmbi el. I-am văzut în cărți. Tu ești prima pe care o văd în carne și oase. Nu te superi că îți spun așa?

Ea se gândi puțin și-și dădu seama că acum nici măcar nu o tachina, ci folosea cuvântul ca pe un alint.

– M-am supărat la început, dar acum m-am obișnuit, zise ea, apoi adăugă încet: Lasă-mă să-ți spun că aricii sunt creaturi mici și simpatice. Nu, nu mă deranjează prea tare.

Tăcură din nou, dar atmosfera nu mai era acum tensionată și stânjenitoare. După o vreme, ea făcu o gaură în iarba din peretele din față. El îi întinse telescopul și-i arătă cum să focalizeze.

– Mi-ai spus că ești orfană. Povestește-mi despre părinții tăi, zise el.

Rugămintea lui o uimi și imediat se înfurie. Nu avea niciun drept să o întrebe așa ceva. Se concentră asupra imaginii văzute prin telescop, dar nu remarcă nimic. Apoi, mânia i se potoli. Observă că simțea o nevoie profundă de a vorbi despre acea pierdere. Până atunci, nu putuse niciodată să o facă, nici măcar cu Elise, pe când încă mai avea încredere în bătrâna aceea.

– Tata era profesor. Era blând și bun. Iubea cărțile și învățătura.

Vocea abia i se auzea, dar, pe măsură ce-și amintea toate acele lucruri minunate despre mama și tatăl ei, despre iubirea și bunătatea lor, devenea tot mai sigură și mai puternică.

El stătea tăcut lângă ea, punând câte o întrebare când își pierdea cuvintele sau îndrumând-o. Era ca și cum spărsese un abces în sufletul ei, lăsând toată durerea și otrava să iasă. Simțea cum îi crește încrederea în el, de parcă ar fi putut să-i povestească orice și el avea să înțeleagă cumva. Părea că pierduse noțiunea timpului când o trezi la realitate un râcâit ușor în peretele din spate. Bakkat șopti o întrebare. Jim îi răspunse și Bakkat plecă la fel cum venise, fără să facă vreun zgomot.

– Ce-a spus? întrebă ea.

– A venit să facem schimb, dar l-am trimis de-aici.

– Am vorbit prea mult. Cât o fi ora?

– Aici, ora contează foarte puțin. Continuă să-mi povestești. Îmi place să te ascult.

După ce îi povesti tot ce-și amintea despre părinții ei, discutară despre alte lucruri care le treceau prin minte; el o îndruma blând cu întrebări.

Acum, că se simțea în largul ei și abandonase barierele de apărare, Jim descoperea încântat că avea un simț al umorului sec și neobișnuit: putea fi nostimă și autocritică, uneori extrem de perspicace sau foarte ironică. Vorbea o engleză excelentă, de o calitate mult mai bună decât cea a olandezei vorbite de el, dar accentul făcea cuvintele ei să sune proaspăt, iar scăpările și greșelile gramaticale ocazionale erau încântătoare.

Educația primită de la tatăl ei o înarmase cu înțelegere și cunoștințe vaste într-o varietate surprinzătoare de domenii; în plus, călătorise în locuri care îl fascinau. Anglia era căminul lui strămoșesc și spiritual, dar nu fusese niciodată acolo, iar ea îi descria scene și locuri de care el auzise de la părinți, dar pe care nu le văzuse decât în cărți.

Orele treceau pe nesimțite și, doar când umbrele lungi ale munților căzură peste coliba micuță, observă și el că ziua era pe terminate. Își dădu seama cu o senzație de vinovăție că neglijase să mai stea de pază, că nu se mai uitase prin telescop de ore întregi.

Se aplecă în față și privi în jos pe versantul muntelui. Louisa tresări când el îi puse mâna pe umăr.

– Sunt aici!

Vocea lui era aspră și serioasă și, preț de o clipă, nu-l înțelese.

– Keyser și oamenii lui...

Ea își simți pulsul crescând și părul fin și blond de pe mâini i se zbârli. Se uită imediat prin gaură și văzu mișcare departe, în vale. Un șir de călăreți traversa pârâul, dar de la distanța aceea era imposibil să identifice fiecare călăreț. Jim înhăță telescopul din poala ei. Verifică dintr-o privire unghiul soarelui, dar coliba era deja în umbră, așa că nu era niciun pericol să se reflecte în lentilă. O focaliză în grabă.

– Boșimanul Xhia îi conduce. Îl știu de mult pe porcul acela mic. E viclean ca un babuin și periculos ca un leopard rănit. El și Bakkat sunt dușmani de moarte. Bakkat jură că i-a ucis nevasta cu vrăjitorii. Zice că Xhia a fermecat un mamba să o înțepe.

Îndreptă telescopul, apoi continuă să descrie ce vedea:

– Keyser e aproape în spatele lui Xhia. E călare pe un cal sur. Alt cal foarte bun. Keyser e un om bogat, grație mitelor pe

care le primește și a lucrurilor furate de la VOC. Are una dintre cele mai bune herghelii din Africa. Nu-i atât de moale pe cât arată burta aceea mare. Au ajuns cu o zi mai devreme decât se aștepta Bakkat.

Louisa se trase puțin mai aproape de el. Simțea șarpele rece al fricii furișându-i-se pe spate. Știa ce avea să i se întâmple dacă pica în mâinile lui Keyser.

Jim mută iar telescopul.

– Cel din urma lui Keyser e căpitanul Herminius Koots. Maică sfântă, ăsta e un mare afurisit! Circulă poveşti despre Koots care te-ar face să roşeşti sau să leşini. În spatele lui e sergentul Oudeman. E tovarăş de petreceri al lui Koots şi au aceleaşi gusturi. Cel mai mult îi interesează aurul, sângele şi ce se află sub fustă.

– Jim Courtney, ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai vorbi aşa! Nu uita că sunt femeie.

– Atunci, nu e nevoie să-ţi explic, nu-i aşa, Ariciule?

El zâmbi în ciuda aerului ei sever şi, ignorând dezaprobarea ei, continuă să-i enumere pe ceilalţi soldaţi din urma lui Keyser.

– Caporalii Richter şi Le Riche sunt în spate, ducând caii de rezervă.

Numără zece cai în herghelia mică ce venea în urma soldaţilor.

– Nu-i de mirare că au scos un timp atât de bun. Cu atâtea rezerve, ne vor alerga din greu.

Apoi, închise brusc telescopul.

– O să-ţi explic ce trebuie să facem acum. Trebuie să-l îndrumăm pe Keyser departe de fluviul Gariep, unde tata o să ne aştepte cu căruţele cu provizii. Îmi pare rău, dar asta înseamnă că va trebui să fugim aşa alte câteva zile sau chiar săptămâni. Înseamnă încă o perioadă de trai greu, fără corturi sau timpul necesar să construim un adăpost, raţii mici după ce se termină carnea de antilopă – dacă nu cumva reuşim să mai omorâm una, dar în anotimpul ăsta turmele de vânat sunt la câmpie. Cum Keyser e aproape în urma noastră, nu o să putem vâna. Nu o să ne fie uşor.

Ea își ascunse teama cu un zâmbet și spuse cu o voce veselă:

– După ce am trăit pe puntea tunurilor de pe *Meeuw*, o să fie ca în Paradis.

Își frecă gleznele, unde încă avea bătături de la lanțuri. Rănile se vindecau: cojile se rupeau, lăsând dedesubt o piele nouă, roz. Bakkat făcuse pentru ea un balsam din grăsime de antilopă-elan și ierburi sălbatice, care se dovedea miraculos.

– M-am gândit să te trimit la Gariep cu Zama, ca să te protejeze și să te ducă la locul de întâlnire cu tata, iar eu și Bakkat să-l abatem din drum pe Keyser, dar când am vorbit cu Bakkat despre asta, am decis să nu ne asumăm riscul. Boșimanul lui Keyser e un magician. Tu și Zama n-ați putea să scăpați de el, chiar dacă Bakkat folosește toate trucurile pe care le știe. Xhia v-ar lua urma din locul în care ne-am despărți, iar Keyser te vrea aproape la fel de mult pe cât mă vrea pe mine.

Fața i se întunecă la gândul de a o lăsa fără protecție, la mila lui Keyser, a lui Koots și a lui Oudeman.

– Nu, o să rămânem împreună, zise apoi.

Ea se mira de cât de ușurată se simțea că nu avea să o lase singură.

Se uitară la oamenii lui Keyser, care cercetară coliba abandonată, apoi încălecară din nou și porniră la drum prin vale, pe urmele vechi lăsate de ei. Dispărură apoi în munți.

– Se vor întoarce în curând, prevesti Jim.

Xhia avu nevoie de trei zile ca să-l conducă pe Keyser pe circuitul vast al urmelor și pentru a se întoarce pe dealurile de deasupra taberei de la Majuba. Jim se folosi de răgaz și lăsă animalele să pască și să se odihnească. În timp ce așteptau, Bakkat își recăpăta puterile. Dosul i se împlini și i se rotunji din nou în timp ce supraveghea poteca. Puțin după prânz, în a treia zi, coloana lui Keyser apăru din nou, ținându-se cu încăpățânare de urma veche. De îndată ce Bakkat îi văzu, Jim și grupul lui începură să se retragă tot mai adânc în siguranța oferită de munți. Jim potrivi pasul tuturor la cel de urmărire:

rămâneau la o distanţă suficient de mare în faţa lui Keyser ca să-l poată ţine sub observaţie şi ca să poată prinde de veste dacă o lua cumva la goană spre ei sau dacă el şi Xhia puneau la cale vreo altă strategie prin care să-i surprindă.

Stabiliră ca Zama şi Louisa să plece înainte cu măgarii şi bagajele. Zama impuse cel mai bun ritm pe care puteau să-l suporte animalele. Era necesar ca acestea să aibă timp să pască şi să se odihnească, altfel oboseau şi cedau în scurt timp. Din fericire, aceleaşi restricţii limitau şi viteza cu care înaintau animalele lui Keyser, chiar dacă aveau şi cai de rezervă. Astfel, Zama şi Louisa reuşeau să rămână la o distanţă sigură în faţă.

Bakkat şi Jim rămaseră sub nasul lui Keyser, filându-l, ţinându-se nu prea departe de el şi încercând să ştie permanent poziţia exactă a acestuia. Când poteca trecea peste o creastă sau traversa o cumpănă de ape, aşteptau într-un loc mai înalt până când apăreau soldaţii lui Keyser. Înainte de a pleca mai departe, Jim număra caii şi oamenii prin telescop şi se asigura că niciunul nu se desprinsese de grup.

Când se întuneca, Bakkat se furişa înapoi, ca să supravegheze tabăra lui Keyser din umbră în cazul în care ar fi pus vreo poznă la cale. Nu putea să-l ia pe Jim cu el. Xhia era un pericol constant şi, oricât de multe ştia Jim despre natură, nu se putea măsura cu Xhia pe întuneric. Cum Louisa şi Zama erau în faţă, Jim mânca singur lângă foc, apoi îl lăsa arzând ca să păcălească un posibil urmăritor şi se furişa în noapte, mergând după ceilalţi doi şi păzind drumul din urmă împotriva unui atac-surpriză.

Înainte să se lumineze, Bakkat înceta să mai supravegheze tabăra inamică şi dădea fuga înapoi la Jim. După aceea, pe tot parcursul zilei, reluau aceeaşi ordine a retragerii.

A doua zi de dimineaţă, Xhia reuşi să descopere toate mişcările lor când analiză urmele lăsate. În a treia noapte, Keyser ordonă un atac-surpriză. Instală tabăra la căderea nopţii. Soldaţii legară caii, luară cina şi puseră santinele, iar ceilalţi se întinseră sub pături şi lăsară focurile să se domolească. Ştiau din observaţiile lui Xhia că Bakkat avea să-i spioneze. De

îndată ce se întunecă, Xhia îi conduse pe Koots și pe Oudeman în tăcere și pe furiș afară din tabără. Ocoliră o bună parte ca să scape de Bakkat și să-l surprindă pe Jim la focul de tabără. Dar cei doi albi, deși își scoseseră pintenii și își înfășuraseră cizmele în cârpe ca să nu facă zgomot, nu se puteau măsura cu Bakkat. Le auzea fiecare pas hodorogit pe care-l făceau pe întuneric. Când Xhia și cei doi albi ajunseră la focul lui Jim, acesta era de mult părăsit și flăcările se transformaseră în tăciuni.

Două nopți mai târziu, Koots și Oudeman îl așteptară pe Bakkat cu mult în afara perimetrului propriei tabere. Bakkat avea instinctul de supraviețuire al unui animal. Îi simțea mirosul lui Koots de la douăzeci de pași: sudoarea unui alb și fumul acru de țigară aveau o aromă distinctivă. Bakkat răsturnă peste el un bolovan mic, rostogolindu-l pe coasta dealului. Atât Koots, cât și Oudeman traseră cu muschetele auzind sunetul. Tabăra se umplu de strigăte și de împușcături, așa că nici Keyser, nici oamenii lui nu dormiră prea mult restul nopții.

A doua zi, Jim și Bakkat stăteau la pândă când dușmanii încălecară și porniră din nou după ei.

– Când o să se dea bătut Keyser și o să se întoarcă în colonie? se întrebă Jim.

Alergând pe lângă el și ținându-se de o chingă de la scăriță, Bakkat chicoti.

– N-ar fi trebuit să-i furi calul, Somoya! Cred că l-ai înfuriat și ai transformat totul într-o problemă de mândrie. Trebuie ori să-l omorâm, ori să ne descotorosim de el. Dar nu o să se dea bătut până atunci.

– Fără omoruri, diavol mic și însetat de sânge! Răpirea unei deținute a VOC-ului și furtul unui cal sunt suficient de grave. Dar nici măcar guvernatorul van de Witten n-ar putea să treacă cu vederea uciderea unui comandant militar. Mi-ar lichida toată familia. Tata... Jim se opri.

Consecințele erau prea îngrozitoare ca să se gândească la ele.

– Keyser nu e prost, continuă Bakkat. Știa deja că mergem să ne întâlnim cu tatăl tău. Fiindcă nu știe unde, nu trebuie decât să ne urmărească. Dacă nu o să-l omori, o să ai nevoie de ajutorul lui însuși Kulu Kulu ca să-l faci pe Xhia să-ți piardă

urma. Nici eu n-aș fi sigur că am reușit, chiar de-aș merge de unul singur. Dar acum suntem trei bărbați, o fată care n-a mai fost în sălbăticie, doi cai și șase măgari încărcați. Ce speranță avem împotriva ochilor, nasului și magiei lui Xhia?

Ajungând pe o altă creastă, se opriră pentru ca Drumfire să se odihnească și să lase urmăritorii să apară iar la vedere.

– Unde suntem, Bakkat?

Jim se înălță în scărițe și privi în jur spre labirintul uluitor de munți și de văi care îi înconjura.

– Locul ăsta nu are nume, pentru că oamenii obișnuiți nu vin aici decât dacă sunt nebuni ori s-au rătăcit.

– Atunci, în ce parte sunt marea și colonia?

Îi venea greu să-și păstreze simțul orientării în galeria munților.

Bakkat arătă cu degetul fără să ezite, iar Jim mijì ochii spre soare ca să se poată orienta, fără să se îndoiască însă de infailibilitatea lui Bakkat.

– Cât de departe?

– Nu e departe dacă mergi pe spatele vulturului, ridică din umeri Bakkat. Poate opt zile dacă știi drumul și mergi repede.

– Probabil lui Keyser i se termină deja proviziile. Și noi am ajuns la ultimul sac de *chagga* și mai avem doar nouă kilograme de mălai.

– Mai degrabă o să mănânce caii de rezervă decât să renunțe și să te lase să ajungi la întâlnirea cu tatăl tău, zise Bakkat.

Spre sfârșitul după-amiezii, văzură de la o distanță sigură cum sergentul Oudeman alese un cal din cei de rezervă și-l duse într-o râpă din apropiere de tabăra soldaților lui Keyser. În timp ce Oudeman îi ținea capul, iar Richter și Le Riche își ascuțeau cuțitele pe o piatră, Koots controla cremenea și-și pregătea pistolul. Apoi, se apropie de animal și-și lipi țeava de pata albă de pe fruntea lui. Împușcătura se auzi înfundat, dar calul căzu imediat și începu să dea convulsiv din picioare.

– Friptură de cal la cină, murmură Jim. Iar Keyser are mâncare pentru cel puțin încă o săptămână. Coborî telescopul și adăugă: Bakkat, nu mai putem continua mult timp așa. Tata nu o să aștepte la nesfârșit la Gariep.

– Câți cai mai au? întrebă Bakkat, scobindu-se gânditor în nas și examinând ce scosese de acolo.

Jim ridică din nou telescopul și își plimbă privirea peste herghelia îndepărtată.

– ...șaisprezece, șaptesprezece, optsprezece, numără el. Optsprezece cu tot cu surul lui Keyser. Se uită la fața lui Bakkat, care îl privea cu un aer inocent. Caii? Da, desigur! exclamă el.

Expresia afectată a lui Bakkat se schimbă și fața i se zbârci într-un zâmbet diabolic.

– Da. Caii sunt singurul mod prin care-i putem ataca.

Urmărirea îi împingea necontenit în ținuturi sălbatice în care nici Bakkat nu se aventurase până atunci. Văzură de două ori vânatul – o dată, o turmă de patru antilope-elan, care treceau de linia orizontului, apoi cincizeci de antilope albastre într-o singură turmă. Dar, dacă se abăteau din drum ca să vâneze, pierdeau teren, iar focul de armă i-ar fi făcut pe Keyser și pe soldații lui să vină în goană – și ar fi ajuns la ei înainte să apuce să măcelărească vânatul. Dacă împușcau un măgar, se întâmpla același lucru. Merseră mai departe cu ultimele provizii pe terminate. Jim părea să economisească ultima mână de boabe de cafea.

Treptat, ritmul de până atunci al lui Zama, care mergea cu Louisa și cu măgarii, încetini. Distanța dintre cele două grupuri scăzu până când Jim și Bakkat îi ajunseră din urmă. Soldații lui Keyser însă se apropiau în viteză, iar mica echipă a lui Jim îi ținea la distanță din ce în ce mai greu. Fripturile proaspete de cal, prăjite în foc, păreau să le fi redat soldaților lui Keyser puterea și hotărârea. Louisa se veștejea. Era sfrijită încă dinainte de începerea urmăririi, dar acum, cu atât de puțină mâncare și odihnă, se apropia de limita rezistenței.

O grijă în plus pentru Jim era aceea că și alți vânători se alăturaseră urmăririi. La un moment dat, în timp ce dormeau iepurește pe întuneric, înfrigurați și flămânzi, neputând să-și acorde timp pe lumină de zi nici ca să adune lemne de foc, așteptându-se în orice clipă ca oamenii lui Keyser să se apropie

pe furiș de ei, se treziră speriați din cauza unui sunet îngrozitor. Louisa nu se putu abține și țipă.

– Ce-i asta?

Jim sări de sub pelerina de blană și se duse la ea. O luă cu brațul pe după umeri. Era atât de îngrozită, încât nici nu se trase într-o parte. Sunetul se auzi apoi din nou: o serie de mormăieli groase, fiecare mai puternică decât cea dinainte, crescând ca un tunet care răsuna și se amplifica în munții întunecați.

– Ce e?

Louisei îi tremura glasul.

– Lei, îi spuse Jim.

Nu avea sens să încerce să o amăgească, așa că încercă să-i distragă atenția.

– Chiar și cel mai curajos bărbat se sperie de leu de trei ori – prima dată când îi vede urma, a doua oară când îi aude răgetul și a treia oară când îl vede față în față.

– O dată e de ajuns pentru mine, zise ea și, cu toate că vocea îi tremura, pufni într-un râs slab și nesigur.

Jim simți o urmă de mândrie văzându-i curajul. Apoi îi dădu drumul când o simți mișcându-se, stânjenită de îmbrățișarea lui. Nu putea nici acum să suporte atingerea unui bărbat.

– Urmăresc caii, îi explică el. Dacă norocul e de partea noastră, s-ar putea să atace animalele lui Keyser în loc de ale noastre.

Ca și cum dorința i-ar fi fost ascultată, după câteva minute auziră salve de muschete ceva mai departe în vale, unde își văzuseră dușmanii instalându-și tabăra la lăsarea întunericului.

– Cred că leii țin cu noi.

Louisa râse din nou, ceva mai convingător acum. Din când în când, pe timpul nopții se auzea pocnetul distant al unui foc de muschetă.

În zori, când își reluară fuga, Jim se uită în urmă prin telescop și văzu că urmăritorii nu își pierduseră niciun cal.

– Au reușit să alunge leii. Cu atât mai rău pentru noi, îi spuse el Louisei.

– Să sperăm că vor încerca din nou la noapte, zise ea.

Fu cea mai grea zi de până atunci. După-amiază, o furtună se abătu dinspre nord-vest și-i scăldă într-o ploaie torențială rece. Răpăiala se opri tocmai când soarele apunea și, în ultimele momente cu lumină de zi, văzură că dușmanul se afla la mai puțin de o leghe în spatele lor, apropiindu-se fără ezitare. Mergeau într-un marș de coșmar pe terenul ud și înșelător, prin pârâiașe care se umflaseră periculos din cauza ploii. În adâncul sufletului său, Jim știa că nu mai puteau continua așa multă vreme.

Când se opriră în cele din urmă, Louisa aproape căzu de pe spatele lui Trueheart. Jim o înfășură într-o pelerină de blană îmbibată cu apă și-i dădu un fir subțire de *chagga*, aproape ultima bucățică de mâncare.

– Ia-o tu! Mie nu mi-e foame, se împotrivi ea.

– Mănâncă, ordonă el. Nu e momentul pentru eroism.

Ea se prăbuși și adormi după doar câteva înghițituri. Jim se duse lângă Zama și Bakkat.

– Acesta pare să fie sfârșitul, spuse el cătrănit. O facem în noaptea asta sau niciodată. Trebuie să ajungem la caii lor.

Toată ziua își făcuseră planuri, dar avea să fie o încercare fără prea mari șanse de succes. Deși avea o expresie dârză, Jim știa că sorții de izbândă erau mici.

Bakkat era singurul care avea o șansă de a scăpa de vigilența lui Xhia și de a pătrunde neobservat în tabăra inamică, dar nu putea să dezlege toți cei optsprezece cai și să-i scoată de acolo de unul singur.

– Unul sau doi, da, îi spuse el lui Jim, dar nu pe toți.

– Trebuie să-i luăm pe toți.

Jim se uită la cer. O semilună se întrezărea printre resturile aburinde ale norilor de ploaie.

– Ne trebuie doar atâta lumină cât să facem treaba asta, adăugă Jim.

– Bakkat ar putea să ajungă printre șirurile de cai, apoi să-i schilodească... să le taie tendoanele de la genunchi, sugeră Zama.

Jim se foi stânjenit: ideea de a mutila un cal era dezgustătoare.

– Primul animal ar necheza atât de tare, încât toată tabăra s-ar năpusti asupra lui Bakkat. Nu, nu merge așa.

În clipa aceea, Bakkat sări în picioare şi adulmecă zgomotos.

– Ţineţi caii! strigă el. Repede! Au venit leii.

Zama alergă la Trueheart şi apucă frânghia cu care o priponise. Bakkat dădu fuga la măgari ca să-i stăpânească. Aveau să fie mai docili decât cei doi pursânge.

Jim ajunse la ţanc. Îl prinse pe Drumfire de cap exact când armăsarul se ridica pe picioarele din spate şi necheza strident de spaimă. Jim se simţi ridicat în aer, dar reuşi să-i pună un braţ pe după gât şi să-l ţină.

– Uşor, dragul meu! Încet, acum! Gata! Gata! îl linişti el.

Dar calul bătea în continuare din copite, ridicându-se pe picioarele din spate şi încercând să scape. Jim strigă la Bakkat:

– Ce e? Ce se întâmplă?

– E leul, spuse Bakkat cu răsuflarea întretăiată. Demon îngrozitor! A dat ocol în contra vântului şi a lăsat picături de urină puturoasă ca să o simtă caii. Leoaica aşteaptă în bătaia vântului ca să-l prindă pe cel care încearcă să fugă.

– Sfinte Iisuse! exclamă Jim. Până şi eu simt mirosul!

Era o duhoare acră de felină, mai respingătoare decât urina unui cotoi. Drumfire se trase din nou în spate. Mirosul îl înnebunea. Era de nestăpânit. De data asta, Jim înţelese că nu-l putea opri. Încă îl ţinea cu ambele mâini de gât, dar abia atingea pământul cu picioarele.

– Leoaica! strigă Bakkat. Aveţi grijă! Leoaica vă aşteaptă.

Drumfire lovea cu putere pământul pietros cu copitele, iar Jim simţea că-i smulge braţele din încheieturi.

– Dă-i drumul, Somoya! Nu poţi să-l opreşti! strigă Bakkat din spatele lui. Leoaica o să te prindă şi pe tine!

Jim se răsuci cu tot corpul şi, când simţi pământul sub picioare, folosi forţa amândurora ca să se ridice şi să-l încalece pe Drumfire cu un picior. Adaptându-se uşor la pasul calului, scoase pistolul lui Keyser de la cingătoare şi ridică cocoşul dintr-o mişcare.

– În dreapta ta, Somoya!

Vocea lui Bakkat se auzi stins în spate, dar Jim înţelese avertismentul la timp. Văzu o mişcare când leoaica ieşi din

ascunzătoare și apăru din dreapta. Era palidă ca o fantomă în lumina slabă a lunii, tăcută, uriașă și înspăimântătoare.

Jim ridică pistolul și se aplecă în față. Încercă să-l întoarcă pe Drumfire apăsând cu genunchii, dar calul era acum imposibil de controlat. Văzu leoaica alergând în fața lor și ghemuindu-se, apoi aruncându-se direct asupra sa. Nu avu timp să țintească. Întinse țeava instinctiv spre fața ei. Era atât de aproape, încât îi vedea labele din față, întinzându-se după el cu ghearele mari și curbate. Fălcile deschise erau ca un hău întunecat. Colții îi luceau ca porțelanul în lumina lunii și simți pe față duhoarea ca de cimitir a răsuflării fierbinți când aceasta scoase un răget.

Trase cu pistolul cu mâna dreaptă întinsă și lumina din țeavă îl orbi. Pe amândoi îi izbi greutatea leoaicei. Chiar și Drumfire se dădu în spate din cauza greutății, dar își reveni și porni în galop. Jim simți ghearele leoaicei sfâșiindu-i cizma, dar nereușind să îl agațe. Leșul uriaș se prăbuși, apoi se rostogoli pe pământul tare și rămase inert.

După câteva secunde, Jim își dădu seama că scăpase nevătămat din atac. Următoarea lui grijă fu Drumfire. Se aplecă în față și-l prinse cu brațul pe după gât, strigându-l cu voce calmă:

– S-a terminat, dragul meu! Încet! Ce băiat cuminte!

Drumfire ciuli urechile în spate când auzi vocea lui Jim. Încetini la trap, apoi la pas. Jim îl întoarse înapoi pe pantă. Dar, de îndată ce simți mirosul sângelui de leoaică, armăsarul începu să tropăie și să țopăie, scuturând capul neliniștit.

– Leoaica e moartă, strigă Bakkat prin întuneric. Glonțul i-a intrat prin gură și i-a ieșit prin ceafă.

– Unde e leul? strigă Jim.

Ca la comandă, auziră răgetul leului în apropiere de vârful muntelui, la o distanță de peste un kilometru și jumătate.

– Acum nu mai are nevoie de ea, și-a abandonat soția, pufni Bakkat. Fiară hoață și lașă!

Cu mare greutate, Jim reuși să-l întoarcă pe Drumfire în locul în care Bakkat stătea lângă leoaica moartă. Era încă speriat și agitat.

– Nu l-am văzut niciodată atât de îngrozit, exclamă Jim.

– Niciun animal nu poate să rămână calm când simte miros de sânge sau de urină de leu în nări, îi spuse Bakkat. Apoi, exclamară într-un glas: Asta e! Am prins-o!

Mult după miezul nopţii, ajunseră pe creasta de unde vedeau tabăra inamică. Focurile de pază ardeau mocnit, dar santinelele erau încă treze.

– Doar o briză slabă dinspre est.

Jim îl ţinea pe Drumfire de cap încercând să-l liniştească. Armăsarul încă tremura şi asuda de spaimă. Nici mâna şi nici vocea lui Jim nu-l puteau linişti. De câte ori leşul pe care îl trăgea după el aluneca în faţă, dădea ochii peste cap până când albul acestora sclipea în lumina lunii.

– Nu trebuie să stăm în bătaia vântului, murmură Bakkat. Ceilalţi cai nu trebuie să simtă mirosul până când nu suntem gata.

Acoperiseră copitele lui Drumfire cu tălpici din piele şi înfăşuraseră toate piesele de metal din harnaşament. Bakkat mergea înainte ca să se asigure că drumul e liber pe măsură ce ocoleau perimetrul vestic al taberei inamice.

– Chiar şi Xhia trebuie să doarmă câteodată, îi şopti Jim lui Bakkat; dar nu era prea convins.

Se apropiară încet şi ajunseră la jumătate de bătaie de puşcă de perimetrul în care se vedeau santinelele inamice, conturate de strălucirea slabă a focului.

– Dă-mi cuţitul tău, Somoya, şopti Bakkat. E mai ascuţit decât al meu.

– Dacă-l pierzi, îţi iau ambele urechi în schimb, bombăni Jim, apoi i-l întinse.

– Aşteaptă semnalul meu.

Bakkat îl lăsă acolo în stilul său derutant de brusc, de parcă ar fi intrat în pământ. Jim rămase lângă capul lui Drumfire, acoperindu-i nările ca să nu simtă mirosul celorlalţi cai atât de aproape de el.

Ca o fantomă, Bakkat se furişă din ce în ce mai aproape de focuri şi inima îi tresăltă când îl văzu pe Xhia. Duşmanul

lui stătea în partea opusă a celui de-al doilea foc, cu pelerina înfășurată pe umeri. Bakkat văzu că avea ochii închiși, iar capul îi cădea, fiind pe punctul să adoarmă.

Somoya avea dreptate, zâmbi Bakkat în sinea lui. Și el mai doarme câteodată.

Cu toate acestea, se ținu departe de Xhia, trecând aproape sfidător de aproape de caporalul Richter, care păzea șirurile de cai. Se opri mai întâi la surul lui Keyser. Când Bakkat se furișă în apropiere de el, începu să fredoneze încetișor un sunet liniștitor. Calul se mișcă ușor și ciuli urechile, dar nu scoase niciun alt zgomot. Într-o clipă, Bakkat tăie trei fire din funia care-l priponea. Apoi, trecu la următorul cal din șir, încă fredonându-și cântecul de leagăn, și dădu ușor cu lama peste funia cu care era legat.

Ajunsese la jumătatea rândului când îl auzi în spatele lui pe caporalul Richter tușind, horcăind și scuipând. Bakkat se lăsă la pământ și rămase nemișcat. Auzi cizmele lui Richter apropiindu-se în lungul șirului și-l văzu oprindu-se lângă capul surului, ca să-i verifice priponul. Pe întuneric, nu observă firele care se desfăceau din frânghia slăbită. Apoi veni și mai aproape și fu pe punctul să îl calce pe Bakkat. Când ajunse în capătul rândului, își desfăcu prohabul și urină zgomotos. Când se întoarse, Bakkat era ascuns sub burta unui cal, iar Richter trecu fără să se uite în direcția lui. Se duse înapoi la locul lui de lângă foc și-i spuse ceva lui Xhia, care mormăi în loc de răspuns.

Bakkat îi lăsă câteva minute, apoi continuă tiptil să meargă printre cai, ocupându-se de fiecare frânghie de priponit.

Jim auzi semnalul: țipătul catifelat și curgător al unei păsări de noapte, atât de convingător, încât spera să fie cu adevărat omulețul, și nu o pasăre reală.

– Acum nu mai e cale de întors!

Urcă pe spinarea lui Drumfire. Armăsarul nu avu nevoie să fie îndemnat: era cu nervii atât de întinși, încât o rupse la fugă de îndată ce simți călcâiele lui Jim. Leșul leoaicei, pe jumătate eviscerat, cu intestinele puturoase atârnând în afara

cavității, șerpuia în urma lui, iar Drumfire nu mai rezista. Dădu buzna în goana mare în tabăra adormită, cu Jim urlând de pe spatele lui, bolborosind și fluturând pălăria pe deasupra capului.

Bakkat sări din întuneric de pe partea opusă, mârâind și urlând cu un volum incredibil pentru o siluetă atât de mică. Era o imitație perfectă a fiarei.

Caporalul Richter, pe jumătate adormit, se ridică împleticindu-se și trase cu muscheta spre Jim când acesta trecu pe lângă el. Glonțul îl rată pe Drumfire, dar nimeri unul dintre caii priponiți, zdrobindu-i piciorul din față. Animalul urlă și se prăbuși în față, rupând funia șubrezită, apoi căzu și se rostogoli pe spate, lovind în aer cu picioarele. Ceilalți soldați se treziră și puseră mâna pe muschete. Panica era contagioasă și începură cu toții să tragă în atacatori și în lei imaginari, strigând ordine și somații.

– E ticălosul acela de Courtney! strigă Keyser. Uite-l! Împușcați-l! Nu-l lăsați să scape!

Caii erau bombardați de strigăte, urlete și țipete, de focuri de armă și, în cele din urmă, de mirosul îngrozitor de sânge și de intestine de leu. În noaptea precedentă, fuseseră atacați în mod repetat de o turmă de lei și amintirea aceea era încă vie. Nu mai puteau suporta. Traseră de funiile de la cap, lovind, dându-se în spate și nechezând înspăimântați. Una câte una, funiile plesniră și caii fură liberi. Se întoarseră în loc, apoi ieșiră în goană din tabără într-un grup solid, luând-o în direcția vântului. Nu departe în urma lor, Jim venea călare pe Drumfire. Bakkat țâșni din umbră și se apucă de legăturile din piele de la scăriță. În timp ce Drumfire îl trăgea înainte, Bakkat încă mai răgea ca un leu înfometat. Prin praful ridicat de ei, alergau Keyser și oamenii lui, urlând de furie și trăgând cât de repede își puteau încărca armele.

– Opriți-i! striga Keyser. Au luat caii! Opriți-i!

Se împiedică de o piatră și căzu în genunchi gâfâind, cu inima bătându-i cu putere, de parcă stătea să-i plesnească. Privind după caii care dispăreau din vedere, înțelese pe deplin

semnificaţia situaţiei. El şi oamenii lui erau rătăciţi într-un ţinut muntos, neumblat, la o distanţă de cel puţin zece zile de mers pe jos de civilizaţie. Proviziile erau aproape terminate, chiar şi cele pe care nu le puteau duce cu ei.

– Porcule! strigă el. O să te prind eu, Jim Courtney! Nu o să am odihnă până când nu te văd atârnând în ştreang, până când nu văd viermii invadându-ţi ţeasta şi scurgându-ţi-se din orbite. Jur pe tot ce am mai sfânt, Dumnezeu îmi e martor!

Caii eliberaţi alergau unii lângă alţii, iar Jim îi mâna înainte. Tăie funia de care trăgea leoaica şi lăsă leşul în spate. Bucuros să fi scăpat de povara urât mirositoare, Drumfire se calmă brusc. După nici doi kilometri, turma în alergare trecu de la galop la trap, dar Jim continuă să îndemne caii într-un ritm constant. După o oră, fu sigur că niciunul dintre soldaţi – deşi erau încălţaţi şi duceau cu ei arme şi echipament – nu-i putea ajunge din urmă. Încetini până când ajunse la un trap constant, un ritm pe care îl puteau ţine ore întregi.

Înainte de atacul asupra taberei lui Keyser, Jim îi trimisese pe Zama şi pe Louisa înainte, cu Trueheart şi măgarii. Avuseseră un avans de câteva ore, dar Jim îi prinse din urmă la o oră după răsăritul soarelui. Întâlnirea lor fu emoţionantă.

– Am auzit împuşcături în noapte, îi spuse Louisa lui Jim, şi ne temeam de ce e mai rău. Dar m-am rugat pentru tine. Nu m-am oprit decât acum un minut, când te-am auzit strigând în urma noastră.

– Atunci, asta ne-a ajutat, Ariciule! Înseamnă că eşti campioană la rugăciuni.

Deşi zâmbea, Jim simţea o dorinţă aproape irezistibilă de a o coborî de pe spinarea lui Trueheart şi de a o strânge în braţe, protejând-o şi preţuind-o. Părea atât de palidă, de slabă şi de epuizată... În loc de asta, coborî din şa şi ordonă:

– Fă un foc, Zama! Putem să ne încălzim şi să ne odihnim. Să fiu al naibii dacă nu mâncăm până la ultima bucăţică, bem până la ultima cană de cafea şi dormim până ne vom trezi.

Izbucni apoi în râs. Keyser o ia la picior pe drumul spre colonie și nu o să ne mai dea bătăi de cap o vreme.

De data asta, Jim nu o mai lăsă pe Louisa să refuze o cană de cafea și, după ce gustă lichidul amar, ea nu se mai putu împotrivi și bău și restul cu recunoștință. Se simți înviorată aproape imediat. Încetă să mai tremure și îi reveni culoarea în obraji. Ba chiar zâmbi vag la câteva dintre cele mai groaznice glume ale lui Jim. El umplea sufertașul cu apă fiartă de fiecare dată când se golea. Fiecare cafea devenea tot mai slabă, dar îi reda vioiciunea și era din nou bucuros și exuberant. Îi descrise Louisei cum reacționase Keyser la atacul-surpriză și-l imită cum se împleticea desculț de colo colo, fluturând sabia deasupra capului, strigând amenințări și împiedicându-se de propriile picioare în întuneric. Louisa râse cu lacrimi.

Jim și Zama examinară caii capturați. Erau în stare bună, având în vedere călătoria lungă și obositoare pe care fuseseră forțați să o facă. Calul sur al lui Keyser era cel mai de soi dintre toți. Keyser îl numise Zehn, dar Jim traduse numele în engleză – Frost[1].

Acum aveau cai de rezervă, pe care îi puteau mâna în viteză spre locul de întâlnire de la Gariep. Dar Jim lăsă caii să se odihnească și să pască mai întâi, știind că oricum Keyser nu le mai putea face necazuri. Louisa profită din plin de răgaz. Se cuibări sub pelerină și dormi. Stătea atât de nemișcată, încât Jim deveni îngrijorat și ridică ușor un colț al blănii ca să se asigure că încă mai respiră.

În dimineața aceea, exact înainte de a-i prinde din urmă pe Zama și pe Louisa, Jim observase o turmă mică de patru sau cinci antilope-de-munte, care păștеau printre stâncile aflate mai sus pe pante, departe de vale. Puse șaua pe Frost, iar Bakkat merse fără șa pe unul dintre caii capturați. Jim o lăsă pe Louisa să doarmă și îi ordonă lui Zama să o păzească, după care se întoarse acolo unde văzuseră antilopele. Aflară că animalele trecuseră mai departe, dar Jim știa că nu puteau să fi avansat

[1] Ger (în engleză în original, n.tr.)

prea mult. Priponiră caii și-i lăsară să pască pe o bucată cu iarbă dulce, cu rozete roz și pufoase ce se coceau în lumina soarelui de primăvară. Apoi, urcară panta pustie.

Bakkat luă urma antilopelor exact sub creastă și porni în grabă, alergând pe terenul pietros în timp ce Jim venea cu pași mari din urmă. Pe partea îndepărtată a crestei, văzură că antilopele se culcaseră la adăpostul câtorva bolovani mari, care le protejau de vântul rece. Bakkat îl conduse pe Jim în apropiere, târându-se ca leopardul și ținând muscheta în încheietura cotului. După șaptezeci de pași, Jim înțelese că nu se puteau apropia mai mult fără să sperie turma. Alese o femelă cenușie și grasă, care era întinsă cu spatele la el și rumega mulțumită. Știa că focul muschetei nimerea la aproape opt centimetri spre dreapta de la o distanță de o sută de pași, așa că își propti coatele pe genunchi ca să tragă ferm și mută ținta cu o lățime de deget. Glonțul lovi la baza craniului, fiind însoțit de un sunet de pepene copt care cade pe podeaua de piatră. Femela nu mai mișcă, iar capul îi căzu greoi pe pământ. Celelalte animale o luară la goană, fluturându-și cozile albe și stufoase și șuierând speriate.

Jupuiră antilopa și o eviscerară, hrănindu-se cu ficatul crud în timp ce lucrau. Era un animal de mărime medie, dar tânăr și voinic. Lăsară deoparte pielea, capul și măruntaiele și cărară restul leșului înapoi la cai.

După ce încărcară totul pe spatele lui Frost, Bakkat își umplu traista de mâncare cu fâșii de carne crudă. Apoi plecară la drum. Înarmat cu telescopul lui Jim, Bakkat se întoarse călare ca să-i spioneze pe Keyser și pe soldații lui. Jim voia să se asigure că abandonaseră urmărirea, mai ales că-și pierduseră caii, și că porniseră în marșul lung și crâncen înapoi prin munți, spre colonia îndepărtată. Jim nu avea încredere deplină că urmăritorii săi ar face ceea ce era de așteptat: învățase de acum să respecte tenacitatea colonelului și intensitatea urii sale.

Când Jim ajunse înapoi în tabără, unde o lăsase pe Louisa, trecuse de amiază, iar ea încă dormea. Aroma cărnii fripte de antilopă o trezi. Jim reuși să mai fiarbă un sufertaș de cafea slabă folosind boabele vechi, iar Louisa mâncă și bău cu mare poftă.

Spre sfârşitul după-amiezii, când soarele se odihnea între piscuri, scăldându-i în lumina sa sângerie, Bakkat se întoarse călare în tabără.

– I-am găsit cam la opt kilometri distanţă de locul unde i-am atacat azi-noapte, îi spuse el lui Jim. Au abandonat urmărirea. Şi-au lăsat acolo toate proviziile şi echipamentele pe care nu le puteau duce în spate – nici măcar nu s-au obosit să le dea foc. Am adus înapoi tot ce-am crezut că putem folosi.

În timp ce Zama îl ajuta să descarce prada, Jim întrebă:

– În ce direcţie mergeau?

– Aşa cum ai sperat, Xhia îi duce înapoi spre vest, direct către colonie. Dar înaintează încet. Mulţi dintre albi se chinuiesc. Cizmele lor sunt mai potrivite pentru călărit decât pentru mersul pe jos. Colonelul cel gras şchiopătează deja şi foloseşte o cârjă. Nu cred că va mai rezista mult, cu siguranţă nu tot drumul de zece zile care îi aşteaptă ca să ajungă în colonie. Bakkat se uită la Jim. Ai spus că nu vrei să-l omori. S-ar putea să-l omoare munţii în locul tău.

Jim clătină din cap.

– Stephanus Keyser nu e prost. O să-l trimită pe Xhia înainte ca să aducă alţi cai de la Cap. S-ar puteà să-i scadă puţin burta, dar nu o să moară, declară el cu o siguranţă pe care nu o simţea. Apoi adăugă cu voce joasă: Sau, cel puţin, sper să fie aşa.

Nu voia ca uciderea lui Keyser să fie o vină aruncată pe umerii familiei sale.

Pentru prima dată în ultimele câteva săptămâni, nu erau nevoiţi să alerge ca să rămână în faţa urmăritorilor. Bakkat găsise un săculeţ mic cu făină şi o sticlă cu vin într-o desagă abandonată de Keyser. Louisa coapse pe cărbuni pâinici subţiri fără drojdie, chebap din ficat şi carne de antilopă-de-munte, servind totul cu vinul roşu vechi şi bun. Alcoolul era o adevărată otravă pentru cei din tribul San, iar Bakkat, chicotind ameţit, aproape căzu în foc când încercă să se ridice. Pelerinele din blană se uscaseră deja după furtuna din ziua precedentă. Adunară mai multe braţe de lemne de cedru ca să aprindă un foc de tabără aromat, bucurându-se de prima noapte de somn neîntrerupt după multă vreme.

Dis-de-dimineață porniră la drum, sătui, odihniți și călare, către locul de întâlnire de la Dealul Capului de Babuin. Doar Bakkat suferea din cauza efectului neplăcut al celor trei guri de vin pe care le băuse cu o noapte înainte.

– Sunt otrăvit, murmură el. O să mor.

– Ba nu, îl asigură Jim. Strămoșii nu primesc un pezevenchi ca tine.

Timp de trei zile, colonelul Stephanus Keyser merse șchiopătând, sprijinindu-se în toiagul pe care i-l făcuse căpitanul Koots și susținut din cealaltă parte de Goffel, un soldat hotentot. Drumul era nesfârșit: coborâri abrupte urmate de urcușuri înșelătoare, unde pietrișul rotund și fărâmicios se rostogolea sub talpă. Cu o oră înainte de prânz, în a treia zi de marș, Keyser nu mai putu înainta. Se prăbuși cu un geamăt pe un bolovan mic de lângă poteca pe care mergeau.

– Goffel, ticălos inutil, scoate-mi cizmele! strigă el întinzând un picior.

Goffel se chinui să tragă cizma mare, scâlciată și prăfuită, apoi se clătină în spate când reuși să o scoată. Ceilalți se adunară și se uitară șocați la piciorul expus. Ciorapul era sfâșiat și însângerat. Bășicile se spărseseră și bucăți de piele atârnau din rănile deschise.

Căpitanul Koots clipi des. Avea ochii deschiși la culoare, genele incolore și, prin urmare, o privire mereu ștearsă.

– Domnule colonel, nu puteți continua cu picioarele într-o asemenea stare.

– Asta am tot spus și eu în ultimii treizeci de kilometri, idiot gângăvit, se răsti Keyser la el. Pune oamenii să-mi facă o lectică!

Bărbații schimbară o privire. Erau deja încărcați cu echipamentul greu pe care Keyser insistase să-l care înapoi în colonie, inclusiv șaua lui englezească de vânătoare, scaunul pliant de tabără, patul, sufertașul și sacul de dormit. Acum, urmau să primească onoarea de a-l căra pe însuși colonelul Keyser.

– L-aţi auzit pe colonel, se răţoi Koots la ei. Richter! Tu şi Le Riche căutaţi doi pari din lemn de cedru. Folosiţi baionetele ca să îi tăiaţi pe măsura potrivită. O să legăm de ei şaua colonelului cu fâşii de scoarţă de copac.

Soldaţii se împrăştiară să-şi îndeplinească sarcinile.

Cu picioarele goale şi sângerând, Keyser şchiopătă până la râu şi se aşeză pe mal. Înmuie picioarele în apa rece şi limpede şi oftă uşurat.

– Koots! strigă Keyser, iar el se grăbi să vină lângă râu.

– Domnule colonel!

Căpitanul luă poziţie de drepţi pe malul apei. Era un bărbat zvelt şi solid, cu şolduri înguste şi cu umerii laţi şi osoşi pe sub tunica verde de dimie.

– Ţi-ar plăcea să câştigi zece mii de guldeni?

Keyser îi vorbea şoptit, pe un ton confidenţial. Koots se gândi la suma aceasta: era plata pentru aproape cinci ani la nivelul lui actual – şi nu spera în van să urce mai sus în grad.

– E o sumă mare de bani, domnule, zise el precaut.

– Îl vreau pe ticălosul ăla tânăr de Courtney. Îl vreau cum n-am mai vrut nimic în viaţă.

– Înţeleg, colonele, zise Koots. Şi eu aş vrea să pun mâna pe el.

Zâmbi ca o cobră la gândul acesta şi strânse din instinct pumnii pe lângă corp.

– O să scape, Koots, spuse Keyser amărât. Până să ajungem noi la castel, el o să treacă de frontiera coloniei şi nu o să-l mai vedem niciodată. Şi-a bătut joc de mine şi de VOC!

Koots nu părea tulburat de aceste delicte. Nu-şi putu reţine zâmbetul slab care-i apăru pe buze, gândindu-se: „Nu e mare scofală. Nu-i nevoie să fii un geniu ca să-ţi baţi joc de colonel".

Keyser îi surprinse zâmbetul.

– Şi de tine, Koots. O să fii ţinta tuturor glumelor făcute de beţivii şi de târfele din toate tavernele din colonie. O să-ţi cumperi singur de băut ani la rând.

Faţa lui Koots se strâmbă într-o căutătură ucigătoare. Keyser continuă:

– Asta, Koots, dacă noi doi nu ne vom asigura că e prins și adus înapoi ca să dea un spectacol de dans în șreang pe esplanada din fața castelului.

– Se duce pe Drumul Hoților, spre nord, protestă Koots. VOC nu poate trimite soldați după el. Nu se află sub suzeranitatea lor. Guvernatorul van de Witten n-ar permite așa ceva. N-ar putea respinge ordinele consiliului Het Zeventien.

– Aș putea aranja totul în așa fel încât tu, băiete drag, să-ți iei un concediu nelimitat din slujba companiei. Concediu plătit, desigur. Aș aranja să ai și permis de călătorie ca să treci granița pentru o expediție de vânătoare. Ți i-aș da pe Xhia și pe alți doi sau trei oameni buni – Richter și Le Riche, poate. V-aș pune la dispoziție toate proviziile de care aveți nevoie.

– Și dacă reușesc? Dacă îl prind pe Courtney și-l aduc înapoi la castel?

– O să am grijă ca guvernatorul van de Witten și VOC-ul să pună o recompensă pe capul lui de zece mii de guldeni în aur. M-aș mulțumi și cu capul lui murat într-un vas cu *brandewijn*[1].

Gândindu-se la asta, Koots făcu ochii mari. Cu zece mii de guldeni, putea părăsi pentru totdeauna țara aceea uitată de Dumnezeu. Desigur, nu s-ar fi putut întoarce în Olanda. Acolo era cunoscut cu un alt nume decât Koots și avea treburi neterminate care puteau sfârși la spânzurătoare. Însă Batavia era paradisul în comparație cu colonia aceea înapoiată din capătul unui continent barbar. Koots își permise să aibă o fantezie erotică. Femeile javaneze erau celebre pentru frumusețea lor. Nu-i plăcuseră niciodată femeile hotentote cu trăsături de maimuță de la Capul Bunei Speranțe. Mai mult decât atât, existau posibilități în est pentru un om priceput să lupte cu sabia și cu pistolul, care nu tresărea la vederea sângelui – și cu atât mai mult dacă avea și o pungă plină cu guldeni de aur la cingătoare.

– Ce spui de ideea mea, Koots? îi întrerupse Keyser visarea.

– Vreau cincisprezece mii.

– Ești un tip lacom, Koots. Cincisprezece mii e o avere.

[1] Coniac (în olandeză în original, n.tr.)

– Sunteți un om bogat, colonele, răspunse Koots. Știu că ați plătit câte două mii pentru Trueheart și Frost. V-aș aduce înapoi cei doi cai alături de capul lui Courtney.

Auzind de caii furați, indignarea lui Keyser, ținută cu greu sub control, se întoarse cu toată forța. Erau două dintre cele mai frumoase animale din afara Europei. Se uită în jos, la picioarele lui distruse – durerea pe care i-o provocau era la fel de mare precum cea stârnită de pierderea cailor. Dar cincisprezece mii de guldeni din propria pungă erau cu adevărat o avere.

Koots îl văzu că șovăie. Avea nevoie doar de un imbold.

– Mai e și armăsarul, zise el.

– Ce armăsar? zise Keyser luându-și ochii de la picioare.

– Cel care v-a învins de Crăciun. Drumfire. Armăsarul lui Jim Courtney. L-aș pune și pe el la socoteală.

Voința lui Keyser slăbea, dar mai puse o ultimă condiție.

– Fata. Deținuta... o vreau și pe ea.

– Mai întâi, o să mă distrez puțin cu ea.

Deși trăsăturile lui aspre și uscățive erau impasibile, lui Koots îi plăcea tocmeala.

– O să v-o aduc vătămată, dar vie, adăugă el.

– Probabil că e deja vătămată, râse Keyser. Și o să fie și mai și după ce termină tânărul Courtney cu ea. Vreau doar să facă o figură bună pe eșafod. Mulțimii îi place să vadă o fată tânără atârnând în streang. Nu-mi pasă ce faci cu ea înainte de asta.

– Prin urmare, ne-am înțeles? întrebă Koots.

– Bărbatul, fata și cei trei cai, zise Keyser dând aprobator din cap. Trei mii fiecare sau cincisprezece mii pentru toți.

Erau zece bărbați care trebuiau să împartă sarcina de a-l căra pe colonel. Echipele de câte patru se schimbau la fiecare oră, cronometrată cu ceasul din aur al lui Keyser. Șaua era în stil englezesc, dar fusese lucrată de unul dintre cei mai buni meșteri din Olanda. O fixară în mijlocul parilor. Keyser stătea relaxat, cu picioarele urcate în scăriță, în timp ce la fiecare capăt câte doi oameni ridicau parii pe umeri și mergeau astfel mai departe. Le luă nouă zile să ajungă în colonie, ultimele două fără nimic de mâncare. Umerii oamenilor erau înfiorător de

jupuiți de greutatea parilor, dar picioarele lui Keyser erau aproape vindecate, iar dieta forțată îi micșorase trupul și burta – arăta cu zece ani mai tânăr.

Prima datorie a lui Keyser fu să se prezinte la guvernatorul Paulus Pieterzoon van de Witten. Erau tovarăși vechi și împărțeau multe secrete. Van de Witten era un bărbat de nici patruzeci de ani, înalt și cu o înfățișare dispeptică. Tatăl și bunicul lui fuseseră, ca și el, membri în consiliul Het Zeventien din Amsterdam, iar averea și puterea lui erau considerabile. Foarte curând avea să se întoarcă în Olanda ca să-și ocupe locul în consiliul VOC, câtă vreme nu exista nicio pată pe reputația și cariera lui. Dar acțiunile acestui bandit englez i-ar fi putut păta reputația. Colonelul Keyser îi descrise în detaliu infracțiunile săvârșite de cel mai tânăr membru al familiei Courtney împotriva proprietății și demnității VOC-ului. Aprinse treptat flacăra mâniei guvernatorului, făcând aluzie în mod repetat la responsabilitatea lui van de Witten în toată această poveste. Discuția lor dură câteva ore, fiind alimentată de un consum generos de gin olandez și vin roșu franțuzesc. În cele din urmă, van de Witten capitulă și se învoi ca VOC-ul să acorde o recompensă de cincisprezece mii de guldeni pentru capturarea Louisei Leuven și a lui James Archibald Courtney sau pentru dovada clară a executării lor.

Era un obicei consacrat să fie puse recompense pe capul infractorilor care fugeau din colonie. Mulți vânători și negustori care aveau permis să plece din colonie își suplimentau veniturile cu bani de recompensă de la VOC.

Keyser era foarte încântat de rezultat. Însemna că nu era obligat să scoată niciun gulden din averea lui acumulată cu grijă pentru a contribui la recompensa tocmită cu căpitanul Koots.

În aceeași noapte, Koots îi făcu o vizită în căsuța de pe aleea din grădinile companiei. Keyser îi dădu un avans de patru sute de guldeni ca să acopere costul aprovizionării pentru corpul expediționar ce avea să-l caute pe Jim Courtney.

Cinci zile mai târziu, un grup mic de călători se adună pe malurile râului Eerste, primul ieşit în cale după plecarea din colonie. Veniseră separat la locul de întâlnire. Erau patru albi: căpitanul Koots, cu ochii deschişi la culoare, părul incolor şi pielea înroşită de soare; sergentul Oudeman, chel, dar cu mustăţi stufoase şi căzute peste gură, complicele şi mâna dreaptă a lui Keyser; caporalii Richter şi Le Riche, care vânau împreună ca doi câini sălbatici. Mai erau cinci soldaţi hotentoţi, inclusiv celebrul Goffel, care servea de interpret, şi Xhia, urmăritorul boşiman. Niciunul nu purta uniforma militară a VOC-ului: erau îmbrăcaţi în piei şi haine aspre, ţesute în casă, ca târgoveţii de la Cap. Xhia purta la mijloc o apărătoare făcută din piele tăbăcită de antilopă săritoare, împodobită cu mărgele din coajă de ou de struţ şi cu mărgele veneţiene din comerţ. Pe umeri ţinea arcul şi tolba cu săgeţi otrăvite, iar la brâu avea o cingătoare cu diverse amulete şi coarne de tăuraş, umplute cu unguente, pulberi şi poţiuni magice şi medicale.

Koots urcă în şa şi se uită în jos la Xhia, boşimanul.

– Găseşte urma, diavol mic şi gălbejit, şi aleargă iute ca vântul.

Îl urmară pe Xhia în şir indian, fiecare soldat ducând de căpăstru câte un cal de rezervă încărcat cu desagi.

– Urma lui Courtney o să fie veche de multe săptămâni până o vom găsi din nou, spuse Koots, uitându-se la spatele gol al lui Xhia şi la capul acoperit de şuviţe împletite scurte ce se legăna lângă botul calului său. Dar câinele ăsta de vânătoare e un *şeitan*. Poate urmări un bulgăre de zăpadă în focurile iadului.

Apoi, îşi îngădui să viseze la mandatul din desagă semnat de guvernatorul van de Witten şi la ideea de a primi cincisprezece mii de guldeni în aur. Zâmbi. Nu era un zâmbet drăguţ.

Bakkat ştia că era doar un răgaz şi că nu aveau să fie lăsaţi de Keyser să scape atât de uşor: mai devreme sau mai târziu, Xhia avea să le ia urma din nou. Merse înainte să cerceteze terenul şi, în a şasea zi de după capturarea cailor lui Keyser, găsi

locul ideal pentru ce avea în gând. Acolo se afla un strat de rocă neagră vulcanică, ce traversa în diagonală fundul unei văi întinse și albia unui râu repede, apoi urca pe partea îndepărtată și abruptă a văii. Stratul se întindea drept și ieșea în evidență ca un drum roman pavat, pentru că pe rocă nu creștea nici iarbă, nici vreo altă vegetație. În locul unde traversa râul, era atât de rezistentă la eroziunea apelor, încât forma un baraj natural. Râul cobora peste margine în capătul opus, ca o cascadă asurzitoare într-o vâltoare de șase metri înălțime. Roca neagră era atât de dură, încât nici potcoavele din oțel ale cailor nu lăsau vreo zgârietură pe suprafață.

– Keyser se va întoarce, îi spuse Bakkat lui Jim în timp ce stăteau ghemuiți pe piatra neagră și lucioasă. E un om înverșunat și tu ai transformat totul într-o problemă de mândrie și de onoare. Nu o să se dea bătut. Chiar dacă nu vine el însuși, o să trimită pe alții să te urmărească, iar Xhia o să-i călăuzească.

– Chiar și lui Xhia îi va lua multe zile, chiar săptămâni, ca să ajungă la Cap și apoi să se întoarcă, obiectă Jim. Până atunci, noi o să fim la sute de leghe depărtare.

– Xhia poate să ia o urmă veche de un an dacă nu a fost ștearsă cu grijă.

– Cum o să ne ștergi urma, Bakkat? întrebă Jim.

– Avem mulți cai, zise Bakkat și Jim încuviință. Poate prea mulți, insistă el.

Jim se uită la turma de măgari și de cai capturați. Erau peste treizeci.

– Nu avem nevoie de atât de mulți, aprobă el.

– Câți îți trebuie? întrebă Bakkat.

Jim se gândi puțin.

– Drumfire și Trueheart, Frost și Crow pentru călărit, Stag și Lemon ca rezerve și pentru a căra poverile.

– O să folosesc restul cailor și măgarii ca să șterg urma și să-l amăgesc pe Xhia să se abată din drum, anunță Bakkat.

– Arată-mi! ordonă Jim, iar Bakkat începu pregătirile.

În timp ce Zama adăpa turma la barajul de piatră neagră, Louisa și Jim făcură tălpici din piele din desagii capturați și din

pieile de antilopă-elan și antilopă-de-munte. Acestea aveau să înfășoare copitele celor șase cai pe care îi luau cu ei. În vreme ce se ocupau de aceste lucruri, Bakkat cerceta râul în aval. Stătea sus, pe coasta văii, și nu se apropia deloc de malul râului. Când se întoarse, dezlegară cei șase cai aleși și le puseră tălpicii pe copite. Nu avea să dureze mult până când oțelul tăia pielea, dar până pe malul râului nu erau mai mult de câteva sute de metri.

Așezară echipamentul pe spatele cailor. Apoi, când totul fu pregătit, adunară toată turma de măgari și cai la un loc și îi trecură cu grijă peste roca neagră. La jumătatea drumului, ținură cei șase cai încărcați pe loc și îi lăsară pe ceilalți să plece mai departe și să pască pe coasta îndepărtată a văii.

Jim, Louisa și Zama își scoaseră cizmele, le legară pe spatele cailor, apoi îi conduseră desculți pe poteca de piatră neagră. Bakkat veni în urma lor, examinând fiecare centimetru de teren pe care trecuseră. Nici măcar ochii lui nu văzură vreo urmă. Tălpicii din piele ascunseseră copitele, iar tălpile oamenilor erau moi și flexibile și înaintaseră încet, fără să adauge greutatea lor la cea a cailor. Copitele nici nu crestaseră, nici nu zgâriaseră piatra.

Când ajunseră pe malul râului, Jim îi spuse lui Zama:

– Du-te tu primul. După ce ating apa, caii vor încerca să înoate direct spre mal. Treaba ta e să-i împiedici să facă asta.

Priviră cu sufletul la gură cum Zama înainta pe pasarela naturală cu apa până la genunchi, apoi până la talie. În cele din urmă, nu mai fu nevoit să se scufunde dincolo de margine – apele repezi îl luară pur și simplu pe sus. Ieși la suprafața bulboanei șase metri mai jos și dispăru din vedere o vreme, ceea ce pentru privitori părea să fie o veșnicie. Apoi scoase capul și ridică o mână, făcându-le semn. Jim se întoarse spre Louisa.

– Ești gata? o întrebă el.

Ea ridică bărbia și încuviință. Nu spuse nimic, dar el vedea teama din ochii ei. Deși mergea hotărâtă spre marginea râului, nu o putea lăsa să se ducă singură. O luă de braț și, de data asta, ea nu se mai împotrivi. Înaintară prin apă unul lângă altul, până când le ajunse mai sus de genunchi. Apoi se opriră și se clătinară puțin, iar Jim se încordă ca să o țină.

– Știu că înoți ca un pește. Te-am văzut, zise el.

Ea ridică privirea spre el și-i zâmbi, dar ochii ei mari de un albastru-închis erau umbriți de spaimă. El dădu drumul brațului, iar ea, fără să ezite, plonjă în față și dispăru imediat în vâltoare. Jim își simți inima plecând odată cu ea și rămase împietrit de groază, privind în jos.

Apoi, capul ei apăru la suprafață prin spuma albă. Își pusese pălăria sub centură și părul i se desfăcuse, răsfirându-i-se pe față ca o mătase lucioasă. Se uită la el și, spre uimirea lui, observă că râdea. Zgomotul cascadei îi astupa vocea, dar îi citi pe buze:

– Nu te teme! Te prind eu.

El râse ușurat.

– Fetișcană obraznică! strigă el, apoi se întoarse pe mal, unde Bakkat ținea caii.

Îi duse unul câte unul: mai întâi pe Trueheart, pentru că se lăsa dusă cel mai ușor. Iapa o văzuse pe Louisa sărind și se deplasă cu destulă ușurință. Ateriză apoi cu o plescăitură puternică. De îndată ce ieși la suprafață, încercă să o ia spre mal, dar Louisa înotă spre capul ei și o întoarse în aval. Când ajunseră la capătul bulboanei, albia era dreaptă și reușiră să stea în picioare. Louisa îi făcu din nou semn lui Jim, ca să-i arate că erau în regulă. Își pusese pălăria din nou pe cap.

Jim aduse și ceilalți cai. Crow și Lemon, cele două iepe, săriră fără ezitare. Caii jugăniți, Stag și Frost, se lăsară mai greu, dar în cele din urmă fură forțați să sară. De cum atinseră apa, Zama înotă spre ei și-i îndreptă în aval către locul în care Louisa, scufundată până la brâu în mijlocul râului, aștepta să-i țină.

Drumfire îi văzuse pe ceilalți cai sărind și, când veni rândul lui, decise că nu voia să ia parte la o asemenea nebunie. În mijlocul barajului de piatră, cu apele turbulente bubuind în jurul lor, duse o luptă îndârjită cu Jim. Se cambra și plonja, pierzându-și și recăpătându-și echilibrul, se trăgea în spate și dădea din cap în toate părțile. Jim se ținea de el în timp ce era aruncat încolo și încoace, strigând un șir de insulte și de amenințări pe un ton care se voia liniștitor și plăcut.

– Creatură nebună, o să te fac momeală pentru lei.

Într-un târziu, reuşi să ţină capul lui Drumfire într-o poziţie din care putea să se arunce în spinarea lui. După ce reuşi să încalece, putu să-l domine şi să-l forţeze pe Drumfire să meargă până pe margine, unde curentul făcu restul. Săriră împreună şi, în timpul căderii îndelungate, calul se desprinse de Jim. Dacă Drumfire ar fi aterizat peste el, l-ar fi zdrobit, dar reuşi să se arunce într-o parte şi, imediat ce Drumfire scoase capul la suprafaţă, îl apucă zdravăn de coamă şi înotă cu el către locul unde se aflau Louisa şi ceilalţi cai.

Doar Bakkat stătea încă în vârful cascadei. Îi făcu un semn scurt lui Jim ca să-l îndemne să coboare în aval, apoi se întoarse pe stratul de piatră neagră, cercetând pentru a doua oară suprafaţa ca să vadă dacă-i scăpase ceva.

În sfârşit mulţumit, se îndreptă spre locul unde restul turmei traversase roca neagră. Acolo făcu o vrajă de tăinuire care să orbească duşmanul. Îşi ridică fusta din piele şi urină, pişcând intermitent apa cu degetul mare şi cu arătătorul şi învârtindu-se în cerc.

– Xhia, ucigaş de femei nevinovate, cu vraja asta îţi închid ochii, ca să nu vezi soarele deasupra ta la amiază.

Lăsă să curgă un şuvoi puternic.

– Xhia, iubitor de spirite întunecate, cu vraja asta îţi astup urechile, ca să nu auzi ţipătul elefanţilor sălbatici.

Trase un vânt odată cu efortul de a elibera următorul jet, apoi sări şi râse.

– Xhia, străin de obiceiurile şi tradiţiile propriului trib, cu vraja asta îţi astup nările, ca să nu simţi mirosul propriului tău rahat.

Cu vezica golită, desfăcu un corn de duiker de la cingătoare, scutură pulberea cenuşie şi o lăsă să zboare purtată de briză.

– Xhia, duşmanul meu până la moarte, îţi amorţesc toate simţurile, ca să treci prin locul ăsta fără să ghiceşti despărţirea urmelor.

În cele din urmă, aprinse o crenguţă uscată de tung din ceaunul de lut şi o flutură peste urmă.

– Xhia, mizerie şi excrement fără nume, cu fumul ăsta îmi ascund urma, ca să nu o poţi vedea.

Mulțumit într-un final, privi în jos, în vale, și de la distanță îi văzu pe Jim și pe ceilalți conducând caii tot pe mijlocul râului cu ape repezi. Nu aveau să iasă din apă până nu ajungeau la locul pe care el îl alesese pentru ei, la aproape o leghe în aval. Bakkat se uită cum dispăreau după o cotitură a râului.

Caii și măgarii pe care îi lăsau în urmă ca momeală se împrăștiaseră deja prin vale și pășteau liniștiți. Bakkat merse după ei, alese un cal și încălecă. Fără să se grăbească și fără să sperie turma, îi adună pe toți și începu să se îndepărteze de râu, traversând cumpăna apelor în următoarea vale abruptă.

Merse mai departe încă cinci zile, șerpuind fără țintă prin terenul muntos, fără să încerce să ascundă urma. În seara celei de-a cincea zi, își legă de picioare copitele antilopei-de-munte ucise. Apoi abandonă turma de măgari și de cai și se îndepărtă, imitând umbletul și lungimea pasului unei antilope vii. După ce ajunse suficient de departe, făcu încă o vrajă ca să-l orbească pe Xhia, în cazul prea puțin probabil în care dușmanul lui ar fi reușit să descopere urma până acolo.

Acum era convins că Xhia nu putea să descopere locul în care grupul se despărțise pe rocă și că avea să urmeze urmele mai numeroase și mai clare ale turmei. Când o prindea din urmă, avea să găsească o fundătură.

Acum putea, în sfârșit, să se întoarcă pe un drum ocolit spre valea fluvială unde se despărțise de Jim și de ceilalți. Când ajunse acolo, nu se miră să vadă că Jim îi urmase instrucțiunile întocmai. Ieșise din râu pe porțiunea stâncoasă a malului aleasă de Bakkat și făcuse cale întoarsă spre est. Bakkat merse după ei, ștergând cu grijă cele câteva urme lăsate de ceilalți. Folosi o mătură făcută din creanga unui arbore tung magic. Când se îndepărtă de râu, Bakkat făcu a treia vrajă ca să zăpăcească urmăritorii, apoi plecă în pas mai alert. Acum, era cu aproape zece zile în urma lui Jim, dar merse atât de repede, încât, chiar și pe jos, reuși să-i ajungă după doar patru zile.

Simți mirosul focului de tabără cu mult înainte de a ajunge acolo. Se bucură să afle că, după ce luaseră masa de seară, Jim stinsese focul cu un strat greu de nisip, apoi plecase mai departe pentru a petrece noaptea într-un loc mai bine protejat.

Bakkat dădu aprobator din cap: numai un prost ar dormi lângă propriul foc când știe că ar putea fi urmărit. Când se furișă în tabără, îl găsi pe Zama pe post de santinelă. Bakkat trecu pe lângă el cu ușurință și, când Jim se trezi la prima rază de lumină a dimineții, îl văzu în apropiere de el.

– Somoya, când sforăi, faci leii de rușine, îl salută el.

Când Jim își reveni din șoc, îl îmbrățișă.

– Jur pe Kulu Kulu, Bakkat, că te-ai făcut și mai mic de când te-am văzut ultima dată. În curând o să te pot duce în buzunar.

Mergând înainte călare pe Frost, Bakkat îi conduse direct spre stânca uriașă ce bloca drumul spre capătul văii ca o fortăreață. Jim își dădu pălăria pe ceafă și se uită în sus, la peretele de piatră.

– Nu avem pe unde trece, zise el clătinând din cap.

Mult deasupra lor, vulturii survolau stânca cu aripile lor late, aterizând pe marginile de lângă cuiburile masive construite din bețe și crenguțe.

– Bakkat o să găsească o cale, îl contrazise Louisa.

Avea deja o încredere deplină în micul boșiman. Nu cunoșteau nicio limbă în care ar fi putut vorbi amândoi, dar în serile petrecute lângă foc stăteau deseori unul lângă altul, comunicând prin gesturi și expresii ale feței și râzând la glumele pe care păreau să le înțeleagă amândoi perfect. Jim se întreba cum de putea să fie gelos pe Bakkat, dar adevărul era că Louisa nu se simțea la fel de în largul ei cu el cum se simțea cu boșimanul.

Urcară tot mai sus, direct către peretele solid de stâncă. Louisa rămăsese în urmă ca să călărească lângă Zama, care ducea cei doi cai de rezervă în spatele coloanei. Zama fusese protectorul și însoțitorul ei permanent în zilele acelea lungi și grele în care fugeau de Keyser, în timp ce Jim era ocupat să păzească drumul și să țină urmăritorii la distanță. Și cu Zama avea o relație bună. Zama o învăța limba pădurilor și, cum ea prindea cu ușurință orice altă limbă, făcea progrese remarcabile.

Jim ajunsese să înțeleagă că Louisa avea o calitate care-i atrăgea pe ceilalți și încerca să-și dea seama care era aceasta. Se gândi la prima lor întâlnire de pe puntea navei de prizonieri. În cazul lui, atracția fusese imediată și covârșitoare. Încerca să formuleze acest lucru în cuvinte. Era faptul că emana un sentiment de compasiune și de bunătate? Nu știa sigur. Părea că numai față de el se ascundea în spatele armurei defensive căreia el îi spunea ace de arici; cu ceilalți era deschisă și prietenoasă. Era derutant și uneori se simțea ofensat. Ar fi vrut să călărească alături de el, nu de Zama.

Simțindu-i probabil privirea, ea întoarse capul spre el. Chiar și de la distanța aceea, ochii ei erau de un albastru extraordinar. Ea îi zâmbi prin vălul subțire de praf ridicat de copitele cailor.

Bakkat se opri la jumătatea drumului acoperit de grohotiș.

– Așteaptă-mă aici, Somoya, zise el.

– Unde te duci, prietene? întrebă Jim.

– Mă duc să vorbesc cu strămoșii mei și să le duc un dar.

– Ce dar?

– Ceva de mâncare și ceva frumos.

Bakkat deschise săculețul de la cingătoare și scoase o fâșie de *chagga* de antilopă cât o jumătate din degetul lui mare pe care o păstrase și o aripă uscată de nectarinidă. Penele fluorescente luceau ca smaraldele și rubinele. Descălecă și-i dădu lui Jim frâiele lui Frost.

– Trebuie să cer voie să intru în locurile sacre, explică el, apoi dispăru printre protee și arbori de sirop. Zama și Louisa se apropiară și scoaseră șeile de pe cai, așezându-se pentru a se odihni. După un timp, pe când moțăiau la umbra proteelor, auziră o voce omenească, slabă din cauza distanței, al cărei ecou răsuna de-a lungul stâncii. Louisa se ridică în picioare și privi în sus, pe pantă.

– Ți-am zis că Bakkat știe o cale, strigă ea.

Deasupra lor, micul boșiman le făcea semn să-l urmeze de la baza stâncii. Înșeuară caii în grabă și urcară după el.

– Uitați! Oh, uitați! exclamă Louisa, arătându-le o crestătură verticală care despica fața stâncii de la baza ei până pe culme. E ca o poartă, e intrarea într-un castel.

Bakkat luă frâiele lui Frost de la Jim și conduse calul spre deschizătura întunecată. Descălecară cu toții și-l urmară, ducându-și fiecare calul. Pasajul era atât de îngust, încât erau nevoiți să meargă în șir indian, iar scărițele de fier aproape zgâriau pereții stâncoși de pe o parte și alta. Pe ambele părți, piatra netedă ca sticla părea să se întindă până în înaltul albastru de deasupra lor. Cerul părea îndepărtat și semăna cu tăișul unei florete. Zama mâna caii de rezervă în deschizătura din spatele lor, dar sunetul copitelor era estompat de nisipul alb și moale de pe jos. Vocile lor răsunau ciudat în spațiul îngust al pasajului, care șerpuia prin adâncimile de piatră.

– Oh, priviți! Priviți! strigă Louisa încântată, arătând spre desenele care acopereau pereții de la bază până la nivelul ochilor. Cine a făcut desenele astea? Cu siguranță nu e mâna oamenilor, ci a zânelor.

Desenele înfățișau oameni și animale, turme de antilope ce galopau nebunește pe piatra netedă și omuleți gingași care le urmăreau cu săgețile în arc, gata să tragă. Erau turme de girafe, pictate cu ocru și alb, cu gâturi lungi și sinuoase împletite ca șerpii. Erau rinoceri negri și amenințători, cu coarnele de pe nas mai lungi decât omuleții vânători care-i înconjurau, trăgând în ei cu săgeți și făcând sângele roșu să picure în băltoace sub copitele lor. Erau elefanți, păsări și șerpi, întreaga abundență a creației.

– Cine a pictat astea, Bakkat? întrebă Louisa din nou.

Bakkat înțelese sensul întrebării, dar nu și limba în care vorbea. Se întoarse pe spatele lui Frost și-i răspunse cu un șir de cuvinte plescăite, care semănau cu trosnetul unor rămurele.

– Ce spune? zise Louisa întorcându-se spre Jim.

– Au fost pictate de tribul lui, de bunii și străbunii lui. Sunt visurile de vânătoare ale poporului său – imagini care slăvesc curajul și frumusețea prăzii, precum și iscusința vânătorilor.

– E ca o catedrală, spuse Louisa, cu vocea mică de uimire.

– Chiar este o catedrală, încuviință Jim. E unul dintre locurile sfinte ale triburilor San.

Desenele acopereau pereții pe ambele părți. Unele erau probabil străvechi, căci vopseaua se ștersese și se cojise, iar alți

artişti pictaseră pe deasupra, însă imaginile fantomatice ale vremurilor se amestecau şi formau o tapiserie infinită. În cele din urmă se făcu linişte, pentru că sunetul vocilor părea un sacrilegiu în locul acela.

În cele din urmă, stânca se deschise în faţa lor şi înaintară spre fâşia verticală şi îngustă de lumină a soarelui din capătul pasajului. Apoi ieşiră prin despicătura din stâncă şi soarele îi orbi. Se treziră sus, deasupra lumii, având în faţă o privelişte care-i lăsa muţi şi înmărmuriţi. Câmpii vaste se întindeau la nesfârşit, împletite cu nervuri verzi pe unde curgeau râuri şi presărate cu porţiuni de păduri întunecate. Dincolo de câmpii, aproape cât vedeai cu ochii, se înălţa o infinitate de dealuri, şiruri nesfârşite precum colţii zimţaţi ai unui rechin monstruos, pierzându-se în depărtări în nuanţe de violet şi de albastru, până se contopeau cu azuriul înaltului cer african.

Louisa nu-şi imaginase vreodată o boltă atât de înaltă şi un ţinut atât de întins şi privea totul în tăcere, cu o expresie fascinată. Jim nu mai rezistă. Era ţinutul lui şi ar fi vrut să-l împartă cu ea. Şi să-l iubească aşa cum îl iubea şi el.

– Nu e minunat?

– Dacă n-aş fi crezut în Dumnezeu, acum m-aş fi convins, şopti ea.

Ajunseră la râul Gariep a doua zi de dimineaţă, în locul unde acesta se revărsa din munţi. De-a lungul veacurilor, apele lui săpaseră o trecătoare adâncă în piatră. Fluviul era lat şi verde ca mărul după topirea zăpezilor din zonele înalte.

După trecerea prin munţi, aerul de aici li se părea cald şi mângâietor. Malurile râului erau străjuite de arbuşti de spinul-dulce[1] şi de sălcii sălbatice, acoperite cu flori de primăvară. Păsările-ţesător, cu penaj de culoarea şofranului, ciripeau şi fâlfâiau din aripi, împletindu-şi cuiburile ce păreau nişte

[1] În original, *sweet thorn*, denumire populară a speciei de acacia *Vachellia karroo* (n.tr.)

coşuri pe crengile plecate ale sălciilor. Cinci masculi kudu[1] se adăpau la malul apei. Îşi ridicară coarnele mari şi spiralate, uluiţi de cavalcada de cai ce coborau pe malul îndepărtat al vadului. Apoi fugiră printre desişurile de spinul-dulce, cu coarnele pe spate şi cu apa picurându-le de pe bot.

Jim trecu fluviul primul şi scoase un chiot triumfător când examină urmele adânci săpate de roţi îmbrăcate în oţel în pământul moale de pe malul opus.

– Căruţele! strigă el. Au trecut pe aici în urmă cu mai puţin de o lună!

Continuară drumul în mare grabă, căci Jim abia îşi putea înfrâna nerăbdarea. De la kilometri distanţă, zări singurul *kopje* din câmpia din faţă. O pădure de arbori spinul-cămilei înconjura baza dealului şi pante conice se înălţau abrupt spre contrafortul de rocă cenuşie. Acesta forma un soclu pentru sculptura naturală ciudată, şlefuită de vânt, care se afla în vârf. Avea aspectul unui babuin ghemuit, cu creştetul bombat şi cu fruntea joasă şi teşită, cu botul alungit îndreptat spre nord, privind către câmpia de culoarea leilor, pe care se plimbau nestingherite turme de antilope în nuanţa scorţişoarei.

Jim îşi luă picioarele de pe scăriţe şi se ridică pe spatele lui Drumfire. Prin lentila telescopului, cercetă baza acelui *kopje* îndepărtat. Râse de bucurie când surprinse o sclipire albă în lumina soarelui, ca vela unei nave înalte în depărtare.

– Căruţele! Sunt acolo, ne aşteaptă.

Coborî în şa, iar Drumfire ţâşni în faţă şi-l purtă în galop.

Tom Courtney porţiona vânatul ucis în dimineaţa aceea. Sub cortul lipit de căruţă, un servitor întorcea maneta, iar altul punea fâşii de carne proaspătă în maşinăria de făcut cârnaţi. Sarah stătea la ţeava pe care ieşea pasta şi umplea intestinele lungi de porc. Tom se îndreptă de spate şi privi spre

[1] Specie de antilopă întâlnită mai ales în zonele împădurite din estul şi sudul Africii (n.tr.)

savană, zărind norul de praf din depărtare ridicat de copite. Își scoase pălăria și o folosi ca să-și ferească ochii de strălucirea albă și nemiloasă.

– Călăreț! îi strigă el lui Sarah. Vine în goană.

Ea ridică ochii, dar întoarse mai departe printre degete colacii lungi de cârnați.

– Cine e? întrebă ea.

Instinctul ei de mamă îi spunea cine era, dar nu voia să atragă ghinionul spunându-i numele înainte să-i vadă fața.

– E chiar el! strigă Tom. Altfel îmi rad barba. Cred că diavolul ăsta mic a reușit să-și ia picioarele la spinare și să scape de Keyser.

Așteptaseră săptămâni întregi, îngrijorați și încercând să se încurajeze reciproc, spunându-și că Jim era în siguranță. Dar speranța scădea odată cu trecerea zilelor lungi. Acum, ușurarea și bucuria se dezlănțuiau pe deplin.

Tom apucă un căpăstru de pe stativul din spatele căruței și alergă la unul dintre caii priponiți la umbră. Îi strecură călușul între fălci și strânse curelușa de pe față. Ignoră șaua și urcă pe spinarea calului, pornind în galop să-și întâmpine fiul.

Jim îl văzu venind și se ridică în scărițe, fluturându-și pălăria deasupra capului, chiuind și strigând ca un nebun. Alergară unul spre celălalt și, când ajunseră alături, descălecară și se strânseră în brațe. Se îmbrățișau, se băteau unul pe altul pe spate și dansau în cerc, încercând să se ridice reciproc în aer. Tom ciufuli părul lung al lui Jim, trăgându-l de urechi și răsucindu-le dureros.

– Ar trebui să te omor cu bătaia, *skellum*[1] mic ce ești, îl mustră el. Ne-ai făcut pe maică-ta și pe mine să trăim cele mai negre zile. Îl ținu puțin la distanță și se încruntă la el afectuos. Nu știu de ce ne-am bătut capul. Ar fi trebuit să-l lăsăm pe Keyser să te prindă și... călătorie sprâncenată! Vocea îi suna gâtuit și îl îmbrățișă din nou. Hai, băiete! Maică-ta te așteaptă. Sper să-ți tragă o chelfăneală pe cinste.

[1] Pușlama, ștrengar, în dialect scoțian (n.tr.)

Întâlnirea dintre Jim și Sarah fu mai puțin furtunoasă, dar mult mai duioasă decât cea cu tatăl lui.

– Ne-am făcut atâtea griji pentru tine, îi zise ea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu din toată inima că ai scăpat cu bine.

Apoi, primul ei gând fu să-i dea de mâncare. Printre îmbucăturile de ruladă cu dulceață și tartă cu lapte, Jim le istorisi o variantă plină de culoare, deși prescurtată, a aventurilor sale de după despărțirea de ei. Nu pomeni nimic de Louisa și toți băgară de seamă această scăpare.

În cele din urmă, Sarah nu se mai putu stăpâni. Se așeză dinaintea lui și-și înfipse pumnii în șolduri.

– Toate bune și frumoase, James Archibald Courtney, dar cum e cu fata?

Jim se înecă cu tarta și îi privi cu un aer rușinat. Părea să nu-și mai găsească cuvintele.

– Spune tot, băiete! zise Tom, susținându-și nevasta. Cum e cu fata... sau femeia... sau ce-o mai fi ea?

– O s-o cunoașteți. Vine acum, spuse Jim cu vocea stinsă, arătând spre caii și călărețiii care veneau spre ei străbătând câmpia și ridicând la rândul lor un nor de praf.

Tom și Sarah stăteau alături și îi priveau apropiindu-se.

Apoi, Tom vorbi primul.

– Eu nu văd nicio fată, zise el hotărât. Pe Zama și pe Bakkat îi văd, dar pe ea, nu.

Jim sări de la masa instalată pe capre de lemn și se duse lângă ei.

– Trebuie să fie...

Vocea începu să îi ezite și-și dădu seama că tatăl lui avea dreptate. Louisa nu era cu ei. Alergă să-i întâmpine pe Zama și pe Bakkat când aceștia intrară în tabără.

– Unde e Welanga? Ce-ați făcut cu ea?

Zama și Bakkat se uitară unul la altul, așteptând fiecare să vorbească celălalt. În astfel de momente, Bakkat rămânea mereu tăcut. Zama ridică din umeri și-și asumă responsabilitatea de a răspunde.

– Nu vrea să vină, zise el.

– De ce nu? strigă Jim.

– Se teme.

– Se teme? Jim era nedumerit. Păi, de ce să se teamă?

Zama nu răspunse, dar se uită cu subînțeles la Tom și la Sarah.

– Bun moment și-a ales să ezite!

Jim alergă spre Drumfire, care savura ovăzul din traista legată de gât.

– Mă duc s-o aduc, zise el.

– Nu, Jim! spuse Sarah blând, dar pe un ton care-l făcu să se oprească pe loc.

Se uită la mama lui.

– Pune șaua pe Sugarbush pentru mine, îi zise ea. Mă duc eu la ea.

Urcată pe cal, îl privi pe Jim.

– Cum o cheamă?

– Louisa, răspunse el. Louisa Leuven. Vorbește bine engleza.

Sarah dădu aprobator din cap.

– S-ar putea să dureze ceva vreme, îi zise ea soțului ei. Să nu cumva să vii să mă cauți, ai auzit?

Îl știa pe Tom de când era o copilă și-l iubea mai mult decât se putea spune în cuvinte, dar știa că uneori avea tactul unui bivol rănit. Smuci hățurile și Sugarbush ieși în galop din tabără.

Văzu fata de la aproape un kilometru distanță, stând sub un arbore de spinul-cămilei, pe o creangă uscată și ruptă, cu Trueheart legată alături. Louisa se ridică imediat în picioare când o văzu pe Sarah călărind spre ea. Pe câmpia întinsă, era o siluetă mică și izolată. Sarah ajunse în dreptul ei și trase hățurile lui Sugarbush.

– Tu ești Louisa? Louisa Leuven?

– Da, doamnă Courtney.

Louisa își scoase pălăria și părul i se răsfiră pe spate. Sarah clipi uimită văzând abundența aurie a pletelor ei. Louisa făcu o reverență scurtă și așteptă respectuoasă să i se vorbească din nou.

– De unde știi cine sunt? întrebă Sarah.

– Seamănă perfect cu dumneavoastră, doamnă, explică Louisa, și mi-a povestit totul despre dumneavoastră și tatăl lui.

Avea vocea joasă și dulce și tremura, gata să plângă.

Sarah era uluită. Nu era deloc așa cum se așteptase. Dar *ce* se așteptase să vadă la o evadată? Sfidare neînduplecată? Dezgust față de viață? Viciu și depravare? Se uită în ochii aceia albaștri și nu văzu niciun cusur în ei.

– Ești foarte tânără, Louisa.

– Da, doamnă, zise ea cu glasul gâtuit. Îmi pare foarte rău. N-am vrut ca Jim să aibă necazuri. N-am vrut să-l iau de lângă dumneavoastră.

Pe obraji îi curgeau lacrimi tăcute, ce sclipeau ca pietrele scumpe în lumina soarelui.

– N-am făcut nimic rău împreună, vă jur!

Sarah coborî de pe spinarea lui Sugarbush și se apropie de ea. O luă pe după umeri, iar Louisa se agăță de ea. Sarah știa că ceea ce făcea era periculos, dar instinctele ei materne erau puternice, iar fata era atât de tânără... Aura de inocență care o înconjura era aproape palpabilă. Sarah se simți atrasă în mod irezistibil de ea.

– Gata, copilă!

Sarah o conduse încet la umbră și se așezară alături pe creanga uscată.

Vorbiră până când soarele ajunse la zenit, începând apoi să coboare încet pe cer. În primele momente, întrebările lui Sarah fură scrutătoare și Louisa se împotrivi dorinței de a lăsa garda jos și de a-i permite acestei străine să intre în intimitatea ei. Experiența ei amară o învățase că diavolul își poate ascunde deseori firea în spatele unui exterior plăcut.

Răspunsurile Louisei erau deschise și derutant de sincere. Nu evita deloc privirea pătrunzătoare a lui Sarah. Părea înduioșător de dornică să-i facă pe plac, iar Sarah simți că reținerile ei dispar.

În cele din urmă, luă mâna fetei.

– De ce-mi spui toate astea, Louisa? o întrebă ea.

– Pentru că Jim și-a riscat viața ca să mă salveze și fiindcă sunteți mama lui. Vă datorez măcar atât.

Sarah simți că i se umpleau și ei ochii de lacrimi. Rămase tăcută o vreme și încercă să se stăpânească.

În cele din urmă, Louisa sparse tăcerea.

– Știu la ce vă gândiți, doamnă Courtney. Vă întrebați de ce mă aflam pe o navă de prizonieri. Vreți să știți de ce anume mă fac vinovată.

Sarah știa că nu era în stare să nege. Bineînțeles că voia să știe răspunsul. Singurul ei fiu era îndrăgostit de fata aceasta și trebuia să afle.

– O să vă povestesc, zise Louisa. Nu am spus nimănui, cu excepția lui Jim, dar acum o să vă spun și dumneavoastră.

Și îi povesti. Când termină, Sarah plângea alături de ea.

– E târziu, zise ea. Se uită la înălțimea soarelui și se ridică în picioare. Hai, Louisa, acum mergem acasă.

Tom Courtney fu uimit când văzu că soția lui plânsese. Avea ochii umflați și roșii. Nu-și amintea când se întâmplase asta ultima oară, pentru că Sarah nu vărsa lacrimi prea des. Nu descălecă și nici nu făcu vreun gest ca să-i prezinte fata palidă care intră călare alături de ea în tabără.

– Trebuie să fim singure o vreme, până când Louisa va fi pregătită să te cunoască, îi spuse ea hotărâtă, iar fata ținu capul plecat și-și feri ochii când trecu pe lângă el, ducându-se spre ultima căruță din șir.

Cele două femei dispărură în spatele paravanului, o cortină de pânză din spatele căruței, iar Sarah chemă servitorii să aducă o cadă din cupru și găleți cu apă caldă de pe foc. Cufărul misterios care fusese încărcat în căruță din porunca ei și pe care îl căraseră cu ei de la High Weald conținea tot ce îi trebuia fetei.

Cei doi bărbați stăteau alături lângă foc, pe scaune de tabără *riempie*, cu spătar și șezut din legături împletite din piele neargăsită, de la care le venea și numele. Sorbeau din cănile cu cafea, iar Tom adăugase și un strop generos de gin olandez în

băutura sa. Încă discutau despre tot ce se întâmplase în familie de la ultima lor întâlnire și plănuiau ce era de făcut în continuare. Evitau amândoi cu tact să pomenească de Louisa și de rolul ei în aceste planuri. Cel mai mult se apropiase Tom de subiect, spunând:

– E treabă de femei. O s-o lăsăm pe mama ta să hotărască.

Se înnoptase, iar pe câmpie urlau șacalii.

– Ce face oare mama ta? se lamentă Tom. A trecut de mult ora cinei și mi-e foame.

De parcă l-ar fi auzit, Sarah ieși de după ultima căruță cu un felinar în mână, ducând-o de mână pe Louisa. Când ajunseră la lumina focului, amândoi se uitară năuciți la fată. Jim era la fel de șocat ca și tatăl lui.

Sarah îi spălase părul Louisei cu săpun cu aromă de levănțică adus din Anglia, apoi i-l uscase, îl pieptănase, îi scurtase vârfurile tocite și i-l legase cu o panglică de satin. Acum îi atârna pe spate ca un val lucios. Avea bluza încheiată cu viincios la gât și la mâneci. Fusta plină lăsa să i se vadă doar gleznele de sub tiv. Ciorapii albi ascundeau cicatricele de-abia vizibile de la lanțuri.

Lumina focului îi scotea în evidență perfecțiunea netedă a pielii și mărimea ochilor. Tom continua să se holbeze la ea, așa că Sarah preîntâmpină orice remarcă amuzantă care i-ar fi trecut prin cap.

– Aceasta este prietena lui Jim, Louisa Leuven. S-ar putea să rămână cu noi o vreme. Era o afirmație modestă. Louisa, acesta e soțul meu, domnul Thomas Courtney.

Louisa făcu o reverență grațioasă.

– Fii bine-venită, Louisa, se înclină Tom.

Sarah zâmbi. Nu-l mai văzuse de mult făcând asta – soțul ei nu era genul curtenitor. „Nu e tocmai o scursură din închisoare, Tom Courtney, își zise ea satisfăcută. Îți prezint în schimb o narcisă galbenă olandeză."

Se uită la fiul ei și-i văzu expresia. „Cât despre Jim, părerea lui e clară. Se pare că Louisa a fost unanim acceptată în clanul Courtney."

Mai târziu, Sarah și Tom se cuibăriră sub pături în cămășile de noapte: chiar și acolo, în câmpie, nopțile erau friguroase.

Timp de douăzeci de ani, dormiseră ca niște linguri, fiecare mulându-și trupul după celălalt, schimbând locul atunci când se întorceau, fără să se trezească sau să se desprindă unul de altul. În noaptea aceea, stăteau într-o tăcere tensionată, nedorindu-și vreunul să vorbească primul.

Tom fu cel care cedă.

– E chiar frumoasă, îndrăzni el să spună.

– Ai putea spune asta, încuviință Sarah. Ba chiar ai putea spune că nu e o scursură din închisoare.

– N-am spus niciodată așa ceva.

Tom se ridică indignat în capul oaselor, dar ea îl trase înapoi și se cuibări confortabil în umflătura caldă a abdomenului lui.

– Ei bine, dacă am zis, acum îmi retrag cuvintele.

Ea știa ce însemna pentru el să recunoască faptul că greșise și se înduioșă.

– Am vorbit cu ea, spuse Sarah. E o fată bună.

– Ei bine, dacă așa spui tu, atunci e în regulă.

Începea să-i ia somnul.

– Te iubesc, Tom Courtney, murmură ea somnoroasă.

– Te iubesc, Sarah Courtney, răspunse el. Tânărul Jim o să fie un băiat norocos dacă Louisa îl va face măcar pe jumătate atât de fericit cât mă faci tu pe mine.

De obicei, el lua în râs sentimentalismul excesiv. Era o afirmație rară.

– Măi să fie, Tom Courtney! Încă reușești să mă uimești uneori, șopti ea.

Se treziră cu toții cu mult înaintea zorilor. Louisa apăru din căruța trasă alături de cea a lui Tom și Sarah. Fusese trimisă intenționat acolo de Sarah, care îl distribuise pe Jim în cea mai îndepărtată căruță. Dacă s-ar fi petrecut vreo prostioară în timpul nopții, ar fi auzit până și cea mai mică șoaptă.

„Biata copilă, se gândi Sarah zâmbind în sinea ei. A trebuit să-l asculte pe Tom sforăind toată noaptea." În orice caz, precauțiile ei se dovediseră inutile: Tom și șacalii oferiseră un

adevărat spectacol vocal, iar din căruța Louisei nu se auzise nici măcar o șoaptă.

Când Louisa o văzu pe Sarah deja la focul de gătit, dădu fuga să o ajute să pregătească micul dejun și în curând începură să pălăvrăgească ca niște prietene. În timp ce Louisa întindea cârnații pe grătarul sfârâind, Sarah turna aluatul pe plita întinsă, privindu-l cum se transforma în clătite.

Tom și Jim inspectau deja căruțele aduse de Tom de la Cap. Erau vehicule mari și puternice, construite în colonie după un model care se schimba constant ca să se adapteze la condițiile aspre din Africa. Mergeau pe patru roți, iar cele două din față erau folosite pentru cârmit. Pivotul-axă din față era conectat la *disselboom*, tija principală de tragere, care era lungă și solidă. Cei doisprezece boi erau înhămați doi câte doi, cu un sistem simplu de juguri, cuie și frânghii din piele neargăsită. Hamurile principale (sau *trek-tow*) erau legate de la un capăt la celălalt de *disselboom*. Roțile din spate erau mult mai mari în diametru decât cele din față.

Corpul vehiculului era încăpător, având cinci metri și jumătate, cu o lățime de peste un metru. În partea din față, laturile aveau șaizeci de centimetri înălțime, ajungând până la nouăzeci la coadă. De-a lungul ambelor laturi, cleme din fier fixau stâlpii arcuiți din lemn, peste care era întins cortul. Interiorul avea o înălțime de aproximativ un metru și jumătate, așa că un om înalt trebuia să plece capul pentru a intra. Cortul avea două straturi. O foaie exterioară de pânză solidă îi asigura impermeabilitatea sau cel puțin proteja de pătrunderea cantităților mari de apă de ploaie. O rogojină din fibră de nucă de cocos, împletită din cojile de nucă, izola interiorul de căldura soarelui. Draperiile lungi de la capete se numeau foaia din față și foaia din spate. Locul vizitiului era un cufăr mare, care se întindea pe toată lățimea căruței; mai era un cufăr asemănător în capătul opus – cufărul din față și cel din spate. Pe exteriorul corpului vehiculului și sub scândurile ce formau fundul căruței erau șiruri de cârlige din fier, de care se agățau oale și tigăi, saci din pânză, butoaie cu praf de pușcă și alte obiecte grele.

În interior, pe un alt șir de cârlige, se aflau buzunare pătrate cusute în lateral, în care se țineau haine de schimb, piepteni, perii, săpun și prosoape, tutun și pipe, pistoale, cuțite și orice era necesar în caz de urgență. Mai erau și cârlige ajustabile care susțineau patul spațios și confortabil în care dormea călătorul. Cu ajutorul cârligelor, acesta putea fi ridicat sau coborât, pentru a face loc pentru bagaje, cutii și butoaiele adăpostite dedesubt. La fel ca scaunele de tabără, patul era alcătuit din *reimpies* din piele netăbăcită, împletită încrucișat precum corzile din intestine de pisică ale rachetelor folosite la jocul regal de tenis.

Tom adusese patru asemenea vehicule enorme și boii necesari pentru a le trage. Fiecare avea nevoie de câte un vizitiu priceput și de un *voorloper*, un flăcău care să conducă boii din față de căpăstrul din piele de kudu înnodat la baza coarnelor.

Toate cele patru căruțe erau încărcate și, după micul dejun, Sarah și Louisa fură chemate să facă un inventar al bunurilor. Pentru asta, căruțele trebuiau descărcate și toate lucrurile verificate. Tom, ca fost căpitan de vas, alcătuise un conosament detaliat, iar Jim trebuia să știe exact unde se afla fiecare lucru. Ar fi fost o treabă frustrantă și o mare pierdere de timp dacă în sălbăticie ar fi fost nevoiți să descarce toate căruțele ca să găsească un cui de osie, potcoave sau un scul de sfoară.

Chiar și Jim se minuna de câte lucruri adusese tatăl lui.

– E moștenirea ta, băiete, și nu mai capeți nimic în plus. Folosește-o cu înțelepciune.

Cufărul uriaș din lemn galben pe care Sarah îl pregătise pentru Louisa era așezat în fundul căruței ce avea să fie casa ei în lunile sau anii care aveau să urmeze. Erau acolo piepteni și perii, ace și ață, o garderobă întreagă, suluri de pânză ca să croiască alte haine, mănuși și bonete ca să-i protejeze pielea delicată de soare, foarfeci și o pilă de unghii, doctorii și săpunuri englezești parfumate. Mai era și o carte groasă de rețete și recomandări scrise de mâna lui Sarah, cunoștințe practice neprețuite pentru a găti orice, de la trompă de elefant la ciuperci sălbatice, pentru a face săpun sau pentru a tăbăci pielea; liste cu ierburi sălbatice medicinale și cu plante și tuberculi comestibili; leacuri

pentru insolaţie, pentru dureri de stomac sau cauzate de ieşirea primilor dinţi la bebeluşi. Mai exista şi o mică bibliotecă ce conţinea, printre altele, un lexicon medical publicat la Londra şi un almanah care începea în anul 1731, Biblia, cerneală, stilouri şi hârtie de scris, o cutie cu acuarele şi pensule, teancuri de hârtie de pictat de bună calitate, andrele şi lână, un sul de piele tăbăcită moale pentru partea de sus a încălţărilor – talpa se făcea din piele netăbăcită de bivol. Mai erau şi cearşafuri, pături, perne umplute cu pene de gâşte sălbatice, şaluri şi ciorapi împletiţi, o pelerină frumoasă din blană de şacal, o haină lungă din piele de oaie şi o capă impermeabilă din foaie de cort cu glugă. Acestea erau doar jumătate din lucruri.

Cufărul lui Jim era mai mic şi conţinea hainele lui vechi şi purtate, briciul de ras şi cureaua de ascuţit, cuţitele de vânătoare şi cele de jupuit, undiţele şi acele de pescuit, cutia cu iască în care avea cremenea şi amnarul, o lupă, un telescop de rezervă, precum şi alte obiecte la care nici nu s-ar fi gândit. Toate dovedeau grija mamei pentru bunăstarea lui. Mai erau o haină impermeabilă din foaie de cort şi o pălărie cu borul larg din acelaşi material, eşarfe şi mănuşi, fulare şi ciorapi de lână, douăsprece sticle cu amestec din extras de lăptucă pentru tuse şi douăsprezece medicamente pentru diaree recomandate de doctorul Chamberlain.

Când ajunseră la lista cu diverse provizii şi materiale, lui Jim i se păru nesfârşită. În cap de listă se aflau opt cufere pătrate cu boabe de cafea, ajungând la o cantitate de trei sute şaizeci de kilograme, şi aproape o sută patruzeci de kilograme de zahăr. Pe Jim îl copleşi bucuria când le văzu. Mai erau nouăzeci de kilograme de sare pentru păstrarea vânatului, patru kilograme şi jumătate de piper, o cutie mare cu praf de curry, saci cu orez, făină şi mălai, pungi cu mirodenii şi sticle cu esenţe aromate pentru tocane şi prăjituri, borcane cu gem şi butoaie cu murături din bucătăriile de la High Weald, bucăţi de brânză şi de şuncă atârnate de cârligele din căruţe. Mai erau dovleci şi ştiuleţi de porumb uscaţi, pachete şi cutii cu seminţe de legume, pentru a fi plantate acolo unde se instalau, atât cât să cultive pământul.

Pentru gătit și mâncat erau ceaune cu trei picioare, tigăi și cratițe pentru copt, fiert și prăjit, oale, grătare și ceainice, găleți pentru apă, farfurii și cănі, furculițe, linguri și polonice. Fiecare căruță era echipată cu două Fagies sau butoaie cu apă de o sută nouăzeci de litri. Mai erau și sufertașe și sticle cu apă după model milităresc, de dus pe spinarea calului. Erau douăzeci și două de kilograme de săpun galben și, după ce acesta se termina, Jim putea să facă altul din grăsime de hipopotam și cenușă de lemn.

Pentru întreținerea căruțelor, aveau două canistre de catran, care se amesteca cu grăsime animală pentru ungerea butucilor de roți, colaci grei de frânghii din piele netăbăcită, *riems* și chingi, juguri și cuie, cuie de osie pentru butuci, suluri de pânză și fibră de nucă de cocos pentru repararea corturilor. Unul dintre cuferele din spate conținea o mare varietate de unelte: sfredel, burghiu plat, rindea și cuțitoaie, dălți, o menghină grea, clești și ciocane de fierărie, precum și numeroase materiale de rezervă de fierărie și tâmplărie, inclusiv două sute de potcoave, saci de cuie și cuțite pentru șlefuirea copitelor.

– Astea sunt importante, Jim.

Tom îi arătă mojarul și pistilul de fier pentru zdrobirea mostrelor de rocă, precum și câteva tigăi pentru aur, vase late și plate cu un șanț în jurul circumferinței. În șanț se prindeau foițele grele de aur când se îndepărtau minereurile și nisipurile de râu.

– Bătrânul Humbert ți-a arătat cum se folosesc.

Humbert fusese căutătorul de aur al lui Tom, până când ficatul îi cedase după o dietă susținută de gin olandez și coniac ieftin de la Cap.

– Mai e și un butoi cu fitil – o sută optzeci de metri de fitil, ca să arunci în aer filonul când vei găsi aur.

Ca daruri și mărfuri pentru potentații și căpeteniile africane, Tom selectase provizii despre care știa că erau foarte prețuite de toate triburile sălbatice pe care le-ar fi putut întâlni în interiorul continentului: două sute de cuțite ieftine, capete de topor, saci cu mărgele venețiene în cincizeci de culori și modele diferite, oglinzi mici, cutii cu iască, colaci de sârmă subțire de cupru și alamă, din care indigenii puteau face brățări de mână și de gleznă, precum și alte podoabe.

Mai erau două șei englezești de vânătoare cu harnașament, șei de rând pentru servitori, două șei de povară pentru a căra vânatul din savană, un cort mare în formă de clopot pentru bucătărie și sala de mese, scaune pliante și mese.

Pentru vânătoare și apărare împotriva diverselor atacuri ale triburilor mai războinice, Tom adusese douăzeci de hangere navale și treizeci de muschete Brown Bess cu țeavă lisă, pe care majoritatea servitorilor le puteau încărca și cu care puteau trage cu ușurință, două puști nemțești grele pentru elefanți, care bubuiau cu putere și puteau intra direct în inima elefantului sau a rinocerului, și o pereche de puști cu țeavă dublă și două caneluri, făcute la Londra și incredibil de scumpe, atât de precise încât Jim știa din experiență că puteau doborî cu glonțul conic o antilopă kudu sau o altă antilopă sud-africană de la patru sute de pași. Mai era o pușcă mică și frumoasă, ca pentru o doamnă, făcută în Franța. Era de proveniență nobilă, pentru că închizătorul avea inserții din aur și blazonul ducilor d'Ademas. Tom i-o dăduse lui Sarah la nașterea lui Jim. Era ușoară și precisă și pe patul din lemn de alun avea o rezemătoare pentru obraz din catifea roz. Deși în ultima vreme nu mai vâna decât rar, Jim o văzuse pe mama lui doborând cu arma aceea o antilopă săritoare în fugă de la două sute de pași. Acum i-o dădea Louisei.

– S-ar putea să-ți fie de folos.

Sarah nu luă în seamă mulțumirile Louisei, iar aceasta, din impuls, o cuprinse cu ambele brațe și-i șopti:

– Voi prețui aceste daruri și-mi voi aminti mereu de bunătatea pe care mi-ați arătat-o.

Pe lângă bateria de arme, mai erau și diverse linguri pentru plumb topit, forme pentru gloanțe, vergele de încărcare, curele cu gloanțe și butoaie cu praf de pușcă. Pentru realizarea muniției, aveau cinci chintale de plumb sub formă de lingouri, douăzeci și două de kilograme de aliaj alb, ca să întărească gloanțele folosite la vânat mare, douăzeci de mii de gloanțe de plumb pregătite pentru muschete, douăzeci de butoaie de praf de pușcă brut pentru muschetele Brown Bess,

două sute de cremene la flintă, cartușe unse pentru ca gloanțele conice să stea fix în alezaj, material fin din bumbac pentru a face alte cartușe și un butoi mare cu grăsime de hipopotam pentru a le unge.

Numărul proviziilor era atât de mare, încât a doua zi, la căderea nopții, încă nu terminaseră de încărcat căruțele la loc.

– Asta poate să aștepte până mâine, zise Tom exuberant, dar acum doamnele sunt libere să ne pregătească cina.

Ultima masă luată împreună fu tulburată de tăceri melancolice, fiindcă toți se gândeau la despărțirea iminentă. Pauzele erau urmate de izbucniri de veselie forțată. În cele din urmă, Tom puse capăt cinei cu francheța lui obișnuită.

– Dimineață ne trezim devreme.

Se ridică și luă mâna lui Sarah. În timp ce o conducea spre căruța în care stăteau ei, îi șopti:

– Putem să-i lăsăm singuri? N-ar trebui supravegheați?

Sarah râse zgomotos.

– Tom Courtney, bun moment ți-ai găsit să o faci pe mironosița! Au petrecut deja săptămâni întregi în sălbăticie și se pare că urmează să mai stea câțiva ani împreună. Cu ce-i mai poți ajuta acum?

Tom zâmbi cu tristețe, apoi o ridică în brațe și o urcă în căruță. Mai târziu, în timp ce se așezau în pat, Sarah murmură:

– Nu-ți face griji în privința Louisei. Ți-am zis deja că e o fată bună, iar noi l-am crescut pe Jim să se poarte ca un domn. Nu s-a întâmplat nimic între ei până acum și nici nu o să se întâmple până la momentul potrivit. Iar atunci, nici turmele de bivoli nu-i vor mai putea împiedica. Dacă lucrurile se vor fi schimbat la următoarea noastră întâlnire, putem să ne gândim la nuntă. Din câte îmi amintesc, Tom Courtney, tu te-ai arătat mai puțin reținut când ne-am cunoscut noi, iar căsătoria ne-am organizat-o cu oarecare întârziere.

– Cel puțin în astfel de probleme ești mai înțeleaptă decât mine, recunoscu Tom și o trase mai aproape. Să știi, doamnă Courtney, că nu există turme de bivoli pe aproape care să oprească ce o să se întâmple în seara asta între noi doi.

– Într-adevăr, domnule Courtney, eşti atât de receptiv! zise ea şi chicoti ca o fetişcană.

Luaseră micul dejun şi terminaseră de încărcat proviziile când soarele alungă de tot răcoarea nopţii. Cu o pocnitură din bici, Smallboy, uriaşul vizitiu-şef, dădu semnalul de înjugare a boilor. Instrumentul formidabil era un băţ de bambus de şase metri şi jumătate lungime, cu o chingă şi mai lungă pentru bici. Fără să coboare de pe bancă sau să-şi scoată pipa de lut din gură, Smallboy putea să ucidă o muscă de pe crupa primului bou din faţă cu capătul conic al biciului din piele de kudu fără să atingă un fir de păr de pe spatele animalului.

Acum, când pocni din biciul lung, care răsună ca o împuşcătură ce putea fi auzită la o distanţă de un kilometru şi jumătate peste câmpie, băieţii care conduceau animalele alergară să înjuge boii doi câte doi şi să-i aducă din savană, unde păşteau. Îi mânară strigând insulte şi aruncând în ei cu pietricele.

– Hai, Scoţia, şarpe cu douăzeci şi doi de taţi şi o singură mamă.

– Hei! Saşiule, uită-te încoace sau te pocnesc cu altă piatră.

– Trezeşte-te, Şopârlă, *skellum* leneş!

– Dă-i înainte, Inimă-rea, nu încerca şmecherii azi.

Două câte două, animalele fură înjugate. Apoi, cele din faţă, cele mai puternice şi mai uşor de mânat, fură conduse la locul lor. Smallboy pocni din nou din biciul lui mare şi, fără să pară că fac vreun efort, boii o luară din loc, iar căruţa plină ochi porni în urma lor. La o distanţă de câteva sute de paşi una de alta, celelalte trei căruţe se alăturară caravanei. Rămâneau la o oarecare depărtare ca să evite praful ridicat de boii din faţă şi de roţile cu obezi din fier ale vehiculelor trase de animale. În spatele căruţelor venea o turmă răsfirată de cai, boi de rezervă, vaci de lapte, oi şi capre de tăiat. Deşi împrăştiate pentru păscut, erau acum ţinute într-un grup larg şi mânate la pas lejer de patru păstori. Niciunul dintre băieţi nu era mai mare de treisprezece ani, dar nici mai mic de zece. Erau o parte dintre orfanii adunaţi

de Sarah de-a lungul anilor, care se rugaseră să li se permită să se alăture măreţei aventuri a lui Somoya, pe care ei îl venerau. Pe urmele lor venea o haită pestriţă de câini corciţi, care-şi ocupau zilele vânând sau găsind vânatul rănit şi animalele rătăcite.

În curând, un singur docar mai rămase în tabăra de la Capul Babuinului. Era încărcat şi cu caii păscând în apropiere, gata să-i ducă pe Tom şi pe Sarah înapoi la High Weald. Familiei îi venea greu să se despartă. Încercau să prelungească ultima oră petrecută împreună, bând încă o cană de cafea în jurul focului mocnit, amintindu-şi toate lucrurile pe care uitaseră să şi le spună în ultimele zile şi repetând tot ce se spusese deja de multe ori.

Tom păstrase pentru final una dintre cele mai importante probleme. Scoase din docar husa din pânză de cort cu hărţi marinăreşti şi se aşeză din nou lângă Jim. Deschise husa plată şi scoase o hartă.

– Este o copie a hărţii la care am lucrat în ultimii cincisprezece ani. Am păstrat originalul şi asta e singura copie. E un document valoros, îi spuse el lui Jim.

– O să-l păstrez în siguranţă, promise fiul lui.

Tom întinse pergamentul gros pe pământ în faţa lor şi puse pietricele în fiecare colţ, ca să nu-l ridice briza uşoară a dimineţii. Jim studie topografia frumos desenată şi colorată a sudului continentului.

– Tată, habar nu aveam că eşti un artist atât de talentat.

Tatăl lui părea puţin stânjenit, uitându-se la Sarah.

– Ei bine, spuse el tărăgănat, am fost şi puţin ajutat.

– Eşti prea modest, Tom, zâmbi Sarah. Tu ai supravegheat totul.

– Bineînţeles, chicoti Tom, asta a fost partea grea. Apoi redeveni serios. Conturul coastei este precis, mai mult decât pe oricare altă hartă pe care am văzut-o vreodată. Eu şi unchiul Dorian am notat observaţiile noastre cât am navigat şi am făcut comerţ de-a lungul coastelor de est şi de vest în ultimii douăzeci de ani. Ai fost într-o astfel de călătorie cu mine, Jim, aşa că-ţi aminteşti locurile acestea. Le spuse pe nume şi i le arătă. Pe coasta de vest sunt Golful Balenelor şi portul New

Devon – l-am botezat după țara noastră veche. Pe coasta de est se află Laguna lui Frank, unde străbunicul tău și-a îngropat comoara capturată de pe galionul olandez *Standvastugheid*. E un loc bun de ancorat, adăpostit de largul mării de o intrare protejată de promontorii stâncoase. Aici, mult mai departe spre nord, este alt golf mare, căruia portughezii îi spun Natal sau Golful Crăciunului.

– Dar în porturile astea nu ai depozite, tată, interveni Jim. Știu că toate sunt locuri izolate, părăsite...

– Desigur, ai dreptate, Jim. Dar una dintre goeletele noastre trece pe acolo cam o dată la șase luni, în funcție de anotimp și de vânturi. Localnicii știu că venim regulat și ne așteaptă acolo cu piei, gumă arabică, fildeș și alte bunuri de vânzare.

Jim dădu aprobator din cap. Tom continuă:

– Pentru că ai fost deja acolo, o să recunoști toate locurile acestea atunci când le vei vedea. Știi unde sunt pietrele pentru poștă.

Acestea erau blocuri mari și plate din piatră, vopsite în culori aprinse în locuri vizibile de pe mal, sub care marinarii puteau lăsa scrisori în pachete impermeabile din foaie de cort, pe care să le găsească alte nave și să le ducă celor cărora le erau adresate.

– Dacă lași acolo o scrisoare, știi că eu sau unchiul tău o s-o găsim la timp. La nevoie, o să lăsăm și noi scrisori pentru tine.

– Sau aș putea să aștept acolo până la următoarea vizită a navelor.

– Da, Jim, ai putea face asta. Dar să fii sigur că nu întâlnești o navă a VOC-ului. Probabil că guvernatorul van de Witten a pus deja o recompensă mare pe capul tău și al Louisei.

Cu toții aveau o mină serioasă, gândindu-se la încurcătura în care se aflau cei doi tineri. Tom își continuă explicațiile ca să alunge tăcerea:

– Dar înainte să ajungi pe coastă, trebuie să traversezi sute, poate chiar mii de leghe de sălbăticie neexplorată până acum. Tom își întinse mâna cu cicatrice pe hartă. Privește spre tot ce se află în fața căruțelor. E o ocazie la care eu am tânjit toată viața. Locul în care suntem acum e cel mai îndepărtat în interiorul continentului în care am reușit vreodată să ajung.

– Nu poți să dai vina decât pe tine pentru asta, Thomas Courtney, îi spuse Sarah. Eu nu te-am împiedicat niciodată, dar tu ai fost mereu ocupat să faci bani.

– Iar acum e prea târziu. Îmbătrânesc și mă îngraș. Pe fața lui trecu o umbră de tristețe. Dar se duce Jim în locul meu. Se uită cu jind la hartă, apoi privi spre câmpie, unde șirul de căruțe se îndepărta într-un nor galben de praf și murmură: Diavol norocos ce ești, o să vezi locuri pe care oamenii civilizați nu le-au zărit până acum! Apoi se concentră din nou asupra hărții și continuă: De-a lungul anilor, l-am căutat pe fiecare om, negru, alb sau galben, despre care se știa că a călătorit dincolo de granițele coloniei de la Cap. Le-am pus tuturor o sumedenie de întrebări. Când eu și Dorian debarcam în timpul expedițiilor comerciale, îi interogam pe localnicii cu care făceam negoț. Am scris pe hartă tot ce am aflat din aceste surse. Am scris numele așa cum le-am auzit. Aici, pe margini și pe dos, am făcut notițe despre fiecare poveste sau legendă pe care am aflat-o, despre numele diferitelor triburi, satele lor, regii și căpeteniile lor. Apoi, am încercat să notez toate râurile, lacurile și adăpătorile, dar nu aveam de unde să știu distanța dintre ele și cum să te orientezi cu busola de la un punct la altul. Tu, Bakkat, Zama și Smallboy vorbiți la un loc douăsprezece dialecte indigene. O să puteți plăti călăuze și translatori pe măsură ce înaintați și intrați în contact cu triburi noi, încă necunoscute. Tom îndoi harta și o puse la loc în husa din pânză de cort cu o grijă respectuoasă. Apoi i-o întinse lui Jim. Păzește-o bine, băiete! O să te călăuzească în călătorie.

După aceea, se întoarse la docar și scoase o casetă dură din piele. O deschise și-i arătă lui Jim ce conținea.

– Mi-ar fi plăcut să ai unul dintre cronometrele acelea moderne pe care le-a perfecționat Harrison la Londra, ca să poți stabili cu mai multă precizie latitudinea și longitudinea în timp ce mergi, dar eu n-am văzut niciodată unul și se spune că, și dacă l-ai găsi, ar costa vreo cinci sute de lire. Același lucru e valabil și în cazul octantelor lui John Hadley. Dar iată aici octantul și busola mea, vechi și de încredere. I-au aparținut bunicului

tău, dar știi bine cum să le folosești și, cu ajutorul copiei după tabelele amiralității, o să fii mereu cel puțin suficient de sigur de latitudine ori de câte ori vezi soarele. Ar trebui să poți ajunge în oricare dintre locurile marcate pe hartă.

Jim luă caseta din piele de la tatăl lui, apoi o deschise și scoase instrumentul frumos și complex. Era fabricat în Italia. Deasupra era inelul din alamă de care putea fi suspendat pentru stabilirea nivelului, apoi inelele rotative din alamă, gravate cu atenție cu hărțile stelelor, cercurile de latitudine și cercul marginal al orelor. Alidada sau axa diametrală, care măsura unghiul soarelui, putea să preia umbra soarelui și să o proiecteze asupra cercurilor suprapuse de timp și latitudine.

Jim îl ținu în palmă, apoi se uită la tatăl lui.

– Niciodată nu o să te pot răsplăti pentru toate aceste daruri minunate și pentru tot ce ai făcut pentru mine. Nu merit atâta dragoste și generozitate.

– Lasă-ne pe mine și pe mama ta să hotărâm asta, zise Tom țâfnos. Iar acum, trebuie să plecăm spre casă.

Îi chemă pe cei doi servitori care se întorceau cu ei în colonie. Aceștia dădură fuga să înjuge caii de tracțiune la docar și să pună șaua pe marele cal sur al lui Tom.

Călare pe Drumfire și pe Trueheart, Jim și Louisa merseră alături de docar aproape o leghe, profitând de ultima șansă de a-și lua rămas-bun. Când, în cele din urmă, înțeleseră că nu puteau merge mai departe dacă voiau să ajungă din urmă căruțele înainte de apus, rămaseră pe loc și urmăriră din priviri docarul care se îndepărta șerpuind prin savana prăfuită.

– Se întoarce, exclamă Louisa când îl văzu pe Tom revenind în galop.

Tom se opri din nou în dreptul lor.

– Ascultă-mă, Jim, flăcăule, să nu uiți să ții un jurnal. Vreau să păstrezi toate observațiile de navigație. Să nu uiți de numele căpeteniilor și ale orașelor lor. Ia seama la orice mărfuri pe care le-am putea schimba cu ei în viitor.

– Da, tată. Am vorbit deja despre asta, îi aminti Jim.

– Și tigăile pentru aur, continuă Tom.

– O să strecor nisipurile tuturor râurilor peste care dau, râse Jim. Nu uit.

– Să-i amintești tu, Louisa. Fiul meu e cam împrăștiat. Nu știu pe cine moștenește. Probabil pe mama lui.

– Promit, domnule Courtney, zise Louisa, dând serioasă din cap.

Tom se întoarse din nou spre Jim.

– James Archibald, să ai grijă de domnișoara asta tânără. Se vede că e o fată cu capul pe umeri și mult prea bună pentru tine.

În cele din urmă, Tom îi lăsă și porni înapoi spre docar, întorcându-se în șa la câteva minute ca să le facă semn cu mâna. Îl văzură alăturându-se docarului îndepărtat, apoi Jim exclamă din senin:

– Fir-ar să fie, am uitat să le transmit respectul meu lui Mansur și unchiului Dorian. Haide!

Plecară din nou în galop după docar. Când îl ajunseră din urmă, descălecară toți și se îmbrățișară din nou.

– De data asta, chiar plecăm, zise Jim în sfârșit, dar tatăl lui călări alături de ei încă un kilometru și jumătate înainte să se îndure să-i lase.

Apoi le făcu semne cu mâna până când îi pierdu din vedere.

Căruțele dispăruseră de mult în depărtare, dar urmele lăsate de roțile cu obezi din fier erau săpate în pământ și la fel de ușor de urmat ca un drum cu indicatoare. În timp ce mergeau alături pe drum, turmele de antilope săritoare erau mânate în fața lor ca turmele de oi, cele mai mici amestecându-se cu cele din față până când pământul părea să clocotească și iarba era ascunsă sub marea vie.

Alte animale sălbatice mai mari se alăturau acestui flux de viață. Grupuri negre de antilope gnu țopăiau și săreau în șiruri, lătrând ca niște haite de câini. Acești cai sălbatici de la Cap, dungați ca niște zebre, cu excepția picioarelor maronii simple, erau atât de numeroși, încât locuitorii din zonă îi omorau cu miile pentru pielea lor. O coseau în saci pentru grâne și lăsau leșurile pentru vulturi și hiene.

Louisa privea uluită multitudinea de animale.

– N-am mai văzut o privelişte atât de minunată, spuse ea.

– În acest ţinut, suntem binecuvântaţi cu atât de multe animale, încât omul nu trebuie să se limiteze sau să-şi agaţe puşca în cui până când braţele nu îi sunt prea epuizate ca să o ridice, încuviinţă Jim. Ştiu că în colonie trăieşte un mare vânător. A doborât trei sute de capete de vânat mare într-o singură zi şi a călărit pe patru cai până i-a epuizat ca să reuşească. Ce faptă vitejească! zise Jim clătinând din cap admirativ.

Focurile de tabără îi îndrumară spre căruţele dispuse în cerc pe ultimul kilometru şi jumătate parcurs pe întuneric. Zama pusese la fiert ceainicul negru din fier, iar boabele de cafea erau proaspăt zdrobite în mojar.

Cu ajutorul hărţii şi al instrumentelor de navigaţie ale tatălui său, Jim îndrumă căruţele spre nord, prin est. Zilele intrară într-un ritm firesc şi se transformară în săptămâni, care, la rândul lor, deveniră luni. În fiecare dimineaţă, Jim ieşea călare cu Bakkat ca să cerceteze zona din faţa lor şi să găsească următorul râu sau adăpătoare. Îşi lua cu el micul dejun în sufertaşul atârnat în spatele şeii împreună cu salteaua rulată, iar Bakkat ducea un cal de povară, unde avea să încarce vânatul pe care-l prindeau.

Deseori, Louisa îşi făcea de lucru la căruţe, reparând, sau făcând curat, sau îndrumând servitorii în gospodărirea casei lor mobile aşa cum dorea ea. Dar, în cele mai multe zile, era liberă să călărească pe Trueheart împreună cu Jim. Încă de la început, se arătă încântată de animalele şi de păsările care apăreau din toate direcţiile în care privea. Jim o învăţa numele tuturor şi discutau în detaliu despre obiceiurile lor. Bakkat adăuga nesfârşite amănunte şi poveşti magice.

Când se opreau la prânz ca să se odihnească şi să lase caii să pască, Louisa scotea din desagă un bloc de desen dat de Sarah şi schiţa lucrurile interesante pe care le văzuse în ziua aceea. Jim se tolănea în apropiere şi o sfătuia cum să îmbunătăţească fiecare portret, deşi în secret era uimit de talentul ei artistic.

Insista să aibă mereu la ea mica pușcă franțuzească, în teaca de sub genunchiul drept.

– Când ai nevoie de armă, ai nevoie de ea imediat, îi spuse el, și ar fi bine să fii sigură că știi cum să o folosești.

Îi arătă cum să o încarce, să o pregătească și să tragă cu ea. Detunătura și reculul resimțite la primul foc o făcură să strige speriată și ar fi scăpat pușca din mână dacă n-ar fi fost Jim, care să i-o smulgă din mâini. După multe asigurări și încurajări, o convinse că nu fusese o experiență chiar atât de îngrozitoare, iar Louisa se arătă gata să mai încerce o dată. Ca să o încurajeze, Jim își puse pălăria pe un tufiș cu spini, la douăzeci de pași distanță.

– Ascultă la mine, Ariciule! Nu ai voie să te apropii la mai mult de trei metri de ea.

Era o provocare calculată. Ochii Louisei se îngustară, transformându-se în fărâme de diamante albastre. De data asta, avea mâna stabilă. Când se ridică fumul de după împușcătură, pălăria lui Jim se învârtea pe sus, în aer. Era pălăria lui preferată și alergă imediat după ea. Când vârî degetul arătător prin gaura din bor, avu o expresie atât de intensă de uimire și de neîncredere, încât Bakkat se topi de râs. Se învârtea în cerc clătinându-se și demonstrând prin gesturi cum zburase pălăria prin aer. Apoi, picioarele îi cedară și se prăbuși în praf, bătându-se cu ambele mâini pe burtă și râzând în hohote.

Bucuria lui era contagioasă și Louisa izbucni în râs. Până atunci, Jim nu o auzise niciodată râzând atât de natural și din toată inima. Își puse pălăria găurită pe cap și se alătură veseliei generale. Mai târziu, puse o pană de vultur în gaură și continuă să o poarte cu mândrie.

Se așezară apoi la umbra tufelor de spinul-cămilei și luară prânzul, carne rece de vânat și murături, pe care Louisa îl pregătise în sufertaș. O dată la câteva minute, unul dintre ei începea să râdă din nou și-i stârnea și pe ceilalți doi.

– Las-o pe Welanga să tragă din nou în pălăria ta, se ruga Bakkat. A fost cea mai amuzantă glumă din viața mea.

Jim refuză, dar crestă în schimb trunchiul arborelui de spinul-cămilei cu cuțitul de vânătoare. Porțiunea albă era o țintă

întâmplătoare. Învățase că, atunci când Louisa își punea ceva în gând, era hotărâtă și tenace. Deprinsese rapid arta de a încărca pușca: măsura încărcătura de praf de pușcă din butoiaș, apăsa cu dopul de câlți, alegea un glonț simetric din sacul de la centură, înfășurându-l în cartușul uns și înfigându-l în alezaj, îl lovea cu ciocănelul din lemn până când se fixa pe dop, apoi încărca rezervorul și apăsa amnarul deasupra ca să nu se verse.

În a doua zi de instructaj, știa deja să încarce și să tragă fără ajutor și în curând putea să nimerească o crestătură de pe copac din care curgea sevă cu patru gloanțe din cinci.

– Începe să fie prea ușor pentru tine, Ariciule. E timpul să mergi la prima ta vânătoare.

A doua zi dis-de-dimineață, ea încărcă pușca așa cum o învățase el și plecară împreună. Când se apropiară de primele turme de animale care pășteau, Jim îi arătă cum să o folosească pe Trueheart pentru urmărire. Descălecară amândoi și Jim îl luă pe Drumfire de hățuri, iar ea îl urmă conducând iapa și rămânând aproape de crupa ei. Ascunși de trupul cailor, trecură prin fața unei turme mici de masculi de antilopă săritoare. Aceste animale nu mai văzuseră oameni și se uitau cu o inocență mirată la creaturile ciudate care treceau pe acolo. Jim se apropie de ele din diagonală, fără să se îndrepte direct spre turmă, lucru care le-ar fi speriat și le-ar fi pus pe fugă.

Când ajunse la mai puțin de o sută de pași de cele mai apropiate animale din turmă, Jim îl opri pe Drumfire și fluieră ușor. Louisa dădu drumul frâielor lui Trueheart. Iapa se opri și rămase ascultătoare pe loc, tremurând și așteptând împușcătura care știa că urmează. Louisa se lăsă pe vine și, din poziția aceea, ținti cu grijă un mascul care stătea de-a latul în fața ei, ceva mai izolat de restul turmei. Jim o învățase să țintească locul de sub umăr, arătându-i-l pe un desen, dar și pe leșurile pe care le împușcase și le adusese în tabără.

Cu toate acestea, era cu mult mai greu decât să țintească un semn pe copac. Inima îi bătea nebunește, mâinile îi tremurau aproape incontrolabil, iar ținta juca în sus, în jos și dintr-o parte în alta.

Jim îi spuse încetişor:

– Ţine minte ce ţi-am spus.

Emoţia vânătorii o făcuse să uite sfatul lui. „Respiră adânc. Ridică ţeava încet. Expiră doar pe jumătate. Nu te agăţa de trăgaci. Apasă-l uşor în timp ce fixezi ţinta."

Ea coborî puşca, încercă să se stăpânească şi făcu exact aşa cum o învăţase el. Puşca mică şi uşoară pluti ca un fulg, iar când Louisa trase, totul păru atât de neaşteptat, încât se sperie de bubuitul împuşcăturii şi de norul prelung de fum ieşit de pe ţeavă.

Apoi se auzi o bufnitură când glonţul nimeri ţinta. Animalul sări în aer, apoi se prăbuşi cu o piruetă graţioasă. Picioarele îi cedară, se rostogoli ca o minge pe pământul pârjolit de soare şi, în cele din urmă, rămase întins şi nemişcat. Jim scoase un chiot triumfător şi alergă spre locul în care zăcea. Cu arma încă fumegând în mână, Louisa fugi după el.

– Ai tras direct în inimă, strigă Jim. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine.

Se întoarse spre ea exact când se apropia în fugă. Avea obrajii îmbujoraţi, părul îi scăpase într-o revărsare splendidă de sub pălărie şi ochii îi sticleau. În ciuda eforturilor de a evita soarele, pielea ei căpătase culoarea unei piersici coapte. Era la fel de încântată ca el, iar lui i se părea că nu mai văzuse niciodată ceva la fel de frumos ca ea, în clipa aceea.

Întinse braţele să o îmbrăţişeze. Ea se opri brusc, cât să nu o poată atinge, şi bătu în retragere. Cu un efort uriaş, el îşi înfrână pornirea. Se uitară unul la celălalt, iar el văzu cum groaza înlocuia sclipirea din ochii ei, văzu repulsia ei faţă de atingerea unui bărbat. Fu doar un moment trecător, dar ştia cât de aproape fusese de un dezastru. Toate lunile în care îi câştigase treptat încrederea – arătându-i cât de mult o respectă şi îi vrea binele, cât de mult ar vrea să o protejeze şi să o preţuiască – fuseseră pe punctul să fie pierdute printr-un gest impulsiv şi exuberant.

El se întoarse repede într-o parte, dându-i timp să-şi revină din spaimă.

– E un bărbătuş extraordinar, gras precum untul.

Pe măsură ce trupul animalului se relaxa, pliul lung de piele care îi traversa mijlocul spatelui se desfăcea, lăsând să se vadă dâra de păr alb ca zăpada. Jim se aplecă și dădu cu degetul pe deasupra faldului de piele, apoi duse degetul la nas.

– E singurul animal care miroase ca o floare.

O ceară gălbuie secretată de glandele sebacee ale animalului îi acoperise degetul. Nu se uită la ea.

– Încearcă, îi sugeră el.

Ea își luă ochii de la el și își plimbă degetele prin blana de pe spatele animalului, apoi le duse la nas.

– E parfumat! exclamă ea mirată.

Jim îl strigă pe Bakkat și împreună eviscerară antilopa, urcând apoi leșul pe șaua de povară. Căruțele se vedeau ca niște puncte îndepărtate pe șes. Călăriră spre ele, dar atmosfera de bucurie de dimineață dispăruse. Acum tăceau amândoi. Pe Jim îl măcina disperarea. Părea că el și Louisa pierduseră tot terenul parcurs până atunci, fiind din nou ca la începutul relației lor.

Din fericire, când ajunseră la căruțe, ceva îi distrase atenția. Smallboy trecuse cu prima căruță peste vizuina subterană a unui furnicar și pământul se prăbușise. Vehiculul împovărat se prăbușise în adâncitură până la podea. Câteva spițe de la roata din dreapta erau rupte, iar căruța era complet înțepenită. Erau nevoiți să o descarce cât mai era suficientă lumină, pentru ca boii să o tragă afară. Se făcuse deja întuneric când reușiră să elibereze căruța. Era prea târziu ca să înceapă să repare roata ruptă. Spițele distruse trebuiau înlocuite, iar șlefuirea unora noi care să se potrivească era o treabă migăloasă, ce putea să dureze și câteva zile.

Obosit și lac de apă, Jim se duse spre căruța lui.

– Baie! Apă fierbinte! strigă spre Zama.

– Welanga a dat deja ordinul, îi spuse Zama dezaprobator.

„Ei bine, măcar știm de partea cui ești", își zise Jim amărât, dar starea i se schimbă când găsi cada din fier galvanizat plină cu apă fierbinte, cu săpunul și prosopul curat așezate alături. După ce făcu baie, se duse la cortul unde era bucătăria.

Louisa era la focul de gătit. Se simțea încă prea jignit de respingerea ei ca să-i mulțumească sau să recunoască gestul ei

de remuşcare. Când intră în cort, ea ridică ochii, apoi îşi întoarse repede privirea.

– M-am gândit că ţi-ar plăcea un strop de gin de la tatăl tău.

Sticla cu gin era pe masa de tabără, pregătită pentru el. Era prima dată când o vedea de când se despărţise de familia lui. Nu ştia cum să-i refuze oferta politicos, spunându-i că nu-i plăcea să-şi amorţească simţurile cu alcool. Se îmbătase doar o singură dată în viaţă şi regreta experienţa aceea. Cu toate acestea, nu voia să-i strice dispoziţia fragilă, aşa că îşi turnă jumătate de pahar şi bău fără nicio tragere de inimă.

Louisa pregătise pentru cină cotlet din carne proaspătă de antilopă pe grătar şi îl servi cu ierburi şi cu ceapă caramelizată, o reţetă oferită de Sarah. Jim mâncă tot cu poftă şi starea i se îmbunătăţi suficient cât să-i facă un compliment.

– Nu numai că ai tras bine, dar l-ai şi gătit perfect.

După asta însă, conversaţia se împotmoli din nou, alternând cu pauze stânjenitoare. Fuseseră atât de aproape să devină prieteni, se tângui el în tăcere în timp ce sorbea dintr-o cană de cafea.

– Mă duc la culcare, zise el, apoi se ridică de la masă mai devreme decât de obicei. Dar tu?

– Vreau să scriu în jurnal, răspunse ea. A fost o zi specială pentru mine. Prima mea vânătoare. Şi, mai mult decât atât, i-am promis tatălui tău să nu ratez nicio zi. O să merg mai târziu.

El o lăsă acolo şi se duse spre căruţa lui.

În fiecare noapte, căruţele erau trase astfel încât să formeze un pătrat, iar spaţiul dintre ele era delimitat de crengi de copaci cu spini, ca să ţină înăuntru animalele domestice şi prădătorii la distanţă. Căruţa Louisei era mereu trasă lângă cea a lui Jim, aşa că între ele se aflau doar corturile lipite de căruţe. Astfel, Jim era mereu aproape dacă avea nevoie de el şi, în timpul nopţii, puteau să vorbească fără să coboare din paturile separate.

În noaptea aceea, Jim rămase treaz până auzi paşii ei venind dinspre bucătărie şi văzu lumina lămpii trecând prin faţa cortului. Mai târziu, o auzi schimbându-se în cămaşa de noapte. Foşnetul hainelor îi invoca imagini tulburătoare şi

încercă fără rost să le alunge. Apoi o auzi periindu-şi părul, fiecare mişcare cu peria fiind o şoaptă uşoară ca vântul ce trece printr-un câmp de grâu copt. Îşi imagina cum se unduia şi strălucea în lumina lămpii. În cele din urmă, auzi scârţâitul patului când ea se întinse. Urmă o tăcere prelungă.

– Jim...

Avea vocea joasă, aproape ca o şoaptă. Era uimit şi încântat.

– Jim, eşti treaz?

– Da.

Propria voce îi răsuna zgomotoasă în urechi.

– Mulţumesc, zise ea. Nu-mi amintesc când m-am simţit ultima oară atât de bine.

– Şi eu m-am simţit bine. Aproape adăugă: Numai că... dar îşi înghiţi ultimul cuvânt.

Rămaseră tăcuţi atât de mult, încât Jim îşi zise că ea adormise, dar Louisa şopti din nou:

– Îţi mulţumesc şi pentru blândeţea ta.

El nu spuse nimic, căci nu avea nimic de spus. Rămase treaz mult timp, iar furia luă locul durerii. „Nu merit să fiu tratat aşa. Am renunţat la tot pentru ea, la casa şi la familia mea. Am devenit un nelegiuit ca s-o salvez, iar ea mă tratează ca pe o reptilă respingătoare şi otrăvitoare. Pe urmă se duce la culcare ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. O urăsc. Aş vrea să nu o fi văzut niciodată."

Louisa stătea trează şi nemişcată în pat. Ştia că el auzea orice mişcare a ei şi nu voia să ştie că nu reuşea să adoarmă. O măcinau vina şi remuşcările. Se simţea profund obligată faţă de Jim. Şi ştia foarte bine ce sacrificase pentru ea.

În afară de asta, îl plăcea cu adevărat. Era imposibil să nu-ţi placă. Era atât de degajat şi de vesel, era puternic, descurcăreţ şi de nădejde. Se simţea în siguranţă când era pe aproape. Îi plăcea cum arăta: mare şi solid, cu o figură sinceră şi călduroasă. O făcea să râdă. Zâmbi când se gândi la cum reacţionase când îi găurise pălăria. Avea un simţ al umorului

neobișnuit, pe care începea să-l înțeleagă. Putea să povestească întâmplările de peste zi într-un fel care o făcea să râdă de uimire, deși fusese martoră la ele. Simțea că era prietenul ei când îi spunea Arici și o tachina în felul acela englezesc necuviincios, aproape de neînțeles.

Chiar și acum, când era bosumflat, îi făcea bine să știe că era în apropiere. Deseori în timpul nopții, când auzea zgomote ciudate, sunetul scos de hiene sau mugetul turmelor de lei, era înnebunită de spaimă. Atunci, el îi vorbea încet prin peretele cortului. Vocea lui o liniștea, îi potolea frica și reușea să adoarmă la loc.

Mai erau și coșmarurile. Visa de multe ori că era din nou la Huis Brabant; vedea trepiedul și legăturile din mătase în lumina lumânărilor, silueta întunecată îmbrăcată în costumul de călău, mănușile negre și masca din piele cu tăieturile în dreptul ochilor. Când o copleșeau coșmarurile, închipuirile sumbre o prindeau în capcană și nu putea să scape până când nu o trezea vocea lui, care îi alunga spaima.

– Ariciule! Trezește-te! E în regulă. E doar un vis. Sunt aici. Nu las să ți se întâmple nimic.

Se trezea mereu cu un sentiment profund de recunoștință.

Îi plăcea de el din ce în ce mai mult cu fiecare zi și avea încredere în el. Dar nu-l putea lăsa să o atingă. Chiar și la un contact întâmplător – dacă îi aranja chinga de la scăriță și-i atingea glezna, dacă îi înmâna un obiect oarecare, cum ar fi o lingură sau o cană de cafea și degetele li se atingeau –, i se făcea frică și dădea înapoi.

În mod bizar, de la distanță îl găsea atrăgător. Când călărea alături de el și-i simțea mirosul masculin și călduros și-i auzea vocea și râsul, era fericită.

Odată, dăduse peste el pe neașteptate când se spăla la râu. Purta încă pantalonii, dar lăsase cămașa și jacheta din piele pe mal; aduna apă în căușul palmelor și-o turna pe cap. Stătea cu spatele la ea, așa că nu o văzuse. Preț de câteva clipe, înainte să se întoarcă, se uitase la pielea netedă și fără pată de pe spatele lui gol. Contrasta puternic cu brațele arse de soare. Mușchii erau bine definiți și își schimbau forma de câte ori ridica brațele.

Simţise din nou tulburarea păcătoasă a simţurilor: respiraţia întretăiată, greutatea excesivă din vintre şi dorul neclar, dar lasciv, pe care Koen van Ritters îl trezise în ea înainte să o arunce în ororile fanteziilor lui întunecate.

„Nu mai vreau aşa ceva niciodată, îşi spuse ea pe când stătea în întuneric. Nu pot să las un alt bărbat să mă atingă. Nici măcar pe Jim. Vreau să fie prietenul meu, dar nu vreau *asta*. Ar trebui să merg la o mănăstire, să fiu călugăriţă. E singura scăpare pentru mine."

Dar în sălbăticie nu erau mănăstiri şi, în cele din urmă, o fură somnul.

Xhia îi conduse pe Koots şi pe ceilalţi vânători de recompense înapoi în tabăra în care Jim Courtney stârnise panica printre caii lor, tabăra din care plecaseră în marşul lung de întoarcere în colonie. Trecuseră multe săptămâni din noaptea aceea şi, între timp, bătuseră vânturi puternice şi plouase mult în munţi. Pentru alţi ochi decât cei ai lui Xhia, natura spălase şi ultima urmă lăsată de ei.

Xhia mergea din exteriorul vechii tabere în direcţia în care fugiseră animalele, ghicind din instinct încotro mânase Jim herghelia furată după ce reuşise să o ţină sub control. La un sfert de leghe de vechea tabără, văzu o urmă foarte vagă, zgârietura lăsată de o potcoavă din oţel pe argilă, o urmă pe care n-ar fi lăsat-o o antilopă sau un alt animal sălbatic. Analiză urma – nu era nici prea proaspătă, nici prea veche. Era o bază pe care putea începe să construiască o imagine a urmăririi.

Se îndepărtă de urmă, cercetând locurile ferite dintre două stânci, aflate la adăpostul copacilor căzuţi, mâlul maleabil de pe fundul unei viroage, straturile de argilă suficient de afânată încât să se imprime urma, dar suficient de solidă încât să o păstreze.

Koots şi oamenii lui îl urmau de la distanţă, având grijă să nu treacă peste urme vechi şi să le strice. Deseori, urma era atât de ştearsă, încât era aproape invizibilă în ciuda vrăjilor lui Xhia, aşa că scoteau şeile de pe cai şi aşteptau, fumând şi

ciondănindu-se, jucând zaruri și pariind cu banii pe care aveau să-i câștige după ce prindeau fugarii. În cele din urmă, Xhia, cu răbdarea lui infinită, descoperea piesa de puzzle. Îi striga și ei încălecau, urmându-l printre munți.

Treptat, pe măsură ce distanța dintre ei și pradă se scurta, semnele deveneau tot mai proaspete, iar Xhia le urma cu mai multă încredere. Cu toate acestea, abia după trei săptămâni de la prima urmă proaspătă de copită prinseră din urmă turma de măgari și de cai pe care Jim și Bakkat îi folosiseră ca să-i ademenească și pe care apoi îi abandonaseră.

La început, Koots nu înțelese cum de fuseseră păcăliți. Caii lor erau acolo, dar nu se vedea nici țipenie de om în preajma lor. Încă din prima zi, comunicase cu greutate cu Xhia, pentru că olandeza boșimanului era rudimentară, iar gesturile nu erau adecvate pentru a explica natura complicată a modului în care Bakkat îi înșelase. Apoi, Koots își dădu seama că lipseau cei mai buni cai din turmă: Frost, Crow, Lemon, Stag și, desigur, Drumfire și Trueheart.

– S-au despărțit și au lăsat animalele acestea ca să ne ademenească. Când înțelese, în sfârșit, pe Koots îl cuprinse furia. Ne-am învârtit în cerc atâta vreme, iar bandiții aceia au fugit în altă direcție.

Cum trebuia să-și descarce mânia cumva, se concentră asupra lui Xhia.

– Prindeți șobolanul ăla galben! strigă el la Richter și la Le Riche. Vreau să-l jupoi puțin pe *swartze*[1] ăsta mic.

Bărbații îl înhățară pe boșiman înainte ca acesta să-și dea seama de intenția lor.

– Legați-l de copacul acela.

Koots le arătă un trunchi mare de trandafirul deșertului.

Lor le făcea plăcere. Erau la fel de mânioși pe boșiman pe cât era și Koots: era primul vinovat pentru greutățile și disconfortul resimțit în ultimele luni, iar răzbunarea trebuia să fie dulce. Îl legară cu frânghii din piele de glezne și de încheieturile

[1] Derivat din cuvântul german *schwarz* – *negru* (n.tr.)

de la mâini. Koots îi rupse peticul de piele de pe șolduri și-l lăsă gol.

– Goffel! strigă Koots după soldatul hotentot. Taie un mănunchi de crengi cu spini cam atât de gros. Făcu un cerc cu degetul mare și cel arătător. Lasă spinii pe crengi.

Koots își scoase apoi haina din piele și își învârti de câteva ori brațul drept, relaxându-și mușchii. Goffel veni de pe malul râului cu un braț de crengi cu spini, iar Koots alese fără grabă una rigidă, care șfichiuia după placul lui. Xhia îl urmărea cu ochii mari și se lupta cu legăturile. Koots rupse spinii de la capătul crengii alese ca să nu se înțepe în degete, dar restul vergii mlădioase era plin de țepi cu vârful roșu. Flutură biciul în timp ce se apropia de Xhia.

– Acum, șarpe mic ce ești, m-ai făcut tu să joc tontoroiul, dar ți-a venit și ție rândul să joci.

Prima dată îl lovi pe Xhia peste omoplați. Lovitura lăsă în urmă o umflătură, presărată cu înțepături neregulate de spini, din care curgea câte o picătură de sânge. Xhia urlă de durere și de indignare.

– Cântă, odraslă bastardă de babuini, îi spuse Koots cu o satisfacție feroce. Trebuie să înveți că nu poți să-l iei de prost pe Herminius Koots.

Lovi din nou. Creanga verde începu să se destrame din cauza forței loviturilor, iar spinii se rupseră și se înfipseră în carnea lui Xhia.

Acesta se răsucea și trăgea de legături, până când din încheieturile jupuite de nodurile din piele începu să-i curgă sânge. Cu o voce prea puternică pentru silueta lui micuță, urla de furie și făcea jurăminte de răzbunare într-o limbă pe care niciun alb nu o putea înțelege.

– O să mori pentru asta, hienă albă! Mâncător de balegă! Te vei împreuna cu leșuri! O să te omor cu cea mai lentă otravă, băutor de urină de șarpe și de spermă de maimuță.

Koots aruncă creanga ruptă și alese alta. Își șterse sudoarea de pe față cu mâneca și începu din nou. O ținu astfel până când și el, și Xhia ajunseră epuizați. Koots avea cămașa îmbibată

de transpirație și abia răsufla. Xhia atârna tăcut în legăturile din piele, iar sângele îi curgea în șiroaie negre pe spate și pe fese, picurând în praful de la picioarele lui. Abia atunci Koots dădu înapoi.

– Lăsați-l să atârne acolo peste noapte, porunci el. Dimineață ar trebui să fie ceva mai ascultător. Pe *swarte* ăștia nimic nu-i pune la punct mai bine ca o bătaie bună.

Xhia întoarse încet capul și îl privi în față pe Koots. Apoi rosti în șoaptă:

– O să-ți aduc moartea în douăzeci de zile. O să te rogi de mine să te omor până la sfârșit.

Koots nu înțelese cuvintele, dar când văzu ura din ochii negri ai lui Xhia, le pricepu semnificația și făcu involuntar un pas în spate.

– Caporal Richter, zise el, trebuie să-l ținem legat până când îi trece durerea de spate și accesul de furie. Apoi luă tolba lui Xhia cu săgeți otrăvite și o aruncă în foc. Nu-i dați nicio armă pe mână până nu-și învață lecția. Nu vreau să-mi ajungă între omoplați. Maimuțele astea mici sunt niște trădătoare ticăloase.

A doua zi de dimineață, Goffel folosi vârful baionetei ca să scoată țepii din găurile care acopereau spatele lui Xhia, unii foarte adânc înfipți. În următoarele zile, rănile se infectară și începură să supureze înainte ca țepii să iasă la suprafață. Cu rezistența unei sălbăticiuni, Xhia își recăpătă repede puterile și agilitatea. Avea o expresie enigmatică, iar când se uita la Koots, se vedea strălucirea urii în ochii aceia negri ca noaptea.

– Iute ca vântul, Xhia, îl repezea Koots nonșalant ca pe un câine îndărătnic, și nu te uita așa la mine, că rup altă creangă cu spini pe pielea ta puturoasă. Făcu un semn înapoi către drumul care-i adusese acolo. Întoarce-te și află unde s-a despărțit urma lui Jim Courtney.

O luară înapoi pe același drum pe care umblaseră în ultimele zece zile, mergând în urma lui Xhia. Treptat, spatele i se acoperi de coji purulente și rănile începură să i se vindece. Cu toate acestea, părea că bătaia avusese un efect benefic, pentru că muncea din greu. Rareori mai ridica ochii din pământ și

atunci doar ca să studieze terenul din față. Mergeau repede, pentru că propriile urme le arătau drumul. Uneori, Xhia se lua după o urmă pe o distanță scurtă, până se dovedea falsă sau amăgitoare, apoi revenea la drumul principal.

În cele din urmă, ajunseră la stratul de rocă vulcanică neagră de lângă cascadă. Trecuseră pe acolo înainte și făcuseră o pauză scurtă. Deși părea locul ideal în care Bakkat să pună la cale o înșelătorie, lui Xhia nu prea îi stârnise bănuieli. Văzuse aproape imediat urma vizibilă aflată departe de stratul de rocă și se luase după ea.

Acum, când ajunseseră în același loc, Xhia clătină din cap.

– Am fost un prost. Acum simt în aer mirosul amăgirii lui Bakkat.

Adulmecă precum câinii și simți adierea urmăririi. Ajunse în locul în care Bakkat făcuse vraja de tăinuire și găsi o fărâmă de cenușă neagră. O examină cu atenție și constată că era cenușă de arbore tung, copacul vrăjitorului.

– Aici a ars lemn de tung și a făcut vraja ca să mă păcălească. Am trecut pe lângă locul acesta ca orbit.

Era furios fiindcă fusese amăgit atât de ușor de un om pe care îl considera inferior în privința vicleniei și a vrăjitoriilor. Se așeză în patru labe și mirosi pământul.

– Aici ar fi urinat ca să acopere mirosul.

Dar urmele erau vechi de câteva luni și nici măcar nasul lui nu putea simți aroma de amoniac a urinei lui Bakkat.

Se ridică din nou și-i făcu lui Koots un semn de separare, stând cu palmele unite, apoi despărțindu-le cu o mișcare ca de înot.

– Acesta e locul, zise el într-o olandeză execrabilă, arătând spre stânga și spre dreapta. Caii au luat-o pe acolo. Oamenii, pe dincolo.

– Pe sângele de pe cruce, de data asta ar fi bine să ai dreptate, altfel te las fără boașe. Ai înțeles?

– Nu înțelege.

Xhia scutură capul.

Koots întinse o mână și-l apucă pe Xhia de organele genitale, iar cu cealaltă scoase pumnalul. Îl ridică de scrot până

ajunse în vârful picioarelor, apoi făcu un gest cu lama peste pielea întinsă, aproape atingând-o, dar mișcând-o la o distanță de un fir de păr.

– Îți tai boașele, repetă el. *Verstaan*[1]?

Xhia încuviință fără să scoată vreun sunet și Koots îl împinse într-o parte.

– Atunci, dă-i drumul.

Instalară tabăra pe malul de deasupra cascadei, iar Xhia cercetă ambele maluri pe o distanță de cinci kilometri în aval și în amonte. Mai întâi verifică marginea apei – dar în ultimele zece zile râul se revărsase, apoi apele se retrăseseră din nou. La semnul de apă mare, iarba uscată și resturile erau împrăștiate printre crengile copacilor care creșteau pe mal. Nici urma cea mai apăsată n-ar fi supraviețuit unei inundații.

După aceea, Xhia se îndepărtă de malul râului și urcă pe pante până în cel mai înalt punct în care ajunseseră apele revărsate. Cercetă pământul cu minuțiozitate, analizând fiecare centimetru. Toată experiența și magia lui nu-l ajutau acum cu nimic. Urma dispăruse, luată de ape. Nu avea de unde să știe dacă Bakkat o luase în amonte sau în aval. Se lovi de un zid de netrecut.

Nervii lui Koots erau deja întinși și, când își dădu seama că Xhia dăduse greș din nou, fu apucat de un acces de furie mai cumplit decât primul. Îl legă din nou pe Xhia, dar de data asta îl atârnă de călcâie deasupra focului mocnit, pe care Koots îl acoperise cu grijă cu frunze verzi. Părul răsucit al lui Xhia sfârâia la căldură, iar el tușea, se îneca și voma din cauza fumului, zvârcolindu-se atârnat de frânghie.

Restul grupului lăsă jocul de zaruri ca să privească. Toți erau plictisiți și descurajați deja, iar atracția răsplății se estompa pe măsură ce urmele deveneau tot mai șterse cu fiecare zi. Richter și Le Riche începuseră deja să murmure amenințări de răscoală, de abandonare a căutării, de evadare din munții aspri și nemiloși și de întoarcere în colonie.

[1] A înțelege (în afrikaans în original, n.tr.)

– Omoară maimuța asta mică, zise Le Riche pe un ton dezinteresat. Termină cu el și hai să ne întoarcem acasă.

Koots se ridică, scoase cuțitul și tăie funia care-l ținea pe Xhia suspendat, iar omulețul căzu cu capul în tăciuni. Scoase încă un țipăt și se rostogoli din foc, doar puțin mai pârlit decât era deja. Koots prinse capătul funiei care încă era legată de gleznele lui și-l târî pe Xhia lângă cel mai apropiat copac. Îl legă și-l lăsă acolo, apoi se întoarse să ia masa de prânz.

Xhia se ghemui lângă trunchiul copacului, bolborosind și examinându-și rănile. Când Koots termină de mâncat, aruncă zațul de cafea din cană și strigă după Goffel. Hotentotul merse cu el la copac și amândoi se uitară în jos la Xhia.

– Vreau să-i spui micului ticălos pe limba lui că o să-l țin legat. Nu primește apă sau mâncare și o să-l bat în fiecare zi până când își face treaba și găsește urma din nou.

Goffel traduse amenințarea. Xhia șuieră amenințător și-și acoperi fața, ca să arate că vederea lui Koots îl ofensa.

– Spune-i că nu mă grăbesc, îl instrui Koots. Spune-i că pot să aștept până când se zbârcește și se usucă la soare ca un rahat de babuin ce este.

A doua zi de dimineață, Xhia era încă legat de copac. În timp ce Koots și soldații lui mâncau micul dejun compus din tartă de mălai și cârnați olandezi afumați, Xhia îl strigă pe Goffel în limba tribului San. Hotentotul se așeză pe vine în fața lui și vorbiră în șoaptă multă vreme. Apoi, Goffel se întoarse la Koots.

– Xhia spune că poate să-l găsească pe Somoya pentru tine.

– Ei bine, până acum nu s-a descurcat prea bine, zise Koots, scuipând în foc o pieliță de la cârnați.

– Zice că singura cale de a găsi urma acum este să facă o vrajă sacră.

Le Riche și Richter pufniră pe nas disprețuitor, iar Le Riche spuse:

– Dacă am ajuns la vrăji, eu nu mai pierd vremea pe-aici. Mă întorc la Cap și Keyser n-are decât să-și bage în fund recompensa.

– Tacă-ți fleanca aia grasă, îi spuse Koots, apoi se întoarse din nou spre Goffel. Ce fel de vrajă sacră e asta?

– Există un loc sfânt în munți, unde sălășluiesc spiritele neamului San. Acolo sunt mai puternice decât oriunde. Xhia spune că, dacă mergem acolo și le aducem o jertfă spiritelor, acestea ne vor dezvălui urmele lui Somoya.

Le Riche se ridică.

– Am auzit destule prostii din astea. Le ascult de aproape trei luni și suntem încă departe de a ține în mână guldenii de aur.

Își ridică șaua și o luă spre locul unde păștea calul.

– Unde te duci? îl întrebă Koots.

– Ești surd sau prost? răspunse Le Riche arțăgos, punând mâna dreaptă pe mânerul sabiei. Ți-am mai zis o dată, dar repet. Mă întorc la Cap.

– Se numește dezertare sau abandonarea datoriei, dar pot să înțeleg de ce vrei să pleci, zise Koots pe un ton blând, care îl surprinse pe Le Riche. Koots continuă: Dacă mai vrea cineva să plece cu Le Riche, eu nu o să-l împiedic.

Richter se ridică încet.

– Cred că voi pleca eu, spuse el.

– Bine! zise Koots. Dar lăsați aici bunurile VOC-ului atunci când plecați.

– Ce vrei să spui, Koots? întrebă Le Riche.

– Șaua, căpăstrul, muscheta și sabia sunt proprietatea companiei, zise Koots. Calul și, bineînțeles, cizmele și uniforma, ca să nu mai menționez sticla cu apă și pătura, zâmbi Koots. Lăsați-le pe toate acolo și puteți să vă luați la revedere.

Richter încă nu se angajase definitiv, așa că se așeză repede la loc. Le Riche stătea pe loc nesigur, uitându-se când la Koots, când la calul care păștea. Apoi, cu un efort vizibil, se înarmă cu curaj.

– Koots, zise el, primul lucru pe care o să-l fac când mă voi întoarce la Cap, chiar dacă mă va costa cinci guldeni, e să i-o trag nevestei tale.

Koots se însurase de curând cu o hotentotă tânără și frumoasă. O chema Nella și fusese cea mai cunoscută *fille de joie*[1]

[1] Prostituată, damă de consumație (în franceză în original, n.tr.)

din colonie. Koots se căsătorise cu ea încercând să aibă drepturi exclusive asupra nurilor ei. Șiretlicul nu avusese prea mult succes și el omorâse deja un om care nu pricepuse ce presupunea taina cununiei.

Koots se uită la sergentul Oudeman, vechiul lui tovarăș de arme. Oudeman era chel ca un ou de struț, dar avea o mustață mare și neagră. Acesta înțelese ordinul nerostit al lui Koots și lăsă o pleoapă în jos. Koots se ridică și se întinse ca un leopard. Era înalt și zvelt, iar ochii săi deschiși la culoare arătau periculos sub genele incolore.

– Am uitat să menționez încă ceva, zise el amenințător. Poți să-ți lași aici și testiculele. Vin să ți le iau.

Cu un scrâșnet metalic, își scoase sabia și se îndreptă spre Le Riche. Acesta aruncă șaua și se întoarse cu fața spre el, scoțând sabia din teacă și făcând-o să sclipească la soare.

– Am așteptat multă vreme să mă răfuiesc cu tine, Koots.

– Acum ai ocazia, zise Koots ridicând vârful sabiei.

Se apropie, iar Le Riche își ridică propria armă. Oțelul se ciocnea ușor de oțel în timp ce se măsurau unul cu altul. Se cunoșteau foarte bine: se antrenaseră și exersaseră împreună de multe ori de-a lungul anilor. Apoi se distanțară și începură să-și dea târcoale.

– Ești vinovat de dezertare, spuse Koots. E datoria mea să te arestez sau să te omor. Zâmbi. Prefer a doua variantă.

Le Riche se încruntă și aplecă agresiv capul. Nu era la fel de înalt precum celălalt, dar avea brațe lungi și vânjoase și umeri puternici. Sări la atac cu o serie de alonje, lovind repede și în forță. Koots se așteptase la asta. Lui Le Riche îi lipsea finețea. Koots se feri de el și, când se întinse până la limită, ripostă cu lovitura unei vipere sâsâitoare. Le Riche făcu un salt în spate exact la timp, dar mâneca îi era sfâșiată și câteva picături de sânge se scurgeau din zgârietura de pe antebraț.

Se încleștară din nou, făcând oțelul să scrâșnească și să vibreze; dar forțele le erau egale. Se despărțeau și se ocoleau reciproc, însă Koots încerca să-l împingă spre locul în care Oudeman stătea sprijinit de trunchiul unui arbore spinos. De-a

lungul anilor, Koots și Oudeman ajunseseră la o înțelegere. De două ori, Koots aproape reuși să-l aducă pe Le Riche în poziția în care Oudeman ar fi putut să-l înhațe, dar el scăpă din capcană de fiecare dată.

Oudeman plecă de lângă copac și se apropie de focul de gătit, ca și cum ar fi vrut să-și umple cana cu cafea, dar rămase cu mâna dreaptă la spate. De obicei, țintea rinichii. Cuțitul înfipt în partea de jos a spatelui paraliza victima, iar Koots putea să-l termine pe Le Riche cu o lovitură în gât.

Koots schimbă direcția și unghiul atacului, forțându-l pe Le Riche să meargă cu spatele spre locul în care aștepta Oudeman. Le Riche sări în spate și se răsuci brusc, agil ca o balerină. În aceeași clipă, lovi cu sabia încheieturile degetelor de la mâna în care Oudeman ținea pumnalul. Cuțitul zbură dintre degetele inerte, iar Le Riche se întoarse din nou cu fața spre Koots. Încă zâmbea.

– De ce nu-ți înveți potaia câteva trucuri noi, Koots? L-am văzut pe ăsta de prea multe ori până acum și începe să fie plictisitor.

Oudeman înjura și se ținea de mâna rănită, în timp ce Koots era vizibil deconcertat de șiretlicul neașteptat al lui Le Riche. Se uită la complicele lui și, când își luă ochii de la fața lui Le Riche, acesta atacă *en flèche*, atacul săgeții: sări direct la gâtul lui Koots. Acesta se clătină în spate și-și pierdu echilibrul. Căzu într-un genunchi, iar Le Riche se pregăti să pună capăt luptei. În ultima clipă însă, văzu sclipirea de triumf din ochii incolori ai lui Koots și încercă să se ferească într-o parte, dar piciorul său drept era în față și Koots îl lovi de jos, pătrunzând sub garda lui. Tăișul de oțel străpunse spatele cizmei lui Le Riche și se auzi un pocnet când îi tăie tendonul lui Ahile. Koots sări în picioare în aceeași clipă și se trase din nou în spate, unde mâna lungă a lui Le Riche nu-l putea ajunge.

– Uite un truc nou, caporal, îți place? întrebă el. Acum, te rog să-mi spui, cine a păcălit pe cine?

Sângele țâșnea din gaura din spatele cizmei lui Le Riche, care țopăi înapoi pe piciorul sănătos, târându-și după el piciorul

beteag. Avea o expresie disperată când Koots veni repede după el, împungând și lovind spre fața lui. Sărind într-un picior, Le Riche nu putea spera să-i reziste și căzu pe spate. Când rămase întins, Koots dădu următoarea lovitură cu o precizie de chirurg. Tăie spatele cizmei stângi a lui Le Riche și celălalt tendon se despică în două. Koots vârî sabia înapoi în teacă și se îndepărtă dispreţuitor de el. Le Riche se ridică în capul oaselor și, cu mâinile tremurând și fața palidă și asudată, își scoase cizmele. Se uită tăcut la rănile îngrozitoare care-l schilodeau. Apoi își rupse tivul cămășii și încercă să-și lege rănile, dar sângele înmuie repede cârpa soioasă.

– Strângeţi tabăra, sergent, strigă Koots spre Oudeman. Toată lumea să încalece și să fie gata de plecare în cinci minute. Boșimanul ne duce în locul ăla sfânt al lui.

Grupul părăsi tabăra în șir indian, în urma lui Xhia. Oudeman ducea calul lui Le Riche, muscheta, sticla cu apă și toate celelalte echipamente legate de șaua goală.

Le Riche se târî după ei.

– Staţi! Nu puteţi să mă lăsaţi aici. Încercă să se ridice, dar nu-și putea controla picioarele și se prăbuși din nou. Te rog, căpitane Koots, ai milă! În numele Domnului, măcar lasă-mi muscheta și sticla cu apă.

Koots întoarse calul și se uită în jos, la Le Riche.

– De ce să irosesc un echipament preţios? În curând nu o să mai ai nevoie de el.

Le Riche se târî spre el în patru labe, târșâindu-și picioarele moi și betegi ca niște pești eșuaţi pe uscat. Koots trase calul în spate, atât cât să nu-l ajungă.

– Nu pot să merg și mi-ai luat calul, se rugă el.

– Nu e calul tău, caporal. Îi aparţine VOC-ului, explică Koots. Dar ţi-am lăsat cizmele și testiculele. E o generozitate suficientă pentru o zi.

Întoarse capul calului și porni în urma celorlalţi.

– Te rog! strigă Le Riche după el. Dacă mă lași aici, o să mor.

– Da, încuviinţă Koots peste umăr, dar probabil nu înainte de a te găsi vulturii și hienele.

Se îndepărtă călare. Sunetul copitelor lui se pierdu în liniștea munților, care începu să îl apese pe Le Riche atât de tare, încât își simțea zdrobite și ultimele fărâme de curaj și de îndârjire.

Nu trecu mult până când primul vultur începu să planeze cu aripile deschise pe deasupra capului său. Își întoarse capul pe gâtul lung, roșu și golaș și se uită în jos la Le Riche. Apoi, mulțumit că era rănit și muribund, incapabil să se apere, dădu un ocol și ateriză pe o stâncă ascuțită de deasupra lui. Întinse aripile mari și ghearele ca să se așeze pe piatră. Apoi se liniști, cu spatele ghemuit, cu aripile lungi pe lângă corp, și se uită impasibil la el. Era o pasăre enormă, neagră și cu capul prelung.

Le Riche se târî până la cel mai apropiat copac și se sprijini de trunchi. Adună toate pietrele care-i erau la îndemână, dar grămăjoara era jalnic de mică. Aruncă una spre vulturul ghemuit, dar distanța era prea mare și din poziția aceea nu avea forță să arunce. Pasărea cea mare clipi, dar nu făcu nicio mișcare. O creangă uscată căzuse din copac și Le Riche încercă să ajungă la ea. Era prea grea și avea o formă prea ciudată ca să o folosească eficient, însă o așeză în poală. Era arma pe care avea să o folosească în ultimă instanță; dar când se uită la pasărea uriașă, realiză cât de neînsemnată era.

Se uitară unul la altul tot restul zilei. La un moment dat, vulturul își zburli penele, apoi le ciuguli cu grijă și rămase din nou nemișcat. La căderea nopții, Le Riche era însetat, iar durerea din picioare era aproape insuportabilă. Silueta sumbră a păsării era de un negru diavolesc pe fundalul luminii stelelor. Le Riche se gândi să se furișeze în apropiere de vultur în timp ce dormea și să îl sugrume cu mâinile goale, dar când încercă să se miște, durerea din picioare îl ținu imobilizat cu puterea unor lanțuri din fier.

Frigul nopții îl secătui de vlagă și căzu într-un somn delirant. Căldura slabă a soarelui pe față și strălucirea lui în ochi îl treziră. Timp de câteva secunde, nu-și dădu seama unde era, dar când încercă să se miște, durerea din picioare îl apucă strâns și-i aminti deodată toată oroarea stării în care se afla.

Gemu și își întoarse capul, apoi strigă înnebunit de groază. Vulturul coborâse din locul său înalt pe vârful stâncos. Stătea

aproape, gata să-l atace. Nu-şi dăduse seama cât de mare era creatura. Părea să se înalţe mult deasupra lui din poziţia aceea. De aproape era şi mai hidoasă. Capul şi gâtul gol erau roşii şi solzoase şi duhnea a mortăciune.

Apucă o piatră din grămada de lângă el şi o aruncă spre vultur cu toată forţa. Aceasta ricoşă pe penele negre şi lucioase ale vulturului. Creatura îşi întinse aripile uriaşe, mai late decât înălţimea sa, şi sări uşor în spate, apoi strânse aripile din nou.

– Lasă-mă, bestie scârboasă! scânci el îngrozit.

Auzindu-i vocea, vulturul îşi înfoie penele şi îşi coborî capul între umeri; iar asta fu singura lui reacţie. Ziua se scurgea încet. Căldura soarelui crescu până când Le Riche ajunse să se simtă de parcă ar fi fost închis într-un cuptor de pâine. Abia reuşea să respire, iar setea îl chinuia nespus.

Vulturul stătea ca un gargui sculptat dintr-o catedrală şi-l privea. Simţurile îl părăseau pe Le Riche, care avea impresia că întunericul se strânge în jurul lui. Probabil şi pasărea simţi asta, pentru că întinse deodată aripile ca o cortină neagră. Scoase un croncănit gutural şi sări spre el, ţopăind pe ghearele întinse. Ciocul încovoiat se deschise larg. Le Riche urlă de spaimă, apoi înşfăcă bâtul din poală şi lovi frenetic cu el. Nimeri vulturul în gâtul golaş cu suficientă forţă cât să-l dezechilibreze. Dar pasărea îşi folosi aripile ca să-şi revină şi sări din nou departe de el. Strânse aripile şi îşi reluă paza enigmatică.

Tocmai răbdarea neobosită a vulturului îl împingea dincolo de limitele raţiunii. Urlă la el printre buzele umflate de sete şi crăpate de căldura soarelui până când sângele începu să-i curgă pe bărbie. Vulturul nu se mişcă, ci doar clipi din ochii sticloşi. În nebunia care-l cuprinsese, îi aruncă în cap cu bâtul, arma sa în caz de urgenţă. Vulturul ridică aripile şi croncăni când bâtul ricoşă de pe penajul său ca o armură. Apoi continuă să aştepte.

Soarele ajunse la zenit. Le Riche striga şi gemea, invocându-i pe Dumnezeu şi pe diavol, înjurând pasărea răbdătoare. Adună nisip cu mâna, până când unghiile i se rupseră din carne. Îşi supse degetele sângerânde încercând să-şi stingă setea, dar nisipul îi îmbâcsea limba umflată.

Se gândi la pârâul pe care îl traversaseră pe drum, dar se afla la cel puțin opt sute de metri înapoi în vale. Imaginea apelor reci și curgătoare îi alimenta nebunia. Părăsi adăpostul iluzoriu al arborelui cu spini și începu să se târască înapoi pe cărările stâncoase, către râu. Trăgându-și picioarele inerte în urma lui, tăieturile de sabie care prinseseră coajă se deschiseră și începură iar să sângereze. Simțind mirosul sângelui, vulturul croncăni aspru și țopăi în urma lui. Le Riche făcuse doar o sută de pași când își spuse: „O să mă odihnesc puțin". Își sprijini fața pe braț și își pierdu cunoștința. Îl trezi durerea. Era ca și cum numeroase vârfuri de suliță i se înfigeau în spate.

Vulturul stătea între omoplații lui, cu ghearele încovoiate înfipte adânc în carne. Bătu din aripi ca să-și mențină echilibrul în timp ce își cobora capul și, cu o lovitură cu ciocul, îi sfâșie cămașa. Apoi, înfipse vârful ascuțit și curbat și smulse o bucată lungă de carne.

Le Riche urlă îngrozitor și se rostogoli, încercând să prindă pasărea sub trupul lui, dar aceasta bătu din aripi, se ridică și se așeză din nou în apropiere.

Deși vederea i se încețoșa și îi slăbea, văzu pasărea înghițindu-i carnea, întinzând gâtul și forțându-se să înghită. Apoi își înălță capul și întoarse din nou privirea spre el, privindu-l fix, fără să tresară.

El știa că aștepta să-și piardă din nou cunoștința. Se ridică în capul oaselor și încercă să rămână treaz, cântând, strigând la pasăre și bătând din palme, dar vocea lui devenea un murmur incoerent. Brațele îi căzură în lături și închise ochii.

De data asta, când se trezi, nu-i veni să creadă cât de intensă era durerea care-l copleșea. În jurul capului era un foșnet cumplit de aripi și se simțea de parcă un cârlig din fier îi intrase în orbită, smulgându-i creierul.

Se zbătu slăbit, pe spate. Nu mai avea puterea să strige și încercă să deschidă ochii, dar era orb și simțea șuvoaiele de sânge fierbinte care îi curgeau pe față, invadându-i ochiul bun, gura și nările și făcându-l să se înece.

Întinse mâinile în sus, apucând gâtul solzos al păsării, și-și dădu seama că își înfipsese ciocul adânc în orbita lui. Îi

scotea ochiul, trăgând de firul lung şi cauciucat care conţinea nervul optic.

Întotdeauna atacă ochii, îşi zise el resemnându-se în sfârşit, incapabil să mai reziste. Orbit şi lipsit de forţa de a mai ridica mâinile, ascultă pasărea care se afla aproape şi-i înghiţea ochiul. Încercă să o vadă cu ochiul rămas, dar îl împiedica revărsarea de sânge, prea abundent ca să-l alunge clipind. Apoi, foşnetul aripilor puternice se auzi din nou în jurul capului său. Ultimul lucru pe care îl simţi fu ciocul înfipt adânc în celălalt ochi.

Oudeman călărea aproape de Xhia, ţinându-l de o sfoară lungă ca pe un câine de vânătoare în lesă. Ştiau cu toţii că, dacă îi abandona, furişându-se eventual în timpul nopţii, niciunul nu avea vreo şansă să găsească drumul prin sălbăticie şi să se întoarcă în colonia îndepărtată. După tratamentul pe care-l primise de la Koots, lucrul acesta era mai mult decât o posibilitate, aşa că îl păzeau pe rând pe Xhia, ţinându-l legat cu sfoară zi şi noapte.

Traversară încă un pârâiaş limpede şi, după o cotitură, ajunseră într-o vale dintre doi pereţi înalţi de stâncă. O privelişte extraordinară se deschidea în faţa lor. Simţurile le erau amorţite de grandoarea sălbatică a munţilor, dar acum îşi struniră caii privind înmărmuriţi.

Xhia începu să cânte, un cântec repetitiv şi tânguitor, târşâind picioarele şi dansând, uitându-se în sus la stâncile sfinte care se înălţau în faţa lor. Chiar şi Koots era uluit. Pereţii despicaţi de piatră păreau să ajungă până la cer, iar norii se rostogoleau în vârf ca laptele vărsat.

Deodată, Xhia sări foarte sus în aer şi scoase un urlet înfiorător, care-l sperie pe Koots şi îi făcu părul de pe mâini să i se zbârlească. Strigătul lui Xhia răsună în întregul bazin de piatră, revenind într-un glissando de ecouri tot mai stinse.

– Auziţi vocile strămoşilor mei care-mi răspund! strigă Xhia, sărind din nou. Oh, sfinţi, oh, înţelepţi, lăsaţi-mă să intru!

– Intră! Intră! îi răspundea ecoul, așa că Xhia, încă dansând și cântând, îi conduse pe grohotiș, până la baza stâncilor.

Pereții de piatră acoperită de licheni păreau să se înalțe la nesfârșit deasupra lor, iar norii care pluteau în vârf dădeau impresia că stânca se va prăvăli peste ei. Vântul susura printre turnurile și turlele de piatră precum vocile celor morți de mult. Soldații tăceau, iar caii se foiau neliniștiți.

La jumătatea pantei, un bolovan masiv le bloca drumul. În vremuri de mult apuse, căzuse de pe fața stâncii și se rostogolise în locul acela. Era de mărimea unei căsuțe și avea o formă aproape dreptunghiulară, ce părea să fi fost făcută de mâna omului. Koots observă pe latura apropiată a stâncii un mic altar natural. O colecție ciudată de obiecte erau așezate în nișă: coarne de antilopă albastră și cenușie, atât de vechi încât erau acum acoperite de coconii cărăbușului-de-untură, craniul unui babuin și aripile unui cocostârc, uscate și fragile de vechime, o tigvă pe jumătate umplută de agate și pietricele de cuarț, șlefuite de ape, un colier de mărgele cioplite în ou de struț, vârfuri de săgeată din cremene și o tolbă putrezită și crăpată.

– Trebuie să lăsăm aici daruri pentru Bătrâni, zise Xhia, iar Goffel traduse.

Koots nu părea să se simtă în largul lui.

– Ce daruri? întrebă el.

– Ceva de băut sau de mâncat și ceva frumos, îi spuse Xhia. Sticluța ta lucioasă.

– Nu! zise Koots fără prea mare convingere.

Păstrase ultimele picături de gin olandez în flaconul din argint, limitându-se la câte o gură din când în când.

– Bătrânii vor fi mânioși, îl avertiză Xhia. Vor ascunde urmele de noi.

Koots șovăi, apoi desfăcu nemulțumit clapa desagii și scoase flaconul din argint. Xhia întinse mâna după el, dar Koots îl ținea strâns.

– Dacă dai greș din nou, nu o să mai am nevoie de tine decât ca să îngraș șacalii.

Îi dădu apoi flaconul.

Cântând încetişor, Xhia se apropie de altar şi turnă câteva picături de gin pe faţa stâncii. Apoi ridică o piatră de mărimea pumnului şi bătu în flaconul din metal. Koots se crispă, dar rămase tăcut. Xhia puse flaconul alături de celelalte ofrande în nişă, apoi se dădu în spate cântând încetişor.

– Acum ce facem? întrebă Koots.

Locul acela îl neliniştea. Ar fi vrut să plece.

– Cum rămâne cu urma?

– Dacă Bătrânii sunt mulţumiţi de darul tău, ne vor dezvălui urma. Trebuie să intrăm în locurile sacre, îi spuse Xhia. Mai întâi, trebuie să-mi scoţi funia de la gât, altfel Bătrânii se vor înfuria fiindcă te porţi aşa cu unul din tribul lor.

Koots părea nesigur, dar rugămintea lui Xhia era logică. Luă apoi o hotărâre. Scoase muscheta din teacă şi ridică cocoşul.

– Spune-i că trebuie să rămână aproape. Dacă încearcă să fugă, o să-l ajung călare şi o să-l împuşc ca pe un câine turbat. Arma asta e plină de gloanţe şi m-a văzut cum trag. Ştie că nu ratez, îi zise el lui Goffel, apoi aşteptă ca acesta să-i traducă micului boşiman. Dă-i drumul, îi spuse imediat lui Oudeman.

Xhia nu făcu nicio încercare să scape şi îl urmară cu toţii la baza stâncii. Pe neaşteptate, Xhia dispăru ca prin farmec, ajutat parcă de spiritele strămoşilor lui.

Cu un strigăt de furie, Koots mână calul în faţă cu muscheta pregătită. Brusc, trase de hăţuri şi privi uluit la pasajul îngust din stâncă ce se deschidea în faţa lui.

Xhia dispăruse în adâncimile întunecate ale pasajului. Koots ezita să-l urmeze acolo. Înţelegea că, odată intrat, pasajul era prea îngust ca să mai poată întoarce calul. Ceilalţi soldaţi stăteau în spatele lui.

– Goffel! strigă Koots. Intră acolo şi scoate-l afară pe micul ticălos.

Goffel se uită în spate, apoi în jos, pe pantă, dar Koots îndreptă muscheta spre el.

– Dacă nu pot să pun mâna pe Xhia, atunci, pe Dumnezeu, o să mă mulţumesc cu tine.

În clipa aceea, auziră din gura pasajului vocea lui Xhia, care cânta.

– Ce spune? întrebă Koots.

– E cântecul lui de victorie, răspunse Goffel uşurat. Le mulţumeşte zeilor pentru bunătatea de a-i fi dezvăluit urma.

Îndoielile lui Koots se spulberară. Coborî din şa şi intră în pasaj. Îl găsi pe Xhia după prima cotitură, cântând, bătând din palme şi chicotind triumfător.

– Ce-ai găsit?

– Priveşte sub tălpi, babuin alb, îi spuse Xhia, asigurându-se că nu înţelegea insulta, dar arătând spre nisipul alb călcat în picioare.

Koots înţelese gestul, dar încă era nesigur. Orice fel de urmă dispăruse cu mult timp în urmă: era doar o adâncitură la suprafaţă.

– De unde ştie că e urma prăzii noastre? îl întrebă Koots pe Goffel când acesta se apropie. Ar putea fi orice – o turmă de cvaga sau de antilopă-elan.

Xhia răspunse la aceste obiecţii cu o serie rapidă de negări, iar Goffel traduse pentru Koots.

– Xhia spune că e un loc sacru. Niciun animal sălbatic nu trece pe aici.

– Nu cred aşa ceva! pufni Koots. De unde să ştie asta un animal?

– Dacă nu simţi magia de aici, ochii tăi sunt orbi şi urechile tale sunt surde cu adevărat, îi spuse Xhia, apoi se duse la cel mai apropiat perete al pasajului şi se uită cu atenţie la el.

Începu să culeagă diverse lucruri de pe stâncă, la fel cum babuinul culege lindini de pe scalpul tovarăşilor săi. Adună tot ceea ce găsise în palmă, apoi se întoarse la Koots. Îi întinse să privească ceea ce ţinea între arătător şi degetul mare. Koots se uită de aproape şi observă câteva fire de păr.

– Priveşte cu ochii tăi palizi şi dezgustători, mâncător de rahat! zise el în limba lui. Părul cel alb e de pe umărul calului Frost. Cel cafeniu şi mătăsos e de la Trueheart când a atins piatra, iar cel galben e de la Lemon. Cel negru e de la calul lui Somoya, Drumfire. Chiui dispreţuitor. Acum crezi că Xhia e cel mai mare vânător din tot tribul San şi că a făcut o vrajă mare şi sfântă ca să-ţi arate urma?

– Spune-i maimuței galbene să înceteze cu trăncăneala și să ne ducă la ei.

Koots încercă, fără prea mare succes, să-și ascundă încântarea.

– Ce râu e ăsta? întrebă Koots.

Stăteau pe creastă și priveau de pe munte spre nesfârșitele șesuri, lunci și dealuri palide de pe fundalul de un albastru lăptos al cerului african.

– Se numește fluviul Gariep, traduse Goffel. Sau, în limba San, Gariep Che Tabong, Râul unde a murit elefantul.

– De ce i se spune așa? vru Koots să știe.

– În tinerețe, pe malul acestui fluviu, Xhia a omorât un elefant mare, pe care l-a urmărit mai multe zile.

Koots mormăi. De când boșimanul găsise urma din nou, Koots îl privea cu mai multă bunăvoință. Îi tratase arsurile și celelalte răni cu medicamente din cutia pe care o ținea pe calul de povară. Xhia se vindecase rapid, la fel ca un animal sălbatic.

– Zi-i că, dacă găsește locul unde Somoya a trecut fluviul, o să-i dau o vacă frumoasă în dar când ne întoarcem în colonie. Pe urmă, dacă ne ajută să-l prindem sau să-l omorâm pe Somoya, o să-i dau încă cinci vaci grase.

Lui Koots îi părea rău acum că se purtase atât de aspru cu Xhia. Știa că, dacă voia să-i prindă din urmă pe fugari, trebuia să se revanșeze și să recâștige loialitatea boșimanului.

Xhia primi cu bucurie promisiunea de îmbogățire. Puțini bărbați din tribul San aveau o oaie, darămite un cap de bovină. Fiind copilăros din fire, amintirea abuzului suferit se stinse odată cu oferta de recompensă. Cobora pantele muntoase cu atâta râvnă către câmpii și fluviu, încât, chiar și călare, lui Koots îi era greu să se țină după el. Când ajunseră la fluviu, găsiră mai mult vânat adunat lângă apă decât și-ar fi imaginat Koots vreodată. Turmele din colonie fuseseră vânate excesiv încă de pe timpul primilor coloniști olandezi, sub conducerea guvernatorului van Riebeeck, care puseseră piciorul pe țărm cu aproape

optzeci de ani înainte. Orășenii erau toți vânători entuziaști, bucurându-se de distracție nu doar de dragul vânătorii, ci și pentru carne, piei și fildeșul obținut. La orice oră din zi, între hotarele coloniei se auzea pocnetul de *roer*[1], iar în sezonul în care animalele migrau pe câmpii, se organizaseră în grupuri mari călare ca să vâneze cai sălbatici și zebre cvaga pentru piei, antilope săritoare și elani pentru carne. După un astfel de *jag*[2], vulturii înnegreau cerul cu aripile lor, iar duhoarea morții plutea în aer luni întregi. Oasele albite erau întinse în straturi ce străluceau la lumina soarelui.

Consecința prădăciunilor era că vânatul scăzuse mult din punct de vedere numeric, iar zebrele cvaga deveniseră o raritate în imediata apropiere a orașului și a castelului. Ultimele turme de elefanți fuseseră împinse departe de hotarele coloniei cu aproape patruzeci de ani înainte și doar câțiva curajoși făceau uneori drumuri care durau luni și ani în sălbăticia îndepărtată, ca să-i urmărească. De fapt, nu mulți albi se aventurau astfel departe de siguranța coloniei și de aceea adunarea aceea numeroasă de animale sălbatice îl uimea atât de mult pe Koots.

Găsiseră puțin vânat în munți și tânjeau după carne proaspătă, așa că Oudeman și Koots o luară la goană înaintea celorlalți. Călărind în viteză, ajunseră aproape de o turmă de girafe care păștеau frunzele de pe crengile de sus ale unui desiș izolat de arbori acacia. Aceste creaturi gigantice alergau cu mișcări greoaie, legănate, dând din cozile stufoase peste picioarele din spate. Întindeau în față gâturile lungi și sinuoase, ca și cum ar fi vrut să contrabalanseze greutatea corpurilor mari. Koots și Oudeman izolară o femelă tânără din turma de vreo zece animale și, gonind după ea în timp ce pietricelele ridicate de copitele ei le șuierau pe la urechi, traseră în crupă, încercând să trimită glonțul prin șanțul de pe șira spinării, care se vedea bine pe sub pielea cu pete cafenii și galbene. În cele din urmă, Koots ajunse atât de aproape de ea, încât fu pe punctul să o atingă cu țeava muschetei – și, de

[1] Bici (în afrikaans în original, n.tr.)
[2] Vânătoare (în afrikaans în original, n.tr.)

data asta, glonțul nimeri în plin. Îi sfâșie coloana și animalul se prăbuși într-un nor de praf și de grohotiș. Koots descălecă pregătindu-se să reîncarce și, de îndată ce arma fu gata, alergă mai aproape de girafă. Aceasta se zbătea slab, dar el evită totuși convulsiile picioarelor lungi din față, care puteau să rupă spinarea unui leu în atac. Apoi îi trase încă un glonț în ceafă.

În noaptea aceea, în timp ce hienele urlau, certându-se cu o haită de lei pentru ce mai rămăsese din leșul uriaș, Koots și oamenii lui se ospătară la focul de tabără cu măduva din femurul girafei. Spărgeau oasele fripte între două pietre, iar măduva galbenă și bogată aluneca afară în bucăți cilindrice, groase cât brațul unui om și de două ori mai lungi.

Dis-de-dimineață, când se trezi, Koots îl găsi pe Goffel, care trebuia să stea de pază, dormind dus. Xhia dispăruse. Înnebunit de furie, Koots îl lovi pe Goffel cu cizma în burtă și în vintre, apoi se apucă să-l bată cu un căpăstru, trăgând cu capătul ascuțit și cataramele din metal pe umerii și scalpul tuns scurt. În cele din urmă, păși în spate și mârâi:

– Acum, ia-i urma și prinde maimuța aia galbenă, altfel mai primești o bucată de papară.

Xhia nu făcuse nicio încercare de a-și acoperi urmele, așa că până și Goffel reuși să le citească ușor. Fără să ia micul dejun, încălecară și porniră după Xhia înainte să apuce să ajungă prea departe. În câmp deschis, Koots spera să-l zărească de la distanță, mai ales că niciun boșiman nu putea să se distanțeze de un cal bun.

Urmele lui Xhia duceau direct spre o fâșie verde-închis de tufe de pe malul apei, la linia orizontului, care marca traiectoria fluviului Gariep. Erau la jumătatea drumului în direcția aceea când Koots remarcă turmele de antilope săritoare care țopăiau în față, săltând în aer cu picioarele adunate și cu nasurile aproape atingând copitele din față, lăsând la vedere blana albă de pe spate.

– Ceva le sperie, zise Goffel. Poate e boșimanul.

Koots dădu pinteni calului. Apoi, prin praful ridicat de fuga turmelor de antilope, văzu o siluetă mică și familiară alergând spre ei.

– Pe suflul lui Satan! înjură Koots. El e. E Xhia şi se întoarce!

În timp ce venea spre ei, Xhia începu să danseze şi să ţină o litanie despre triumful său, felicitându-se singur.

– Eu sunt Xhia, cel mai mare vânător din tribul meu. Ochii mei sunt ca luna şi văd tot, chiar şi pe timp de noapte. Săgeţile mele sunt iuţi ca rândunicile în zbor şi niciun animal nu poate fugi de ele. Vrăjile mele sunt atât de puternice, încât niciun om nu poate scăpa.

În aceeaşi zi, Xhia îi conduse la fluviul Gariep şi-i arătă lui Koots şanţurile lăsate de roţile numeroaselor căruţe, săpate adânc în pământul aluvionar aflat de-a lungul malurilor.

– Patru căruţe mari şi una mică au trecut pe aici. Cu ajutorul lui Goffel, îi explică totul lui Koots. Au fost multe animale cu căruţele, cai, vite şi nişte oi. Uite aici! Căruţa mai mică s-a întors în colonie, dar cele patru mai mari au plecat mai departe, în sălbăticie.

– Ale cui sunt căruţele acestea? îl întrebă Koots.

– În toată colonia sunt puţini orăşeni suficient de bogaţi încât să aibă cinci căruţe. Unul dintre ei e Klebe, tatăl lui Somoya.

– Nu înţeleg, zise Koots clătinând din cap.

Goffel îi explică:

– Se pare că, în timp ce Bakkat şi Somoya ne-au făcut să-i urmărim prin munţi, Klebe a venit aici, la Gariep, cu căruţele. După ce Somoya ne-a furat caii şi s-a asigurat că nu-l mai putem urmări, s-a întors aici, să se întâlnească cu tatăl lui.

– Dar căruţa mică, cea care s-a întors în colonie? vru Koots să ştie.

Xhia ridică din umeri.

– Poate că, după ce i-a dat fiului său căruţele mai mari, Klebe s-a întors la Cap. Xhia atinse cu degetul de la picior urmele de roţi. Vezi cât de adânc au intrat roţile în pământ? Sunt pline ochi cu lucruri.

– De unde ştie Xhia toate astea? întrebă Koots.

– Pentru că eu sunt Xhia, cu ochii ca luna, şi văd tot.

– Asta înseamnă că micul ticălos ghiceşte doar.

Koots îşi ridică pălăria ca să-şi şteargă creştetul chel.

– Dacă ne luăm după căruțe, Xhia o să-ți dovedească, sugeră Goffel. Sau, dacă nu, o să-l împuști și rămâi cu vitele pe care i le-ai promis.

Koots își puse pălăria la loc. În ciuda expresiei sale amenințătoare, se simțea mai încrezător într-un posibil succes decât fusese de când plecaseră din colonie.

„Se vede clar că transportă multe mărfuri, își zise Koots. S-ar putea ca acele căruțe să valoreze aproape la fel de mult ca banii din recompensă." Se uită la linia orizontului, ce părea că tremură din pricina căldurii, în direcția arătată de urmele de roți. „În locurile acelea nu se aplică legi civilizate. Recompensa sau mărfurile – într-un fel sau altul, îmi miroase a profit frumușel."

Descălecă și inspectă urmele de roți cu mai multă atenție, acordându-și puțin timp de gândire.

– Cam când au trecut căruțele pe aici?

Goffel îi transmise întrebarea lui Xhia.

– Câteva luni. E imposibil să spun mai mult. Dar căruțele merg încet, pe când călăreții merg repede.

Koots dădu aprobator din cap spre Goffel.

– Bine, foarte bine! Spune-i să ia urma și să găsească dovezi ca să aflăm ale cui sunt căruțele.

Găsiră dovada la câteva sute de leghe mai departe, douăsprezece zile mai târziu. Ajunseră într-un loc în care una dintre căruțe dăduse peste vizuina unui furnicar și fusese avariată. Câteva spițe de la una dintre roțile din față se rupseseră. Călătorii campaseră câteva zile la locul accidentului, făcând reparații la căruță. Ciopliseră și sculptaseră spițe noi, apoi le aruncaseră pe cele stricate.

Xhia luă o spiță ruptă din iarba în care fusese aruncată. Râse triumfător.

– Nu ți-a spus Xhia tot felul de lucruri adevărate? Dar l-ai crezut? Nu! Nu l-ai crezut, vierme alb și prost. Flutură în aer vergeaua ruptă. Acum, să știi, o dată pentru totdeauna, albule, că Xhia vede tot și știe tot. Îi duse lui Koots fragmentul de spiță și-i arătă semnul care fusese imprimat în lemn cu fierul roșu. Cunoști imaginea asta? îl întrebă el.

Koots rânji câineşte şi încuviinţă.

Era imaginea stilizată a unui tun lung care trăgea cu ghiulele de patru kilograme, aşezat pe afet. Pe caseta de jos apăreau literele CCFC. Koots văzuse acelaşi model pe un steag arborat deasupra depozitului de la High Weald şi pe frontonul zidului din faţă al clădirii principale. Ştia că iniţialele erau ale Companiei Comerciale a Fraţilor Courtney.

Chemă soldaţii şi le arătă fragmentul din lemn. Ei îl dădură de la unul la altul. Ştiau toţi modelul. Populaţia din colonie nu depăşea trei mii de suflete, iar între hotarele ei toată lumea ştia totul despre toată lumea. După spusele guvernatorului van de Witten însuşi, fraţii Courtney erau cei mai bogaţi şi mai puternici din colonie. Blazonul lor era aproape la fel de cunoscut precum acela al VOC-ului. Fraţii îl imprimau pe toate lucrurile, clădirile, navele şi căruţele lor. Era pecetea pe care o foloseau pe documente şi cu care îşi însemnau caii şi vitele. Nu mai încăpea vreo îndoială despre identitatea caravanei de căruţe pe care o urmăreau.

Koots se uită la toţi şi-l alese pe Richter. Apoi îi aruncă spiţa ruptă.

– Caporal, ştii ce ţii în mână?

– Da, domnule căpitan. E o spiţă de roată.

– Nu, caporal! îi zise Koots. Sunt mii de guldeni de aur în palma ta.

Se uită la feţele celor doi albi, Oudeman şi Richter, la cea galbenă a lui Xhia şi la cea ciocolatie a lui Goffel, apoi la restul hotentoţilor.

– Mai vrea vreunul să plece acasă? Spre deosebire de ticălosul acela nenorocit de Le Riche, de data asta vă las să luaţi calul cu voi când plecaţi. Nu vom câştiga doar banii de recompensă. Sunt şi patru căruţe şi o turmă de animale domestice. Chiar şi Xhia o să câştige mai mult decât cele şase vite pe care i le-am promis. Dar voi? Vrea careva să meargă acasă, da sau nu?

Bărbaţii zâmbeau unii la alţii ca o haită de câini de vânătoare care simţeau mirosul prăzii rănite în nări, clătinând din cap.

– Mai e şi fata. Vrea vreun negru afurisit să se joace cu fata albă cu părul auriu?

Auzind sugestia lui, aceştia izbucniră în râs, tare şi indecent.

– Trebuie să-mi cer iertare, dar unul dintre voi nu va avea plăcerea asta.

Se uită gânditor la ei. Era un soldat hotentot pe care i-ar fi plăcut să-l vadă luându-şi picioarele la spinare. Se numea Minna şi se uita cruciş. Acest lucru îi dădea o expresie vicleană şi răutăcioasă, care, după cum îşi dăduse seama Koots, se reflecta cu acurateţe în firea lui. Minna stătea bosumflat şi se tânguia de când plecaseră din colonie şi era singurul din grup care nu se arăta entuziasmat că luaseră urma căruţelor lui Jim Courtney.

– Minna, noi doi suntem fraţi de sânge de războinic, spuse Koots, luându-l cu un braţ pe după umeri, aşa că mă întristează faptul că trebuie să ne despărţim. Cu toate acestea, am nevoie de un om bun care să ducă un mesaj înapoi la castelul colonelului Keyser. Trebuie să-i dau de ştire că expediţia e un succes. Tu, dragul şi viteazul meu Minna, eşti cel mai potrivit pentru sarcina asta. O să-l rog pe colonel să te răsplătească pe măsură. Cine ştie? Poate te alegi cu nişte trese aurii pe mânecă şi ceva aur în buzunar după munca de azi.

Koots rămase aplecat deasupra carneţelului său murdar vreme de aproape o oră, ca să compună mesajul. Ştia că Minna nu putea să citească. După ce-şi ridică în slăvi realizările în desfăşurarea expediţiei, în ultimul paragraf din raportul său către colonelul Keyser spuse aşa: „Soldatul care aduce acest mesaj, Johannes Minna, nu are nicio calitate de militar. Recomand respectuos să-i fie luate gradul şi privilegiile şi să fie eliberat din slujba companiei fără pensie".

„Şi astfel, îşi zise el satisfăcut, am scăpat de orice obligaţie aş mai avea de a împărţi recompensa cu Minna când voi aduce capul lui Jim Courtney înapoi în colonie."

– Nu trebuie decât să te iei după urmele de căruţă şi vei ajunge înapoi la Capul Bunei Speranţe, îi spuse el lui Minna. Xhia zice că e un drum de mai puţin de zece zile călare. Îi întinse mesajul şi spiţa ruptă lui Minna adăugând: Dă-i astea colonelului Keyser în persoană.

Minna se uită chiorâș și merse plin de râvnă să pună șaua pe cal. Abia îi venea să creadă că avea norocul să scape din călătoria aceea cumplită, oferindu-i-se și o răsplată pentru asta.

Zilele treceau mult mai repede decât mișcarea lentă a roților de căruță. Orele erau prea scurte ca să se bucure pe deplin de minunățiile pe care le vedeau sau ca să savureze aventurile mari și mici pe care le trăiau zilnic. Dacă nu ar fi fost jurnalul pe care Louisa îl păstra cu sfințenie, ar fi pierdut repede șirul acelor zile senine. Trebuia să-l cicălească pe Jim ca să-și onoreze promisiunea față de tatăl lui. El făcea observații despre poziția lor pe baza unghiului soarelui doar când ea insista, apoi Louisa nota toate rezultatele.

Jim se ocupa mai mult de tigăile pentru aur și testa nisipurile din fiecare râu pe care îl traversau, în căutarea metalului prețios. De multe ori găsea un fir galben-deschis de pulbere metalică pe marginea tigăii, dar bucuria se stingea repede când îl verifica cu ajutorul acidului clorhidric din cufărul căutătorului de aur, iar metalul galben bolborosea și se dizolva.

– Pirite de aur! Aurul nebunilor! îi spunea el amărât Louisei. Ce-ar mai râde bătrânul Humbert de cât de neghiob sunt!

Dar dezamăgirea și supărarea nu durau prea mult și, după câteva ore, Jim redevenea la fel de entuziasmat. Optimismul lui copilăresc era unul dintre lucrurile pe care Louisa le găsea atrăgătoare la el.

Jim căuta orice semn al prezenței oamenilor prin preajmă, dar indiciile erau sărace. Găsiră o dată niște roți de căruță conservate în crusta sterilă a unui lac de sare, dar Bakkat îi spuse că erau foarte vechi. Percepția lui Bakkat despre trecerea timpului era diferită de cea a europenilor, iar Jim insistă să afle mai mult.

– Cât de vechi înseamnă „foarte vechi", Bakkat?

– Urmele astea sunt dinainte să te naști tu, Somoya, îi spuse el lui Jim. Bărbatul care a condus această căruță a murit probabil de bătrânețe.

Existau și alte semne mai proaspete ale prezenței omenești. Erau urmele lăsate de poporul lui Bakkat. Oriunde găseau un adăpost în stâncă sau o peșteră în coasta unui deal sau *kopje*, descopereau de cele mai multe ori picturi ciudate, frumos colorate, care decorau pereții din piatră, și focuri relativ recente, unde fragmentele de cărbune ars arătau cum își gătiseră omuleții prada, aruncând oasele în grămada de gunoi din apropiere. Bakkat recunoștea ce clanuri din tribul său trecuseră pe acolo după simbolurile desenate și stilul de pictură. Deseori, când analizau aceste tributuri artistice aduse zeilor lor ciudați și obiceiurilor demodate, Louisa simțea nostalgia și dorul profund ale lui Bakkat după ai lui, oameni care duceau o existență liberă și lipsită de griji asigurată de natură.

Peisajul se schimba pe măsură ce înaintau: câmpiile lăsau locul pădurilor și dealurilor, cu râuri care traversau luncile și văile largi și verzi. În anumite locuri, desișurile erau atât de dense și de spinoase, încât nu puteau trece de ele. Nu reușiră nici să croiască un drum pentru căruțe. Crengile încâlcite erau tari ca fierul și sfidau până și cele mai ascuțite topoare. Se văzură obligați să ocolească multe zile ca să înconjoare aceste jungle. În alte locuri, savana era ca un parc englezesc, deschisă și fertilă, cu copaci mari, înalți cât coloanele de catedrală, și coroane bogate cu frunze verzi. Păsările și maimuțele țipau și ciripeau în vârful copacilor, revendicându-și fructele.

Păreau să fie păsări și animale cât vedeai cu ochii. Numărul și diversitatea lor nu scădeau niciodată. Mărimea lor varia de la cele mai mici nectarinide până la struți mai înalți decât un om călare, cu penaj alb pe aripi și pe coadă, de la șoareci-de-câmp nu cu mult mai mari decât degetul mare al lui Jim până la hipopotami grei cât cel mai mare taur al lor. Aceste matahale păreau să sălășluiască în toate iazurile și râurile, iar trupurile lor uriașe se înghesuiau atât de aproape unul de altul, încât formau plute masive pe care egretele albe se așezau ca pe niște stânci.

Jim trase un glonț între ochii unui mascul bătrân. În zbaterile morții, animalul plonjă sub apă și dispăru din vedere, însă, a doua zi, gazele din burtă îl ridicară la suprafață, făcându-l să

plutească asemenea unui balon, cu picioarele umflate ridicate în aer. Traseră leşul la mal cu o pereche de boi. Grăsimea albă ca laptele din corpul animalului umplu un butoi cu apă de o sută nouăzeci de litri. Era perfectă pentru gătit şi pentru cârnaţi, pentru fabricarea săpunului, pentru ungerea roţilor de la căruţe sau a cartuşelor de pânză pentru puşti.

Erau nenumărate specii de antilope, fiecare cu un alt gust şi o altă textură a cărnii: Louisa putea să comande orice prefera de la Jim şi puşca lui, ca o gospodină care făcea comandă la măcelar. Turme de antilope trăiau pe pajişti sub copacii înalţi. Zebre cu dungi extraordinare galopau în grup. Întâlneau antilope care semănau cu caii, cu spatele şi picioarele negre ca abanosul, cu burta albă ca laptele şi cu coarne date pe spate în formă de iatagan. În orice desiş şi în orice mărăciniş găseau antilope kudu speriate, cu coarne spiralate, şi turme de bivoli negri, atât de numeroşi, încât zdrobeau tufele încâlcite când o luau la goană.

Jim tânjea tot timpul să vadă primii elefanţi şi noaptea vorbea despre ei cu o evlavie aproape religioasă. Nu văzuse niciodată unul viu – doar colţii lor de fildeş stivuiţi în depozitul companiei la High Weald. În tinereţe, tatăl lui Jim vânase elefanţi în ţinuturile estice ale Africii, la mii de kilometri distanţă de locul unde el şi Louisa se aflau acum. Jim crescuse cu poveşti despre felul în care urmărise tatăl său animalele legendare, iar gândul la prima lui întâlnire cu elefanţii se transformase într-o obsesie.

– Am mers aproape o mie de leghe de când am plecat de lângă Gariep, îi spuse Louisei. Cu siguranţă niciun alt om nu a mai ajuns atât de departe de colonie. Curând, trebuie să dăm peste turmele de elefanţi.

Astfel, visurile lui găsiră cu ce să se hrănească. Ajunseră apoi la o pădure ai cărei copaci fuseseră culcaţi la pământ, de parcă ar fi trecut un uragan şi i-ar fi făcut bucăţi. Copacii rămaşi aveau scoarţa decojită de marile pachiderme.

– Vezi cum au mestecat scoarţa ca să scoată seva? Bakkat îi arătă lui Jim ghemotoace uriaşe de coajă uscată scuipate de animale. Uite cum au doborât copacul ăsta, mai înalt decât

catargul principal al navei tatălui tău – și au mâncat doar frunzele moi din vârf. Pfu! Sunt animale cu adevărat uluitoare.

– Ia-te după ei, Bakkat! se rugă Jim. Arată-mi elefanții ăștia!

– Semnele acestea sunt din sezonul trecut. Uite! Urmele făcute cu tălpile în noroiul ultimelor ploi s-au uscat și sunt tari ca piatra.

– Când o să-i găsim? întrebă Jim. O să-i găsim vreodată?

– O să-i găsim, promise Bakkat. Și, când îi vom găsi, s-ar putea să-ți dorești să nu-i fi descoperit vreodată. Făcu un semn către un copac căzut și adăugă: Dacă pot să facă asta cu un copac, ce-ar fi în stare să-i facă unui om?

În fiecare zi plecau călare să exploreze zona din față, căutând urme mai proaspete de elefanți și croindu-și un drum pe care să meargă Smallboy și căruțele. Trebuiau să se asigure mereu că aveau surse de apă potabilă și nutreț bun pentru boi și celelalte animale domestice și să refacă rezervele pentru atunci când nu reușeau să găsească adăpători cu apă proaspătă. Bakkat îl învăță pe Jim cum să urmărească zborul găinușelor-de-pustiu și al altor păsări, precum și direcția în care mergeau turmele însetate până la cele mai apropiate iazuri. Caii erau și ei călăuze bune – simțeau mirosul apei în vânt de la kilometri distanță.

Deseori ajungeau atât de departe în fața caravanei, încât nu se mai puteau întoarce în siguranță înainte de apusul soarelui și erau forțați să facă tabăra acolo unde îi copleșeau întunericul și oboseala. Cu toate acestea, în nopțile în care se întorceau la căruțe, aveau sentimentul plăcut al întoarcerii acasă de fiecare dată când vedeau focurile de la distanță sau auzeau mugetul boilor. Apoi, câinii alergau spre ei lătrând de bucurie, iar Smallboy și ceilalți vizitii îi întâmpinau cu strigăte.

Louisa ținea calendarul cu sfințenie și nu rata niciodată sărbătorile. Insista ca ea și Jim să rămână în tabără în ziua aceea. Dormeau până târziu duminica, auzindu-se unul pe altul când se trezeau, în timp ce soarele pătrundea prin găurile din foaia de cort din spate. Apoi rămâneau întinși în pat și sporovăiau alene prin pânza cortului, până când Louisa îi spunea

lui Jim că era momentul să se dea jos. Mirosul cafelei fierte de Zama la focul de tabără îl convingea că ea avea dreptate.

Louisa pregătea mereu o masă specială duminica, de obicei după o rețetă nouă din cartea de bucate dăruită de Sarah. Între timp, Jim se ocupa de treburile mărunte din tabără rămase din timpul săptămânii, de la potcovitul unui cal până la repararea unei rupturi în cort sau ungerea butucilor.

După prânz, stăteau deseori întinși în hamacuri la umbra copacilor și își citeau unul altuia din mica bibliotecă. Apoi discutau despre întâmplările din timpul săptămânii și făceau planuri pentru cea următoare. Ca să îi facă lui Jim o surpriză cu ocazia primei lui aniversări petrecute împreună, Louisa sculptă în taină o tablă de șah și piese folosind lemn de diferite culori. Deși încercă să pară entuziasmat, Jim nu se simțea prea încântat, pentru că nu mai jucase niciodată. Dar ea îi citi regulile din paginile de la sfârșitul almanahului, apoi instală tabla sub crengile răsfirate ale unui copac mare de spinul-cămilei.

– Poți să joci cu albele, îi spuse ea mărinimoasă, ceea ce înseamnă că tu faci prima mutare.

– Asta e bine? întrebă el.

– Este cel mai mare avantaj, îl asigură ea.

El râse și mută pionul din fața turei trei câmpuri. Ea îl corectă, apoi câștigă partida fără drept de apel.

– Șah mat! zise ea, luându-l prin surprindere.

Umilit de ușurința cu care reușise să-l bată, Jim studie tabla cu atenție și contestă fiecare mutare care dusese la înfrângerea lui. Când înțelese că nu îl amăgise, se lăsă pe spate și se uită nemulțumit la tablă. Apoi, încet, sclipirea războinică se aprinse în ochii lui și își îndreptă umerii.

– Jucăm din nou, anunță el amenințător.

Dar rezultatul celui de-al doilea joc fu la fel de umilitor. Poate din acest motiv, Jim deveni captivat de joc și în curând ajunse o rutină importantă și unificatoare în existența lor comună. Cu îndrumările pline de tact ale Louisei, făcu un progres atât de rapid, încât în scurt timp fură pe picior de egalitate. Dădură multe lupte memorabile pe tabla cu pătrățele, dar, în mod ciudat, acest lucru păru să-i apropie.

Exista și o îndeletnicire căreia Louisa nu-i putea face față, deși se străduia cu îndârjire și deseori era pe punctul să reușească. Trasul cu arma. Duminica după cină, Jim pregătea țintele la o distanță de o sută și o sută cincizeci de pași. Louisa trăgea cu mica ei pușcă franțuzească, iar el folosea una din cele două puști englezești mai grele. Trofeul era coada stufoasă a unei girafe, iar câștigătorul acestui concurs săptămânal avea dreptul să o atârne la căruță tot restul săptămânii. În rarele ocazii în care onoarea îi revenea Louisei, Smallboy, vizitiul care-i conducea căruța, pășea mai țanțoș și mai mândru și pocnea din biciul mare mai des și cu mai multă forță decât era necesar ca să mâne boii.

Treptat, Louisa fu cuprinsă de un sentiment de mândrie și de împlinire extrem de puternic ocupându-se de tabără și punând ordine în toate, iar compania lui Jim ajunse să îi facă atâta plăcere, încât amintirile întunecate ale vieții ei din trecut începură să se estompeze. Avea coșmaruri tot mai rar, iar acestea erau mai puțin înfricoșătoare. Încetul cu încetul, își recăpătă pofta de distracție și de viață, care se potrivea mai bine cu vârsta ei decât neîncrederea și autoapărarea.

Într-o după-amiază, pe când călăreau împreună, dădură peste o zonă cu pepeni tsama copți. Pepenii cu dungi galbene și verzi erau de mărimea unui cap de om. Jim umplu desagii și, când se întoarseră la căruțe, tăie unul în felii groase.

– Una dintre delicatesele din sălbăticie.

Îi întinse o felie, iar ea gustă cu băgare de seamă. Pepenele era plin de suc, dar gustul era fad și doar puțin dulce. Ca să-i facă pe plac, Louisa pretinse că-i place.

– Tata mi-a spus că un pepene ca ăsta i-a salvat viața. Era pierdut în deșert de zile întregi și ar fi murit de sete dacă n-ar fi dat peste un vrej de tsama. Nu e gustos?

Ea se uită la miezul galben-deschis care umplea coaja, apoi ridică ochii spre el. Pe neașteptate, o cuprinse o zburdălnicie copilărească pe care nu o mai simțise de la moartea părinților ei.

– De ce zâmbești așa? o întrebă Jim.

– De asta! zise ea, aplecându-se peste masă și strivindu-i fructul moale și ud de față.

El o privi cu gura căscată în timp ce sucul și pulpa galbenă i se scurgeau de pe nas și de pe bărbie.

– Nu e gustos? întrebă ea, prăpădindu-se de râs. Arăți atât de caraghios!

– O să vedem noi cine-i mai caraghios!

Jim își reveni și apucă restul de pepene. Ea țipă speriată, sări de la masă și o rupse la fugă. Jim o urmări prin tabără scuturând pepenele, cu bucăți de fruct în păr și cu suc pe cămașă.

Servitorii priveau uluiți în timp ce Louisa se ferea și se furișa pe după căruțe. Dar era atât de vlăguită de râs, încât Jim o prinse cu ușurință, lipind-i trupul de căruță cu o mână și ținând pepenele cu cealaltă.

– Îmi pare extrem de rău, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Te rog să mă ierți. Sunt îngrozitoare. Nu o să se mai întâmple niciodată.

– Nu! Nu o să se mai întâmple niciodată! O să-ți arăt ce-o să se întâmple dacă mai faci asta vreodată.

Jim îi aplică același tratament și, când termină, avea și ea pepene galben în păr, pe gene și în urechi.

– Ești o bestie, James Archibald! Știa cât ura el numele acesta. Te urăsc!

Încercă să se încrunte la el, dar izbucni din nou în râs. Ridică o mână să-l lovească, dar el o prinse de încheietură și se împleticiră unul spre altul.

Deodată, niciunul nu mai râdea. Gurile lor erau atât de aproape, încât li se contopea răsuflarea, iar în privirea ei era ceva ce el nu mai văzuse până atunci. Apoi începu să tremure și buzele îi fremătară. Emoția pe care el o văzuse dispăru brusc și groaza îi luă locul. Știa că toți servitorii îi priveau.

Cu ceva efort, îi eliberă încheietura și păși în spate, dar râsul lui era lipsit de haz.

– Ai grijă, fetițo! Data viitoare o să-ți curgă pe spate o bucată rece și lipicioasă de pepene.

Momentul se prelungea primejdios, pentru că ea părea pe punctul să înceapă să plângă. Bakkat îi salvă, începând să

mimeze întrecerea lor. Ridică restul de pepene și-l aruncă spre Zama. Vizitiii și ceilalți *voorlopers* intrară în joc și pepenele zburară în toate direcțiile. În toiul zarvei, Louisa se furișă spre căruța ei. Când ieși după câteva ore, avea un aer sfios în rochia cea nouă și cu părul lung împletit.

– Vrei să jucăm șah? îl întrebă ea fără să-l privească în ochi.

El ajunse la șah-mat din douăzeci de mutări, apoi se îndoi că meritase să câștige. Se întrebă dacă nu cumva îl lăsase dinadins să câștige – sau dacă nu cumva era, pur și simplu, cu gândurile în altă parte.

A doua zi de dimineață, Jim și Louisa împreună cu Bakkat plecară înaintea zorilor, luând micul dejun cu ei, în sufertașe legate la șa. Fiind doar cu o oră înaintea căruțelor, se opriră să adape caii și să mănânce lângă un mic râu ce șerpuia pe lângă un șir de dealuri puțin împădurite, care se intersectau cu drumul lor.

Stăteau față în față pe niște bușteni căzuți. Erau timizi și tăcuți, neputând să se privească în ochi. Amintirea momentului din ziua precedentă era încă vie în mintea lor, iar conversația mergea greu și era mult prea formală. După ce mâncară, Louisa duse vasele la râu să le spele, iar Jim înșeuă caii. Când se întoarse, el ezită înainte să o ajute să urce pe șaua lui Trueheart. Ea îi mulțumi pentru gestul lui mai mult decât era necesar.

Urcară dealul cu Bakkat în față, călare pe Frost. Când ajunse pe creastă, îl întoarse pe Frost cu spatele la linia orizontului și alergă spre ei, cu fața schimbată de o emoție puternică și cu vocea redusă la un scâncet de neînțeles.

– Ce e? strigă Jim la el. Ce-ai văzut?

Îl apucă pe Bakkat de braț și aproape îl smulse din șa.

Apoi, în sfârșit, Bakkat își găsi glasul.

– *Dhlovu*![1] strigă el de parcă l-ar fi durut ceva. Mulți, mulți.

Jim îi aruncă hățurile lui Bakkat, apoi scoase pușca de calibru mic din teacă și sări din șa. Știa că nu trebuia să se arate

[1] Elefant (în limba zulu în original, n.tr.)

dincolo de creastă, aşa că se opri la marginea ei ca să se liniştească. Bucuria îi strângea pieptul, împiedicându-l să respire. Inima îi bătea atât de tare, încât stătea să-i iasă din piept. Însă avu înţelepciunea să verifice direcţia vântului: luă câteva fire de iarbă uscată, le strivi între degete şi se uită cum zburau fragmentele minuscule. Vântul era favorabil.

Deodată, simţi prezenţa Louisei alături de el.

– Ce este, Jim?

Nu înţelesese cuvântul pronunţat de Bakkat.

– Elefant!

Jim abia putea rosti cuvântul magic.

Ea îl privi o clipă, apoi ochii îi sclipiră ca lumina soarelui pe safirele albastre.

– Oh, Jim! Arată-mi!

Cu toată tulburarea care îl cuprinsese, se simţea recunoscător că era şi ea acolo, să împărtăşească ceva ce ştia, în adâncul sufletului, că avea să-i rămână în suflet pentru tot restul zilelor.

– Hai! zise el, iar ea îl luă de mână cu naturaleţe.

În ciuda celor întâmplate între ei, gestul acela de încredere nu i se păru surprinzător. Mână în mână, merseră pe creasta dealului şi priviră dincolo de margine.

Dedesubt, văzură o vale întinsă străjuită de dealuri. Era acoperită de o vegetaţie nouă, abia apărută după ploile recente căzute asupra pământului ars de incendii în timpul anotimpului secetos. Era verde ca o pajişte englezească şi presărată cu pâlcuri de arbori mahoba-hoba şi crânguri de mărăciniş.

Răsfiraţi pe fundul văii, singuri sau în grupuri mici, erau sute de elefanţi. Pentru Jim, care-şi imaginase de atâtea ori şi în atâtea feluri prima întâlnire cu ei, realitatea întrecea cu mult imaginaţia.

– Oh, Sfântă Fecioară! şopti el. Oh, Doamne, oh, Doamne sfinte!

Ea îi simţi mâna tremurând într-a ei şi o strânse mai tare. Înţelegea că era un moment crucial în viaţa lui şi se simţi brusc mândră că era lângă el ca să-l trăiască împreună. Parcă aici era de fapt locul ei: se simţea de parcă găsise, în sfârşit, un loc căruia să-i aparţină.

El observă imediat, după mărimea lor medie, că majoritatea turmelor erau alcătuite mai ales din femele și pui. Formau grupuri cenușii ce păreau niște stânci de granit, iar formele turmelor se schimbau încet, pe măsură ce se apropiau și se îndepărtau. În toată masa aceea de animale, masculii masivi stăteau retrași, dominând chiar și de la distanță turmele din jur, cu siluetele lor uriașe și întunecate de o măreție inconfundabilă.

Ceva mai jos de Louisa și Jim, un animal le făcea pe toate celelalte să pară nesemnificative. Poate era doar felul în care îl scotea în evidență lumina soarelui, fiind mai închis la culoare decât restul. Ținea urechile întinse ca vela principală a unei nave și le flutura cu o mișcare leneșă, ca de evantai. Cu fiecare mișcare, soarele sclipea pe curba unui colț uriaș, răsfrângând asupra lor o rază ca o reflexie de oglindă. Masculul își întinse trompa în jos și adună praful de la picioare, aruncându-l apoi peste cap și umeri într-un nor deschis la culoare.

– Ce mare e! șopti Louisa. Nu m-am așteptat la mărimea asta.

Vocea ei îl trezi pe Jim din transă. Se uită înapoi la Bakkat, care pândea din spatele lor.

– Am doar pușca asta mică la mine.

Jim lăsase cele două puști mari germane în căruțe. Erau arme greu de cărat și de manevrat și, după ce fusese dezamăgit de atâtea ori, nu se așteptase să dea acum peste elefanți – și, cu siguranță, nu în număr atât de mare. Acum regreta că pierduse asta din vedere, dar știa că ar fi fost o prostie să folosească mica pușcă făcută la Londra împotriva unei creaturi dotate cu atâția mușchi și cu atâta forță, precum și cu o structură osoasă atât de mare. Ar fi fost un mare noroc să trimită un glonț atât de mic în organele vitale.

– Fugi înapoi, Bakkat, cât de repede te duce Frost, și adu-mi cele două puști mari cu praf de pușcă și o centură cu gloanțe.

De cum termină de vorbit, Bakkat încălecă pe Frost și porni în galop să coboare dealul. Jim și Louisa nu se uitară după el, ci înaintară târâș, folosind o tufă mică pentru a-și ascunde siluetele când trecură de linia orizontului. Pe panta

opusă, găsiră un pâlc de arbori acacia cu spini după care se puteau ascunde și se așezară printre crengile stufoase și florile galbene, stând unul lângă altul în timp ce Jim reglă telescopul și-l îndreptă spre masculul de jos.

Icni zgomotos, minunându-se de dimensiunea mărită de lentilă a animalului și de lungimea și grosimea colților de fildeș. Deși nu se săturase de priveliștea extraordinară, îi dădu telescopul Louisei. Ea învățase deja să-l folosească foarte bine și îl îndreptă spre animalul masiv. Dar, după câteva minute, îi distrase atenția un grup de pui jucăuși, aflați ceva mai departe: scânceau și se alergau unul pe altul prin pădure.

Când Jim o văzu îndepărtând telescopul de patriarh, simți nevoia să i-l ia din mână pentru a studia masculul mai mult. Apoi, văzu zâmbetul blând de pe fața ei în timp ce privea puii jucându-se și se abținu. Era expresia sentimentelor lui față de ea: era mistuit de pasiunea vânătorului și inima îi bătea nebunește în așteptarea vânătorii.

Apoi, spre încântarea lui, elefantul ieși din umbra copacului mahoba-hoba și începu să urce panta direct spre ei. Jim puse mâna pe umărul Louisei să o avertizeze. Când ea coborî telescopul, el duse degetul la buze și-i arătă animalul care se apropia.

Expresia Louisei se schimbă în uimire pe măsură ce elefantul venea tot mai aproape și se vedea prin telescop tot mai mare. Chiar și la lumina zilei, era ceva fantomatic și tulburător în felul complet liniștit în care mergea: mișca picioarele cu o precizie și cu o grație care îi contraziceau dimensiunea, iar tălpile mari și spongioase ascundeau sunetul. Trompa atârna moale, aproape de pământ; doar vârful se răsucea și atingea pământul, ridicând câte o frunză sau câte o păstaie cu o dexteritate extraordinară ce o egala pe cea a degetelor oamenilor, jucându-se cu ele și aruncându-le apoi deoparte.

Când se apropie și mai mult, văzură clar că ochiul dinspre ei era înconjurat de o rețea de riduri cenușii și adânci, precum cercurile concentrice ale pânzei de păianjen. O pată udă de lacrimi cobora dintr-un colț pe obrazul zbârcit, dar ochiul avea o sclipire de inteligență și agerime. La fiecare câțiva pași, vârful

unuia dintre colții lungi atingea pământul, lăsând o brazdă mică în praf.

Elefantul veni atât de aproape, încât părea să umple cerul de deasupra lor; ei își ținură răsuflarea, așteptându-se să fie călcați sau măcar străpunși printr-o mișcare a colților strălucitori de fildeș. Louisa se mișcă, gata să sară în picioare și să fugă, dar Jim o strânse mai tare de umăr și o împiedică.

Masculul scotea un mârâit adânc din gât și din burtă, ce părea un tunet îndepărtat. Louisa se cutremură, în timp ce încântarea se amesteca cu spaima. Încet, ca să nu sperie animalul, Jim ridică pușca mică pe umăr și privi peste țeavă capul mare și cenușiu. Alături de el, Louisa încremenise așteptând detunătura. Apoi își aminti tot ce-i spusese tatăl lui despre cum să țintească pentru a nimeri în creier.

„Dar numai un prost și un lăudăros ar încerca așa ceva, zisese Tom. E un loc cât se poate de mic în craniul ăla osos și uriaș în care să tragi. Vânătorul adevărat se asigură că-l poate omorî. Folosește o pușcă de calibru mare cu gloanțe grele, apoi trage în umăr, în inimă și-n plămâni."

Jim coborî pușca și Louisa se relaxă lângă el. Elefantul trecu pe lângă ascunzătoarea lor cu un pas maiestuos și, după cincizeci de pași, ajunse lângă un mic arbore gwarrie și începu să rupă fructele violet, îndesându-și-le alene în gură. Când crupa zbârcită era întoarsă spre ei, Jim se ridică încet și o conduse pe Louisa înapoi după creastă. Apoi zări norișorul de praf care venea spre ei din direcția căruțelor și forma ștearsă a lui Frost alergând în galop.

Când Bakkat ajunse la el, Jim spuse:

– Te-ai mișcat repede, bravo!

Înhăță una dintre puștile mari înainte ca Bakkat să apuce să descalece. Examină arma în grabă. Era descărcată și plină de grăsime, dar cremenea era nouă și avea o formă bună. Se apucă imediat să o încarce. Înfipse glonțul uriaș și lucios pe țeavă. Având peste o sută de grame, era aproape de două ori mai mare decât o boabă de strugure copt. Devenise diamantin prin adăugarea de aliaj alb la plumbul topit. Când glonțul fu fixat pe

dopul din câlți, deasupra cantității mari de praf negru de pușcă, Jim se uită la încărcătură și schimbă arma cu a doua pe care i-o întindea Bakkat. După ce le încărcă pe ambele, zise:

– E un mascul magnific care mănâncă pe aproape, undeva după culmea aceea. O să-l atac mergând pe jos, dar imediat ce auzi împușcătura, să aduci cât mai repede a doua pușcă și pe Drumfire.

– Eu ce trebuie să fac? întrebă Louisa, iar el ezită.

Instinctul îi spunea să o trimită înapoi la căruțe, dar știa că nu ar fi fost corect. Nu trebuia să o lipsească de bucuria și aventura primei vânători a măreților animale. Mai mult decât atât, probabil ar fi refuzat să-l asculte și nu avea timp acum de o ceartă în care, mai mult ca sigur, el avea să piardă. Pe de altă parte, nu putea să o lase acolo. Știa din relatările însuflețite ale tatălui său că, după primul foc, toate vietățile aveau să o ia la fugă în toate direcțiile, cuprinse de panică. Putea fi în pericol de moarte dacă un animal ar fi venit spre ea în timp ce era neprotejată.

– Ia-te după noi, dar nu veni prea aproape. Trebuie să stai cu ochii pe mine sau pe Bakkat tot timpul, dar trebuie să fii atentă și la ce se întâmplă în jur. Elefanții pot veni din orice direcție, chiar și din spate. Dar poți să te bazezi pe Trueheart – ea te va duce într-o zonă sigură.

Trase cocoșul armei mari pe jumătate, apoi alergă pe marginea crestei și privi dincolo. Nu se schimbase nimic de când văzuse elefantul ultima dată. Încă se hrănea liniștit din copacul gwarrie, întors cu spatele la Jim. Turmele de jos se odihneau sau mâncau în tăcere, în vreme ce puii se jucau printre picioarele mamelor lor.

Jim se opri doar cât să verifice direcția vântului încă o dată. Îi simțea atingerea ușoară și răcoroasă pe fața asudată. Apoi se opri câteva secunde ca să-și presare puțin praf printre degete. Briza încă sufla constant și în favoarea lui. Știa că acum nu mai avea de ce să se ascundă: vederea elefanților e slabă și nu pot distinge silueta unui om aflat la cincizeci de pași dacă acesta stă nemișcat. Pe de altă parte, simțul mirosului este extraordinar.

Cu vântul în favoarea lui, pășind ușor, Jim se furișă în spatele masculului care mânca. Își aminti cuvintele tatălui său:

„Aproape. Întotdeauna să stai cât de aproape poți. Cu fiecare metru cu care te apropii, reușita e mai sigură. La treizeci de pași, ești prea departe. Douăzeci nu e la fel ca zece. La cinci pași e perfect. De la distanța aceea, glonțul pătrunde direct în inimă".

Jim încetini pasul în timp ce se apropia. Era ca și cum ar fi avut plumb topit în picioare. Respira greu și simțea că se sufocă. Arma din mâna lui devenea tot mai grea. Nu se așteptase să-i fie frică. „Nu mi-a fost niciodată frică, își spuse, apoi adăugă: Bine, poate doar un pic, câteodată."

Era din ce în ce mai aproape. Apoi își aminti că uitase să ridice de tot cocoșul la arma cea mare. Era acum atât de aproape, încât elefantul ar fi putut auzi clinchetul mecanismului și s-ar fi speriat. Ezită, iar animalul se mișcă. Cu pasul său greoi și ferm, începu să înconjoare copacul gwarrie. Jim își simți inima bătându-i nebunește când se opri în lateral lângă el și văzu conturul omoplatului masiv pe sub pielea zbârcită. Era exact așa cum i-l desenase tatăl lui. Ridică patul puștii la umăr, dar elefantul continuă să se miște în jurul copacului până când umărul îi rămase ascuns de crengile răsucite și de frunzișul verde, des și lucios. Animalul se opri în partea opusă a coroanei și începu din nou să mănânce. Era acum atât de aproape, încât Jim îi vedea perii din ureche și genele groase și încălcite din jurul ochiului mic, ce părea atât de nepotrivit pentru capul masiv și îmbătrânit.

„Numai un prost și un lăudăros ar trage direct în creier", îl avertizase tatăl lui. Dar umărul era ascuns, iar el se afla foarte aproape. Cu siguranță n-ar fi ratat de la distanța aceea. Mai întâi, trebuia să ridice cocoșul până la capăt. Puse mâna deasupra, încercând să estompeze zgomotul, și trase în spate cocoșul din oțel gravat. Simți maneta când era pe punctul de a se declanșa și-și mușcă limba, concentrându-se să o facă să intre prin ultimul fragment de arc.

Stătea cu ochii pe elefant, încercând cu forța gândului să-i distragă atenția de la ciocnirea metalelor. Animalul mesteca plin de satisfacție, îndesându-și fructele coapte în gură; interiorul buzelor sale era colorat în violet.

Clic! Lui Jim i se păru că sunetul fusese asurzitor în liniștea deplină a sălbăticiei. Elefantul se opri din mestecat și rămase într-o stare de nemișcare impresionantă. Auzise zgomotul neobișnuit, iar Jim știa că era pregătit să o ia la fugă.

Privind crestătura întunecată a urechii, ridică încet patul puștii pe umăr. Vizorul de fier nu-i obtura vederea; părea să vadă perfect prin el. Se concentră cu toată ființa asupra locului aflat la jumătate de deget în fața urechii. Cunoștea foarte bine apăsarea și senzația trăgaciului, așa că bubuitul împușcăturii nu-l luă prin surprindere.

Patul îl lovi în umăr, dându-l doi pași în spate până când reuși să-și recapete echilibrul. Un fir lung și albăstrui de fum se ridica din țeava puștii, părând să mângâie pielea cenușie și încrețită a tâmplei animalului. Din cauza reculului și a norului de fum, nu văzu dacă glonțul nimerise, dar auzi craniul trosnind ca lama de topor pe trunchiul unui copac de esență tare.

Animalul își dădu pe spate capul uriaș, apoi căzu năprasnic, lovind pământul cu atâta forță, încât ridică un nor de praf. Pământul de sub tălpile lui Jim păru să se zguduie din pricina impactului. Jim își recăpătă echilibrul și se uită uluit la ce reușise să facă. Apoi simți cum inima îi crește și chiui triumfător.

– L-am doborât! L-am ucis cu un singur glonț!

Alergă înainte ca să se bucure de prada lui, dar din spate auzi tropot de copite.

Când se uită în urmă, îl văzu pe Bakkat galopând călare pe Frost, fluturând a doua armă și ducându-l pe Drumfire de hățuri.

– Schimbă arma, Somoya! strigă el. Uită-te! Sunt o mulțime de *dhlovu* de jur împrejur. Am putea omorî încă zece dacă ne mișcăm repede.

– Trebuie să văd animalul pe care l-am omorât, protestă Jim. Trebuie să-i tai coada!

Era trofeul pe care îl lua mereu tatăl lui de la un animal doborât, chiar și în vâltoarea urmăririi.

– Dacă e mort, rămâne mort. Bakkat trase de hățuri, îi luă pușca goală din mână și i-o întinse pe cea încărcată. Ceilalți vor pleca până apuci tu să tai coada. Iar după ce pleacă, nu o să-i mai vezi niciodată.

Jim încă ezita, uitându-se cu jind la elefantul căzut, care zăcea ascuns de copacul gwarrie.

– Hai, Somoya! Uite praful pe care-l ridică în fugă. În curând o să fie prea târziu.

Jim se uită pe pantă și văzu că împușcătura speriase turmele, iar elefanții se împrăștiau în valea de mai jos, fugind în toate direcțiile. Tatăl lui îi povestise despre frica instinctivă a elefanților față de oameni: chiar dacă nu s-au confruntat niciodată cu comportamentul lor crud și războinic, fug și o sută de leghe după primul contact cu ei. Încă ezitând, îl auzi pe Bakkat spunându-i insistent:

– Somoya, trece momentul.

Îi arătă alți doi masculi mari care alergau pe lângă ei, la mai puțin de o bătaie de pușcă de locul acela. Aveau urechile lipite de umeri și alergau mâncând pământul.

– O să dispară cât ai zice pește, adăugă el. Ia-te după ei! Ia-te după ei cât de repede poți!

Masculii dispăreau deja în pădure, dar Jim știa că-i putea prinde din urmă în mai puțin de doi kilometri de galop. Nu mai șovăi. Cu pușca încărcată în mână, sări în șaua lui Drumfire și îi dădu pinteni.

– Di! Di! Drumfire! După ei, dragul meu!

Întoarse calul spre pantă și o luă în goană spre vale. Drumfire simțea emoția contagioasă a călărețului și ochii îi jucau în timp ce împungea aerul cu capul în față la fiecare pas. Se apropiară repede de masculii care alergau. Jim miji ochii, încercând să și-i protejeze de norul de praf pe care îl ridicau cu pernițele mari de la picioare și de crengile cu spini care-i zburau în față. Îl zări pe cel mai mare din cei doi masculi masivi. Chiar și din poziția lui din spate, vedea curbura lată a colților aflați de o parte și de alta a laturilor umflate.

– Să mă ia naiba dacă nu e chiar mai mare decât primul pe care l-am doborât! spuse el jubilând, apoi îl întoarse pe Drumfire într-o parte, încercând să meargă pe lângă mascul și căutând să deschidă flancul ca să poată trage spre umăr.

Sprijini pușca pe oblâncul șeii și trase cocoșul la jumătate de distanță.

Apoi, din spatele lui, auzi țipătul ca de trompetă al unui elefant înfuriat, urmat în aproape aceeași clipă de strigătul Louisei.

Cele două sunete îngrozitoare erau aproape înghițite de distanță și de tropotul copitelor lui Drumfire. Dar era ceva în strigătul Louisei care-l făcu să tremure din tot corpul, sfâșiindu-i inima. Era urletul înnebunit și asurzitor de groază cumplită. Se răsuci în șa și privi în urmă, văzând pericolul de moarte în care se afla.

Ascultând instrucțiunile lui Jim, Louisa rămăsese în spate, ținând-o pe Trueheart în urma lui Frost în timp ce traversau culmea la pas. Îl văzu pe Jim la două sute de pași în față. Avea capul întors spre ea și înainta îndârjit, pe jumătate aplecat spre arma pe care o ținea pe lângă brâu.

Preț de o clipă, nu zări elefantul. Culoarea lui cenușie îl ajuta să se contopească perfect cu vegetația din jur. Apoi i se tăie răsuflarea când îi distinse silueta. Părea mare cât un munte, iar Jim era atât de aproape de el, încât se temea pentru siguranța lui. O opri pe Trueheart și privi cu o fascinație înspăimântată cum Jim se apropia tot mai mult. Văzu elefantul schimbându-și poziția și trecând după un copac gwarrie și i se păru preț de o secundă că scăpase de urmărirea lui Jim. Apoi îl văzu pe Jim ridicându-se din locul în care stătea ghemuit și ridicând țeava lungă a puștii. Când ținti, gura țevii păru că atinge capul animalului; apoi se auzi bubuitura împușcăturii, ca trosnetul velei principale de pe *Meeuw,* în timp ce plutea în zigzag mânată de furtună.

Fumul albastru de praf de pușcă se învolbură în bătaia brizei, iar masculul se prăbuși ca și cum l-ar fi lovit o avalanșă. Urmă o învălmășeală de strigăte și agitație, iar Bakkat o luă la goană de lângă ea, îndreptându-se în viteză spre locul unde era Jim și trăgându-l pe Drumfire de hățuri după el. Jim încălecă pe Drumfire și, lăsând animalul doborât întins în locul unde căzuse, coborî panta în grabă alături de Bakkat, alergând după alți doi elefanți uriași pe care ea nu-i observase până atunci.

Louisa îl lăsă să plece. Apoi descoperi că Trueheart reacționase la apăsarea ușoară cu genunchii și mergea spre copacul gwarrie în spatele căruia căzuse elefantul. Nu încercă să oprească iapa și, pe măsură ce se apropiau, curiozitatea ei crescu. Se ridică în scări ca să vadă pe deasupra copacului, încercând să zărească măreața creatură care căzuse acolo.

Aproape ajunsese în dreptul copacului când văzu o mișcare ușoară, prea discretă ca să fie făcută de un animal atât de mare. Merse mai aproape și, de data asta, își dădu seama că văzuse coada cioturoasă a elefantului mișcându-se. Smocul de peri din capăt era aspru și tocit ca o pensulă veche.

Se gândi să descalece și să o conducă pe Trueheart în față, ca să vadă mai bine leșul și colții magnifici, curbați și galbeni, care o intrigau. Apoi, spre uimirea și groaza ei, masculul se ridică. Ajunse în picioare dintr-o singură mișcare fluidă, având un aer alert și agil de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn ușor. Rămase pe loc o clipă, de parcă ar fi ascultat. Un firicel de sânge roșu-deschis curgea din rana de la tâmplă pe obrazul cenușiu și ridat. Trueheart pufni înspăimântată și păși în spate. Pregătită să descalece, cu un singur picior în scară, Louisa aproape fu aruncată, dar reuși să se așeze la loc cu puțin efort.

Masculul o auzise pe Trueheart fornăind și se întoarse spre ele. Elefantul își întinse brusc urechile uriașe, crezând că ele îl chinuiseră. Mirosul de cal și de om îi umplu nările, un miros necunoscut pe care nu-l mai simțise până atunci, dar care duhnea de pericol.

Animalul își scutură capul, lovind și pocnind din urechi cu mișcări puternice; apoi țipă de furie și de indignare. Sângele țâșnea din rana de la tâmplă, iar picăturile stropeau fața Louisei, calde ca o ploaie musonică. Ea țipă din toate puterile:

– Jim! Salvează-mă!

Elefantul își răsuci trompa spre piept și își dădu urechile pe spate până la jumătate, în cea mai agresivă postură. Apoi alergă direct spre ele. Trueheart se întoarse în loc, plecă urechile și porni în galop de parcă și-ar fi luat zborul. Deși pășea ușor pe suprafața dură, masculul venea aproape în urma ei,

țipând întruna de furie și lăsând în urmă o dâră roz de sânge scurs din rana de la cap.

Țâșnind înainte cu o viteză tot mai mare, Trueheart câștigă distanță; dar, deodată, un gard viu de tufe cu spini apăru în fața ei și fu nevoită să încetinească și să schimbe direcția, ca să ocolească obstacolul. Masculul nu ezită, ci trecu prin desișul spinos de parcă nici n-ar fi existat, recâștigând terenul pierdut. Acum era și mai aproape.

Îngrozită, Louisa văzu că în față se întindea o suprafață pietroasă, cu desișuri și mai groase care-i blocau calea. Elefantul le alerga către capcana în care nici viteza lui Trueheart nu avea să le ajute. Louisa își aminti de mica pușcă franceză de sub piciorul drept. Copleșită de frică, uitase de ea, însă acum știa că doar așa putea opri animalul să o înșface din șa. Se uită în spate și văzu că trompa lungă ca un șarpe se întindea deja după ea.

Scoase pușca din teaca din piele, se răsuci în șa și ridică trăgaciul din aproape aceeași mișcare. Țipă din nou involuntar când văzu trompa ca o gheară mișcându-se în fața ei și ridică pușca. Uriașul cap îi umplea câmpul vizual și nici nu mai ținti, ci trase orbește în fața elefantului.

Glonțul mic n-ar fi putut penetra pielea groasă și cutia osoasă a craniului, dar animalul avea un loc vulnerabil. Printr-un noroc uriaș, glonțul nimeri ținta. Intră în orbită într-un unghi înclinat și făcu ochiul să plesnească, orbind elefantul pe aceeași parte pe care era și rana provocată de Jim.

Elefantul se legănă și se împletici, rămânând în urma lui Trueheart, dar își reveni aproape imediat și începu din nou să alerge. Toată atenția Louisei era concentrată asupra încărcării puștii, dar nu făcuse asta niciodată călare și în galop, iar praful de pușcă se răsturnă din flacon și zbură în vânt. Privi în urmă și văzu că masculul încă se descurca cu ochiul drept, întinzând iar trompa spre ea. Știa că, de data asta, avea să o prindă.

Era atât de captivată de ce se întâmpla, încât nu văzu desișul care răsări în fața lor. Trueheart se abătu ca să nu intre brusc în el, iar Louisa se dezechilibră, legănându-se în șa. Se prinse de oblânc și scăpă pușca. Arma căzu cu zgomot pe pământul pietros.

Atârnând pe jumătate în șa, se trezi târâtă pe lungimea desișului. Spinii încovoiați aveau vârfuri roșii și ascuțite ca niște ace și i se înfipseră în haine și în carne. Durerea provocată de spini o smulse pe Louisa de pe spinarea lui Trueheart. Iapa alergă mai departe cu șaua goală, lăsând-o pe Louisa atârnând și zbătându-se în strânsoarea stăruitoare a spinilor.

Elefantul o pierduse din vedere pe partea pe care orbise, dar încă îi simțea mirosul: mirosul de sânge proaspăt din rănile minuscule făcute de spini era foarte puternic. Elefantul o lăsă pe Trueheart să fugă și se întoarse. Începu să o caute pe Louisa cu trompa întinsă, împingându-se în desiș cu pielea groasă și cenușie insensibilă la înțepătura spinilor încovoiați, îndrumat de sunetul zbaterilor Louisei și de mirosul ei. Pe când se apropia cu viteză de ea, Louisa își dădu seama de pericol și rămase nemișcată.

Stând liniștită în strânsoarea spinilor, se uita resemnată la vârful cercetător al trompei care bâjbâia după ea. Îi atinse cizma, apoi îi pipăi glezna. Apoi, cu o forță inimaginabilă, o smulse din desiș, iar spinii agățați se rupseră în faldurile hainelor sau în pielea ei.

Era acum atârnată cu capul în jos, prinsă de un picior de trompa elefantului. Strânsoarea din jurul gleznei se înteți, iar ea se temu că avea să-i rupă osul în bucăți. După cele povestite de Jim, știa ce avea să se întâmple mai departe. Animalul avea să o ridice în aer și apoi, cu toată forța lui monstruoasă, avea să o dea cu capul de pământul pietros. Avea să o lovească de pământ iar și iar, până când i se rupeau toate oasele din corp; după aceea avea să îngenuncheze deasupra ei ca să o strivească, străpungând-o cu colții.

Jim se întoarse când auzi primul ei strigăt și țipătul strident al masculului uriaș. Abandonă urmărirea celorlalți doi elefanți și trase tare de hățurile lui Drumfire, până când acesta se lăsă pe picioarele din spate. Apoi se uită în spate, șocat și uluit.

– L-am ucis! zise el cu răsuflarea tăiată. L-am lăsat mort.

Dar în aceeaşi clipă, îşi aminti avertismentul tatălui său: „Creierul lui e foarte mic şi nu e acolo unde te-ai aştepta să fie. Dacă-l ratezi doar cu lăţimea degetului tău mic, animalul o să cadă la pământ ca un pietroi, dar e doar ameţit. Când îşi revine, o să fie zdravăn şi mult mai periculos decât înainte. Am văzut oameni buni ucişi astfel. Niciodată să nu rişti să tragi aşa, Jim, băiete, altfel o să-ţi pară rău".

– Bakkat! urlă Jim. Stai pe aproape cu a doua puşcă!

Îi dădu pinteni lui Drumfire, care începu să alerge iar în galop. Louisa şi elefantul alergau în direcţia opusă şi părea să fie dificil să îi ajungă din urmă. Îl cuprinse o senzaţie de neputinţă înnebunitoare: înţelese că Louisa avea să fie ucisă până să ajungă la ea şi doar din vina lui: el lăsase animalul înfuriat într-o poziţie din care putea să o atace.

– Vin! urlă el. Ţine-te bine!

Încerca să o încurajeze, dar ea nu dădea semne că l-ar auzi în zgomotul de copite şi în ţipetele răsunătoare ale elefantului. O văzu întorcându-se în şa şi trăgând cu puşca ei mică de domnişoară, dar masculul doar se clătină uşor din pricina împuşcăturii şi continuă să o urmărească.

Apoi privi disperat cum Louisa nimeri direct în tufişuri şi fu azvârlită din şa. Elefantul se întoarse să o vâneze în timp ce ea stătea neputincioasă în încleştarea spinilor. Însă asta îi permise lui Jim să se apropie atât de mult, încât Drumfire frână şi se dădu înapoi din cauza mirosului puternic al elefantului şi a prezenţei sale ameninţătoare. Folosindu-se de pinteni fără milă, Jim îl împinse mai aproape, căutând o ocazie să tragă în locul potrivit. Ştia că glonţul trebuia să frângă osul sau să nimerească organele vitale ca să-i distragă animalului atenţia. Dar totul era un haos de mişcări confuze, zgomot şi praf ridicat în aer. Elefantul înainta prin tufele de spini, iar crengile legănate îi protejau părţile vulnerabile, ascunzând ţinta lui Jim. Drumfire ţopăia sub el, scuturând capul şi încercând să se îndepărteze de ameninţarea teribilă a elefantului.

Prinsă în spini, Louisa nu părea să dea niciun semn de viaţă. Se gândi că poate îşi rupsese gâtul în cădere sau că îşi

zdrobise capul. Gândul de a o pierde era insuportabil, aşa că îl forţă pe Drumfire în faţă cu toată forţa şi îndârjirea. Deodată, elefantul găsi trupul flasc al Louisei şi o smulse din tufe. Jim nu îndrăznea să tragă în capul lui de teamă să nu o nimerească pe Louisa. Trebuia să aştepte până când elefantul se dădea cu spatele sau se întorcea cu o parte a corpului spre el, expunându-se astfel pe deplin. Jim se aplecă mult pe lângă şa, întinzându-se până când ţeava puştii grele aproape atinse pielea aspră şi lăbărţată, apoi trase.

Glonţul nimeri vârful umărului, în încheietura grea dintre humerus şi omoplat, sfărâmând osul. Elefantul se împletici în spate şi întinse trompa ca să-şi ţină echilibrul pe doar trei picioare. Apoi dădu drumul piciorului Louisei, iar ea căzu înapoi în tufe, unde crengile o împiedicară să se zdrobească de pământul tare.

Elefantul se întoarse spre Jim, fluturând urechile şi ţipând de durere şi de furie, apoi întinse trompa să-l înşface din şa. Dar îl împiedica piciorul rupt din faţă, iar Jim îl întoarse pe Drumfire într-o parte, îndepărtându-se de el şi alergând înapoi după Bakkat, care se apropia cu a doua puşcă. Cu o îndemânare care trăda un exerciţiu îndelungat, făcură schimb de arme.

– Încarcă! Cât de repede poţi! strigă Jim.

Cu a doua armă în mână, se întoarse să înfrunte elefantul care se târa după el, şchiopătând pe trei picioare şi târându-l pe cel schilodit şi neputincios din faţă.

Jim văzu că Louisa îl orbise cu focul de armă, pentru că pe obraz i se scurgea din ochi sânge şi lichid. Schimbă direcţia, atacând masculul din partea în care nu vedea. Se apropie atât de mult, încât vârful unui colţ fu cât pe ce să-i zgârie umărul. Când trecu pe lângă el, trase în pieptul lui fără să-l oprească pe Drumfire din galop. Elefantul se clătină. De data asta, glonţul greu de o sută zece grame intră adânc, străpungând organele vitale, arterele şi venele din adâncul cutiei toracice. Era o rană mortală, dar avea să dureze ceva până când animalul să cadă.

Se gândi că Louisa se afla în afara pericolului câtă vreme rămânea pe loc, ascunsă în adâncul desişului. În cea mai mare

viteză, Jim se întoarse lângă Bakkat, care coborâse de pe spatele lui Frost și reușise astfel să reîncarce pușca mai repede și mai bine. Trebuia să fii curajos ca să descaleci în fața elefantului rănit.

„De curaj nu duce lipsă!" se gândi Jim, privindu-l cum termina treaba complicată de reîncărcare a puștii grele. În timp ce Drumfire dansa neliniștit în cercuri, Jim se uită în urmă după elefant. Apoi strigă speriat când o văzu pe Louisa târându-se afară de sub tufe în patru labe, aproape sub elefantul care bătea din picioare. Expusă astfel, se afla din nou în mare primejdie. Aruncă arma goală și, fără să mai aștepte ca Bakkat să termine de reîncărcat, se întoarse în galop. Se apropie din nou de animal, pe partea pe care orbise.

Încă vizibil amețită, Louisa se ridică în picioare, fără să se lase pe piciorul rănit de care o apucase elefantul. Văzându-l pe Jim călărind spre ea, șchiopătă către el și ridică brațele. Oferea o imagine înfiorătoare cu hainele sfâșiate de spini și mânjite de sânge. Era plină de zgârieturi și murdară de praf, iar părul lung i se revărsa pe față.

Drumfire trecu atât de aproape de elefant, încât sângele care îi curgea din rana de la umăr stropi pantalonii lui Jim în genunchi. Dar când elefantul dădu din trompă ca să-l strivească, Jim se lipi de gâtul calului și se feri de lovitură. Galopă până la Louisa și, fără să se oprească, se aplecă mult în afara șeii, ținându-se doar cu genunchii, apoi întinse un braț către ea și o urcă în spatele lui. De cum ajunse călare, ea îl prinse cu ambele mâini de mijloc și își lipi fața de cămașa lui îmbibată de sudoare. Suspina de durere și de frică, incapabilă să rostească vreo vorbă. El o duse până pe culmea dealului, apoi coborî din șa și întinse mâinile ca să o dea jos de pe Drumfire.

Încă nu putea să vorbească, dar cuvintele erau oricum inutile și nepotrivite. Ochii ei, aproape de ai lui, exprimau toată recunoștința din lume, dar și alte emoții, încă prea complexe și neclare ca să le mărturisească.

Jim o așeză cu grijă pe pământ.

– Unde ești rănită? o întrebă el.

Avea vocea sugrumată de grijă pentru ea. Efectul pericolului de moarte prin care trecuseră se vedea încă pe faţa lui şi asta o încurajă. Se agăţă de el când îngenunche deasupra ei.

– Glezna, dar nu e mai nimic, şopti ea.

– Lasă-mă să văd, zise el, iar ea îi dădu drumul de după gât. Care gleznă? întrebă el. Apoi îi scoase cizma din picior şi îl verifică grijuliu. Nu e ruptă, spuse el.

– Nu, zise ea, ridicându-se în capul oaselor. Şi nu mă doare foarte rău.

Îşi dădu părul auriu de pe faţa acoperită de praf şi el văzu că avea un spin înfipt în obraz. I-l scoase, iar ea tresări, dar rămase cu ochii la el.

– Jim! şopti ea.

– Da, arici micuţ!

– Nu, nu-i nimic, doar că... Se opri, incapabilă să continue, apoi spuse şovăielnic: Îmi place foarte mult când îmi spui aşa.

– Mă bucur că te-am adus înapoi, zise Jim. Am crezut o clipă că ne părăseşti.

– Cred că puteam să bag şi copiii în sperieţi!

Nu se mai putea uita în ochii lui şi încercă să-şi şteargă faţa de praf.

„Doar o femeie s-ar putea gândi la aspectul ei într-un asemenea moment", îşi spuse Jim.

– Eşti la fel de frumoasă ca în visul meu, zise el în schimb, iar ea zâmbi.

Apoi, Bakkat se apropie călare pe Frost, cu ambele arme încărcate şi pregătite.

– Elefantul mai poate să scape dacă îl laşi, Somoya.

Jim se uită în jurul lor. Văzu elefantul îndepărtându-se încet la vale, târându-şi piciorul din faţă şi scuturându-şi capul uriaş în timp ce agoniza din pricina ochiului rănit.

– Oh, Jim, şopti Louisa. Bietul animal suferă cumplit. Nu trebuie să-l laşi să se chinuiască.

– Nu durează mult, îi promise el.

Urcă pe şaua lui Drumfire şi luă puşca din mâna lui Bakkat. Apoi coborî panta, ocoli ca să ajungă în faţa animalului schilodit şi-l opri pe Drumfire exact în calea lui. Ridică trăgaciul şi aşteptă.

Animalul nu părea să-i observe și se apropie încet, chinuit de dureri. Când ajunse la doar zece pași de el, Jim trase direct în piept. Când glonțul se înfipse greoi în pielea zbârcită, îl răsuci pe Drumfire într-o parte ca pe un dansator. Masculul nu făcu nicio mișcare ca să-i urmărească. Rămase ca o statuie, iar sângele de la inimă îi țâșni afară prin rana de glonț, ca o fântână de un roșu aprins în lumina soarelui.

Jim făcu schimb de arme cu Bakkat, apoi se întoarse spre locul în care se afla elefantul. Se apropie cu pas lent din partea în care animalul nu mai vedea. Acesta începu să se clatine ușor pe picioare, scoțând un huruit jos din adâncul pieptului. Jim simți cum pasiunea sa de războinic era înlocuită de un sentiment de tristețe și de remușcări chinuitoare. Cu prada aceasta atât de nobilă, simțea mai intens ca niciodată eterna tragedie a uciderii. Ridică arma cu greu și trase din nou. Animalul se cutremură când glonțul îl lovi și începu să pășească în spate cu mișcări lente și nesigure. În cele din urmă, scoase un oftat greoi și se prăbuși ca un copac mare ce cade de lovitura toporului, mai întâi încet, apoi tot mai repede, până când lovi pământul cu o bufnitură ce răsună până pe dealurile din jurul văii.

Bakkat coborî de pe spatele lui Frost și se duse lângă animal. Ochiul bun al elefantului era larg deschis și Bakkat atinse ușor cu degetul pleoapa. Ochiul nu clipi.

– S-a terminat, Somoya. Acum e al tău pentru totdeauna.

Deși pretindea că rănile ei nu sunt prea grave, Jim nu îi permise Louisei să se întoarcă pe cal la căruțe. El și Bakkat tăiară două prăjini lungi și subțiri și, cu un cadru de bețe mai ușoare legate între ele, acoperite de un strat de pânză de pus pe pământ de la saltelele lor, improvizară un fel de sanie pe care să o tragă Trueheart. Apoi, Jim o întinse pe Louisa cu grijă și alese cea mai ușoară cale pe care să meargă Trueheart înapoi la căruțe.

Deși Louisa râdea de pe patul ei confortabil, declarând că era cea mai ușoară călătorie făcută vreodată, până să ajungă la

căruțe rănile o copleșiră. Când se ridică din sanie, se duse spre căruță șchiopătând ca o femeie vârstnică.

Jim rămase neliniștit în preajma ei, conștient că orice ajutor nedorit pe care i l-ar fi oferit ar fi putut fi respins. Fu surprins și încântat când ea se sprijini de umărul lui ca să urce treptele căruței. O lăsă să-și scoată hainele rupte și murdare, apoi merse să supravegheze încălzirea cazanului cu apă și pregătirea băii în cada din cupru. Zama și ceilalți servitori scoaseră cufărul din spate din căruța ei și instalară cada. Apoi o umplură cu apă caldă. Când totul fu pregătit, Jim se retrase, ascultând prin foaia de cort toate plescăiturile din apă și tresărind înduioșat la micile țipete și exclamări de durere când apa îi irita zgârieturile și rănile de la spini. Când în sfârșit consideră că terminase, îi ceru voie să intre în cort.

– Da, poți să intri, sunt îmbrăcată la fel de cast ca o călugăriță.

Purta capotul pe care i-l dăruise Sarah Courtney și care o acoperea de la bărbie până la glezne.

– Pot să fac ceva ca să-ți treacă durerile? întrebă el.

– M-am dat cu alifia bună la toate de la mătușa ta Yasmini atât pe gleznă, cât și pe celelalte răni.

Ridică tivul halatului câțiva centimetri ca să-i arate glezna bine înfășurată în bandaje. Soția lui Dorian Courtney era adepta medicinei arabe și orientale. Celebra ei alifie era leacul bun la toate al familiei. Sarah împachetase vreo douăsprezece borcane mari în cufărul cu doctorii pe care li-l dăruise. Lângă patul Louisei era un borcan deschis, iar mirosul de ierburi puternic, dar plăcut, se împrăștiase în cort.

Jim nu înțelegea prea bine încotro bătea cu remarcile ei, dar dădu chibzuit din cap. Apoi, ea roși din nou și murmură fără să se uite la el:

– În orice caz, am spini în locuri unde nu ajung. Și vânătăi cât pentru doi oameni.

El nu știa prea bine dacă îi cerea ajutorul, așa că așteptă să fie mai explicită. Ea duse mâna peste umăr și o întinse pe spate, până unde reușea să ajungă.

– Parcă aș avea o pădure întreagă de spini înfipți acolo.

El continuă să o privească fix, astfel că fu nevoită să renunțe la încercarea de a fi subtilă și pudică.

– În cufăr găsești o pensetă și câteva ace pe care le poți folosi, zise ea, întorcându-se cu spatele și îndepărtându-și halatul de pe umăr. E un spin aici, chiar sub omoplat. Puse degetul pe locul respectiv. Parcă e un cui de crucificare.

El înghiți în sec când înțelese ce voia și întinse mâna după pensetă.

– O să încerc să nu-ți fac rău, dar dacă te doare, să strigi, spuse el, deși îngrijise și altă dată animale bolnave și rănite, iar atingerea lui era fermă, dar blândă.

Ea se întinse cu fața în jos pe salteaua din piele de oaie și îl lăsă să o îngrijească. Deși avea spatele zgâriat și străpuns în multe locuri, iar din răni curgea o limfă limpede și sânge apos, pielea era netedă ca marmura, palidă și lucioasă acolo unde nu era rănită. Pe vremea când o cunoscuse, era doar o orfană slăbănoagă, dar hrana bună și îmbelșugată și lunile întregi de mers pe jos și pe cal îi întăriseră și îi conturaseră mușchii. Chiar și în starea în care se afla acum, trupul ei era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse Jim vreodată. Lucra în tăcere, nesigur pe vocea lui, în timp ce Louisa ofta sau scâncea din când în când.

Când dădu la o parte marginea halatului ca să vadă un alt spin ascuns, ea se mișcă puțin ca să-i fie mai ușor. Trase de mătasea hainei ceva mai mult, iar el observă începutul despicăturii delicate care separa fesele, o linie atât de fină și de palidă, încât nici nu s-ar fi văzut dacă nu cădea lumina asupra ei dintr-un anumit unghi. Jim se trase înapoi și-și feri ochii.

– Nu pot să continui, răbufni el.

– Și de ce, mă rog? întrebă ea fără să-și ridice fața de pe pernă. Simt că sunt spini acolo care trebuie scoși.

– Pudoarea mă împiedică.

– Deci nu-ți pasă dacă rănile se infectează și mor, e mai important să-ți păstrezi pudoarea ta prețioasă?

– Nu glumi așa, exclamă el.

Gândul la moartea ei îl lovea direct în suflet. Fusese atât de aproape în dimineaţa aceea...

– Nu glumesc, James Archibald. Ea îşi sălta capul de pe pernă şi se uită la el cu răceală. Nu am la cine să apelez. Gândeşte-te că eşti chirurg şi că eu sunt pacienta ta.

Liniile fundului ei gol erau mai desăvârşite şi mai simetrice decât orice diagramă geometrică sau de navigaţie pe care o studiase vreodată. Pielea îi era caldă şi mătăsoasă sub degetele lui. Când termină de scos spinii, îi unse rănile cu alifie şi îi turnă şi o doză de laudanum ca să-i calmeze durerile. Într-un târziu, reuşi să plece din cortul ei. Dar i se păru că abia îl mai ţineau picioarele.

Jim luă cina singur, lângă foc. Zama prăjise o bucată mare din trompa elefantului, considerată de tatăl lui şi de alţi cunoscători una dintre marile delicatese din savana africană. Dar pe Jim îl dureau fălcile chinuindu-se să mestece carnea aceea, care avea savoarea aşchiilor de lemn fierte. Când flăcările se domoliră, îl copleşi epuizarea. Nu mai avu energie decât să se uite prin crăpătura din foaia din spate a cortului Louisei. Era întinsă cu faţa în jos sub pelerină şi dormea atât de profund, încât trebui să asculte cu mare atenţie ca să-i audă sunetul uşor al respiraţiei. Apoi o lăsă şi se îndreptă spre patul lui. Îşi scoase hainele, le aruncă pe jos şi se prăbuşi pe pielea de oaie.

Se trezi ameţit, neştiind dacă ceea ce auzea era în vis sau în realitate. Era vocea Louisei, care striga îngrozită:

– Jim, Jim! Ajută-mă!

Sări din pat să se ducă la ea, apoi îşi aminti că era gol. În timp ce pipăia în jur după pantaloni, ea strigă din nou. Nu avu timp să-i mai îmbrace, aşa că fugi să o salveze ţinându-i dinainte. Se juli în genunchi, lovindu-se de peretele din spate al căruţei când sări jos, apoi alergă la căruţa ei şi plonjă prin falduriile foii din spate.

– Louisa? Eşti teafără? Ce s-a întâmplat?

– Vino! Oh, vino cât mai repede! Nu-l lăsa să mă prindă! strigă ea.

Își dădu seama că era chinuită de un coșmar. De data asta, îi fu greu să o trezească. Fu nevoit să o apuce de umeri și să o scuture.

– Jim, tu ești? zise ea, întorcându-se în cele din urmă din ținutul umbrelor. Oh, am avut un vis atât de îngrozitor! Am văzut elefantul din nou.

Se agăță de el, fierbinte și îmbujorată. Jim aștepta să se potolească, iar după o vreme o întinse la loc și trase pelerina din blană peste ea.

– Acum dormi, arici mic, șopti el. Nu o să fiu departe.

– Nu mă lăsa, Jim. Stai cu mine o vreme.

– Până adormi, se învoi el.

Însă el adormi înaintea ei. Îl simți relaxându-se încet lângă ea, apoi respirând regulat. Nu o atingea, dar prezența lui era încurajatoare și își îngădui să adoarmă la loc. De data asta, nicio fantasmă întunecată nu-i mai bântui odihna.

Când se trezi în zori în sunetele taberei care revenea la viață în jurul ei, întinse mâna după el, dar nu mai era acolo. Avu senzația acută că pierduse ceva.

Se îmbrăcă și coborî din căruță cu mișcări dureroase. Jim și Bakkat aveau de lucru la cai, spălând zgârieturile și micile răni pe care le căpătaseră Drumfire și Trueheart în lupta cu elefantul din ziua precedentă și dându-le să mănânce ovăz și tărâțe înmuiate în melasă neagră ca răsplată pentru curajul lor. Când o văzu pe Louisa străduindu-se să coboare din căruță, Jim strigă speriat și alergă la ea.

– Ar trebui să rămâi în pat. Ce faci aici?

– Mă duc să pregătesc micul dejun.

– În niciun caz! Zama se descurcă și fără instrucțiunile tale pentru o zi. Trebuie să te odihnești.

– Nu mă trata ca pe un copil, îi zise ea fără entuziasm, apoi îi zâmbi în timp ce se îndrepta șchiopătând spre foc.

El nu o mai contrazise. Era o dimineață superbă, senină și răcoroasă, iar asta le dădea amândurora o dispoziție bună.

Mâncară sub copaci, ascultând cântecul păsărilor din crengile de deasupra, iar masa deveni o mică sărbătorire a evenimentelor din urmă cu o zi. Discutară animaţi fiecare detaliu al vânătorii, retrăind toată emoţia şi spaima, dar niciunul dintre ei nu pomeni de ceea ce se întâmplase în timpul nopţii, deşi la asta se gândeau cel mai mult.

– Trebuie să mă întorc la cadavru acum, ca să scot colţii. Nu e o treabă pe care s-o las în seama altora. O lovitură neglijentă cu toporul poate să strice fildeşul de tot, îi spuse el în timp ce ştergea farfuria cu o bucată de pâine nedospită. O să-l las pe Drumfire să se odihnească azi – a muncit prea mult ieri – şi o să-l iau pe Crow. Trueheart rămâne în tabără, pentru că e la fel de neputincioasă ca tine.

– Atunci, o să călăresc pe Stag, zise ea. Nu-mi ia mult să-mi pun cizmele.

Stag era un cal puternic, dar blând, pe care îl luaseră de la colonelul Keyser.

– Ar trebui să rămâi în tabără ca să te refaci.

– Trebuie să merg să-mi recuperez puşca pe care am scăpat-o în tufele cu spini.

– Asta e o scuză lamentabilă. Pot s-o fac eu pentru tine.

– Doar nu crezi că nu o să particip la scoaterea colţilor pentru care ne-am riscat vieţile!

El deschise gura ca să protesteze, dar înţelese din expresia ei că făcea un efort inutil.

– O să-i spun lui Bakkat să pună şaua pe Stag.

Erau două metode tradiţionale de scoatere a colţilor. Leşul era lăsat să se descompună şi, când cartilajul care ţinea colţii pe loc se înmuia şi se dezintegra, aceştia puteau fi scoşi cu forţa din craniu. Era o treabă îndelungată şi urât mirositoare, iar Jim era nerăbdător să-şi vadă trofeele în toată splendoarea lor. La fel şi Louisa.

Când se întoarseră acolo, găsiră un stol de păsări de pradă întunecând cerul de deasupra elefantului mort. Erau toate speciile de vulturi, dar şi berzele Marabou, cu ciocurile lor monstruoase şi capul chel şi roz. Crengile copacilor din jur trosneau

de greutatea stolurilor de înaripate. Când Jim și Louisa se apropiară de cadavru, haitele de hiene fugiră, iar șacalii mici și roșcați, cu ochii luminoși și urechile ciulite, se ascunseră după tufele de spini. Acești necrofagi scoseseră ochii elefantului și pătrunseseră înăuntru prin anus, dar nu reușiseră să sfâșie pielea cenușie și dură ca să ajungă la carne. Acolo unde se așezaseră vulturii erau pete albe de excremente pe lateral. Jim era indignat văzând profanarea unui animal atât de nobil. Scoase furios pușca din teacă și trase într-un vultur negru de pe crengile din vârful celui mai apropiat copac. Lovită direct de glonțul din plumb, pasărea hidoasă se prăbuși la pământ într-o învălmășeală de pene și fâlfâit de aripi. Restul stolului aciuat acolo zbură spre celelalte păsări, care survolau zona de sus.

Louisa își găsi pușca și văzu că lemnul era foarte puțin zgâriat. Se întoarse și-și alese un loc bun la umbră. Așezată pe o pătură de șa, schiță totul și făcu notițe pe marginile paginii.

Prima sarcină a lui Jim era să separe capul enorm al elefantului de gât. Acest lucru era necesar pentru a-i fi mai ușor să-l manevreze – ar fi fost nevoie de cincizeci de oameni sau chiar mai mulți ca să întoarcă leșul uriaș de pe o parte pe alta. Chiar și așa, decapitarea dură o jumătate de dimineață. Dezbrăcați până la brâu, bărbații asudară în soarele amiezii până terminară.

Apoi urmă treaba chinuitoare de îndepărtare a pielii și de cioplire a osului din jurul rădăcinii colților cu lovituri meticuloase de topor. Jim, Bakkat și Zama lucrau pe rând, neavând încredere în mișcările neîndemânatice ale vizitiilor și ale servitorilor în preajma fildeșului prețios. Unul după altul, colții fură scoși din canalul osos și întinși pe o saltea de iarbă cosită. Cu mișcări rapide din pensulă, Louisa imortaliză clipa în care Jim se aplecă deasupra colților și, cu vârful cuțitului, scoase nervii lungi și conici din capătul scobit al fiecăruia. Aceștia ieșiră șerpuind, albi și gelatinoși ca jeleul.

Înfășurară colții în fâșii de iarbă, apoi îi încărcară pe spatele cailor de povară și îi transportară înapoi la căruțe triumfători. Jim despachetă cântarul pe care i-l dăduse tatăl său în acest scop și-l agăță de creanga unui copac. Apoi, înconjurat de toată lumea,

cântări colții pe rând. Colțul de fildeș din dreapta al masculului, cel funcțional, era mai uzat și cântărea șaizeci și cinci de kilograme. Colțul mai mare avea exact șaizeci și opt de kilograme. Amândoi erau pătați de sevă vegetală pe porțiunile expuse, dar capetele aveau culoarea frumoasă a untului, fiind lucioși ca porțelanul acolo unde fuseseră protejați de os și de cartilaj.

– Printre sutele de colți care au trecut prin depozitul de la High Weald, n-am văzut niciunul mai mare, îi spuse mândru Louisei.

În noaptea aceea rămaseră până târziu lângă foc, fiindcă păreau să aibă încă multe de povestit. Bakkat, Zama și ceilalți servitori se vârâseră în pături și dormeau lângă focurile lor când Jim o conduse pe Louisa înapoi la căruța ei.

După aceea, rămase întins în pat, gol în aerul nopții înmiresmate. Așteptând să-l fure somnul, asculta suspinele ciudate și râsul hienelor care patrulau prin împrejurimile taberei, atrase de mirosul cărnii crude de elefant care se usca pe suporturile de afumat. Se întrebă dacă Smallboy și ceilalți vizitii puseseră chingile din piele și harnașamentul căruțelor la adăpost de aceste necrofage. Cu fălcile lor formidabile, hienele puteau mesteca și înghiți cea mai dură piele tăbăcită cu aceeași ușurință cu care el devora o stridie suculentă. Dar știa că starea și siguranța harnașamentului căruței erau întotdeauna prima grijă a lui Smallboy și se lăsă să alunece într-un somn profund.

Se trezi brusc, dându-și seama că se zgâlțâise căruța sub el. Primul lui gând îl reluă pe cel din urmă: poate o hienă intrase în tabără. Se ridică în capul oaselor și întinse mâna după muscheta încărcată care stătea mereu lângă pat, dar înainte să ridice de tot patul armei, încremeni pe loc cu privirea fixată pe foaia din spate.

Luna mai avea două nopți până să fie plină și observă după unghiul ei că era trecut de miezul nopții. Lumina proiecta o strălucire blândă prin pânza de cort. Pe fundal se vedea silueta Louisei, diafană ca a unei zâne. Nu-i vedea fața, pentru că stătea în umbră, dar părul îi cădea pe umeri într-o cascadă luminoasă.

Făcu un pas șovăielnic spre patul lui. Apoi se opri din nou. Văzu din felul în care își înclina capul că era stânjenită sau speriată – sau poate ambele.

– Louisa? Ce-ai pățit?

– Nu puteam să dorm, șopti ea.

– Pot să te ajut cu ceva?

Ea nu răspunse imediat, ci se apropie încet și se întinse lângă el.

– Te rog, Jim, fii bun cu mine! Ai răbdare cu mine!

Rămaseră în tăcere fără să se atingă, cu trupurile rigide. Niciunul nu știa ce să facă mai departe.

Louisa sparse tăcerea.

– Vorbește cu mine, Jim. Vrei să mă întorc în căruța mea?

O irita faptul că el, atât de îndrăzneț de obicei, era acum atât de timid.

– Nu. Oh, te rog, nu! îi scăpă lui.

– Atunci, vorbește cu mine.

– Nu sunt sigur ce vrei să auzi, dar o să-ți spun ce e în mintea și-n inima mea, zise el. Se gândi puțin, iar vocea i se transformă în șoaptă când adăugă: Când te-am văzut prima dată pe puntea navei, mi s-a părut că toată viața am așteptat acel moment.

Ea oftă încet și el o simți relaxându-se lângă el, ca o pisică ce se întinde în căldura soarelui. Încurajat, el spuse mai departe:

– M-am gândit de multe ori, când mă uitam la mama și la tata împreună, că Dumnezeu creează o femeie pentru fiecare bărbat.

– Coasta lui Adam, murmură ea.

– Cred că tu ești coasta mea, zise el. Nu-mi găsesc fericirea și împlinirea fără tine.

– Spune mai departe, Jim. Te rog, nu te opri!

– Cred că toate lucrurile îngrozitoare care ți s-au întâmplat înainte de a ne cunoaște, toate pericolele și greutățile pe care le-am îndurat de atunci au avut un singur scop. Să ne pună la încercare și să ne călească.

– Nu m-am gândit la asta, spuse ea, dar acum înțeleg că e adevărat.

El întinse mâna și o atinse pe a ei și parcă o scânteie sări dintre degetele lor, precum descărcarea electrică a prafului de pușcă din rezervor. Ea își trase mâna într-o parte, iar el simți

că, deşi era aproape, momentul potrivit pentru ei nu venise încă. Îşi retrase mâna şi se relaxă din nou.

Unchiul Dorian îi dăduse cândva o mânză pe care nimeni nu reuşise să pună şaua sau căpăstrul. Întâmplarea semăna mult cu ceea ce trăia acum şi presupunea săptămâni şi luni de progrese lente, de înaintări şi retrageri. Dar, în cele din urmă, minunata creatură devenise a lui. Îi pusese numele Windsong[1] şi-i ţinuse capul în braţe când murise de boala cailor.

Inspirat de amintire, îi povesti Louisei despre Windsong, despre cât de mult o iubise şi cum murise. Ea rămase întinsă lângă el în întuneric şi ascultă captivată. Când ajunse la sfârşitul poveştii, ea plânse ca un copil, cu o emoţie care nu avea nimic de-a face cu lacrimile amare şi dureroase pe care le vărsase atât de des înainte.

Într-un târziu adormi alături de el, fără să se atingă unul pe altul. El îi ascultă răsuflarea calmă şi adormi şi el.

Merseră către nord în urma turmelor de elefanţi timp de aproape o lună. Era exact cum îl avertizase tatăl lui: când erau tulburate de oameni, animalele masive străbăteau sute de leghe în alte ţinuturi. Mergeau cu pasul lor lung şi mare, pe care niciun cal bun nu-l putea egala pe distanţă lungă. Tot sudul continentului era domeniul lor, iar femelele bătrâne din turme cunoşteau fiecare trecătoare din munţi, fiecare lac, râu sau adăpătoare de pe drum; ştiau cum să evite deşerturile şi zonele pustii. Cunoşteau pădurile bogate în fructe şi vegetaţie luxuriantă, precum şi adăposturile în care erau feriţi de atacuri.

Cu toate acestea, lăsau urme pe care Bakkat le găsea uşor şi pe care le urma în sălbăticie, spre locuri în care nici el nu mai fusese până atunci. Urmele îl duceau spre ape curate şi trecători prin munţi uşor de trecut.

Astfel, ajunseră în cele din urmă la un râu ce străbătea o luncă înverzită. Apele erau dulci şi limpezi. Cinci zile la rând, Jim făcu măsurători după unghiul soarelui la prânz, ca să se

[1] Cântecul vântului (în engleză în original, n.tr.)

asigure că fixase corect poziția pe harta tatălui său. Și el, și Louisa erau uimiți de distanța uriașă pe care căruțele o străbătuseră ca să-i aducă aici.

Plecau din tabăra de pe malul râului în fiecare zi și mergeau să exploreze regiunea în toate direcțiile. În a șasea zi, urcară în vârful unui deal înalt și rotunjit, care se ridica deasupra câmpiilor de dincolo de râu.

– De când am părăsit granița coloniei, n-am văzut niciun semn al prezenței altor oameni, observă Louisa, doar o urmă de căruță acum aproape trei luni și picturile făcute de tribul lui Bakkat în peșterile din munți.

– E un ținut pustiu, încuviință Jim, și-mi place că e astfel, pentru că am senzația că-mi aparține. Mă face să mă simt ca un zeu.

Ea zâmbi remarcându-i entuziasmul. În ochii ei era, într-adevăr, un tânăr zeu. Soarele îl înnegrise, iar brațele și picioarele îi păreau sculptate în granit. Deși ea îl tundea des cu foarfeca de tuns oile, părul îi crescuse până la umeri. Obișnuit să scruteze orizonturile îndepărtate, privirea îi era calmă și sigură. Postura lui reflecta încredere și autoritate.

Nu mai putea să se amăgească singură sau să ignore cum se schimbaseră sentimentele ei față de el în ultimele luni. Își dovedise valoarea de o sută de ori. Acum se afla în centrul existenței ei. Dar, mai întâi, trebuia să se scuture de povara trecutului – chiar și acum, când închidea ochii, vedea capul sinistru cu mască neagră din piele și ochii reci prin crăpături. Van Ritters, stăpânul de la Huis Brabant, era încă în mintea ei.

Când Jim se întoarse cu fața spre ea, Louisa își feri privirea: în mod sigur, gândurile negre i se citeau în ochi.

– Uite! strigă ea, arătând dincolo de râu. Acolo e un câmp de margarete sălbatice.

El își feri ochii de lumină și privi în direcția pe care ea o arăta cu mâna întinsă.

– Mă îndoiesc că sunt flori, clătină el din cap. Strălucesc prea tare. Cred că e o albie de calcar sau de pietricele de cuarț alb.

– Sunt sigură că sunt margarete precum cele care creșteau lângă fluviul Gariep, zise Louisa, apoi o îndemnă pe Trueheart

să meargă înainte. Hai, să traversăm și să le vedem. Vreau să le desenez.

Cobora deja dealul, nelăsându-i altă opțiune decât să o urmeze, deși nu-l interesau florile prea mult.

O potecă bătătorită de animale îi duse printr-un crâng de sălcii sălbatice către un vad puțin adânc. Înaintară prin apele verzi până la burtă și urcară pe malul abrupt din partea opusă. Văzură misteriosul câmp alb nu prea departe, sclipind în lumina soarelui, și se luară la întrecere până acolo.

Louisa, cu puțin înaintea lui, trase deodată de hățuri și zâmbetul îi muri pe buze. Se uita fix în pământ, amuțită de groază. Jim sări din scări și, ducându-l pe Drumfire de hățuri, înaintă încet. Pământul de sub tălpile lui era presărat de oase omenești. Se aplecă și ridică un craniu din întinderea macabră.

– Un copil, zise el, întorcând mica relicvă în mâini. Are capul spart.

– Ce s-a întâmplat aici, Jim?

– A avut loc un masacru, răspunse el, și nu cu mult timp în urmă, pentru că, deși păsările au curățat scheletele, hienele încă nu le-au devorat.

– Cum s-a petrecut așa ceva?

Rămășițele tragice o înduioșau și ochii îi înotau în lacrimi.

El îi aduse craniul de copil și îl ridică pentru ca ea să-l examineze de aproape.

– Urma unei bâte de război. O singură lovitură în ceafă. Așa scapă tribul Nguni de dușmani.

– Și de copii?

– Se spune că ucid pentru prestigiu și pentru că e palpitant.

– Câți oameni au murit aici? Louisa își mută privirea de la craniul micuț și se uită spre mormanele de schelete care stăteau adunate ca niște troiene. Câți?

– Nu o să știm niciodată, dar se pare că era un trib întreg.

Jim puse craniul mic în același loc de unde-l luase.

– Nu-i de mirare că n-am găsit nici urmă de viață în călătoria asta lungă, șopti ea. Acești monștri au ucis toți oamenii și au pustiit ținutul.

Jim îl aduse pe Bakkat de la căruțe și el confirmă estimarea lui Jim. Alese diverse oase din grămezi ca să creeze o imagine mai clară a masacrului. Găsi capul rupt și coada unei bâte de război căreia i se spunea *kerrie*. Fusese sculptată cu îndemânare dintr-un vlăstar de arbore cioturos: rădăcina bulboasă forma un cap natural pentru bâta cumplită. Probabil că arma trosnise în mâna războinicului care o folosise. Găsi și câteva mărgele din sticlă împrăștiate prin iarbă. Poate că făcuseră parte cândva dintr-un colier. Aveau formă cilindrică și erau roșii și albe.

Jim le cunoștea bine: aveau mărgele identice printre mărfurile din căruțele lor. I le arătă Louisei.

– Mărgelele de felul acesta sunt moneda obișnuită de schimb în Africa de peste o sută de ani. Probabil că la început au fost oferite de portughezi triburilor nordice.

Bakkat răsuci una între degete.

– Sunt foarte valoroase pentru Nguni. Probabil că unul dintre războinici a avut la gât un șirag care s-a rupt, agățat poate de una dintre victimele muribunde.

– Cine sunt victimele? întrebă Louisa întinzând mâinile și arătând oasele împrăștiate peste tot în jurul lor.

Bakkat ridică din umeri.

– În ținutul acesta, oamenii vin de nicăieri și pleacă din nou fără să lase vreo urmă a trecerii lor. Puse mărgelele în buzunarul de la curea, făcut din scrotul unui bivol. Cu excepția oamenilor mei. Noi lăsăm picturi pe stânci pentru ca spiritele să-și aducă aminte de noi.

– Mi-ar plăcea să știu cine au fost, zise Louisa. E îngrozitor să te gândești la micuții care au fost uciși aici, fără să aibă pe cineva care să-i îngroape sau să-i jelească.

Nu avu mult de așteptat până să afle cine erau victimele.

A doua zi, când caravana de căruțe o luă spre nord, văzură de la distanță cum turmele de antilope sălbatice se despărțeau ca valul de proră al unui vas pe ocean. Jim recunoscu reacția animalelor la prezența oamenilor. Nu avea de unde să

ştie ce se afla în faţă, aşa că-i porunci lui Smallboy să aşeze căruţele în poziţie defensivă şi îi să dea fiecărui om câte o muschetă. Apoi, luându-i pe Zama şi pe Bakkat cu ei, el şi Louisa plecară să cerceteze regiunea din faţă.

Câmpia înverzită se unduia ca valurile oceanului şi, când ajunseră pe următorul deal înalt, de unde puteau să vadă în depărtare, traseră de hăţuri şi priviră tăcuţi la imaginea ciudată care li se înfăţişa.

Micşorate de distanţă, mai multe siluete umane gârbovite se târau în şir prin câmpie, mişcându-se atât de încet, încât aproape că nu ridicau nici praful. Nu aveau animale domestice cu ei şi, pe măsură ce se apropiau, Jim văzu prin telescop că îşi purtau pe cap puţinele bunuri pe care le aveau: oale din lut şi tigve sau legături înfăşurate în piei de animale. Nu aveau o înfăţişare ostilă, iar Jim plecă să-i întâmpine. În timp ce distanţa se micşora, putea să observe şi mai multe detalii.

Şirul care se târa era compus aproape în întregime din femei şi copii. Bebeluşii erau duşi în traiste din piele atârnate pe spate sau pe şoldurile mamelor. Toate erau slabe şi vlăguite, cu picioare subţiri ca nişte beţe. Mergeau cu pasul lent şi târşâit de epuizare. Sub privirile lui Jim şi ale Louisei, una dintre femeile scheletice se prăbuşi la pământ. Cei doi copii mici pe care îi căra în spate erau o povară prea mare. Însoţitoarele ei se opriră să o ajute să se ridice. Una îi ţinu plosca cu apă ca să bea.

Era un gest înduioşător.

– Oamenii ăştia mor cu zile, zise Louisa încet.

Când se apropiară, le numără:

– Sunt şaizeci şi opt cu toţii, dar s-ar putea să-mi fi scăpat câţiva copii.

Când fură suficient de aproape de prima persoană din coloana aceea chinuită ca să fie auziţi, opriră caii şi Jim se ridică în scări.

– Cine sunteţi şi de unde veniţi?

Femeile erau atât de slăbite, încât nici nu văzuseră grupul de călăreţi până atunci, iar vocea lui Jim stârni confuzie şi disperare printre ele. Multe îşi aruncară legăturile şi-şi luară

copiii în braţe. Se împrăştiară pe drumul pe care veniseră, dar efortul lor de a scăpa era atât de jalnic, încât se opriră împleticindu-se una după alta, prăbuşite în iarbă şi incapabile să alerge mai departe. Încercau să nu atragă atenţia, stând culcate şi trăgându-şi pelerinele din piele peste cap.

Un singur om nu fugise, un bătrân. Şi el era slab şi fragil, dar îşi îndreptă spatele şi luă o poziţie demnă. Lăsă şalul să-i cadă de pe umeri şi scoase un strigăt strident de război, alergând direct spre Jim şi ţinând în mână o suliţă. De la cincizeci de paşi, prea departe ca să fie ajunşi de braţul său bătrân, aruncă suliţa, care se înfipse în pământ la jumătatea distanţei dintre el şi Jim. Apoi căzu în genunchi. Jim înaintă cu precauţie, atent la un alt atac războinic din partea bătrânului încărunţit.

– Cine eşti, bătrâne? repetă Jim.

Îi adresă întrebarea în trei dialecte diferite până când omul înţelese şi, tresărind, răspunse:

– Ştiu cine eşti tu, cel care călăreşte pe spatele animalelor sălbatice şi vorbeşti multe limbi. Ştiu că eşti unul dintre crocodilii vrăjitori albi care ies din apele mari ca să devoreze oameni. Cum altfel să ştii limba poporului meu? Dar nu mă tem de tine, demon cumplit, pentru că sunt bătrân şi pregătit să mor. Dar o să mor luptându-mă cu tine dacă vrei să-mi devorezi fiicele şi nepoţii. Se ridică cu greu în picioare şi îşi scoase securea de la brâu. Hai să vedem dacă ai sânge în vine ca toţi oamenii.

Dialectul în care vorbea era acela al populaţiei Lozi din nord, pe care Jim îl învăţase de la bătrânul Aboli.

– Mă înspăimânţi, războinic neînfricat, îi spuse el bătrânului pe un ton serios, dar hai să lăsăm armele deoparte şi să vorbim puţin înainte de luptă.

– Pare confuz şi îngrozit, zise Louisa. Bietul bătrân!

– S-ar putea să nu fie obişnuit să discute cu demonii şi vrăjitorii, remarcă Bakkat sec, dar ştiu un singur lucru: dacă nu primeşte în curând de mâncare, o să-l ia vântul pe sus.

Bătrânul se legăna pe picioarele osoase.

– Când ai mâncat ultima oară, căpetenie măreaţă? îl întrebă Jim.

– Nu stau la vorbă cu vrăjitorii sau cu spiritele crocodililor, spuse bătrânul cu dispreţ.

– Dacă nu eşti flămând, atunci spune-mi, căpetenie, când au mâncat ultima dată fiicele şi nepoţii tăi?

Atitudinea sfidătoare a bătrânului începu să se clatine. Se uită în urmă la ai lui şi răspunse cu voce joasă, cu o demnitate simplă:

– Sunt morţi de foame.

– Asta văd şi eu, spuse Jim sumbru.

– Jim, trebuie să le aducem mâncare de la căruţe, izbucni Louisa.

– E nevoie de mai mult decât puţinii noştri peşti şi cele câteva pâini ca să hrănim atâţia oameni. Pe urmă, după ce ne termină proviziile, o să murim de foame cu toţii, răspunse Jim, apoi se întoarse în şa ca să vadă turmele de vânat împrăştiate pe câmpie în toate direcţiile. Mor de foame în mijlocul belşugului. Abilităţile lor de vânătoare şi armele nepotrivite nu vor doborî niciun animal din mulţimea asta, zise el, apoi se uită din nou la bătrân. O să-mi folosesc vrăjile nu ca să-ţi distrug oamenii, ci ca să-i hrănesc.

Îl lăsară acolo şi traversară câmpia călare. Jim alese o turmă de animale cu o înfăţişare ciudată, având coama neagră şi coarne în formă de lună nouă, cu picioarele prea subţiri pentru corpul lor robust. Erau cele mai nechibzuite animale din savană, zbenguindu-se în faţa lui Bakkat şi a lui Zama în timp ce aceştia se apropiau într-un cerc larg ca să le înconjoare şi să le mâne înapoi spre Jim şi Louisa. Când liderii turmei se aflară la o bătaie de puşcă, simţiră pericolul şi îşi băgară capetele urâte în pământ. Pufnind pe nas şi lovind din copite, o luară la fugă. Drumfire şi Trueheart le ajunseră cu uşurinţă. Apropiindu-se călare şi trăgând din şa, Jim doborî câte un animal cu fiecare puşcă, iar Louisa omorî unul cu mica ei puşcă franţuzească. Legară leşurile de copite şi le târâră în spatele cailor către locul în care bătrânul stătea ghemuit pe iarbă.

Acesta se ridică în picioare. Când îşi dădu seama ce-i aduseseră, le strigă celor din urmă cu o voce tremurată:

– Carne! Demonii ne-au adus carne! Veniţi repede şi aduceţi copiii!

O bătrână se apropie cu timiditate, în timp ce restul femeilor rămaseră în spate. Cei doi bătrâni se apucară să măcelărească leşurile, folosind lama de la suliţă ca pe un cuţit. Când văzură şi ceilalţi că diavolii albi nu le făceau niciun rău, năvăliră în faţă pentru a se alătura ospăţului.

Louisa râse în hohote văzând cum mamele tăiau hălci de carne crudă, mestecând-o bine şi scuipând-o în gurile copiilor, ca păsările care-şi hrăneau puii. După ce-şi potoliră foamea, făcură focuri ca să prăjească şi să afume restul cărnii. Jim şi Louisa vânară din nou, aducându-le leşuri proaspete ca să aibă suficientă carne afumată încât să hrănească toate gurile vreme de câteva luni.

În scurt timp, micului trib îi trecu frica, iar oamenii deveniră atât de încrezători, încât nu se mai retrăgeau atunci când Louisa mergea printre ei. Ba chiar o lăsau să-i ia pe cei mici în braţe şi să-i legene. Apoi, femeile se adunară în jurul ei, îi atinseră părul şi-i mângâiară cu uimire pielea palidă.

Jim şi Bakkat stăteau lângă bătrân şi-i puneau întrebări.

– Din ce trib sunteţi voi?

– Suntem Lozi, dar totemul nostru este Bakwato.

– Cum ţi se spune, mare căpetenie a tribului Bakwato? îl întrebă Jim.

– Tegwane, iar adevărul e că sunt doar o căpetenie mică, răspunse el.

Tegwane erau berzele cafenii având o creastă cu pene, care stăteau în preajma pârâielor şi a iazurilor şi mâncau peşti.

– De unde veniţi? continuă el, iar bătrânul arătă spre nord. Unde sunt războinicii tineri din trib?

– Ucişi de Nguni, zise Tegwane, luptând să-şi salveze familiile. Acum încerc să găsesc un loc în care femeile şi copiii să fie în siguranţă, dar mă tem că ucigaşii nu sunt departe în urma noastră.

– Povesteşte-mi despre aceşti Nguni, îl rugă Jim. Am auzit numele pronunţat cu teamă şi admiraţie, dar nu i-am văzut niciodată, nici n-am întâlnit vreun om care să-i fi văzut.

– Sunt niște demoni ucigași, răspunse Tegwane. Vin repede precum umbrele norilor pe câmpie și măcelăresc orice vietate le iese în cale.

– Spune-mi tot ce știi despre ei. Cum arată?

– Războinicii sunt bărbați voinici, ca niște copaci cu lemn de esență tare. Poartă pene negre de vultur pe cap. Au clopoței la încheieturi și la glezne, pentru ca legiunile lor să șuiere ca vântul atunci când vin.

– Dar armele lor?

– Poartă scuturi mari și negre din piele uscată de bou și nu folosesc sulița. Le place să vină aproape cu *assegai*-ul scurt cu care înjunghie. Rana de la lama aceea e atât de lată și de adâncă, încât sângele victimei curge ca un râu când scot tăișul.

– De unde vin?

– Nimeni nu știe, dar unii spun că dintr-un ținut aflat departe, în nord. Călătoresc cu turme mari de vite furate și își trimit cohortele înainte ca să ucidă tot ce întâlnesc.

– Cine e regele lor?

– Nu au rege, ci regină. Se numește Manatasee. N-am văzut-o niciodată, dar se spune că e mai nemiloasă și mai războinică decât oricare dintre luptătorii ei. Se uită cu teamă spre orizont. Trebuie să-mi duc oamenii mai departe ca să scap de ea. Războinicii ei sunt cu siguranță pe aproape. Poate că, dacă traversăm râul, nu o să ne mai poată urmări.

Îi lăsară pe Tegwane și pe femei să muncească la focuri și să afume restul cărnii și se întoarseră la căruțe. În noaptea aceea, în timp ce mâncau la lumina focului sub pătura de stele strălucitoare, discutară despre necazul micului trib de refugiați. Louisa propuse să se întoarcă a doua zi de dimineață cu micul cufăr cu doctorii și cu saci cu făină și sare.

– Dacă le dai tot ce avem, ce-o să se întâmple cu noi? o întrebă Jim îngrijorat.

– Măcar pentru copii? încercă ea din nou, deși știa că el avea dreptate și nu spera prea mult ca el să încuviințeze.

– Copil sau adult, nu putem să luăm un trib întreg sub aripa noastră. Le-am oferit destulă mâncare cât să poată trece

râul și să meargă mai departe. E un ținut aspru. La fel ca noi, trebuie să se descurce singuri sau să piară.

Ea nu mai veni în căruța lui în noaptea aceea, iar lui Jim îi fu dor de ea. Deși erau la fel de puri ca un frate și o soră, se obișnuise cu prezența ei noaptea. Când se trezi, ea era deja la foc. În timpul pauzei de pe malul râului, găinilor li se permisese să iasă din cotețul din spatele căruței ca să caute mâncare. În semn de recunoștință, acestea făcuseră șase ouă. Louisa pregătise o omletă la micul dejun și o servi fără să zâmbească, arătându-și în mod clar nemulțumirea.

– Am avut un vis azi-noapte, îi spuse ea.

El își înăbuși un oftat. Se învățase cu visele ei.

– Povestește-mi.

– Am visat că s-a întâmplat ceva îngrozitor cu prietenii noștri, Bakwato.

– Nu te lași fără luptă, nu-i așa? întrebă el, iar ea îi zâmbi.

Se întorceau călare acolo unde lăsaseră micul grup de fugari. Pe drum, încercă să se gândească la câteva motive bune care să o facă să renunțe la rolul ei de binefăcătoare și de protectoare a celor șaptezeci de oameni înfometați, dar prefera să aștepte până se întorceau ca să-și măsoare puterea voinței.

Fumul care se înălța dinspre focurile pe care pregăteau carnea îi îndrumă pe ultima leghe. Când ajunseră pe creastă, se opriră uluiți. Tabăra lui Tegwane nu mai semăna cu cea lăsată de ei. Praful se amesteca cu fumul și ascundea priveliștea; mai multe siluete mici fugeau care încotro, apărând și dispărând sub norul jos. Jim scoase telescopul din carcasă. După o singură privire prin lentilă, exclamă:

– Doamne sfinte, războinicii Nguni i-au găsit deja!

– Știam eu! strigă Louisa. Nu ți-am zis că s-a întâmplat ceva îngrozitor?

Ea porni în galop, iar Jim se strădui să o ajungă. Apucă hățurile lui Trueheart și o făcu să se oprească.

– Stai! Trebuie să avem grijă! Nu avem de unde să știm peste ce dăm acolo.

– Ne omoară prietenii!

– Bătrânul și tribul lui sunt probabil morți deja și nu vrem să ajungem și noi la fel.

Le explică repede lui Zama și Bakkat ce avea de gând.

Din fericire, căruțele nu erau departe în urma lor. Jim îi dădu ordin lui Zama să se întoarcă și să-i avertizeze pe Smallboy și pe oamenii lui să stea în alertă și să aducă toți boii, caii de rezervă și celelalte animale în mijlocul formației de căruțe.

– După ce asigură tabăra, adu-l pe Smallboy cu alți doi vizitii aici, cât de repede poți! Fiecare să aibă câte două muschete. Umpleți sacii cu alice și aduceți mai multe butoaie cu praf de pușcă.

Armele de calibru mic erau mai ușor de încărcat decât puștile. O mână de alice trase de la mică distanță se împrăștiau pe porțiuni mari și puteau doborî mai mulți dușmani odată cu un singur foc.

Deși Louisa se agita și insista să meargă imediat să salveze micul grup de refugiați, Jim o făcu să aștepte până când Zama aduse întăririle de oameni și arme.

– Vor ajunge aici într-o oră, o asigură el.

– Până atunci, ei vor muri cu toții.

Ar fi vrut să-i ia telescopul din mână, dar el nu o lăsă.

– E mai bine să nu vezi asta.

El vedea prin lentilă scânteile lamelor din oțel în lumina soarelui, unduirile scuturilor și dansul parurilor cu pene de pe cap. I se strânse carnea de groază văzând cum o femeie Bakwato goală ieșea alergând din norul de praf, strângând la sân un bebeluș. Era urmărită de un războinic înalt cu pene pe cap. Acesta o ajunse din urmă și o înjunghie în spate. Vârful *assegai*-ului îi ieși printre sâni. Jim văzu oțelul lucind roz de sângele ei. Femeia căzu cu fața în jos pe iarbă. Războinicul se aplecă peste ea, apoi se îndepărtă cu pruncul atârnând într-o mână. Îl aruncă în sus și îl prinse în cădere, înfipt în vârful *assegai*-ului. Apoi, fluturând micul cadavru ca pe un stindard, dădu fuga înapoi în mijlocul fumului și al prafului.

În cele din urmă, dar nu suficient de devreme pentru Louisa, Zama se întoarse în galop împreună cu Smallboy, Klaas

și Muntu, ceilalți vizitii. Jim verifică repede dacă muschetele lor erau încărcate și pregătite. Toți știau să folosească armele, dar Jim nu-i văzuse niciodată încercați în focul luptei. Îi așeză într-un șir întins, apoi, ținând caii la pas ca să-și păstreze forțele, porniră spre tabăra în care se dădea bătălia. Jim o ținu pe Louisa aproape de el. Ar fi preferat să o trimită înapoi la siguranța căruțelor, dar știa foarte bine că nu era cazul să-i sugereze așa ceva.

Pe măsură ce se apropiau, auzeau tot mai clar strigătele celor din tabără, țipetele și vaietele, urletele sălbatice de triumf ale războinicilor Nguni care luptau cu *assegai* și *kerrie*. Sub norul de praf și fum, lunca era înțesată de cadavrele femeilor și ale copiilor, precum resturile plutitoare aruncate de furtună pe plajă.

„Au murit toți", își zise Jim cuprins de o furie ucigașă. Se uită la Louisa. Ea privea carnajul cu fața albă ca varul de groază. Apoi, spre uimirea lui, văzu că cel puțin un Bakwato era încă viu.

În mijlocul taberei era o stâncă joasă de granit. Părea un punct de sprijin natural, un *zareeba*[1] împrejmuit de stâncă. Acolo se afla silueta slăbănoagă a lui Tegwane, cu o bâtă într-o mână și o suliță în cealaltă. Avea trupul mânjit de propriul sânge și de cel al dușmanilor. Era înconjurat de războinici Nguni. Păreau că se joacă cu bătrânul, amuzați de curajul lui. Ca niște pisici cu un șoarece condamnat, dansau în jurul lui, râzând de el și batjocorind gesturile lui războinice. Tegwane își recăpătase puțin din forța și ferocitatea din tinerețea sa pierdută. Strigătul lui strident de război și țipetele sfidătoare răsunau peste tot în jur, iar Jim îl văzu pe unul dintre atacatori împletindu-se în spate cu sulița înfiptă în față. Acesta se apucă cu mâinile de rană și sângele îi țâșni printre degete. Reușita îi pecetlui soarta lui Tegwane, iar războinicii Nguni înaintară hotărâți.

Șirul mic de călăreți se apropiase deja la o sută de pași de marginea taberei. Luptătorii Nguni erau atât de cuprinși de

[1] Împrejmuire de tufe sau țepușe care protejează un sat sau o tabără în nord-estul Africii (n.tr.)

euforia uciderilor, încât niciunul nu mai era conştient de apropierea cuiva.

– Câţi sunt acolo? strigă Jim spre Louisa.

– Nu văd mai mult de douăzeci, răspunse ea.

– Un grup mic de cercetaşi, zise Jim. Apoi le strigă oamenilor săi: Atacaţi-i! Prindeţi-i! Împuşcaţi-i ca pe nişte şacali turbaţi.

Îndemnară caii la galop mic şi înaintară spre tabără. Exact în faţa liniei de călăreţi, un luptător Nguni împungea o femeie tânără cu *assegai*-ul, împingând-o într-o poziţie din care îi putea străpunge burta; dar ea se rostogolea şi se zvârcolea pe jos ca un ţipar, evitând vârful lucios din oţel. El era atât de preocupat de jocul acesta nemilos, încât Louisa era aproape lângă el când ridică ochii. Jim nu ştia ce avea ea de gând, dar îl luă prin surprindere când ridică muscheta şi trase. Încărcătura de alice izbi pieptul ud de sudoare al luptătorului şi acesta fu aruncat în spate de forţa împuşcăturii.

Louisa scoase a doua muschetă din teacă şi rămase lângă Jim când porniră atacul asupra grupului de războinici care-l înconjurau pe Tegwane. Trase din nou şi încă un om căzu. Chiar şi în situaţia aceea presantă, Jim era uluit de cruzimea ei. Asta nu era fata pe care credea că o cunoaşte. Tocmai omorâse doi oameni, cu sânge-rece şi eficienţă, fără să lase să se vadă tumultul din sufletul ei.

Războinicii care-l atacau pe Tegwane auziră împuşcăturile din spate. Bubuiturile puternice erau sunete străine pentru ei şi, când se întoarseră cu faţa spre şirul de călăreţi, şocul şi spaima se întipăriră pe feţele lor stropite de sângele victimelor. Jim trase la câteva secunde după Louisa. Alicele grele din plumb sfâşiară burta goală a unui luptător, doborându-l la pământ, şi spulberară braţul celui de lângă el. *Assegai*-ul îi scăpă din mână şi braţul îi rămase fără viaţă pe lângă corp, sfâşiat mai sus de cot.

Bărbatul rănit se uită la braţul care îi atârna, se aplecă şi luă *assegai*-ul căzut cu mâna stângă, apoi alergă direct spre Jim, care îl privea mirându-se de curajul lui. Cele două muschete

ale lui erau goale și fu nevoit să scoată pistolul din tocul din fața șeii. Glonțul îl lovi pe războinic direct în gât. Acesta scoase un sunet gâlgâit și sângele îi țâșni din traheea secționată. Însă exemplul lui fu urmat de ceilalți tovarăși ai săi. Aceștia își reveniră din șoc, lăsându-l pe Tegwane și aruncându-se cuprinși de zel asupra călăreților, cu fețele aprinse de setea de sânge și cu clopoțeii zornăindu-le la glezne la fiecare pas făcut cu tălpile goale și la fiecare mișcare a brațelor cu care înjunghiau.

Zama și Bakkat traseră amândoi odată și omorâră fiecare câte un luptător. Alți doi fură loviți de salvele trase de Smallboy și de ceilalți vizitii, dar ținta lor nu era precisă și chiar și acei Nguni răniți înaintau cu putere, aproape ajungând să-i atingă cu *assegai*-urile.

– Înapoi! Înapoi pentru reîncărcare! strigă Jim.

Șirul de călăreți se împrăștie, apoi părăsi tabăra în galop. Luptătorii Nguni începură să șovăie, apoi se opriră când văzură că nu puteau ajunge caii. În largul câmpiei, Jim își opri oamenii și restabili ordinea între ei.

– Descălecați și reîncărcați! le ordonă el. Țineți caii înhămați! Nu vreți să-i pierdem și pe ei!

Oamenii se supuseră de îndată. Cu hamurile prinse pe după umeri, turnară praful și gloanțele, apoi îndesară alicele în vârf.

– Poate că Smallboy și băieții lui trag ca niște iepuri, bombăni Jim către Louisa în timp ce-și pregătea a doua muschetă, dar măcar ei sunt încă sub control.

Louisa lucra aproape la fel de repede și de precis ca Jim și termină de încărcat ambele arme la scurt timp după el. Luptătorii Nguni prinseră curaj când îi văzură opriți și începură să alerge din nou cu strigăte sălbatice, acoperind repede câmpul deschis și îndreptându-se spre călăreții coborâți de pe cai.

– Măcar i-am atras departe de victime, zise Louisa în timp ce urca în șa.

Jim încălecă pe Drumfire, observând că ceilalți nu terminaseră încă de încărcat. Apoi se gândi că Louisa avusese dreptate. Toți războinicii dușmani rămași se alăturaseră urmăririi și

alergau spre ei prin luncă. Pe stânca de granit, bătrânul Tegwane stătea singur, grav rănit, dar încă în viaţă.

Bakkat termină de pregătit muscheta şi, cu o agilitate de maimuţă, sări în şa. I se alătură lui Jim deşi ceilalţi încă nu isprăviseră.

– Veniţi după noi când terminaţi, le spuse Jim, dar grăbiţi-vă! Apoi, strigă către Louisa şi Bakkat: Haideţi! O să le dăm nişte fum de praf de puşcă ca să le piară pofta.

Cei trei porniră în galop să întâmpine grupul care avansa spre ei.

– Nu dau niciun semn de teamă! spuse Louisa, fără să-şi poată stăpâni admiraţia în timp ce luptătorii Nguni urlau ca o haită de câini de vânătoare şi năvăleau cu capul înainte, în direcţia lor.

Când distanţa dintre ei se reduse la o sută de paşi, Jim se opri. Începură toţi trei să tragă hotărât din şa. Doi dintre atacatori se prăbuşiră; al treilea căzu în genunchi, ţinându-se cu mâinile de burtă. Schimbară muschetele şi traseră din nou. Şi Jim, şi Bakkat răpuseră câte un om, dar efortul o obosea pe Louisa. Muschetele erau mult prea grele pentru ea şi tresărea instinctiv din pricina reculului puternic. A doua oară ţinti prea sus. Ceilalţi Nguni se apropiau urlând cu sălbăticie. Doar câţiva mai erau în picioare, dar feţele le erau aprinse de febra bătăliei şi ridicau în sus scuturile negre de război.

– Înapoi! ordonă Jim.

Se întoarseră la umbra scuturilor, galopând către locul unde Zama, Smallboy şi restul grupului erau, în sfârşit, călare şi cu armele încărcate. Când trecură unii pe lângă alţii, Jim strigă la Smallboy:

– Nu-i lăsaţi să se apropie prea mult. Rămâneţi la distanţă şi împuşcaţi-i. Noi încărcăm şi venim după voi.

În timp ce grupul lui Jim reîncărca, Smallboy îi urmă ordinul. El şi oamenii lui ţineau caii exact în faţa atacului luptătorilor Nguni, ademenindu-i, oprindu-se să tragă când erau suficient de aproape încât să-i nimerească, apoi dând din nou pinteni cailor. Acum, situaţia era mai bună: alţi doi războinici

stăteau întinşi fără viaţă în iarbă. Când muschetele se goliră, Smallboy opri atacul şi-şi retrase oamenii.

Grupul lui Jim reîncărcase deja şi toţi erau călare din nou. Rândurile de călăreţi treceau unele printre altele în timp ce unul se retrăgea şi altul mergea înainte.

– Aţi tras frumos! îl încurajă Jim pe Smallboy. Acum e rândul nostru.

Războinicii Nguni îi văzură venind şi se opriră. Preţ de o clipă, rămaseră într-un grup mic, privind nedumeriţi. Îşi dăduseră seama de-acum că era inutil să alerge ca să-i întâmpine pe străinii călare pe spatele animalelor necunoscute, a căror viteză nu putea fi întrecută de niciun om care mergea pe jos. Învăţaseră repede să se teamă de ameninţarea armelor care scoteau fum şi care loveau oamenii de la distanţă cu forţa unei vrăji. Unul se desprinse din grup şi fugi. Dar Jim observă că nu aruncase scutul şi *assegai*-ul. Era limpede că nu se dădea bătut, ci voia să lupte din nou. Tovarăşii lui păreau gata să-i urmeze exemplul. Se întorceau şi fugeau.

– Încet! îi avertiză Jim pe oamenii lui. Nu-i lăsaţi să vă atragă spre ei.

Tegwane îl avertizase că era o tactică preferată de războinicii Nguni, care se prefăceau că fug sau chiar că sunt morţi ca să-şi ademenească duşmanii.

Unul dintre ei, cel care alerga cel mai încet, rămăsese cu mult în spatele celorlalţi. Jim goni către el şi-l prinse repede din urmă. Când ridică muscheta, războinicul se întoarse încolţit. Jim văzu că nu era tocmai tânăr: avea fire argintii în barba scurtă şi creaţă şi purta o parură din pene de struţ şi cozi de vacă pe braţul în care ţinea suliţa, ca simbol al onoarei şi al curajului. Deodată, începu să alerge în viteză spre Jim. Fu pe punctul să-şi înfigă *assegai*-ul în lateralul lui Drumfire, dar Jim îl lovi în faţă cu o încărcătură de alice.

Privi în jur şi văzu că Louisa îi ascultase ordinul. Nu plecase în urmărire, iar Bakkat şi Zama se întorseseră şi ei. Se bucura să vadă aceste dovezi de disciplină şi de judecată corectă: ar fi fost fatal dacă micul lui grup s-ar fi împrăştiat pe câmp.

Se întoarse apoi în locul unde aştepta Louisa. Când ajunse lângă ea, Jim văzu pe faţa ei că mânia i se potolise la fel de repede cum apăruse. Se uita în jos la un luptător Nguni mort cu tristeţe şi cu remuşcare în ochi.

– I-am alungat, dar sunt sigur că se vor întoarce, îi spuse Jim.

Priviră amândoi spre siluetele războinicilor care supravieţuiseră şi care se îndepărtau acum pe câmpul auriu, dispărând în cele din urmă după o culme.

– A fost de ajuns, zise ea. Mă bucur că i-ai lăsat să plece.

– Unde ai învăţat să te lupţi? o întrebă el.

– Dacă ai fi petrecut un an pe puntea de pe *Meeuw*, ai fi înţeles.

În clipa aceea, Smallboy şi ceilalţi vizitii se apropiară pe cai cu muschetele încărcate.

– O să-i urmărim, Somoya, strigă Smallboy înverşunat.

Era clar că era încă pătruns de extazul luptei.

– Nu! Lasă-i! ordonă Jim cu asprime. Manatasee şi toată armata ei ne aşteaptă probabil dincolo de următorul deal. Locul vostru e înapoi la căruţe. Mergeţi acolo, apăraţi vitele şi pregătiţi-vă să înfruntăm un nou atac.

În timp ce Smallboy şi vizitiii se îndepărtau, Jim îi conduse pe ceilalţi în tabăra sinistră. Bătrânul Tegwane stătea pe piatra de granit, îngrijindu-şi rănile şi îngânând un bocet slab pentru familia lui şi pentru celelalte femei cu copii din tribul lui, ale căror cadavre erau împrăştiate în jur.

Louisa îi dădu apă din plosca ei, îi spălă rănile şi i le bandajă ca să nu mai sângereze, iar Jim exploră tabăra. Se apropia cu precauţie de trupurile luptătorilor căzuţi, cu pistolul încărcat şi pregătit. Dar toţi erau morţi: alicele le provocaseră răni cumplite. Erau în mare parte bărbaţi voinici, arătoşi, tineri şi zveltţi. Armele lor erau făcute de fierari pricepuţi. Jim ridică un *assegai*. Stătea frumos şi echilibrat în mână, iar cele două margini erau suficient de tăioase ca să-i radă părul de pe braţ. Războinicii morţi purtau coliere şi brăţări din fildeş sculptat. Jim luă o podoabă de la gâtul unui Nguni vârstnic, pe care îl omorâse cu ultimul foc. Judecând după penele de struţ din

parură și cozile albe de vacă de pe brațe, Jim bănuia că era liderul grupului. Colierul din fildeș era frumos sculptat, mai multe siluete omenești micuțe înșirate pe o legătură din piele.

„Fiecare omuleț reprezintă un om pe care l-a ucis în luptă", ghici Jim.

Era evident că luptătorii Nguni puneau mare preț pe fildeș. Asta îl intriga pe Jim, care strecură colierul în buzunar.

Mergând prin tabără, descoperi că războinicii Nguni își făcuseră în întregime treaba ucigașă, omorând toți copiii cu o eficiență nemiloasă. Pentru cei mai mulți, fusese de ajuns o singură lovitură cu bâta în ceafă. În afară de Tegwane, găsiră doar un singur om în viață, o fată pe care Louisa o salvase cu primul foc de armă. Avea o rană adâncă de suliță în umăr, dar reuși să meargă atunci când Zama o ridică în picioare. Louisa observă că era prea tânără ca să fi născut un copil, pentru că avea pântecul neted și sânii ca niște fructe necoapte. Tegwane scoase un strigăt de bucurie când văzu că era încă vie și merse șchiopătând să o îmbrățișeze.

– Ea e Intepe, crinul inimii mele, nepoata mea, strigă el.

Louisa o remarcase de la prima ei întâlnire cu tribul, pentru că era cea mai drăguță dintre toate femeile. Intepe veni încrezătoare spre ea și stătu cuminte în timp ce Louisa îi spăla și îi îngrijea rana. Când termină de pansat rănile lui Tegwane și ale nepoatei lui, Louisa privi în jur către morții care zăceau pe jumătate ascunși în iarbă.

– Ce trebuie să facem cu toți ceilalți? îl întrebă pe Jim.

– Am terminat aici, răspunse Jim, apoi ridică ochii spre cerul senin unde, sus de tot, se adunau vulturii. O să-i lăsăm pe ei să facă restul. Acum trebuie să ne întoarcem la căruțe. Avem multe de făcut înainte să se întoarcă luptătorii Nguni.

Jim alese cea mai bună poziție defensivă de pe malul râului. Acolo curgea un mic afluent de pe dealuri, care se alătura cursului principal de apă. Cobora într-un unghi ascuțit, formând o fâșie îngustă de pământ, delimitată pe o parte de un iaz

creat de râul mare. Jim sondă adâncimea iazului și constată că era mai adânc decât înălțimea unui om.

– Cei din colonia Nguni nu vor înota niciodată, îl asigură Tegwane. E posibil ca apa să fie singura lor teamă. Nu mănâncă nici pește, nici hipopotami, pentru că detestă tot ce iese din apă.

– Înseamnă că iazul o să ne protejeze lateralul și spatele, zise Jim răsuflând ușurat.

Tegwane se dovedea o sursă prețioasă de informații. Se lăuda că putea vorbi fluent limba Nguni și că le cunoștea obiceiurile. Dacă era adevărat, merita să-l păstreze.

Jim merse de-a lungul malului abrupt al afluentului. Panta avea peste trei metri, un perete de argilă grasă, ușor de urcat fără o scară.

– Asta o să protejeze celălalt flanc. E de ajuns să trecem căruțele prin gâtul dintre râu și afluent.

Le aduseră la mal și legară roțile între ele cu *riems* de piele netăbăcită, ca să-i împiedice pe Nguni să le împingă într-o parte și să creeze o breșă. În golurile dintre corpul căruțelor, sub podele, puseră crengi cu spini, nelăsându-le războinicilor niciun spațiu prin care să se târască. În mijlocul șirului de căruțe, lăsară o intrare îngustă.

Jim ordonă ca animalele domestice să fie ținute pe aproape la păscut, ca să poată fi adunate în câteva minute la adăpostul căruțelor și să poată fi izolată intrarea împotriva atacului cu snopi de crengi spinoase așezați la îndemână.

– Ești convins că se vor întoarce? întrebă Louisa, încercând să-și ascundă teama. Nu crezi că au învățat din experiența aceea grea și că vor trece pe lângă noi?

– Bătrânul Tegwane îi cunoaște bine. Nu se îndoiește că vor veni, fie doar și pentru faptul că le place să lupte, răspunse Jim.

– Câți mai sunt acolo? întrebă ea. Știe Tegwane?

După ce măsură cu grijă, Jim alese un loc din fața căruțelor și îi puse pe Smallboy și pe ceilalți vizitii să sape o groapă puțin adâncă. Așeză acolo un butoi de douăzeci și două de kilograme de praf de pușcă negru și aspru, apoi puse un fitil cu ardere lentă în gaura pentru cep și-l trase înapoi între roțile căruței din mijloc.

Acoperi butoiul cu saci cu pietricele din albia râului, care, spera el, aveau să se împrăştie precum gloanţele când exploda butoiul.

Apoi puse oamenii să facă găuri în zidul de spini, prin care să se tragă cu armele din partea din faţă a defensivei. Smallboy ascuţi hangerele şi le aşeză la îndemână. Apoi, încărcă muschetele stivuite lângă hangere, aproape de butoaiele cu praf de puşcă, sacii cu gloanţe şi îndesătoarele de rezervă. Louisa îi instruia pe *voorlopers* şi pe păstori cum să încarce şi să pregătească armele, apoi îi punea să repete. Îi venea greu să-i convingă că o mână de praf de puşcă scotea o explozie satisfăcătoare, care era suficientă, în timp ce două puteau face ţeava puştii să explodeze şi chiar să îl decapiteze pe cel care apăsa pe trăgaci.

Butoaiele cu apă fură umplute la iaz şi pregătite, fie ca să potolească setea celor care luptau, fie ca să stingă flăcările în caz că războinicii Nguni ar fi adoptat tactica veche de a arunca torţe aprinse în interiorul formaţiei de căruţe.

Doi păstori fură trimişi să stea de pază pe creasta dealului, jos, de unde Louisa văzuse prima dată câmpul acoperit cu oase. Jim le dădu o oală din lut şi le spuse să aprindă un foc din frunze verzi dacă vedeau apropiindu-se un *impi* de Nguni, adică un grup de războinici. Fumul avertiza tabăra şi, după ce focul era aprins, puteau coborî în fugă dealul către căruţe, ca să dea alarma. Jim se asigură că băieţii coborau dealul şi ajungeau în siguranţă înapoi în fiecare seară înainte de căderea nopţii. Ar fi fost fără inimă să-i lase acolo pe întuneric, la mila fiarelor sălbatice şi a iscoadelor Nguni.

– Ei nu atacă niciodată noaptea, îi spuse Tegwane lui Jim. Ei cred că întunericul e pentru laşi. Un războinic adevărat trebuie să moară doar la lumina zilei.

Cu toate acestea, Jim îşi aducea înapoi paznicii şi punea santinele la periferia taberei la căderea întunericului, inspectându-le regulat în timpul nopţii, ca să se asigure că rămâneau treze.

– Vor veni cântând şi bătând în scuturi, zise Tegwane. Vor să-şi avertizeze duşmanii. Ştiu că faima lor e cunoscută şi că sunetul vocilor lor şi vederea parurilor negre umplu sufletul duşmanilor de groază.

– Atunci, trebuie să ne pregătim să-i primim cum se cuvine, spuse Jim.

Tăiară copacii și arbuștii pe o distanță de o sută de pași în fața căruțelor, iar perechile de boi traseră trunchiurile căzute într-o parte. Terenul rămase deschis și pustiu. Un *impi* de atacatori trebuia să traverseze câmpul acela de luptă ca să ajungă la căruțe. Apoi, Jim măsură cu pasul distanța din fața defensivei și puse un șir de pietre albe de râu ca să marcheze distanța cea mai eficientă și tiparul după care se împrăștiau alicele. Le explică oamenilor că nu trebuiau să deschidă focul până când primul rând de atacatori nu traversa acea linie.

După ce termină pregătirile, rămaseră în așteptare. Erau cele mai nesuferite momente, iar scurgerea lentă a orelor le măcina starea de spirit. Jim profită de această întârziere ca să petreacă un timp cu Tegwane și să afle de la el mai multe despre dușman.

– Unde-și țin femeile și copiii?

– Nu-i aduc la război. Poate îi lasă în ținutul lor de baștină.

– Au provizii mari de bogății și de bunuri furate?

– Au multe vite și le plac dinții din fildeș, de elefant și de hipopotam.

– Spune-mi despre vite.

– Au turme uriașe. Iubesc vitele cum își iubesc copiii. Nu le omoară ca să le mănânce carnea. Le scurg sângele și îl amestecă cu laptele. Asta e hrana lor principală.

O privire calculată apăru în ochii lui Jim în timp ce asculta. Un bou zdravăn valora o sută de guldeni în colonie.

– Spune-mi despre fildeș.

– Le place foarte mult fildeșul, răspunse Tegwane. Poate au nevoie ca să facă schimb cu arabii din nord sau cu Bulamatari.

Numele însemna „Spărgătorii de piatră", adică portughezii, ai căror prospectori ciopleau stâncile ca să caute aur. Jim se mira că aici, în inima continentului, Tegwane auzise de aceste nații. Îl întrebă despre asta și Tegwane zâmbi.

– Tatăl tatălui meu a aflat despre voi, crocodilii vrăjitori, și tatăl lui mai înainte.

Jim încuviință. Se dovedise naiv. Arabii din Oman făceau comerț cu bunuri și sclavi în Africa din secolul al V-lea. În urmă

cu o sută cincizeci de ani, Vasco da Gama debarcase pe insula Mozambic și portughezii începuseră să construiască fortărețe și baze comerciale pe continent. Cu siguranță, zvonurile despre aceste evenimente ajunseseră chiar și la cele mai primitive triburi din colțurile cele mai îndepărtate ale vastului teritoriu.

Jim îi arătă bătrânului colții elefantului ucis, iar Tegwane se minună.

– N-am văzut niciodată dinți atât de mari.

– Unde găsește poporul Nguni fildeșul? Vânează elefanți?

Tegwane scutură capul.

– Elefantul e un animal puternic și nici măcar acești războinici nu pot să-l omoare cu *assegai*-urile lor.

– Atunci, de unde provine fildeșul?

– Am auzit că sunt triburi care sapă gropi în care să-i prindă în capcană sau care atârnă o suliță cu greutăți într-un copac pe drumul pe care trec aceștia. Când elefantul atinge coarda întinsă pe jos, sulița coboară și-l străpunge în inimă. Tegwane se opri și se uită la Bakkat, care dormea sub o căruță. Am auzit că și maimuțele astea mici și galbene din tribul San îi omoară uneori cu săgeți otrăvite. Dar pot să ucidă doar câțiva prin metodele acestea.

– Atunci, de unde fac ei rost de fildeș? insistă Jim.

– În fiecare anotimp, mai ales când plouă, o parte din aceste animale uriașe mor de bătrânețe sau de boală, se împotmolesc în noroi sau cad din trecătorile muntoase. Colții de fildeș rămân acolo ca să-i adune oricine îi găsește. Și cei din tribul meu au adunat mulți de-a lungul vieții mele.

– Ce s-a întâmplat cu colții tribului tău? întrebă Jim curios.

– Când ne-au măcelărit tinerii, războinicii Nguni i-au furat de la noi, așa cum îi fură de la orice trib pe care îl atacă sau îl masacrează.

– Probabil au provizii mari de fildeș, zise Jim. Unde-l păstrează?

– Îl duc cu ei, răspunse Tegwane. Când pleacă la drum, încarcă fildeșul pe spatele vitelor. Au atât de mult fildeș cât pot căra animalele. Și au multe vite.

Jim îi repetă Louisei povestea.

– Mi-ar plăcea să găsesc o asemenea turmă, în care fiecare animal să aibă fildeș cât o avere legat de spinare.

– Dar ar fi fildeșul tău? întrebă ea cu inocență.

– Pradă de război! zise el cu o indignare justificată. Sigur că ar fi al meu. Privi către dealurile de unde aștepta să apară *impi*-urile de Nguni. Când vor veni? se întrebă el.

Cu cât așteptau mai mult, cu atât deveneau mai neliniștiți. Jim și Louisa își petreceau timpul în fața tablei de șah; când își pierdură interesul, ea îi făcu din nou portretul. În timp ce poza pentru ea, citea cu glas tare din *Robinson Crusoe*. Era cartea lui preferată, imaginându-se în taină în locul eroului descurcăreț. Deși o citise de multe ori, încă râdea la aventurile lui Crusoe, întristându-se pentru necazurile lui.

De două sau de trei ori în timpul zilei, ieșeau călare ca să inspecteze observatoarele din vârful dealului și ca să se asigure că băieții erau treji și vigilenți și că nu plecaseră să caute miere sau alte distracții copilărești. Apoi cercetau terenul din preajma căruțelor ca să se asigure că luptătorii Nguni nu se furișau spre ei prin șanțurile și pădurile rare împrăștiate prin savana înverzită.

În cea de-a douăsprezecea zi după masacrarea tribului Bakwato, Jim și Louisa plecară singuri. Păstorii din vârful dealului erau deja plictisiți și înrăiți, iar Jim fu nevoit să le vorbească aspru ca să-i facă să rămână în post.

Coborâră dealul și traversară râul prin vad. Merseră până aproape de locul masacrului, dar se întoarseră înainte să ajungă acolo. Jim voia să o cruțe pe Louisa de amintirile cumplite din locul acela.

Se întoarseră la o distanță de la care se vedeau căruțele, iar Jim se opri să examineze apărarea prin telescop, încercând să descopere un punct slab trecut până atunci cu vederea. În timp ce-și făcea astfel de lucru, Louisa descălecă și căută în jur un loc ferit, unde să-și facă nevoile. Erau în câmp deschis, iar iarba fusese păscută de turme și nu-i ajungea nici până la genunchi. Cu toate acestea, observă în apropiere un *donga*, o viroagă săpată de apa de ploaie care curgea către râu. Îi dădu lui Jim frâul lui Trueheart.

– Nu lipsesc mult, spuse ea pornind către viroagă.

Jim deschise gura ca să o avertizeze, apoi se răzgândi și își întoarse capul ca să-i acorde intimitate.

Pe măsură ce se apropia de buza șanțului, Louisa auzi un sunet ciudat, ca o șoaptă sau un susur care părea să plutească în aer. Merse mai departe ceva mai încet, nedumerită, însă nu speriată. Sunetul devenea tot mai puternic, ca un curs de apă sau ca zumzetul insectelor. Nu era sigură din ce direcție venea.

Se uită la Jim, dar el privea prin lentilă în altă direcție. Era clar că el nu auzise sunetul. Ezită puțin, apoi păși pe buza acelui *donga* și privi în jos. În clipa aceea, sunetul se transformă într-un bâzâit furios, de parcă tocmai deranjase un cuib de viespi.

Viroaga de sub ea era plină ochi cu șiruri întregi de luptători Nguni. Stăteau pe scuturi, dar fiecare om avea în mâna dreaptă câte un *assegai* cu vârful îndreptat spre ea. Toți scuturau armele, o mișcare tremurătoare care agita clopoțeii de la fiecare încheietură. Era bâzâitul care o tulburase. Aceeași mișcare făcea ca penele negre și lucioase din paruri să danseze. Trunchiurile goale erau unse cu grăsime și luceau precum cărbunii uzi. Albul ochilor era întors în sus, spre ea, singurul care contrasta cu întinderea neagră clocotitoare. Louisei i se părea că are în față un dragon enorm, încolăcit în bârlog, cu solzii negri și veninoși sclipind cu furie, gata de atac.

Se întoarse și o luă la fugă.

– Jim! Ai grijă! Sunt aici!

Jim privi înapoi, speriat de strigătul ei. Nu vedea nici urmă de pericol, doar pe Louisa care alerga spre el cu fața schimonosită de groază.

– Ce e? strigă el, iar în clipa aceea pământul păru că se deschide în spatele fetei care alerga și din mijlocul lui țâșni un val de războinici.

Tălpile negre pe pământul tare și clopoțeii de război de la glezne bubuiau la unison. Loveau cu *assegai*-ul scuturile negre, stârnind un vuiet asurzitor, și strigau:

– *Bulala! Bulala amathagati!* Ucideți! Ucideți vrăjitorii!

Louisa fugea cât putea din fața valului copleșitor. Alerga ca un ogar sprinten și iute, dar unul dintre urmăritorii ei era mult

mai rapid. Era înalt și zvelt, părând și mai impunător datorită parurii de pe cap. Mușchii i se conturau frumos pe abdomen și pe umeri în timp ce alerga după ea. Aruncă scutul într-o parte ca să scape de greutate. Deși Louisa era cu peste douăzeci de pași în fața lui, o ajungea rapid din urmă. Mânerul *assegai*-ului stătea pe umărul lui, dar lama lungă era îndreptată în față, pregătită să se înfigă între omoplații ei. Jim își aminti brusc de fata Bakwato care alergase la fel și de tăișul care ieșise ca prin farmec prin mijlocul pieptului ei, mânjit de sângele din inimă.

Îl îndemnă pe Drumfire la galop și, trăgând după el frâul lui Trueheart, alergă să o întâmpine pe Louisa. Văzând că războinicul era mult prea aproape, se gândi că nu ar fi avut timp să încalece înainte ca acesta să o ajungă și să-i străpungă trupul cu arma. Nu încetini și nu opri galopul lui Drumfire. Trecură pe lângă Louisa atât de aproape, încât părul îi flutură în curentul stârnit de ei. Jim îi aruncă frâul lui Trueheart.

– Urcă și fugi! strigă el când trecu pe lângă ea.

Avea o singură muschetă cu el, pentru că nu se așteptase la o luptă. Nu-și putea permite să irosească singurul foc. Glonțul ușor din pistol ar fi putut să rănească, fără să ucidă pe loc. Nu era loc de greșeli. Îl văzuse pe războinic aruncând scutul deoparte. Își scoase hangerul din teacă. Sub privirile lui Aboli și ale tatălui său, exersase cu arma aceea până când stăpânise Manualul Armelor. Nu flutură cuțitul ca să-l avertizeze pe celălalt. Îl împinse pe Drumfire direct către războinic și îl văzu pe acesta oprindu-se și strângând mai bine *assegai*-ul. Ochii lui negri îl priveau pe Jim drept în față. Jim știa, din expresia lui trufașă, că nu ar fi catadicsit să-i facă rău calului de sub el, ci ar fi vrut să-l înfrunte în luptă directă. Urmărea mișcarea *assegai*-ului, aplecându-se în față ca să-l pareze. Războinicul lovi, iar Jim coborî hangerul în riposta clasică, împingând într-o parte vârful *assegai*-ului. Apoi răsuci arma și, când trecu pe lângă el, roti hangerul cu dosul mâinii. Smallboy șlefuise bine lama din oțel și acum tăia ca un satâr de măcelar. Jim trecu lama peste gâtul războinicului și simți mânerul vibrându-i în mână când tăie cu ușurință vertebrele. Bărbatul căzu de parcă trapa unui eșafod se deschisese brusc sub picioarele lui.

Simțind presiunea genunchilor, Drumfire se răsuci ca o giruetă în bătaia vântului. Jim văzu că Louisa nu reușea să se urce pe Trueheart. Iapa îi mirosise pe Nguni și văzuse rândurile de luptători alergând spre ei, iar acum sărea într-o parte și zvâcnea nebunește din cap. Ținându-se de frâie, Louisa se trezi smulsă de la pământ.

Jim puse în teacă hangerul însângerat și îl întoarse pe Drumfire în spatele ei. Aplecându-se în șa, o apucă de dosul larg al pantalonilor și o ridică lângă el. Apoi o sprijini cu mâna pe braț și se întoarseră în galop unul lângă altul. De îndată ce se distanțară suficient, scoase pistolul și trase în aer un foc de avertizare pentru santinele. Când văzu că-l auziseră, îi spuse Louisei:

– Du-te înapoi! Spune-le să bage animalele în împrejmuire. Trimite-i pe Bakkat și pe Smallboy ca să mă ajute să-i rețin.

Spre ușurarea lui, ea avu înțelepciunea să nu-l contrazică și plecă îndemnând-o pe Trueheart în cea mai mare viteză. El se întoarse să înfrunte războinicii, scoțându-și muscheta din teacă și mânându-l pe Drumfire spre ei. Îl observă pe *induna*[1] din linia întâi, care îi conducea pe ceilalți. Tegwane îl învățase cum să-i recunoască pe căpitani. „Întotdeauna sunt bărbați mai vârstnici, care poartă pene de struț în parură și cozi albe de vacă pe brațe."

Îl atinse pe Drumfire cu degetele de la picioare și porni la trap, mergând direct spre *induna*. Probabil că luptătorii Nguni pricepuseră deja amenințarea cumplită a armelor de foc, însă bărbatul din fața lui Jim nu arăta nicio urmă de frică: crescu viteza atacului și ridică scutul ca să-și elibereze brațul cu sulița, cu fața schimonosită de urletul feroce de război.

– *Bulala!* Ucideți! Ucideți!

În spatele lui, oamenii porniră la atac. Jim îl lăsă să se apropie și trase. În plină alergare, *induna* se prăbuși și *assegai*-ul îi zbură din mână în timp ce el se rostogolea în iarbă. Alicele nimeriră încă doi bărbați care veneau în urma lui, făcându-i să cadă la pământ.

[1] Titlu folosit în triburile Zulu cu sensul de căpetenie, conducător, lider (n.tr.)

Un răcnet general de furie se înalță dinspre masa de *impi*-uri când își văzură căpitanul și tovarășii împușcați, dar Jim făcuse deja cale întoarsă și galopa înapoi ca să reîncarce. Războinicii nu se puteau ține după el, așa că încetiniră pasul, continuând totuși să se apropie.

Cu muscheta reîncărcată, Jim încălecă din nou și se îndreptă spre ei. Se întrebă cât de mulți erau în masa aceea neagră, dar era imposibil să ghicească. Trecu prin fața lor la mai puțin de douăzeci de pași și trase în ei. Văzu oamenii împiedicându-se și căzând, dar tovarășii lor păşiră peste ei, iar trupurile celor răpuși dispărură imediat din vedere. De data asta nu se mai auzi niciun strigăt de mânie care să confirme pagubele produse.

Luptătorii din *impi* mergeau acum în pas încet și legănat; apoi începură să cânte. Vocile africane erau frumoase și grave, dar sunetul lor îl înfiora teribil pe Jim, reverberându-i în stomac. Se apropiau implacabili de zidurile fortificate ale taberei.

Când Jim termină de reîncărcat, auzi zgomotul copitelor și ridică ochii către Bakkat și Louisa, care călăreau înaintea lui Zama și a celorlalți vizitii, venind prin deschiderea dintre căruțe.

– Doamne, dă-mi putere! Voiam să rămână în siguranță în tabără, mormăi el cu resemnare. Când se apropie și-i întinse a doua muschetă, el îi spuse: Facem la fel ca înainte, Ariciule! Preiei comanda celui de-al doilea grup, Zama, Bakkat și Muntu. Smallboy și Klaas vin cu mine.

Înaintă împreună cu grupul lui direct către *assegai*-urile războinicilor din primul rând și descărcară toți armele, apoi schimbară, se întoarseră și traseră a doua salvă înainte să spargă rândurile și să galopeze înapoi cu armele goale.

– Găsiți-i pe *induna* și omorâți-i! strigă Jim când Louisa trecu pe lângă el cu grupul ei.

Cele două grupuri schimbară locurile iar și iar, iar tirurile constante nu slăbiră niciun moment. Jim remarcă, cu o satisfacție macabră, că majoritatea căpeteniilor din fața atacului căzuseră sub forța asaltului.

Războinicii Nguni șovăiau dinaintea atacului nepotolit și înfricoșător. Pasul încetinise, iar cântecul se transformase

într-un șuierat mânios și frustrat. În cele din urmă, se opriră la numai trei sute de pași de tabără. Călăreții își continuară atacul neobosit.

Jim merse încă o dată în fața grupului său și observă schimbarea. O parte dintre luptătorii din primul rând își coborâră scuturile și priviră în urmă. Jim și oamenii lui traseră o dată cu primele arme, apoi se întoarseră și o luară înapoi cu celelalte arme pregătite. Parurile se clătinau, iar penele fluturau ca vântul în iarbă. La următoarea salvă, alicele se înfipseră în carnea luptătorilor. Oamenii se împleticeau în spate și căzeau.

Ecourile împușcăturilor răsunau încă pe dealuri când Louisa înaintă la galop cu Zama, Bakkat și Muntu după ea. Luptătorii Nguni din primul rând îi văzură venind și se împrăștiară. Se întoarseră și îi împinseră cu scuturile pe cei din spate, strigând:

– *Emuva!* Înapoi, mergeți înapoi!

Dar cei din spate strigau:

– *Shikelela!* Înainte! Mergeți înainte!

Întregul *impi* începu să ezite; scuturile se încâlceau și blocau sulițele din mâinile celor de alături. Louisa și oamenii ei se apropiară și traseră mai multe focuri răsunătoare în soldații încurcați. Se auzi un geamăt de disperare și rândul din spate cedă. Se întoarseră cu toții și o luară înapoi prin câmpie, lăsând morții și răniții acolo unde căzuseră, cu scuturile, sulițele și o mulțime de *kerrie* împrăștiate pe lângă ei. Grupul Louisei alergă în galop după ei, trăgând pentru a doua oară în gloată.

Jim simți că erau în pericol să fie atrași în capcană și goni după ei. Drumfire îi ajunse cu repeziciune.

– Opriți-vă! Opriți urmărirea!

Louisa se supuse imediat și îi opri și pe ceilalți. Se întoarseră apoi împreună. De îndată ce ajunseră în siguranță în tabără, o pereche de boi trase legăturile de crengi spinoase în deschizătură, ca să izoleze intrarea.

Părea imposibil ca o masă atât de mare de oameni să dispară atât de repede, dar *impi*-urile fugiseră înainte ca ei să asigure poarta, iar singurele semne de luptă erau morții și iarba însângerată, călcată în picioare, din fața taberei.

– Le-am făcut destul rău. Se mai întorc? întrebă Louisa neliniştită.

– Sunt la fel de sigur cum sunt de faptul că soarele o să apună, iar mâine o să răsară din nou, zise Jim cătrănit, arătând spre locul unde soarele cobora deja către linia orizontului. Probabil a fost doar un grup de iscoade trimis de Manatasee ca să ne încerce puterile.

Îl chemă pe Tegwane, iar bătrânul veni în grabă, încercând să nu ia seama la răni.

– *Impi*-urile aşteptau în apropiere de tabără. Dacă Welanga n-ar fi dat peste ei, ar fi aşteptat căderea nopţii ca să ne atace. Te-ai înşelat, bătrâne! Se luptă şi noaptea.

– Numai Kulu Kulu nu greşeşte niciodată, răspunse Tegwane, încercând neconvingător să pară indiferent.

– Poţi să-ţi răscumperi greşeala, îi zise Jim cu asprime.

– O să fac orice doreşti, încuviinţă Tegwane.

– O parte dintre Nguni n-au murit. Când ne întorceam, am văzut cel puţin unul care încă mişca. Du-te cu Bakkat, o să te păzească. Găseşte un Nguni care e în viaţă. Vreau să ştiu pe unde e regina lor. Vreau să ştiu şi unde e caravana cu bagaje, vite şi fildeş.

Tegwane încuviinţă şi scoase cuţitul de jupuit din teacă. Jim fu pe punctul să-i spună să lase cuţitul în tabără, dar îşi aminti de femeile şi de copiii din tribul bătrânului şi felul în care muriseră.

– Du-te degrabă, mare căpetenie. Du-te înainte de căderea nopţii şi înainte ca hienele să-i găsească pe acei Nguni răniţi. Apoi se întoarse către Bakkat şi adăugă: Să ai muscheta pregătită. Niciodată să nu ai încredere într-un Nguni, nici măcar în unul mort.

De trei ori îşi luă privirea Jim de la inspectarea defensivei auzind sunetul muschetei lui Bakkat bubuind pe câmpul de luptă. Ştia că micul boşiman îi elimina pe duşmanii răniţi. Bakkat şi Tegwane se întoarseră în tabără când începuse să se întunece. Tegwane avea sânge proaspăt pe mâini.

– Am vorbit cu un *induna* rănit înainte să moară. Ai avut dreptate. Erau doar un grup de iscoade. Dar Manatasee e foarte

aproape, împreună cu celelalte *impi*-uri şi cu vitele. O să ajungă aici peste două zile.

– Ce-ai făcut cu cel care ţi-a spus asta?

– L-am recunoscut, răspunse Tegwane. El e cel care a condus primul atac asupra satului nostru. Doi dintre fiii mei au murit în ziua aceea. Tegwane tăcu o vreme, apoi zâmbi şters. Aş fi fost fără inimă să las un războinic atât de bun, cum era el, în seama hienelor. Sunt un om milostiv.

După cină, vizitiii şi ceilalţi servitori se îndepărtară de focuri şi se adunară la o distanţă respectabilă de Jim şi Louisa. Vizitiii fumau din pipele de lut cu coadă lungă. Mirosul puternic aromat al tutunului turcesc umplea aerul dulce al nopţii. Era unul dintre acele sfaturi informale, cărora le spuneau *indaba* şi care deveniseră o tradiţie în tabăra lor de-a lungul lunilor. Deşi majoritatea mai mult ascultau decât vorbeau, toţi cei prezenţi – de la Smallboy, vizitiul-şef, până la Izeze, cel mai tânăr păstor – ştiau că aveau dreptul să-şi spună părerea după cum simţeau nevoia.

Toţi erau neliniştiţi. Chiar şi la cele mai banale sunete, tresăreau şi scrutau întunericul de dincolo de tabără. Ţipătul unui şacal putea fi strigătul de luptă al iscoadelor Nguni. Şoapta vântului de noapte printre arborii spinoşi de pe malul râului putea fi sunetul clopoţeilor de război. Duruitul copitelor unei turme de animale gonind, speriate de leii prădători, putea fi zgomotul *assegai*-urilor care loveau în scuturile din piele netăbăcită. Jim ştia că oamenii veniseră la el ca să-i încurajeze.

Deşi era mai tânăr decât oricare adult din tabără, cu excepţia lui Zama, le vorbea ca un tată. Le aminti de luptele pe care le dăduseră deja şi îi lăudă pe fiecare în parte pentru faptele lor, pentru siguranţa demonstrată în mijlocul bătăliilor, dar şi pentru pierderile pricinuite duşmanilor. Nu uită de rolul jucat de păstori şi de *voorlopers*, iar băieţii zâmbiră cu mândrie.

– Mi-aţi dovedit mie – şi v-aţi dovedit şi vouă înşivă – că luptătorii Nguni nu se pot întrece cu muschetele şi caii noştri – câtă vreme ne ţinem tari şi rezistăm.

Când, într-un târziu, plecară de lângă foc spre saltelele lor, starea de spirit se schimbase complet. Pălăvrăgeau veseli şi râdeau din toată inima.

– Au încredere în tine, îi zise Louisa încet. Te vor urma oriunde îi vei îndruma. Rămase tăcută o clipă, apoi spuse foarte încet, astfel că Jim abia îi înţelese cuvintele: La fel şi eu. Se opri, apoi îi zise: Haide!

Îl luă de mână şi îl ridică în picioare. Avea vocea hotărâtă şi fermă. Până atunci, venise mereu la el pe furiş, după ce toată tabăra adormea. Acum, merse cu el spre căruţa lui fără să se ascundă. Auzi murmurul vocilor din întuneric şi îşi dădu seama că servitorii îi urmăreau din priviri. Asta nu o făcu să se răzgândească.

– Ajută-mă să urc, îi zise ea când ajunseră la treptele din spate ale căruţei.

El se aplecă şi o ridică în braţe. Ea îl prinse cu braţele de gât şi-şi apăsă faţa în curbura lui. Când o urcă pe scară şi o trecu prin deschizătura din foaia de cort, ea se simţi mică şi uşoară ca un copil.

– Sunt femeia ta, zise ea.

– Da, zise el întinzând-o pe pat. Iar eu sunt bărbatul tău.

Rămase în picioare lângă ea şi-şi scoase hainele. Trupul lui era palid şi solid în lumina lămpii. Ea văzu că era excitat, dar nu simţi repulsie. Întinse mâna fără ruşine şi-i prinse penisul în palmă, abia cuprinzându-l cu degetele. Era atât de tare, încât părea că fusese sculptat dintr-un lemn de esenţă tare. Sânii o dureau de dorinţă pentru el. Se ridică şi-şi descheie tunica în faţă.

– Am nevoie de tine, Jim. Oh, câtă nevoie am de tine! zise ea uitându-se la el.

El se mişca în grabă, simţind o nevoie şi mai mare decât a ei. Îi scoase cizmele, apoi îi trase pantalonii. Pe urmă, se opri şi privi uimit smocul de păr creţ şi auriu dintre coapsele ei.

– Atinge-mă, îi zise ea cu vocea răguşită.

Pentru prima dată, el simţi că reuşise să se apropie de trupul, dar şi de sufletul ei. Ea desfăcu picioarele şi Jim simţi o

căldură care-i ardea degetele. Îi despărți buzele cărnoase cu blândețe și degetele i se umeziră.

– Grăbește-te, Jim, șopti ea, cuprinzându-l din nou cu mâna. Nu pot să mai rabd.

Îl trase cu insistență peste ea și el se prăbuși deasupra.

– Oh, Doamne, ariciul meu mic, cât te iubesc! spuse el cu vocea gâtuită.

Ținându-l cu ambele mâini, încercă să-l îndrume înăuntrul ei, deși, preț de o clipă, se gândi că era prea mică pentru el.

– Ajută-mă! strigă ea din nou, lipindu-și palmele de fesele lui.

Îl trase apoi spre ea cu disperare, simțindu-i mușchii rotunzi zvâcnind sub mâinile ei când se împinse cu șoldurile în față. Strigă incoerent în timp ce el o pătrundea. Era o plăcere împinsă dincolo de limitele agoniei. Apoi, deodată, el trecu în forță și de ultima barieră, iar Louisa îl simți alunecând în întregime. Țipă, dar când el încercă să se retragă, își încleștă picioarele în jurul spatelui lui ca să-l rețină.

– Nu mă lăsa, strigă ea. Să nu mă lași niciodată. Rămâi cu mine pentru totdeauna.

Când el se trezi, lumina dimineții se zărea prin pânza foii de cort din spate. Ea era trează și-l privea, tăcută și întinsă cu capul pe pieptul său gol. Văzând că are ochii deschiși, îi desenă conturul buzelor cu degetul arătător.

– Când dormi, arăți ca un băiețel, șopti ea.

– O să-ți arăt imediat că sunt băiat mare, șopti și el.

– Vreau să știi, James Archibald, că sunt mereu receptivă la dovezi.

Zâmbi, apoi se ridică în capul oaselor și-i puse mâinile pe umeri ca să-l țină culcat. Cu o mișcare ușoară, de parcă ar fi încălecat pe Trueheart, urcă pe mijlocul lui.

Bucuria lor era atât de incandescentă, încât părea să lumineze întreaga tabără, schimbând dispoziția celor din jur. Chiar și păstorii erau conștienți că se petrecuse ceva foarte

important și chicoteau dându-și coate când îi vedeau pe Jim și pe Louisa împreună. Cu toții aveau acum un subiect de discuție și până și amenințarea lui Manatasee și a *impi*-urilor părea să fi pălit în comparație cu noua lor preocupare.

Jim simțea starea de apatie care cuprindea tabăra și făcea tot ce putea ca să le mențină trează vigilența. Făcea exerciții cu muschetarii călare în fiecare dimineață, ajutându-i să stăpânească tacticile de retragere din luptă pe care le descoperiseră aproape din întâmplare.

Apoi, verifică defensiva taberei. Fiecare muschetar primi un post în perimetru și doi băieți care să încarce armele pentru el. Jim și Louisa îi instruiau pe *voorlopers* și pe păstori, arătându-le cum să încarce muschetele. Jim lipi un gulden de aur de spatele unei căruțe.

– Duminică, după ce Welanga vă citește din Biblie, o să organizăm un concurs ca să desemnăm echipa cea mai rapidă, promise el, apoi scoase din buzunar ceasul mare cu lanț de aur pe care îl primise de la Tom și de la Sarah la ultima aniversare. O să vă cronometrez cu ăsta, iar campionii vor primi guldenul de aur.

O monedă de aur era o comoară ce depășea imaginația băieților, așa că promisiunea îi ambiționă și în curând deveniră la fel de rapizi ca Louisa. Deși unii erau atât de mici încât erau nevoiți să stea pe vârfuri ca să îndese încărcătura pe țeava lungă, învățară cum să încline arma ca să ajungă mai ușor la vârf. Cântăreau încărcătura de praf de pușcă, luând cu mâna din butoi în loc să se încurce cu flaconul, și puneau alicele în gură, după care le scuipau pe gura țevii. În câteva zile, puteau să tragă continuu alergând în sus și-n jos pe baricade și înmânându-le muschetele reîncărcate celor din față aproape la fel de repede pe cât puteau aceștia să tragă. Jim nu considera o risipă praful de pușcă și alicele consumate. Băieții erau tot mai cuprinși de încântare pe măsură ce concursul de reîncărcare se apropia, iar oamenii pariau întruna pe rezultat.

Duminică, Jim se trezi când încă era întuneric. Își dădu seama imediat că ceva nu era în regulă. Nu-și dădea seama ce, dar auzi caii mișcând-se agitați în rândurile unde stăteau priponiți și vitele care se plimbau prin tabără.

– Lei? se întrebă el, ridicându-se în şezut.

În clipa aceea, un câine lătră şi ceilalţi se luară după el. Sări din pat şi întinse mâna după pantaloni.

– Ce e, Jim? întrebă Louisa pe jumătate adormită.

– Câinii. Caii. Nu sunt sigur.

Îşi puse cizmele, sări din căruţă şi văzu că majoritatea celor din tabără erau deja agitaţi. Smallboy arunca lemne pe foc, iar Bakkat şi Zama erau la cai, încercând să potolească animalele neliniştite cu vorbe şi mângâieri. Jim se duse la baricade şi vorbi încet cu unul dintre băieţii care stăteau ghemuiţi acolo, tremurând în răcoarea zorilor.

– Aţi văzut sau aţi auzit ceva acolo?

Cei doi clătinară din cap şi priviră în beznă. Era încă prea întuneric ca să distingă vârfurile copacilor pe cer. Ascultă cu atenţie, dar singurul sunet pe care îl auzea era briza dimineţii prin iarbă. Cu toate acestea, se simţea la fel de neliniştit precum caii, dar şi uşurat fiindcă ordonase ca toate animalele să fie aduse din câmpie la apus în seara precedentă. Tabăra era izolată şi baricadată.

Louisa veni lângă el. Era îmbrăcată complet, cu şalul pe umeri, şi-şi legase părul cu o basma. Stăteau aproape unul de altul, aşteptând şi ascultând. Trueheart necheză, iar ceilalţi cai tropăiră şi traseră de chingile căpăstrului. Acum era trează toată lumea din tabără, iar vocile lor erau tensionate şi stinse.

Deodată, Louisa îl prinse de braţ şi-l strânse cu putere. Auzi cântatul înaintea lui. Vocile erau slabe, dar groase şi joase în briza blândă a dimineţii.

Tegwane veni de lângă foc, încă şchiopătând din pricina rănilor. Se opri de cealaltă parte a lui Jim şi ascultară împreună cântecul.

– E Cântecul Morţii, zise Tegwane încet. Războinicii Nguni roagă spiritele strămoşilor lor să pregătească un festin care să-i întâmpine în tărâmul umbrelor. Cântă despre faptul că azi vor muri în luptă sau vor aduce o mare onoare tribului.

Ascultară o vreme în tăcere.

– Acum spun că, în noaptea asta, femeile lor fie vor plânge, fie se vor bucura pentru ei, iar fiii lor vor fi mândri.

– Când o să vină? întrebă Louisa încet.

– De cum se luminează, îi spuse Tegwane.

Louisa încă îl ţinea pe Jim de mână. Ridicând faţa spre el, îi spuse:

– N-am spus-o până azi, dar trebuie să o spun acum. Te iubesc, bărbatul meu.

– Eu am spus-o de multe ori până acum, dar o zic din nou, răspunse el. Te iubesc, ariciul meu mic.

– Sărută-mă, spuse ea.

Se îmbrăţişară îndelung şi cu putere, apoi se despărţiră.

– Mergeţi la locurile voastre, le strigă oamenilor săi. A venit Manatasee.

Păstorii le aduseră micul dejun de la foc şi mâncară terciul sărat în întuneric, stând lângă arme. Apoi se lumină repede. Mai întâi se arătară vârfurile copacilor pe cerul luminos, apoi distinseră forma vagă a dealurilor îndepărtate. Deodată, Jim inspiră brusc şi Louisa se apropie în grabă de el.

– Dealurile sunt întunecate, şopti ea.

Lumina creştea şi, odată cu ea, cântecul se transforma într-un cor maiestuos. Acum se vedeau regimentele care stăteau în umbra adâncă a luncii străvezii. Jim îi studie prin lentila telescopului.

– Câţi sunt? întrebă Louisa încet.

– Cum a spus Tegwane, sunt mulţi. E imposibil să număr câţi sunt.

– Şi noi suntem doar opt, zise ea cu vocea tremurându-i.

– N-ai pus şi băieţii la număr, râse el. Nu uita băieţii.

Jim se întoarse lângă băieţii care aşteptau lângă suporturile de arme şi vorbi cu fiecare în parte. Aveau gurile pline de alice şi ţineau îndesătoarele pregătite, dar zâmbiră şi încuviinţară. „Copiii sunt nişte soldaţi minunaţi, se gândi el. Nu le e frică pentru că li se pare totul un joc şi ascultă ordinele."

Apoi străbătu tot şirul de oameni aflaţi în spatele baricadelor. Lui Bakkat îi spuse:

– Probabil că luptătorii Nguni te-au văzut de departe, pentru că eşti înalt ca un deal de granit în calea lor şi le umpli inima de groază.

– Pregătiți bicele lungi, le spuse apoi lui Smallboy și celorlalți vizitii. După lupta asta mică, o să aveți o mie de vite pe care să le mânați spre coastă.

Îl strânse pe Zama de umăr.

– Mă bucur că ești lângă mine, așa cum ai fost mereu. Ești mâna mea dreaptă, prietene.

Când se întoarse lângă Louisa, cântecul *impi*-urilor crescu, apoi se termină cu tropăitul sutelor de tălpi goale, care sunau ca niște focuri de artilerie. Tăcerea de după fu șocantă.

– Acum începe, zise Jim ridicând telescopul.

Șirurile negre păreau o pădure încremenită. Singura mișcare era cea a vântului din zori, care flutura penele de vultur din parure. Apoi, Jim văzu mijlocul rândului deschizându-se ca petalele unei orhidee care înflorește noaptea și un șir de oameni apăru unduindu-se ca un șarpe la vale, pe coasta înverzită de deal, îndreptându-se spre tabără. Spre deosebire de masele înghesuite de luptători, aceștia purtau kilturi din fâșii de piele albă de bou și parure înalte din pene albe de egretă. Douăzeci de bărbați conduceau coloana. Aveau atârnate de șolduri tobele de război, făcute din bușteni scobiți. Rândul din spatele lor ducea trompete din coarne de kudu. În mijlocul coloanei era o lectică mare, al cărei interior era ascuns de draperii din piele. Douăzeci de bărbați o purtau pe umeri, târșâindu-și picioarele și legănându-se, înclinându-se și răsucindu-se.

Unul dintre toboșari începu să bată un ritm care vibra puternic, iar războinicii se legănară cadențat. Unul câte unul, se alăturară și alți toboșari, iar intensitatea muzicii crescu. Apoi, trompetiștii ridicară goarnele și suflară ca o fanfară războinică. Coloana se desfășură pe un singur rând, cu lectica mare în mijloc, și se opri în afara bătăii de pușcă de pe direcția baricadelor taberei. Sunetul trompetelor răsună din nou pe dealuri, apoi se așternu din nou tăcerea aceea sinistră.

Primele raze de soare începură să danseze deasupra regimentelor de luptători, făcând tăișul *assegai*-urilor să sclipească.

– Ar trebui să-i lovim acum, zise Louisa. Ar trebui să ieșim călare și să-i atacăm primii.

– Sunt deja prea aproape. N-am apuca să tragem decât de două sau de trei ori până să ne împingă înapoi în tabără, îi zise Jim cu blândeţe. Lasă-i să se obosească pe baricade. Vreau să păstrez caii pentru ce o să vină mai târziu.

Trompetele sunară din nou şi purtătorii lecticii o coborâră pe pământ. Urmă un nou sunet de trompetă şi din lectică apăru o siluetă neagră, ca o viespe ieşind din cuib.

– *Bayete!* bubuiră luptătorii. *Bayete!*

Salutul regal astupă sunetul tobelor şi al trompetelor. Jim apucă repede telescopul şi se uită la silueta macabră.

Femeia era zveltă şi sinuoasă, mai înaltă decât gărzile de corp cu parurile din pene de egretă. Era complet goală, dar trupul îi era pictat în modele nemaivăzute. Avea cercuri de un alb orbitor în jurul ochilor. O linie albă urca de pe gât pe bărbie şi pe nas, între ochi şi pe scalpul ras, împărţind capul în două emisfere. O jumătate era pictată în albastrul cerului, cealaltă, într-un roşu sângeriu. Avea un *assegai* mic de ceremonie în mâna dreaptă, cu coada acoperită cu modele delicate din mărgele şi ciucuri din coamă de leu. Spirale şi vârtejuri din vopsea albă scoteau în evidenţă sânii şi muntele lui Venus. Romburi şi vârfuri de săgeată evidenţiau lungimea braţelor şi a picioarelor subţiri.

– Manatasee! zise Tegwane încetişor. Regina morţii!

Manatasee începu să danseze cu mişcări lente şi hipnotizante, ca o cobră uriaşă, apoi coborî dealul către tabără, graţioasă şi periculoasă. Niciun om din tabără nu se mişca şi nu vorbea, privind-o toţi cu o fascinaţie îngrozită.

Impi-urile veneau în urma ei, de parcă ea ar fi fost capul dragonului, iar ei alcătuiau corpul monstruos. Armele lor sclipeau ca solzii de reptilă în soarele în urcare.

Apoi, Manatasee se opri în apropiere de linia de arbori tăiaţi de Jim ca să elibereze spaţiul din faţa căruţelor. Rămase cu picioarele desfăcute şi cu spatele arcuit, împingând şoldurile spre ei. În spate, tobele bubuiră din nou şi trompetele din coarne de kudu răsunară puternic.

– Acum o să ne însemne pentru moarte, rosti Tegwane tare, ca să-l audă toţi, dar Jim nu fu sigur că înţelesese până

când nu văzu șuvoiul puternic de urină care curgea către ei dintre picioarele lungi și vopsite ale lui Manatasee.

– Urinează pe noi, zise Tegwane.

Când șuvoiul se subție și ultimele picături galbene se scurseră pe pământ, Manatasee scoase un urlet sălbatic și sări în aer. Când ateriză, îndreptă vârful *assegai*-ului către tabără.

– *Bulala!* țipă ea. Omorâți-i pe toți!

Un vuiet asurzitor se ridică din *impi*-uri și războinicii porniră înainte.

Jim înhăță o pușcă englezească și încercă să o țintească pe regină, dar așteptase deja prea mult. Manatasee îl subjugase ca și pe ceilalți. Nu apucă să tragă fiindcă fusese ascunsă de zidul de războinici care se apropiau. Un *induna* cu pene pe cap păși în fața ei și Jim fu pe punctul să îl împuște, dar își opri degetul pe trăgaci în ultima clipă. Știa că focul tras de el ar fi fost imitat de ceilalți și prima salvă țintită cu grijă s-ar fi irosit înainte ca dușmanul să fie la o distanță potrivită. Coborî pușca și merse în lungul baricadei, strigându-le tuturor:

– Aveți grijă! Lăsați-i să se apropie! Nu fiți lacomi. Va fi destul pentru toți.

Doar Smallboy râse auzind gluma lui. Un râs forțat și răgușit.

Jim se întoarse lângă Louisa, nonșalant și fără grabă, dându-le exemplu băieților și muschetarilor. Primul rând din *impi* înainta pe linia pietrelor albe. Veneau dansând și cântând, bătând cu tălpile goale și scuturând clopoțeii de război, lovind cu lamele lucioase în scuturi. Nu se vedea niciun gol între scuturile negre.

„Trebuie să-i las să se apropie foarte mult", se gândi Jim. I se părea că ajunseseră deja la distanța potrivită cu săbiile lor ucigătoare. Apoi văzu că încă nu ajunseseră la pietre. Își potoli nervii și strigă în lungul șirului:

– Stați! Nu trageți!

Îl observă pe *induna,* care încă era în rândul întâi. Avea câteva cicatrice îngrozitoare: o tăietură de topor cobora de pe cap pe ochi și în jos, pe obraz. Cicatricea vindecată era netedă și

lucioasă, iar peste marginea de sus a scutului negru orbita goală părea să se holbeze direct la Jim.

– Staţi! strigă Jim. Lăsaţi-i să se apropie!

Acum vedea şi picăturile de sudoare care alunecau pe obrajii *indunei* ca nişte boabe cenuşii. Apoi lovi cu tălpile goale un morman de pietricele albe de râu.

– Acum, foc! strigă Jim şi prima salvă se auzi ca un bubuit la unison.

Fumul se ridică într-un nor cenuşiu.

De la o distanţă atât de mică, scuturile din piele netăbăcită nu ofereau niciun fel de protecţie. Alicele pătrunseră pielea şi distruseră tot în cale. Rândul din faţă păru că se evaporă într-o perdea de fum. Gloanţele grele din plumb străpunseră cu uşurinţă carnea şi oasele, lovindu-se apoi de trupurile şi scuturile celor din spate. Al doilea rând se împiedică de trupurile celor morţi sau muribunzi. Războinicii din spate erau nerăbdători să ajungă suficient de aproape pentru lupta cu *assegai*-urile. Împingeau în faţă cu scuturile, îmbrâncind supravieţuitorii din primul rând.

Arma fumegândă din mâna lui Jim fu smulsă şi înlocuită cu o muschetă încărcată de unul dintre păstori. A doua salvă răsună cu aproape aceeaşi precizie ca prima, dar fiecare şarjă de după aceea deveni mai neregulată, căci o parte dintre muschetari trăgeau mai repede, serviţi cu mai multă iuţeală de băieţii lor.

Mormanele de morţi şi de răniţi creşteau în faţa baricadelor, iar războinicii care veneau din rândurile din spate erau nevoiţi să le escaladeze. Trupurile fără vlagă erau înşelătoare şi-i încetineau, pe când muschetele erau încărcate rapid, iar salvele bubuiau neîntrerupt dinspre şirul de căruţe.

Când cei mai hotărâţi războinici Nguni ajungeau la baricade, încercau să smulgă crengile cu spini cu mâinile goale, dar focul de muschetă nu slăbea deloc. Se urcau pe propriii morţi şi încercau să ajungă în apropiere de laturile căruţelor. Focul neîncetat dinspre fortificaţii îi secera pe toţi, ajungând să se rostogolească înapoi până la cei de jos.

Marginea îngustă de teren dintre iaz și malul înalt de argilă înghesuia *impi*-urile în timp ce înaintau într-o masă compactă. Fiecare salvă trasă cu muschetele dobora rânduri întregi ca o lovitură de coasă.

Vântul bătea dinspre râu în fața atacatorilor, iar fumul plutea deasupra lor ca o ceață, orbindu-i pe jumătate și împiedicându-le atacul. Același vânt îi ajuta pe apărători să vadă totul mai clar.

Unul dintre războinici folosi spițele roții de căruță ca pe o scară și reuși să urce peste peretele din spate al căruței din mijloc. Jim era ocupat cu luptătorii care năvăleau spre baricade în fața lui când o auzi pe Louisa țipând. Se întoarse și văzu războinicul încercând să o înjunghie peste marginea căruței. Ea sări înapoi, dar vârful din oțel îi sfâșie tunica în față.

Jim aruncă muscheta goală și apucă hangerul pe care-l agățase de lemnul căruței ca să fie la îndemână. Îl înfipse adânc în pieptul omului, sub brațul drept ridicat. Când căzu pe spate, Jim smulse lama din carne și agăță hangerul la loc, apoi întinse mâna ca să ia muscheta încărcată de la băiatul din spatele său.

– Bun băiat! mormăi el, apoi îl împușcă pe următorul atacator care încerca să se ridice pe marginea căruței.

Jim privi în dreapta și văzu că Louisa se întorsese lângă el. Partea din față a tunicii, sfâșiată de *assegai*-ul războinicului, flutura în vânt și prin ruptură se zărea pielea albă și moale.

– Nu ești rănită?

Zâmbi să o încurajeze. Avea fața și brațele deja înnegrite de funingine, contrastând cu albastrul ochilor. Ea dădu din cap fără să zâmbească și luă următoarea armă care i se oferea. Se opri, lăsându-l pe următorul războinic să încerce să urce baricada, apoi trase. Reculul o împinse în spate, iar bărbatul urlă când alicele îi explodară în față și pe gât, prăbușindu-se peste cel aflat dedesubt.

Apărătorii priveau uluiți în jur, căutând o altă țintă în care să tragă. Când norul de fum se ridică, observară cu mirare grupurile împrăștiate de războinici care alergau împleticindu-se înapoi pe coasta dealului, trăgând răniții după ei.

– Pe cai! Trebuie să încălecăm și să-i urmărim, strigă Louisa către Jim.

El fu şocat de spiritul ei agresiv şi de agerimea cu care prinsese tacticile.

– Stai! Încă nu sunt înfrânţi. Arătă dincolo de *impi*-urile în retragere. Uite! Manatasee are încă jumătate din forţele ei.

Louisa îşi feri ochii de soare şi privi în faţă. Exact sub creasta dealului, văzu şirurile ordonate de luptători stând pe scuturi şi aşteptând să primească ordinul de atac.

Păstorii alergară cu sticlele pline cu apă. Beau şi răsuflau cu greu, apoi beau din nou, împroşcând cu apă în graba lor. Jim traversă linia în viteză, adresându-i întrebări fiecărui om.

– Eşti rănit? Eşti teafăr?

Părea imposibil, dar niciunul nu fusese atins. Louisa fusese cel mai aproape, după lovitura de *assegai* care-i sfâşiase tunica.

Ea se furişă după foaia din spate a căruţei sale şi, în scurt timp, apăru din nou. Avea braţele şi faţa curate. Purta o tunică nouă şi o basma apretată şi călcată care-i ţinea părul legat. Se grăbi să-l ajute pe Zama să reaprindă focurile de gătit şi să pregătească repede o masă pentru apărători. Apoi îi aduse lui Jim o farfurie din cositor plină cu bucăţi de pâine, fâşii de vânat fript pe grătar şi murături.

– Am fost norocoşi, zise ea, privindu-l cum înfuleca mâncarea. De câteva ori am fost sigură că ne vor copleşi.

Jim clătină din cap şi răspunse cu gura pe jumătate plină:

– Nici cei mai curajoşi nu pot să izbândească împotriva armelor. Nu te teme, Ariciule, e greu, dar până la urmă o să supravieţuim.

Ea înţelese că o spunea mai mult ca să o încurajeze decât din convingere şi zâmbi.

– Orice s-ar întâmpla, o să înfruntăm totul unul lângă altul.

În timp ce vorbea, cântecul începu din nou pe coasta dealului. Apărătorii care se întinseseră la umbra căruţelor se ridicară în picioare şi se întoarseră la locul lor de pe baricade. Noile *impi*-uri înaintau printre luptătorii răniţi şi epuizaţi, împrăştiaţi în spatele câmpului de luptă. Manatasee dansa în faţa cohortelor în mişcare, înconjurată de toboşarii ei.

Jim alese cea mai bună puşcă englezească de pe suport şi verifică încărcătura. Louisa îl urmărea.

– Dacă omor lupoaica, haita o să fie descurajată, îi spuse el.

Merse în lateralul căruței și măsură lovitura. Distanța era prea mare chiar și pentru pușcă. Vântul se înteţise, suflând și șuierând – ar fi putut să devieze chiar și cursul unui glonț greu din plumb. Praful obtura vederea, dar Manatasee dansa și se răsucea ca un șarpe. Jim îi întinse Louisei telescopul.

– Spune-mi dacă nimeresc, îi zise el, ridicând arma și așteptând momentul. Vântul răcoros suflă pe obrazul său asudat, apoi se opri. În aceeași clipă, în perdeaua de praf se deschise un gol și Manatasee ridică ambele braţe deasupra capului, pozând la fel de teatral ca mai înainte. Jim întinse pușca și luă la ochi silueta înaltă prin vizorul din spate. Nu încercă să menţină imaginea, ci lăsă vârful vizorului din față să treacă ușor spre conturul corpului ei pictat. În același moment, arătătorul apăsă trăgaciul până la capăt și împușcătura răsună exact când ţeava se afla în dreptul ochilor ei.

Preţ de o clipă, pe Jim îl orbi fumul, apoi se concentră din nou. Glonțul greu acoperi distanța cât ai clipi și o văzu pe Manatasee răsucindu-se și căzând.

– Ai nimerit-o! ţipă Louisa bucuroasă. S-a prăbușit.

Un răcnet se auzi dinspre *impi*-uri, ca vocea unei fiare mânioase.

– Asta o să le scadă moralul, jubilă Jim. Apoi bolborosi uluit: Doamne sfinte, nu-mi vine să cred ce văd!

Manatasee se ridicase din nou. Chiar și de la distanța aceea, Jim vedea nuanța purpurie de pe pielea pictată, ca o petală roșie de trandafir coborând pe o parte.

– I-a zgâriat coastele, zise Louisa uitându-se prin lentilă. E doar ușor rănită.

Manatasee se învârti prin fața *impi*-urilor astfel încât să o vadă, demonstrându-le că era încă vie. Aceștia răspunseră cu strigăte de bucurie și ridicară scuturile ca să o salute.

– *Bayete!* strigară ei.

– *Zee!* strigă regina. *Zee, Amadoda!*

Apoi începu să ţipe. Sunetul stârni delirul în rândul *impi*-urilor.

– *Zee!* se îndemnau unii pe alţii, coborând către căruţe precum lava din gura vulcanului.

Manatasee încă ţopăia în fruntea convoiului.

Jim înhăţă a doua puşcă şi trase din nou, încercând să zărească silueta zveltă şi unduioasă în valul întunecat. *Induna* de lângă ea ridică braţele şi se prăbuşi, lovit direct de glonţ, dar Manatasee continuă să danseze. Întărâtată de furie, părea să devină mai puternică cu fiecare clipă.

– Fiţi pregătiţi şi aşteptaţi ocazia, le strigă Jim oamenilor săi.

Atacatorii din primele rânduri înaintară pe câmpul deschis, urcând pe movilele de morţi şi de răniţi.

– Acum! ţipă Jim. Trageţi! Trageţi tare!

Gloanţele îi loviră de parcă s-ar fi izbit de un zid de piatră; însă cei din spate trăgeau morţii şi răniţii din movile şi urcau către ploaia de gloanţe. Ţevile muschetelor umpleau de băşici degetele muschetarilor. Oţelul era atât de fierbinte, încât ar fi putut aprinde praful de puşcă turnat pe gură. Ţevile sfârâiau în timp ce băieţii le scufundau în butoaiele cu apă ca să le răcească. În graba lor, aveau grijă totuşi să nu ude închizătoarele şi cremenea.

Nevoia de a răci armele încetinea reîncărcarea, iar focul slăbea în vreme ce apărătorii de pe baricade strigau cu disperare după muschete pregătite. Unii dintre băieţii mai mici erau aproape epuizaţi de munca asiduă şi începeau să intre în panică. Louisa îşi părăsi locul de pe baricadă şi dădu fuga să-i liniştească şi să-i încurajeze.

– Ţineţi minte ce aţi învăţat! Cu răbdare, nu încercaţi să vă grăbiţi!

Prin pâcla de fum, pe deasupra capului atacatorilor, Jim o zări din nou pe Manatasee. Era în spatele unui *impi*, făcându-le semne tuturor să continue atacul. Urletele şi ţipetele ei sălbatice îi întărâtau să facă eforturi şi mai mari. Războinicii escaladau mormanele de cadavre şi ajungeau la baricadă, sub locul unde stătea Jim. Mirosul sângelui le umplea nările, iar strigătele lor îngrozeau sufletele şi slăbeau braţele apărătorilor.

Incapabili să urce pe baricade din pricina focului neîncetat, atacatorii începură să zgâlţâie căruţa din mijloc. Câte cincizeci

de oameni împingeau la un loc, iar căruța se legăna periculos în față și în spate. Jim își dădu seama că în curând avea să ajungă în punctul critic și să se răstoarne. Războinicii aveau să roiască prin deschizătura creată. *Assegai*-urile urmau să se înece în sânge și să încheie lupta în câteva minute.

Manatasee observase ocazia ivită și simțea că aproape obținuse victoria. Alergă în urma unui rând din spate și se cocoță pe un morman de pietre ca să vadă peste capul lor.

– *Zee!* urlă ea. *Zee!*

Războinicii îi răspunseră și împinseră și mai tare cu umerii în căruță. Aceasta se zgâlțâi până la limită, părând să se răstoarne în orice clipă, apoi căzu înapoi pe cele patru roți.

– *Shikelela!* strigau căpeteniile. Din nou!

Războinicii se adunară încă o dată și se aplecară să se prindă de șasiul și osiile căruței.

Jim se uită din nou la Manatasee, care stătea pe mormanul de pietre făcut de Jim ca să acopere butoiul cu praf de pușcă. Apoi privi sub roțile din față ale căruței. Capătul fitilului era încă legat de o spiță, iar restul firului se întindea pe sub șasiu, pe sub mormanele de cadavre de Nguni, până la movila pe care stătea Manatasee. Jim îngropase fitilul sub un strat subțire de pământ. Văzu că în unele locuri fusese călcat în picioare și scos la vedere de picioarele atacatorilor. Poate că celălalt capăt fusese smuls din cepul butoiului cu pulbere.

– Există o singură cale de a afla! își spuse el îndârjit.

Înșfăcă muscheta încărcată de la unul dintre băieți și ridică cocoșul, apoi se vârî sub căruța care se legăna.

„Dacă se răstoarnă acum, o să mă stâlcească sub roți ca pe o broască", se gândi el, dar găsi capătul fitilului cu o mână și apăsă trăgaciul. Cremenea provocă în cădere o ploaie de scântei și praful de pușcă se aprinse cu un norișor de fum. Muscheta îi săltă în palmă, iar focul începu să sape în pământul de sub tălpile lui. Scânteia din rezervor aprinsese fitilul, iar acesta se înnegrea și sfârâia. Apoi, flacăra se aprinse în lungimea lui și dispăru în pământ ca un șarpe în vizuină.

Jim sări înapoi în căruţa care se zguduia violent şi se uită la Manatasee. Un firicel de sânge îi curgea pe o parte din rana provocată de glonţ. Ea îl văzu şi îndreptă *assegai*-ul spre faţa lui. Trăsăturile grotesc pictate erau schimonosite de ură şi saliva îi ţâşnea din gură ca un nor sclipind în lumina soarelui în timp ce striga blesteme de moarte împotriva lui.

Jim observă că fitilul fusese descoperit pe ultimul metru de pământ sub movila pe care stătea regina. Flacăra înainta cu repeziciune, lăsând fitilul negru şi răsucit în urmă. Jim strânse fălcile şi aşteptă explozia. Rămase în suspans preţ de o clipă îngrozitoare şi, în pauza aceea, căruţa se răsturnă, creând o breşă fatală în baricadă. Jim fu aruncat de pe platforma lui, pe jumătate căzut sub corpul căruţei. Războinicii scoaseră un strigăt triumfător şi dădură năvală.

– *Bulala!* urlau ei. Ucideţi!

Şi atunci, butoiul cu pulbere explodă sub picioarele lui Manatasee. O coloană uriaşă de praf şi pietre se înălţă mai sus de vârful copacilor. Explozia sfâşie trupul reginei în trei bucăţi. Un picior se învârti în aer; celălalt, încă ataşat de trunchi, fu aruncat înapoi în rândurile războinicilor care se apropiau, împroşcându-i cu sânge. Capul ei zbură ca o ghiulea de tun peste baricadă şi se rostogoli în mijlocul taberei.

Explozia îi atinse pe luptătorii care răsturnaseră căruţa şi care se înghesuiau acum în deschizătura creată. Cu toţii fură doborâţi şi mutilaţi, iar cadavrele aterizară peste cele ale tovarăşilor căzuţi dinainte.

Pe Jim îl protejă căruţa răsturnată de forţa exploziei. Pe jumătate ameţit, se ridică în picioare; prima lui grijă fu Louisa. Ea fusese lângă păstori şi explozia o trântise în genunchi, dar sări în picioare şi alergă spre el.

– Jim, eşti rănit! strigă ea.

El simţi ceva cald şi umed curgându-i din nas în gură. Avea un gust metalic şi sărat. O aşchie de piatră îi tăiase baza nasului.

– O zgârietură! zise el şi o strânse la piept. Slavă Domnului că tu n-ai păţit nimic!

Încă ținându-se în brațe, priviră prin breșa din baricadă spre carnajul provocat de explozie. Luptătorii Nguni morți erau întinși unii peste alții în movile înalte. *Impi*-urile lui Manatasee o luaseră la fugă înapoi, pe dealul înverzit. Majoritatea aruncaseră scuturile și armele. Vocile lor îngrozite erau încărcate de o spaimă superstițioasă în timp ce strigau unii la alții:

– Vrăjitorii sunt nemuritori!

– Manatasee e moartă!

– A fost ucisă de fulgerul vrăjitorilor!

– Marea vacă neagră a fost devorată de vrăjitorie!

– Fugiți! Nu-i putem învinge!

– Sunt duhuri, spiritele crocodililor!

Jim se uită în lungul granițelor taberei. Smallboy se apleca dincolo de metereze, uitându-se după dușmanii înfrânți, amorțit de epuizare. Ceilalți se prăbușiseră, unii în poziție de rugăciune, ținându-se încă de muschetele fierbinți și fumegând. Doar Bakkat era neobosit. Se urcase în vârful unei căruțe și striga insulte către războinicii înfrânți care fugeau.

– Mă cufuresc în capul vostru, urinez pe sămânța voastră! Fie ca fiii voștri să se nască cu două capete! Fie ca nevestele voastre să aibă barbă și furnicarii să vă mănânce boașele!

– Ce le spune diavolul ăsta mic? întrebă Louisa.

– Le spune un călduros rămas-bun și fericire îndelungată, zise Jim, iar sunetul râsului ei îl înviora.

– Pe cai! le strigă el oamenilor. Încălecați! A venit momentul nostru.

Ceilalți îl priveau plictisiți și lui i se păru că nici nu-l auziseră bine, pentru că urechile lor încă țiuiau din pricina împușcăturilor.

– Haide! îi spuse Louisei. Trebuie să-i conducem.

Cei doi alergară la cai. Bakkat sări din locul în care se cocoțase și merse după ei. Caii erau deja pregătiți pentru acest moment. Jim și Louisa încălecară, iar ceilalți li se alăturară în fugă.

Bakkat luă capul pictat al lui Manatasee și-l înfipse în vârful unui *assegai*. Îl ducea ca pe un stindard roman cu vultur în

vârf. Limba purpurie a reginei ieşea din colţul gurii, un ochi era închis, iar celălalt lucea alb şi răutăcios.

Când grupul de călăreţi ieşi prin spărtura făcută de Nguni în peretele taberei, fiecare ducea câte două muschete, una în mână şi alta în teacă. Aveau cu toţii câte o centură cu gloanţe pe fiecare umăr şi butoiaşe cu pulbere prinse de oblânc. În spatele lor veneau băieţii care călăreau fără şa, fiecare ducând de hăţuri un cal de rezervă cu butoaie cu praf de puşcă, saci cu gloanţe şi sticle cu apă.

– Staţi la un loc! îi îndemnă Jim. Nu vă împrăştiaţi! Luptătorii Nguni sunt încă periculoşi ca nişte şacali încolţiţi.

Până să ajungă la lunca deschisă, călcară în copite cadavrele şi scuturile căzute. Înaintară în viteză şi Jim le strigă din nou:

– Uşor! Mergeţi la trap. Avem încă multe ore cu lumină de zi la dispoziţie. Nu obosiţi caii!

Mergând în formaţie extinsă, traversară câmpia; apoi, muschetele începură să bubuie când îi ajunseră din urmă pe războinicii în fugă. Majoritatea luptătorilor Nguni îşi aruncaseră armele şi-şi pierduseră parurile. Când auzeau tropăitul de copite venind în urma lor, alergau până-i lăsau picioarele. Apoi îngenuncheau în iarbă şi aşteptau ca nişte animale fără judecată să simtă lovitura alicelor.

– Nu pot să fac asta, îi strigă Louisa disperată lui Jim.

– Atunci, mâine se vor întoarce şi ţi-o vor face ei ţie, o avertiză el.

Smallboy şi oamenii lui se desfătau cu măcelul războinicilor Nguni. Păstorii le umpleau flacoanele cu praf de puşcă şi sacii cu gloanţe. Bakkat legăna pe sus capul lui Manatasee şi striga încântat în timp ce încolţea câte un grup izolat de războinici descurajaţi.

– E un spiriduş însetat de sânge, murmură Louisa în timp ce călăreau în urma lui.

Dar când luptătorii Nguni vedeau capul reginei, se văitau disperaţi şi se aruncau la pământ în semn de capitulare.

În faţa şirului de călăreţi răzbunători se ridicau alte coline joase şi într-acolo fugeau luptătorii din *impi*-urile distruse.

Jim nu-şi lăsă oamenii să crească pasul şi, pe măsură ce înaintau către creastă, focul de muschetă slăbi: *impi*-urile se împrăştiau către orizont, lăsându-le puţine ţinte de urmărit.

Jim şi Louisa traseră de hăţuri când ajunseră pe creastă. Priviră în jos, spre lunca largă, o vale domoală prin care şerpuia un alt râu. Malurile erau străjuite de păduri cu copaci maiestuoşi şi sub ei se întindea o pajişte mare şi verde. Aerul era albăstrui din pricina fumului focurilor dintr-o tabără întinsă. Sute de colibe mici cu acoperiş din stuf erau împrăştiate în vale cu o precizie militărească. Toate păreau părăsite. Cei care mai rămăseseră fugiseră: coada armatei dispărea prin capătul opus al văii.

– Tabăra lui Manatasee! exclamă Louisa. Aici şi-a adunat *impi*-urile înainte să ne atace.

– Şi, în numele tuturor sfinţilor, aici sunt turmele ei! arătă Jim cu degetul.

Sub copaci, pe ambele maluri ale râului şi împrăştiate peste tot în adâncitura verde, erau turmele pestriţe de vite.

– Sunt comoara lui Manatasee. Bogăţia naţiunii ei. E de ajuns să coborâm şi să le adunăm.

Lui Jim îi sticleau ochii uitându-se la ele. Fiecare turmă era compusă din animale de aceeaşi culoare. Vitele negre formau o pată întunecată pe câmpia aurie, separată de turmele roşcate şi de cele pestriţe.

– Sunt prea multe, clătină din cap Louisa. Nu ne putem descurca cu asemenea cirezi.

– Scumpul meu arici, sunt anumite lucruri care nu sunt niciodată de ajuns pentru un om: iubirea, banii şi vitele, ca să pomenim doar câteva.

Se ridică în scăriţe şi îndreptă telescopul către masele multicolore de vite, apoi spre ultimii războinici care fugeau. Coborî telescopul şi spuse:

– *Impi*-urile sunt distruse. Putem să oprim urmărirea şi să numărăm câştigurile.

Deşi luptătorii morţi erau împrăştiaţi pe întreaga câmpie, niciunul dintre oamenii lui Jim nu era rănit, cu excepţia

micului Izeze, care-și prinsese degetul în închizătorul muschetei pe care o reîncărca. Louisa îl bandajase și Jim îi spusese că era o rană de onoare. Izeze ridicase degetul în sus cu mândrie, arătând turbanul din bandaj alb oricui stătea să-l privească.

Cu ochiul crescătorului de vite născut și crescut pentru asta, Jim evaluă prada mergând printre turmele capturate. Erau animale dure și vânjoase, cu umeri puternici și coarne late. Erau blânde și încrezătoare și nu se arătau speriate când Jim trecea călare la distanță de un braț printre ele. Toate erau în cea mai bună condiție, având piei lucioase și crupe doldora de grăsime. La prima inspecție, Jim nu văzu urme de răni infestate de viermi, nici de conjunctivită provocată de mușchii de carne. Dar observă satisfăcut cicatricele vindecate după sudoarea engleză la glandele gâtului, ceea ce însemna că erau imune la alte infecții. Având în vedere că supraviețuiseră și că erau într-o condiție atât de bună, era sigur că erau ferite și de boala provocată de musca țețe.

– Acestea sunt mai valoroase decât oricare alte vite aduse din Europa, îi spuse Jim Louisei. Au imunitate la bolile africane și au fost crescute cu drag de Nguni. După cum ne-a spus Tegwane, ei își iubesc vitele mai mult decât pe propriii copii.

Zama lăsă grupul de călăreți și dispăru în tabăra de colibe cu acoperiș din stuf. Apoi dădu fuga înapoi cu fața cuprinsă de emoție. Amuțise de bucurie și îi făcea semne lui Jim să-l urmeze.

Îl conduse către o îngrăditură de trunchiuri proaspăt retezate. Ridicară bușteni de la poartă și Jim intră, apoi rămase pe loc uimit. Înaintea lui se afla tezaurul lui Manatasee. Fildeșul era adunat în stive mai înalte decât puteau ei ajunge. Colții erau așezați după lungime și grosime. Fildeșul nematur, din care o parte nu era mai gros decât încheietura mâinii unui om, fusese legat în mănunchiuri cu frânghii din scoarță de copac, fiecare alcătuind o încărcătură pe care un bou o putea căra cu ușurință. Colții mai mari erau legați la fel, ca să poată fi prinși de șaua de povară pentru transport. Deși unii erau uriași, Jim

nu văzu nicio pereche care să egaleze colții pe care îi luase de la marele elefant.

În timp ce Smallboy și ceilalți vizitii desfăceau șeile și duceau caii să bea apă, Jim și Louisa se plimbau prin depozitul de fildeș. Ea îl privea zâmbind în timp ce se bucura de comoară. „E ca un băiețel în ziua de Crăciun", își zise Louisa când se întoarse lângă ea și o luă de mână.

– Louisa Leuven, spuse el pe un ton formal și solemn, în sfârșit sunt un om bogat.

– Da, spuse ea, încercând să-și alunge zâmbetul de pe buze. Văd că ești. Dar, în ciuda bogăției tale, ești un flăcău tare adorabil.

– Mă bucur că ai observat asta. Acum, că am lămurit treaba asta, vrei să fii soția mea și să împarți cu mine bogăția și farmecul meu debordant?

Râsul i se stinse pe buze.

– Oh, Jim! șopti ea și toată încordarea luptei și a urmăririi *impi*-urilor o copleși, făcând-o să plângă. Lacrimile săpau șanțuri în stratul de praf și de funingine de pe obrajii ei. Oh, da, Jim! Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să devin soția ta.

El o luă în brațe și o îmbrățișă.

– Atunci, asta e cea mai fericită zi din viața mea. O sărută cu înflăcărare. Acum șterge-ți lacrimile, Ariciule. Sunt sigur că vom găsi un preot pe undeva, dacă nu anul ăsta, atunci următorul.

Cu Louisa la braț și cu o mână așezată posesiv pe stivele de fildeș, privi spre numeroasele turme câștigate care umpleau jumătate de vale. Treptat, expresia i se schimbă, fiind înlocuită de veșnica dilemă a omului bogat.

„Cum oare, în numele lui Satan, vom reuși să păstrăm ce-am câștigat, câtă vreme fiecare om sau animal din Africa o să vrea să ne fure?" se întrebă el.

Soarele era la apus când Jim se îndură să se despartă de tabăra capturată. Lăsându-i pe Zama și jumătate din micul său grup să păzească turmele și fildeșul, porniră înapoi către

căruțe. Panoplia uluitoare a stelelor le lumina drumul. Când treceau pe lângă cadavrele luptătorilor Nguni care muriseră în ziua aceea, hienele și șacalii fugeau din calea cailor.

Când erau suficient de aproape de căruțe încât să le vadă, opriră caii și se uitară pe cerul nopții înmărmuriți. O strălucire neobișnuită se ridica spre linia estică a orizontului și lumina totul atât de clar, încât își vedeau propriile fețe uimite întoarse în sus. Era ca și cum soarele răsărea din direcția greșită. Apoi văzură o minge enormă de foc urcând deasupra orizontului și trecând iute și tăcută pe deasupra capului lor. Câțiva păstori scânciră și-și traseră păturile peste cap.

– Nu e decât o stea căzătoare, zise Jim luând mâna Louisei ca să o liniștească. Sunt vizitatori obișnuiți pe cerul african. Doar că a fost mai mare decât majoritatea.

– E spiritul lui Manatasee, strigă Smallboy. Își începe drumul către tărâmul umbrelor.

– Moartea regilor, murmură Bakkat. Căderea triburilor. Război și moarte.

– Cel mai rău semn, clătină Zama din cap.

– Credeam că v-am civilizat, râse Jim, dar în adâncul sufletului sunteți tot o gașcă de sălbatici superstițioși.

Corpul ceresc gigantic zbură către vest, lăsând o urmă de foc în urma sa pe cer când dispăru după linia orizontului. Cerul rămase luminat tot restul acelei nopți și în multe alte nopți care urmară.

În lumina aceea fantomatică, ajunseră la căruțe. Îl găsiră pe bătrânul Tegwane cu sulița în mână și cu frumoasa lui nepoată alături, păzind tabăra ca niște câini credincioși.

Deși erau aproape la capătul puterilor, Jim ridică tabăra înainte de răsărit. Folosind o pereche de boi, cu multe strigăte și pocnete din bicele lungi, întoarseră căruța răsturnată înapoi pe roți. Vehiculul robust suferise puține stricăciuni și în câteva ore puseră la loc încărcătura împrăștiată. Jim știa că ar fi trebuit să plece de îndată de la locul bătăliei. În căldura soarelui, cadavrele aveau să se descompună și, odată cu duhoarea putreziciunii, veneau și bolile.

La ordinul lui, fiecare căruţă din caravană fu înjugată. Apoi, Smallboy şi ceilalţi vizitii pocniră din bice şi boii traseră vehiculele afară din tabăra sinistră, în lunca deschisă.

Se instalară peste noapte printre colibele părăsite din aşezarea Nguni, înconjuraţi de turmele numeroase de vite viguroase, cu stivele de fildeş cuprinse în siguranţă de formaţia de căruţe.

A doua zi de dimineaţă, după micul dejun, Jim îşi chemă oamenii la *indaba.* Intenţiona să le explice planurile lui viitoare şi să le dezvăluie unde avea să-i ducă mai departe. Mai întâi, îi ceru lui Tegwane să le explice cum foloseau războinicii Nguni vitele ca să transporte fildeşul atunci când erau în marş.

– Spune-ne cum aşază încărcătura şi cum o leagă de spatele animalelor, îi ordonă Jim.

– Asta nu ştiu, recunoscu Tegwane. Eu le-am văzut înaintarea doar de la distanţă.

– Smallboy o să născocească un fel de ham, decise Jim, dar ar fi fost mai bine să folosim o metodă cu care vitele sunt obişnuite. Apoi se întoarse spre micul grup de păstori şi spuse: Voi, bărbaţii – tuturor le plăcea să li se spună bărbaţi şi îşi câştigaseră acest drept pe baricade –, puteţi avea grijă de atâtea vite?

Ei se gândiră la turmele mari de vite întinse pe toată lungimea văii.

– Nu sunt atât de multe, spuse cel mai vârstnic, care vorbea în numele tuturor.

– Putem mâna chiar şi mai multe de atât, zise un altul.

– I-am învins pe războinicii Nguni în luptă, chiţăi şi Izeze, cel mai mic şi mai ştrengar dintre băieţi, cu vocea sa încă neformată. Numele, care îi fusese dat de Jim, însemna „Puricel". Putem să avem grijă de vitele şi de femeile lor, când o să le prindem.

– S-ar putea, Izeze, ca nici biciul şi nici fluieraşul tău să nu fie destul de mari pentru sarcinile astea.

Tovarăşii lui Izeze hohotiră de râs.

– Arată-ne! strigau ei încercând să-l prindă, dar, la fel ca insecta al cărei nume îl purta, Izeze era rapid şi agil. Arată-ne arma cu care o să înspăimânţi femeile Nguni.

Ţinându-se de pânza de pe mijloc ca să-şi păstreze demnitatea şi cinstea, Izeze fugi urmărit de prietenii lui.

– Toate acestea nu ne ajută să găsim mai repede o soluţie, remarcă Jim în timp ce inspecta împreună cu Louisa defensivele formaţiei de căruţe înainte de a merge la culcare.

Deşi *impi*-urile Nguni fuseseră distruse şi părea că războinicii nu aveau să se mai întoarcă, Jim nu voia să rişte. Puse santinele la căderea nopţii, iar a doua zi în zori le găsi lângă arme.

– Cerule mare! exclamă Jim când lumina crescu. S-au întors!

O strânse pe Louisa de braţ şi arătă cu degetul spre şirurile de siluete obscure stând pe vine dincolo de bătaia puştii în afara baricadelor.

– Cine sunt? şopti ea, deşi ştia deja răspunsul.

– Cine altcineva decât Nguni? zise el încrâncenat.

– Crezusem că s-a terminat cu uciderile şi cu luptele. Dumnezeu ştie că au fost destule.

– O să aflăm în curând, zise el, apoi îl chemă pe Tegwane. Strigă-i! îi porunci bătrânului. Spune-le că o să-i zdrobesc cu fulgerul aşa cum am făcut cu Manatasee.

Tegwane urcă şovăitor pe o parte a căruţei şi strigă peste câmpul deschis. O voce din adunarea de Nguni îi răspunse şi urmă apoi un schimb lung de replici strigate.

– Ce vor? întrebă Jim nerăbdător. Nu ştiu că regina lor e moartă şi că *impi*-urile sunt distruse?

– O ştiu prea bine, zise Tegwane. I-au văzut capul înfipt în *assegai* pe când fugeau de pe câmpul de bătălie, dar şi spiritul înflăcărat traversând cerul nopţii în drumul ei către strămoşi.

– Atunci, ce vor?

– Vor să vorbească cu vrăjitorul care le-a răpus regina cu fulgerul.

– Vor o negociere, îi explică Jim Louisei. Se pare că sunt nişte supravieţuitori ai luptei.

– Vorbeşte cu ei, Jim, îl îndemnă ea. Poate reuşeşti să împiedici o altă vărsare de sânge. Orice e mai bine decât asta.

Jim se întoarse din nou spre Tegwane.

– Spune-i *indunei*, liderul lor, că trebuie să vină în tabără singur şi neînarmat. Nu o să-i fac niciun rău.

Acesta veni într-un kilt simplu din fâșii de piele, fără parură sau arme. Era un bărbat arătos de vârstă mijlocie, cu trup și membre de războinic și o față frumoasă și rotundă, de culoarea ciocolatie a lemnului de mabanga proaspăt șlefuit. De îndată ce intră în tabără, îl recunoscu pe Jim. Probabil îl văzuse în timpul bătăliei. Se așeză într-un genunchi, o atitudine de respect, bătând din palme și aducându-i elogii:

– Măreţe războinic! Vrăjitor neînvins care vine din marile ape! Devorator de *impi!* Ucigaș al lui Manatasee, mai măreț decât toți strămoșii ei!

– Spune-i că îl văd și că se poate apropia de mine, porunci Jim.

Își dădea seama de importanța și semnificația delegației și își luă o mină demnă și o expresie trufașă. *Induna* se lăsă în patru labe și se târî spre el. Luă talpa dreaptă a lui Jim și o așeză pe capul său plecat. Gestul îl luă prin surprindere pe Jim și aproape că își pierdu echilibrul, dar își reveni repede.

– Mare elefant alb, intonă *induna*, tânăr, dar cu mare putere și înțelepciune, cruță-mă!

Jim învățase destule despre protocolul african de la tatăl și unchiul lui ca să știe cum să se poarte.

– Viața ta de nimic e a mea, zise el. E a mea și eu decid dacă o iau sau o cruț. De ce să nu te trimit pe același drum de pe cer pe care am trimis-o pe Manatasee?

– Sunt un copil fără tată și mamă. Sunt orfan. Mi-ai luat copiii de lângă mine.

– Despre ce vorbește? îl întrebă Jim supărat pe Tegwane. N-am ucis niciun copil.

Induna sesiză tonul lui și-și dădu seama că îl ofensase. Își lăsă fața în țărână. Când răspunse la întrebările lui Tegwane, avea vocea răgușită din cauza prafului. Jim se folosi de ocazie ca să-și retragă talpa de pe capul bărbatului: poziția într-un picior era nedemnă și inconfortabilă.

În cele din urmă, Tegwane se întoarse din nou spre Jim.

– El era păzitorul turmelor regale ale lui Manatasee. Le spune vitelor copiii lui. Se roagă ori să-l omori, ori să-i acorzi onoarea de a deveni păzitorul turmelor tale.

Jim se uită uluit la el.

– Vrea să lucreze pentru mine ca păstor-șef?

– Zice că a trăit cu turmele de când era copil. Știe fiecare animal după nume, fiecare taur de când era viței. Le cunoaște vârsta și temperamentul. Știe leacul și tratamentul pentru orice boală care se abate asupra turmelor. A ucis cu propriul *assegai* cinci lei care au atacat animalele. Mai mult decât atât...

Tegwane se opri să răsufle.

– De ajuns, îl opri Jim brusc. Cred ceea ce spune, dar cum rămâne cu ceilalți? Arătă către șirurile de siluete ghemuite din afara taberei. Cine sunt?

– Sunt păstorii lui. La fel ca și el, și-au închinat viața vitelor regale încă din copilărie. Fără turme, viața lor nu are rost.

– Și ei se oferă să fie ai mei?

Lui Jim abia îi venea să creadă ce noroc avea.

– Fiecare dintre ei vrea să devină omul tău.

– Ce așteaptă de la mine?

– Se așteaptă să-i omori dacă dau greș în îndatoririle lor, îl asigură Tegwane. Manatasee așa ar fi făcut.

– Nu la asta m-am referit, zise Jim în engleză, iar Tegwane păru descumpănit. Spuse repede mai departe: Ce așteaptă în schimbul muncii lor?

– Lumina plăcerii tale, zise Tegwane. La fel ca și mine.

În timp ce Jim se trăgea gânditor de ureche, *induna* răsuci capul ca să-i vadă fața, îngrijorat că cererea lui avea să fie respinsă și că vrăjitorul alb avea să-l zdrobească așa cum le zdrobise și regina. Jim se gândea la cheltuiala pe care și-o asuma dacă îi adăuga pe *induna* și pe cei cincizeci sau șaizeci de tovarăși ai săi la echipajul lui și așa destul de numeros. Însă nu reușea să se gândească la costurile suplimentare. Din câte îi povestise Tegwane, acești păstori trăiau cu sângele și laptele animalelor, precum și cu vânatul pe care l-ar fi doborât cu pușca. Era sigur că se putea aștepta în schimb la un nivel extraordinar de loialitate și devotament. Erau buni crescători de vite și mânuiau suliță fără teamă. Ar fi ajuns căpetenia propriului său trib de războinici. Împreună cu muschetarii hotentoți și

sulițașii Nguni, nu avea de ce să se mai teamă în ținutul acela sălbatic. Ar fi fost un rege.

– Cum se numește? îl întrebă el pe Tegwane.

– Se numește Inkunzi, pentru că este taurul tuturor turmelor regale.

– Spune-i lui Inkunzi că îi accept rugămintea. El și oamenii lui sunt de-acum oamenii mei. Viețile lor sunt în mâna mea.

– *Bayete!* strigă Inkunzi de bucurie când auzi această veste. Tu ești stăpânul și soarele meu.

Puse din nou talpa dreaptă a lui Jim deasupra capului său, iar ceilalți înțeleseră, văzând asta, că fuseseră acceptați.

Se ridicară în picioare, bătură cu *assegai*-urile în scuturi și strigară într-un glas:

– *Bayete!* Suntem oamenii tăi! Tu ești soarele nostru!

– Spune-le că soarele poate încălzi un om, dar poate să-l și ardă, îi avertiză Jim solemn.

Apoi se întoarse la Louisa și-i explică tot ce se întâmplase.

Louisa se uită la grupul de războinici de temut și își aminti că în urmă cu doar câteva zile veniseră cântând către tabăra lor.

– Poți să ai încredere în ei, Jim? Nu ar trebui dezarmați?

– Cunosc tradițiile acestor oameni. Odată ce au jurat să se supună, pot să le încredințez și viața mea.

– Și pe a mea, adăugă ea încet.

A doua zi, Jim notă trecerea soarelui pe cer la ora prânzului și însemnă poziția pe harta tatălui său.

– Din câte îmi dau seama, suntem la câteva grade latitudine sudică de punctul comercial Courtney din Golful Crăciunului. După calculele mele, ar trebui să fie la mai puțin de o mie de leghe spre est, drum de trei luni. S-ar putea să găsim una dintre navele noastre acolo sau măcar un mesaj de la familia mea sub pietrele pentru poștă.

– Acolo mergem acum, Jim? întrebă Louisa.

El își luă ochii de la harta de pergament și ridică dintr-o sprânceană.

– Ai vreo sugestie mai bună?

– Nu, zise ea clătinând din cap. Pentru mine e același lucru oriunde am merge.

În dimineața următoare, ridicară tabăra. Inkunzi și păstorii lui adunară turmele regale capturate, iar Jim îi urmări cu interes cum încărcau fildeșul. Hamurile din piele netăbăcită pe care le foloseau erau simple, dar perfecționate în mod evident de Nguni ca să se potrivească pe spatele greoi și să poată fi legate de picioarele din spate. Încărcăturile de fildeș erau astfel contrabalansate încât să atârne confortabil, dar în siguranță, de o parte și de alta a spatelui animalului, lăsându-i libertate de mișcare. Inkunzi și oamenii lui potriveau greutatea fiecărei încărcături în funcție de mărimea și forța animalului care o căra. Vitele păreau să nu bage de seamă povara în timp ce înaintau în pas domol mânate de păstori, păscând mulțumite și împrăștiindu-se ca un râu revărsat pe câmpie. Parcurseseră deja câteva leghe până ca toate turmele să se pună în mișcare.

Jim determină relevmentul pe direcția de mers și îi arătă lui Inkunzi un punct de reper de la linia orizontului, către care se îndreptau. Inkunzi însuși mergea înaintea turmelor, înfășurat într-o pelerină din piele, cu *assegai*-ul și cu scutul negru de război atârnate de spate. În timp ce mergeau, cânta dintr-un fluier de trestie o melodie plăcută, dar monotonă, iar vitele îl urmau ca niște copoi credincioși. Caravana de căruțe mâna turmele din spate.

În fiecare dimineață, Jim și Louisa plecau călare împreună cu Bakkat ca să croiască drumul și să cerceteze terenul, căutând pericolele ascunse și semnele proaspete de turme de elefanți. Mergeau mult înaintea caravanei lente, alegând trecătorile dintre dealuri, vadurile și abaterile de la râuri. Turmele de animale sălbatice erau uimitoare, însă bărbații Nguni șterseseră orice urmă omenească de pe fața pământului. Satele fuseseră arse din temelii – nu se mai vedeau decât pietrele de fundație înnegrite de fum –, iar savana era presărată cu întinderi albe de oase de om. Niciun suflet în viață.

– *Mefecane*, spuse Tegwane, referindu-se la acel măcel uriaș. Zdrobirea triburilor ca boabele de porumb între pietrele de moară ale *impi*-urilor.

După ce Inkunzi își dovedi valoarea și-și ocupă locul în ierarhia din grup, intră în mod firesc la *indaba* din jurul focului. Reuși să le descrie propria sa experiență cu privire la acele evenimente cumplite. Le povesti că oamenii lui veneau de departe din nord, din lungul unei văi mitologice, un loc căruia el îi spunea Începutul Tuturor Lucrurilor.

Cu multe generații în urmă, tribul lui fusese distrus de un eveniment dezastruos, un alt *mefecane*, după care venise în mod firesc foametea. Oamenii și turmele lor începuseră să migreze spre sud, prădând și ucigând toate triburile care le ieșeau în cale. Fiind păstori și nomazi, mergeau mereu mai departe, căutând pășuni pentru turmele lor, alte prăzi și alte femei. Era o poveste tragică.

– Nu vom ști niciodată câte suflete au pierit pe aceste câmpii frumoase și sălbatice, zise Louisa încetișor.

Chiar și Jim era copleșit de magnitudinea tragediei care răvășise continentul precum ciuma neagră.

– E un ținut sălbatic. Ca să înflorească, trebuie să fie scăldat în sânge de oameni și de animale, încuviință el.

Când cercetau terenul din fața căruțelor, Jim era mereu atent la urmele lăsate de ceilalți Nguni și-și instruia micul grup cu privire la tacticile defensive pe care să le adopte în caz de atac.

Căuta, totodată, turmele rare de elefanți, dar, pe măsură ce săptămânile treceau și roțile căruțelor înghițeau kilometri întregi de teritoriu vast și neumblat, nu descopereau nici luptători Nguni, nici elefanți.

La aproape trei luni după ce o luaseră spre est, ajunseră deodată la un povârniș abrupt, unde pământul dispărea dinaintea lor într-o prăpastie adâncă.

– Pare să fie capătul lumii, zise Louisa cu răsuflarea tăiată.

Stăteau alături și priveau înmărmuriți. În aerul senin și lumina puternică a soarelui, părea că vedeau într-adevăr capătul pământului. Uitându-se prin telescop, Jim văzu că, acolo

unde se contopea cu orizontul îndepărtat, cerul se colora într-un albastru nepământean, luminos și străveziu ca o piatră șlefuită de lapislazuli.

Îi luă ceva timp până să-și dea seama la ce se uita. Apoi, unghiul luminii se schimbă subtil și el exclamă:

– În numele a tot ce-i frumos și sfânt, Ariciule, în sfârșit vedem oceanul! Îi întinse telescopul. Acum o să vezi ce navigator celebru sunt, pentru că o să te conduc fără ezitare către plaja din Golful Crăciunului, în ținutul elefanților.

Tom și Dorian Courtney se apropiau călare de porțile principale ale castelului. Erau așteptați. Sergentul gărzii îi salută și le făcu semn să poftească în curte. Rândașii dădură fuga la cai după ce descălecară amândoi.

Frații Courtney erau obișnuiți să fie astfel respectați. Fiind doi dintre cei mai importanți cetățeni ai coloniei și negustori foarte prosperi, erau deseori oaspeți ai guvernatorului van de Witten. Secretarul guvernatorului, el însuși un reprezentant oficial al VOC-ului, ieși în grabă din birou ca să-i întâmpine și să-i conducă în încăperile private ale guvernatorului.

Nu fură lăsați să aștepte în anticameră, ci fură conduși de îndată în camera spațioasă de consiliu. Masa lungă din mijloc și cele douăzeci de scaune din jur erau din lemn de sâmbovină, unul dintre cele mai frumoase din Africa, și sculptate cu măiestrie de sclavii din Malaysia, tâmplari pricepuți. Podelele erau din scânduri de lemn galben, șlefuit cu ceară de albine până când ajunseseră să sclipească precum sticla. Ochiurile din ferestrele boltite din capătul opus al camerei erau din vitralii prețioase ca pietrele scumpe, trimise din Olanda pe apele Atlanticului. Dădeau către golful Table și priveliștea monumentală a muntelui Cap de Leu. Golful plin de nave era biciuit de vânturile de sud-est, ce făceau spuma să semene cu niște cai albi, săltăreți.

Pe pereții îmbrăcați în lambriuri erau agățate șaptesprezece portrete cu membrii consiliului VOC din Amsterdam: bărbați

severi cu fețe de buldogi, cu pălării negre și gulere din dantelă, albe ca hârtia peste hainele negre, încheiate până la gât.

Doi bărbați se ridicară de pe scaunele lor de la masa de consiliu ca să-i întâmpine pe cei doi frați. Colonelul Keyser purta uniforma pe care și-o făcuse singur. Era din brocart stacojiu, cu eșarfe pe ambii umeri, una albastră și una aurie. Burta sa voluminoasă era încercuită de o curea pentru sabie cu medalioane din aur, iar mânerul spadei era incrustat cu pietre semiprețioase. Pe piept avea prinse trei stele din strasuri mari, smălțuite. Cea mai mare reprezenta Ordinul Sfântului Nicolae. Capetele cizmelor lucioase îi ajungeau deasupra genunchilor. Avea o pălărie cu borul lat și un mănunchi de pene de struț.

Spre deosebire de el, guvernatorul van de Witten purta ținuta austeră care reprezenta aproape o uniformă pentru majoritatea demnitarilor VOC: o bonetă din catifea neagră, un guler din dantelă flamandă și o jachetă neagră, încheiată până la gât. Purta colanți negri din mătase pe picioarele subțiri, iar pantofii cu botul pătrat aveau catarame din argint solid.

– *Mijnheeren*, ne onorați cu prezența voastră, zise el cu fața palidă și sumbră.

– Onoarea e de partea noastră. Am venit de îndată ce am primit invitația, zise Tom, iar frații se înclinară amândoi în același timp.

Tom era îmbrăcat în postav negru și subțire de cea mai bună calitate, croit după model londonez. Dorian purta o jachetă din mătase verde și pantaloni largi. Avea sandale din piele de cămilă, iar turbanul i se asorta cu jacheta, fiind prins cu o broșă de smarald. Barba scurtă și roșcată era creață și tunsă frumos, contrastând puternic cu barba mai stufoasă a lui Tom, presărată cu fire de argint. Nimeni n-ar fi ghicit că erau frați văzându-i împreună. Colonelul Keyser se apropie să-i întâmpine și cei doi se înclinară din nou.

– La dispoziția ta, colonele, ca întotdeauna, zise Tom.

– *Salaam aleikum*, colonele, murmură Dorian.

Când mergea în străinătate și, mai ales, în asemenea împrejurări formale, lui Dorian îi plăcea să amintească lumii că era

fiul adoptat al sultanului Abd Muhammad al-Malik, califul din Muscat.

– Pacea fie cu tine, colonele! Apoi adăugă în arabă, făcând să pară o parte a salutului: Nu-mi place expresia grăsanului. Rechinii-tigru zâmbesc în acelaşi fel.

Era doar pentru urechile lui Tom: ştia că ceilalţi din cameră nu înţelegeau o vorbă din tot ce spunea.

Guvernatorul van de Witten le arătă scaunele aflate faţă în faţă cu al lui, dincolo de masa întinsă şi lucioasă.

– Domnilor, vă rog să luaţi loc!

Bătu din palme şi un şir mic de sclavi malaysieni apărură cu tăvi din argint cu diverse feluri de mâncare şi cu pahare de vin şi băuturi spirtoase.

În timp ce erau serviţi, guvernatorul şi oaspeţii lui continuară schimbul tradiţional de complimente şi taifasuri. Tom şi Dorian se abţineau să se uite la obiectul misterios aflat în mijlocul mesei din lemn. Era acoperit cu o bucată de catifea cu mărgele pe margini. Tom îl împunse pe Dorian uşor cu genunchiul. Dorian nu se uită la el, ci doar îşi atinse nasul într-o parte, semn că şi el văzuse obiectul. De-a lungul anilor, se apropiaseră atât de mult, încât îşi citeau cu uşurinţă gândurile unul altuia.

În cele din urmă, sclavii se retraseră din camera de consiliu şi guvernatorul se întoarse spre Tom.

– *Mijnheer* Courtney, ai discutat deja cu colonelul Keyser despre purtarea neplăcută şi reprobabilă a fiului dumitale, James Archibald Courtney.

Tom se încordă. Deşi se aşteptase la asta, se pregăti pentru ce avea să urmeze. La ce şiretlic se mai gândise Keyser de data asta? se întreba el. După cum observase Dorian, expresia lui Keyser era înfumurată şi maliţioasă. Spuse cu glas tare:

– Într-adevăr, domnule guvernator, îmi amintesc foarte bine discuţia noastră.

– M-ai asigurat că nu eşti de acord cu purtarea fiului dumitale, cu felul în care a împiedicat cursul justiţiei, cu răpirea prizonierei şi cu furtul proprietăţii VOC-ului.

– Îmi amintesc foarte bine, îl asigură Tom în grabă, nerăbdător să scurteze lista cu infracţiunile comise de Jim.

Cu toate acestea, van de Witten continua neîndurător:

– M-ai asigurat că o să mă ţii la curent cu locul în care se află de îndată ce vei afla unde este. Mi-ai promis că o să faci tot posibilul ca el şi infractoarea Louisa Leuven să fie aduşi la castel cu prima ocazie, ca să-mi dea socoteală personal pentru crimele lor. Nu aşa ne-am înţeles?

– Da, aşa ne-am înţeles, Excelenţă. Îmi amintesc şi că, în semn de bună-credinţă, ca să compensez pierderile suferite de VOC şi ca să îmi demonstrez bunele intenţii, v-am plătit douăzeci de mii de guldeni de aur.

Van de Witten ignoră necuviinţa. Nu eliberase nicio chitanţă oficială pentru acea plată, din care zece la sută ajunsese la colonelul Keyser, iar restul în propria pungă. În timp ce vorbea mai departe, expresia lui devenea tot mai îndurerată:

– Am motive să cred, *mijnheer* Courtney, că nu te-ai ţinut de cuvânt.

Tom ridică mâinile, scoţând sunete teatrale de uimire şi negare.

– Ai vrea să demonstrez ceea ce tocmai am spus? întrebă van de Witten, iar Tom dădu precaut din cap. Cum colonelul Keyser este responsabil pentru acest caz, o să-l rog pe el să explice ce a descoperit. Se uită la colonel. Vrei să fii atât de bun încât să-i luminezi pe domnii?

– Sigur că da, Excelenţă, e datoria mea, dar şi un privilegiu.

Keyser se aplecă peste masă şi atinse obiectul misterios de sub catifeaua cu mărgele pe margini. Toţi ochii se îndreptară spre ea. Vrând să-i aţâţe, Keyser îşi trase mâna şi se sprijini din nou de spătarul scaunului.

– Dă-mi voie să te întreb mai întâi, *mijnheer* Courtney, dacă, în ultimele trei luni, vreuna dintre căruţele care vă aparţin ţie şi fratelui dumitale, spuse el dând din cap spre Dorian, a părăsit colonia.

Tom rămase puţin pe gânduri, apoi se întoarse spre fratele lui.

– Eu nu-mi amintesc să fi fost aşa, dar tu, Dorry?

– Niciunul dintre vehiculele noastre nu a primit permisiunea VOC-ului să iasă din colonie, răspunse sec Dorian.

Keyser se aplecă din nou în față, dar de data asta smulse bucata de catifea și se uitară cu toții la spița ruptă din roată.

– Asta nu e monograma companiei voastre imprimată pe lemn?

– Unde ați găsit-o? întrebă Tom cu seninătate.

– Un ofițer al VOC-ului a găsit-o lângă urmele a patru căruțe care au părăsit colonia lângă izvoarele fluviului Gariep și au luat-o spre nord, în sălbăticie.

Tom clătină din cap.

– Nu pot să-mi explic. Se trase de barbă și adăugă: Tu poți, Dorian?

– Anul trecut, în martie, am vândut una dintre căruțele pentru cherestea acelui vânător hotentot... cum îl chema? Oompie? A zis că o să caute fildeș în ținuturile deșertice.

– Pe legea mea! exclamă Tom. Am uitat de asta.

– Aveți chitanță pentru vânzare? zise Keyser frustrat.

– Bătrânul Oompie nu știe să scrie, murmură Dorian.

– Așadar, să lămurim lucrurile. Nu ați trecut cu patru căruțe încărcate dincolo de granițele coloniei și nu i-ați dat una dintre căruțe nelegiuitului James Courtney. Și nici nu ați încurajat și ajutat acest fugar să treacă granițele coloniei fără aprobarea VOC-ului. Asta vreți să-mi spuneți?

– Așa este.

Tom se uita direct în ochii celor aflați în partea opusă a mesei. Keyser rânji triumfător și se uită la guvernatorul van de Witten pentru permisiunea de a continua. Acesta dădu aprobator din cap și Keyser bătu din nou din palme. Ușile duble se deschiseră și doi caporali în uniformă VOC intrară în încăpere, târând între ei corpul unui om.

Preț de o clipă, nici Tom și nici Dorian nu-l recunoscură. Purta doar o pereche de pantaloni murdari de sânge uscat și excremente. Unghiile de la mâini și de la picioare îi fuseseră smulse cu cleștele. Fusese biciuit pe spate până când rămăsese doar carnea vie, însângerată. Avea fața hidos de umflată. Un ochi era închis complet, iar celălalt era doar o crăpătură în carnea vineție și inflamată.

– Frumoasă privelişte, zâmbi Keyser.

Guvernatorul van de Witten îşi duse la nas un săculeţ cu ierburi şi cu petale de flori uscate.

– Iertare, Excelenţă, zise Keyser observând gestul. Aşa trebuie să te porţi cu animalele. Se întoarse apoi spre Tom. Desigur, îl cunoşti pe omul acesta. E unul dintre vizitiii dumitale.

– Sonnie!

Tom dădu să sară în picioare, apoi se răzgândi şi se aşeză la loc pe scaun. Şi Dorian părea tulburat. Sonnie era unul dintre cei mai buni oameni ai lor când era treaz. Lipsea de la High Weald de peste o săptămână şi bănuiseră că plecase pentru unul dintre chiolhanurile lui periodice, din care se întorcea mereu duhnind a marijuana, coniac ieftin şi femei şi mai ieftine, dar mereu liniştit, plin de căinţă şi jurându-se pe mormântul tatălui său că nu avea să se mai întâmple vreodată.

– Ah, da! zise Keyser. Îl cunoşti. Ne-a povestit detalii interesante despre deplasările dumitale şi ale familiei. Spunea că, în septembrie trecut, două dintre căruţele voastre, conduse de fiul lui *mijnheer* Dorian Courtney, Mansur, au pornit pe drumul de coastă către nord. Asta pot să confirm şi eu, pentru că am condus un detaşament cu propriii mei oameni în urma acelor căruţe. Acum ştiu că a fost o diversiune care să-mi distragă atenţia de la lucruri mai importante. Keyser se uită la Dorian. Mă întristează faptul că un băiat bun ca Mansur a fost implicat în povestea asta neplăcută. Şi el trebuie să suporte consecinţele faptelor lui.

O spuse pe un ton senin, dar ameninţarea era clară.

Cei doi fraţi Courtney rămaseră tăcuţi. Tom nu se putea uita la Sonnie, de teamă să nu-şi piardă cumpătul şi controlul. Sonnie era un spirit liber, care, în ciuda numeroaselor sale defecte, îi era foarte drag lui Tom, simţind o responsabilitate părintească faţă de el.

Keyser îşi îndreptă din nou atenţia spre Tom.

– Omul ăsta ne-a mai spus şi că, la scurt timp după ce căruţele folosite ca momeală au plecat de la High Weald, când ai fost sigur că soldaţii mei s-au luat după ele, dumneata şi *mevrouw*

Courtney v-aţi furişat cu alte patru căruţe încărcate până la refuz, cu mulţi cai şi alte animale către fluviul Gariep. Aţi aşteptat acolo câteva săptămâni şi, în cele din urmă, fiul vostru, James Courtney, şi prizoniera evadată au ieşit din munţi şi vi s-au alăturat. Le-aţi dat căruţele şi animalele. Ei au reuşit să scape în sălbăticie şi voi v-aţi întors în colonie prefăcându-vă nevinovaţi.

Colonelul se lăsă pe spate din nou, punându-şi mâinile pe catarama curelei de sabie. Încăperea rămase învăluită în tăcere până când Sonnie izbucni:

– Îmi pare rău, Klebe!

Vocea îi era neclară, având buzele sparte şi acoperite de răni pe jumătate vindecate. În partea din faţă a gurii, avea nişte găuri negre în locul dinţilor care îi căzuseră de la lovituri.

– Nu am vrut să le spun, dar m-au bătut. Au zis că mă omoară şi că pe urmă îmi omoară copiii.

– Nu e vina ta, Sonnie. Orice om ar fi făcut la fel ca tine.

Keyser zâmbi şi înclină capul spre Tom.

– Eşti mărinimos, *mijnheer*. Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş fi la fel de înţelegător.

Guvernatorul van de Witten interveni.

– Acum putem să-l expediem pe omul ăsta de aici, colonele? întrebă el iritat. Duhneşte îngrozitor şi lasă sânge şi alte lichide mai puţin curate pe podeaua mea.

– Iertare, Excelenţă! Şi-a îndeplinit scopul.

Dădu din cap spre paznicii în uniformă şi le făcu semn să plece. Aceştia îl târâră pe Sonnie dincolo de uşă şi o închiseră în urma lor.

– Dacă fixezi o garanţie pentru el, o s-o plătesc şi o să-l iau pe bietul om înapoi la High Weald, zise Tom.

– Asta ar presupune ca voi doi să vă întoarceţi la High Weald, observă Keyser. Dar, din păcate, chiar dacă ar fi aşa, nu v-aş putea lăsa să luaţi martorul cu voi. Trebuie să rămână în temniţa castelului până când fiul dumitale, James, şi prizoniera evadată vor fi aduşi în faţa guvernatorului pentru judecată. Îşi răsfiră degetele şi se aplecă în faţă. Zâmbetul îi dispăru şi îşi luă o mină aspră. Şi până când vom stabili rolul vostru în toată povestea asta, adăugă el.

– Ne arestezi? întrebă Tom. Pe baza unei mărturii lipsite de dovezi a unui căruţaş hotentot? Tom se uită la guvernatorul van de Witten. Excelenţă, în baza articolului 152 din Legea de Procedură Penală dată de guvernatorii din Amsterdam, niciun sclav sau băştinaş nu poate să pună la dispoziţie dovezi împotriva unui cetăţean liber al coloniei.

– Ţi-ai ratat vocaţia, *mijnheer*. E impresionant cât de bine stăpâneşti legea, remarcă van de Witten. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit de lege. Se ridică şi se îndreptă spre ferestrele cu vitralii. Încrucişă braţele deasupra pieptului bombat şi privi către golf. Văd că s-au întors ambele nave în golf.

Niciunul dintre fraţi nu răspunse la această remarcă. Era inutil. Cele două vase ale familiei Courtney, ancorate departe de ţărm, se vedeau foarte bine. Intraseră în golf în convoi cu două zile în urmă şi încă nu fuseseră descărcate. *Fata din York* şi *Darul lui Allah* erau nişte goelete frumoase, construite în şantierele din Trincomalee după modelul proiectat de Tom. Erau rapide şi uşor de mânuit, cu pescaj nu prea adânc şi bine înarmate, perfecte pentru munca la mal şi pentru a intra în estuare şi ape mai puţin adânci, pe coaste periculoase şi ostile.

Sarah se născuse în York şi Tom botezase o goeletă după ea. Dorian şi Yasmini aleseseră numele celuilalt vas.

– O călătorie profitabilă? întrebă van de Witten. Cel puţin, aşa am auzit.

Tom zâmbi şters.

– Îi mulţumim Domnului pentru tot ce am primit, dar ne-am fi bucurat să primim ceva mai mult.

Van de Witten răspunse la această remarcă spirituală cu un zâmbet acru, apoi se întoarse pe scaun.

– Întrebi dacă sunteţi arestaţi... Răspunsul, *mijnheer* Courtney, este nu. Clătină din cap. Eşti un stâlp al micii noastre comunităţi, un gentleman cu o reputaţie excelentă, muncitor şi destoinic. Îţi achiţi taxele. Practic, nu eşti un cetăţean olandez liber, ci un cetăţean de naţionalitate străină. Cu toate acestea, îţi plăteşti taxele de rezidenţă şi, prin urmare, ai drepturi echivalente cu cele ale unui cetăţean. Nici nu mi-ar trece prin cap să te arestez.

După expresia colonelului Keyser, era limpede că se gândise, de fapt, foarte bine la posibilitatea asta.

– Mulţumim, Excelenţă. Tom se ridică în picioare şi Dorian îi urmă exemplul. Părerea dumitale înseamnă mult pentru noi.

– Vă rog, *mijnheeren*! Van de Witten întinse mâna încercând să-i reţină. Sunt câteva chestiuni mărunte pe care ar trebui să le discutăm înainte să plecaţi.

Se aşezară din nou.

– Aş vrea ca niciunul dintre voi şi niciun membru al familiei să nu plece din colonie fără acordul meu, până când se rezolvă problema aceasta. Aici îl includ şi pe fiul tău, Mansur Courtney, care se face responsabil de atragerea intenţionată a unui detaşament de cavalerie al VOC-ului într-o expediţie inutilă până la graniţa nordică a coloniei. Se uită la Dorian. M-am făcut înţeles?

Dorian dădu aprobator din cap.

– Asta e tot, Excelenţă? întrebă Tom cu o politeţe exagerată.

– Nu, *mijnheer*. Nu chiar. Am decis să depui o mică garanţie la mine pentru a mă asigura că tu şi familia ta veţi respecta condiţiile impuse de mine.

– Cât de mică? întrebă Tom, pregătindu-se să audă răspunsul.

– O sută de mii de guldeni.

Van de Witten ridică sticla de vin de Madeira de culoarea mierii şi ocoli masa ca să le umple paharele cu picior lung. O tăcere grea se aşternu în încăpere.

– O să am în vedere faptul că sunteţi străini şi poate nu m-aţi înţeles, zise van de Witten aşezându-se la loc. Mă repet. Vă cer o garanţie de o sută de mii de guldeni.

– E o sumă foarte mare de bani, zise Tom într-un târziu.

– Da, cred că ar fi suficient, spuse guvernatorul. Dar o sumă relativ modestă dacă ne gândim la profitul obţinut în ultima călătorie de comerţ.

– O să am nevoie de timp să adun atâţia bani, spuse Tom.

Avea o figură aproape impasibilă; un zvâcnet uşor al pleoapei era singurul lucru care-i trăda neliniştea.

– Da, înțeleg asta, încuviință van de Witten. Cu toate acestea, în timp ce te ocupi de garanție, ar trebui să ai în vedere faptul că și taxa de reînnoire a licenței și a rezidenței trebuie plătită în următoarele săptămâni. Ar fi foarte bine dacă ai plăti ambele sume în același timp.

– Încă cincizeci de mii de guldeni, zise Tom, încercând să-și ascundă uluirea.

– Nu, *mijnheer*. Date fiind împrejurările neprevăzute, am fost nevoit să reevaluez suma pentru licență și rezidență. A crescut la o sută de mii de guldeni.

– Asta e piraterie, se răsti Tom, pierzându-și cumpătul într-o clipă, apoi revenindu-și imediat. Îmi cer scuze, Excelență. Îmi retrag afirmația.

– Dumneata trebuie să știi cel mai bine cum e cu pirateria, *mijnheer* Courtney, oftă întristat van de Witten. Propriul dumitale bunic a fost executat pentru această crimă. Arătă către ferestrele boltite. Chiar acolo, pe platforma care se vede din camera asta. Trebuie să ne rugăm ca niciun alt membru al familiei să nu sfârșească în modul acela atât de tragic.

Amenințarea era implicită, dar se înălța în încăpere ca umbra spânzurătorii.

Dorian interveni pentru prima dată:

– O taxă de o sută de mii pe lângă garanție ne va aduce la sapă de lemn.

Van de Witten se întoarse spre el.

– Cred că încă nu m-ați înțeles, zise el amărât. Taxa pentru rezidența familiei fratelui dumitale este de o sută de mii, iar pentru familia dumitale de încă o sută de mii. Pe urmă, trebuie să adăugați garanția de bună purtare.

– Trei sute de mii! exclamă Tom. E imposibil.

– Sunt sigur că e posibil! îl contrazise van de Witten. În ultimă instanță, ați putea vinde navele și conținutul depozitului. Cu siguranță o să obțineți astfel suma întreagă.

– Să vindem navele? Tom sări în picioare. Ce-i nebunia asta? Sunt trupul și sufletul companiei.

– Vă asigur că nu e nicio nebunie. Van de Witten clătină din cap şi-i zâmbi colonelului Keyser. Cred că ar trebui să le explici domnilor situaţia.

– Desigur, Excelenţă. Keyser se ridică de pe scaun şi păşi ţanţoş spre fereastră. Ah, bine! Exact la timp ca să mă ajute să exemplific.

Pe plaja de sub meterezele castelului erau adunate două plutoane de soldaţi ai VOC-ului. Aveau baionetele fixate pe muschete şi rucsacurile pline. Jachetele verzi ale uniformei contrastau puternic cu nisipul alb. În timp ce Tom şi Dorian priveau, începură să se îmbarce în două şlepuri deschise de la mal, înaintând prin apă până la genunchi ca să ajungă la ele.

– Ca o măsură de precauţie, am decis să pun paznici la bordul navelor voastre, anunţă Keyser, doar ca să mă asigur că vă conformaţi edictului guvernatorului van de Witten. Keyser se aşează din nou pe scaun. Până la noi dispoziţii, amândoi o să vă prezentaţi la comandament în fiecare zi până la prânz, ca să mă asigur că nu aţi părăsit colonia. Desigur, de îndată ce aduceţi chitanţa de la trezorerie pentru toată suma datorată şi un paşaport de la guvernator, veţi fi liberi să plecaţi. Însă mă tem că data viitoare nu o să vă mai fie la fel de uşor să vă întoarceţi.

– Ei bine, poate că am abuzat de ospitalitatea lor, zise Tom şi le zâmbi celor din cameră.

Familia stătea în biroul din depozitul de la High Weald.

Sarah Courtney încercă să-şi arate dezaprobarea printr-o expresie severă, dar resemnarea nu era întru totul ascunsă de pleoapele-i coborâte. „Nu o să înceteze niciodată să mă uimească soţul ăsta al meu, îşi zise ea. Se bucură de împrejurări care pe alţii i-ar devasta."

– Cred că Tom are dreptate, zise Dorian, alăturându-se discuţiei între două pufăituri din narghilea. Noi, cei din familia Courtney, am fost mereu călători pe oceane şi rătăcitori pe continente. Douăzeci de ani într-un loc de pe pământul ăsta înseamnă prea mult.

– Vorbiți despre casa mea, protestă Yasmini, locul unde mi-am petrecut jumătate din viață și unde s-a născut singurul meu fiu.

– O să găsim o altă casă pentru tine și pentru Sarah și o să vă dăm și alți fii dacă asta o să vă facă fericite, promise Dorian.

– Ești la fel de rău ca fratele tău, îl repezi Sarah. Nu înțelegi inima unei femei.

– Sau mintea ei, pufni Tom în râs. Haide, scumpo, nu putem sta aici să ne falimenteze van de Witten. Ai mai fost nevoită și altă dată să-ți iei picioarele la spinare. Adu-ți aminte că a trebuit să o ștergem din Fortul Providence în cinci minute când au venit oamenii lui Zayn al-Din.

– Nu o să uit niciodată. Mi-ai aruncat clavecinul peste bord ca să ușurezi nava și ca să scăpăm de pe bancurile de nisip de la gura râului.

– Da, dar ți-am cumpărat altul, zise Tom și se uitară cu toții la instrumentul triunghiular lipit de perete.

Sarah se ridică și traversă camera îndreptându-se spre el. Deschise capacul, se așeză pe scaun și cântă primele măsuri din *Spanish Ladies*. Tom fredonă refrenul.

Brusc, Sarah închise capacul și se ridică, având lacrimi în ochi.

– Asta a fost demult, Tom Courtney, când eram tânără și prostuță.

– Tânără? Da. Prostuță? Niciodată!

Tom se duse imediat la ea și o cuprinse pe după umeri.

– Tom, sunt prea bătrână ca să o mai iau de la capăt, șopti ea.

– Prostii, ești la fel de tânără și de puternică cum ai fost mereu.

– O să fim nevoiași, se jeli Sarah. Cerșetori, hoinari fără casă.

– Dacă asta crezi, înseamnă că nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi. Ținând-o încă în brațe, se uită la fratele lui. Să le arătăm, Dorry?

– Dacă nu le arătăm, nu mai avem pace cu ele, zise Dorian ridicând din umeri. Femeile noastre sunt aspre ca niște zbiri.

Yasmini se întinse și-l trase de barba roșcată și creață.

– Eu ţi-am fost mereu o soţie musulmană supusă, al-Salil. Folosi numele lui de arab, Sabia Scoasă. Cum îndrăzneşti să mă acuzi de lipsă de respect? Retrage-ţi imediat cuvintele, altfel o să te lipsesc de toate favorurile şi privilegiile până la următorul Ramadan.

– Eşti atât de minunată, lună plină a vieţii mele! Te faci mai dulce şi mai docilă cu fiecare zi care trece.

– O iau drept o retractare.

Zâmbi şi ochii ei mari şi negri străluciră uitându-se la el.

– De ajuns! strigă Tom. Cearta asta ne distruge familia şi inimile. Începură toţi să râdă, chiar şi femeile, iar Tom profită de acest avantaj. Ştiţi că eu şi Dorian n-am fost niciodată atât de proşti încât să avem încredere în pungaşii şi tâlharii la drumul mare care alcătuiesc comitetul de conducere al VOC, zise el.

– Am ştiut întotdeauna că suntem toleraţi aici, continuă Dorian. Olandezii ne-au luat drept vaci de muls. În ultimii douăzeci de ani, ne-au secat ugerele.

– Ei bine, nu ne-au secat de tot, obiectă Tom, apoi merse la biblioteca din capătul opus al camerei, care urca de la podea până în tavan. Dă-mi o mână de ajutor, frate, zise el şi Dorian se duse să-l ajute.

Biblioteca, plină cu tomuri grele legate în piele, era aşezată pe rotiţe din oţel, ascunse cu viclenie sub bordura din lemn închis la culoare. Când împinseră amândoi dintr-un capăt, alunecă într-o parte cu un scrâşnet de roţi, dezvăluind o uşiţă în peretele din spate, zăvorâtă cu drugi din fier şi încuiată cu un lacăt uriaş din bronz.

Tom ridică o carte, pe cotorul căreia scria cu litere din foiţă de aur *Monştrii oceanelor sudice*.

Deschise coperta; în spaţiul scobit din interior se afla o cheie.

– Adu felinarul, îi spuse el lui Sarah când întoarse cheia în lacăt; apoi trase drugii într-o parte şi deschise uşa.

– Cum de ne-aţi ascuns aşa ceva atâţia ani? întrebă Sarah.

– Cu cea mai mare dificultate.

Tom o luă de mână şi o conduse în cămăruţa nu mai mare de dimensiunea unui dulap. Intrară apoi şi Dorian cu Yasmini.

Abia dacă era loc pentru toți lângă teancul de cufere mici din lemn așezate frumos lângă peretele opus.

– Averea familiei, explică Tom. Profitul nostru după douăzeci de ani. Nu am avut curajul nesăbuit sau judecata strâmbă de a-i încredința Băncii Batavia, deținută de bunii noștri prieteni din Amsterdam, VOC-ul.

Deschise cufărul de deasupra, care era plin ochi cu săculeți din pânză. Tom îi întinse câte unul fiecărei femei.

– Ce grei sunt! exclamă Yasmini și aproape îl scăpă din mână.

– Nimic nu-i mai greu de-atât, încuviință Tom.

Când deschise gura sacului, Sarah scoase un icnet.

– Monede de aur? Toate cele trei cufere sunt pline cu aur?

– Firește, scumpo. Ne plătim cheltuielile în argint și păstrăm profitul în aur.

– Tom Courtney, ești o mare surpriză. De ce nu ne-ai spus niciodată de comoara asta?

– Până acum, nu a existat un motiv. Pufni în râs. Dacă ați fi știut, ați fi fost nemulțumite. Dar acum, v-a luat o greutate de pe inimă.

– Cât ați adunat aici? întrebă Yasmini uimită.

Tom ciocăni cu degetele în fiecare dintre cele trei cufere.

– Se pare că toate trei sunt încă pline. E cea mai mare parte a economiilor noastre. În plus, avem o colecție mare de safire din Ceylon și diamante din extraordinara mină Kollur de pe fluviul Krishna din India. Toate sunt pietre mari de mâna întâi. Dacă nu valorează cât averea unui rege, atunci măcar cât aceea a unui rajah. Hohoti de râs. Pe drept cuvânt, asta nu e chiar tot. Ambele nave din golf au încă încărcătura intactă.

– Fără să punem la socoteală și cele două plutoane de soldați ai VOC-ului aflați la bord, zise Sarah, apoi ieși cu spatele din seiful ascuns.

– Asta reprezintă o problemă interesantă, recunoscu Tom în timp ce încuia ușa; după aceea, Dorian îl ajută să împingă biblioteca la loc ca să o ascundă. Dar nu de nerezolvat. Își reluă locul pe scaun și bătu cu palma pe scaunul de lângă el. Vino lângă mine, Sarah Courtney. O să am nevoie acum de istețimea și celebra ta erudiție.

– Cred că e momentul să-l invităm pe Mansur să ia parte la sfatul familiei, sugeră Dorian. În sfârşit e destul de mare şi, pe lângă asta, viaţa i se va schimba la fel de mult ca a noastră atunci când vom pleca din golful Table cu pânzele sus. Probabil va fi tulburat să fie luat din casa în care a copilărit.

– Într-adevăr! încuviinţă Tom. Dar acum, graba înseamnă totul. Exodul nostru trebuie să-i ia prin surprindere pe van de Witten şi pe Keyser. Nu trebuie să intre la bănuieli cum că am abandona High Weald şi tot ce se află aici. Sunt multe de făcut, dar trebuie să ne impunem o dată-limită. Se uită la Dorian. Trei zile?

– O să fie greu să ne încadrăm. Dorian se încruntă şi rămase pe gânduri. Dar da, putem fi gata de plecare în trei zile.

Cele trei zile fură pline de o activitate frenetică, ascunsă cu grijă de restul lumii. Era esenţial ca nici cei mai de încredere servitori să nu bănuiască adevăratele lor intenţii. Loialitatea nu presupunea discreţie: slujnicele erau cunoscute ca fiind flecare, iar cameristele erau şi mai puţin discrete. Multe aveau relaţii amoroase cu bărbaţi din oraş şi câteva se însoţiseră cu soldaţi şi subofiţeri de la castel. Ca să înlăture orice suspiciune, Sarah şi Yasmini spuneau că sortarea şi împachetarea hainelor şi a mobilei erau doar o rearanjare de sezon şi o curăţare a gospodăriei dezordonate. În depozit, Tom şi Dorian făceau stocul cu trei luni mai devreme decât erau obişnuiţi.

O navă englezească East Indiaman era ancorată în golf, iar căpitanul era un prieten vechi şi de încredere al lui Tom. Făcuseră multe afaceri împreună în ultimii douăzeci de ani. Tom îi trimise o invitaţie la cină şi, în timpul mesei, îl puse să jure că va păstra secretul, apoi îi expuse planurile lor de a părăsi Capul Bunei Speranţe. După aceea îi vându întreaga marfă din depozitul de la High Weald pentru o sumă mult mai mică decât valoarea reală. În schimb, căpitanul Welles promise să nu intre în posesia mărfurilor decât după ce navele familiei Courtney ieşeau din golf. Se angajă să plătească pentru marfă direct în contul CCFC de la banca domnului Coutts din Piccadilly, de îndată ce se întorcea la Londra.

Pentru terenul și clădirile de la High Weald, i se plătea o rentă permanentă VOC-ului. *Mijnheer* van de Velde, un alt cetățean prosper al coloniei, insista de ani întregi ca Tom și Dorian să-i vândă moșia.

După miezul nopții, cei doi frați, îmbrăcați în negru, cu fețele acoperite de borurile pălăriilor și de gulerele hainelor, merseră călare la el acasă, pe malul Râului Negru, și ciocăniră în jaluzelele de la dormitorul lui van de Velde. După spaima de la început, amenințările și strigătele furioase, acesta ieși în cămașă de noapte, cu o espingolă cu gura lată în mână. Le vârî lampa în ochi.

– Fir-ar să fie, voi sunteți! exclamă el, apoi îi conduse în birou.

Când prima lumină a zorilor apăru pe cer și porumbeii uguiră în stejarii din dreptul ferestrelor, bătură palma. Tom și Dorian semnară actul de transfer al proprietății High Weald și, zâmbind triumfător, van de Velde le întinse o scrisoare de credit irevocabilă către Banca Batavia, pentru o sumă pe jumătate mai mică decât fusese pregătit să plătească în urmă cu doar câteva luni.

În seara în care era plănuită plecarea, când soarele era la apus și lumina slăbea, când nu mai puteau fi văzuți de pe plajă sau de pe zidurile castelului, Mansur și un mic echipaj vâsliră spre navele ancorate. Keyser pusese șase soldați hotentoți comandați de un caporal pe fiecare vas. După cinci zile în ancoraj, în care navele se balansaseră împinse de valurile puternice stârnite de vântul din sud-est, soldații care nu erau afectați de răul de mare se plictisiseră și se săturaseră de sarcina lor. Îi mai deprima și faptul că vedeau luminile de la tavernele de pe plajă și auzeau frânturi de cântece și sunetul petrecerilor plutind dinspre mal pe suprafața întunecată și bătută de vânt.

Sosirea lui Mansur lângă vas era o diversiune plăcută și se înghesuiră la copastie să-și strige unii altora glume și insulte. Mansur se număra printre preferații comunității de hotentoți din colonie. Îi dăduseră porecla Specht, „Ciocănitoarea", din pricina părului său roșu aprins.

– N-ai voie să urci la bord, Specht, îi spuse caporalul cu asprime. Ordinul colonelului Keyser. Niciun vizitator nu are voie.

– Nu te agita. Nu urc la bord. N-aș vrea să fiu văzut în tovărășia unor pramatii și bandiți ca voi, strigă Mansur.

– Așa spui tu, bătrâne Specht! Dar atunci, ce cauți aici? Ar trebui să le dai fetelor din sat lecții de cusut.

Caporalul râse zgomotos de propria glumă. Cuvântul *naai* avea două înțelesuri: nu doar „a coase", ci și „a preacurvi". Părul roșu al lui Mansur și înfățișarea lui fermecătoare îl făceau aproape irezistibil pentru membrele sexului frumos.

– E ziua mea, le zise Mansur, și v-am adus un dar. Dădu un picior în butoiul de *brandewijn* de la Cap care stătea pe fundul bărcii. Coborâți o plasă pentru marfă. Soldații săriră să-l asculte și butoiul fu urcat cu mișcări legănate pe punte.

Căpitanul musulman de pe *Darul lui Allah* ieși din cabină să protesteze față de aducerea la bord a băuturii diavolești interzise de Profet.

– Pacea fie cu tine, Batula, îi strigă Mansur în arabă. Oamenii ăștia sunt prietenii mei.

Batula fusese purtătorul de lance al lui Dorian în vremurile de demult din deșert; își petrecuseră aproape toată viața împreună, iar legăturile dintre ei erau de nezdruncinat. Batula îl cunoștea pe Mansur de când se născuse. Îi recunoscu vocea și mânia i se domoli puțin. Se consolă cu faptul că oamenii lui erau credincioși și că nu puteau fi ispitiți de licoarea lui Satan, spre deosebire de soldații *kaffir*[1].

Caporalul hotentot scoase cepul butoiului cu coniac și umplu o cană din cositor. Luă o gură de tărie, apoi icni și expiră zgomotos vaporii.

– *Yis maar!* exclamă el. *Dis lekker!* E atât de bun!

Cu cănile în mână, oamenii lui se înghesuiră să ajungă la butoi. Apoi, caporalul renunță la restricțiile oficiale și îi strigă lui Mansur:

[1] Termen jignitor la adresa africanilor (în afrikaans în original, n.tr.)

– Hei, Specht! Urcă la bord să bem o cupă!

Mansur se scuză făcând cu mâna și se îndepărtară, îndreptându-se spre cealaltă navă.

– Încă nu, poate mai târziu. Am un dar și pentru oamenii tăi de pe *Fata din York*.

Sarah și Yasmini primiseră de la soții lor sarcina de a împacheta doar două cufere mari de călătorie pentru fiecare. Tom îi interzisese cu desăvârșire lui Sarah să-și ia clavecinul pe navă. De îndată ce bărbații își găsiră de lucru în altă parte, cele două gospodine puseră servitorii să urce în căruță cele zece cufere mari, în rândul cărora clavecinul ocupa o suprafață semnificativă. Roțile căruței erau aproape deformate de greutate.

– Sarah Courtney, mă uimești. Nici nu știu ce să zic.

Tom se uită încrâncenat la instrumentul jignitor când se întoarse.

– Atunci, nu spune nimic, Tom, nătăfleț mare ce ești! Iar eu o să-ți cânt cea mai frumoasă versiune de la *Spanish Ladies* pe care ai auzit-o vreodată când ajungem la noua casă pe care o să mi-o construiești.

Era cântecul lui preferat, așa că plecă tropăind îmbufnat ca să supravegheze celelalte căruțe.

Era deja prea târziu pentru ca zvonurile despre plecarea lor să mai ajungă la urechile colonelului Keyser, iar acesta să aibă timp să intervină, așa că adunară servitorii și Tom împreună cu Dorian le spuseră că familia părăsea High Weald pentru totdeauna. La bordul celor două nave nu era suficient spațiu pentru toți servitorii și sclavii eliberați care alcătuiau gospodăria. Cei care fuseseră aleși să plece împreună cu ei aveau dreptul să refuze și să rămână în colonie. Niciunul nu alese să facă asta. Li se dădu o oră să-și facă bagajele. Cei care erau lăsați în urmă se adunară într-un grup izolat la capătul verandei largi. Femeile plângeau încetișor. Toți membrii familiei Courtney trecură pe lângă fețele cunoscute și îndrăgite, luându-și rămas-bun de la fiecare și îmbrățișându-i. Tom și Dorian le dădură tuturor câte

o punguță de pânză și un act de dezrobire și eliberare din serviciu, alături de o scrisoare de recomandare favorabilă.

– Unde-i Susie? întrebă Sarah când ajunse la capătul rândului, uitându-se după una dintre cameristele mai vârstnice.

Susie era căsătorită cu vizitiul Sonnie, care era încă prizonier în temnițele castelului.

Ceilalți servitori se uitară uimiți împrejur.

– Susie era aici, răspunse unul. Am văzut-o la capătul verandei.

– Probabil că a fost șocată să audă că plecăm, sugeră Yasmini. După ce-și revine, sunt sigură că o să se întoarcă să-și ia rămas-bun.

Erau atât de multe de făcut, încât Sarah fu nevoită să uite o vreme de absența lui Susie.

– Sunt sigură că nu ne-ar lăsa să plecăm fără o vorbă, zise ea, apoi dădu fuga să se asigure că lucrurile ei de preț din căruță erau gata să fie transportate pe plajă.

Când căruțele fură gata să plece de pe domeniu, răsărise deja luna. Susie mergea grăbită în lumina ei pe drumul spre castel. Avea șalul pe cap, iar capătul îi ascundea partea de jos a feței. Avea obrajii uzi de lacrimi și murmura în timp ce alerga:

– Nu se gândesc la mine sau la Sonnie. Nu, îl lasă pe soțul meu pe mâna burilor să fie bătut și ucis. Mă lasă aici să mor de foame cu trei copii mici, în timp ce ei pleacă pe corabie.

Cei douăzeci de ani de amabilitate din partea lui Sarah Courtney i se șterseră din minte și izbucni în plâns gândindu-se la cruzimea angajatorilor săi.

Grăbi pasul.

– Ei bine, dacă lor nu le pasă de mine, de Sonnie și de micuți, mie de ce mi-ar păsa de ei? Vocea îi era mai aspră și mai hotărâtă. O să cad la învoială cu burii. Dacă-l lasă pe Sonnie să iasă din temniță, o să le spun ce au de gând să facă Klebe și nevasta lui în noaptea asta.

Susie nu pierdu vremea mergând la castel ca să-l găsească pe colonelul Keyser. Se duse direct la căsuţa din spatele grădinilor companiei. Comunitatea hotentoţilor era foarte unită, iar Shala, ţiitoarea colonelului, era cea mai tânără fiică a surorii lui Susie. Legătura ei cu colonelul îi oferea mare prestigiu Shalei în sânul familiei.

Susie ciocăni în jaluzelele de la camera din spate a căsuţei. După câteva mormăieli şi bâjbâieli în dormitorul întunecat, lampa se aprinse în spatele jaluzelelor şi Shala întrebă cu vocea adormită:

– Cine-i acolo?

– Shala, eu sunt. Mătuşa Susie.

Shala trase jaluzelele. Era goală în lumina lămpii, iar sânii graşi de culoarea mierii i se uniră când se aplecă pe pervazul ferestrei.

– Mătuşică? Ce târziu e! Ce doreşti la ora asta?

– E aici, copilă? Întrebarea lui Susie era de prisos: sforăitul lui Keyser răsuna din dormitorul întunecat ca un tunet îndepărtat. Trezeşte-l!

– O să mă bată dacă-l trezesc, protestă Shala. Şi pe tine o să te biciuiască.

– Am veşti importante pentru el, se răsti Susie. O să ne răsplătească pe amândouă când va afla. Viaţa unchiului tău Sonnie depinde de asta. Trezeşte-l numaidecât!

Când şirul de căruţe porni de la High Weald către faleză, chiar şi cei care nu plecau împreună cu familia mergeau alături. După ce ajunseră pe plajă, ajutară la încărcarea şlepurilor care aşteptau deja la marginea apei. Când toate căruţele coborâră printre dune, ambele bărci erau pline ochi.

– Cu valurile astea, riscăm să se răstoarne dacă le încărcăm mai tare, hotărî Tom. Eu şi Dorian o să ducem încărcătura asta la nave şi o să legăm paznicii. Se întoarse spre Sarah şi Yasmini. Dacă nu sunt destul de amorţiţi de coniacul lui Mansur, s-ar

putea să iasă tărăboi la bord. Nu vreau să fiţi de faţă la aşa ceva. Trebuie să aşteptaţi aici. O să vă duc pe nave la al doilea drum.

– Căruţa cu bagajul nostru încă nu a ajuns.

Sarah privea îngrijorată înapoi printre dune.

– O să ajungă cât de curând, o asigură Tom. Acum, te rog să stai aici şi să nu o iei pe Yassie să vă plimbaţi cine ştie pe unde. O îmbrăţişă şi-i şopti la ureche: Şi ţi-aş fi tare recunoscător dacă măcar de data asta o să faci cum îţi spun.

– Cum poţi să ai o părere atât de proastă despre soţia ta? şopti ea. Dă-i drumul! O să fiu aici când te întorci, cuminte ca un înger.

– Şi de două ori mai frumoasă, adăugă el.

Bărbaţii urcară în grabă pe şlepuri şi apucară vâslele. Înaintarea spre nave era dificilă, pentru că vasele abundent încărcate erau scufundate mult în apă. Valurile săreau peste proră, udându-i până la piele. Când, în cele din urmă, ajunseră în ape mai liniştite, la adăpostul oferit de *Darul lui Allah*, nu se auzi nicio somaţie de pe navă. Tom urcă pe scara de frânghie, cu Dorian şi Mansur nu departe în urma lui. Scoaseră săbiile, gata să înfrunte un atac al soldaţilor VOC-ului, dar nu-l găsiră decât pe căpitanul Batula aşteptând la calea de acces.

– Fie ca pacea lui Dumnezeu să fie cu voi!

Batula îi întâmpină pe proprietarii navei cu cel mai profund respect. Făcuseră împreună mii de leghe călare şi navigaseră şi mai mult. Luptaseră cot la cot în bătăliile prin care câştigaseră un regat. Împărţiseră pâinea şi sarea. Prietenia lor era de neclintit.

– Unde sunt paznicii, Batula? zise Tom scurt.

– La teugă, îi răspunse Batula. Sunt morţi de beţi.

Tom alergă pe scara de tambuchi şi sări. Cabina duhnea de vapori de coniac şi alte mirosuri mai puţin atrăgătoare. Soldaţii VOC-ului şi caporalul lor erau întinşi fără cunoştinţă în băltoacele propriei vome.

Tom băgă sabia în teacă.

– Domnii ăştia vor fi destul de fericiţi o vreme. Legaţi-i şi haideţi să ne bucurăm de odihna lor până vom fi gata de plecare. Să aducem la bord cuferele cu aur şi restul încărcăturii.

După ce cuferele cu monede de aur fură dosite în siguranță în cabina principală, Tom îi lăsă pe Dorian și pe Mansur să supravegheze restul încărcăturii. El preluă comanda celui de-al doilea șlep și vâsliră către *Fata din York*. Paznicii de acolo nu erau în stare mai bună decât tovarășii lor de pe *Darul lui Allah*.

– Iese soarele peste opt ore și trebuie să nu mai fim văzuți de pe uscat până atunci, îi zise Tom lui Kumrah, căpitanul arab. Urcați totul la bord cât mai repede.

Echipajul se apucă în grabă de treabă și, când ultimele lucruri ajunseră la bord, Tom se uită la cealaltă navă și văzu că Dorian pusese o singură lampă pe catargul de pe *Darul lui Allah*, semnalul prin care îl anunța că primul șlep era descărcat și că se întorcea pe plajă să ia femeile și restul încărcăturii.

De îndată ce ultimele pachete fură dezlegate, Tom puse echipajul să-i care pe soldații VOC-ului de la teugă și să-i coboare, înghesuiți ca niște găini, în șlepul de alături. Unii începeau deja să-și recapete cunoștința, dar nu puteau să-și manifeste indignarea din pricina călușurilor și a legăturilor, așa că mormăiau și își dădeau ochii peste cap.

Se îndepărtară de lângă navă și Tom se duse la cârmă, întorcând vasul către mal și mergând după șlepul lui Dorian. Când ajunseră pe nisip, Tom observă că barca lui Dorian era deja pe plajă, dar nimeni nu o încărca. În schimb, mai mulți servitori agitați se adunaseră la poalele dunelor. Tom sări din barcă în apa puțin adâncă și înaintă până pe mal. Alergând pe plajă, îl văzu pe Dorian certându-se cu vizitiul-șef.

– Ce s-a întâmplat? Apoi văzu că Sarah și Yasmini lipseau. Unde-s femeile? strigă Tom.

– Idiotul ăsta le-a lăsat să se întoarcă.

Vocea lui Dorian era plină de disperare.

– Să se întoarcă? Tom încremeni și se holbă la el. Cum adică să se întoarcă?

– Căruța cu bagajul lor s-a stricat între dune. A plesnit osia. Sarah și Yasmini au luat o căruță goală ca să aducă încărcătura.

– Ce femei nebune! explodă Tom. Cu mare efort, reuși să-și păstreze cumpătul. Foarte bine, trebuie să rezolvăm totul cât

mai bine. Mansur, du prizonierii peste semnul de apă adâncă. Să nu-i dezlegi! Lasă-i acolo să-i găsească Keyser de dimineaţă. Pe urmă, încarcă mărfurile în primul şlep. Arătă spre restul lăzilor şi cutiilor stivuite pe plajă. Trimite-le la nave cu echipajul de pe *Fata din York*. Slavă bunului Dumnezeu că am dus cuferele cu aur la bord deja.

– După aceea, ce să fac? întrebă Mansur.

– Eşti la comandă aici, la acostare. Aşteaptă a doua barcă. Fii pregătit să încarci şi să lansezi de îndată ce ne întoarcem cu femeile.

Mansur se grăbi să înceapă treaba, iar Tom se întoarse spre Dorian.

– Hai, frate, să mergem să aducem puicuţele care au fugit din coteţ.

Se duseră în fugă la cai.

– Să ai sabia la îndemână şi fii sigur că pistoalele sunt încărcate, Dorry. Nu-mi place deloc cotitura asta în drum, bombăni Tom în timp ce încălecau.

Urmându-şi propriul sfat, îşi aşeză lejer sabia albastră în teacă, apoi scoase pistoalele din suporturile din faţa şeii, le verifică şi le puse înapoi.

– Hai! zise el şi porniră amândoi în galop pe drumul nisipos.

Tom se aştepta ca în orice clipă să dea peste căruţa avariată, dar când coborâră dintre dune şi o luară prin padocuri către gospodărie, încă nu o găsiseră.

– Dacă nu a ajuns prea departe, murmură Dorian, nu poţi să dai vina pe vizitiu. Căruţa s-a prăbuşit sub greutatea muntelui de bagaje luat de femei.

– Ar fi trebuit să le punem în căruţa mai mare.

– Doamnele n-au vrut, îi aminti Dorian. Nu voiau să-şi contamineze comorile cărându-le în acelaşi loc cu mărfurile de rând.

– Nu e momentul pentru frivolităţi, frate. Timpul e cam scurt.

Tom privi spre răsărit, dar încă nu se vedeau zorii.

– Iată-le!

Văzură un felinar în față și silueta întunecată a unei căruțe lângă forma mai mică a unei cotigi răsturnate. Mânară caii în cea mai mare viteză. Când ajunseră, Sarah ieși în drum cu felinarul ridicat și cu Yasmini lângă ea.

– Ai ajuns când deja e prea târziu, bărbate. Sarah începu să râdă. Totul a fost urcat în siguranță la loc în căruță.

În clipa aceea, Tom văzu vizitiul din spatele ei, fluturând biciul lung și răsucindu-l ca să-l pocnească pe spatele boilor.

– Abține-te, Henny, neghiobule! O să se audă pocnitura tocmai de la castel. O să-i faci pe colonel și pe oamenii lui să dea atacul ca o haită de lei!

Henny coborî biciul și dădu fuga cu un *voorloper* pe lângă boi, plesnindu-le crupele cu palma și urnindu-i din loc. Căruța o luă greoi din loc spre primele dune. Clavecinul se legăna în vârful încărcăturii. Tom îi aruncă o privire chiorâșă.

– De-ar cădea și de s-ar sparge într-o mie de bucăți! bombăni el.

– Aleg să ignor remarca asta, zise Sarah afectată, pentru că știu că n-ai vorbit serios.

– Hai în spatele meu, scumpo. Tom se aplecă în șa ca să o ridice. O să te duc înapoi pe plajă și o să te urc la bord cât ai clipi.

– Mulțumesc, dar nu, inima mea bună! Prefer să rămân la căruță ca să nu se mai întâmple nimic rău cu bagajele mele.

Frustrat, Tom plesni crupa boului din față cu teaca grea a sabiei.

Ajunseră pe prima pantă între dune și Tom privi în urmă, simțind primul fior de spaimă. În jurul gospodăriei se vedeau lumini, deși fusese scufundată în întuneric cu doar câteva minute în urmă.

– Uită-te acolo, frate, îi murmură lui Dorian. Ce crezi că e?

Dorian se întoarse în șa.

– Călăreți cu torțe aprinse în mâini, exclamă Dorian. Urcă dealul din direcția coloniei. Un detașament mare care se deplasează în coloană. Trebuie să fie cavalerie.

– Keyser! încuviință Tom. Stephanus Keyser! Nu poate fi altcineva. A aflat cumva ce punem la cale.

– Când o să vadă că am părăsit gospodăria, o să vină direct la debarcader.

– O să ne prindă înainte să urcăm bagajul în bărci, spuse Tom. Trebuie să abandonăm căruța și să alergăm spre plajă.

Se întoarse în grabă spre Sarah și Yasmini, care mergeau pe lângă perechea de boi. Tăiaseră bețe de pe marginea drumului și ajutau la mânatul animalelor.

– Stingeți felinarul. A venit Keyser, strigă Tom la Sarah, arătând în spatele ei. O să ne prindă cât ai bate din palme.

– Lăsați căruța! Trebuie să fugim!

Dorian ajunsese lângă Tom.

Sarah își făcu palma căuș în jurul hornului de sticlă al felinarului și stinse flacăra. Apoi se întoarse spre soțul ei.

– Nu poți fi sigur că e Keyser, îl contrazise ea.

– Cine altcineva ar putea să aducă un detașament de cavalerie la High Weald la ora asta din noapte?

– Nu are cum să știe că ne ducem pe plajă.

– O fi el gras, dar asta nu înseamnă că e orb sau prost. Sigur că o să vină după noi.

Sarah privi în față.

– Nu mai e mult. Putem ajunge pe mal înaintea lui.

– O căruță încărcată la întrecere cu un detașament de cavalerie? Nu fi nebună, femeie!

– Atunci, trebuie să te gândești la ceva, zise ea cu o încredere deplină. Așa faci mereu.

– Da, m-am gândit deja la ceva. Urcă în spatele meu și o să fugim de parcă ne-ar sufla diavolul însuși în ceafă.

– Perfect adevărat! zise Dorian și se întoarse spre Yasmini: Hai, draga mea, să plecăm de îndată.

– Tu poți să mergi, Yassie, zise Sarah, dar eu rămân.

– Nu pot să te las, Sarah, am fost împreună atâta vreme. O să rămân cu tine, spuse Yasmini apropiindu-se de ea.

Împreună, făceau un front de neînvins împotriva bărbaților. Tom ezită doar o clipă, apoi se întoarse la Dorian.

– Dacă am învățat ceva în viață, atunci asta e: nu o să se miște. Scoase unul dintre pistoale din tocul de la oblâncul șeii.

Vezi să fie pregătit, Dorry. Se întoarse apoi spre Sarah și-i spuse cu asprime: O să ne omori pe toți. Poate atunci o să fii mulțumită. Dați-i zor! Când ajungeți pe plajă, Mansur o să vă aștepte cu șlepul. Încărcați-l și fiți gata de plecare. Când o să ne vedeți din nou, s-ar putea ca eu și Dorry să fim cam grăbiți.

Era pe cale să plece când îi veni brusc o idee. Se aplecă și ridică lanțul de înjugat de rezervă din furca din spatele căruței. Fiecare căruță avea acest obiect, care se folosea când se înjugau câte două perechi de boi.

– Ce-ai de gând să faci cu lanțul? întrebă Dorian. O să îngreuneze calul.

– Poate nimic. Tom agață lanțul de oblâncul șeii. Pe de altă parte, poate foarte mult.

Își lăsară nevestele și căruța după ce le îndemnară din nou să plece spre plajă în cea mai mare viteză, apoi urcară dealul în galop. Pe măsură ce se apropiau, luminile torțelor deveneau mai puternice și scena mai clară. Traseră de hățuri la marginea padocului, ceva mai jos de gospodărie, și intrară cu caii în întunericul mai profund de sub crengile întinse ale copacilor. Observară imediat că oaspeții erau soldați în uniformă. Mulți descălecaseră, iar acum intrau și ieșeau în fugă din clădiri cu săbiile scoase, scotocind încăperile. Tom și Dorian puteau distinge fețele și trăsăturile lor.

– Uite-l pe Keyser, exclamă Dorian. Și, pe barba Profetului, e și Susie cu el.

– Deci ea e Iuda! zise Tom pe un ton morocănos. Ce motiv putea să aibă să ne trădeze?

– Uneori, nu poți să explici invidia trădătoare a celor pe care i-am iubit și în care am avut încredere cel mai mult, răspunse Dorian.

– Keyser nu o să piardă prea multă vreme căutându-ne aici, mormăi Tom, dezlegând un *reimpie* care prindea lanțul greu de partea din față a șeii. Uite ce trebuie să faci, Dorian.

Îi explică planul său în grabă. Abia începuse să vorbească când Dorian pricepu deja totul.

– Poarta mai sus de kraalul principal, încuviință Dorian.

– După ce termini, las-o deschisă, îl avertiză Tom.

– Chiar ai o minte diabolică, Tom, frate, chicoti Dorian. În astfel de momente, mă bucur că sunt cu tine, nu împotriva ta.

– Du-te repede, îi zise Tom. Keyser a văzut deja că grajdul e gol și că păsările și-au luat zborul.

Tom încâlcea îngrozitor metaforele.

Dorian îl lăsă pe fratele său sub copaci și o luă pe drumul ce se bifurca spre îngrăditurile principale pentru vite aflate mai sus de lagună. Tom observă că avea înțelepciunea de a merge pe margine, pentru ca iarba să ascundă zgomotul potcoavelor. Îl urmări cu privirea până când dispăru în întuneric, apoi își întoarse atenția spre clădirile de la High Weald.

Soldații abandonaseră în sfârșit căutarea și se grăbeau să se întoarcă la cai. Pe *stoep*[1], în fața casei, Susie se făcuse mică dinaintea lui Keyser, care striga la ea. Vocea lui furioasă se auzea până la Tom, care aștepta însă prea departe ca să înțeleagă și cuvintele.

„Poate pe Susie au apucat-o mustrările de conștiință", își zise Tom, apoi îl văzu pe Keyser plesnind-o pe femeie peste față cu cravașa. Susie căzu în genunchi. Keyser o plesni din nou peste umeri cu cravașa. Susie scoase un țipăt strident și arătă spre drumul printre dune.

Soldații încălecară în grabă și se înșiruiră în spatele lui Keyser, care mergea în fruntea coloanei. La lumina torțelor din mâna lor, Tom îi văzu venind către padoc. Zornăitul hamurilor și zăngănitul carabinelor și al săbiilor în teci se auzeau tot mai tare. Când ajunseră atât de aproape încât să audă răsuflarea cailor, Tom îndemnă calul să iasă din întuneric și se duse în mijlocul drumului, în fața lor.

– Keyser, sac de untură de porc trădător! Îți blestem inima aia neagră și îți doresc să ți se umple organele zbârcite de sifilis! strigă el.

Keyser se sperie atât de tare, încât trase brusc de hățuri. Soldații din spatele lui se ciocniră unii de alții. Pentru o clipă, coloana fu cuprinsă de haos, iar caii se împrăștiară.

[1] Verandă (în afrikaans în original, n.tr.)

– Nu o să mă prinzi niciodată, Keyser, rotocol de brânză ce eşti! Nu pe măgarul ăla căruia-i spui cal.

Tom ridică pistolul cu ţeavă dublă şi ţinti cât de aproape îndrăznea de vârful pălăriei cu pene de struţ a lui Keyser. Acesta se feri şi glonţul îi şuieră pe la ureche.

Tom întoarse calul şi-l mână la galop pe drumul spre kraal. În spatele lui, auzea bubuitul pistoalelor şi strigătele mânioase ale lui Keyser:

– Prindeţi-l! După el! Viu, dacă se poate, sau mort dacă trebuie. Oricum ar fi, îl vreau!

Detaşamentul de cavalerie porni în urma lui Tom. O ploaie de alice dinspre o carabină de cavalerie căzu în jurul lui ca un stol de potârnichi care-şi iau zborul din ascunzătoare, aşa că se lipi de coama calului şi-i trecu capătul liber al hăţului pe după gât.

Se uită în urmă pe sub braţ ca să verifice ce distanţă era între el şi urmăritori şi, când văzu că se îndepărta, încetini puţin într-un galop constant, ca să-l lase pe Keyser să se apropie. Strigătele şi urletele bucuroase ale soldaţilor îl asigurau pe Tom că încă îl aveau sub ochi. La fiecare câteva secunde se auzea pocnetul unui pistol sau al unei carabine, iar câteva gloanţe zburară destul de aproape ca să le audă trecând. Unul îi lovi şaua la doar câţiva centimetri de fese şi ricoşă ţiuind în noapte. Dacă l-ar fi nimerit, cu siguranţă i-ar fi provocat o rană care ar fi pus capăt la toate pe loc.

Deşi ştia exact unde era poarta, se miră când aceasta apăru deodată din întuneric în faţa lui. Observă că Dorian făcuse ce-l rugase şi o lăsase larg deschisă. Gardul de pe fiecare parte a deschizăturii era înalt până la umăr, gros şi întunecat, din crengi cu spini. Tom avu la dispoziţie doar o clipă ca să ocolească poarta şi să se îndrepte spre gard. În timp ce pregătea calul pentru săritură, apăsând cu genunchii şi trăgând de hăţuri, văzu cu coada ochiului scânteierea oţelului. Dorian înfăşurase fiecare capăt al lanţului pe stâlpii din lemn masiv ai porţii, iar legăturile se întindeau până la talie de-a lungul deschizăturii.

Tom lăsă calul să aprecieze momentul în care trebuia să sară, apoi îşi mută greutatea în faţă şi-l ajută să zvâcnească.

Trecură pe deasupra gardului și aterizară fără probleme pe cealaltă parte. Imediat ce își recăpătă echilibrul și stăpâni animalul, Tom se întoarse și privi în urmă. Unul dintre soldați gonea mult înaintea celorlalți, încercând să-l urmeze pe Tom peste gard. Dar calul ezită și refuză să sară în ultimul moment, oprindu-se și făcându-l pe călăreț să sară din șa și să zboare prin aer peste gard. Se izbi de pământ într-o învălmășeală de membre rupte și de echipament și rămase lat ca un sac de fasole.

Colonelul Keyser văzu soldatul căzut de pe cal, roti sabia pe deasupra capului și strigă:

– După mine! Dincolo de poartă!

Detașamentul se înghesui în urma lui și Keyser goni spre poartă. După o izbitură puternică, lanțul se încordă din pricina greutății animalelor și a oamenilor. Într-o singură clipă, toată coloana fu culcată la pământ, iar caii se ciocniră unii de alții în cădere. Oasele picioarelor lor trosniră ca lemnele uscate în foc când se loviră de lanț. Trupurile se îngrămădiră în dreptul porții într-o movilă vie care se zbătea, lovea și țipa. Oamenii erau prinși sub animale, iar strigătele lor creșteau zarva și mai mult.

Chiar și Tom, care pusese totul la cale, era îngrozit de haosul stârnit. Din instinct întoarse calul, tentat preț de-o clipă să încerce să-și ajute victimele. Dorian apăru călare din spatele zidului kraalului unde stătuse ascuns și se opri lângă Tom. Priviră amândoi înmărmuriți. Și atunci, Keyser reuși să se ridice aproape sub botul cailor lor.

Fiind primul căzut în capcană, calul lui Keyser lovise direct lanțul și, când se prăbușiseră, colonelul fusese aruncat din șa ca o piatră dintr-o praștie. Se rostogolise pe pământ, dar reușise să nu scape sabia din mână. Acum se ridica șovăielnic, privind în urmă uluit spre mormanul agitat de oameni și cai. Apoi scoase un urlet de mânie și de disperare. Ridică sabia și alergă spre Tom.

– Pentru asta o să plătești cu viața! urlă el.

Cu o mișcare din sabie, Tom o zbură pe a lui din mână, făcând-o să se înfigă în pământ la o distanță de zece pași.

– Nu fi prost, omule! E destul rău pentru o singură zi. Ai grijă de oamenii tăi. Tom se uită la Dorian. Hai, Dorry, să mergem!

Întoarseră caii. Încă şocat pe jumătate, Keyser se duse împleticindu-se să-şi ia sabia şi, în timp ce ei se îndepărtau călare, îl auziră strigând în urma lor:

– Povestea asta nu s-a terminat aici, Tom Courtney. O să vin după tine cu toată forţa şi autoritatea VOC-ului. Nu o să scapi de mânia mea.

Nici Tom şi nici Dorian nu se mai uitară în urmă. Colonelul alergă după ei, ameninţându-i în gura mare până când se îndepărtară, iar el rămase fără suflu. Se opri gâfâind şi îşi aruncă sabia după ei.

– O să vă vânez şi o să vă distrug sămânţa, şi pe a ta, şi pe-alor tăi.

În vreme ce dispăreau în noapte, Keyser strigă o ultimă ameninţare:

– Koots l-a prins deja pe bastardul tău, pe puiul tău de căţea! Se întoarce cu capul lui Jim Courtney şi al târfei prizoniere puse la murat într-un butoi cu coniac.

Tom se opri şi se uită înapoi.

– Da, Koots l-a prins, strigă Keyser râzând nebuneşte.

– Te minte, frate! O spune ca să te rănească. Dorian puse mâna pe braţul lui Tom. De unde să ştie ce s-a întâmplat acolo?

– Ai dreptate, desigur, şopti Tom. Jim a scăpat.

– Trebuie să ne întoarcem la femei şi să le vedem urcate în siguranţă la bord, insistă Dorian.

Merseră mai departe şi strigătele lui Keyser se estompară în urma lor.

Răsuflând cu greu, Keyser se întoarse şchiopătând la îngrămădeala de oameni şi cai. Soldaţii se târau cu greu sau stăteau cu capul în mâini ori îngrijindu-şi alte răni.

– Găsiţi-mi un cal, ţipă Keyser.

La fel ca majoritatea cailor, şi cel al lui Keyser îşi rupsese picioarele când se lovise de lanţ, dar câteva animale aflate în spatele coloanei reuşiseră să se ridice şi stăteau acum în picioare, tremurând speriate. Keyser alergă de la unul la altul,

verificându-le picioarele. Alese unul care părea mai puternic, apoi se urcă în șa și le strigă oamenilor care mai puteau merge:

– Haideți! Găsiți un cal și veniți după mine. Putem încă să-i prindem pe plajă.

Tom și Dorian găsiră ultima căruță în timp ce aceasta cobora ultima pantă dintre dune. Femeile mergeau pe alături. Sarah aprinsese din nou felinarul și-l ținea ridicat când auzi caii venind în galop.

– N-ai de gând să te grăbești, femeie?

Tom era atât de agitat, încât strigă la ea de la distanță.

– Dar ne *grăbim*, răspunse ea, iar limbajul tău aspru de marinar nu o să ne facă să ajungem mai repede.

– L-am reținut pe Keyser doar pentru o clipă, dar o să ne ajungă din urmă în scurt timp.

Tom își dădu seama de greșeala făcută abordând-o atât de brutal pe soția lui și, în ciuda agitației, încercă să-și domolească tonul.

– Se vede plaja de aici și toate lucrurile tale sunt în siguranță. Arătă cu mâna înainte și adăugă: Acum mă lași să te conduc la barcă, scumpo?

Ea se uită în sus la el și, chiar și în lumina slabă a felinarului, văzu cât era de încordat.

– Atunci, ridică-mă în șa, Tom, se înduplecă ea.

Ridică brațele spre el ca o fetiță spre tatăl ei. Când o urcă pe cal și o așeză în spatele lui, ea îl strânse cu putere și-i șopti în buclele dese care îi coborau pe ceafă:

– Ești cel mai bun soț pe care l-a lăsat Dumnezeu pe pământ, iar eu sunt cea mai norocoasă soție.

Dorian o luă pe Yasmini și merseră împreună după Tom spre locul în care Mansur îi aștepta, cu șlepul la marginea apei. Le urcară pe cele două femei în barcă. Căruța coborî dealul zdruncinându-se și, când ajunse în dreptul șlepului, se scufundă până la osie în nisipul ud. Acest lucru le ușură sarcina de a transfera ultimele bunuri în barcă. După ce căruța se goli, boii reușiră să o tragă afară.

Între timp, Tom și Dorian se uitară întruna spre întunericul dintre dune, așteptându-se ca amenințările crunte ale lui Keyser să se îndeplinească; dar clavecinul fu în sfârșit legat și acoperit cu o foaie de cort, care să-l apere de stropii de apă.

Pe când Mansur și echipajul împingeau barca în apă, scufundați până la brâu, se auziră strigăte furioase dinspre dune și pocnitura unui foc de carabină. Glonțul se înfipse în oglinda pupei, iar Mansur sări în barcă.

Se auzi apoi încă o împușcătură și glonțul nimeri din nou carena. Tom împinse femeile la pământ până se așezară pe punte, în vreo doi-trei centimetri de apă de santină, protejate de mormanul de lucruri îmbarcate în grabă.

– Vă rog fierbinte să țineți capul plecat! Putem să ne certăm mai târziu dacă vi se pare că nu e necesară sugestia mea. Însă vă asigur că acelea sunt gloanțe adevărate de muschetă.

Privi în urmă și aproape zări silueta lui Keyser pe nisipul deschis la culoare. Dar strigătele lui furibunde răsunară foarte clar:

– Nu o să scapi de mine, Tom Courtney! O să pun să fii spânzurat, tras pe roată și dezmembrat pe același eșafod ca piratul acela sângeros de bunic al tău. Toate porturile olandeze din lumea asta o să-ți fie închise.

– Nu băga de seamă ce spune, îi zise Tom lui Sarah, temându-se ca nu cumva colonelul să repete descrierea macabră a sorții lui Jim și să o chinuiască mai mult decât putea să suporte. Spune numai minciuni monstruoase din cauza nervilor. Hai mai bine să-i cântăm un cântec de despărțire!

Ca să acopere amenințările lui Keyser, începu să cânte fals *Spanish Ladies*, iar ceilalți începură să-l acompanieze. Vocea lui Dorian era la fel de grozavă ca altădată, iar Mansur îi moștenise glasul de tenor. Vocea de soprană a lui Yasmini se înălța încântător. Sarah se sprijini de trupul masiv al lui Tom și cântă împreună cu el.

Adio, rămas-bun, frumoase doamne spaniole,
Adio, rămas-bun, doamnelor din Spania,
Poruncă am primit spre Anglia să navigăm,
Nădăjduim, în scurt răstimp, să ne revedem.

Toți cei de-aici să dea pe gât paharul plin,
Toți cei de-aici să dea pe gât cupa umplută,
Veseli să fim, să ne înecăm tristețea,
Și sănătos rămână fiece suflet vesel și cinstit...

Yasmini râse și bătu din palme.

– E primul cântec necuviincios pe care l-am învățat de la Dorry. Îți amintești când ți l-am cântat prima dată, Tom?

– Pe legea mea, nu o să uit niciodată, chicoti Tom și cârmi spre *Fata din York*.

– A fost în ziua în care l-ai adus pe Dorry înapoi la mine, după ce l-am căutat atâția ani.

Când Tom urcă la bordul *Fetei din York*, îi ordonă căpitanului:

– Căpitan Kumrah, în numele Domnului, urcă ultima tranșă la bord cât de repede poți. Se întoarse apoi la copastie și se uită în jos la Dorian, care era încă pe șlep. De îndată ce ajungi la bord pe *Darul lui Allah*, stinge luminile și ridică ancora, trebuie să ne îndepărtăm de uscat înainte să se crape de ziuă. Nu vreau să ghicească Keyser și santinelele olandeze din castel în ce direcție mergem. Lasă-i să se întrebe dacă mergem spre est sau spre vest, poate chiar spre sud, spre Pol.

Ultimul bagaj urcat la bord de pe șlep fu clavecinul lui Sarah. Când acesta atârna peste margine, Tom le strigă oamenilor de la capătul liber al cablului:

– O guinee celui care lasă afurisenia aia să se ducă la Davy Jones[1].

Sarah îl împunse scurt în coaste, iar membrii echipajului se opriră și se uitară unul la altul. Nu știau niciodată cum să înțeleagă umorul lui Tom. Acesta o cuprinse pe Sarah cu brațul și adăugă:

– Bineînțeles, după ce primiți guineea, ca să protejez sentimentele soției, o să fiu obligat să vă arunc și pe voi după el.

[1] Ființă imaginară asemănată cu diavolul, care simbolizează moartea prin înecare în adâncul mării (n.tr.)

Oamenii râseră neconvinși și urcară clavecinul pe punte. Tom se întoarse apoi la margine.

– Poți să pleci acum, frate, îi strigă el lui Dorian.

Echipajul șlepului împinse barca în larg și Dorian strigă la rândul lui:

– Dacă ne îndepărtăm unul de altul pe întuneric, locul nostru de întâlnire rămâne Capul Hangklip, ca întotdeauna, nu?

– Ca întotdeauna, Dorry.

Cele două nave ridicară pânzele la câteva minute una după alta și, în prima oră, reușiră să meargă în tandem. Apoi, vântul se înteți și aproape că se stârni furtuna, iar ultima frântură de lună dispăru în spatele norilor. Scufundate în întuneric, navele se pierdură una de cealaltă.

Când se iviră zorile, *Fata* se trezi de una singură, cu vântul de sud-est șuierând prin velatură. Uscatul se vedea ca o pată albastră către linia nordică a orizontului, aproape ascuns de valurile care se spărgeau la țărm și de marea agitată.

– Slabe șanse să ne mai distingă olandezii pe vremea asta, îi strigă Tom lui Kumrah în timp ce haina din pânză de cort îi flutura pe la picioare, iar nava se înclina ca să înfrunte furtuna. Ieși în larg și ocolește spre Capul Hangklip.

Cu furtuna suflându-le în vele, ajunseră la Cap a doua zi de dimineață și găsiră *Darul* sosit înaintea lor, plimbându-se în sus și-n jos de locul de întâlnire. Ajunși din nou împreună, porniră spre est ca să înconjoare Capul Agulhas, cel mai sudic punct al Africii. Vântul sufla constant din est. Petrecură multe zile navigând în zigzag, evitând bancurile înșelătoare de nisip care străjuiau Capul Agulhas și croindu-și drum cu dificultate spre est. În cele din urmă, izbutiră să treacă de Cap și să întoarcă spre nord de-a lungul coastei accidentate și neospitaliere.

La trei săptămâni după plecarea de la High Weald, trecură în sfârșit printre stâncile cenușii care păzeau marea Lagună a Elefanților. Aruncară ancora în apele minunat de calme, limpezi ca ginul olandez și doldora de bancuri de pești.

– Aici a purtat bunicul meu, Frankie Courtney, ultima bătălie cu olandezii. Aici l-au luat prizonier, apoi l-au dus la

Capul Bunei Speranţe ca să moară spânzurat, îi spuse Tom lui Sarah. Pe ce-am mai sfânt, strămoşii ăştia ai mei au fost nişte bătrâni afurisiţi şi aprigi, zise el cu mândrie.

Sarah îi zâmbi.

– Vrei să spui că eşti un laş şi un prăpădit pe lângă ei? Apoi îşi feri ochii de soare şi privi către dealurile care se înălţau mai sus de lagună. Aceea e celebra ta piatră de poştă?

La jumătatea dealului se vedea un bolovan cenuşiu şi proeminent de mărimea unei căpiţe de fân, pe care fusese pictat cu vopsea roşie un P mare şi înclinat, astfel încât să poată fi observat de pe orice navă ancorată în lagună.

– Oh, du-mă la mal de îndată! Sunt sigură că acolo ne aşteaptă o scrisoare de la Jim.

Tom era convins că speranţele ei erau sortite dezamăgirii, dar vâsli la mal cu barca mai mare. Sarah sări prima peste margine, iar apa îi ajunse până la coapse, udându-i fustele. Tom ţinea cu greu pasul cu ea. Ridicându-şi hainele îmbibate de apă până la genunchi, Sarah alerga în sus pe deal.

– Uite! strigă ea. Cineva a pus un morman de pietre în vârf. Cu siguranţă e un semn că e o scrisoare pentru noi.

Cineva săpase o groapă în spatele bolovanului, iar intrarea era blocată de mai multe pietre mici. Ea le dădu deoparte şi găsi înăuntru un pachet voluminos. Era cusut într-o foaie veche de cort, sigilată cu smoală.

– Ştiam eu! Oh, da, ştiam, spuse Sarah cu voce cântată, trăgând pachetul din ascunzătoare.

Dar când citi inscripţia, se întristă. Fără vreo altă vorbă, îi întinse pachetul lui Tom şi coborî dealul.

Tom citi inscripţia: era scrisă grosolan şi cu greşeli de gramatică şi de ortografie. „Salutare, suflet onezt şi vretnic ce afli misifa asta. Ia-o cu tine la Londra şi dăi-o lui Nicolas Whatt Esquire pe strada Wacker 51, aproape de Dogul East Hindia. Şi-o să-ţi dia o ghinee pentru ea. Nu dezchide pachetu'! Să nu mă-nşeli! De nu, să-ţi putrezească boaşele şi ai naibii să-ţi fie ochii! Să nu ţi se mai scoale piticu', calic uitat de Dumnezeu!" Mesajul era semnat astfel: „Căpitan Noah Calder la bordul

bricului *Larkspur,* în drum spre Bombay, 21 mai în anul Domnului nostru Izus 1731".

– Cuvinte bine alese şi sentimente frumos exprimate. Tom zâmbi şi puse pachetul la loc în ascunzătoare, apoi îl acoperi cu pietre. Eu nu mă duc spre vechea cetate a Londrei, aşa că nu o să risc consecinţele cumplite ale eşecului. Trebuie să aştepte un suflet mai viteaz care merge în direcţia aceea.

Coborî dealul şi, la jumătatea drumului spre plajă, o găsi pe Sarah stând deznădăjduită pe o piatră. Se întoarse cu spatele când se aşeză lângă ea şi încercă să-şi stăpânească suspinele. El îi cuprinse faţa cu mâinile lui mari şi o întoarse uşor spre el.

– Nu, nu, iubita mea! Nu trebuie să te superi aşa. Jim al nostru e în siguranţă.

– Oh, Tom, eram atât de sigură că e scrisoarea lui pentru noi, şi nu a unui marinar mocofan.

– Era foarte puţin probabil să ajungă aici. Cu siguranţă se duce mai departe în nord. Cred că a pornit spre Golful Crăciunului. O să-l găsim acolo împreună cu micuţa Louisa. Ascultă la mine! Nimic rău nu i se poate întâmpla lui Jim. E un Courtney, are trei metri, e făcut din fontă şi e acoperit cu piele de elefant.

Ea râse printre lacrimi.

– Tom, caraghiosule, ar trebui să fii pe scenă!

– Nici jupânul Garrick nu şi-ar permite să mă plătească, râse el. Hai să mergem, fata mea scumpă! Nu ne ajută la nimic să jelim şi avem multă treabă dacă intenţionăm să dormim la mal în noaptea asta.

Se întoarseră pe plajă şi-i găsiră pe Dorian şi pe marinarii din echipajul de pe *Darul* coborâţi deja la mal. Mansur descărca butoaiele cu apă în barca mare. Avea să le reumple cu apă proaspătă din pârâul care curgea în capătul de sus al lagunei. Dorian şi oamenii lui înălţau adăposturi la marginea pădurii, împletind cadre din puieţi. Apoi le acopereau cu stuf nou, abia tăiat de pe marginea apei. Mirosul sevei dulci înmiresma aerul.

După săptămânile chinuitoare petrecute pe mare pe vreme rea, femeile aveau nevoie de încăperi confortabile pe uscat în

care să se recupereze. Trecuse mai bine de un an de când fraţii vizitaseră laguna, cu ocazia ultimei expediţii pe coastă. Colibele construite de ei fuseseră arse din temelii când plecaseră, pentru că ar fi fost deja infestate de scorpioni, viespi şi alte insecte târâtoare neplăcute.

Printre femei se stârni oarecare zarvă când se auzi o serie de focuri de muschetă bubuind din capătul de sus al lagunei, dar Dorian le linişti de îndată:

– I-am zis lui Mansur să ne facă rost de carne proaspătă. Probabil a găsit vânat.

Când Mansur se întoarse cu butoaiele pline cu apă, aduse cu el şi leşul unui bivol crescut doar pe jumătate. În ciuda vârstei fragede, avea pieptul ca al unui taur, suficient cât să-i hrănească pe toţi vreme de câteva săptămâni după ce era sărat şi afumat. Apoi se întoarse şi cealaltă barcă de la marginea canalului, unde Tom trimisese cinci membri ai echipajului pentru a prinde peşte. În coşurile din mijlocul bărcii erau movile argintii şi strălucitoare, încă tremurând şi zvâcnind.

Sarah şi Yasmini se apucară de treabă de îndată împreună cu servitorii şi pregătiră un ospăţ pe cinste cu ocazia sosirii lor. Mâncară sub întinderea de stele, în timp ce scânteile se ridicau din foc spre cerul întunecat ca un torent. După ce se săturară, Tom trimise după Batula şi Kumrah. Aceştia veniră la mal de pe navele ancorate şi-şi ocupară locul, stând cu picioarele încrucişate pe covoraşele pentru rugăciune, în cercul din jurul focului.

– Vă cer iertare pentru orice lipsă de respect, îi întâmpină Tom. Ar fi trebuit să auzim mai înainte veştile pe care le aduceţi. Cu toate acestea, din pricina nevoii de a părăsi în grabă Capul Bunei Speranţe şi a furtunii care ne-a împresurat de atunci, nu am avut ocazia potrivită.

– E aşa cum spui, *efendi*, răspunse căpitanul mai vârstnic, Batula. Suntem oamenii tăi şi nu e vorba de lipsă de respect.

Servitorii aduseră cafea fierbinte în ibrice din alamă, iar Dorian şi arabii îşi aprinseră narghilelele. Apa din boluri bolborosea la fiecare fum de tutun turcesc parfumat pe care îl trăgeau.

Mai întâi discutară despre comerț și despre mărfurile pe care căpitanii le adunaseră la ultima lor călătorie de-a lungul coastei. Fiind arabi, puteau călători acolo unde nicio navă de creștini nu avea voie să treacă. Trecuseră chiar și de strâmtoarea Hormuz din Marea Roșie, ajungând până la sfânta Medina, cetatea luminoasă a Profetului.

Pe drumul de întoarcere se despărțiseră, Kumrah și *Fata* luând-o spre est, ca să poată opri în porturile imperiului mogulilor, unde el se târguise cu negustorii de diamante din minele Kollur și cumpărase baloți de covoare de mătase din bazarurile din Bombay și Delhi. Între timp, Batula navigase pe lângă coasta Coromandel și încărcase nava cu ceai și mirodenii. Cele două nave se întâlniseră iar în portul Trincomalee din Ceylon. Acolo se aprovizionaseră cu șofran, cuișoare, boabe de cafea și pachete alese cu safire albastre. Apoi reveniseră împreună la Capul Bunei Speranțe, în ancorajul din dreptul plajei de la High Weald.

Batula recită din memorie cantitățile din fiecare marfă cumpărată, prețurile pe care le plătise și starea în care se aflau diverse piețe pe care le vizitase.

Tom și Dorian le adresară nenumărate întrebări detaliate, iar Mansur notă totul în jurnalul CCFC. Informațiile erau esențiale pentru prosperitatea lor: orice schimbare în starea piețelor și a mărfurilor oferite putea să aducă un mare profit sau un dezastru și mai mare pentru afacerea lor.

– Cele mai mari profituri se obțin și acum din comerțul cu sclavi, rezumă Kumrah cu delicatețe și niciunul din căpitani nu se putu uita în ochii lui Tom după această afirmație.

Știau părerea lui despre acest lucru pe care îl numea „o ticăloșie în ochii oamenilor și ai lui Dumnezeu".

După cum era de așteptat, Tom se răți la Kumrah:

– Singura bucată de carne de om pe care o s-o vând vreodată o să fie fundul tău păros, pe care i-l voi da primului om care-mi oferă cinci rupii pe el.

– *Efendi!* strigă Kumrah cu o expresie tragică pe față, un amestec neobișnuit de căință și de sensibilitate rănită. Mai

degrabă mi-aș rade barba și m-aș ospăta cu carne de porc decât să cumpăr un suflet de om de pe o platformă cu sclavi.

Pe când Tom era pe cale să-i amintească faptul că aceasta fusese principala lui ocupație înainte să intre în slujba fraților Courtney, Dorian, făcând-o pe împăciuitorul, interveni cu delicatețe:

– Tânjesc după vești despre vechea mea casă. Spuneți-mi ce ați aflat despre Oman și Muscat, Lamu și Zanzibar.

– Știam că o să ne întrebi, așa că am păstrat vestea aceasta la sfârșit. În ținuturile acelea s-au petrecut lucruri importante, al-Salil.

Se întoarseră înflăcărați spre Dorian, bucuroși că-i scăpase de mânia lui Tom.

– Dragi căpitani, spuneți-ne ce ați aflat, se rugă Yasmini.

Până atunci, stătuse în spatele soțului ei și păstrase tăcerea, așa cum îi stătea bine unei soții musulmane îndatoritoare. Acum însă, nu se mai putea abține, pentru că vorbeau despre patria și familia ei. Deși ea și Dorian fugiseră de pe coasta Zanzibarului în urmă cu aproape douăzeci de ani, gândurile i se întorceau deseori acolo, iar inima ei tânjea după anii pierduți ai copilăriei.

Într-adevăr, nu toate amintirile ei erau fericite. Avusese momente de singurătate în izolarea din haremul femeilor, deși se născuse prințesă, fiică a sultanului Abd Muhammad al-Malik, califul din Muscat. Tatăl ei avusese peste cincizeci de soții. Nu se arătase interesat decât de fiii lui și nu-și bătuse capul vreodată să țină socoteala fiicelor. Știa că el abia conștientiza existența ei și nu-și amintea să-i fi adresat vreodată un cuvânt, o mângâiere sau o privire blândă. De fapt, nu dăduse ochii cu el decât la ceremoniile oficiale sau atunci când le vizita pe femeile din harem. Iar cu acele ocazii îl văzuse doar de la distanță și se cutremurase, acoperindu-și fața, înspăimântată de măreția și de prezența sa divină. Chiar și așa, jelise și postise toate cele patruzeci de zile și de nopți rânduite de Profet când aflase de moartea lui în sălbăticia africană unde fugise cu Dorian.

Mama lui Yasmini murise când ea era abia născută și nu-și amintea nimic despre ea. Când crescuse, aflase că de la ea

moştenise şuviţa de păr argintiu din părul ei des şi negru ca noaptea. Yasmini îşi petrecuse toată copilăria în haremul de pe insula Lamu. Singura dragoste de mamă pe care o simţise din plin fusese cea a lui Tahi, bătrâna sclavă care îi îngrijise pe ea şi pe Dorian.

La început, Dorian, fiul adoptiv al propriului ei tată, trăise alături de ea în harem. Asta se întâmplase înainte să ajungă la pubertate şi să treacă prin chinul cuţitului de circumcizie. Fiind fratele ei mai mare, deşi era adoptat, el o proteja, deseori cu pumnii şi cu picioarele, de răutatea fraţilor ei de sânge. Principalul ei torţionar era Zayn al-Din. Când Dorian îi sărise în apărare, şi-l făcuse duşman de moarte; ranchiuna avea să persiste tot restul vieţii lor. Yasmini îşi amintea şi acum în cel mai mic detaliu cumplita confruntare dintre cei doi.

Dorian şi Zayn erau pe atunci la o distanţă de câteva luni de intrarea la pubertate, iar plecarea lor din harem şi intrarea în rândul bărbaţilor şi în serviciul militar se conturau ameninţător pentru ei. În ziua aceea, Yasmini se juca singură pe terasa mormântului bătrânului sfânt, în capătul grădinilor haremului. Era unul dintre locurile ei tainice, unde se ascundea de abuzurile fraţilor ei şi unde visa cu ochii deschişi, jucând jocuri fanteziste. Lângă Yasmini era maimuţica ei, Jinni. Zayn al-Din şi Abubaker, fraţii ei vitregi, o găsiseră acolo.

Rotofei, viclean şi rău, Zayn era cel mai viteaz atunci când îl avea alături pe unul dintre linguşitorii lui. Smulsese maimuţica din mâna lui Yasmini şi-o aruncase în cisterna cu apă de ploaie. Deşi Yasmini ţipase din toţi rărunchii şi sărise în spatele lui, cărându-i pumni în cap şi încercând să-i sfâşie pielea cu unghiile, el o ignorase şi încercase să o înece pe Jinni, scufundând capul animalului de câte ori acesta ieşea la suprafaţă.

Atras de ţipetele lui Yasmini, Dorian alergase pe scara din grădină. Înţelesese dintr-o privire ce se întâmpla şi se aruncase asupra celor doi băieţi mai mari. Înainte de a fi prins de arabi, Tom îl învăţase pe Dorian arta boxului, dar Zayn şi Abubaker nu intraseră niciodată în contact cu loviturile date cu pumnii strânşi. Abubaker fugise speriat de atacul îngrozitor, dar din

nasul rupt al lui Zayn țâșnise o ploaie de picături sângerii după primul pumn, în timp ce al doilea îl făcuse să se rostogolească pe scara abruptă. Când aterizase pe pământ, unul dintre oasele de la picior îi plesnise. Osul se fixase apoi greșit și Zayn rămăsese cu un șchiopătat pentru tot restul vieții sale.

În anii care urmaseră, după ce lăsase în urmă copilăria și haremul, Dorian devenise prinț în toată regula și un războinic vestit. Yasmini însă fusese obligată să rămână în urmă la mila lui Kush, eunucul-șef. Chiar și după atâția ani, cruzimea lui monstruoasă îi era încă vie în amintire. Yasmini se transformase într-o femeie frumoasă, în timp ce Dorian se luptase cu dușmanii tatălui său în deșerturile arabe, departe, în nord. Revenise în cele din urmă în plină glorie la Lamu, dar aproape uitase de sora lui adoptivă și iubita lui din copilărie. Tahi, bătrâna lui doică sclavă, venise la el la palat și-i amintise că Yasmini se chinuia încă în harem.

Cu Tahi în rol de intermediar, puseseră la cale o întâlnire periculoasă. Când deveniseră iubiți, comiseseră un păcat dublu, de consecințele căruia nici măcar statutul important al lui Dorian nu-i putea proteja. Erau frate și soră adoptivi și, în ochii Domnului, ai califului și ai consiliului hogilor, uniunea lor era una depravată și incestuoasă.

Kush le descoperise secretul și pregătise pentru Yasmini o pedeapsă atât de crudă, încât ea încă se înfiora când se gândea la asta – dar Dorian intervenise la timp și o salvase. Îl omorâse pe Kush și-l îngropase în mormântul pe care eunucul îl săpase pentru Yasmini. Pe urmă, Dorian o deghizase în băiat și o scosese din harem. Fugiseră împreună din Lamu.

Mulți ani mai târziu, după ce tatăl lui, Abd Muhammad al-Malik, murise otrăvit, Zayn – care încă șchiopăta din cauza rănii provocate de Dorian – urcase pe Tronul Elefantului din Oman. Una dintre primele lui directive de calif fusese trimiterea lui Abubaker ca să-i găsească și să-i prindă pe Dorian și pe Yasmini. Când Abubaker îi găsise, avusese loc o luptă cumplită și Dorian reușise să-l omoare. Yasmini și Dorian scăpaseră din nou de răzbunarea lui Zayn și îl regăsiseră pe Tom. Cu toate

acestea, Zayn al-Din se afla și azi pe măreţul Tron al Elefantului și era califul Omanului. Știau că nu erau la adăpost de ura lui.

Acum, stând lângă foc pe ţărmul acela sălbatic, Yasmini întinse mâna să-l atingă pe Dorian. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el îi luă mâna și i-o strânse cu putere. Ea simţi curajul și tăria pe care i le transmitea, precum suflul cald al unui *kusi*, vântul care bătea dinspre Oceanul Indian.

– Povestiţi! le porunci Dorian căpitanilor. Spuneţi-mi aceste veşti importante din Muscat. Aţi auzit ceva de califul Zayn al-Din?

– Toate veştile sunt despre Zayn al-Din. Allah ne e martor că nu mai este calif în Muscat.

– Ce-aţi spus? Dorian dădu să se ridice. A murit Zayn, în sfârşit?

– Nu, prinţul meu. Un *șeitan* e greu de ucis. Zayn al-Din încă trăieşte.

– Atunci, unde e? Trebuie să aflăm tot despre povestea asta.

– Iartă-mă, *efendi!* Batula făcu un gest de profund respect, atingându-și buzele și inima. Există cineva printre noi care ştie totul mult mai bine decât mine. Vine din cercul lui Zayn al-Din și a fost unul dintre miniştrii și consilierii lui de încredere.

– Atunci, nu e prietenul meu. Stăpânul lui a încercat de multe ori să ne omoare pe mine și pe soţia mea. Zayn a fost cel care ne-a împins în exil. E dușmanul meu de moarte și a jurat să păstreze vrajba între noi.

– Știu asta prea bine, stăpâne, răspunse Batula, pentru că am fost alături de tine din ziua fericită în care omul care era pe atunci calif, sfântul tău tată adoptiv al-Malik, m-a făcut purtătorul tău de lance. Uiţi că am fost lângă tine când l-ai prins pe Zayn al-Din în bătălia din Muscat și l-ai legat în spatele cămilei, târându-l ca pe un trădător ca să înfrunte mânia și judecata lui al-Malik?

– Asta nu voi uita niciodată, aşa cum nu voi uita credinţa și ajutorul tău de-a lungul anilor, zise Dorian întristându-se. Păcat că mânia tatălui meu a fost de scurtă durată și că dreptatea lui a fost prea tare domolită de milă. Pentru că l-a iertat pe Zayn al-Din și l-a primit din nou lângă el.

– În numele sfânt al lui Dumnezeu! Mânia lui Batula o egala pe aceea a stăpânului său. Tatăl tău a murit din pricina milei arătate. Mâna efeminată a lui Zayn a fost cea care i-a dus la buze cupa otrăvită.

– Și fundul gras al lui Zayn a fost cel care s-a așezat pe Tronul Elefantului când tata a murit. Trăsăturile frumoase ale lui Dorian se schimonosiră într-o expresie feroce. Și acum îmi ceri să primesc în tabără un slujitor și un ministru al acestui monstru?

– Nu chiar, Înălțimea Ta. Am spus că omul acesta a fost cândva consilier și ministru pentru Zayn al-Din. Dar nu mai e. Ca toți cei care-l cunosc bine, s-a săturat de cruzimea monstruoasă a lui Zayn al-Din. L-a privit pe Zayn sfâșiind în bucăți inima poporului. A privit neajutorat în timp ce Zayn își hrănea rechinii cu carnea oamenilor buni și nobili, până când au ajuns prea umflați ca să mai poată înota. A încercat să protesteze când Zayn s-a vândut pe-un blid de linte Înaltei Porți, tiranilor turci de la Constantinopol. În cele din urmă, a fost unul dintre principalii complotiști împotriva lui Zayn care au reușit să-l alunge de pe tron și să-l scoată pe porțile Muscatului.

– Zayn a fost răsturnat? Dorian se uită uluit la Batula. A fost calif vreme de douăzeci de ani. Credeam că va rămâne la putere până va muri de bătrânețe.

– Oamenii de o mare răutate posedă nu doar sălbăticia lupului, ci și instinctul de supraviețuire al fiarei. Omul acesta, Kadem al-Jurf, o să-ți spună restul poveștii dacă îi îngădui.

Dorian se uită la Tom, care urmărea fiecare cuvânt cu mare interes.

– Ce părere ai, frate?

– Să auzim ce are de spus, zise Tom.

Kadem al-Jurf aștepta probabil chemarea lor, pentru că apăru în câteva minute din tabăra echipajului de la marginea pădurii. Cu toții își dădură seama că-l văzuseră deseori în timpul călătoriei furtunoase de la Capul Bunei Speranțe. Deși nu-i știau numele, aflaseră că era cel mai nou copist și comisar de bord angajat de Batula.

– Kadem al-Jurf? îl întâmpină Dorian. Eşti oaspete în tabăra mea. Te afli sub protecţia mea.

– Bunăvoinţa ta îmi luminează viaţa la fel ca răsăritul soarelui, prinţ al-Salil ibn al-Malik. Kadem se prosternă în faţa lui Dorian şi adăugă: Fie ca pacea lui Dumnezeu şi dragostea ultimului Său Profet adevărat să te urmeze în toate zilele îndelungatei şi strălucitei tale vieţi.

– Au trecut mulţi ani de când mi s-a adresat cineva ultima oară cu acest titlu. Dorian încuviinţă din cap mulţumit. Ridică-te, Kadem, şi ia loc în sfatul nostru.

Kadem se aşeză lângă Batula, chezaşul lui. Servitorii îi aduseră cafea într-o ceaşcă din argint şi Batula îi dădu muştiucul de fildeş al pipei lui. Atât Dorian, cât şi Tom îl studiară cu atenţie pe nou-venit în timp ce se bucura de aceste gesturi de ospitalitate şi îngăduinţă.

Kadem al-Jurf era tânăr – doar cu câţiva ani mai în vârstă decât Mansur – şi avea o faţă nobilă. Trăsăturile lui îi aminteau lui Dorian de propriul său tată adoptiv. Bineînţeles, nu era imposibil să fi fost şi el un bastard regal. Califul fusese un bărbat adevărat şi cu sământă rodnică. Arase şi însămânţase oriunde îi fusese terenul pe plac.

Dorian zâmbi şters, apoi alungă ideea şi se uită din nou la Kadem cu toată atenţia. Avea pielea lemnului de tec şlefuit. Fruntea lui era înaltă şi lată, iar ochii limpezi, întunecaţi şi pătrunzători. Îi întorcea privirea lui Dorian cu calm şi, în ciuda declaraţiilor lui de credinţă şi de respect, lui Dorian i se părea că recunoaşte în privirea lui strălucirea îngrijorătoare a fanaticului. „E un om care trăieşte numai după Cuvântul lui Allah, îşi zise el. Nu pune mare preţ pe lege şi pe părerile oamenilor." Ştia foarte bine cât de periculoşi puteau fi aceşti oameni. În timp ce se gândea la următoarea întrebare, se uită la mâinile lui Kadem. Avea bătături distinctive pe degete şi în palma dreaptă. Le recunoscu drept semnele războinicului, jupuitura arcului şi a mânerului de sabie. Se uită din nou la umerii şi la braţele lui şi se gândi că muşchii aceia nu s-ar fi putut împlini astfel decât în orele lungi de exerciţiu cu arcul şi sabia. Dorian nu-şi lăsă gândurile să i se citească în ochi, ci întrebă pe un ton serios:

– Ai fost în slujba califului Zayn al-Din?

– Din copilărie, stăpâne. Eram orfan şi el m-a luat sub aripa lui.

– Ai făcut un jurământ de sânge să-i fii credincios, insistă Dorian. Pentru prima dată, privirea dreaptă a lui Kadem păru să şovăie puţin. Nu răspunse. Dar ţi-ai încălcat jurământul, continuă Dorian. Batula spune că nu mai eşti omul califului. E adevărat?

– Înălţimea Ta, am făcut acel jurământ acum aproape doisprezece ani, în ziua în care am fost circumcis. Pe vremea aceea, eram bărbat doar cu numele, dar în realitate eram doar un copil străin de adevăr.

– Acum văd că ai devenit bărbat.

Dorian continuă să-l măsoare. Se presupunea că era copist, un om al hârtiei şi al cernelurilor, dar înfăţişarea lui nu vădea asta. Exista o ferocitate latentă în el, ca la un şoim aciuat. Îi stârnise curiozitatea lui Dorian.

– Dar, Kadem al-Jurf, asta te eliberează de jurământul de sânge de credinţă? continuă el.

– Stăpâne, cred că această credinţă e un pumnal cu două tăişuri. Cel care îl acceptă are o responsabilitate faţă de cel care i-l oferă. Dacă îşi neglijează datoria şi responsabilitatea, atunci datoria se anulează.

– Sunt înţelesuri înşelătoare, Kadem. Le găsesc prea încurcate ca să le pătrund. Pentru mine, un jurământ e un jurământ.

– Stăpânul meu mă judecă?

Vocea lui Kadem era mătăsoasă, dar ochii îi erau reci ca obsidianul.

– Nu, Kadem al-Jurf. Las judecata şi acuzarea în seama Domnului.

– *Bismallah!* intonă Kadem, iar Batula şi Kumrah se aprinseră.

– Nu există alt Dumnezeu în afară de Allah, zise Batula.

– Înţelepciunea lui Dumnezeu întrece orice înţelegere, spuse Kumrah.

Kadem şopti:

– Dar eu știu că Zayn al-Din e dușmanul tău de moarte. De asta vin la tine, al-Salil.

– Da, Zayn e fratele meu adoptiv și dușmanul meu. Cu mulți ani în urmă, a jurat să mă omoare. De multe ori de atunci am simțit în viață influența lui otrăvitoare, răspunse Dorian.

– L-am auzit spunându-le curtenilor că ție ți se datorează piciorul lui beteag, spuse Kadem.

– Mi se datorează și multe alte lucruri, zâmbi Dorian. Am avut marea plăcere de a-i trece o funie pe după gât și de a-l târî în fața tatălui nostru ca să înfrunte mânia califului.

– Posteritatea și Zayn al-Din își amintesc foarte bine această întâmplare, încuviință Kadem. Este unul dintre motivele pentru care am ales să venim la tine.

– Înainte erai doar tu, acum sunteți mai mulți?

– Sunt și alții care au încălcat jurământul de credință față de Zayn al-Din. Venim către tine pentru că ești ultimul urmaș al lui Abd Muhammad al-Malik.

– Cum se poate una ca asta? întrebă Dorian, înfuriindu-se brusc. Tatăl meu a avut nenumărate soții care i-au născut fii, iar ei au avut la rândul lor fii și nepoți. Sămânța tatălui meu a fost roditoare.

– Nu mai este așa. Zayn a cules toate fructele tatălui tău. În prima zi a Ramadanului a fost un asemenea măcel, încât a umplut de rușine Fața Domnului și a șocat tot Islamul. Două sute de frați și de nepoți ai tăi au fost aduși de secerătorii lui Zayn al-Din. Au murit otrăviți, unealta acelui laș, sau uciși de oțel, de frânghie și de apă. Sângele lor a îmbibat nisipul deșertului și a înroșit apa mării. Orice om care avea o legătură de sânge cu Tronul Elefantului din Muscat a pierit în luna aceea sfântă. Crima s-a amestecat de zece mii de ori cu sacrilegiul.

Dorian se uită la el îngrozit, nevenindu-i să creadă, iar Yasmini își înghiți suspinele: frații și rudele ei fuseseră cu siguranță printre morți. Dorian lăsă deoparte propriul șoc ca să o liniștească. Îi mângâie șuvița argintie care lucea ca o diademă în pletele-i negre și-i șopti încetișor. După aceea se întoarse din nou la Kadem.

– Cumplite și amare veşti, zise el. Cu mare greutate poate mintea să cuprindă un rău atât de mare.

– Stăpâne, nici noi nu am putut înţelege un rău atât de monstruos. De asta ne-am renegat jurămintele şi ne-am ridicat împotriva lui Zayn al-Din.

– A avut loc o răscoală?

Deşi Batula îl avertizase deja în privinţa aceasta, Dorian voia să i-o confirme însuşi Kadem: totul părea dus prea departe.

– S-a dat o luptă între zidurile oraşului timp de mai multe zile. Zayn al-Din şi partizanii lui au fost împinşi în temniţa fortului. Credeam că vor pieri acolo, dar, din păcate, exista un tunel secret care ducea în vechiul port. Zayn a scăpat pe acolo şi navele lui l-au purtat departe.

– Încotro a fugit? întrebă Dorian.

– S-a întors în locul lui de baştină, pe insula Lamu. Cu ajutorul portughezilor şi al trepăduşilor de la Compania Engleză a Indiilor de Est din Zanzibar, a pus stăpânire pe fortul mare şi pe toate domeniile şi bunurile omaneze din lungul Coastei Febrei. Sub ameninţarea armelor englezeşti, forţele din acele locuri i-au rămas credincioase şi au rezistat eforturilor noastre de a alunga tiranul.

– În numele Domnului, tu şi junta ta din Muscat vă pregătiţi probabil flota ca să exploataţi toate acestea şi să-l atacaţi pe Zayn în Zanzibar şi în Lamu, n-am dreptate? întrebă Dorian.

– Prinţul şi stăpânul meu, ai noştri sunt foarte împărţiţi. În fruntea juntei noastre nu există un succesor de sânge regal. Astfel, ne lipseşte sprijinul loial al naţiunii omaneze. Triburile din deşert mai cu seamă ezită să se declare împotriva lui Zayn şi să se unească sub stindardul nostru.

Expresia lui Dorian deveni împietrită şi distantă, dându-şi seama încotro bătea Kadem.

– Fără un lider, cauza noastră slăbeşte şi e mai divizată cu fiecare zi, în timp ce Zayn îşi recapătă statutul şi puterea. El stăpâneşte coasta Zanzibarului. Am aflat că a trimis emisari la Marele Mogul, Împăratul Suprem din Delhi, şi la Înalta Poartă din Constantinopol. Vechii lui aliaţi se strâng ca să-l susţină.

În curând, tot Islamul și creștinătatea se vor uni împotriva noastră. Victoria se va pierde între firele de nisip ca după retragerea potopului.

– Ce vrei de la mine, Kadem al-Jurf? întrebă Dorian încet.

– Avem nevoie de un lider cu drept de sânge la Tronul Elefantului, răspunse Kadem. Avem nevoie de un războinic încercat în luptă care a condus triburile deșertice în bătălie: Saar, Dahm și Karab, Bait Kathir și Awamir, dar mai ales pe Harasis, care stăpânesc câmpiile din Muscat. Fără acestea, nu putem obține o victorie deplină.

Dorian rămase tăcut, dar inima îi bătea mai repede de când Kadem începuse să recite acele nume cunoscute. Vedea cu ochii minții formațiile de luptă, sclipirea oțelului prin norii de praf și stindardele desfășurate. Auzea strigătele de război ale călăreților: „*Allah Akbar!* Dumnezeu e mare!" și mugetul cămilelor care alergau prin nisipurile din Oman.

Yasmini îi simțea brațul tremurând în palma ei și o cuprinse frica. „În adâncul sufletului, credeam că zilele întunecate au trecut pentru totdeauna, își zise ea, că nu voi mai auzi vreodată sunetul tobelor de război. Speram ca soțul meu să stea mereu lângă mine și să nu mai plece vreodată la război."

Adunarea era tăcută; fiecare rămăsese pe gânduri. Kadem îl fixa pe Dorian cu ochii sticlind obsesiv.

Dorian se scutură, revenind în prezent.

– Știi sigur că aceste lucruri sunt adevărate? întrebă el. Sau sunt doar visuri născute din dorință?

Kadem răspunse direct, fără să coboare ochii:

– Ne-am sfătuit cu șeicii din deșert. Ei, care sunt deseori divizați, vorbesc acum într-un singur glas. Și spun așa: Al-Salil trebuie să-și ocupe locul în fruntea armatelor noastre și îl vom urma oriunde ne va duce.

Dorian se ridică brusc și părăsi cercul din jurul focului de tabără. Nimeni nu se duse după el: nici Tom, nici Yasmini. Începu să se plimbe pe marginea apei, o siluetă romantică în veșmântul său, înalt și lucind în lumina lunii.

Tom și Sarah vorbeau în șoaptă, dar ceilalți rămaseră tăcuți.

– Nu trebuie să-l laşi să plece, îi zise Sarah lui Tom încetişor, de dragul lui Yasmini şi al nostru. L-ai mai pierdut o dată. Nu poţi să-l laşi din nou să plece.

– Şi totuşi, nu pot să-l opresc. Asta e între Dorian şi Dumnezeul lui.

Batula puse tutun proaspăt în vasul narghilelei, iar acesta aproape se mistui în cenuşă până când Dorian se întoarse lângă foc. Se aşeză cu picioarele încrucişate, cu coatele pe genunchi şi cu bărbia sprijinită în palme, privind fix în flăcări.

– Stăpâne, şopti Kadem, dă-mi răspunsul tău. Alizeul bate în favoarea noastră şi, dacă plecăm de îndată, poţi urca pe Tronul Elefanţilor din Muscat la începutul Sărbătorii Luminilor. Nu există zi mai propice decât aceasta ca să devii calif.

Dorian rămase tăcut, iar Kadem vorbi mai departe – nu avea un ton linguşitor, ci unul puternic şi sigur în privinţa scopului său:

– Înălţimea Ta, dacă te întorci la Muscat, hogii vor declara *jihad*, războiul sfânt împotriva tiranului. Dumnezeu şi tot Omanul te vor sprijini. Nu poţi întoarce spatele destinului.

Dorian ridică încet capul. Yasmini trase aer adânc şi-l ţinu în piept, înfigând unghiile în muşchii tari ai antebraţului său.

– Kadem al-Jurf, răspunse Dorian, e o decizie grea. Nu pot să o iau de unul singur. Trebuie să mă rog pentru îndrumare.

Kadem se aplecă în faţă, prosternându-se în nisip dinaintea lui Dorian. Avea braţele întinse larg.

– Dumnezeu e mare! zise el. Nu poate exista nicio victorie fără bunăvoinţa Lui. Voi aştepta răspunsul tău.

– Ţi-l voi da mâine-seară, în acelaşi loc şi la aceeaşi oră.

Yasmini răsuflă foarte încet. Ştia că era doar o amânare, nu o graţiere.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Tom şi Sarah urcară în vârful stâncilor cenuşii care păzeau intrarea în lagună şi găsiră un ungher ferit de vânt, dar scăldat în lumina soarelui.

Oceanul Indian se întindea mai jos de ei, crestat de brazde înspumate. O pasăre de mare se folosea de vânt ca să plutească

asemenea unui zmeu pe apele verzi. Deodată, strânse aripile și plonjă din înalt, izbind suprafața cu o plescăitură mică și ridicându-se aproape în aceeași clipă cu un pește argintiu care i se zvârcolea în cioc. Pe stâncile de sus, unde se aflau ei, damanii stăteau la soare, ghemotoace de blană cafenie ca a iepurilor care-i fixau cu ochi enormi și curioși.

– Vreau să am o discuție serioasă cu tine, spuse Sarah.

Tom se întoarse pe spate și-și duse mâinile sub cap, zâmbindu-i.

– Ce prost sunt, credeam că m-ai adus aici ca să-ți faci de cap cu mine, să-mi răvășești carnea fragilă.

– Tom Courtney, n-ai de gând să fii serios?

– Ba da, fătucă, o să fiu și-ți mulțumesc de invitație.

Întinse mâna după ea, dar ea i-o plesni.

– Te avertizez că o să țip.

– O să încetez, cel puțin deocamdată. Despre ce voiai să vorbești cu mine?

– Despre Dorry și Yassie.

– De ce nu mă miră prea tare?

– Yassie e sigură că o să plece la Muscat ca să primească oferta de a urca pe tron.

– Sunt sigur că nu i-ar displăcea ideea de-a fi regină. Ce femeie ar respinge-o?

– O să-i distrugă viața. Mi-a explicat tot. Nici nu-ți imaginezi intrigile și conspirațiile de la o curte orientală.

– Nu pot? zise el ridicând o sprânceană. Am trăit douăzeci de ani cu tine, inima mea, și asta m-a antrenat destul.

Ea vorbi mai departe, de parcă el nici nu ar fi intervenit:

– Tu ești fratele mai mare. Trebuie să-i interzici să plece. Tronul Elefantului e un dar otrăvit, care o să ne distrugă și pe noi.

– Sarah Courtney, doar nu-ți imaginezi că o să-i interzic ceva lui Dorian! E o decizie pe care doar el poate să o ia.

– O să-l pierzi din nou, Tom. Nu-ți amintești cum a fost când a fost vândut ca sclav? Când ai crezut că este mort și ai simțit că o parte din tine a murit odată cu el?

– Îmi amintesc foarte bine. Dar aici nu e vorba nici de sclavie, nici de moarte. E o coroană și e putere nelimitată.

– Cred că începe să-ţi placă faptul că o să plece, îl acuză ea.

Tom se ridică repede.

– Nu, femeie! E sânge din sângele meu. Nu vreau decât ce-i mai bun pentru el.

– Şi crezi că lucrul acesta e cel mai bun pentru el?

– E viaţa lui, e destinul pentru care a fost crescut. A devenit negustor alături de mine, dar am ştiut întotdeauna că nu a pus suflet cu adevărat în afacerea noastră. Pentru mine e vorba de carne şi vin, dar Dorry tânjeşte după mai mult decât avem noi aici. Nu l-ai auzit vorbind de tatăl lui adoptiv şi de zilele în care comanda armata din Oman? Nu vezi câteodată regretul şi dorul din ochii lui?

– Tom, tu cauţi semne care nu-s acolo, protestă Sarah.

– Mă cunoşti bine, dragostea mea. Se opri, apoi continuă: E în firea mea să îi domin pe cei din jurul meu. Chiar şi pe tine.

Ea râse vesel.

– De încercat, încerci, asta aşa e.

– Încerc şi cu Dorry, dar cu el îmi iese mai bine decât cu tine. El e fratele meu mai mic şi e îndatoritor – şi, în toţi anii ăştia, aşa l-am şi tratat. Poate chemarea asta în Muscat e ceea ce a aşteptat până acum.

– O să-l pierzi din nou, repetă ea.

– Nu, doar că o să fie puţină apă între noi, dar eu am o navă rapidă. Se întinse din nou pe iarbă şi-şi trase pălăria pe ochi ca să se apere de soare. Şi-apoi, nu o să fie rău pentru negoţ să am un frate care le poate da navelor mele autorizaţie de comerţ în toate porturile interzise din Orient.

– Tom Courtney, eşti un monstru mercenar. Te urăsc cu adevărat.

Sări la el şi-i lovi pieptul cu pumnii strânşi. El o rostogoli cu uşurinţă pe spate în iarbă şi-i ridică fustele. Avea picioare la fel de zvelte şi de frumoase ca în tinereţe. Ea le încrucişă îndărătnică.

– Sarah Courtney, arată-mi cât de tare mă urăşti.

O ţinu culcată cu o mână şi cu cealaltă îşi desfăcu catarama de la curea.

– Opreşte-te imediat, ticălos afemeiat! Se uită la noi.

Începu să se zbată, nu foarte convingător.

– Cine? întrebă el.

– Ei!

Ea arătă cu degetul spre cercul de iepuri-de-stâncă ce se holbau la ei.

– Bau! strigă Tom spre ei și animalele o zbughiră în vizuina lor. Acum nu se mai uită! spuse el.

Sarah desfăcu picioarele.

Adunarea din jurul focului din noaptea aceea era solemnă și plină de nesiguranță și neliniște. Niciun membru al familiei nu știa ce hotărâse Dorian. Yasmini, care stătea lângă soțul ei, răspunse la întrebarea tăcută a lui Sarah din partea opusă a cercului luminat de flăcări ridicând resemnată din umeri.

Doar Tom era hotărât să fie vesel. În timp ce mâncau peștele fript cu bucăți de pâine proaspăt coaptă, le povesti din nou despre bunicul său, Francis Courtney, și despre capturarea galionului olandez *East India* în dreptul capului Agulhas în urmă cu aproape șaizeci de ani. Francis ascunsese prada într-o peșteră de la izvoarele unui pârâu ce străbătea laguna, aproape de locul unde Mansur împușcase bivolul în ziua precedentă. Apoi începu să râdă și arătă spre șanțurile și săpăturile năpădite de ierburi din jurul taberei, pe care olandezii le făcuseră în încercarea de a găsi și a recupera comoara prădată.

– Ei asudau și înjurau, deși tata, Hal Courtney, fugise de mult cu prada, le spuse el.

Dar auziseră cu toții povestea de suficiente ori încât să nu mai fie uimiți. În cele din urmă, chiar și Tom se lăsă învins de tăcere și, în loc să-i mai bucure cu povești, se aplecă deasupra castronului cu tocană de bivol cu mirodenii pe care femeile o serviră după pește.

Dorian mâncă puțin. Înainte să se aducă oala cu cafea din suportul de pe cărbuni, îi spuse lui Tom:

– Dacă ești de acord, frate, o să vorbesc acum cu Kadem și o să-i spun ce am decis.

– Da, Dorry, consimți Tom. Ar fi mai bine să scăpăm odată de toată tărășenia. Doamnele stau ca pe spini încă de ieri. Strigă apoi la Batula: Spune-i lui Kadem să vină la sfat dacă poftește.

Kadem apăru dinspre plajă. Mergea sprinten ca un războinic din deșert, înclinându-se apoi în fața lui Dorian.

Mansur se aplecă în față curios. El și Dorian plecaseră ceva mai înainte din tabără și petrecuseră multe ore împreună în pădure. Doar ei știau ce discutaseră. Yasmini se uită la fața strălucitoare a fiului ei și inima i se strânse. „E atât de tânăr și de frumos, se gândi ea, atât de isteț și de puternic... Sigur că tânjește după o asemenea aventură, cum pare aceasta. El nu cunoaște decât viziunea romantică a cântăreților despre bătălii. Visează la glorie, la putere și la tron. Pentru că, în funcție de hotărârea lui Dorian din seara asta, s-ar putea ca Tronul Elefantului să fie într-o zi al lui."

Își trase vălul pe față ca să-și ascundă temerile. „Fiul meu nu înțelege suferința pe care i-o va aduce coroana în toate zilele vieții lui. Nu știe nimic despre cupa otrăvită și despre tăișul asasinului. Nu înțelege că un califat e o sclavie mai crâncenă decât lanțurile de pe o navă cu sclavi sau cele de la picioarele muncitorilor din minele de cupru din Monotamapa."

Șirul gândurilor i se întrerupse când Kadem îl salută pe Dorian.

– Binecuvântarea Profetului asupra ta, Maiestate, și pacea lui Dumnezeu! Fie ca El să ne binecuvânteze înțelegerea.

– E prea devreme să vorbești de Maiestate, Kadem al-Jurf, îl avertiză Dorian. Mai bine așteaptă să auzi ce am hotărât.

– Hotărârea ta e deja luată de Profet și de sfântul hoge al-Allama. A murit în al nouăzeci și nouălea an, în moscheea de pe insula Lamu, lăudându-l pe Domnul cu ultima suflare.

– Nu știam că a murit, spuse Dorian întristat, deși, la vârsta aceea venerabilă, nu s-ar fi putut întâmpla altfel. A fost într-adevăr un om sfânt. Îl cunoșteam bine. Mâna lui a fost cea care m-a circumcis. A fost sfătuitorul meu înțelept și un al doilea tată pentru mine.

– În ultimele zile s-a gândit la tine și a făcut o profeție.

Dorian înclină capul.

– Poți spune cuvintele sfântului hoge.

Kadem avea darul retoricii, iar vocea lui era puternică și totuși plăcută.

– „Orfanul de pe mare, cel care a câștigat Elefantul de la tatăl lui, va sta din nou pe spatele acestuia când tatăl său nu va mai fi și va purta coroana de aur roșu." Kadem desfăcu brațele și continuă: Maiestate, orfanul din profeție nu poate fi altul decât tine. Pentru că tu porți acum o coroană de aur roșu și ai fost victorios în bătălia care i-a adus Tronul Elefantului tatălui tău adoptiv, califul Abd Muhammad al-Malik.

După acest discurs răsunător, urmă o tăcere prelungă. Kadem rămase cu brațele desfăcute asemenea Profetului însuși.

În cele din urmă, Dorian sparse tăcerea.

– Ți-am ascultat rugăminți și o să-ți spun decizia pe care trebuie să le-o transmiți șeicilor din Oman. Dar mai întâi trebuie să-ți spun cum am ajuns la decizia asta.

Dorian puse mâna pe umărul lui Mansur.

– El e fiul meu, singurul meu fiu. Decizia mea îl afectează profund. Noi am discutat îndelung despre asta. Inima lui tânără și aprigă arde de nerăbdare, la fel cum făcea și a mea la aceeași vârstă. El m-a îndemnat să accept invitația șeicilor.

– Înțelepciunea fiului tău îi întrece vârsta, zise Kadem. Dacă e voia lui Allah, el va domni în Muscat după tine.

– *Bismallah!* strigară Batula și Kumrah împreună.

– Dacă e voia lui Dumnezeu! strigă Mansur în arabă cu o expresie de bucurie profundă.

Dorian ridică mâna dreaptă și toți amuțiră.

– Mai e un om profund afectat de decizia mea. Luă mâna lui Yasmini. Prințesa Yasmini a fost tovarășa și soția mea în toți acești ani, din copilărie și până azi. Am făcut un legământ în fața ei, un legământ de sânge. Se întoarse spre ea. Îți amintești ce ți-am jurat când ne-am căsătorit?

– Îmi amintesc, soțul și stăpânul meu, spuse ea încet, dar credeam că ai uitat.

– Ţi-am făcut două jurăminte. Primul a fost acela că, deşi legea şi Profetul îmi îngăduie, nu voi avea o altă soţie în afară de tine. Mi-am păstrat jurământul.

Yasmini nu reuşi să vorbească, dar încuviinţă din cap. O lacrimă i se desprinse de pe genele lungi şi căzu pe mătasea care-i acoperea pieptul, lăsând o pată udă.

– Al doilea jurământ din ziua aceea a fost că nu-ţi voi pricinui nicio durere dacă stă în puterea mea să o fac.

Yasmini încuviinţă din nou.

– Toţi cei de faţă trebuie să ştie că, dacă aş accepta invitaţia şeicilor de a urca pe Tronul Elefanţilor, ar fi o suferinţă mai mare pentru prinţesa Yasmini decât chinurile morţii.

Tăcerea se prelungea tulburător în noapte, precum ameninţarea tunetului de vară. Dorian se ridică şi desfăcu braţele.

– Acesta e răspunsul meu. Domnul să-mi asculte vorbele. Sfinţii profeţi ai Islamului să fie martorii jurământului meu.

Tom era uluit de transformarea fratelui său mai mic. Acum arăta cu adevărat ca un rege. Dar cuvintele lui Dorian îi destrămară iluzia.

– Spune-le că dragostea şi admiraţia mea sunt încă alături de ei, aşa cum au fost în bătălia din Muscat şi în fiecare zi de atunci. Cu toate acestea, povara ar apăsa prea greu pe inima şi pe umerii mei. Trebuie să găsească pe altcineva pentru Tronul Elefantului. Nu pot primi califatul, respectând în acelaşi timp şi jurământul făcut prinţesei Yasmini.

Fără să vrea, Mansur scoase un strigăt de nemulţumire. Sări în picioare şi o luă la fugă în întuneric. Tom se ridică iute cu gândul să fugă după el, dar Dorian scutură din cap.

– Lasă-l să plece, frate. Dezamăgirea lui e cruntă, dar o să îi treacă.

Se aşeză la loc şi se întoarse zâmbind către Yasmini. Faţa ei frumoasă era luminată de o expresie de adoraţie.

– Mi-am respectat ambele jurăminte, zise Dorian.

– Stăpânul meu! şopti ea. Inima mea întreagă!

Kadem se ridică din nou cu o figură impasibilă. Apoi se aplecă adânc în faţa lui Dorian.

– Cum porunceşte prinţul meu, încuviinţă el încet. Aş fi vrut să te numesc „Maiestate". Mă întristează, dar nu a fost dat. Facă-se voia Domnului!

Se întoarse şi se îndepărtă în întuneric, mergând în direcţia opusă celei alese de Mansur.

Era ora rugăciunilor de seară şi cel care-şi spunea Kadem al-Jurf făcea abluţiunea ritualică în apele sărate ale lagunei. După ce se spălă, urcă într-un loc înalt de pe stânci, deasupra oceanului. Întinse covoraşul pentru rugăciune, recită prima rugăciune şi se înclină prima dată.

De data asta însă, nici adoraţia şi nici supunerea faţă de Dumnezeu nu puteau linişti mânia din sufletul lui. Avu nevoie de toată autodisciplina şi devotamentul său ca să încheie rugăciunile fără să lase sentimentele nestăpânite să le pângărească. După ce termină, făcu un foc mic dintr-un mănunchi de vreascuri adunate în timp ce urca dealul. Flăcările străluceau cu putere, iar Kadem stătea cu picioarele încrucişate pe covoraş şi privea prin perdeaua de căldură pâlpâitoare ridicată de lemnul aprins.

Legănându-se uşor, de parcă ar fi călărit o cămilă în deşert, recită cele douăsprezece *sura* mistice din Coran şi aşteptă să vină vocile. Îl însoţiseră din copilărie, încă din ziua circumciziei. Veneau mereu la el după rugăciune sau după post. Ştia că erau vocile îngerilor lui Dumnezeu şi ale profeţilor Lui. Prima care se auzi fu cea de care se temea cel mai mult.

– Ai dat greş în încercarea ta.

Recunoscu vocea lui Gabriel, arhanghelul răzbunător, şi se cutremură auzind acuzaţia.

– Cel mai măreţ dintre cei mari, a fost imposibil ca al-Salil să muşte momeala care i-a fost pregătită cu atâta grijă, murmură el.

– Ascultă-mă, Kadem ibn Abubaker, îi zise îngerul. Mândria ta fără măsură a fost cea care te-a condus la eşec. Ai fost prea sigur de propriile tale puteri.

Îngerul folosea numele lui adevărat, căci Kadem era fiul paşei Abubaker, generalul ucis de Dorian în lupta de pe malul râului Lunga în urmă cu douăzeci de ani.

Paşa Abubaker fusese fratele vitreg şi prietenul bun al lui Zayn al-Din, califul din Oman. Crescuseră împreună în haremul de pe insula Lamu şi acolo se intersectaseră pentru prima dată destinele lor cu cele ale lui Dorian şi Yasmini.

Mult mai târziu, în palatul din Muscat, când tatăl lor murise şi Zayn al-Din devenise calif, îl numise pe Abubaker comandant suprem al armatei şi paşă în serviciul califatului. Apoi îl trimisese în Africa pe Abubaker cu armata lui, ca să-i vâneze şi să-i prindă pe Dorian şi pe Yasmini, cuplul incestuos care fugise.

În fruntea detaşamentelor de cavalerie, Abubaker îi prinsese din urmă pe când încercau să fugă pe râul Lunga şi să ajungă în largul mării cu mica navă a lui Tom, *Rândunica*. Abubaker îi atacase în timp ce erau eşuaţi pe un banc de nisip la gura râului. Lupta fusese aprigă şi sângeroasă; detaşamentele de cavalerie ale lui Abubaker năvăliseră prin apa puţin adâncă. Dar nava era înarmată cu tunuri şi Dorian declanşase explozia de mitralii care-i zburase capul paşei Abubaker şi împrăştiase soldaţii care încotro.

Deşi Kadem era doar un prunc la moartea tatălui său, Zayn al-Din îl luase sub aripa lui şi-i arătase o bunăvoinţă mai mare decât propriilor săi fii, în loc să-l trateze ca pe un nepot. Astfel, îl transformase pe Kadem într-un supus, într-un rob sângeros. Îl legase cu lanţuri din oţel care nu puteau fi rupte. În ciuda a ceea ce Kadem îi spusese lui Dorian la foc, puterea jurământului făcut lui Zayn al-Din nu era egalată decât de obligaţia pe care o simţea de a se răzbuna pe cel care îi omorâse tatăl. Era datoria lui sfântă, o duşmănie de sânge impusă de Dumnezeu şi de propria lui conştiinţă.

Zayn al-Din, care iubea prea puţini oameni, îl iubea pe Kadem, nepotul lui. Îl ţinuse aproape şi, când devenise războinic, îl numise comandantul gărzii regale. Doar Kadem dintre toţi posibilii moştenitori ai califatului fusese cruţat de masacrul din timpul Ramadanului. În timpul răscoalei care urmase,

Kadem luptase ca un leu ca să-şi apere califul, iar în cele din urmă tot el fusese cel care îl dusese pe Zayn al-Din prin labirintul de pasaje subterane de sub zidurile palatului, către nava care îl aştepta în portul din Muscat. Îl dusese pe stăpânul lui în siguranţă pe insula Lamu, pe Coasta Febrei.

Kadem era generalul care cotropise acele forturi din lungul coastei care încercaseră să sprijine junta revoluţionară din Muscat. Kadem negociase alianţa cu consulul englez din Zanzibar şi tot el îl îndemnase pe stăpânul lui să trimită emisari la Constantinopol şi la Delhi ca să ceară ajutor. În timpul campaniilor de pe Coasta Febrei, Kadem îi capturase aproape pe toţi liderii acelor facţiuni care i se împotriveau lui Zayn. După cum era de aşteptat, prizonierii fuseseră daţi pe mâna inchizitorilor, ca să scoată de la ei toate informaţiile pe care le ştiau.

Astfel, prin aplicarea inteligentă şi raţională a bătăilor, a schingiuirilor şi a strangulării, inchizitorii scoseseră la iveală o informaţie preţioasă: locul în care se afla al-Salil, ucigaşul paşei Abubaker şi duşmanul de moarte al califului.

Înarmat cu acest amănunt, Kadem se rugase de Zayn al-Din să-l lase să fie el însuşi instrumentul răzbunării. Zayn consimţise. Kadem nu voia să lase această datorie sacră în seama niciunuia dintre supuşii lui. El însuşi se gândise la stratagema prin care să-l ademenească pe al-Salil către ţinutul şi puterea califului, dându-se drept un trimis al juntei rebele care deţinea încă puterea în capitala Muscat.

Când Kadem îi dezvăluise planul său lui Zayn al-Din, califul se arătase încântat şi îşi dăduse binecuvântarea. Îi promisese lui Kadem rangul de paşă, cum fusese şi tatăl său, şi orice altă răsplată cerută de Kadem dacă reuşea să-i aducă pe al-Salil şi pe soţia lui incestuoasă înapoi pe insula Lamu, ca să înfrunte mânia şi răzbunarea lui. Kadem ceruse o singură răsplată: ca atunci când lui al-Salil îi venea vremea să moară, să aibă chiar el onoarea de a-l sugruma cu mâinile lui. Îi promisese lui Zayn că strangularea avea să fie lentă şi chinuitoare. Zayn zâmbise şi-i acordase şi această favoare.

Kadem aflase de la inchizitori că nava comercială *Darul lui Allah*, care intra deseori în porturile de pe Coasta Febrei, îi

aparţinea lui al-Salil. Când aceasta ajunsese din nou în portul din Zanzibar, Kadem intrase pe sub pielea lui Batula, fostul purtător de lance al lui al-Salil. Planul lui Kadem se desfăşurase fără oprelişti până acum, când, deşi aproape pusese mâna pe pradă, fusese împiedicat de refuzul de neînţeles al lui al-Salil de a se lăsa ademenit. Acum, Kadem trebuia să răspundă la acuzaţia îngerului lui Dumnezeu.

– Cel mai măreţ dintre cei mari, am comis, într-adevăr, păcatul mândriei.

Kadem făcu un gest de penitenţă, ştergându-şi faţa cu mâinile deschise de parcă ar fi spălat păcatul.

– Ai crezut că fără intervenţia divină vei putea să-l aduci tu singur pe păcătos la judecată. Vanitate şi nesăbuinţă.

Acuzaţiile răsunau ca un tunet în mintea lui şi simţea că aveau să-i explodeze timpanele. Kadem îndura cu stoicism durerea.

– Milostive, nu mi s-a părut posibil ca un muritor să refuze un tron. Kadem se prosternă în faţa focului şi a îngerului. Spune-mi ce ar trebui să fac ca să fiu iertat pentru aroganţa şi prostia mea. Porunceşte-mi, oh, cel mai măreţ dintre cei mari!

Dar nu primi niciun răspuns. Singurele sunete erau valurile înalte care se spărgeau de stâncile de jos şi ţipătul pescăruşilor care zburau pe deasupra.

– Vorbeşte-mi, sfinte Gabriel, se rugă Kadem. Nu mă părăsi acum, nu după atâţia ani în care am făcut doar ce mi-ai poruncit.

Scoase pumnalul curbat de la curea. Era o armă magnifică. Tăişul era din oţel de Damasc, iar mânerul din corn de rinocer era acoperit cu filigran de aur pur. Kadem apăsă vârful lamei în buricul degetului mare până când apăru sângele.

– Allah! Allah! strigă el. Cu sângele meu te chem, călăuzeşte-mă!

Abia atunci, graţie suferinţei lui, cealaltă voce îi vorbi – nu tunătoare ca a lui Gabriel, ci calmă, chibzuită şi melodioasă. Kadem ştia că aceasta era însăşi vocea Profetului, absolut cumplită în simplitatea ei tăcută. Se cutremură şi ascultă.

– Eşti norocos, Kadem ibn Abubaker, zise Profetul, căci ţi-am ascultat mărturisirea şi m-au mişcat strigătele tale. Îţi mai acord o ultimă şansă de izbăvire.

Kadem se aruncă la pământ, neîndrăznind să-i răspundă acelei voci. Glasul se auzi din nou.

– Kadem ibn Abubaker! Trebuie să-ţi speli mâinile în sângele din inima ucigaşului tatălui tău, trădătorul şi ereticul, păcătosul care se tăvăleşte în incest, al-Salil.

Kadem se lovea acum cu capul de pământ, plângând de bucurie că Profetul se arătase milostiv cu el. Apoi se sprijini din nou pe călcâie şi îşi ridică mâna cu degetele răsfirate. Sângele încă mai curgea din rana autoprovocată.

– Dumnezeu e mare, şopti el. Arată-mi un semn al graţiei Tale, te implor! Întinse mâna în flăcările săltăreţe, care o învăluiră. Allah! intonă el. Alesul! Unicul!

În bătaia flăcărilor, firul de sânge deschis la culoare se împuţină şi se uscă. După aceea, rana se închise miraculos, precum gura cu tentacule a unei anemone-de-mare. Carnea i se vindecă sub ochii lui.

Scoase mâna din foc lăudându-l încă pe Dumnezeu şi o ridică în aer. Nu se vedea nicio urmă în locul unde fusese rana. Nici roşeaţă, nici vreo băşică de la flăcări. Pielea îi era netedă şi fără cusur. Era semnul pe care îl ceruse.

– Dumnezeu e mare! se bucură el. Nu există un alt Dumnezeu în afară de Allah, iar Mohamed e ultimul său Profet adevărat!

După ce luară masa de seară împreună cu restul familiei, Dorian şi Yasmini se retraseră. Yasmini o strânse în braţe mai întâi pe Sarah, apoi îl îmbrăţişă pe fiul ei, Mansur. Îi sărută ochii şi-i mângâie părul, care sclipea în lumina focului ca arama topită.

Tom îl strânse pe Dorian atât de tare, încât îi trosniră coastele.

– Afurisit să fiu, Dorian Courtney, credeam că în sfârşit am scăpat de tine şi că te pot trimite în Oman.

Dorian îl îmbrăţişă la rândul lui.

– Nu-i aşa că eşti ghinionist? Sper să mai fiu pe aproape ca să te necăjesc măcar o vreme.

Mansur îşi îmbrăţişă în grabă tatăl, fără să spună nimic şi fără să se uite în ochii lui, ţinându-şi buzele strânse într-o linie subţire de dezamăgire. Dorian clătină cu tristeţe din cap. Ştia că Mansur îşi dorea glorie, iar propriul său tată îi furase şansa. Durerea era încă prea intensă ca să fie domolită prin vorbe. Dorian avea să-l consoleze mai târziu.

Dorian şi Yasmini plecară de lângă foc şi merseră împreună pe plajă. De îndată ce ieşiră din lumina roşiatică a flăcărilor, Dorian o cuprinse cu braţul. Tăceau, pentru că spuseseră deja totul. Contactul fizic exprima dragostea lor mai mult decât puteau s-o facă prin cuvinte. La o cotitură din bancul de nisip, unde canalul mai adânc se apropia mult de plajă, Dorian îşi scoase hainele şi îşi desfăcu turbanul. Îi întinse hainele lui Yasmini şi înaintă gol în apă. Fluxul curgea puternic printre stânci şi apa era rece, păstrând amintirea oceanului. Dorian se scufundă în canalul adânc şi ieşi din nou la suprafaţă, trăgând aer şi înfiorându-se de frig.

Yasmini se aşeză pe nisip şi se uită la el. Spre deosebire de Dorian, ea nu iubea apa rece. Îi ţinu hainele adunate, apoi, aproape pe furiş, îşi ascunse faţa în ele. Inhală cu bucurie mirosul masculin al soţului ei. Chiar şi după atâţia ani, tot nu se săturase să-l simtă. Mirosul lui îi dădea o stare de siguranţă. Dorian zâmbea mereu când ea ridica veşmântul lui, dezbrăcat după o zi întreagă, şi-l îmbrăca în locul cămăşii ei de noapte.

– Aş purta pielea ta dacă aş putea, răspundea ea serioasă la tachinările lui blânde. În felul acesta, aş fi aproape de tine, aş face parte din straiele tale, din trupul tău.

În cele din urmă, Dorian urcă din nou pe mal. Fosforescenţa planctonului minuscul din lagună îi strălucea pe corp şi Yasmini exclamă încântată.

– Până şi natura te împodobeşte cu diamante. Dumnezeu te iubeşte, al-Salil, dar nu atât de mult ca mine!

El se aplecă spre ea și o sărută cu buze sărate, apoi își luă turbanul și-l folosi ca să se șteargă. După aceea și-l legă în talie și își lăsă părul lung și ud să-i atârne pe spate.

– Briza nopții o să termine treaba înainte să ajungem la colibă, zise el, apoi se întoarseră pe nisip spre tabără.

Santinela îi salută și spuse o binecuvântare în timp ce treceau de focul de pază. Coliba lor era la distanță de cea a lui Tom și a lui Sarah. Mansur prefera să doarmă cu ofițerii de pe navă și cu restul echipajului.

Dorian aprinse lămpile, iar Yasmini luă una și merse în spatele unui paravan din capătul camerei. Împodobise coliba cu covoare persane, draperii și saltele de mătase, precum și cu perne umplute cu pene de gâscă sălbatică. Dorian auzi scurgerea apei din cofă în lighean și pe Yasmini fredonând și cântând încet în timp ce se spăla. Dorian își simți vintrele zvâcnind: era preludiul lui Yasmini înainte de a face dragoste. Își aruncă hainele și turbanul umed într-o parte și se întinse pe saltea. Îi urmări silueta, proiectată de lumina lămpii pe modelul cu flori și păsări care împodobea paravanul chinezesc. Pusese lampa special în acel fel și știa că el o urmărea. Când se ridică în lighean și se aplecă apoi să-și spele părțile intime, se întoarse astfel încât el să poată privi spectacolul umbrelor și felul în care îi îndulcea și-i pregătea calea.

Când ieși într-un târziu de după paravan, plecă timidă capul, lăsându-și părul să atârne peste față ca o cortină neagră presărată cu argintiu. Își acoperi sexul cu ambele mâini, apoi înclină capul și se uită la el cu un ochi prin perdea. Îl văzu luminat de lumina pasiunii.

– Nimfă mică, captivantă și senzuală, zise el și penisul i se întări pe deplin.

Ea văzu ce efect avea asupra lui și pufni în râs. Când își lăsă mâinile pe lângă corp, el observă că sexul ei avea toate firele de păr îndepărtate cu meticulozitate. Sub curbura netedă a pântecului ivoriu era o despicătură goală și rotundă. Avea sânii mici și vioi, iar trupul părea al unei fete tinere.

– Vino la mine! îi porunci el și ea se supuse bucuroasă.

Mult mai târziu în noaptea aceea, Yasmini îl simți foindu-se lângă ea și se trezi imediat. Era mereu sensibilă la toanele și la nevoile lui.

– Te simți bine? șopti ea. Ai nevoie de ceva?

– Dormi, micuțo, șopti el. Nu e decât prietenul și admiratorul tău înflăcărat care cere să fie plimbat.

Se ridică de pe saltea.

– Te rog să-i transmiți prietenului meu un salut respectuos și toată dragostea mea de soție, șopti ea.

El chicoti somnoros și o sărută ușor, apoi se ridică de pe saltea. Dorian nu folosea oala de noapte decât atunci când era absolut necesar. Doar femeile stăteau ghemuite. Se furișă afară pe ușa din spate, îndreptându-se spre groapa săpată la vreo cincizeci de metri de coliba lor, adăpostită de copaci și de marginea pădurii. Nisipul era răcoros sub picioarele lui goale, iar aerul nopții era blând și parfumat de florile de pădure și de freamătul oceanului. După ce se ușură, Dorian o luă înapoi spre colibă. Dar se opri înainte să ajungă la ușa din spate. Noaptea era atât de frumoasă, iar strălucirea stelelor atât de uimitoare, încât era subjugat. Ridică ochii spre ele și, treptat, se trezi transportat spre o stare de pace profundă.

Până în clipa aceea, fusese chinuit de îndoieli. Luase o decizie egoistă întorcând spatele Tronului Elefantului, una incorectă față de Mansur? Dăduse greș în datoria lui față de populația Omanului, care se zbătea sub jugul lui Zayn al-Din? Știa în adâncul sufletului că Zayn îl omorâse pe tatăl lor. Oare legile omului și ale lui Dumnezeu nu-i impuneau și datoria sfântă de a răzbuna cumplitul patricid?

Dar toate îndoielile se risipiră acum, când stătea sub stele. Deși noaptea era răcoroasă și era gol ca un nou-născut, se simțea încă încălzit de brațele singurei femei pe care o iubise vreodată. Oftă cu mulțumire. „Chiar dacă am păcătuit, a fost un păcat prin omisiune. Prima mea datorie e față de cei vii, nu față de cei morți, iar Yasmini are la fel de multă nevoie de mine, dacă nu și mai multă, ca și ceilalți."

O luă înapoi spre colibă și în clipa aceea o auzi pe Yasmini țipând. Era un sunet șocant în care se amestecau groaza și agonia.

Când Dorian ieși din colibă, Yasmini se ridică în capul oaselor tremurând. Noaptea se făcuse friguroasă, mai mult decât ar fi fost normal. Se întrebă dacă era un frig obișnuit sau frigul răului. Poate un spirit răufăcător plutea deasupra lor. Avea o credință nestrămutată în lumea de dincolo, care se suprapunea îndeaproape cu lumea lor, un tărâm în care îngerii, djinnii și șeitanii existau laolaltă. Se înfioră din nou, de data asta mai mult de spaimă decât de frig. Făcu un semn ca pentru a se feri de deochi cu degetul mare și cel arătător. Apoi se ridică de pe saltea și aprinse fitilul lămpii, pentru ca Dorian să aibă lumină când avea să se întoarcă. Se duse și luă veșmântul lui de pe paravan, unde-l atârnase, și-l puse peste trupul ei gol. Stând pe saltea, își înfășură turbanul lui pe cap. Se uscase, dar încă mirosea a părul lui. Duse un fald al veșmântului la nas și simți mirosul sudorii lui ridicându-se din țesătură. Îl inhală cu plăcere și confortul pe care i-l insuflă o ajută să alunge premoniția răului care pândea. Nu mai rămânea decât o împunsătură slabă de neliniște.

– Unde-i Dorry? șopti ea. N-ar trebui să stea atât de mult.

Era pe punctul să-l strige prin peretele din stuf când auzi un sunet slab în spatele ei. Se întoarse și dădu nas în nas cu o siluetă înaltă, îmbrăcată în negru, cu o basma închisă la culoare care-i acoperea fața. Părea să fie o apariție malefică, un djinn sau un șeitan, nu un om. Probabil intrase pe cealaltă ușă. Prezența sa înspăimântătoare părea să umple camera cu emanația sufocantă și copleșitoare a răului pur. În mâna dreaptă îi lucea o sabie lungă și încovoiată, reflectând lumina slabă a lămpii.

Yasmini țipă din toate puterile și încercă să se ridice, dar năluca sări spre ea. Lovitura de cuțit fu prea rapidă ca să o observe. Simți lama ascuțită intrând în carnea ei moale și înțepând-o adânc în piept.

Asasinul stătea deasupra ei când se prăbuși la picioarele lui, rămasă brusc fără vlagă. El nu făcu niciun gest să scoată lama

lungă. În loc de asta, întoarse încheietura și o menținu rigidă, astfel că lama se mișcă în sus. Lăsă tăișul ascuțit să-și croiască drum afară sfâșiind și lărgind rana, tăind prin mușchi, vene și artere. Când în cele din urmă se eliberă, Yasmini căzu la loc pe saltea. Silueta întunecată privi în jur, căutându-l pe bărbatul care ar fi trebuit să fie acolo, dar nu era. Nu-și dăduse seama că victima era o femeie decât atunci când țipase – dar era deja prea târziu. Se aplecă și trase turbanul de pe fața lui Yasmini. Se uită la trăsăturile ei frumoase, acum atât de palide și de imobile în lumina lămpii, părând sculptate în fildeș.

– În numele Domnului sfânt, am îndeplinit doar jumătate din treabă, șopti el. Am omorât vulpița, dar am ratat vulpoiul.

Se răsuci pe loc și ieși pe ușa prin care intrase în colibă. În clipa aceea, Dorian dădu buzna dezbrăcat în cameră în urma lui.

– Paznici! strigă Dorian. Ajutor! La mine! Aici!

Kadem ibn Abubaker recunoscu vocea și se întoarse de îndată. Aceasta era victima pe care o căuta, bărbatul acesta, nu femeia îmbrăcată în hainele lui. Sări la Dorian, care reacționă lent; dar reuși să ridice brațul drept ca să pareze lovitura. Lama îl zgârie de la umăr la cot. Sângele țâșni negru în lumina lămpii și strigă din nou, apoi căzu în genunchi. Cu brațele atârnând de o parte și de alta, se uită cu o expresie jalnică la bărbatul care voia să-l omoare.

Kadem știa că victima avea de două ori vârsta lui și, din prima lui reacție, văzu că anii îl încetiniseră și că acum era neajutorat. Era șansa lui să pună capăt la tot cu repeziciune, așa că sări nerăbdător în față. Dar ar fi trebuit să cunoască reputația de războinic al lui al-Salil. Când lovi cu sabia, încercând să nimerească din nou inima, două brațe de oțel se ridicară cu iuțeala unor vipere. Se pomeni cu brațul în care ținea cuțitul prins în clasica strânsoare a încheieturii.

Dorian se ridică în picioare, stropind cu sânge din rana lungă din braț, și se învârtiră împreună. Kadem era hotărât să se elibereze de strânsoare ca să-l poată înjunghia din nou. Dorian încerca să-l țină cu și mai mare disperare, strigând între timp după ajutor.

– Tom! urlă el. Tom! La mine! La mine!

Kadem își trecu rapid călcâiul pe după piciorul lui Dorian și se izbi de el ca să-l împiedice și să-l răstoarne, dar Dorian își mută greutatea cu ușurință pe celălalt picior și se întoarse spre el, răsucind încheietura mâinii înarmate spre articulație, întinzând mușchii și tendoanele. Kadem gemu de durere și făcu un pas în spate din pricina presiunii insuportabile. Dorian apăsă și mai tare.

– Tom! țipă el. Tom, pentru numele lui Dumnezeu!

Kadem nu cedă sub presiunea din încheietură. Când strânsoarea lui Dorian slăbi, reuși să îl împingă cu șoldul și să-l dea deoparte. Apoi se smulse din încleștarea lui Dorian și-l făcu să se rostogolească pe podeaua colibei. Ca un dihor atacând un iepure, se repezi spre el și Dorian reuși la limită să-i prindă iar încheietura, în timp ce cădea pe spate. Erau din nou față în față, dar Kadem se afla deasupra lui, iar diferența de vârstă și de condiție fizică începea să se observe. Fără milă, Kadem înfipse vârful lamei curbate în pieptul lui Dorian. Fața asasinului era încă acoperită de basma. Doar ochii îi sticleau pe deasupra materialului negru, la câțiva centimetri de cei ai lui Dorian.

– În amintirea tatălui meu, mârâi Kadem gâfâind din cauza efortului, îmi îndeplinesc datoria.

Kadem se lăsă cu toată greutatea pe brațul înarmat. Dorian nu-l mai putea respinge. Brațul îi cedă încetul cu încetul. Cuțitul străpunse pielea goală de pe piept și alunecă tot mai adânc, până la plăsele.

– Dreptatea e a mea! strigă Kadem triumfător.

Înainte ca strigătul să se stingă în gâtul lui Kadem, Tom dădu buzna pe ușa din spatele lui, furios și puternic ca un leu cu coama neagră. Înțelese dintr-o privire ce se petrecea și ridică pistolul greu din mâna dreaptă, neîndrăznind să tragă de teamă să nu-și nimerească fratele. Țeava de oțel zdrobi osul din ceafă al lui Kadem. Acesta se prăbuși peste Dorian.

Când Tom se aplecă să-l tragă pe arab de pe trupul inert al fratelui său, Mansur intră brusc în colibă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat aici?

– Porcul ăsta l-a atacat pe Dorry.

Mansur îl ajută pe Tom să-l ridice pe Dorry în capul oaselor.

– Tată, eşti rănit?

Apoi văzură amândoi rana cumplită de cuţit din pieptul său gol. Se holbară îngroziţi.

– Yassie! şuieră Dorian. Aveţi grijă de ea!

Tom şi Mansur se întoarseră spre silueta micuţă, ghemuită pe saltea. Niciunul nu o observase până atunci.

– Yassie e în regulă, Dorry. Doarme, zise Tom.

– Nu, Tom, e rănită de moarte, zise Dorian încercând să se smulgă din mâinile care-l ţineau. Ajutaţi-mă! Trebuie să văd ce e cu ea.

– Mă duc eu la mama, zise Mansur sărind în picioare şi alergând la saltea. Mamă! strigă el încercând să o ridice.

Apoi se trase înapoi, uitându-se la mâinile lui mânjite de sângele lui Yasmini.

Dorian se târî pe podea, trăgându-se către saltea şi ridicând-o pe Yasmini în braţe. Capul i se rostogoli în braţe fără viaţă.

– Yassie, te rog, nu mă părăsi! Lacrimi de disperare îi curgeau pe faţă. Nu pleca, iubita mea!

Rugăminţile lui erau în van, căci spiritul fermecat al lui Yasmini călătorea deja pe drumul umbrelor.

Sarah se trezise din cauza agitaţiei şi se duse în grabă după Tom. O examinare rapidă o convinse că inima lui Yasmini nu mai bătea şi că nu mai putea fi ajutată. Îşi înăbuşi durerea şi se întoarse către Dorian, care era încă în viaţă, deşi abia respira.

La ordinul scurt al lui Tom, Batula şi Kumrah îl scoaseră pe Kadem din colibă. Folosind chingi din piele netăbăcită, îi legară coatele şi încheieturile la spate. Apoi îi traseră gleznele lângă încheieturile mâinilor şi le legară unele de altele. Şira spinării i se arcui dureros când îi fixară un guler din oţel pentru sclavi de gât, legându-l apoi de un copac din mijlocul taberei. De îndată ce vestea cumplită a asasinatului străbătu tabăra, femeile se adunară în jurul lui Kadem ca să-l blesteme şi să-l scuipe, cu mânie şi cu repulsie: toate o iubiseră pe Yasmini.

– Țineți-l legat! Nu le lăsați să-l omoare, nu încă, nu până nu poruncesc eu! îi spuse Tom amărât lui Batula. Tu ai fost chezaș pentru porcul ăsta ucigaș. E datoria ta, răspunzi cu viața.

Se întoarse apoi în colibă ca să o ajute pe Sarah. Nu erau prea multe de făcut, pentru că ea preluase deja controlul. Era foarte pricepută în arta vindecării: petrecuse o mare parte din viață îngrijind trupuri rănite și oameni pe moarte. Avu nevoie de forța lui Tom doar ca să strângă suficient de tare bandajele și să oprească sângerarea. În restul timpului, Tom rămase în spate, blestemându-și prostia de a nu fi anticipat pericolul și a nu fi luat măsurile de precauție ca să împiedice atacul.

– Nu sunt un copil neștiutor. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Lamentările lui mai mult încurcau decât ajutau, iar Sarah îi porunci să iasă din colibă.

După ce bandajă rana lui Dorian, care stătea acum întins confortabil, Sarah se înduplecă și-l lăsă pe Tom să se întoarcă. Îi spuse că, deși fratele lui era grav rănit, cuțitul îi ratase inima – din câte își dădea ea seama. Era de părere că îi străpunsese plămânul stâng, pentru că avea spumă roșie la gură.

– Am văzut oameni mai puțin robuști decât Dorry revenindu-și din răni mai grave. Acum e în mâinile lui Dumnezeu și ale timpului.

Era cea mai bună asigurare pe care i-o putea da lui Tom. Îi administră lui Dorian două linguri de laudanum și, după ce doctoria își făcu efectul, îi lăsă pe Tom și pe Mansur să aibă grijă de el. Apoi plecă să înceapă operațiunea sfâșietoare de pregătire a trupului lui Yasmini pentru înmormântare.

Servitoarele malaysiene, tot musulmane, o ajutară: o duseră pe Yasmini în coliba lui Sarah din capătul opus al taberei, o întinseră pe o masă joasă și puseră un paravan în jurul ei. Îi scoaseră veșmântul însângerat și-l arseră în întregime în focul de veghe. Închiseră pleoapele peste magnificii ochi negri din care dispăruse toată lumina. Spălară trupul ca de copil al lui Yasmini și o unseră cu uleiuri parfumate. Bandajară rana îngrozitoare care îi străpunsese inima. Îi pieptănară și îi periară părul. Șuvița argintie strălucea mai tare ca niciodată. O îmbrăcară într-o haină albă și o așezară pe catafalc. Părea un copil adormit.

Mansur şi Sarah, care o iubeau cel mai mult după Dorian, aleseră un loc de înmormântare în pădure. Echipajul de pe *Darul lui Allah* şi Mansur săpară mormântul, pentru că legea musulmană prevedea ca Yasmini să fie îngropată înainte de apusul soarelui în ziua în care murise.

Când ridicară catafalcul lui Yasmini şi o scoaseră pe umeri din colibă, bocetele femeilor îl treziră pe Dorian din somnul indus de opiu. Strigă stins după Tom, care veni în fugă.

– Trebuie s-o aduci pe Yassie la mine, îi şopti Dorian.

– Nu, frate, nu trebuie să te mişti. Orice mişcare îţi poate face mult rău.

– Dacă nu o aduci la mine, atunci o să mă duc eu la ea.

Dorian încercă să se ridice, dar Tom îl împiedică uşor, apoi strigă la Mansur să vină cu catafalcul lângă patul lui Dorian.

La insistenţele lui, Tom şi Mansur îl sprijiniră pe Dorian ca să poată săruta pentru ultima dată buzele soţiei sale. Apoi, Dorian îşi scoase de pe deget inelul de aur cu care îşi rostise jurămintele la nuntă. Acesta ieşi cu greu, pentru că nu-l scosese niciodată. Mansur îndrumă mâna tatălui său spre degetul lung şi subţire al lui Yasmini. Inelul era mult prea larg pentru ea, dar Dorian îi îndoi degetele ca să nu alunece.

– Du-te în pace, iubirea mea! Şi fie ca Allah să te primească la sânul Lui.

După cum îl avertizase Tom, efortul şi suferinţa îl epuizară şi se prăbuşi din nou pe saltea. Sângele proaspăt ieşit din rană îmbibă bandajele de pe piept. O duseră pe Yassie la mormânt şi o coborâră cu grijă. Sarah îi puse un şal de mătase pe faţă şi rămase deoparte. Tom şi Mansur nu lăsară pe nimeni altcineva să îndeplinească sarcina chinuitoare de a o acoperi cu pământ. Sarah urmări totul până când terminară, apoi luă mâna lui Tom şi pe cea a lui Mansur şi-i conduse înapoi în tabără.

Tom şi Mansur se duseră direct la copacul de care era înlănţuit Kadem. Tom îl privi încruntat, stând deasupra sa cu mâinile în şold. În ceafa lui Kadem apăruse o umflătură mare

acolo unde fusese lovit cu țeava de pistol. Avea capul spart și sângele se închega deja deasupra rănii urâte. Cu toate acestea, Kadem își recăpătase cunoștința și era din nou alert. Se uita în sus la Tom cu o privire oțelită și fanatică.

Batula se apropie și se prosternă dinaintea lui Tom.

– Stăpâne Klebe, merit toată mânia ta. Acuzația ta e dreaptă. Eu am fost chezașul acestei creaturi și am adus-o în tabăra ta.

– Da, Batula. Vina îți aparține în întregime. O să-ți ia tot restul vieții să te revanșezi. Până la urmă, s-ar putea să te coste propria viață.

– Cum poruncește stăpânul meu. Sunt gata să-mi plătesc datoria, zise Batula umil. Acum, pot să-l omor pe mâncătorul ăsta de carne de porc?

– Nu, Batula. Mai întâi trebuie să ne spună cine e cu adevărat și cine e stăpânul care l-a trimis să comită această crimă cumplită. Văd în ochii lui că omul acesta nu trăiește pe pământ ca alți oameni.

– E stăpânit de demoni, încuviință Batula.

– Fă-l să vorbească, dar asigură-te că nu moare înainte s-o facă, repetă Tom.

– Cum dorești, stăpâne!

– Du-l într-un loc unde strigătele lui să nu sperie femeile.

– O să mă duc cu Batula, zise Mansur.

– Nu, băiete! O să fie o treabă crâncenă. Nu vrei să vezi așa ceva.

– Prințesa Yasmini a fost mama mea, spuse Mansur. Nu numai că o să mă uit, dar o să mă și încânte fiecare țipăt pe care-l scoate și fiecare picătură de sânge care îi curge.

Tom îl privi uluit. Acesta nu era copilul încântător pe care-l cunoștea de mic. Era un bărbat aspru care se maturizase în câteva ore.

– Atunci, du-te cu Batula și Kumrah, îngădui el în cele din urmă, și ia seama la răspunsurile lui Kadem al-Jurf.

Îl luară pe Kadem cu barca și merseră spre izvoarele pârâului, la peste un kilometru și jumătate de tabără, și găsiră un alt copac de care îl legară. Îi strânseră fruntea cu o chingă din

piele, trecând-o pe după trunchiul copacului. Aceasta îi strivea carnea, împiedicându-l să miște capul. Mansur îl întrebă care era numele lui adevărat, iar Kadem scuipă spre el. Mansur se uită la Batula și la Kumrah.

– Ceea ce trebuie să facem acum e drept. În numele Domnului, să începem, spuse Mansur.

– *Bismallah!* zise Batula.

În timp ce Mansur păzea prizonierul, Batula și Kumrah se adânciră în pădure. Știau unde să caute și într-o oră descoperiră un mușuroi de furnici-soldat. Insectele erau colorate într-un roșu-deschis și nu erau mai mari decât o boabă de orez. Capul lucios era înarmat cu doi cleşti otrăvitori. Având grijă să nu le rănească, dar și să evite înțepătura lor, Batula culese furnicile din mușuroi cu o pensetă din bambus.

Când se întoarseră, Kumrah tăie un băț de stuf scobit de pe marginea apei și introduse cu grijă un capăt cât de adânc putea în urechea lui Kadem.

– Privește insecta asta mică, zise Batula ridicând cu capătul pensetei o furnică. Veninul înțepăturii ei face până și un leu să se rostogolească pe pământ și să ragă în agonie. Spune-mi, tu care îți spui Kadem, cine ești și cine te-a trimis să faci un asemenea lucru?

Kadem se uită la insecta care se zvârcolea. O picătură transparentă de venin i se scurgea de pe mandibula zimțată. Acesta avea un miros chimic puternic, care făcea oricare altă furnică aflată în preajmă să intre într-o stare de agresivitate.

– Sunt un slujitor credincios al Profetului, răspunse Kadem, și am fost trimis de Dumnezeu să îndeplinesc voia Lui divină.

Mansur dădu din cap spre Batula.

– Lasă furnica să-i șoptească mai limpede în ureche acestui slujitor credincios al Profetului.

Ochii lui Kadem se întoarseră spre Mansur și încercă să scuipe din nou, dar gura i se uscase. Batula puse furnica în deschizătura din bățul de stuf din ureche și acoperi capătul cu un dop din lemn sculptat.

– O să auzi furnica în timp ce se apropie, îi zise Batula lui Kadem. Pașii ei vor răsuna ca niște potcoave de cal. Pe urmă,

o s-o simţi intrând în timpan. O să lovească membrana urechii interne cu vârful ascuţit al antenelor. Pe urmă, o să te înţepe.

Se uitară la faţa lui Kadem. Buzele îi zvâcniră, apoi îşi dădu ochii peste cap până când i se văzu albul ochilor şi toată faţa i se contorsionă de furie.

– Allah! şopti el. Întăreşte-mă împotriva blasfematorilor!

Sudoarea îi ieşi prin pori şi încercă să-şi scuture capul pe măsură ce paşii furnicii erau amplificaţi în timpanul lui de o mie de ori. Dar legătura îi strângea capul cu o forţă teribilă.

– Răspunde, Kadem, îl îndemnă Batula. Pot încă să scot furnica înainte să te înţepe. Dar trebuie să răspunzi repede.

Kadem închise ochii să nu mai vadă faţa lui Batula.

– Cine eşti? Cine te-a trimis? îi şopti Batula în urechea expusă. Repede, Kadem, altfel durerea va întrece până şi imaginaţia ta bolnavă.

În clipa aceea, în adâncimile timpanului, furnica îşi arcui spatele şi o picătură proaspătă de venin ieşi din mandibula ei curbată. Îşi înfipse vârfurile zimţate în ţesutul moale, unde nervul auditiv era cel mai aproape de suprafaţă.

Pe Kadem al-Jurf îl cuprinse un val de agonie. Durerea era mai mare decât îl avertizase Batula. Urlă o dată, scoţând un sunet care nu părea omenesc, ci născut dintr-un coşmar. Pe urmă, durerea îi înţepeni muşchii şi corzile vocale din gât, iar fălcile i se încleştară într-un spasm atât de puternic, încât unul dintre dinţii stricaţi din spatele gurii îi plesni, umplându-i gura de aşchii şi puroi amar. Dădu ochii peste cap ca un orb. Spatele i se arcui până când Mansur se temu să nu-şi rupă şira spinării, iar corpul i se cutremură cu atâta forţă, încât legăturile i se înfipseră adânc în carne.

– O să moară, zise Mansur neliniştit.

– Un şeitan e greu de ucis, răspunse Batula.

Cei trei se aşezară pe vine în semicerc în faţa lui Kadem, studiindu-i cu atenţie suferinţa. Deşi era îngrozitor de privit, niciunul nu arăta vreo urmă de compasiune.

– Priveşte, stăpâne! spuse Kumrah. Primul spasm trece.

Avea dreptate. Șira spinării lui Kadem se relaxă încet și, deși încă era scuturat de o serie de convulsii, fiecare era mai puțin violentă decât cea dinainte.

– S-a terminat, zise Mansur.

– Nu, stăpâne. Dacă Dumnezeu e drept, în curând furnica o să-l înțepe din nou, spuse Batula încet. Nu o să termine atât de repede.

Când spuse asta, mica insectă lovi din nou.

De data asta, Kadem își prinse limba între dinți când i se încleștară. Mușcă țesutul și sângele i se scurse pe bărbie. Se cutremură și zvâcni în legături. Intestinele i se eliberară cu o asemenea explozie, încât până și dorința de răzbunare a lui Mansur se clătină. Vălurile întunecate de ură și mâhnire se dădură deoparte și omenia ieși la lumină.

– Destul, Batula! Pune-i capăt acum! Scoate furnica!

Batula trase dopul din lemn din capătul bățului și umplu gura cu apă. Prin tubul scobit, împroșcă un jet în timpanul lui Kadem, iar apa revărsată scoase trupul roșu al insectei și se prelinse pe gâtul încordat al lui Kadem.

Treptat, trupul chinuit al prizonierului se relaxă și rămase inert în legături. Avea răsuflarea accelerată și întretăiată și, o dată la câteva minute, expira aspru și răgușit, pe jumătate gemând, pe jumătate oftând.

Paznicii lui se așezară din nou în semicerc în fața lui și-l priviră cu atenție. După-amiază târziu, în timp ce soarele atingea vârfurile copacilor din pădure, Kadem gemu din nou. Deschise ochii și privi cu greu la Mansur.

– Batula, dă-i apă, porunci Mansur.

Kadem avea gura neagră și acoperită cu o pojghiță de sânge. Limba sfâșiată îi ieșea printre buze ca o bucată de ficat putred. Batula îi duse plosca cu apă la gură, iar Kadem se înecă și trase aer în piept în timp ce bea. Vărsă un jet de sânge negru închegat pe care îl înghiți, pe urmă bău din nou.

Mansur îl lăsă să se odihnească până la apus, apoi îi porunci lui Batula să-i dea să bea din nou. Kadem era mai în putere acum și le urmărea mișcările cu privirea. Mansur le ordonă lui Batula și lui Kumrah să-i lărgească puțin legăturile ca să lase

sângele să curgă din nou și să-i frece mâinile și picioarele înainte să i se necrozeze carnea. Durerea sângelui care curgea din nou era cumplită probabil, dar Kadem o îndura cu stoicism. După o vreme, strânseră din nou legăturile din piele.

Mansur se apropie și rămase deasupra lui.

– Știi bine că eu sunt fiul prințesei Yasmini, pe care ai ucis-o, zise el. În ochii oamenilor și ai lui Dumnezeu, răzbunarea e a mea. Viața ta îmi aparține.

Kadem se uită fix la el.

– Dacă nu-mi răspunzi, o să-i poruncesc lui Batula să-ți pună o altă insectă în urechea sănătoasă.

Kadem clipi, dar fața îi rămase impasibilă.

– Răspunde-mi la întrebare, insistă Mansur. Cine ești și cine te-a trimis în casa noastră?

Limba umflată îi umplea gura lui Kadem, așa că răspunsul lui fu neclar.

– Sunt un slujitor credincios al Profetului, zise el, și am fost trimis de Dumnezeu să îndeplinesc voia Lui divină.

– E același răspuns, dar nu cel pe care îl aștept, spuse Mansur. Batula, alege o altă insectă. Kumrah, pune un alt băț de stuf în urechea lui Kadem.

După ce făcură cum li se ordonase, Mansur îl întrebă pe Kadem:

– De data asta, s-ar putea ca durerea să te ucidă. Ești pregătit să mori?

– Binecuvântat este martirul, răspunse Kadem. Îmi doresc din toată inima să fiu primit în paradisul lui Allah.

Mansur îl luă pe Batula deoparte.

– Nu vrea să se lase, zise el.

Batula părea să se îndoiască. Răspunse cu vocea șovăitoare:

– Stăpâne, mai există o cale.

– Cred că da. Mansur se întoarse spre Kumrah și adăugă: Nu avem nevoie de stuf. Pe urmă, le spuse amândurora: Rămâneți cu el. O să mă întorc.

Vâsli înapoi în aval. Era aproape întuneric când ajunse în tabără, dar luna plină apăruse deja pe cer la est, iar minunata ei strălucire aurie se zărea în vârfurile copacilor.

– Până și luna dă zor să ne ajute, murmură Mansur când urcă pe plajă mai jos de tabără.

Văzu lumina lămpilor strălucind prin crăpăturile peretelui din stuf al colibei tatălui său și se îndreptă în grabă într-acolo.

Unchiul Tom și mătușa Sarah stăteau lângă salteaua pe care era întins Dorian. Mansur îngenunche lângă tatăl lui și-l sărută pe frunte. Acesta se mișcă puțin, dar nu deschise ochii.

Mansur se apropie de Tom și șopti:

– Unchiule, asasinul nu cedează. Acum am nevoie de ajutorul tău.

Tom se ridică în picioare și-i făcu un semn din cap lui Mansur să-l urmeze afară. Mansur îi spuse repede totul și la final adăugă simplu:

– E ceva ce aș face eu însumi, dar Islamul interzice asta.

– Înțeleg. Tom dădu din cap și se uită la lună. E favorabilă. Am văzut un loc în pădure pe aproape, unde se hrănesc în fiecare noapte cu tuberculii plantei de rodul-pământului. Spune-i mătușii Sarah ce treabă am și să nu se agite. Nu lipsesc mult.

Tom se duse la depozitul de armament și alese muscheta germană mare, cu țeavă dublă. Scoase muniția și reîncărcă arma cu o mână de Big Looper, gloanțele extraordinare pentru lei. Apoi verifică rezervorul și cremenea, se asigură că avea cuțitul la curea și așeză lejer sabia în teacă.

Alese zece oameni și le spuse să aștepte semnalul lui, dar plecă singur din tabără: tăcerea și deplasarea pe furiș erau esențiale pentru reușită. Când înaintă prin apa râului, se aplecă să ia cu mâna puțin nămol negru și și-l întinse pe față, fiindcă nu voia ca pielea să îi lucească în lumina lunii; prada lui era vicleană și greu de depistat. Intenționa să vâneze o creatură uriașă, cu obiceiuri nocturne, pe care puțini oameni o văzuseră la ochi.

Tom merse pe malul opus al râului aproape un kilometru și jumătate. Când se apropie mai mult de mlaștina în care creșteau plantele de rodul-pământului, începu să meargă mai încet, oprindu-se o dată la cincizeci de pași ca să asculte cu atenție. La marginea mlaștinii, se așeză pe vine, cu pușca mare în poală. Aștepta răbdător, fără să se miște nici cât să alunge țânțarii care

îi bâzâiau în jurul capului. Apoi, luna se ridică mai mult şi lumina deveni mai puternică, făcând umbrele fiecărui copac sau arbust să se contureze mai clar.

Deodată, se auzi un grohăit însoţit de un scâncet de undeva din apropiere şi lui Tom i se tăie respiraţia. Aşteptă nemişcat precum cioturile de copaci uscaţi, iar liniştea se aşternu din nou. Apoi auzi clipocitul copitelor în noroi şi alte câteva grohăituri – sunetul porcilor care râmau şi al fălcilor cu colţi care rumegau.

Tom se apropie încet de zona din care veneau sunetele. Deodată, acestea se opriră la fel de brusc cum începuseră şi el încremeni. Ştia că aşa se comportau de obicei porcii-de-tufiş. Întreaga turmă împietrea pe loc, ciulind urechile la prădători. Deşi Tom era într-un picior, înţepeni şi el în poziţia aceea. Rămase nemişcat ca o statuie mătăhăloasă pe măsură ce liniştea se prelungea. Apoi, grohăitul şi râmatul începură din nou.

Răsuflând uşurat, cu muşchii coapsei zvâcnind, coborî piciorul şi se furişă din nou înainte. Văzu turma undeva în faţă: erau zeci de animale, scroafe negre cu spatele cocoşat, cu purceii printre picioare, scormonind şi tăvălindu-se. Niciunul nu era destul de mare ca să fie un mascul matur.

Tom se urcă cu nespusă grijă pe o movilă de pământ mai tare de la marginea mlaştinii şi se ghemui acolo, aşteptând să iasă porcii mari din pădure. Un nor acoperi luna şi, scufundat deodată într-un întuneric deplin, simţi o prezenţă în apropiere. Îşi concentră atenţia într-acolo şi distinse cu dificultate o mişcare greoaie, atât de aproape, încât avea impresia că o putea atinge cu ţeava puştii. Sprijini patul de umăr, dar nu îndrăzni să ridice cocoşul. Animalul era prea aproape. Ar fi auzit clicul trăgaciului. Se uită în întuneric, neştiind sigur dacă nu cumva era doar imaginaţia lui. Apoi, norul se împrăştie şi luna răsări din nou.

În faţa lui apăru un porc enorm. Pe spatele uriaş avea o coamă de peri aspri şi negri, iar dintre fălci i se iveau doi colţi încovoiaţi, suficient de ascuţiţi încât să spintece un om sau să-i taie artera femurală, lăsându-l să piardă tot sângele în câteva minute.

Tom și porcul se observară unul pe altul în aceeași clipă. Tom ridică până la capăt cocoșul muschetei, iar porcul grohăi și se îndreptă spre el. Tom trase cu prima țeavă în pieptul animalului. Porcul se clătină și căzu pe genunchii din față, dar într-o clipă se ridică și veni din nou spre el. Tom trase și cu a doua țeavă, apoi lovi cu muscheta goală fața porcului și sări într-o parte. Un colț i se înfipse în haină și o sfâșie ca o lamă, dar vârful nu nimeri carnea. Umărul greu al animalului îl izbi dintr-o parte, rostogolindu-l în noroi.

Tom se chinui să se ridice ținând strâns cuțitul în mâna dreaptă, gata să înfrunte următorul atac. De jur împrejur se auzeau zgomotul și grohăiturile speriate ale porcilor în timp ce se împrăștiau în pădure.

După ce dispărură, se făcu liniște aproape imediat. Pe urmă, Tom auzi niște sunete mult mai slabe: gâfâieli chinuite și fornăieli, zvâcnetul picioarelor din spate în stuful din mlaștină. Merse cu băgare de seamă spre locul de unde veneau acestea și găsi animalul prăbușit, lovind pentru ultima dată cu picioarele în nisip.

Tom se întoarse de îndată în tabără și îi găsi pe cei zece oameni așteptându-l. Niciunul nu era musulman, așa că religia nu îi împiedica să atingă un porc. Tom îi conduse spre mlaștină și legară împreună leșul uriaș și urât mirositor de un băț de cărat pe umeri. Cei zece bărbați se chinuiră cu povara aceea până pe malul râului, unde Kadem era încă legat de copac, păzit de Mansur, Batula și Kumrah.

Începea deja să se lumineze de zi, iar Kadem se uită la porcul mort trântit dinaintea lui. Nu spuse nimic, dar pe chip avea o expresie de groază și repulsie.

Purtătorii leșului aduseseră lopeți. Mansur îi puse la treabă imediat, cerându-le să sape un mormânt lângă leș. Niciunul nu vorbea cu Kadem și abia se uitau la el în timp ce lucrau. El însă devenea tot mai neliniștit pe măsură ce îi privea. Începuse din nou să transpire și să tremure, dar de această dată nu mai erau efectele șocului și ale agoniei provocate de înțepăturile de furnică. Începuse să înțeleagă ce soartă îi pregătea Mansur.

Când mormântul fu îndeajuns de adânc, oamenii lăsară lopeţile deoparte la ordinul lui Tom şi se adunară în jurul leşului de porc. Doi începură să ascută cuţitele de jupuit, iar ceilalţi întoarseră porcul pe spate şi-i ţinură picioarele depărtate ca să le uşureze jupuitorilor munca. Erau experţi, astfel că blana groasă şi ţepoasă fu jupuită în scurt timp de pe muşchii vineţii ai animalului. În cele din urmă, blana fu îndepărtată şi jupuitorii o întinseră pe pământ.

Mansur şi cei doi căpitani de vas stăteau deoparte, având grijă să nu-i stropească nicio picătură din sângele creaturii respingătoare. Repulsia lor era la fel de evidentă ca aceea a captivului. Duhoarea acră a cărnii grase a porcului sălbatic se simţea în aerul dimineţii, iar Mansur scuipă ca să-şi alunge gustul din gură înainte să-i vorbească lui Kadem, pentru prima dată de când aduseseră leşul.

– Oh, tu, cel fără nume, care te numeşti un slujitor credincios al Profetului, trimis de Dumnezeu să îndeplineşti voia Lui divină, nu mai avem nevoie de tine şi de trădarea ta. Viaţa ta pe pământ a ajuns la sfârşit.

Kadem părea acum mai chinuit decât de agonia provocată de înţepătura insectei. Bolborosea ca un idiot şi ochii i se mişcau dintr-o parte în alta. Mansur îi ignoră protestele şi continuă fără milă:

– La porunca mea, o să fii cusut în pielea asta udă şi puturoasă de porc şi îngropat de viu în mormântul pe care ţi l-am pregătit. O să aşezăm leşul jupuit al animalului deasupra, ca să te sufoci cu sângele şi grăsimea care ţi se vor scurge pe faţă. În timp ce tu şi porcul veţi putrezi, lichidele împuţite scurse din cadavrele voastre se vor amesteca şi veţi deveni unul şi acelaşi. O să devii *harom*, pângărit pentru totdeauna. Faţa lui Dumnezeu şi cele ale tuturor profeţilor lui se vor întoarce de la tine pe vecie.

Mansur le făcu semn oamenilor care aşteptau pregătiţi să vină în faţă. Apoi dezlegă lanţurile lui Kadem, dar le lăsă prinse de încheieturi şi de glezne. Oamenii îl cărară spre pielea desfăcută de porc şi-l întinseră deasupra. Velarul de pe navă băgă aţă în ac şi-şi puse mănuşa de piele ca să-l coasă pe Kadem în învelişul răsucit din piele.

Când Kadem simți faldurile ude și unsuroase care-l înfășurau, urlă ca un suflet blestemat aruncat în întunericul veșnic.

– Numele meu este Kadem ibn Abubaker și sunt fiul cel mai mare al pașei Suleiman Abubaker. Am venit să mă răzbun pentru uciderea tatălui meu și să îndeplinesc voia stăpânului meu, califul Zayn al-Din ibn al-Malik.

– Care a fost voia stăpânului tău? insistă Mansur.

– Să-i execut pe prințesa Yasmini și pe iubitul ei incestuos, al-Salil.

Mansur se întoarse spre Tom, care stătea ghemuit în apropiere.

– Asta e tot ce trebuie să știm. Acum pot să-l omor, unchiule?

Tom se ridică în picioare și clătină din cap.

– Viața lui nu-mi aparține mie, ci tatălui tău. Și-apoi, s-ar putea să mai avem nevoie de asasinul ăsta dacă vrem să o răzbunăm pe mama ta.

Cu timpanul rănit, Kadem nu mai putea să-și țină echilibrul; se împletici și căzu când îl ridicară de pe pielea de porc. Apoi îi dezlegară lanțurile și-l puseră în picioare. Tom ordonă să fie legat de stâlpul de cărat pe care aduseseră leșul de porc. Oamenii îl transportară înapoi pe plaja din lagună ca pe vânatul ucis.

– O să-i fie mai greu să evadeze de pe navă. Duceți-l pe *Darul lui Allah*, îi zise Tom lui Batula. Legați-l pe puntea inferioară și aveți grijă să fie păzit zi și noapte de cei mai de încredere oameni.

Rămaseră în tabăra de lângă lagună patruzeci de zile, cât dură doliul după moartea lui Yasmini. În primele zece zile, Dorian se zbătu pe marginea hăului întunecat al morții, plutind între delir și comă, apoi revenindu-și din nou. Tom, Sarah și Mansur stăteau pe rând la căpătâiul lui.

În a zecea dimineață, Dorian deschise ochii și se uită la Mansur. Rosti stins, dar deslușit:

– Ai îngropat-o pe mama ta? Ai spus rugăciunile?

– E îngropată și m-am rugat la mormântul ei și pentru tine, și pentru mine.

– Asta-i bine, fiule.

Dorian adormi la loc, dar după o oră se trezi din nou şi ceru apă şi mâncare.

– O să trăieşti, îi spuse Sarah când îi aduse un castron cu supă. Ai fost pe muchie, Dorian Courtney, dar acum o să trăieşti.

Uşurat de îmbunătăţirea stării lui Dorian, Tom le lăsă pe Sarah şi pe servitoare să rămână de veghe la patul lui, iar el şi Mansur se apucară de alte treburi.

În fiecare zi, Tom poruncea să fie adus Kadem de pe puntea inferioară şi forţat să facă mişcare la aer curat şi la lumina soarelui. Se asigura că era bine hrănit şi că rana de la cap se vindeca frumos. Nu îi era milă de prizonier, dar voia ca acesta să supravieţuiască având o stare bună: era o parte importantă a planurilor de viitor ale lui Tom.

Ordonase ca pielea porcului-de-tufiş să fie sărată şi atârnată de greementul de pe *Darul lui Allah*. Îl interoga pe Kadem aproape în fiecare zi într-o arabă fluentă, forţându-l să stea ghemuit la umbra pieii de porc care-i flutura deasupra capului, amintindu-i permanent de soarta care îl aştepta dacă refuza să răspundă.

– Cum ai aflat că nava aceasta ne aparţine nouă, mie şi fratelui meu? întrebă el, iar Kadem îi spuse numele negustorului din Zanzibar care-i dăduse informaţia înainte să-l strângă de gât.

Tom îi transmise informaţia lui Dorian când acesta fu suficient de întremat încât să stea neajutat în capul oaselor.

– Aşadar, identitatea noastră le este cunoscută acum spionilor lui Zayn al-Din în fiecare port de pe coastă, de la Capul Bunei Speranţe până la Hormuz şi Marea Roşie.

– O cunosc şi olandezii, încuviinţă Dorian. Keyser ne-a ameninţat că fiecare port al VOC-ului din Orient o să fie închis pentru noi. Trebuie să ne schimbăm înfăţişarea.

Tom se apucă să modifice aspectul navelor. Acestea fură aduse pe rând la mal. Tom folosi fluxul şi refluxul pentru a le întoarce de pe o parte pe alta. Mai întâi, curăţară ierburile care năpădiseră vasul şi eliminară moluştele ce se înfipseseră adânc în carene. Unele dintre aceste creaturi dezgustătoare erau

groase cât un deget de om și lungi cât brațul. Umpleau lemnul de găuri până când nava ajungea roasă ca brânza, riscând să se strice ușor pe vreme rea. Unseră fundul navei cu smoală și întăriră învelișul de cupru acolo unde se desfăcuseră fâșii de lemn, lăsând moluștele să intre. Era singurul leac eficient. Pe urmă, Tom trecu la catarge și la velaturi și puse un artimon pe *Darul lui Allah*. Era ceva ce el și Dorian discutaseră și cu alte ocazii: catargul în plus modifica aspectul și comportamentul navei complet. Când o scoaseră în larg ca să o verifice, navigă mai aproape de direcția vântului și înaintă prin apă cu două noduri mai repede. Tom și Batula erau încântați și-i raportară bucuroși succesul lor lui Dorian, care insistă să i se permită să meargă pe plajă ca să o vadă.

– Pe Dumnezeu, a redevenit proaspătă ca o fecioară!

– Trebuie să-i dai un nume nou, frate, încuviință Tom. Care să fie acela?

Dorian nu ezită nicio clipă.

– *Răzbunarea*.

După expresia lui, Tom înțelese la ce se gândea și nu îl contrazise.

– Este un nume strălucit, zise el încuviințând din cap. Stră-străbunicul nostru a navigat cu sir Richard Grenville pe bătrâna *Răzbunare*.

Vopsiră carena într-un albastru azuriu, fiind o culoare din care aveau din abundență, iar capacele de tunuri, într-un albastru mai închis. *Răzbunarea* avea astfel un aspect elegant.

Se apucară apoi de lucru la *Fata din York*. Această navă avusese mereu tendința să cadă între valuri când era împinsă cu putere de vânt. Tom profită de ocazie și adăugă trei metri la catargul principal, înclinându-l astfel cu încă cinci grade. Alungi și bompresul, apoi mută straiul și vela latină învergată pe acesta ceva mai în față. Reașeză furcile pentru butoaiele cu apă mai aproape de pupă, ca să-i modifice înclinarea longitudinală. Acest lucru nu numai că îi modifica profilul, dar o făcea și mai receptivă la cârmă, corectându-i tendința de a se înclina în față.

De această dată, Tom schimbă culorile: carena deveni de un albastru-închis, iar capacele de tunuri fură vopsite într-un albastru azuriu.

– *Fata din York* a fost botezată după tine, îi aminti Tom lui Sarah. Corect ar fi ca tu să-i dai alt nume.

– *Spiritul apei*, zise ea imediat și Tom clipi.

– Cum de te-ai gândit la așa ceva? E un nume neobișnuit.

– Și eu sunt o doamnă neobișnuită, zise ea izbucnind în râs.

– Asta așa e, râse el. Dar ar fi mai bine să se numească doar *Spiritul*.

– Tu îi dai numele sau eu? întrebă Sarah cu blândețe.

– Mai bine să zicem că i-l dăm împreună.

Sarah ridică brațele în sus, în semn de capitulare.

La finalul celor patruzeci de zile de doliu după Yasmini, Dorian își revenise suficient cât să meargă singur până în capătul îndepărtat al plajei și să înoate înapoi prin canal. Deși își recuperase o bună parte din putere, singurătatea și tristețea îl afectaseră profund. De câte ori Mansur găsea puțin timp între îndatoririle sale, își petrecea timpul împreună cu Dorian, stând în liniște de vorbă.

În fiecare seară, membrii familiei se adunau în jurul focului și făceau planuri. În curând, deveni clar că niciunul dintre ei nu voia ca laguna să devină o nouă casă. Cum nu aveau cai, expedițiile lui Tom și ale lui Mansur pe jos nu ajungeau prea departe pe continent, astfel că nu întâlniră niciun trib care să fi locuit înainte în acea regiune. Satele vechi erau arse și părăsite.

– Nu există comerț dacă nu ai cu cine să-l faci, remarcă Tom.

– E un loc nesănătos. Deja unul dintre oamenii noștri a murit de febră, îl sprijini Sarah. Am sperat din tot sufletul să ne întâlnim cu Jim al nostru aici, dar în tot acest timp n-am primit niciun semn de la el. Probabil a mers mai departe, spre nord.

Mai existau alte sute de motive posibile pentru care Jim dispăruse, dar și le alungă din minte.

– O să-l găsim acolo, zise ea hotărâtă.

– Nici eu nu pot să rămân aici, spuse Mansur, care, în ultimele săptămâni, își ocupase locul firesc în sfatul familiei. Eu și

tata avem obligaţia sacră să-l găsim pe cel care a ordonat moartea mamei mele. Ştiu cine este. Destinul meu e în nord, în regatul Oman.

Se uită întrebător la tatăl lui. Dorian încuviinţă încet din cap.

– Uciderea lui Yasmini a schimbat totul. Acum am aceeaşi obligaţie sacră de a mă răzbuna. O să mergem împreună în nord.

– Atunci, ne-am înţeles, zise Tom în numele tuturor. Când ajungem în Golful Crăciunului, putem să hotărâm din nou.

– Când putem pleca? întrebă Sarah nerăbdătoare. Spune o zi!

– Navele sunt aproape gata, la fel şi noi. Peste zece zile. A doua zi după Vinerea Mare, sugeră Tom. O zi favorabilă.

Sarah compuse o scrisoare lungă pentru Jim; umplu douăsprezece pagini de pergament greu cu scrisul ei elegant şi înghesuit. Apoi o cusu într-o învelitoare de pânză de cort şi vopsi pachetul în albastrul azuriu al navelor, sigilându-l la cusături cu smoală fierbinte. Scrise numele lui pe el cu vopsea albă şi majuscule: James Archibald Courtney Esq. Apoi îl duse pe deal şi, cu mâna ei, îl ascunse în adăpostul de sub piatra de poştă. Construi un turn înalt pentru ca Jim să ştie, atunci când venea, că îl aştepta o scrisoare.

Mansur vână departe, în vale, şi doborî încă cinci bivoli de la Cap. Femeile sărară, uscară şi puseră carnea la murat, apoi făcură cârnaţi condimentaţi pentru drum. Mansur supraveghe echipajele în timp ce umpleau butoaiele cu apă de pe ambele nave. După aceea, Tom şi căpitanii arabi vâsliră în jurul vaselor ca să le verifice înclinarea. Deşi foarte încărcate, ambele nave mergeau bine. Erau foarte elegante cu noul strat de vopsea.

Înlănţuit şi bine păzit, Kadem al-Jurf avea voie să urce pe punte câte două ore în fiecare zi. Tom şi Dorian îl interogau pe rând. La umbra făcută pe punte de pielea uscată de porc, Kadem le răspundea la întrebări arătându-le un oarecare respect. Cu toate acestea, privirea aceea stânjenitoare nu mai dispărea din ochii lui. Deşi Tom şi Dorian îi adresau aceleaşi întrebări în moduri diferite, răspunsurile lui Kadem erau

consecvente și reușeau să evite capcanele care i se întindeau. Legea le permitea lui Dorian și lui Mansur să îl trateze fără milă: când se uitau la el, Kadem citea moartea în ochii lor și nu putea decât să spere că, atunci când avea să vină vremea, să aibă parte de o execuție rapidă și demnă, fără oroarea dezmembrării sau sacrilegiul pieii de porc.

De-a lungul săptămânilor, întemnițarea lui Kadem pe puntea inferioară căpătă o rutină proprie. Trei marinari arabi împărțeau sarcina de a-l păzi în timpul nopții, fiecare rămânând de cart câte patru ore. Fuseseră aleși cu grijă de Batula și la început respectară cu sfințenie ordinele acestuia. Deși rămâneau tăcuți, îi raportau lui Batula până și cele mai neînsemnate remarci făcute de Kadem. Cu toate acestea, nopțile erau lungi și paza era la fel de plictisitoare pe cât de apăsătoare era necesitatea de a rămâne treaz. Kadem fusese instruit de cei mai cunoscuți hogi ai casei regale a Omanului în dialectică și dezbateri pe teme religioase. Lucrurile pe care li le șoptea în întuneric paznicilor lui, în timp ce restul echipajului era la mal sau dormea pe puntea superioară, erau mult prea convingătoare pentru acei tineri. Adevărurile pe care le spunea erau prea grăitoare ca să i le raporteze lui Batula. Nu-și puteau astupa urechile și-l ascultau – la început cu uimire, în timp ce le vorbea despre adevărul și frumusețea căii lui Dumnezeu, apoi, fără să vrea, răspunzând la șoaptele lui. După focul din privirea lui, știau despre Kadem că era un om sfânt. Treptat, se lăsară convinși de fervoarea abnegației lui și de logica de netăgăduit a cuvintelor sale. Astfel, deveniră cu totul subjugați de Kadem ibn Abubaker.

Între timp, emoția plecării iminente creștea în restul adunării. Ultimele piese de mobilier și ultimele bunuri fură scoase din colibe și duse la marginea pădurii, apoi transportate la bord. În Vinerea Mare, Tom și Mansur dădură foc colibelor goale. Stuful se uscase și colibele se mistuiră ca un foc de tabără. A doua zi ridicară pânzele în timpul cartului de dimineață, așa că Tom avu suficientă lumină ca să poată ieși din canal. Vântul sufla din pupă îndepărtându-i de țărm, iar Tom conduse mica flotilă printre stânci, în largul mării.

Pe la miezul zilei, când uscatul se vedea albăstrui la linia vestică a orizontului, un membru al echipajului urcă de pe punţile inferioare într-o stare de agitaţie cumplită. Tom şi Dorian erau împreună pe dunetă. Dorian stătea pe un scaun pliant pe care Tom îl făcuse pentru el. La început, niciunul nu pricepu strigătele disperate ale omului.

– Kadem!

Tom reuşi să înţeleagă ideea. Coborî în viteză scara de tambuchi către puntea inferioară. Încuiat în cuşca din lemn pe care o construiseră tâmplarii pentru el, Kadem dormea ghemuit pe salteaua de paie. Lanţurile erau încă prinse în inelele de punte. Tom apucă un colţ al păturii care acoperea prizonierul din cap până în picioare, o dădu deoparte şi trase de dedesubt un picior de paie. Manechinul era făcut cu iscusinţă din doi saci umpluţi cu câlţi, legaţi cu bucăţi scurte de sfoară veche ca să aibă forma unui om sub pătură.

Scotociră nava dintr-un capăt în altul, iar Tom şi Dorian, cu săbiile în mână prin cale, căutară în fiecare colţişor.

– Lipsesc încă trei oameni, raportă Batula cu un aer ruşinat.

– Cine sunt? întrebă Dorian.

Batula ezită înainte să răspundă.

– Rashood, Pinna şi Habban, spuse el cu vocea sugrumată, cei trei pe care i-am desemnat să-l păzească.

Tom schimbă cursul şi se îndreptă spre celălalt vas. Strigă prin portavoce la Mansur, care era la comandă. Cele două nave ocoliră şi se întoarseră spre intrarea în lagună, dar vântul care le ajutase să iasă atât de uşor îi ţinea acum blocaţi în larg. Merseră înainte şi înapoi câteva zile la rând. De două ori fură aproape aruncaţi în recif, când Tom, frustrat, încercă să forţeze intrarea.

La şase zile după ce ridicaseră pânzele, reuşiră să ancoreze pe plaja lagunei încă o dată. De la plecarea lor plouase abundent şi, când merseră la mal, văzură că orice urmă a fugarilor fusese ştearsă.

– Dar nu există decât o direcţie în care să fi plecat, zise Tom arătând cu degetul spre vale. Dar au un avans de aproape nouă zile. Dacă vrem să-i prindem, trebuie să plecăm de îndată.

Apoi le porunci lui Batula și lui Kumrah să verifice depozitele de arme și muniție. Cei doi veniră la mal cu o expresie jalnică, raportând că lipseau patru muschete, tot atâtea hangere, saci cu gloanțe și butoaie cu praf de pușcă. Tom se abținu să-i mai ponegrească pe cei doi căpitani, pentru că suferiseră deja destul.

Dorian protestă vehement când Tom îi spuse că ar trebui să rămână în urmă, ca să aibă grijă de nave și de Sarah în timp ce ei urmăreau fugarii. În cele din urmă interveni și Sarah, care încercă să-l convingă că încă nu era suficient de zdravăn pentru o asemenea expediție, care presupunea marșuri aspre și poate lupte dure. Tom alese zece oameni buni ca să meargă cu el, dintre cei care luptau bine cu sabia, muscheta și pistolul.

La o oră după descinderea pe mal, totul fu gata. Tom o sărută pe Sarah, apoi plecară pe plajă spre interiorul continentului. Tom și Mansur mergeau în fața șirului de oameni înarmați.

– Mi-aș dori să fie și micul Bakkat cu noi, murmură Tom. I-ar putea urmări și dacă le-ar crește aripi și ar zbura la trei metri deasupra pământului.

– Tu ești un celebru vânător de elefanți, unchiule Tom. Te-am auzit spunând asta de când eram copil.

– Asta nu a fost chiar acum un an sau doi, zâmbi Tom mâhnit, și nu trebuie să ții minte chiar tot ce-ți spun. Laudele sunt precum datoriile și iubitele din tinerețe – deseori se întorc să-l chinuiască pe cel care le-a rostit.

În cea de-a treia zi, ajunseră pe creasta lanțului muntos care se întindea ca un zid de apărare neîntrerupt spre sud și spre nord. Pantele erau acoperite de dâmburi cu buruieni purpurii. Era linia care despărțea litoralul de platoul interior al scutului continental. În spate, pădurile formau un covor verde până la marginea oceanului. În față, dealurile erau pietroase și aride, iar câmpiile păreau nesfârșite, întinzându-se până spre linia orizontului, albastre din pricina distanței. Nori minusculi de praf, ridicați de turmele în mișcare, pluteau în briza caldă.

– Chiar dacă am putea descoperi drumul oamenilor pe care îi urmărim, copitele turmelor vor șterge toate urmele, îi spuse

Tom lui Mansur. Cu toate acestea, mă îndoiesc că au luat-o spre pustiul acela mare. Pe Kadem îl duce mintea să încerce să găsească aşezări omeneşti.

– Colonia de la Cap? zise Mansur privind spre sud.

– Mai degrabă forturile arabe aflate de-a lungul Coastei Febrei sau teritoriul portughez din Mozambic.

– Ţinutul e atât de mare, se încruntă Mansur, ar fi putut pleca oriunde.

– O să aşteptăm să se întoarcă iscoadele şi pe urmă hotărâm ce să facem.

Tom îşi trimisese cei mai buni oameni către nord şi sud, poruncindu-le să găsească urma lui Kadem. Nu voia să-i spună lui Mansur, cel puţin nu încă, dar ştia că şansele lor erau minime. Kadem le-o luase prea mult înainte şi, după cum observase însuşi Mansur, ţinutul era nesfârşit.

Locul de întâlnire stabilit de Tom cu iscoadele era un pisc având forma unei pălării înclinate, ce se vedea de la douăzeci de leghe din orice direcţie. Făcură tabăra pe versantul sudic la marginea pădurii, iar iscoadele se întoarseră în timpul nopţii. Nimeni nu văzuse vreo urmă omenească.

– Au reuşit să scape, flăcăule, îi spuse Tom nepotului său. Tot ce putem face e să-i lăsăm să plece şi să ne întoarcem la nave. Dar aş vrea să fii de acord. Datoria faţă de mama ta e cea care ne dictează ce să facem acum.

– Kadem a fost doar mesagerul, zise Mansur. Duşmănia mea de sânge e faţă de stăpânul lui din Lamu, Zayn al-Din. Sunt de acord, unchiule Tom. E de pomană. Ne putem cheltui energia în altă parte.

– Gândeşte-te şi la asta, flăcăule. Kadem o să zboare direct la stăpânul lui, ca porumbelul la porumbărie. Când îl vom găsi pe Zayn, Kadem o să fie lângă el... dacă nu-l mănâncă leii mai întâi.

Mansur se lumină la faţă şi îşi îndreptă umerii.

– Pe Dumnezeu, unchiule, la asta nu m-am gândit. Sigur că ai dreptate. Cât despre pieirea lui Kadem în sălbăticie... mi se pare că are o tenacitate animalică şi o credinţă fanatică ce îl vor ajuta să supravieţuiască. Sunt sigur că ne vom întâlni din

nou. Nu scapă el de răzbunarea mea. Să ne întoarcem numai-decât la nave.

Înainte să se crape de ziuă, Sarah coborî din patul ei din cabina micuţă de pe *Spirit*. Apoi, la fel cum făcuse în fiecare dimineaţă de când plecase Tom, merse la mal şi urcă dealul de deasupra lagunei. De acolo îl urmări întorcându-se. Îi recunoscu de departe silueta înaltă şi dreaptă şi mersul legănat din faţa celorlalţi. Imaginea deveni neclară, căci ochii i se umplură de lacrimi de bucurie şi de uşurare.

– Mulţumesc, Doamne, că mi-ai ascultat rugăciunile, strigă ea cu putere, apoi alergă la vale direct în braţele lui. Mi-am făcut atâtea griji pentru tine! M-am temut să nu dai iar peste vreun necaz, iar eu să nu fiu acolo, să am grijă de tine, Tom Courtney.

– N-am avut ocazia să dau de bucluc, Sarah Courtney, zise el îmbrăţişând-o, ceea ce e cu atât mai rău. Se uită la Mansur. Eşti mai iute decât mine, băiete. Fugi înainte şi avertizează-l pe tatăl tău că ne întoarcem; să pregătească navele ca să plecăm de îndată ce pun piciorul la bord.

Mansur o luă la fugă imediat.

De îndată ce ajunse suficient de departe, Sarah spuse:

– Ce isteţ eşti, Thomas, nu-i aşa? N-ai vrut să fii tu cel care-i dă lui Dorry vestea proastă că uciderea lui Yassie a rămas nerăzbunată.

– E mai mult datoria lui Mansur decât a mea, răspunse Tom degajat. Nici Dorry n-ar vrea să fie altfel. Singurul avantaj este că povestea asta sângeroasă ar putea să-i apropie pe tată şi pe fiu mai mult ca niciodată – şi erau deja cât se poate de apropiaţi.

Ridicară pânzele odată cu refluxul. Vântul sufla din pupă, astfel că înaintară destul de mult până la lăsarea întunericului. Navele pluteau la două lungimi de cablu una de alta, iar vântul bătea cu putere, propulsându-le înainte. *Răzbunarea* reuşi să mărească viteza şi o luă înaintea celeilalte nave. Şi astfel, fără nicio tragere de inimă, Tom dădu ordin să se reducă velatura pentru noapte. Îi părea rău să nu profite din plin de vântul care îi împingea atât de repede spre Golful Crăciunului.

– Dar eu sunt negustor, nu războinic, se consolă Tom.

Când dădu ordin să se strângă velele, îl văzu pe Mansur strângând vela de pe strai şi terţarola de pe artimon şi de pe catargul principal. Pe ambele nave fură aprinse felinare în vârful catargelor mari, ca să se poată vedea mai bine pe timpul nopţii.

Tom era gata acum să-i predea duneta lui Kumrah şi să coboare în micul salon pentru cină, simţind deja mirosul mâncării lui Sarah: recunoscu aroma bogată a celebrului ei *bobotie* cu mirodenii şi i se făcu gura apă. Verifică în doar câteva minute velatura şi alese un cârmaci. Mulţumit în sfârşit, o luă spre scara de tambuchi, apoi se opri brusc.

Se uită la linia întunecată a orizontului către est şi murmură cu uimire:

– E un foc mare acolo. Să fie o navă în flăcări? Nu, e ceva mult mai mare de atât. Focul unui vulcan?

Cei din echipajul de pe punte se înghesuiră lângă copastie, sporovăind şi căscând ochii cu uimire. Pe urmă, spre mirarea deplină a lui Tom, la orizontul întunecat explodă o minge uriaşă de foc ceresc, aprinzând suprafaţa întunecată a mării. Ceva mai departe, velele de pe *Răzbunarea* luceau slab în lumina fantomatică.

– O cometă, pe Dumnezeu! strigă Tom uluit, apoi bătu cu piciorul în puntea de deasupra salonului. Sarah Courtney, urcă imediat aici! N-ai văzut niciodată aşa ceva, nici n-o să mai vezi vreodată.

Sarah urcă în fugă scara, urmată îndeaproape de Dorian. Se opriră şi priviră înmărmuriţi, amuţiţi de splendoarea priveliştii. Apoi, Sarah se apropie de Tom şi se aşeză în cercul protector al braţelor lui.

– E un semn, şopti ea. E o binecuvântare de sus pentru viaţa pe care am lăsat-o în urmă la Capul Bunei Speranţe şi o promisiune a vieţii care ne aşteaptă de acum.

Dorian plecă de lângă ei, mergând încet înspre proră, unde se lăsă în genunchi şi întoarse faţa către cer.

– Toate zilele de doliu au trecut, zise el. Timpul tău aici pe pământ s-a sfârşit. Du-te, Yasmini, iubita mea mică, te

încredințez Domnului, dar vreau să știi că inima și toată dragostea mea merg împreună cu tine.

Când Mansur Courtney văzu cometa pe deasupra apei negre, alergă la sarturile principale și sări printre ele, apoi începu să se cațăre repede până în vârful catargului. Se prinse cu un braț de arborele zburător, menținându-și cu grijă echilibrul în ciuda mișcărilor carenei, amplificate de cei optsprezece metri care-l despărțeau de suprafața mării. Apoi își ridică fața spre cer și părul său lung și des flutură în vânt.

– Moartea regilor! strigă el. Distrugerea tiranilor! Numai lucruri de rău augur anunțate de degetul lui Dumnezeu, care scrie pe cer. Apoi își umplu plămânii și strigă cu putere în bătaia vântului: Ascultă-mă, Zayn al-Din! Eu sunt Nemesis și vin după tine.

În fiecare noapte, în timp ce micile nave navigau spre nord, cometa urca pe cer, părând să le lumineze drumul; în cele din urmă, văzură un mal abrupt și înalt care se înălța în apele întunecate din fața provelor precum spatele unei balene monstruoase. În capătul nordic al promontoriului, gura balenei păru să se deschidă. Navigară prin intrare până într-un golf împrejmuit de uscat, mult mai întins decât Laguna Elefanților. Pe o parte pământul era abrupt, iar pe cealaltă parte se prelungea cu mangrove mlăștinoase dense; între ele se afla gura frumoasă a unui râu cu apă proaspătă și limpede, străjuită de plaje ușor înclinate, ce ofereau un spațiu natural de ancorare.

– Nu e prima noastră vizită aici. Eu și Dorian am fost aici de multe ori. Localnicii îi spun acestui râu Umbilo, îi explică Tom lui Sarah în timp ce cârmea către plajă, lăsând ancora de trei stânjeni.

Uitându-se peste bord, văzură vârful de oțel al ancorei înfigându-se în albia albă și nisipoasă și bancurile strălucitoare de pești care se învârteau în jur, hrănindu-se cu crabii mici și cu creveții scoși de ancoră din vizuinile lor.

Când toate pânzele fură strânse, vergile coborâte și nava pregătită de repaus, Tom și Sarah se duseră la copastie și îl priviră pe Mansur vâslind către mal, nerăbdător să exploreze noile împrejurimi.

– Neliniștea tinereții, zise Tom.

– Dacă neliniștea e semnul unei vârste fragede, atunci tu ești un prunc în brațele mamei, jupân Tom, răspunse ea.

– Ești nedreaptă cu mine, chicoti el, dar o să trec asta cu vederea.

Ea își miji ochii și studie țărmul.

– Unde e piatra de poștă?

– Acolo, la poalele malului, dar nu-ți face speranțe prea mari.

– Sigur că nu! se răsti ea, dar își spuse în gând: „Nu trebuie să mă protejeze de dezamăgire. Instinctul de mamă îmi spune că Jim e aproape. Chiar dacă nu a ajuns încă în locul acesta, o să ajungă în curând. Trebuie doar să am răbdare și fiul meu o să se întoarcă la mine".

Tom îi oferi o ramură de măslin schimbând subiectul pe un ton împăciuitor:

– Ce zici de locul ăsta de pe globul pământesc, Sarah Courtney?

– Îmi place mult de tot. Și poate o să-mi placă și mai mult dacă mă lași să mă odihnesc aici mai mult de o zi și o noapte, zise ea cu un zâmbet.

– Atunci, eu și Dorian o să începem de îndată să marcăm teritoriul pentru noul nostru fort și port comercial.

Tom duse telescopul la ochi. El și Dorian făcuseră aproape toată treaba la ultima vizită în Golful Crăciunului. Plimbă telescopul peste locul pe care îl aleseseră atunci. Se afla pe un promontoriu de pe o meandră a râului. Întrucât apele râului Umbilo împrejmuiau trei laturi, era ușor de apărat. Aveau o resursă permanentă de apă proaspătă și era un spațiu bun pentru foc. Pe lângă toate acestea, se afla sub nivelul tunurilor navelor ancorate și ar fi beneficiat de ajutorul lor în cazul unui atac al triburilor sălbatice sau al altor dușmani.

– Da! zise dând satisfăcut din cap. O să servească scopului nostru foarte bine. Cel târziu mâine ne vom apuca de lucru, iar tu o să proiectezi căsuța noastră așa cum ai făcut și la Fort Providence acum douăzeci de ani.

– A fost luna noastră de miere, spuse ea cuprinsă de entuziasm.

– Da, fătucă, îi zâmbi Tom. Și asta o să fie a doua.

Micul grup de călăreți înainta încet prin savană, părând și mai mic în peisajul infinit ce-l înconjura. Bărbații duceau de hățuri caii de povară și îi lăsau pe cei câțiva cai de rezervă să-i urmeze în ritmul lor. Animalele și oamenii erau slăbiți și înăspriți de călătorie. Aveau hainele ponosite și peticite, iar cizmele tocite fuseseră înlocuite de mult cu altele noi, cusute grosolan din piele de antilopă kudu. Echipamentul cailor era zgâriat de trecerea prin desișurile cu spini, iar șeile, șterse de dosurile asudate ale călăreților.

Fețele și brațele celor trei olandezi erau arse și înnegrite precum cele ale soldaților hotentoți. Călăreau în tăcere, înșiruiți în spatele siluetei mici a boșimanului Xhia, care mergea pe jos tot înainte, luând-o pe urmele roților de căruțe ce se prelungeau ca un șarpe nesfârșit peste câmpii și dealuri.

Soldații abandonaseră de mult orice gând de a mai dezerta. Nu numai hotărârea de nestrămutat a liderului lor îi împiedica, ci și miile de leghe de sălbăticie pe care le lăsaseră deja în urmă. Știau că un călăreț avea șanse foarte mici să ajungă singur în colonie. Erau ca animalele dintr-o turmă, obligați să stea împreună ca să supraviețuiască. Nu erau doar prizonierii obsesiei căpitanului Herminius Koots, ci și ai uriașelor distanțe pustii.

Pantalonii lui Koots erau peticiți și pătați de sudoare, ploaie și praf roșiatic. La fel și jacheta de piele roasă. Părul lins îi atârna pe umeri, decolorat de soare și cu vârfurile tăiate inegal cu un cuțit de vânătoare. Cu fața scofâlcită, înnegrită de soare, și ochii ficși și deschiși la culoare părea într-adevăr un om posedat.

Pentru Koots, ispita recompensei dispăruse de mult: era mânat mai departe doar de nevoia de a-și stinge ura în sângele celor urmăriți. Nu avea de gând să lase nimic – nici om, nici fiară, nici distanțele copleșitoare – să-i fure împlinirea supremă.

Își ridică bărbia și privi în față, cu ochii mijiți în spatele genelor incolore. La orizont se vedea un nor negru. Îl observă urcând tot mai sus pe cer, apoi rostogolindu-se spre ei peste câmpie. Trase de hățuri și-i strigă lui Xhia:

– Ce-i norul care umple cerul? Nu e nici praf, nici fum.

Xhia chicoti și începu să danseze bucuros, tropăind și târșâindu-și picioarele. Distanțele și greutățile drumului nu-l vlăguiseră: pentru viața asta se născuse. Zidurile înghesuite și compania gloatelor de oameni l-ar fi sleit de puteri și i-ar fi asuprit spiritul. Sălbăticia era patria lui, iar cerul deschis, acoperișul.

Începu o nouă serie de laude la adresa sa și de defăimare a stăpânului său nebun și crud, pe care doar el din tot grupul le înțelegea.

– Vierme alb și lipicios, vietate cu pielea de culoarea puroiului și a laptelui covăsit, nu știi nimic despre ținutul ăsta? Trebuie ca Xhia, marele vânător și ucigaș de elefanți, să te hrănească ca pe un prunc orb și plângăcios?

Xhia sări în sus și trase un vânt cu atâta forță, încât cârpa de la mijloc îi flutură la spate. Știa că asta avea să-l enerveze pe Koots.

– Trebuie ca Xhia, care e atât de înalt, încât umbra lui lungă îngrozește dușmanii, sub mădularul căruia femeile chiuie de plăcere, să te ducă mereu de mână? Nu pricepi nimic din ce stă scris limpede pe pământ, nimic din ce-i înscris chiar pe ceruri?

– Termină odată cu bolboroseala aia de maimuță, strigă Koots.

Nu-i înțelegea cuvintele, dar recunoștea batjocura din glasul lui și știa că Xhia trăsese un vânt numai ca să-l provoace.

– Închide gura aia spurcată și răspunde-mi clar!

– Trebuie să închid gura, dar să răspund totuși la întrebări, măreț stăpân? zise Xhia în graiul coloniei, un amestec între toate limbile. Înseamnă că sunt magician?

De-a lungul tovărășiei lor forțate, învățaseră să se suporte mai ușor unul pe altul, atât în vorbe, cât și în intenții.

Koots atinse mânerul *sjambok*[1]-ului lung din piele de hipopotam care atârna de oblâncul șeii. Era un alt gest pe care amândoi îl înțelegeau foarte bine. Xhia își schimbă din nou tonul și expresia și dansă dincolo de distanța la care ajungea biciul.

– Stăpâne, e un dar de la Kulu Kulu. În noaptea asta o să dormim cu burțile pline.

– Păsări? întrebă Koots, uitându-se la umbra norului care se întindea pe câmpia din fața lor.

Fusese impresionat de micile păsări-țesător, dar norul acesta era mult mai mare ca înălțime și întindere.

– Nu-s păsări, îi spuse Xhia. Sunt lăcuste.

Koots își uită furia și se lăsă pe spate în șa ca să studieze roiul care se apropia. Umplea jumătate din întinderea cerului, dintr-un capăt al orizontului în celălalt. Sunetul aripilor părea o briză ușoară printre crengile înalte ale pădurii, crescând rapid și devenind un murmur, un vuiet în creștere, apoi un tunet. Roiul uriaș de insecte forma o cortină mișcătoare, ale cărei poale măturau pământul. Fascinația lui Koots se transformă în spaimă când primele insecte, bâzâind în apropiere de pământ, îl izbiră în piept și în față. Se feri și țipă, observând că picioarele din spate ale lăcustei aveau peri roșii și ascuțiți. Una îi lăsă o umflătură sângerândă pe obraz. Calul sări în spate și Koots trase de hățuri. Întoarse calul cu spatele la roiul care se apropia și le strigă celorlalți să facă la fel.

– Țineți caii de povară și priponiți-i pe cei de rezervă ca să nu fugă de molima asta.

Forțară caii să coboare în genunchi, apoi strigară și traseră de hățuri până când se rostogoliră cu greu pe o parte și se întinseră în iarbă. Koots se ghemui în spatele propriului cal. Își trase pălăria peste urechi și își ridică gulerul hainei de piele. În ciuda protecției parțiale oferite de animal, zburătoarele se izbeau de părțile expuse ale corpului ca o grindină nesfârșită, fiecare având forța să înțepe prin faldurile hainei.

Ceilalți din grup îi urmară exemplul și se întinseră în spatele cailor, adăpostindu-se ca de gloanțele unor muschete

[1] Bici (în afrikaans în original, n.tr.)

inamice. Doar Xhia părea să nu bage în seamă ploaia de insecte dure. Stătea în câmp deschis, înhăţând lăcustele care-l loveau şi rămâneau apoi ameţite de impact. Le rupea picioarele şi capul cu ochi bulbucaţi şi apoi şi le îndesa în gură. Carapacele trosneau în timp ce le mesteca, iar lichidul de culoarea tutunului i se scurgea pe bărbie.

– Mâncaţi! le striga el mestecând. După lăcuste vine foametea.

De la prânz până la apus, roiul de lăcuste zbură pe deasupra lor ca apele revărsate ale unui fluviu. Cerul se întunecă din pricina lor, iar înserarea păru să vină prea devreme. Apetitul lui Xhia părea de nepotolit. Înghiţi corpurile vii până când i se umflă burta; lui Koots i se părea că avea să moară din cauza lăcomiei. Cu toate acestea, Xhia avea sistemul digestiv al unui animal sălbatic. Când burta i se întinse, lucind ca o minge, făcu câţiva paşi nesiguri şi se îndepărtă puţin. Pe urmă, sub privirile lui Koots şi în bătaia vântului care sufla direct spre el, Xhia îşi ridică pânza de pe mijloc şi se aşeză din nou pe vine.

Părea că masa copioasă îl ajutase doar să uşureze acţiunea intestinelor. Defecă din belşug şi cu zgomot, alegând în acelaşi timp alte insecte aflate în zbor, pe care le băga în gură.

– Animal dezgustător, îi strigă Koots scoţând pistolul; dar Xhia ştia că, deşi Koots îl bătea regulat, nu putea să-l omoare, nu la mii de leghe distanţă de colonie şi de civilizaţie.

– Bine!

Îi zâmbi lui Koots şi-i făcu un semn, invitându-l să se alăture ospăţului.

Koots puse pistolul în toc şi-şi vârî nasul sub braţ.

– După ce-şi îndeplineşte scopul, o s-o sugrum cu mâinile goale pe maimuţa asta, promise Koots, sufocându-se din pricina duhorilor care pluteau spre el.

Când se lăsă întunericul, roiul uriaş de lăcuste coborî pe pământ, iar insectele rămaseră să se odihnească oriunde aterizau. Bâzâitul asurzitor al aripilor se stinse, iar Koots se ridică în sfârşit în picioare şi privi în jur.

În orice direcţie s-ar fi uitat, pământul era acoperit de un covor viu şi dens de corpuri maronii-roşcate în lumina

apusului. Copacii din pădure își schimbaseră forma când roiurile se așezaseră deasupra lor. Se transformaseră în căpițe amorfe de lăcuste vii, fremătând și crescând pe măsură ce alte insecte se așezau deasupra celor care se odihneau deja. Cu un trosnet ca al salvelor de muschetă, crengile mari ale celor mai apropiați copaci cedară sub greutate și se prăbușiră, însă lăcustele continuară să se așeze grămadă și să devoreze frunzele.

Din culcușurile și vizuinile lor, carnivorele ieșiră să se înfrupte din preaplin. Koots privi uluit cum hienele, șacalii și leoparzii deveneau îndrăzneți împinși de lăcomie, năvălind în mormanele de insecte și înfulecându-le.

Chiar și o turmă de unsprezece lei se alătură festinului. Trecură în apropiere de locul în care stătea Koots, dar nici nu băgară de seamă oamenii și caii, fiind ocupați doar să se hrănească. Se împrăștiară în câmpie cu boturile în pământ ca niște vaci la păscut, devorând grămezile vii de lăcuste, zdrobindu-le între fălcile puternice. Puii de leu, cu burțile pline, stăteau pe labele din spate și loveau în joacă insectele din aer când acestea își luau zborul din nou.

Soldații lui Koots curățară o porțiune de pământ și făcură focul. Folosind săbiile ca pe niște tigăi, prăjiră lăcustele până devenire crocante și maronii. Apoi le ronțăiră cu o plăcere aproape la fel de mare ca a lui Xhia. Chiar și Koots li se alătură, mâncând până se sătură din aceste delicatese. La căderea nopții, oamenii încercară să se liniștească și să doarmă, dar insectele zburau pe deasupra lor sau li se târau pe față, iar picioarele lor cu peri aspri zgâriau orice parte expusă a pielii, împiedicându-i să doarmă.

A doua zi de dimineață, când răsări soarele, văzură un peisaj antediluvian ciudat, o masă fără formă maronie-roșcată. Soarele încălzea mormanele nemișcate de lăcuste care amorțiseră de frig peste noapte. Apoi, insectele începură să se agite și să bâzâie ca un stup deranjat. Deodată, ca la un semn, întreaga masă se ridică în aer și o luă în zbor spre est, purtată de briza dimineții. Timp de câteva ore, roiurile negre zburară pe deasupra lor și, abia când soarele ajunse la zenit, trecu și ultimul nor. Cerul redeveni de un albastru strălucitor, fără pată.

Dar peisajul lăsat în urmă era de nerecunoscut. Era doar pământ uscat, pietros. Copacii rămăseseră fără frunziș, cu crengile goale rupte, căzute sau încâlcite pe lângă trunchiurile răsucite. Era ca și cum o molimă mistuise toate frunzele și crenguțele verzi. Iarba aurie care se unduia în bătaia brizei ca un val pe ocean dispăruse. În locul ei nu mai era decât un pustiu pietros.

Caii cercetau cu botul pământul gol și pietricelele, apoi se îndepărtau nemulțumiți, cu burțile goale pline deja de gaze. Koots se cățără în vârful celui mai apropiat deal golaș și îndreptă telescopul spre deșertul pietros. Turmele de antilope și de cvaga care umpleau ținutul cu o zi înainte dispăruseră. În depărtare, Koots distingea negura palidă de praf care ar fi putut fi ridicat de exodul ultimelor turme din savana înfometată. Migrau către sud ca să caute alte pajiști nedevastate de lăcuste.

Coborî dealul, iar oamenii lui, care până atunci avuseseră discuții aprinse, tăcură când îl văzură intrând în tabără. Koots se uită la fețele lor în timp ce-și umplea cana cu cafea din ceainicul negru. Ultimul fir de zahăr fusese folosit în urmă cu câteva săptămâni. Sorbi din cană, apoi se răsti:

– *Ja*, Oudeman! Ce anume te îngrijorează? Ai mutra chinuită a unei babe cu hemoroizi sângerânzi.

– Caii nu au ce să pască, izbucni Oudeman.

Koots se prefăcu uimit de această descoperire.

– Sergent Oudeman, îți sunt recunoscător că mi-ai dezvăluit acest lucru. Fără simțul tău de observație ascuțit, l-aș fi trecut cu vederea.

Oudeman se încruntă auzind sarcasmul celuilalt. Nu era destul de bun la vorbe, nici suficient de educat ca să se întreacă în jocuri de cuvinte cu Koots.

– Xhia spune că turmele de animale sălbatice știu încotro să meargă după iarbă de păscut. Dacă ne luăm după ele, o să ne conducă într-acolo.

– Te rog, spune mai departe, sergent. Nu mă satur niciodată de perlele astea de înțelepciune.

– Xhia spune că noaptea trecută turmele au luat-o spre sud.

– Da, încuviință Koots și suflă zgomotos în cana de cafea fierbinte. Xhia are dreptate. Le-am văzut de pe deluşorul de acolo. Făcu un semn cu cana.

– Trebuie să mergem spre sud ca să găsim păşuni pentru cai, continuă Oudeman cu încăpățânare.

– O întrebare, sergent. În ce direcție merg urmele lăsate de căruțele lui Jim Courtney?

Folosind din nou cana, arătă spre şanțurile adânci care se vedeau acum şi mai clar, nemaifiind ascunse de iarbă.

Oudeman îşi scoase pălăria şi îşi scărpină chelia.

– Spre nord-est, mormăi el.

– Aşadar, dacă mergem spre sud, o să-l prindem pe Courtney? întrebă Koots pe un ton amabil.

– Nu, dar... Vocea lui Oudeman se stinse treptat.

– Dar ce?

– Domnule căpitan, fără cai nu o să ne mai putem întoarce în colonie.

Koots se ridică şi aruncă zațul de cafea din cană.

– Motivul pentru care suntem aici, Oudeman, este să-l prindem pe Jim Courtney, nu să ne întoarcem în colonie. Pe cai! Se uită la Xhia. Aşa, bine! Tu, babuin gălbejit, ia urma din nou şi mişcă-te iute ca vântul.

Era apă în pâraiele şi în râurile pe care le traversau, dar în câmpie nu găseau nici urmă de iarbă. Merseră cincizeci de leghe, apoi o sută de leghe fără să găsească nicio păşune. În râurile mari găseau ierburi de apă şi lujeri de nuferi. Intrau în apă ca să le culeagă cu baionetele şi să le dea cailor. Într-o vale abruptă şi îngustă, arborii de spin-dulce nu fuseseră desfrunziți în întregime. Urcară în copaci şi tăiară crengile pe care lăcustele nu le rupseseră cu greutatea lor. Caii mâncară cu poftă frunzele verzi, dar asta nu era masa lor obişnuită şi nu câştigară mare lucru de pe urma lor.

Animalele dădeau deja semne de înfometare, dar hotărârea lui Koots nu slăbea. Îi conducea tot mai departe în pustiu. Caii erau atât de slăbiți, încât călăreții erau nevoiți să descalece şi să-i conducă pe fiecare pantă mai abruptă ca să-şi păstreze puterile.

Şi oamenii erau înfometaţi. Vânatul dispăruse odată cu iarba. Savana cândva plină de animale era acum pustie. Mâncară ultimele mâini din sacii de piele pentru cereale, după care se mulţumiră cu toate resturile purtate de vânt din câmpia distrusă.

Xhia dobora cu praştia şopârlele preistorice cu cap albastru care trăiau printre pietre, iar ceilalţi căutau în vizuinile cârtiţelor şi ale şoarecilor care supravieţuiau cu rădăcinile subterane. Prăjeau animalele fără să le mai jupoaie sau să le cureţe leşurile. Ar fi irosit o hrană preţioasă. Le aruncau întregi în cărbuni, lăsând blana să se pârlească şi pielea să se înnegrească şi să plesnească. Apoi culegeau cu degetele carnea pe jumătate friptă de pe oasele mititele. Xhia ciugulea oasele aruncate ca o hienă.

Apoi descoperi o comoară într-un cuib de struţ abandonat. Erau şapte ouă de culoarea fildeşului în adâncitura săpată grosolan în pământ. Fiecare ou era aproape cât capul lui de mare. Începu să facă tumbe în jurul cuibului, ţipând de bucurie.

– E un alt dar pe care isteţul Xhia ţi-l aduce! Struţul, care e totemul meu, l-a lăsat pentru mine. Fără Xhia, ai fi pierit de multă vreme.

Îşi schimba totemul la fel de lejer cum şi-ar fi luat o femeie nouă.

Alese un ou de struţ, îl aşeză în picioare în nisip, apoi trecu arcul pe după tija unei săgeţi. Puse vârful săgeţii deasupra cojii. Mişcând repede arcul înainte şi înapoi, răsuci săgeata. Vârful găuri uşor carapacea groasă. Când o străpunse, se auzi un fâsâit ascuţit de gaz eliberat şi o fântână galbenă ţâşni în aer, ca şampania dintr-o sticlă scuturată prea tare. Xhia îşi lipi gura de gaură şi supse conţinutul oului.

Cei din jurul lui săriră în spate, scoţând sunete de teamă şi de dezgust când mirosul de sulf îi învălui.

– Pui de căţea turbată! înjură Koots. E un ou stricat.

Xhia dădu ochii peste cap de încântare, dar nu-şi luă gura de deasupra găurii, ca nu cumva să ţâşnească lichidul galben pe pământul uscat şi să se piardă. Îl înghiţi hulpav.

– Ouăle astea stau acolo din ultimul sezon de împerechere – şase luni petrecute în soarele fierbinte. Sunt atât de rele, încât ar otrăvi şi o hienă.

Oudeman se înecă şi se întoarse cu spatele.

Xhia se aşeză lângă cuib şi bău încă două ouă, oprindu-se doar cât să râgâie sau să chicotească de plăcere. Apoi le puse pe cele rămase în traista sa din piele. O trase pe umăr şi porni din nou pe şanţurile lăsate de caravana de căruţe a lui Jim Courtney.

Oamenii şi caii deveneau tot mai slăbiţi în fiecare zi. Doar Xhia era voinic, iar pielea lui lucea de sănătate şi vigoare. Ouăle stricate de struţ, resturile lăsate de bufniţe, balega leilor şi a şacalilor, rădăcinile şi ierburile amare, viermii muştelor-de-carne, larvele viespilor – mâncare pe care doar el putea să o înghită – îl ajutau să reziste.

Epuizaţi, soldaţii urcară încă un deal pustiit, dând peste o altă tabără a lui Jim Courtney. Aceasta era diferită de sutele pe care le găsiseră înainte. Caravana de căruţe se oprise suficient de mult încât să construiască nişte colibe din iarbă şi să aşeze cadre de afumat din lemn proaspăt tăiat peste porţiunile transformate acum în cenuşă neagră şi rece, din care o mare parte se împrăştiase în bătaia vântului.

– Aici a omorât Somoya primul elefant, anunţă Xhia după ce examină în grabă tabăra abandonată.

– De unde ştii? îl întrebă Koots descălecând cu greu.

Se opri cu pumnii înfipţi în spatele înţepenit şi privi în jur.

– Ştiu fiindcă eu sunt deştept şi tu eşti prost, zise Xhia în limba poporului său.

– Termină cu limba aia de maimuţe, se răsti Koots la el. Dar era prea obosit ca să-l plesnească. Răspunde-mi direct!

– Au afumat un munte de carne pe grătarele astea şi aici sunt oasele de la încheieturile elefantului din care au făcut tocană. Ridică un os din iarbă. Câteva fire de carne se mai ţineau de el şi Xhia le roase înainte să continue: O să găsesc pe aproape şi restul scheletului.

Dispăru ca un norişor de fum galben, într-un mod care şi acum îl lua pe Koots prin surprindere. Acum era la vedere, iar

în clipa următoare dispărea. Koots se tolăni la umbra subțire a unui copac golaș. Nu trebui să aștepte prea mult. Xhia apăru din nou la fel de brusc cum pierise, ducând uriașul os alb de la coapsa unui elefant mascul.

– Un elefant mare! confirmă el. Somoya a devenit un mare vânător, la fel ca tatăl lui. A tăiat colții animalului. După găurile din falcă, îmi dau seama că fiecare colț era lung cât doi oameni care stau unul pe umerii celuilalt. Groși cât pieptul meu.

Își umflă pieptul ca să exemplifice.

Pe Koots nu-l interesa prea mult subiectul și dădu din cap către colibele abandonate.

– Cât timp a stat Somoya în tabăra asta?

Xhia se uită la adâncimea cenușii din gropi, la movilele de gunoi și la potecile bătătorite dintre colibe și arătă de două ori degetele de la ambele mâini.

– Douăzeci de zile.

– Înseamnă că ne-am apropiat mult de ei, zise Koots cu o satisfacție sumbră. Găsește-ne ceva de mâncare înainte să mergem mai departe.

Sub îndrumarea lui Xhia, soldații săpară după un iepure african și vreo douăsprezece cârtițe aurii și oarbe. Vreo doi corbi cu guler alb fură atrași de activitatea lor și Oudeman îi doborî cu un singur foc de muschetă. Cârtițele aveau gust de pui, însă carnea corbilor era dezgustătoare, fiind întinată de dieta lor cu mortăciuni. Doar Xhia mânca totul cu poftă.

Bărbații erau epuizați de oboseală și aveau bătături de la șa; după ce mâncară resturile de carne, se întinseră pe pături exact când soarele apunea. Xhia îi trezi chiuind de bucurie, iar Koots se ridică șovăielnic, cu pistolul într-o mână și cu sabia scoasă în cealaltă.

– La arme! După mine! strigă el până să apuce să se trezească de-a binelea. Pregătiți baionetele!

Apoi se opri brusc și privi cerul spre est. Era luminat de o strălucire stranie. Hotentoții scânciră cu o uimire superstițioasă și se ascunseră sub păturile din blană.

– E un avertisment, își spuneau unii altora. Vorbeau atât de încet, încât Koots nu-i putea auzi. E un avertisment că ar

trebui să ne întoarcem în colonie și să abandonăm urmărirea asta nebună.

– E ochiul în flăcări al lui Kulu Kulu, cânta Xhia, dansând pentru zeitatea mare și strălucitoare de pe cerul de deasupra. Ne veghează. Ne promite ploaie și întoarcerea turmelor. O să fie iarbă dulce și grasă și carne roșie, sățioasă. Curând, foarte curând.

Din instinct, cei trei olandezi se apropiară unul de altul.

– E steaua care i-a călăuzit pe cei trei magi la Betleem.

Koots era ateu, dar știa că ceilalți doi erau credincioși, așa că explică fenomenul în avantajul lui.

– Ne cheamă, adăugă el.

Oudeman mormăi, încercând însă să nu-l stârnească pe căpitan la ceartă. Richter își făcu cruce pe furiș, pentru că era un catolic clandestin printre luterani și păgâni.

Unii cu teamă, alții cu bucuria anticipării, urmăriră cu toții înaintarea grandioasă a cometei pe ceruri. Stelele păliră și dispărură, estompate de splendoarea ei.

Înainte să se lumineze de zi, cometa era întinsă ca un arc de la un orizont la celălalt. Pe urmă, fu ascunsă la rândul ei de păturile groase de nori care se rostogoleau dinspre est, aduse de pe oceanul calm al Indiilor. Când se revărsară zorii unei zile înnorate, tunetele bubuiră pe dealuri și un fulger orbitor despică pântecul norilor. Apoi începu să plouă. Caii se întoarseră cu spatele la vânt și oamenii se chirciră sub foile de cort în timp ce vijelia înghețată îi învăluia. Doar Xhia își smulse peticul de pe mijloc și țopăi gol în ploaie, dându-și capul pe spate și lăsând apa să-i umple gura.

Plouă fără încetare o zi și o noapte. Pământul se înmuie sub ei și fiecare râpă deveni un râu învolburat, iar fiecare adâncitură se transformă în lac. Ploaia îi uda necontenit, iar tunetul îi năucea precum salvele grele de tunuri. Înghesuiți sub pături, tremurau de frig și umezeală, iar mațele le chiorăiau de lichidul acru al înfometării. Din când în când, ploaia înghețа înainte să atingă pământul, iar grindina mare cât buricele degetelor lor se izbea de foile de cort și înspăimânta caii. Unele bucăți de gheață le rupseră frânghiile, iar caii fugiră în galop din calea furtunii cenușii.

A doua zi, norii se destrămară și se împrăștiară, iar soarele apăru luminos și fierbinte. Încălecară și plecară să caute caii care fugiseră leghe întregi prin savană. Unul fusese omorât de doi lei tineri. Cele două feline mari încă se hrăneau din el, iar Koots și Oudeman goniră spre ele și le împușcară, împinși de furia răzbunării. Abia după trei zile reuși Koots să reia urmărirea. Deși ploaia durase mult și, în anumite locuri, șterse urmele căruțelor, Xhia îi călăuzea fără oprire.

Savana răspunse cu bucurie la căderea ploii și la soarele cald care-i urmase. În primele zile, un puf verde și moale acoperi contururile golașe ale dealurilor, iar crengile plecate ale copacilor goi se ridicară. Până să facă încă o sută de leghe, burțile cailor erau umflate de iarba nouă și dulce. Apoi descoperiră prima întoarcere a animalelor sălbatice.

Din depărtare, Xhia observă o turmă de peste cincizeci de antilope kongoni, fiecare animal având mărimea unui ponei, cu blana roșcată lucind în lumina soarelui și cu coarnele groase răsucindu-se spre spate, înalte cât mitra unui episcop. Cei trei olandezi dădură fuga înaintea turmei. Caii își recăpătaseră forțele după ce păscuseră iarbă proaspătă și ajunseră animalele în goana mare. Împușcăturile răsunară peste câmpii.

Tăiară antilopele acolo unde se prăbușiseră și făcură focul lângă leșuri. Aruncară hălcile sângerânde de carne în jar și pe urmă, pe jumătate înnebuniți de foame, se îmbuibară cu carnea friptă. Deși era viguros, bine hrănit și doar pe jumătatea soldaților, Xhia mâncă mai mult decât doi la un loc și, de data aceasta, nici măcar Koots nu-l disprețui.

Kadem îngenunche în spatele unui buștean de lângă un râuleț umflat de ploi, cu apă dulce. Pusese muscheta pe un buștean, cu turbanul înfășurat ca o pernă dedesubt. Fără această căptușeală, arma ar fi putut sări de pe bușteanul din lemn de esență tare, s-ar fi putut descărca, iar glonțul ar fi putut zbura cine știe pe unde. Muscheta era una dintre cele furate din depozitul de arme de pe *Răzbunarea*. Rashood nu

reușise să fure decât patru saci mici cu praf de pușcă. Ploaia generoasă care-i scăldase timp de o zi și o noapte le udase și le stricase aproape tot praful pe care îl mai aveau. Kadem sfărâmase și sortase resturile avariate între degete, dar în cele din urmă nu reușise să salveze decât un sac cu prețioasa pulbere. Ca să păstreze ce-i mai rămăsese, folosise doar o jumătate din încărcătura unei muschete.

Urmări, prin tufișurile de pe malul râului, o mică turmă de antilope impala care se hrăneau. Era primul vânat pe care îl vedea de la trecerea roiului de lăcuste. Păștеau iarba verde, proaspăt apărută după ploaie. Kadem alese un mascul din turmă, o creatură cafenie și catifelată cu coarne în formă de liră. Era un muschetar excelent, dar arma era pe jumătate încărcată și pusese doar câteva alice de plumb peste praful de pușcă. Ca să fie eficiente, trebuia să lase animalul să se apropie. Când veni momentul, Kadem trase. Prin norul spiralat de fum, văzu animalul clătinându-se; pe urmă, behăind jalnic, sări în cerc cu piciorul din față atârnând din articulația zdrobită. Kadem lăsă muscheta și o luă la fugă cu hangerul în mână. Lovi antilopa cu mânerul greu de alamă, apoi o rostogoli repede pe o parte și-i tăie gâtul cât încă trăia.

– În numele Domnului!

Binecuvântă carnea, care deveni astfel halal, respectiv nu mai era pângărită, fiind bună de mâncat de către credincioși. Fluieră încet, iar cei trei bărbați care-l urmau veniră pe malul pârâului din locul în care stătuseră ascunși. Tăiară cu repeziciune leșul, apoi fripseră fâșii de carne de pe fiecare parte a spatelui la focul mic pe care Kadem îi lăsase să-l facă. De îndată ce carnea fu gata, le porunci să-l stingă. Chiar și în sălbăticia aceea vastă și nelocuită, avea grijă mereu să rămână ascuns. Era o parte din instrucția primită în deșert, unde aproape toate triburile se dușmăneau cu cele vecine.

Mâncară repede și cu măsură, apoi înfășurară carnea friptă și rece în turbane, le așezară pe după umeri și le înnodară pe talie.

– În numele Domnului, pornim mai departe.

Kadem se ridică şi-i conduse pe ceilalţi trei pe malul râului. Acesta străbătea o zonă abruptă şi inegală de dealuri. Veşmintele lor erau deja atât de pătate şi tivurile atât de zdrenţuite, încât păreau să fi fost roase de şobolani; abia le mai acopereau genunchii. Îşi făcuseră sandale din pielea animalelor ucise înainte de venirea lăcustelor. Terenul era aspru şi pietros sub tălpi. Erau zone acoperite cu spini drăceşti cu trei colţuri, dintre care unul era mereu mai înalt decât ceilalţi. Vârfurile ca nişte burghie puteau străpunge şi talpa cea mai dură, ajungând până la os.

Ploile reparaseră de acum majoritatea pagubelor produse de roiurile de lăcuste. Cu toate acestea, nu aveau cai şi merseseră cu greu pe jos, în fiecare zi de la răsărit până la apus. Kadem hotărâse să o ia spre nord şi să încerce să ajungă la unul dintre centrele comerciale omaneze de pe coastă, dincolo de fluviul Pongola, înainte să rămână fără praf de puşcă. Mai aveau încă o mie de leghe sau poate chiar mai mult de mers până acolo.

Se opriră din nou la prânz, fiindcă până şi aceşti călători neobosiţi trebuiau să se roage în momentele cuvenite. Nu aveau cu ei covoraşe pentru rugăciuni, dar Kadem estimă direcţia în care se afla Mecca după poziţia soarelui la prânz şi se prosternară pe pământul aspru. Kadem conducea rugăciunea. Spuseră cu toţii că Dumnezeu era unul şi că Mohamed era ultimul său Profet adevărat. Nu cereau nimic în schimb pentru credinţa lor. După ce rugăciunea se termină în forma ei pură şi strictă, se ghemuiră la umbră şi mâncară încă puţin din vânatul fript şi rece. Kadem începu conversaţia, instruindu-i în teme religioase şi filosofice. În cele din urmă, se uită din nou la soare şi spuse:

– În numele Domnului, să ne continuăm drumul.

Se ridicară şi se pregătiră, însă încremeniră cu toţii când auziră sunetul slab, dar inconfundabil al focului de muschetă.

– Oameni! Oameni civilizaţi, cu muschete şi praf de puşcă! şopti Kadem. Trebuie să aibă cai dacă s-au aventurat atât de departe pe continent. Toate lucrurile de care avem nevoie ca să nu pierim în locul ăsta cumplit!

Împuşcăturile se auziră din nou. Kadem înclină capul şi îşi miji ochii sălbatici, încercând să ghicească sursa sunetului. Apoi se întoarse în direcţia respectivă.

– Veniți după mine. Mișcați-vă ca vântul, fiți rapizi și nevăzuți! zise el. Nu trebuie să știe că suntem aici.

În acea după-amiază, Kadem găsi multe urme de cai care se îndreptau spre nord-est. Copitele erau îmbrăcate în potcoave din oțel, lăsând amprente clare în pământul umed de ploaie. Le urmară în pas alert prin câmpiile ce păreau, din pricina mirajului, că dansează și se clatină. Spre sfârșitul după-amiezii, văzură fumul întunecat al unui foc de tabără din față. Merseră înainte cu mare grijă. În lumina înserării, distinseră licărirea flăcărilor roșii. Ajuns și mai aproape, Kadem văzu siluetele oamenilor care se mișcau în fața focului. Apoi, vântul de peste zi se domoli și briza nopții suflă din altă direcție. Kadem adulmecă aerul și surprinse izul inconfundabil de amoniac.

– Cai! șopti el entuziasmat.

Koots se sprijini de trunchiul unui copac de spinul-cămilei și apăsă cu grijă în pipa de lut firele uscate și sfărâmicioase de mahorcă. Sacul de tutun era făcut dintr-un scrot de bivol și avea la gură o sforicică din mușchi. Nu era plin nici pe jumătate și raționaliza tutunul, fumând doar o jumătate de pipă pe zi. O aprinse cu un cărbune din foc și tuși încet de plăcere când primul fum tare îi umplu plămânii.

Soldații lui erau împrăștiați pe sub copacii din jur; fiecare își alesese un loc unde să-și întindă pelerina din blană. Aveau burțile pline de carne de antilopă kongoni, prima dată în ultima lună când mâncaseră pe săturate. Ca să se poată bucura mai mult de ospăț, Koots le dăduse voie să se oprească mai devreme din marș în ziua aceea. Mai era aproape o oră de lumină de zi. În mod obișnuit, ar fi făcut tabăra abia când întunericul îi împiedica să mai vadă urmele de căruțe.

Cu coada ochiului, Koots zări o mișcare fugitivă și privi repede în jur; pe urmă se relaxă din nou. Nu era decât Xhia. În timp ce Koots îl urmărea cu privirea, acesta dispăru în savana întunecată. Un boșiman, căruia toate îi stăteau împotrivă în viață, nu se ducea la culcare până când nu curăța urmele lăsate

în spate. Koots știa că avea să facă un ocol mare al distanței parcurse deja. Dacă îi urmărea vreun dușman, Xhia avea să le șteargă urmele.

Koots trase din pipă până la ultima firimitură de tutun, savurând fiecare fum. Pe urmă, stinse cu regret cenușa. Cu un oftat, se strânse sub pelerină și închise ochii. Nu știa cât dormise când se trezi cu o atingere ușoară pe obraz. Când tresări, Xhia scoase un sunet ușor, ca un cloncănit, ca să-l liniștească.

– Ce e? întrebă Koots încet.

– Străini, răspunse Xhia. Ne urmăresc.

– Oameni?

Koots era încă amețit de somn. Xhia nu catadicsi să răspundă la o asemenea tâmpenie.

– Cine? Câți sunt? insistă Koots, ridicându-se în capul oaselor.

Xhia răsuci repede câteva fire de iarbă uscată. Înainte să le aprindă, ridică un colț al pelerinei lui Koots, ca pe un paravan împotriva altor priviri. Apoi ținu firele deasupra cenușii aproape stinse a focului. Suflă în cărbuni și, când firele se aprinseră, le ascunse cu pelerina și cu propriul trup. Ținea ceva în mâna liberă și Koots se uită cu atenție: era o bucată de cârpă albă, murdară.

– Sfâșiată de spini din hainele unui bărbat, îi spuse Xhia.

Apoi îi arătă următorul trofeu, un fir de păr negru. Chiar și Koots își dădu seama de îndată că era păr de om, dar era prea aspru și prea negru ca să fie al vreunui nord-european și era prea drept și fără onduleuri ca să fie al unui boșiman sau al unui membru de trib african.

– Cârpa asta e de la veșmântul lung al unui musulman. Și părul e al lui.

– Musulman? întrebă Koots mirat, iar Xhia plescăi cu limba drept încuviințare.

Koots învățase de acum să nu-l mai contrazică.

– Câți?

– Patru.

– Unde sunt acum?

– Stau aproape. Ne pândesc.

Xhia lăsă firele arzând să cadă și frecă ultimele scântei în praf cu palma lui de copil.

– Unde și-au lăsat caii? întrebă Koots. Dacă i-ar fi mirosit pe ai noștri, ar fi nechezat.

– Nu au cai. Merg pe jos.

– Arabi, pe jos! Atunci, oricine ar fi, asta caută, zise Koots trăgându-și cizmele. Vor să ne ia caii.

Având grijă să nu atragă atenția, se târî până la Oudeman, care sforăia încetișor, și-l scutură. Când Oudeman se trezi de tot, înțelese de îndată ce se întâmpla și care erau ordinele lui Koots.

– Fără focuri de armă! repetă Koots. E prea mare riscul să nimerim caii pe întuneric. Răpune-i cu sabia.

Koots și Oudeman se furișară lângă fiecare soldat și le șoptiră tuturor ordinele. Aceștia ieșiră de sub pături și plecară tiptil spre rândurile de cai. Cu săbiile scoase, rămaseră întinși printre arbuști și tufe joase.

Koots se așeză în partea de sud, cel mai departe de strălucirea slabă a focului aproape stins. Rămase întins pe burtă, pentru ca oricine se apropia de cai să se vadă pe fundalul stelelor și al urmelor aproape șterse ale marii comete, care devenise de-acum o fantomă eterică pe cerul vestic. Orion nu mai era ascuns de lumina ei: în perioada aceea a anului, stătea cu capul în jos sub strălucirea Căii Lactee. Koots își mijì ochii ca să vadă mai bine în întuneric. Ascultă cu atenție, deschizând ochii doar foarte puțin, ca să nu-l amăgească lumina.

Timpul trecea greu. Îl măsura după mișcarea corpurilor cerești. Unui alt om i-ar fi fost greu să mențină un asemenea nivel de concentrare, dar Koots era războinic. Trebuia să ignore sunetele banale făcute de cai când își mutau greutatea de pe un picior pe altul sau când smulgeau iarba cu gura.

Ultimele sclipiri ale marii comete se stingeau la linia vestică a orizontului când Koots auzi clinchetul a două pietricele care se loveau una de alta. Fiecare nerv din corp i se întinse brusc. După un minut, mult mai aproape, se auzi alunecarea unei sandale din piele pe pământul moale. Ținu capul jos și văzu o siluetă neagră trecând pe sub stele.

„Se apropie, își zise el. Să-l lăsăm să încerce să dezlege funiile."

Intrusul se opri când ajunse la capătul șirului de cai. Koots îl văzu întorcând încet capul și ascultând. Purta un turban și avea barba stufoasă și creață. După câteva clipe, se aplecă lângă o frânghie lungă, de care legăturile cailor erau prinse cu inele din oțel. Două dintre animale scuturară liber capul când funia alunecă prin inele.

De îndată ce lui Koots i se păru că intrusul era absorbit de dezlegarea următorului nod, se ridică în picioare și se apropie de el. Dar îl pierdu din ochi când se ghemui sub fundalul cerului. Nu mai era acolo unde se aștepta Koots să fie și se împiedică de el pe întuneric. Koots strigă să-și avertizeze oamenii; pe urmă, cei doi începură să se lupte corp la corp, prea aproape ca să-și poată folosi sabia.

Koots își dădu seama imediat că bărbatul cu care se lupta era un adversar formidabil. Se răsucea în strânsoarea lui ca un țipar și-i simțea mușchii tari. Koots încercă să-l lovească cu genunchiul în vintre, dar aproape își zdrobi rotula când nimeri mușchiul tare și cauciucat al coapsei în loc de organele genitale ale celuilalt. Ripostând instantaneu, bărbatul băgă podul palmei drepte sub falca lui Koots. Acesta dădu capul pe spate, cu senzația că avea gâtul rupt, clătinându-se apoi în spate și prăbușindu-se la pământ. Văzu intrusul venind spre el și sclipirea sabiei când se ridică, pregătindu-se de o lovitură la cap. Koots ridică propria sabie, parând instinctiv lovitura, iar armele se ciocniră cu scrâșnet de metal.

Apoi, intrusul încetă atacul și dispăru în întuneric. Koots se târî în genunchi, pe jumătate năucit. De peste tot se auzeau strigăte și sunete de lovituri și-i auzi pe Oudeman și pe Richter strigând ordine și încurajându-i pe ceilalți. Pe urmă se auzi o bubuitură și se văzu licărirea unei împușcături. Asta îl enervă pe Koots.

– Nu trageți, idioților! Caii! Aveți grijă de cai!

Se ridică în picioare și în clipa aceea auzi un tropot de cal în spatele lui. Întoarse capul și văzu conturul întunecat al

călăreţului care venea spre el în galop. O sabie luci slab în lumina stelelor şi Koots se feri. Lama îi şuieră pe lângă obraz; observă capul cu turban şi barba călăreţului, care trecu în goană pe lângă el.

Privi înnebunit în jur. În apropiere, iapa cenuşie se zărea ca o pată slabă pe fundalul închis la culoare. Era cea mai rapidă şi mai puternică din tot şirul de cai. Puse sabia în teacă şi verifică pistolul în tocul de la şold în timp ce alerga spre ea. De îndată ce încălecă, ascultă sunetul copitelor, apoi o întoarse împungând-o cu genunchii şi o îndemnă la galop.

La fiecare câteva minute în următoarele ore fu nevoit să se oprească şi să asculte zgomotul de copite al fugarilor. Deşi arabul cotea deseori ca să scape de urmărirea lui Koots, se întorcea de fiecare dată spre nord. Cu o oră înainte de răsărit, Koots pierdu sunetul de tot. Ori schimbase direcţia din nou, ori încetinise la pas.

„Nord! Merge către nord", decise el.

Se orientă după Crucea Sudului, aflată direct pe umărul lui, şi o luă spre nord, mergând în trap constant ca să nu epuizeze iapa. Zorile apărură cu o repeziciune surprinzătoare. Orizontul părea tot mai vizibil pe măsură ce întunericul se retrăgea şi inima îi tresăltă când distinse silueta neagră mişcându-se la o bătaie de puşcă în faţa lui. Îşi dădu seama de îndată că nu era o specie mai mare de antilopă, căci conturul călăreţului de pe spatele animalului se vedea clar pe fundalul câmpiei tot mai luminate. Koots mână iapa mai tare şi se apropie repede de el. Călăreţul încă nu-l observase şi mergea cu animalul la pas. Koots recunoscu imediat calul murg, un cal bun şi puternic, aproape la fel de bun ca iapa lui.

– Fiu de târfă! râse Koots triumfător. Murgul e beteag. Nici nu-i de mirare că a trebuit să încetinească.

Chiar şi în lumina aceea slabă, se vedea bine că murgul era rănit la un picior din faţă. Probabil călcase pe o piatră ascuţită sau pe un spin din iarbă şi acum se căznea să meargă. Koots alergă spre ei şi fugarul se răsuci în şa. Koots văzu că era un arab cu o faţă de uliu şi cu barba cârlionţată. Se uită scurt la Koots, apoi pocni din bici, îndemnând calul într-un galop chinuit.

Koots era suficient de aproape ca să rişte să tragă şi să încerce să pună repede capăt poveştii. Ridică arma şi trase, ochind mijlocul spatelui lat al arabului. Dar arabul se feri şi strigă:

– Cu săbii, păgânule! De la bărbat la bărbat!

Ca stegar, Koots petrecuse ani întregi în armata VOC-ului din Orient. Vorbea o arabă fluentă şi colocvială.

– Sunt grozave şi elegante! strigă el. Opreşte-te şi lasă-mă să ţi le înfig în gât.

Murgul era oprit la aproape două sute de metri. Arabul coborî de pe cal şi se întoarse cu faţa spre Koots, fluturând hangerul din mâna dreaptă. Koots îşi dădu seama că nu avea nicio armă de foc: dacă avusese o muschetă la intrarea în tabără, o pierduse undeva pe drum. Descălecase şi nu avea decât hangerul – şi, bineînţeles, un pumnal. Un arab avea mereu un pumnal. Koots avea un mare avantaj şi nicio idee cavalerească nu intra în calculele sale. Avea să profite de el din plin. Merse direct către arab, aplecându-se să-l lovească cu sabia din şa.

Arabul se mişcă mai repede decât se aşteptase. De îndată ce ghici intenţia lui Koots, se feri de atac şi, în ultima clipă, se plecă sub braţul cu sabia, atingându-se de latura iepei în alergare cu graţia unui toreador care se fereşte de coarnele taurului în atac. În acelaşi timp, întinse mâinile şi apucă poalele hainei din piele a lui Koots, trăgând cu toată puterea. Totul se petrecu atât de repede şi de neaşteptat, încât Koots fu luat prin surprindere. Se aplecase mult de pe spatele neînşeuat al iepei, fără scări sau hăţuri ca să-şi ţină echilibrul, şi fu smuls de pe cal.

Dar şi Koots era luptător şi, ca o pisică, ateriză în picioare cu mâna pe mânerul sabiei. Arabul încercă din nou să-l lovească în faţă cu sabia. Dar în clipa următoare se întoarse şi lovi jos, căutând tendonul lui Ahile. Koots pară prima lovitură, respingând-o cu o răsucire a încheieturii, dar a doua fu atât de rapidă, încât trebui să sară peste lama hangerului. Ateriză într-o poziţie echilibrată şi lovi direct spre ochii negri şi strălucitori ai arabului. Acesta întoarse capul şi lăsă lovitura să-i zboare peste umăr, atât de aproape, încât îi reteză un smoc de păr din barbă, de sub ureche. Săriră amândoi în lături, dându-şi târcoale. Niciunul nu gâfâia măcar: doi războinici în formă maximă.

– Care ți-e numele, fiu de profet fals? întrebă Koots cu ușurință. Îmi place să știu pe cine omor.

– Mă numesc Kadem ibn Abubaker al-Jurf, păgânule, zise el încet, cu ochii sticlindu-i când pronunță insulta. Și, în afară de Mâncător de Rahat, ție cum ți se mai zice?

– Sunt căpitanul Herminius Koots din armata VOC.

– Ah! zise Kadem. Faima ta mi-a ajuns la urechi. Ești însurat cu o târfuliță pe nume Nella, căreia i-au tras-o toți bărbații aflați în vizită la Capul Bunei Speranțe. Chiar și eu am plătit câțiva guldeni pentru o clipă în spatele gardului din grădinile companiei, când am fost ultima dată pe acolo. Te felicit. Își cunoaște meseria și-i place să muncească.

Insulta fu atât de usturătoare și de neașteptată, încât Koots rămase cu gura căscată – arabul cunoștea până și numele ei. Brațul cu sabia șovăi din pricina șocului. În clipa aceea, Kadem sări din nou la el și fu nevoit să se retragă ca să evite atacul. Ocoliră și se apropiară din nou, iar de data asta Koots reuși să-l atingă sus, în umărul stâng. Dar abia îi zgârie pielea și doar câteva picături roșii apărură prin mâneca murdară de bumbac subțire a veșmântului lui Kadem.

Încercară încă o serie de lovituri fără să se nimerească, după care Kadem reuși să-i atingă lui Koots șoldul, fără să-l taie însă prea adânc. Sângele făcea să pară totul mai grav decât era. Cu toate acestea, Koots pierdea teren pentru prima dată, iar brațul cu sabia îl durea. Regreta împușcătura irosită. Kadem zâmbea cu șiretenie, apoi, deodată, așa cum se aștepta Koots, în mâna lui stângă apăru un pumnal subțire și încovoiat.

Apoi îl atacă din nou foarte repede, înaintând cu piciorul drept și transformând lama într-o rază orbitoare de lumină. Când Koots se dădu pe spate dinaintea ei, călcâiul i se prinse într-un mănunchi de spini și aproape căzu, dar își reveni cu o răsucire piezișă, care îi contorsionă șira spinării. Kadem se desprinse iar și îl ocoli prin stânga. Îl citise bine pe Koots. Stânga era partea lui slabă. Kadem nu avea de unde să știe că, în urmă cu ani, în luptele purtate în față la Jaffna, un glonț îi străpunsese genunchiul. Acum îl durea și răsufla cu greu. Kadem atacă din nou, oțelit și neîndurător.

Sabia lui Koots se clătina deja, fără să mai lovească direct și drept. Își auzea răsuflarea șuierându-i în urechi. Știa că nu avea să mai dureze mult. Sudoarea îi ardea ochii și fața lui Kadem devenea neclară.

Deodată, Kadem se trase în spate și coborî hangerul, uitându-se peste umărul lui Koots. Ar fi putut fi o păcăleală și Koots refuză să reacționeze. Se uita doar la pumnalul din mâna stângă a lui Kadem, încercând să se pregătească pentru următoarea lovitură.

Și atunci auzi un zgomot de copite în spatele lui. Se întoarse încet și-i văzu pe Oudeman și pe Richter călare și înarmați, conduși de Xhia. Kadem dădu drumul la sabie și la hanger, stând însă cu bărbia ridicată și cu umerii drepți.

– Să-l omor pe porcul ăsta, căpitane? întrebă Oudeman când se apropie.

Avea carabina sprijinită pe șa în fața lui. Koots aproape că dădu ordinul. Era speriat și furios. Știa cât de aproape fusese să fie învins, iar Kadem o făcuse târfă pe Nella. Asta însemna moartea pentru orice bărbat care rostea așa ceva la urechea lui Koots. Pe urmă se controlă. Omul acesta pomenise de Capul Bunei Speranțe. Avea ce să obțină din asta, iar mai târziu avea să-l omoare cu mâna lui. Asta avea să-i ofere o plăcere mai mare decât dacă l-ar fi lăsat pe Oudeman să o facă în locul lui.

– Vreau să aud mai multe de la el. Leagă-l în spatele calului.

Erau aproape două leghe până la tabără. Legară încheieturile lui Kadem, iar celălalt capăt al funiei îl prinseră de inelul de fixare de pe șaua lui Oudeman. Acesta îl trăgea pe Kadem la trap. Când cădea, Oudeman îl smucea din nou în picioare, dar de fiecare dată Kadem pierdea câte o bucată de piele de pe coate sau din genunchi când se lovea de pământul tare. Era acoperit de un strat gros de praf, sudoare și sânge când Oudeman îl aduse înapoi în tabără.

Koots coborî de pe iapa sură și se duse să-i inspecteze pe ceilalți trei prizonieri arabi pe care îi capturase Oudeman.

– Numele? îi întrebă el pe cei doi care păreau teferi.

– Rashood, *efendi*.

– Habban, *efendi*.

Îşi duseră mâinile la frunte şi la piept, în semn de respect şi supunere. Koots se duse la al treilea prizonier, care era rănit. Zăcea ghemuit ca un fetus în pântec.

– Numele? zise Koots, lovindu-l cu piciorul în burtă.

Bărbatul rănit gemu mai tare şi un val de sânge proaspăt îi curse printre degetele cu care se strângea de stomac. Koots se uită la Oudeman.

– Prostul de Goffel, îi explică Oudeman. L-a luat valul prea tare. A uitat de ordin şi l-a împuşcat în stomac. Nu mai apucă ziua de mâine.

– Fie! Mai bine el decât un cal, spuse Koots, apoi scoase pistolul din tocul de la cureaua pentru sabie.

Ridică trăgaciul şi îndreptă ţeava spre capul rănitului. În urma împuşcăturii, prizonierul înţepeni şi dădu ochii peste cap. Picioarele îi zvâcniră spasmodic, apoi rămase nemişcat.

– Risipă de praf de puşcă, zise Oudeman. Ar fi trebuit să mă laşi să folosesc cuţitul.

– Încă n-am luat micul dejun şi ştii cât de uşor mă îngreţoşez.

Koots zâmbi de propria glumă şi puse pistolul fumegând înapoi în toc. Apoi făcu un semn spre ceilalţi prizonieri şi spuse:

– Daţi-le câte zece lovituri de *sjambok* în tălpi ca să devină mai prietenoşi şi, după ce iau micul dejun, o să vorbesc din nou cu ei.

Koots mâncă un castron de tocană din picioarele antilopei şi se uită la Oudeman şi la Richter, care îi biciuiau pe captivii arabi cu *sjambok*-ul pe tălpile goale.

– Bărbaţi duri.

Koots dădu îndărătnic din cap când singurul sunet al celor doi rămase un mic geamăt după fiecare lovitură. Ştia ce durere suportau. Curăţă castronul cu degetul, apoi şi-l supse în timp ce se aşeza pe vine în faţa lui Kadem. În ciuda veşmântului său rupt şi prăfuit, a tăieturilor şi zgârieturilor care-i acopereau membrele, se vedea că el era liderul, aşa că decise să nu mai piardă vremea cu ceilalţi. Se uită la Oudeman şi arătă spre Rashood şi Habban.

– Luați-i pe porcii ăștia.

Oudeman înțelese că voia ca bărbații să fie duși la distanță în timp ce-l interoga pe Kadem, ca să nu audă ce răspundea acesta. Mai târziu avea să-i interogheze separat și să compare răspunsurile. Koots așteptă până când soldații hotentoți îi târâră pe cei doi departe, șchiopătând pe picioarele umflate, până la un copac de trunchiul căruia îi legară. Pe urmă, Koots se întoarse spre Kadem.

– Așadar, ai vizitat Capul Bunei Speranțe, preaiubit al lui Allah?

Kadem se uită la el cu ochii săi fanatici, scânteietori. Însă pomenirea acelui loc stârni ceva în mintea leneșă a lui Oudeman, care aduse una dintre muschetele confiscate de la arabi și i-o întinse căpitanului. Koots îi aruncă o privire neglijentă.

– Patul puștii, îi atrase atenția Oudeman. Vezi emblema de pe lemn?

Koots mijii ochii și buzele i se transformară într-o linie subțire și aspră în timp ce dădea cu degetul deasupra modelului ars pe lemn cu fierul înroșit. Înfățișa un tun cu țeava lungă și cu ghiulele de patru kilograme pe un afet cu două roți, iar pe panglica de jos erau inițialele CCFC.

– Așa, deci! Koots ridică privirea și se uită la Kadem. Ești unul dintre oamenii lui Tom și ai lui Dorian Courtney.

Koots văzu o lumină aprinzându-se în ochii aceia adânci și negri, dar dispăru atât de repede, încât nu mai putea fi sigur, deși emoția stârnită de acele nume era intensă. Ar fi putut fi loialitate, devotament sau ceva diferit.

– O cunoști pe soția mea, îi aminti Koots, și s-ar putea să te castrez pentru felul în care ai vorbit despre ea. Dar îi cunoști și pe frații Courtney, Tom și Dorian. Dacă e așa, s-ar putea să rămâi cu boașele intacte.

În timp ce Kadem se uita fix la el, Koots îi spuse lui Oudeman:

– Sergent, saltă-i fustele ca să vedem cât de mare trebuie să fie cuțitul pentru treaba asta.

Oudeman rânji și îngenunche lângă Kadem, însă acesta vorbi înainte să-l atingă.

– Îl cunosc pe Dorian Courtney, dar numele lui arab e al-Salil.

– Cel cu Părul Roşu, încuviinţă Koots. Da, am auzit că aşa i se spune. Dar fratele lui, Tom? Cel căruia i se spune Klebe, „Uliul"?

– Îi cunosc pe amândoi, zise Kadem.

– Eşti trepăduşul, creatura, lacheul, lingăul lor? zise Koots, alegându-şi cuvintele astfel încât să-l provoace.

– Sunt duşmanul lor necruţător, răspunse Kadem, căzând imediat în capcană şi zbârlindu-se de mândrie. Dacă Allah e bun, într-o zi o să fiu călăul lor.

O spuse cu o sinceritate atât de aprigă, încât Koots îl crezu. Nu spuse nimic, căci deseori tăcerea se dovedea cea mai bună formă de interogare.

Kadem era deja atât de agitat, încât izbucni:

– Eu sunt purtătorul acestei *fatwa*[1] sfinte, încredinţată mie de stăpânul meu, conducătorul din Oman, califul Zayn al-Din ibn al-Malik.

– De ce ar încredinţa un monarh atât de nobil şi de măreţ o misiune unei bucăţi stricate de slănină de porc, aşa ca tine? râse Koots batjocoritor.

Deşi Oudeman nu înţelesese schimbul de replici în arabă, râse ca un ecou.

– Eu sunt prinţ de sânge regal, mărturisi furios Kadem. Tatăl meu a fost fratele califului. Sunt nepotul lui. Califul are încredere în mine pentru că eu îi comand legiunile şi mi-am dovedit loialitatea de o sută de ori, atât în război, cât şi pe timp de pace.

– Dar n-ai izbutit să îndeplineşti această *fatwa* sfântă a ta, îl tachină Koots. Duşmanii tăi încă înfloresc, iar tu eşti în zdrenţe, legat de un copac şi plin de mizerie. Ăsta e idealul omanez de mare războinic?

– Am omorât-o pe sora incestuoasă a califului, care a fost o parte a sarcinii ce mi-a fost încredinţată şi l-am înjunghiat adânc pe al-Salil – s-ar putea chiar să moară din cauza rănii. Dacă nu moare, nu o să am linişte până când nu-mi fac datoria.

– Toate acestea sunt aberaţiile unui nebun, rânji Koots la el. Dacă într-adevăr te conduce această datorie sfântă, de ce te

[1] Sentinţă sau decret religios islamic (n.tr.)

găsesc rătăcind ca un cerşetor în sălbăticie, îmbrăcat în cârpe murdare, purtând o muschetă cu emblema lui al-Salil şi încercând să furi un cal cu care să scapi?

Cu îndemânare, Koots stoarse toate informaţiile de la captivul lui. Kadem se lăudă cu felul în care reuşise să urce la bordul navei *Darul lui Allah*. Povesti cum aşteptase ocazia şi cum atacase. Îi descrise asasinarea prinţesei Yasmini şi cum fusese pe punctul să-l omoare şi pe al-Salil. Apoi îi povesti cum, cu ajutorul celor trei însoţitori, fugise de pe nava fraţilor Courtney când încă era în lagună, cum scăpaseră de urmărire şi cum, în cele din urmă, dăduseră peste grupul lui Koots.

Multe detalii din istorisirea lui erau noi pentru Koots, mai cu seamă fuga fraţilor Courtney din colonia de la Capul Bunei Speranţe. Probabil avusese loc după ce plecase el în căutarea lui Jim Courtney. Totul avea logică şi nu depistă niciun punct slab în poveste, nici vreo încercare a lui Kadem de a-l amăgi. Totul părea să se potrivească cu ceea ce ştia el despre Keyser şi intenţiile lui. Mai era şi genul de ispravă ingenioasă pe care ar fi pus-o la cale fraţii Courtney.

Crezu totul, deşi cu anumite reţineri. Întotdeauna existau reţineri. „Da, se bucură în sinea lui, fără să lase să i se vadă ceva pe faţă. E un noroc extraordinar, se gândi el. Mi-a fost trimis un aliat pe care-l pot lega de mine cu lanţuri de oţel, o *fatwa* religioasă şi o ură aprinsă pe lângă care până şi hotărârea mea păleşte."

Koots îl fixă cu privirea pe Kadem în timp ce încerca să ia o hotărâre. Trăise printre musulmani, luptând pentru ei şi împotriva lor suficientă vreme încât să înţeleagă învăţăturile Islamului şi codurile de onoare de neclintit care îi controlau.

– Şi eu sunt duşmanul înverşunat al familiei Courtney, zise el într-un târziu.

Văzu cum patima sinceră din ochii lui Kadem se ascunse de îndată.

„Am făcut o greşeală fatală? se întrebă el. M-am grăbit prea tare să-mi ating scopul şi mi-am speriat prada?" Vedea cum suspiciunea lui Kadem creştea. „Cu toate acestea, de-acum mi-am jucat cartea, nu mai pot da înapoi." Koots se întoarse apoi spre Oudeman.

– Desfaceţi-i legăturile, ordonă el, şi daţi-i apă să se spele şi să bea. Daţi-i de mâncare şi lăsaţi-l să se roage. Dar păziţi-l cu atenţie. Nu cred că va încerca să scape, dar nu-i oferiţi ocazia.

Oudeman păru şocat auzind asemenea ordine.

– Dar oamenii lui? întrebă el nesigur.

– Ţineţi-i legaţi şi sub pază, îi spuse Koots. Nu-l lăsaţi pe Kadem să vorbească cu ei. Nu-l lăsaţi să se apropie.

Koots aşteptă până când Kadem se spălă, mâncă şi îşi îndeplini ritualul solemn al rugăciunii de prânz. Abia atunci trimise după el ca să-şi continue discuţia.

Koots observă salutul politicos al lui Kadem şi, după acest gest, asumarea statutului de oaspete, precum şi toate posibilităţile pe care relaţia aceasta le oferea amândurora. Apoi îi spuse:

– Motivul pentru care mă găseşti aici, în sălbăticie, atât de departe de aşezările civilizate de oameni, este că sunt în căutare, ca şi tine. Priveşte aceste urme de căruţă!

I le arătă, iar Kadem se uită cu atenţie. Bineînţeles că le observase în timp ce pândise caii şi se apropiase de tabără.

– Le vezi? insistă Koots.

Faţa lui Kadem părea împietrită. Regreta deja indiscreţiile dinainte. N-ar fi trebuit să se lase copleşit de emoţie şi să-şi dea drumul la gură în faţa păgânului. Pricepuse deja că acesta era un om deştept şi periculos.

– Urmele acestea sunt făcute de cele patru căruţe pe care le conduce singurul fiu al lui Tom Courtney, cel pe care îl cunoşti drept Klebe.

Kadem clipi, dar nu îşi schimbă expresia. Koots îl lăsă să se gândească o vreme la asta. Apoi îi explică de ce Jim Courtney fusese forţat să plece din colonie.

Deşi Kadem îl asculta în tăcere, cu ochii la fel de lipsiţi de emoţie ca ai unei cobre, gândurile îi alergau nebuneşte. În timp ce se prefăcea a fi un marinar oarecare la bordul *Darului lui Allah*, auzise tot ce vorbiseră tovarăşii lui. Ştia despre fuga lui Jim Courtney de la Capul Bunei Speranţe.

– Dacă ne luăm după urmele lăsate de căruţe, putem fi siguri că vom ajunge undeva pe coastă, unde tatăl şi fiul

s-au înţeles să se întâlnească, termină Koots, apoi rămaseră tăcuţi amândoi.

Kadem se gândi la ce-i spusese Koots. Răsuci povestea în minte pe toate părţile, aşa cum examinează un bijutier o piatră preţioasă căutând impurităţi. Nu găsea nicio notă falsă în istorisirea lui Koots.

– Ce vrei de la mine? întrebă el în cele din urmă.

– Avem acelaşi scop, răspunse Koots. Propun un pact, o alianţă. Să facem amândoi un jurământ în faţa lui Dumnezeu şi a Profetului. Să ne dedicăm distrugerii totale a duşmanilor noştri comuni.

– Sunt de acord cu asta, zise Kadem şi strălucirea nebunească pe care o ascunsese atât de bine îi reapăru în ochi.

Lui Koots i se părea tulburătoare, mai ameninţătoare decât hangerul şi pumnalul din mâinile arabului când se luptaseră în dimineaţa aceea.

Făcură jurământul sub crengile înalte ale unui copac de spinul-cămilei, în care apăruseră deja frunzuliţe noi după cele devorate de roiurile de lăcuste. Jurară pe tăişul şi mânerul pumnalului din oţel de Damasc al lui Kadem. Împărţiră o bucată de carne de vânat, înghiţind fiecare câte o bucăţică. Cu lama ascuţită a pumnalului, îşi crestară venele de la încheietura dreaptă, apoi îşi masară braţul până când sângele roşu-deschis curse cald în palmele făcute căuş. Apoi îşi uniră mâinile pentru ca sângele să se amestece, ţinându-se strâns în timp ce Kadem rostea minunatele nume ale lui Dumnezeu. În cele din urmă, se îmbrăţişară.

– Eşti fratele meu de sânge, zise Kadem şi vocea i se cutremură, copleşită de forţa jurământului.

– Eşti fratele meu de sânge, spuse Koots.

Deşi avea vocea fermă şi clară şi îl privea pe Kadem drept în ochi, jurământul nu-l apăsa prea tare pe conştiinţă. Koots nu credea în niciun Dumnezeu şi în niciun caz într-o zeitate străină a unei rase inferioare, cu pielea închisă la culoare. Profitul din acest aranjament îi aparţinea în întregime, pentru că putea renunţa la el la momentul potrivit; ba chiar putea să-şi omoare

fără teamă de consecințe noul frate de sânge, când venea vremea. Știa că arabul era legat de speranța de salvare și de mânia Dumnezeului său.

În adâncul sufletului, Kadem înțelegea fragilitatea legăturii dintre ei. În seara aceea, în timp ce stăteau amândoi lângă același foc și mâncau împreună, îi arătă cât de viclean era. Îi făcu lui Koots o făgăduială mai profundă decât orice jurământ religios.

– Ți-am spus că sunt favoritul unchiului meu, califul. Cunoști puterea și bogățiile imperiului omanez. Ținuturile sale cuprind un mare ocean, dar și Marea Roșie și Golful Persic. Unchiul meu mi-a promis o mare răsplată dacă îndeplinesc cu succes această *fatwa*. Noi doi am jurat, ca frați de sânge, să fim devotați până la capăt. După ce izbândim, o să ne întoarcem împreună la palatul califului de pe insula Lamu ca să primim recunoștința lui. O să îmbrățișezi Islamul. O să-i cer unchiului meu să te pună la comanda tuturor armatelor lui de pe continentul african. O să-i spun să te numească guvernator al provinciilor Monatamapa, ținutul din care provin aurul și sclavii din Opet. O să devii un om puternic, cu bogății nenumărate.

Viața lui Herminius Koots începea să se schimbe radical.

Porniră din nou pe urmele de căruțe cu o hotărâre împrospătată. Chiar și Xhia era contaminat de sentimentul puternic de a avea un scop. De două ori se intersectară cu urmele turmelor de elefanți care coborau din ținuturile nordice. Poate că, într-un fel misterios, elefanții cunoșteau belșugul adus de ploi. De la distanță, Koots supraveghea prin lentila telescopului turmele aglomerate de giganți cenușii, dar nu se arăta decât vag interesat. Nu voia să lase vânătoarea câtorva colți de fildeș să-l distragă de la căutarea principală.

Îi porunci lui Xhia să ocolească turmele și să meargă mai departe, fără să le deranjeze. Atât Koots, cât și Kadem se supărau pentru orice oră pierdută și mânau caii și oamenii cu îndârjire pe urmele prăzii.

Trecură de porţiunea vastă devastată de lăcuste şi lăsară în urmă marile câmpii. Intrară apoi într-un ţinut minunat cu râuri şi păduri bogate, unde aerul era dulce ca parfumul florilor sălbatice. Peisaje grandioase îi înconjurau, iar promisiunea bogăţiilor şi a gloriei îi mâna înainte.

– Nu suntem cu mult în urma căruţelor, le zise Xhia, în fiecare zi ne apropiem tot mai mult.

Ajunseră apoi la confluenţa dintre două râuri, unul lat şi adânc şi unul îngust şi mai mic. Xhia fu uimit de ce găsi acolo. Îi conduse pe Koots şi pe Kadem prin câmpul presărat cu rămăşiţe umane descompuse, uscate de soare, care fuseseră mestecate şi împrăştiate de hiene şi de alţi prădători. Nu fu nevoie să le arate sulițele, *assegai*-urile şi scuturile din piele, majoritatea străpunse de gloanţe de muschetă.

– Aici s-a dat o mare bătălie, le spuse Xhia. Aceste arme şi scuturi sunt ale cumplitelor triburi Nguni.

Koots încuviinţă. Orice om care trăia şi călătorea prin Africa cunoştea legenda triburilor războinice Nguni.

– Aşa, deci! zise el. Spune-ne ce altceva mai observi aici.

– Luptătorii Nguni au atacat căruţele pe care Somoya le-a tras aici, dincolo de limba de pământ dintre cele două râuri. A fost un loc bun pentru el, având spatele şi laturile protejate de apă. Aceştia au venit către el din faţă. I-a omorât ca pe nişte pui.

Xhia chicoti şi clătină capul cu admiraţie.

Koots se duse la craterul din mijlocul porţiunii de pământ devastate în faţa căreia se aflaseră căruţele.

– Ce-i asta? întrebă el. Ce s-a întâmplat aici?

Xhia ridică o bucăţică de fitil carbonizat din pământ şi-l scutură. Deşi mai văzuse cum se foloseau fitilul şi explozibilul, nu avea vocabularul necesar să le descrie. Aşa că mimă aprinderea fitilului şi scoase un sâsâit alergând pe cărarea străbătută de flacără. Când ajunse la crater, strigă „bum-bum!" şi sări în sus ca să ilustreze explozia. Apoi căzu pe spate şi zvâcni cu ambele picioare, râzând în hohote. Era atât de expresiv, încât până şi Koots izbucni în râs.

– Pe vaginul plin de sifilis al marii târfe, râse el zgomotos, puiul de Courtney a aruncat în aer *impi*-urile când au atacat

căruțele. Va trebui să avem grijă când îl vom prinde din urmă. A devenit la fel de ingenios ca tatăl lui.

Lui Xhia îi luă tot restul zilei ca să descopere toate secretele câmpului de luptă, întins pe o porțiune uriașă de câmpie. Îi arătă lui Koots poteca pe care apucaseră luptătorii puși pe fugă, explicându-i cum Jim Courtney și oamenii lui îi urmăriseră călare și-i împușcaseră în timp ce fugeau.

Ajunseră în cele din urmă la tabăra abandonată de Nguni și Xhia deveni aproape incoerent când își dădu seama cât de multe turme de vite capturase Jim.

– Ca iarba! Ca lăcustele! țipă el, arătând urmele lăsate de turme în timp ce erau mânate spre est.

– O mie? întrebă Koots. Cinci mii, poate mai multe?

Încercă să estimeze valoarea acelor vite dacă le putea aduce la Capul Bunei Speranțe.

„Nu sunt suficienți guldeni în Banca Batavia, concluzionă el. Un lucru e sigur. Când o să-i prind, Oudeman și hotentoții ăștia împuțiți nu vor vedea o centimă. Mai degrabă îi omor decât să le dau un gulden. Când o să termin treaba asta, până și guvernatorul van de Witten o să pară un calic pe lângă mine."

Dar asta nu era tot. Când intrară în tabără, Xhia îi conduse în capătul opus, unde se afla o îngrăditură din stâlpi de lemn legați cu chingi din scoarță de copac.

Koots nu mai văzuse o structură atât de solidă, nici măcar în satele permanente ale triburilor. Era un depozit de grâne? se întrebă el când descălecă și intră. Fu și mai nedumerit când descoperi înăuntru ceva ce părea a fi un cadru de uscat sau afumat. Cu toate acestea, nu se vedea nici urmă de cenușă, nici porțiuni arse dedesubt. Ca și în construcția pereților, lemnul masiv folosit părea prea mult pentru un scop atât de simplu. Era limpede că grătarele fuseseră menite să susțină o greutate mai mare decât cea a fâșiilor de carne.

Xhia încercă să-i spună ceva. Sări pe un grătar și repetă cuvântul „pui". Koots se încruntă enervat. Nu era un coteț de păsări, nici măcar de struți. Koots clătină din cap. Xhia începu să mimeze altceva, ținând un braț în față ca și cum ar fi fost

un nas lung și dând din mâna cealaltă într-o parte a capului, ca o ureche. Koots se întreba ce putea să însemne, apoi își aminti de cuvintele San pentru „pui" și „elefant", care erau aproape identice.

– Elefant? întrebă el atingând cureaua din piele de elefant de la mijloc.

– Da! Da! Prostule! zise Xhia dând energic din cap.

– Ești nebun? întrebă Koots în olandeză. Un elefant n-ar încăpea prin intrarea de acolo.

Xhia coborî de pe grătar și țopăi în jurul lui. Apoi se târî din nou afară. Îi arătă lui Koots ce găsise. Era un colț imatur, de la un pui de elefant. Avea lungimea brațului lui Xhia și era atât de subțire, încât îl putea cuprinde în cel mai gros punct între degetul mare și cel arătător. Probabil scăpase neobservat când fusese golit depozitul. Xhia îl flutură pe sub nasul lui Koots.

– Fildeș?

Koots începea să înțeleagă. Cu cinci ani înainte, pe vremea când era aghiotantul guvernatorului din Batavia, acesta îi făcuse o vizită oficială sultanului din Zanzibar. Sultanul era mândru de colecția lui de colți de fildeș. Îi invitase pe guvernator și pe oamenii lui să viziteze trezoreria și conținutul acesteia. Fildeșul fusese depus pe grătare ca acelea ca să nu stea pe podeaua umedă.

– Fildeș! spuse Koots răsuflând cu greu. Sunt grătare pentru fildeș!

Își imagina fildeșul stivuit până sus și încercă să estimeze valoarea unei asemenea comori.

– În numele îngerului întunecat, strigă el, e altă mare avere, pe potriva turmelor de vite prădate!

Se întoarse și ieși din adăpost.

– Sergent! strigă el. Sergent Oudeman, pune oamenii să încalece. Trage-le un șut prietenilor noștri arabi. Plecăm de îndată. Trebuie să-l prindem pe Jim Courtney înainte să ajungă pe coastă, unde va fi protejat de tunurile de pe navele tatălui lui.

Merseră spre est pe urmele făcute de turmele de vite, un drum bătătorit și lat de aproape un kilometru și jumătate, de-a lungul căruia vitele păscuseră și călcaseră iarba.

– Și un orb l-ar putea urmări într-o noapte fără lună, îi spuse Koots lui Kadem, care călărea alături de el.

– Ce momeală bună o să fie în capcana noastră purcelușul ăsta fătat de o ditamai scroafa, încuviință Kadem cu o încăpățânare sumbră.

Se așteptau să dea peste căruțe și peste turmele prădate din clipă în clipă. Totuși, zilele treceau și, cu toate că mergeau repede și Koots profita de orice ocazie ca să verifice terenul din față cu telescopul, nu găseau niciun semn al prezenței vitelor sau al căruțelor.

În fiecare zi, Xhia îi asigura că aveau să îi prindă din urmă. După urme, reuși să-i spună lui Koots că Jim Courtney vâna elefanți în timp ce caravana mergea înainte.

– Asta îl încetinește? întrebă Koots.

– Nu, nu, vânează mult înaintea căruțelor.

– Înseamnă că putem surprinde caravana când el nu e acolo ca să o apere.

– Mai întâi trebuie să-i prindem din urmă, zise Kadem, iar Xhia îl avertiză pe Koots că, dacă se apropiau prea mult de caravana lui Jim Courtney, înainte să fie gata de atac, Bakkat avea să le simtă imediat prezența.

– La fel cum i-am descoperit și eu pe babuinii ăștia maronii când se furișau spre noi, zise el arătând spre Kadem și spre arabi cu dispreț. Deși Bakkat nu se compară cu Xhia, marele vânător, nici la ascunziș, nici la vrăjitorii, nici el nu e prost. I-am văzut urmele și semnele acolo unde a șters totul în spate, în fiecare seară înainte să intre căruțele în tabără.

– De unde știi că sunt semnele lui Bakkat? întrebă Koots.

– Bakkat e dușmanul meu și pot să-i disting urmele de tălpi de cele ale oricărui alt om de pe pământ.

Pe urmă, Xhia îi atrase atenția și asupra altor lucruri pe care Koots nu le luase în considerare. Semnele arătau clar că Jim Courtney adăugase și altceva suitei lui în afara turmelor de vite capturate: oameni, mulți oameni – Xhia credea că erau cel puțin cincizeci și puteau fi chiar o sută de oameni în plus cu care aveau să se confrunte când urmau să atace căruțele.

Xhia își folosi tot geniul și magia ca să descopere caracterul și condiția acelor oameni noi.

– Sunt oameni voinici și mândri. Îmi dau seama după felul în care păşesc, după mărimea tălpii și lungimea pasului, îi spuse el lui Koots. Au arme și sunt oameni liberi, nu captivi sau sclavi. Îl urmează de bunăvoie pe Somoya și îi păzesc și îi îngrijesc vitele. Mi se pare că sunt Nguni care luptă ca războinicii.

Koots învățase din experiență că era mai bine să accepte părerea micului boșiman. Până atunci, nu se înșelase niciodată în asemenea privințe.

Cu adăugiri atât de numeroase și de calitate la muschetarii foarte buni care mergeau călare, Jim Courtney deținea acum o forță formidabilă, pe care Koots nu îndrăznea să o aprecieze.

– Suntem mult prea depășiți numeric. O să fie o luptă grea.

Koots cântărea șansele noi.

– Surpriză, zise Kadem. Noi avem elementul-surpriză. Putem alege momentul și locul atacului.

– Da, încuviință Koots; părerea lui despre abilitățile de războinic ale arabului se îmbunătățise considerabil. Nu trebuie să irosim avantajul.

Unsprezece zile mai târziu, ajunseră pe marginea unei râpe abrupte. Spre sud se vedeau piscurile muntoase acoperite cu zăpadă, dar în față terenul cobora brusc într-un amalgam de dealuri, văi și păduri. Koots descălecă și sprijini telescopul pe umărul lui Xhia. Deodată, strigă cu putere când distinse în depărtarea albastră nuanța și mai albastră a oceanului.

– Da! strigă el. Am avut dreptate de la bun început. Jim Courtney merge spre Golful Crăciunului ca să se întâlnească cu navele tatălui său. Coasta se află la mai puțin de o sută de leghe în față.

Înainte să apuce să-și exprime în totalitate satisfacția de a fi ajuns până acolo în căutarea lui, ceva și mai copleșitor îi atrase atenția.

În întinderea vastă de pământ și de păduri de jos, observă praful alb ridicat pe o porțiune mare și, când îndreptă telescopul într-acolo, văzu dedesubt mișcarea maselor uriașe de vite, lente și întunecate pe covorul câmpiei.

– Mama lui Satan! strigă el. Ei sunt! În sfârșit, i-am prins!

Cu un efort uriaș, își controlă instinctul de războinic, abținându-se să-i atace de îndată. În schimb, își propuse să se gândească la toate circumstanțele și posibilitățile pe care el și Kadem le discutaseră atât de aprins în ultimele zile.

– Înaintează încet, cu viteza turmelor care pasc. Ne putem permite să lăsăm oamenii și caii să se odihnească și să ne pregătim atacul. Între timp, o să-l trimit pe Xhia în față, ca să cerceteze amplasarea lui Jim Courtney, să-i observe linia de marș, caracterul oamenilor noi și ordinea de luptă a călăreților.

Kadem încuviință, uitându-se la terenul de sub ei.

– Am putea să ocolim prin fața lor și să pregătim o ambuscadă. Poate într-o trecătoare îngustă printre dealuri sau la un vad. Poruncește-i lui Xhia să caute un loc de felul ăsta.

– Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să-i lăsăm să se întâlnească prea repede cu navele care s-ar putea să-i aștepte deja în Golful Crăciunului, zise Koots. Trebuie să atacăm înainte să se întâmple asta, altfel o să ne luptăm nu numai cu muschetele și cu sulițele, dar și cu mitraliile și tunurile.

Koots coborî telescopul și-l apucă pe Xhia de ceafă ca să-l facă să înțeleagă importanța ordinului. Xhia ascultă cu atenție și înțelese cel puțin jumătate din cuvintele pe care le mârâi Koots la el.

– O să te găsesc aici când mă întorc, încuviință Xhia când Koots își termină discursul.

Apoi se îndepărtă pe povârniș fără să privească în urmă. Nu avea nevoie să mai facă pregătiri pentru sarcina pe care o avea de îndeplinit, căci Xhia își ducea în spate toate bunurile lui pământești.

Era puțin înainte de prânz când porni la drum și abia după-amiază târziu se apropie suficient de turmele de vite încât să audă mugetele lor joase. Avu grijă să-și ascundă propriile urme și nu se apropie mai tare. În ciuda lăudăroșeniilor lui, avea un mare respect pentru puterile lui Bakkat. Ocoli turmele ca să găsească poziția exactă a căruțelor lui Somoya. Vitele călcaseră pe urme și le făcuseră neclare, iar lui îi era greu să le citească după cât ar fi vrut.

Ajunse pe linia căruțelor la distanță de o leghe spre nord când se opri brusc. Inima începu să-i bată ca o zebră în galop. Se uită în jos la mica urmă de talpă din praf.

– Bakkat, șopti el. Dușmanul meu. Ți-aș recunoaște semnul oriunde, pentru că e imprimat în inima mea.

Toate ordinele și îndemnurile lui Koots îi zburară din minte și se concentră cu toată atenția asupra acelei urme.

– Merge repede și hotărât. În linie dreaptă, fără pauză, fără ezitare. Nu pare să fie precaut. Dacă o să pot vreodată să-l iau prin surprindere, atunci asta este ziua aceea.

Fără să mai stea pe gânduri, se îndepărtă de scopul inițial și se luă după urmele lui Bakkat, pe care îl ura mai mult decât pe oricine altcineva pe lume.

Dis-de-dimineață, Bakkat auzi sunetele păsării-ghid: un fluturat de aripi în vârful copacilor, un ciripit și un zbârnâit anume care însemnau un singur lucru. Îi lăsa gura apă.

– Te salut, prieten drag, strigă el, alergând sub copacul unde micuța pasăre cenușie își intona cântecul seducător.

Mișcările păsării deveniră mai frenetice când văzu că îi atrăsese atenția lui Bakkat. Plecă de pe creanga pe care se așezase și zbură în următorul copac.

Bakkat ezită și privi în jur spre căruțele așezate în formă de pătrat la marginea pădurii, pe partea îndepărtată a poienii, la o distanță de un kilometru și jumătate. Dacă ar fi alergat înapoi doar ca să-i spună lui Somoya unde se ducea, pasărea ar fi zburat mai departe înainte să se întoarcă. Somoya ar fi putut să-i interzică să o urmărească. Bakkat plescăi din buze: aproape simțea mierea dulce și vâscoasă pe limbă. Tânjea după ea. „Nu lipsesc mult, își zise el. Somoya nici nu o să-și dea seama că am plecat. El și Welanga se joacă probabil cu păpușile mici de lemn." Așa le spunea Bakkat pieselor de șah din lemn, care îi absorbeau pe cei doi atât de des, încât nu mai erau atenți la nimic din jur. Bakkat alergă după pasăre.

Pasărea-ghid îl văzu venind și zbură cântând în următorul copac, apoi în următorul. Bakkat cânta în timp ce alerga după ea:

– Tu mă conduci la dulceață și te iubesc pentru asta! Ești mai frumoasă decât pasărea-soarelui, mai înțeleaptă decât bufnița și mai măreață decât vulturul. Tu ești stăpâna tuturor păsărilor.

Ceea ce nu era adevărat, dar se gândea că păsării-ghid i-ar fi plăcut să o audă.

Bakkat alergă prin pădure tot restul dimineții, iar la prânz, când pădurea clocotea de căldură, iar animalele erau toate tăcute și somnolente, pasărea se opri în sfârșit pe crengile de sus ale unui arbore tambuti și-și schimbă cântecul.

Bakkat înțelese ce-i spunea: „Am sosit. Aici se află stupul și dă pe afară de miere aurie. Acum, noi doi o să mâncăm pe săturate".

Bakkat se duse sub copac, lăsă capul pe spate și se uită în sus. Văzu albinele luminate de razele slabe ale soarelui ca niște firicele aurii de praf, intrând în crăpătura din trunchiul de copac. Bakkat își scoase de pe umăr arcul, tolba cu săgeți, toporul și traista din piele. Le așează cu grijă la poalele copacului. Pasărea-ghid avea să înțeleagă că astfel garanta că urma să se întoarcă. Cu toate acestea, ca să se asigure că nu era nicio neînțelegere, Bakkat îi explică păsării:

– Așteaptă-mă aici, micuța mea prietenă! Nu lipsesc prea mult. Trebuie să adun lujerii cu care să amorțesc albinele.

Găsi planta de care avea nevoie pe malul unui râu din apropiere. Creștea pe trunchiul unui arbore combretum, înfășurându-se pe acesta ca un șarpe subțire. Frunzele aveau forma lacrimilor, iar florile micuțe erau stacojii. Bakkat culese cu grijă florile de care avea nevoie, încercând să nu rănească planta și mai mult, având în vedere cât de prețioasă era. Ar fi fost un păcat împotriva naturii și a propriului său popor, San, dacă ar fi omorât-o.

Cu mănunchiul de frunze în buzunar, merse mai departe până când ajunse într-un crâng de arbori ai febrei galbene. Alese unul cu trunchiul de grosimea potrivită și făcu o incizie în cerc. Apoi rupse o bucată de coajă și o răsuci într-un tub, pe

care-l leagă cu fâșii împletite din scoarță de copac. Alergă înapoi la copacul cu mierea. Când pasărea-ghid îl văzu întorcându-se, începu să ciripească de ușurare.

Bakkat se lăsă pe vine la poalele copacului și făcu un foc mic în interiorul tubului din scoarță de copac. Suflă într-un capăt și tăciunii luminoși se încinseră. Împrăștie câteva flori și frunze deasupra lor. În timp ce fumegau, scoteau fuioare de fum înțepător. Bakkat se ridică, puse lama de topor pe umăr și începu să se cațăre în copac, urcând cu repeziciunea unei maimuțe. Sub despicătura din trunchi, găsi o creangă bună și se așeză pe ea. Adulmecă mirosul de ceară al stupului și ascultă o clipă susurul grav al roiului din adâncimile trunchiului scobit. Studie intrarea în stup și însemnă prima tăietură, apoi puse un capăt al tubului negru în deschizătură și suflă încet fumul înăuntru. După o vreme, zumzăitul roiului încetă, albinele fiind deja amețite.

Bakkat puse deoparte tubul fumegând și se încordă, menținându-și ușor echilibrul pe creanga îngustă. Apoi ridică toporul. Când lovitura făcu tot trunchiul să vibreze, câteva albine ieșiră și bâzâiră în jurul capului său, însă fumul frunzelor le amorțise instinctul războinic. Una sau două îl înțepară, dar Bakkat le ignoră. Cu lovituri rapide și puternice de topor, tăie o deschizătură pătrată în trunchiul găunos și scoase la iveală straturile de fagure.

Apoi coborî din copac și puse toporul deoparte. Se întoarse în locul lui de pe creangă cu traista din piele pe umăr. Împrăștie mai multe frunze pe cărbunii din tubul aprins și suflă în deschizătura mărită nori de fum gros și înțepător. Când roiul amuți din nou, băgă mâna în stup. În timp ce albinele se plimbau pe brațele și pe umerii lui, Bakkat ridică straturile de fagure unul câte unul și le așeză cu grijă în traistă. După ce goli stupul, le mulțumi albinelor pentru belșug și își ceru iertare pentru cât de crud fusese cu ele.

– În scurt timp, o să vă reveniți după fumul pe care l-am suflat asupra voastră și o să vă puteți repara stupul, umplându-l din nou cu miere. Bakkat o să fie mereu prietenul vostru și nutrește doar respect și recunoștință pentru voi, le spuse el albinelor.

Coborî apoi pe pământ și tăie o fâșie de scoarță din trunchiul unui arbore tambuti ca să facă o mică tavă, pe care să așeze partea de pradă pentru pasărea-ghid. Alese cel mai frumos fagure pentru mica lui prietenă și complice, unul plin de miere galbenă, pentru că știa că păsării îi plăcea aproape la fel de mult cât îi plăcea și lui.

Își adună lucrurile și își puse traista grea pe umăr. Îi mulțumi păsării pentru ultima dată și își luă rămas-bun. De îndată ce se îndepărtă, pasărea coborî din vârful copacului, se așeză pe fagurele auriu și începu să ciugulească mierea suculentă. Bakkat zâmbi și o privi cu indulgență o vreme. Știa că avea să mănânce totul, chiar și mierea, pentru că era singura vietate în stare să digere partea aceasta a prăzii.

Îi aminti păsării legenda unui San lacom care mâncase tot fagurele și nu-i lăsase nimic păsării. Următoarea dată, pasărea îl condusese la o gaură dintr-un trunchi de copac în care stătea încolăcit un mamba negru uriaș. Șarpele îl mușcase pe înșelător și-l omorâse.

– Când ne vom reîntâlni, amintește-ți că m-am purtat frumos și corect cu tine, îi spuse Bakkat păsării. O să te caut din nou. Kulu Kulu să te aibă în pază!

Și o porni la drum înapoi spre căruțe. În timp ce mergea, băga mâna în traistă, rupea bucăți de fagure și le îndesa în gură, murmurând de plăcere.

La mai puțin de un kilometru distanță, se opri brusc la o trecătoare dintr-un râu și se uită uluit la urmele de talpă de pe malul noroios. Oamenii care trecuseră pe acolo recent nu făcuseră niciun efort să-și ascundă urmele. Erau San.

Inima lui Bakkat tresăltă ca o gazelă. Abia când văzu urmele proaspete își dădu seama cât de mult tânjise după oamenii lui. Studie semnele cu aviditate. Erau cinci – doi bărbați și trei femei. Unul era bătrân, dar ceilalți mult mai tineri – își dădea seama după diferența de mărime și după râvna cu care pășeau. Una dintre femei era foarte bătrână și șchiopăta cu picioarele-i butucănoase și strâmbe. O altă femeie era tânără, cu pasul ferm și viguros. Ea conducea familia în șir indian.

Apoi, Bakkat zări a cincea și ultima pereche de pași și simți o împunsătură de dor în inimă. Urmele erau delicate și încântătoare precum imaginile pictate de artiștii din tribul său. Credea că avea să plângă, într-atât erau de frumoase. Trebui să se așeze o vreme și să le privească, încercând să își revină din efectul pe care-l aveau asupra lui. Cu ochii minții, văzu fata care lăsase acele urme pentru ca el să le găsească. Toate instinctele îi spuneau că era foarte tânără, dar grațioasă, mlădioasă și nubilă. Se ridică din nou și urmă pașii prin pădure.

Pe malul opus al pârâului, găsi locul în care cei doi bărbați se separaseră de femei, plecând printre copaci la vânătoare. Apoi, femeile începuseră să culeagă fructe și legume din locul acela sălbatic. Bakkat văzu unde rupseseră fructe de pe crengi și unde săpaseră după tuberculii și rădăcinile comestibile cu țepușele ascuțite pe care le aveau.

Urmări pașii făcuți de fată și văzu cât de repede și cu câtă siguranță lucra. Nu săpa în locuri greșite, irosindu-și efortul, și Bakkat înțelese că știa foarte bine fiecare plantă sau copac pe care îl întâlnea. Trecea pe lângă cele otrăvitoare și fără gust și alegea doar plantele dulci și hrănitoare.

Bakkat chicoti admirativ.

– E o micuță isteață! Ar putea să-și hrănească toată familia cu ce a cules de când a traversat pârâul. Ce soție bună ar fi pentru un bărbat!

Apoi auzi voci în pădurea din față, voci de femei care se strigau una pe alta în timp ce munceau. Una era dulce și muzicală ca un cântec de grangur, pasărea cântătoare aurie din coroanele înalte ale pădurii.

Îl atrăgea la fel de irezistibil ca pasărea-ghid. Tăcut și nevăzut, se furișă spre fată, care lucra într-un desiș de arbuști. O auzea săpând cu bățul în pământ. În cele din urmă, ajunse suficient de aproape încât să-i zărească mișcările, ascunse parțial de împletitura de crengi și frunze. Deodată, apăru la vedere, direct în fața lui Bakkat. Toți anii de singurătate dispărură precum frunzele purtate de vânt, iar Bakkat fu copleșit de un val nou și puternic de emoții.

Era extraordinară: micuță și perfectă. Pielea îi strălucea ca lumina soarelui la prânz. Avea fața ca o floare aurie: buzele îi erau pline, în formă de petale. Ridică grațios o mână și, cu degetul mare, își șterse picăturile de sudoare de pe sprânceana arcuită. Acestea străluciră în timp ce zburau prin aer. El era atât de aproape, încât una îi stropi pielea prăfuită. Ea nu observă prezența lui și începu să se îndepărteze. Pe urmă, o altă femeie strigă la ea de undeva din apropiere:

– Ți-e sete, Letee? Să ne întoarcem la râu?

Fata se opri și întoarse capul. Purta doar un șorț mic din piele în față, împodobit cu coji de ghioc și cu mărgele din fragmente de ou de struț. Modelul cojilor și al mărgelelor arăta că era virgină și că niciun bărbat nu vorbise încă pentru ea.

– Am gura uscată ca o piatră de deșert. Să mergem! râse Letee în timp ce îi răspundea mamei ei.

Avea dinții mici și foarte albi.

În clipa aceea, întreaga existență a lui Bakkat se schimbă. Când se îndepărtă, sânii ei mici se legănară vioi și fesele goale și rotunde se unduiră. Nu făcu nicio încercare de a o reține. Știa că putea să o găsească din nou oriunde și oricând.

Când ea dispăru, el se ridică încet din ascunzătoare. Apoi sări cu putere în sus de bucurie și dădu fuga să-și facă o săgeată de iubire. Alese un băț perfect de stuf de la marginea râului și-și folosi toate talentele artistice pentru a-l decora. Îl pictă cu forme și modele mistice, în nuanțe de galben, alb, roșu și negru. Îl împodobi cu penele violet ale păsării turac și îi puse în vârf o bilă din piele tăbăcită de antilopă săritoare, umplută cu penele păsării-soarelui, ca să nu o rănească în vreun fel pe Letee.

– E frumos! spuse Bakkat admirându-și opera când termină. Dar nu la fel de frumos ca Letee.

În noaptea aceea, găsi tabăra familiei lui Letee. Locuiau temporar într-o peșteră de pe o coastă stâncoasă de deasupra râului. Se furișă aproape pe întuneric și ascultă conversația lor banală. Află astfel că bătrânul și bătrâna erau bunicii ei, iar ceilalți doi erau părinții. Sora ei mai mare își găsise de curând un soț bun și părăsise clanul. Ceilalți o tachinau pe Letee. Avusese

prima menstruaţie cu trei luni în urmă, dar era încă virgină şi nemăritată. Letee plecă ruşinată capul, pentru că nu reuşise să-şi găsească un soţ.

Bakkat se îndepărtă de gura peşterii şi găsi un loc unde să doarmă, ceva mai în aval. Dar se întoarse înaintea zorilor şi, când femeile ieşiră din peşteră ca să meargă în pădure, le urmă de la o distanţă discretă. Când începură să scormonească, păstrară contactul strigând şi chiuind; dar, după o vreme, Letee se îndepărtă de ele. Bakkat se apropie de ea folosindu-se de toate abilităţile sale de urmăritor.

Ea săpa după tuberculul gras al unei plante tiski, o varietate de manioc sălbatic. Ţinea picioarele drepte, stând aplecată şi legănându-se în ritmul bâtului cu care săpa. Buzele pronunţate ale sexului ei ieşeau printre coapse, iar fundul mic şi durduliu era întors spre cer.

Bakkat se apropie pe furiş. Mâinile îi tremurau când ridică micul arc de ceremonie şi ţinti cu săgeata iubirii. Dar ţinta lui era la fel de sigură ca întotdeauna, aşa că Letee strigă de uimire când săgeata îi nimeri fundul. Se răsuci pe loc ţinându-se cu ambele mâini de fund, cu o expresie ce trăda spaima, dar şi indignarea. Apoi văzu săgeata de la picioarele ei şi privi în jur spre tufele tăcute; dar Bakkat dispăruse ca un nor de fum. Ea îşi frecă fundul ca să-i treacă usturimea. Pe urmă, treptat, o copleşi timiditatea.

Deodată, Bakkat apăru atât de aproape de ea, încât i se tăie respiraţia de groază. Se uită fix la el. Avea pieptul lat şi pronunţat. Braţele şi picioarele îi erau vânjoase. Observă imediat, după felul degajat în care îşi purta armele, că era un bun vânător şi că putea să aibă grijă de familia lui. Avea conurile de culori ale artistului la curea, ceea ce însemna că avea un statut important şi că se bucura de prestigiu printre triburile San. Plecă ochii ruşinată şi şopti:

– Ce înalt eşti! Te-am văzut de departe.

– Şi eu te-am văzut de departe, răspunse Bakkat, pentru că frumuseţea ta luminează pădurea ca răsăritul soarelui.

– Ştiam că o să vii, îi răspunse ea, pentru că faţa ta mi-era pictată pe inimă în ziua când m-am născut.

Letee înaintă timid, îl luă de mână și-l conduse la mama ei. În cealaltă mână ducea săgeata de iubire.

– El e Bakkat, îi spuse mamei, arătându-i săgeata.

Mama scoase un țipăt, ceea ce o făcu pe bunică să vină în fugă, cotcodăcind ca o bibilică. Cele două femei mai în vârstă plecară înaintea lor spre peșteră, cântând, dansând și bătând din palme. Bakkat și Letee veneau în urma lor ținându-se de mână.

Bakkat îi dărui bunicului lui Letee traista cu miere sălbatică. Nu ar fi putut să le ofere un dar mai potrivit. Nu numai că erau dependenți cu toții de dulceața ei, dar asta dovedea și faptul că Bakkat era capabil să aibă grijă de soția și de copiii lui. Familia se ospătă cu mierea, dar Bakkat nu gustă, pentru că el o dăruise. De câte ori lua o înghițitură, Letee plescăia din buze și-i zâmbea. Vorbiră până târziu la lumina focului de tabără. Bakkat le povesti cine era, ce totem avea tribul lui și care erau strămoșii săi. Bunicul îi cunoștea pe mulți dintre ei și bătea din palme când le recunoștea numele. Letee stătea cu celelalte femei și nu intervenea în discuția bărbaților. În cele din urmă se ridică și merse lângă Bakkat, care stătea între ceilalți doi bărbați. Îl luă de mână și-l conduse la salteaua ei, așezată în spatele peșterii.

Cei doi plecară dis-de-dimineață. Toate bunurile lui Letee erau rulate în saltea, pe care o ducea cu ușurință pe cap. Bakkat mergea înainte. Alergau ușor, într-un ritm pe care îl puteau păstra de dimineață până seara. Bakkat intona cântece de vânătoare din tribul lui în timp ce alerga, iar Letee i se alătura la refren cu vocea ei dulce de copil.

Xhia stătea ascuns în desișul de dincolo de pârâu, la gura peșterii. Îi văzu pe cei doi ieșind în lumina soarelui de dimineață. Îl spionase pe Bakkat în zilele dinaintea întâlnirii cu fata. În ciuda urii lui pentru Bakkat, Xhia era intrigat de ceremonialul străvechi de nuntă. Simțea un fior lasciv urmărind femeia și bărbatul jucându-și fiecare rolul. Voia să vadă și actul împreunării înainte să intervină și să se răzbune pe Bakkat.

„Bakkat a cules o altă floare frumoasă." Faptul că era femeia dușmanului o făcea și mai atrăgătoare pentru Xhia. „Dar nu o să se bucure prea mult timp de ea."

Xhia se felicită bucuros și lăsă cuplul să plece prin pădure. Nu avea să-i urmărească prea de aproape, fiindcă știa că, deși Bakkat era atent la noua sa însoțitoare, era încă un adversar formidabil. Xhia nu se grăbea. Era vânător și prima calitate a vânătorului era răbdarea. Știa că urma să vină un moment în care Bakkat și fata aveau să fie despărțiți, chiar și pentru scurtă vreme. Aceea avea să fie șansa lui.

Cu puțin înainte de prânz, Bakkat dădu peste o turmă mică de bivoli. Xhia îl privi lăsându-și traista și lucrurile în grija lui Letee și înaintând pe furiș. Alese o junincă crescută abia pe jumătate, a cărei carne era dulce și fragedă, nu ațoasă și tare precum cea a animalelor mai bătrâne. Era și mult mai mică, așa că otrava avea să acționeze mai repede. Mergând în direcția vântului, Bakkat se așeză cu grijă în spatele junincii, ca să arunce săgeata în pielea subțire din jurul anusului și organelor genitale. Cu cât pielea era mai groasă, cu atât rezista corpul mai bine săgeții fragile. Rețeaua de vene din jurul orificiilor de pe corpul junincii avea să transporte repede otrava la inimă. Bakkat nimeri ținta și animalul fugi speriat împreună cu restul turmei. Tija săgeții se rupse, dar vârful zimțat și otrăvit rămase înfipt adânc. Animalul alergă pe o distanță mică, după care otrava începu să-și facă efectul și îl încetini, ajungând să meargă la pas.

Bakkat și Letee o urmau cu răbdare. Soarele nu se mișcase mai mult de câteva degete pe cer când juninca se opri și se întinse pe jos. Bakkat și femeia lui micuță se așezară pe vine în apropiere. Când, în cele din urmă, animalul gemu și se rostogoli pe o parte, Bakkat și Letee începură un cântec de laudă și de mulțumire pentru junincă, fiindcă le oferise carnea ei ca să se hrănească, apoi dădură fuga să tranșeze leșul.

În seara aceea, cât încă era lumină, făcură tabără alături. Chiar dacă în scurt timp carnea avea să se strice din pricina căldurii, aveau să rămână acolo până când consumau tot animalul, păzindu-l de vulturi și de alți prădători. Letee făcu focul și prăji

bucăți de ficat și fâșii de carne de pe spate. Când terminară de mâncat, Bakkat o duse pe salteaua de dormit și se împreunară. Xhia se apropie mai mult ca să spioneze actul final al ceremonialului. În cele din urmă, când Bakkat și Letee se zvârcoleau la unison și strigau într-un glas, el se chirci pe o parte și, cu un spasm cutremurător, ejaculă odată cu ei. Pe urmă, înainte ca Bakkat să-și revină, se furișă înapoi în tufe.

– S-a terminat, își șopti Xhia, iar acum a venit momentul ca Bakkat să moară. E amorțit și înmuiat de dragoste. Nu o să am un prilej mai bun decât ăsta.

În zori, Xhia o privi pe Letee ridicându-se de pe saltea de lângă soțul ei și lăsându-se în genunchi dinaintea focului ca să sufle în tăciuni. Când flăcările se înălțară luminoase, plecă din tabără și merse în tufișuri în apropiere de locul în care aștepta Xhia. Privi cu atenție în jur, apoi își desfăcu șnurul șorțului cu mărgele, îl puse deoparte și se așeză pe vine. În timp ce era ocupată, Xhia se furișă lângă ea. Când se ridică din nou, el o atacă din spate. Xhia era rapid și vânjos. Nu apucă nici să strige înainte să-i acopere gura și nasul cu propriul șorț. O culcă la pământ cu ușurință, îi puse un căluș și-i legă mâinile la spate cu frânghia din scoarță de copac pe care o împletise în seara precedentă. Apoi o ridică pe umăr și plecă de acolo. Nu făcu niciun efort să-și acopere urmele. Fata era momeala. Bakkat avea să vină după ea și Xhia urma să fie pregătit să-l întâmpine.

Xhia cercetase terenul cu o seară în urmă și știa exact unde să ducă fata. Alesese un *kopje* izolat, nu departe de tabără. Laturile erau abrupte și stâncoase, așa că, de la înălțime, putea să vadă cine se apropia. Descoperise o singură cărare spre vârf și toată lungimea acesteia era expusă pentru un arcaș aflat sus.

Fata era mică și ușoară, iar Xhia alerga ușor cu ea pe umăr. La început se zbătu și se luptă, dar el chicoti și-i spuse:

– De câte ori faci așa, o să te pedepsesc.

Ea nu luă în seamă avertismentul și continuă să dea nebunește din picioare. Gemea și bolborosea în căluș.

– Xhia te-a avertizat să stai potolită, îi spuse el și o pișcă de un sfârc cu unghiile.

Acestea erau ascuțite ca niște cuțite și sângele începu să curgă din răni. Ea încercă să țipe, cu fața schimonosită de efort. Se zvârcoli și se împotrivi, încercând să-l lovească în față cu capul. El o apucă de celălalt sfârc și o pișcă până când degetele aproape i se uniră prin carnea moale. Ea încremeni de durere și se potoli, iar el începu să urce pe cărarea abruptă spre vârful dealului. Sub vârf se afla o despicătură între două stânci. O întinse acolo, apoi îi examină legăturile. Le înnodase în grabă. Refăcu nodurile de la glezne și încheieturi. Mulțumit că erau strânse bine, îi scoase șorțul de piele din gură. Ea țipă imediat cât o ținea plămânii.

– Da! râse el. Țipă din nou. O să-l aducă pe Bakkat la mine, așa cum țipetele gazelei rănite atrag leopardul.

Ea șuieră și-l scuipă.

– Soțul meu e un mare vânător. O să te omoare pentru asta.

– Soțul tău e un laș și-un lăudăros. Înainte ca soarele să apună, o să fii văduvă. În seara asta o să dormi pe salteaua mea. Iar mâine o să fii măritată din nou.

Făcu câțiva pași târșâiți de dans și-și ridică șorțul ca să-i arate că era deja întărit.

Xhia își ascunsese toporul, arcul și tolba cu săgeți printre stânci și le luă înapoi. Studie coarda de arc, trăgând-o până la capăt. Apoi, scoase învelitoarea de piele a tolbei și luă săgețile. Erau bețe fragile, înfășurate cu grijă într-un înveliș de piele legat cu un șnur. Xhia tăie șnurul și desfăcu învelitorile, lucrând cu multă grijă. Vârfurile săgeților erau sculptate în os, zimțate și ascuțite ca acele. Erau înnegrite de otrava obținută din lichidele din larvele unui anume cărăbuș, fierte până rămăseseră dense și lipicioase ca mierea. O zgârietură de săgeată otrăvită putea să provoace o moarte sigură și agonizantă, așa că Xhia ținea vârfurile acoperite ca să nu se zgârie din greșeală.

Letee cunoștea armele acelea mortale. Îi văzuse pe tatăl și pe bunicul ei doborând cele mai mari animale cu ele. Din copilărie fusese avertizată să nu atingă tolba în care se aflau. Acum le privea îngrozită. Xhia apropie una de fața ei.

– Pe asta am ales-o pentru Bakkat.

Apropie vârful letal de faţa ei, oprindu-se la o lungime de un deget de ochi. Ea se trase înspăimântată în spate, lipindu-se de stânci, şi ţipă din nou din toate puterile.

– Bakkat, soţul meu! Pericol! Te aşteaptă un duşman!

Xhia se îndreptă cu arcul pe umărul musculos şi cu săgeţile descoperite în tolbă, la îndemână.

– Numele meu e Xhia, îi spuse el lui Letee. Spune-i cum mă cheamă, ca să ştie cine îl aşteaptă.

– Xhia! E Xhia! strigă ea şi ecoul se întoarse imediat. Xhia! Xhia!

„Xhia..."

Bakkat auzi numele, ceea ce confirma ceea ce deslușise deja din urme. Era sunetul vocii lui Letee, care-i sfâșia inima de bucurie și de groază totodată: de bucurie pentru că era încă în viață și de groază pentru că încăpuse pe mâinile unui dușman atât de cumplit. Ridică ochii spre *kopje*, de unde se auzeau strigătele. Descoperi singura cale sigură și ușoară spre vârf și dorința de-a o urca fu aproape prea puternică să-i reziste. Își înfipse unghiile în palma dreaptă pentru ca durerea să-l înfrâneze, apoi se uită cu atenție la stâncile golașe de pe deal.

– Xhia a ales bine terenul, spuse el cu voce tare.

Se gândi din nou la singurul drum spre vârf și văzu că era o capcană a morții. Xhia avea să fie cocoțat deasupra, trăgând în el cu săgeți.

Bakkat ocoli dealul și alese o rută alternativă de pe partea opusă. Era dificilă – unele părți erau atât de abrupte și periculoase, încât puteau fi de netrecut: dacă aluneca, ar fi căzut direct pe stâncile de jos. Însă cea mai mare parte a potecii era ascunsă de o ieșitură în stâncă ce se întindea direct sub vârf. Doar ultima parte era expusă pentru un privitor aflat în vârful acelui *kopje*.

Bakkat alergă înapoi în tabără, lăsând deoparte arcul și tolba. Avea să fie în vârf, iar distanța era prea mică pentru o confruntare cu arcuri înainte ca el și Xhia să se întâlnească.

Alese doar cuțitul și toporul, ambele mai potrivite pentru lupta corp la corp. Apoi întinse pielea udă de bivol și tăie repede o pelerină care să-i acopere capul și umerii. Pielea groasă începuse deja să miroasă urât de la căldură, dar era o armură eficientă împotriva unei săgeți de stuf. Rulă pelerina grea și o legă de spate. Alergă înapoi la *kopje* și îl ocoli, ajungând direct la ruta protejată pe care o alesese. Se furișă printre tufele de la baza dealului și ajunse la stânca protejată de ieșitura de piatră, aproape sigur că Xhia nu-l observase. Dar cu Xhia nu puteai fi sigur niciodată.

Se odihni câteva clipe, pregătindu-se pentru cățărare, dar, înainte să înceapă, țipetele lui Letee răsunară din nou deasupra lui. Apoi, vocea lui Xhia strigă:

– Privește-mă, Bakkat! Uite ce fac cu femeia ta. Ah, da! Iată! Am băgat degetele adânc înăuntrul ei. E strâmtă și alunecoasă.

Bakkat încercă să ignore tachinările lui Xhia, dar nu reuși.

– Ascultă-ți femeia, Bakkat! Sunt doar degetele mele, dar după asta o să simtă ceva mult mai mare. Să vezi cum o să țipe când o să simtă asta.

Letee plângea și țipa, iar Xhia chicotea. Stâncile de piatră de pe *kopje* amplificau sunetele îngrozitoare, stârnind ecoul. Bakkat trebui să se forțeze să păstreze tăcerea. Știa că Xhia ar fi vrut să dea glas furiei și să-și trădeze astfel poziția. Xhia nu putea ști cu siguranță pe ce drum avea să o ia Bakkat ca să încerce să urce în vârf.

Se apropie de peretele de stâncă roșie și începu să se cațăre. La început merse repede, urcând ca o șopârlă geko. Pe urmă, ajunse la ieșitură și se agăță cu spatele, căutând orice sprijin pentru degetele de la mâini și de la picioare, târându-se cu forța brațelor. Toporul și pielea udă rulată îi îngreunau mișcările și înaintarea încetini treptat. Prăpastia se căsca sub picioarele care-i atârnau.

Se întinse spre un alt bolovan de care să se agațe, dar când se lăsă cu toată greutatea, acesta se desprinse. O bucată de piatră de două ori cât el se desfăcu din tavanul de deasupra lui. Îi

zgârie pielea capului, apoi se prăvăli pe stâncă, zdrobindu-se de perete ceva mai jos. Ecourile bubuiră în vale în timp ce piatra se rostogolea, ridicând un nor de praf și de așchii de câte ori se lovea de ceva.

Timp de câteva secunde îngrozitoare, Bakkat rămase agățat în degetele de la o mână. Pipăi disperat cu celelalte și găsi în sfârșit un punct de care să se agațe. Rămase atârnat așa o vreme, încercând să se adune.

Nu se mai auzeau tachinările lui Xhia. Acum știa exact unde era Bakkat și îl aștepta în vârful stâncii cu o săgeată otrăvită în arc. Bakkat nu avea de ales. Bolovanul care se desprinsese schimbase forma peretelui și-l împiedica să se mai întoarcă. Nu putea să o mai ia decât în sus, spre locul unde îl aștepta Xhia.

Chinuitor de încet, Bakkat își croi drum pe ultima porțiune și ocoli unghiul exterior al ieșiturii stâncoase. Dintr-o clipă în alta putea să vadă creasta, dar și Xhia putea să-l vadă pe el. Apoi, răsuflând ușurat, Bakkat găsi o margine îngustă sub buza stâncii și se strecură pe ea. Rămase ghemuit acolo până când forța i se întoarse încet în brațele amorțite și tremurânde. Desfăcu grijuliu pelerina din piele de bivol și o puse pe cap și pe umeri, apoi se asigură că încă avea cuțitul și toporul la curea. Se ridică ușor în picioare pe marginea minusculă și se lipi de perete ca să-și țină echilibrul. Stătea în vârful degetelor, cu călcâiele ieșite în afară. Ridică mâinile și pipăi buza stâncii cât de sus putea să ajungă. Găsi o crăpătură suficient de lată și de adâncă încât să-și vâre ambele mâini și se prinse bine. Se împinse în sus și degetele i se desprinseră de margine. Preț de un moment lung și înfiorător, își mișcă picioarele pe fața stâncii fără să găsească un sprijin. Apoi se trase în sus destul cât să arunce un braț peste marginea de deasupra.

Își săltă capul și privi în sus, spre vârful dealului. Xhia îl urmărea: zâmbea cu ochii mijiți peste săgeata îndreptată spre Bakkat. Arcul era întins la maximum, iar vârful săgeții, îndreptat spre el. Era atât de aproape, încât Bakkat vedea zimții sculptați, ascuțiți ca dintele unui pește-tigru dungat: otrava maronie și uscată se zărea ca o pastă groasă între zimți.

Xhia dădu drumul săgeții, care țâșni cu un șuierat și cu repeziciunea unei rândunici în zbor. Bakkat nu apucă să se ferească sau să plece capul. Părea că vârful avea să găsească exact deschizătura din pelerina de piele și să-l nimerească în gât, dar în ultima clipă își devie cursul și-l lovi în umăr. Bakkat simți smucitura când vârful săgeții se agăță într-o cută a pielii dure de bivol. Tija se rupse și căzu, dar vârful rămase înfipt în pelerină. Pe Bakkat îl stârni amenințarea morții cumplite. Se aruncă în sus pe ultimii metri, dar în timp ce se clătina pe marginea stâncii, Xhia puse o altă săgeată în arc și ținti de la doar câțiva pași.

Bakkat se aruncă în față și Xhia dădu drumul celei de-a doua săgeți. Bakkat o prinse din nou în faldurile grele ale pelerinei. Deși vârful săgeții era înfipt în pielea aspră, tija se desprinse. Xhia întinse mâna după o altă săgeată din tolbă, dar Bakkat sări spre el și-l făcu să se tragă în spate. Dădu drumul arcului și se agăță de Bakkat, prinzându-i brațele înainte ca acesta să scoată cuțitul de la curea. Se luptară corp la corp, învârtindu-se în cercuri strânse și încercând să se dezechilibreze unul pe altul.

Letee era întinsă acolo unde o aruncase Xhia după ce auzise bucata de stâncă desprinzându-se și căzând, dezvăluindu-i astfel poziția lui Bakkat. Era încă legată de mâini și de picioare și sângera acolo unde unghiile zdrențuite ale lui Xhia îi zgâriaseră carnea moale. Îi privea pe cei doi bărbați care se luptau fără să poată să-și ajute soțul. Apoi văzu toporul lui Xhia pe aproape, unde-l abandonase el. Se rostogoli repede de două ori și ajunse lângă topor. Își folosi vârfurile degetelor ca să încline capul toporului astfel încât să fie cu tăișul în sus. Pe urmă, ținându-l bine cu picioarele, puse deasupra legăturile care-i țineau încheieturile și le mișcă în sus și-n jos din toate puterile.

O dată la câteva secunde, ridica privirea. Văzu că Xhia reușise să-și ducă un picior după călcâiele lui Bakkat și-l făcuse să cadă pe spate. Căzură amândoi cu putere pe stânci, dar Bakkat era prins sub trupul subțire și musculos al lui Xhia. Nu-l putea da deoparte, iar Letee nu putea să intervină. Îl văzu pe Xhia

întinzând mâna după cuțitul de la curea. Deodată, în mod inexplicabil, Xhia țipă și-i dădu drumul. Se îndepărtă de Bakkat și se uită în jos, la pieptul lui.

Lui Bakkat îi trebui o secundă ca să-și dea seama ce se întâmplase. Vârful de săgeată care se rupsese în pelerina lui ajunsese între ei în timp ce se luptau, iar greutatea lui Xhia făcuse să i se înfigă în carne zimții otrăviți.

Xhia sări în picioare și încercă cu ambele mâini să-și scoată vârful de săgeată din carne, dar zimții se țineau bine. De câte ori trăgea de ei, un firicel de sânge curgea pe pieptul său gol.

– Ești un om mort, Xhia, spuse Bakkat răgușit, ridicându-se în genunchi.

Xhia țipă din nou, dar nu de spaimă, ci de furie.

– O să te iau cu mine în ținutul umbrelor!

Scoase cuțitul din teaca de la curea și alergă furios spre Bakkat, care stătea încă în genunchi. Ridică rapid cuțitul, dar, când Bakkat încercă să se ferească de lovitură, se împiedică în faldurile pelerinei grele și căzu pe spate.

– O să mori odată cu mine, urlă Xhia, întinzând cuțitul spre pieptul adversarului.

Bakkat se aruncă într-o parte și cuțitul îi zgârie brațul. Xhia se pregăti pentru următoarea lovitură, dar Letee sări în picioare în spatele lui. Avea încă gleznele legate, dar mâinile îi erau libere și ținea cu ele toporul. Făcu un salt în față și lovi cu toporul de deasupra capului. Lama ricoșă de pe capul lui Xhia, retezând o bucată groasă de scalp și o ureche, apoi se înfipse adânc în încheietura dintre umăr și brațul în care avea cuțitul. Arma căzu dintre degetele lui paralizate și brațul coborî amorțit într-o parte. Se răsuci cu fața spre femeia micuță, ținându-se cu o mână de scalpul rănit, cu sângele țâșnindu-i ca o fântână dintre degete.

– Fugi! strigă Bakkat la ea, sărind în picioare. Fugi, Letee!

Fata îl ignoră. Deși avea gleznele legate, sări direct la Xhia. Curajoasă ca un bursuc agresiv, se aruncă în fața lui și îl lovi din nou cu toporul. Xhia se dădu în spate și ridică celălalt braț ca să se apere. Toporul îl izbi în antebraț, exact sub cot, și osul plesni.

Xhia se clătină în spate, cu ambele braţe mutilate şi imobile. Letee se aplecă repede şi îşi tăie legăturile de la glezne. Înainte ca Bakkat să intervină, sări din nou la Xhia. El o văzu venind spre el cu furie, goală şi hotărâtă. Rănit grav, se bălăngănea pe marginea stâncii. Când încercă să se ferească de următorul ei atac, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Neputând să se folosească de braţe ca să se salveze, se rostogoli pe buza stâncii, mânjind piatra cu sânge şi dispărând din vedere. Strigătul lui se stinse treptat, apoi auziră o bufnitură puternică şi se făcu linişte.

Bakkat alergă la Letee. Ea aruncă toporul şi se repezi în braţele lui. Rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme, până când Letee încetă să mai tremure. Apoi, Bakkat întrebă:

– Vrei să coborâm, femeie?

Ea dădu energic din cap.

El o conduse la capătul potecii şi coborâră împreună la poalele dealului. Se opriră lângă cadavrul lui Xhia: era întins pe spate, cu ochii larg deschişi. Vârful de săgeată îi ieşea din piept, iar braţul pe jumătate retezat îi era răsucit la spate într-un unghi nefiresc.

– Omul acesta e San ca şi noi. De ce a încercat să ne omoare? întrebă Letee.

– Într-o zi o să-ţi povestesc, îi promise Bakkat, dar acum hai să-l lăsăm hienelor, totemul lui.

Se întoarseră cu spatele şi niciunul nu mai privi în urmă. Începură să alerge cât puteau de iute.

Bakkat îşi ducea femeia cea nouă să-i cunoască pe Somoya şi pe Welanga.

Jim Courtney se trezi încet în semiîntunericul dinaintea zorilor şi se întinse cu voluptate în pat. Pe urmă, duse instinctiv mâna după Louisa. Ea încă dormea, dar se întoarse şi puse un braţ pe pieptul lui. Mormăi ceva ce ar fi putut fi ori un alint, ori un protest pentru că o trezise.

Jim zâmbi şi o strânse mai tare, apoi deschise ochii de tot şi privi în sus.

– Pe unde naiba ai umblat? strigă el.

Louisa se ridică în capul oaselor lângă el şi amândoi priviră cele două siluete micuţe, ghemuite la capul patului ca nişte vrăbiuţe pe stâlpul unui gard.

Bakkat râse voios. Era bucuros să ajungă înapoi şi să-l audă din nou pe Somoya strigând la el.

– V-am văzut pe tine şi pe Welanga de departe, îi salută el.

Expresia lui Jim se îmblânzi.

– Credeam că te-au prins leii. Am mers după tine, dar ţi-am pierdut urma printre dealuri.

– N-am reuşit să te învăţ nimic despre cum să iei urma, clătină Bakkat din cap.

Jim şi Louisa îşi îndreptară atenţia spre tovarăşa lui.

– Ea cine e? întrebă Jim.

– Este Letee şi e femeia mea, le spuse Bakkat.

Letee îşi auzi numele şi pe faţă îi apăru un zâmbet senin.

– E foarte frumoasă şi e atât de înaltă, zise Louisa.

De când plecase din colonie, învăţase să vorbească fluent dialectul. Cunoştea toate expresiile de curtoazie din limba San.

– Nu, Welanga, o contrazise Bakkat. De fapt, e foarte mică. De dragul meu, e mai bine ca Letee să nu fie încurajată să creadă că e înaltă. Unde am ajunge dacă i-ar veni asemenea gânduri?

– Nici măcar frumoasă nu e? insistă Louisa.

Bakkat se uită la femeia lui şi dădu solemn din cap.

– Da, e frumoasă ca o pasăre a soarelui. Mă tem de ziua în care o să se vadă într-o oglindă pentru prima dată şi o să descopere cât de frumoasă e. În ziua aceea s-ar putea să înceapă toate necazurile mele.

Auzind vorbele lui, Letee răspunse ceva cu vocea ei dulce şi înaltă.

– Ce spune? întrebă Louisa.

– Spune că nu a văzut niciodată piele şi păr ca ale tale. Vrea să ştie dacă eşti fantomă. Dar destul cu vorbăria de femei! Bakkat se întoarse spre Jim. Somoya, s-a petrecut un lucru ciudat şi îngrozitor.

– Ce anume? zise Jim devenind brusc serios.

– Dușmanii noștri sunt aici. Ne-au găsit.

– Spune-mi, ordonă Jim. Avem mulți dușmani. Care sunt aceștia?

– Xhia, răspunse Bakkat. Xhia ne-a pândit pe mine și pe Letee. A încercat să ne omoare.

– Xhia? rosti Jim cu îngrijorare. Copoiul lui Keyser și al lui Koots? E posibil așa ceva? Am făcut trei mii de leghe de când l-am văzut ultima dată. A reușit să ne urmărească atât de mult?

– Ne-a urmărit și putem fi siguri că i-a condus pe Keyser și pe Koots la noi.

– I-ai văzut pe cei doi olandezi?

– Nu, Somoya, dar nu pot fi prea departe. Xhia n-ar fi venit până aici dacă era singur.

– Unde e Xhia acum?

– E mort, Somoya. L-am omorât.

Jim clipi uluit, apoi spuse în engleză:

– Înseamnă că nu o să răspundă la nicio întrebare. Apoi reveni la dialectul comun: Ia-o cu tine pe femeia ta mică și frumoasă și lasă-ne pe mine și pe Welanga să ne îmbrăcăm fără să stai cu ochii pe noi. O să vorbim din nou imediat ce îmi pun pantalonii.

Bakkat aștepta lângă foc când Jim ieși din căruță după câteva minute. Jim îl strigă și plecară amândoi în pădure, ca să nu-i audă nimeni.

– Spune-mi tot ce s-a întâmplat, îi porunci Jim. Unde și când te-a atacat Xhia?

Ascultă cu atenție istorisirea lui Bakkat. Când omulețul termină de povestit, mulțumirea de sine a lui Jim era deja zdruncinată.

– Bakkat, dacă oamenii lui Keyser vin după noi, trebuie să-i găsești. Poți să mergi înapoi pe drumul făcut de Xhia și să vezi de unde a venit?

– Asta știu deja. Ieri, în timp ce eu și Letee ne întorceam la voi, am găsit urma veche a lui Xhia. Mă urmărea de câteva zile. De când am plecat de la căruțe ca să urmăresc o pasăre-ghid.

– Și înainte de asta? întrebă Jim. De unde a venit înainte să te urmărească?

– De acolo. Bakkat arată spre povârnișul abrupt ce părea doar o linie ștearsă pe cer. A venit pe traseul căruțelor, urmărindu-le ca o umbră de lângă fluviul Gariep.

– Du-te înapoi! îi ordonă Jim. Află dacă erau și Keyser, și Koots cu el. Dacă da, vreau să știu unde sunt acum.

– Au trecut opt zile de când a plecat Xhia, zise căpitanul Herminius Koots cu amărăciune. Sunt convins că a dat bir cu fugiții.

– De ce ar face asta? întrebă Oudeman pe un ton rezonabil. De ce acum, când suntem pe cale să obținem victoria după atâtea luni absolut chinuitoare? Răsplata pe care i-ai promis-o e aproape în mâinile lui.

În ochii lui Oudeman apăru o privire șireată. Era timpul să-i amintească lui Koots de recompensă.

– Toți ne-am câștigat partea din răsplata asta, adăugă el. Cu siguranță Xhia n-ar dezerta tocmai acum, renunțând la partea lui.

Koots se încruntă. Nu-i plăcea să discute despre recompensă. În ultimele luni, se tot gândise la posibilitățile convenabile prin care ar fi putut să evite să-și țină promisiunile. Se întoarse spre Kadem.

– Nu mai putem aștepta aici. Fugarii vor scăpa de noi. Trebuie să mergem după ei fără Xhia. Nu ești de acord?

De la prima lor întâlnire, formaseră o alianță de conveniență. Koots avea mereu în gând promisiunea lui Kadem de a-l ajuta să intre în slujba califului din Oman și de a obține puterea și bogățiile care aveau să decurgă din rangul lui.

Kadem știa că singura lui șansă de a-l găsi din nou pe Dorian Courtney era Koots.

– Cred că ai dreptate, căpitane. Nu mai avem nevoie de micul barbar. Am găsit dușmanul. Să mergem înainte și să-i atacăm.

– Atunci, suntem de acord, zise Koots. O să gonim călare și o să ajungem înaintea lui Jim Courtney. O să le pregătim o ambuscadă pe un teren avantajos pentru noi.

Pentru Koots era simplu să se țină după caravana lui Jim fără să se apropie de el și fără să-și dezvăluie prezența. Praful ridicat de turmele de vite se vedea de la leghe distanță. După ce se convinse că nu mai avea nevoie de Xhia, Koots își conduse oamenii în jos pe povârniș, apoi făcu un ocol mare și prevăzător către sud, ca să iasă cu zece leghe înaintea caravanei. Pe urmă, o luară înapoi ca să-i intercepteze. În acest fel, nu lăsau nici urme pe care boșimanul lui Jim Courtney ar fi putut să le găsească înainte ca ei să aibă șansa să pregătească ambuscada.

Terenul le era favorabil. Era limpede că Jim Courtney mergea de-a lungul râului la vale, către ocean. Pe drum era iarbă de păscut și apă de băut pentru turme. Cu toate acestea, într-un anumit punct râul se îngusta, curgând printre câteva dealuri masive. Koots și Kadem studiară strâmtoarea de pe dealurile înalte de deasupra.

– Vor fi nevoiți să treacă pe aici cu căruțele, zise Koots satisfăcut. Singura alternativă printre dealurile astea înseamnă un drum de patru zile spre sud.

– Vor avea nevoie de câteva zile ca să traverseze strâmtoarea, ceea ce înseamnă că trebuie să așeze căruțele în formație cel puțin o noapte între limitele ei, încuviință Kadem. O să putem să-i atacăm noaptea. Nu se vor aștepta la asta. Războinicii Nguni care sunt cu ei nu vor lupta pe întuneric. Vom fi ca vulpile în cotețul păsărilor – se va termina totul până se crapă de ziuă.

Așteptară în zonele înalte și văzură în cele din urmă șirul de căruțe avansând lent spre gura strâmtorii de sub ei, luând-o apoi pe malul râului spre spațiul îngust. Koots îi recunoscu pe Jim Courtney și pe femeia lui, care călăreau în fața primei căruțe, și zâmbi sălbatic. Se uită cum instalau tabăra și se împrăștiau în defileu. Koots era ușurat că nu încercau să așeze căruțele în formație pătrată, lăsându-le pur și simplu printre copacii de pe malul râului, la distanță mare unele de altele. În spatele căruțelor, turmele de vite umpleau gura defileului. Se adăpară la râu, iar păstorii Nguni începură să descarce colții de fildeș pe care fiecare animal îi ducea în spate.

Era prima dată când Koots era suficient de aproape de caravană încât să vadă prada în întregime. Încercă să numere vitele, dar cu praful şi agitaţia creată îi fu imposibil. Era ca şi cum ai fi încercat să numeri peştii dintr-un banc de sardine. Întoarse telescopul spre mormanele de fildeş de pe malul râului. Era o comoară mai mare decât îşi îngăduise să-şi imagineze.

Văzu vitele aşezându-se în culcuş pentru noapte, păzite de păstorii Nguni. Apoi, când soarele apuse şi lumina începu să slăbească, Koots şi Kadem plecară din ascunzătoarea de la înălţime şi se furişară înapoi în locul în care sergentul Oudeman ţinea caii.

– Aşa deci, Oudeman, îi spuse Koots când încălecă. Sunt în poziţia perfectă pentru atac. Coborâm să ne întâlnim cu ceilalţi.

Traversară creasta următoare, apoi coborâră pe o potecă abruptă făcută de animale către defileu.

Bakkat îi văzu plecând. Chiar şi atunci, aşteptă până când arcul de jos al soarelui atinse orizontul, apoi ieşi din ascunzătoare pe un deal mai înalt de dincolo de strâmtoare. Nu voia să riște să se întoarcă Koots. În lumina amurgului, coborî rapid pe versantul abrupt al defileului ca să-i raporteze lui Jim.

Acesta ascultă tot ce îi povesti Bakkat.

– Asta pune capac, zise el satisfăcut. Koots o să ne atace la noapte. Acum, că a văzut vitele şi fildeşul, nu o să-şi poată controla lăcomia. Ia-te după ei, Bakkat! Pândeşte-le fiecare mişcare! Eu o să fiu atent la semnalele tale.

De cum se întunecă suficient încât să nu-i mai vadă nimeni de pe dealuri, Jim înjugă căruţele din nou şi le mută într-o deschizătură îngustă de la poalele dealurilor, străjuită din trei părţi de stânci abrupte. Făcură totul cât mai silenţios cu putinţă, fără să pocnească din bice sau să strige. În poziţia aceea uşor de apărat, aşezară căruţele în formaţie şi le legară roţile între ele. Mânară restul cailor de rezervă în mijlocul pătratului. Caii pe care aveau să călărească în seara aceea fură legaţi la căruţe pe

exterior, înşeuaţi şi cu muschete şi hangere în teci, pregătiţi să pornească într-o clipă.

După aceea, Jim merse la Inkunzi, liderul păstorilor, şi la ceilalţi Nguni, care aşteptau. La porunca lui Jim, aceştia adunară vitele şi le mutară în linişte ceva mai sus în defileu faţă de culcuşul pe care-l spionase Koots la apus. Jim vorbi cu păstorii şi le explică ce voia de la ei. Se auziră câteva proteste murmurate din partea lor – ei vedeau vitele ca pe copiii lor şi ţineau foarte mult la bunăstarea lor –, dar Jim se răsti la ei şi protestele încetară.

Vitele simţiseră starea păstorilor şi erau acum agitate. Inkunzi trecu printre ele şi le cântă un cântec de leagăn la fluierul lui din stuf. Animalele începură să se liniştească, iar unele se aşezară deja pentru noapte. Însă rămaseră înghesuite unele lângă altele – în momentele acelea de tulburare, aveau nevoie de încurajarea turmei.

Jim se întoarse la căruţe şi se asigură că toţi oamenii luaseră cina şi că erau echipaţi şi înarmaţi, gata să încalece. Apoi, el şi Louisa urcară puţin pe stânca de deasupra formaţiei de căruţe. De acolo puteau auzi semnalele lui Bakkat. Stăteau unul lângă altul, împărţind o pătură de lână ca să se apere de răcoarea bruscă a nopţii, şi vorbeau încetişor.

– Nu vor veni înainte să iasă luna, anunţă Jim.

– Când o să fie asta? întrebă Louisa.

Ceva mai devreme în seara aceea, consultaseră amândoi un almanah, dar întrebă din nou, doar ca să-i audă vocea.

– Cu câteva minute înainte de ora zece. Mai sunt şapte zile până când va fi lună plină. Dar e suficientă lumină pentru asta.

Într-un târziu, răsăritul lunii lumină orizontul spre est. Jim se încordă şi dădu pătura deoparte. Pe dealurile de pe partea opusă a defileului se auzi de două ori un ţipăt de bufniţă. O bufniţă nu ţipă niciodată de două ori.

– E Bakkat, zise Jim încet. Se apropie.

– Pe care parte a râului? întrebă Louisa ridicându-se lângă el.

– Vor veni unde au văzut căruţele la apus, pe partea asta a râului.

Bufnița țipă din nou, mult mai aproape.

– Koots se apropie repede. Jim o luă pe drumul spre căruțe. Trebuie să încălecăm.

Oamenii așteptau lângă cai, niște siluete tăcute și întunecate. Jim schimbă cu fiecare câteva cuvinte. Unii băieți crescuseră destul cât să călărească și să se descurce cu o muschetă. Cei mai mici, conduși de Izeze, „Puricele", aveau să vină cu caii de povară, cu praful de pușcă de rezervă, cu muniția și ploștile cu apă în cazul în care se trăgea mult. Tegwane comanda douăzeci de luptători Nguni și stătea de pază la căruțe.

Intepe, nepoata lui Tegwane, stătea lângă Zama, ajutându-l să lege echipamentul de spinarea lui Crow. În ultimele zile, petrecuseră mult timp împreună. Jim se duse la el și îi spuse încet:

– Zama, tu ești brațul meu drept. Unul dintre noi trebuie să meargă lângă Welanga în fiecare clipă. Să nu te îndepărtezi de ea.

– Welanga ar trebui să stea la căruțe cu celelalte femei, răspunse Zama.

– Ai dreptate, prietene, zâmbi Jim. Ar trebui să facă așa cum îi spun, dar n-am găsit niciodată cuvintele cu care să o conving.

Țipătul de bufniță răsună de trei ori.

– Acum sunt aproape.

Jim se uită la luna în creștere, care se înălța peste dealuri. Urcară în liniște pe cai. Călare pe Drumfire și pe Trueheart, Jim și Louisa îi îndreptară spre locul unde Inkunzi aștepta împreună cu ceilalți războinici, păzind vitele culcate.

– Sunteți gata? întrebă Jim când ajunse în dreptul lor.

Inkunzi avea scutul pe umăr și *assegai*-ul îi sclipea în lumina lunii. Oamenii lui stăteau adunați în spate.

– În seara asta o să pregătesc un ospăț pentru sulițele voastre flămânde. O să le dau să mănânce și să bea pe săturate, le spuse Jim. Acum știți ce aveți de făcut. Să începem!

Rapid și pe tăcute, cu mișcări ordonate și disciplinate, luptătorii formară două rânduri lungi pe lățimea defileului, de la malul râului până la peretele stâncii. Călăreții merseră în spatele lor.

– Suntem gata, stăpâne! cântă Inkunzi.

Jim scoase pistolul din tocul din faţa şeii şi trase un foc în aer. Noaptea liniştită se transformă brusc în zarvă şi tumult. Războinicii Nguni băteau în scuturi cu lamele *assegai*-urilor şi scoteau strigăte de război. Călăreţii trăgeau cu muschetele şi urlau ca nişte spirite malefice. Înaintară prin defileu, cu vitele îngrămădindu-se la picioarele lor. Taurii mugeau speriaţi, sensibili la temperamentul şi la starea păstorilor, iar vacile de prăsilă se tânguiau. Dar când rândurile de războinici care ţipau şi băteau în scuturi alergară spre ele, intrară în panică şi fugiră din calea lor.

Erau animale masive, cu crupe mari şi guşi legănate. Lăţimea coarnelor era de două ori mai mare decât braţele desfăcute ale unui om. De-a lungul secolelor, oamenii Nguni le crescuseră pentru această calitate, având în vedere că vitele se puteau apăra mai bine de lei şi de alţi prădători. Fugeau ca antilopele sălbatice şi, când erau ameninţate, se apărau cu coarnele. Războinicii în fugă şi călăreţii în galop veneau aproape în urma lor.

Koots era mulţumit că se apropiaseră în linişte şi că nu fuseseră descoperiţi de santinelele lui Jim Courtney. Luna era luminoasă şi, în afară de sunetele obişnuite ale păsărilor şi ale micilor animale nocturne, totul era tăcut şi liniştit.

Koots şi Kadem călăreau unul lângă altul. Ştiau că mai aveau de mers un kilometru şi jumătate până să ajungă în locul de pe malul râului unde văzuseră căruţele răsfirate. Toţi hotentoţii şi cei trei arabi ştiau exact ce aveau de făcut. Înainte să se dea alarma, trebuiau să intre printre căruţe şi să-i împuşte pe oamenii lui Jim Courtney atunci când apăreau. Apoi aveau să se ocupe de luptătorii Nguni. Deşi erau mult mai numeroşi, nu aveau decât suliţe. Erau o ameninţare mai mică.

– Fără milă, le ordonase Koots. Omorâţi-i pe toţi!

– Dar femeile? întrebă Oudeman. N-am mai gustat din oala cu miere de când am plecat din colonie. Ne-ai promis o tură cu fata blondă.

– Dacă reuşeşti să pui mâna pe o bucată de *poesje*, foarte bine. Dar să fii sigur că toţi bărbaţii sunt morţi înainte să-ţi dai jos pantalonii. Dacă nu, s-ar putea să te trezeşti cu un hanger în fund care să te ajute să te goleşti.

Cu toţii izbucniseră în râs. Uneori, Koots se purta ca unul de-al lor şi vorbea pe limba pe care o înţelegeau cel mai bine.

Soldaţii înaintau acum cu nerăbdare. Ceva mai devreme, de la înălţimea de deasupra defileului, unii văzuseră vitele, fildeşul şi femeile. Le povestiseră celorlalţi şi toţi erau animaţi de perspectiva jafului şi a siluirilor.

Deodată, un foc de muschetă răbufni în întunericul din faţă şi, fără să mai aştepte vro poruncă, coloana se opri. Cu toţii se uitară în faţă neliniştiţi.

– Pui de târfă! înjură Koots. Ce-a fost asta?

Nu aşteptă prea mult un răspuns. Noaptea se umplu deodată de rumoare şi haos. Niciunul nu mai auzise până atunci sunetul bătăilor din scuturile de război, iar asta îi speria şi mai tare. Câteva clipe mai târziu, se auziră focuri de muschetă, strigăte, urlete sălbatice şi mugetele sutelor de vite, apoi bubuitul ca de tunet al copitelor care se apropiau de ei în noapte.

În lumina palidă a lunii, părea că pământul se cutremură în timp ce masa neagră venea către ei, întinzându-se pe toată lăţimea defileului, de la un perete la altul. Sunetul copitelor era asurzitor. Văzură spinările bombate ale turmei monstruoase din ce în ce mai aproape şi sclipirile lunii pe coarnele vitelor.

– Fug animalele! urlă Oudeman cu groază, iar ceilalţi îi imitară strigătul. Fug animalele!

Grupul unit de călăreţi făcu repede cale întoarsă; cu toţii se separară şi se împrăştiară dinaintea zidului de capete încornorate şi copite zdrobitoare. Calul lui Goffel, după vreo doisprezece paşi, intră cu piciorul din faţă în vizuina unui furnicar. Piciorul se rupse şi calul se prăbuşi. Goffel fu aruncat în faţă şi se lovi cu umărul de pământ. Înnebunit de spaimă, se ridică în picioare cu braţul atârnând în oasele zdrobite, exact când primul rând de vite venea către el. Unul dintre taurii din faţă îl agăţă în trecere. Vârful cornului îi intră sub coaste şi ieşi

prin partea de jos a spatelui, la nivel cu rinichii. Taurul smuci capul şi Goffel fu aruncat în sus, apoi căzu înapoi sub copitele turmei, fiind călcat în picioare şi lovit până ajunse o masă diformă. Alţi trei soldaţi fură blocaţi în dreptul unui unghi al stâncii. Când încercară să se întoarcă, turma îi învălui, iar caii fură străpunşi de taurii înfuriaţi. Caii înnebuniţi săriră în spate, lovind cu picioarele şi aruncându-şi călăreţii. Oamenii şi caii laolaltă fură copleşiţi de împunsăturile coarnelor şi doborâţi sub copitele devastatoare.

Habban şi Rashood călăreau unul lângă altul, dar când calul lui Habban călcă într-o groapă şi căzu cu piciorul rupt, Rashood se întoarse şi-l ridică în spatele şeii exact de sub coarnele vitelor. Merseră mai departe, dar calul cu o greutate dublă în spate nu reuşi să se menţină înaintea vitelor şi fu înghiţit de un val de coarne legănate şi animale mugind. Habban fu străpuns de un corn în coapsă şi smuls de pe şa.

– Du-te mai departe! strigă el la Rashood când se prăbuşi la pământ. Eu sunt pierdut! Salvează-te!

Dar Rashood încercă să se întoarcă, iar calul lui fu străpuns iar şi iar până căzu într-o învălmăşeală de picioare şi echipament. În patru labe, Rashood se târî prin praf şi printre copite. Deşi era lovit întruna şi îşi simţea muşchii de pe spate şi de pe piept rupându-se şi coastele trosnindu-i, ajunse la tovarăşul lui căzut şi-l trase în spatele unui trunchi de copac mai mare. Rămaseră acolo înghesuiţi, tuşind şi înecându-se în norii de praf, în timp ce animalele goneau pe lângă ei.

Nici după ce trecură acestea nu putură ieşi din ascunzătoare, fiindcă un val de suliţaşi Nguni alergau în urma turmelor. Exact când erau pe cale să-i găsească pe cei doi arabi, un hotentot descălecat ieşi din ascunzătoare şi încercă să scape fugind. Ca nişte copoi pe urma vulpii, luptătorii Nguni alergară după el, atraşi departe de Rashood şi de Habban. Îl înjunghiară repetat pe soldat, scăldându-şi tăişurile în sângele lui.

Koots şi Kadem îndemnară caii la galop pe malul râului, ca să rămână în faţa animalelor. Oudeman venea aproape în urma lor. Ştia despre Koots că avea un instinct animalic de

supraviețuire și avea încredere că putea găsi o cale să scape din acel dezastru. Deodată, caii dădură peste un crâng de acacia cu spini încovoiați și desișul îi încetini. Primele animale care veneau din urma lor trecură printre copaci fără ezitare și-i ajunseră repede din urmă.

– În apă! strigă Koots. Nu vor veni după noi acolo.

În timp ce striga, întoarse calul spre mal și-l îndemnă să treacă peste margine. Căzură aproape patru metri și atinseră suprafața apei cu o plescăitură uriașă. Kadem și Oudeman săriră după el. Când ieșiră la suprafață, îl văzură pe Koots deja la jumătatea râului. Înotând pe lângă cai, ajunseră pe malul sudic după ce Koots urcase deja.

Ieșiră din apă epuizați și uzi leoarcă, privind turma care trecea în fugă pe celălalt mal. Apoi, la lumina lunii, îi văzură pe călăreții lui Jim Courtney galopând în urma turmelor. Auziră bubuitul muschetelor și văzură scânteile împușcăturilor în timp ce-i ajungeau din urmă pe călăreții lui Koots care supraviețuiseră, doborându-i cu focuri de armă.

– Praful nostru de pușcă s-a udat, spuse Koots cu răsuflarea tăiată. Nu putem lupta.

– Eu mi-am pierdut muscheta, zise Oudeman.

– S-a sfârșit, încuviință Kadem, dar o să vină o altă zi și vom găsi un alt loc în care să terminăm treaba.

Încălecară și porniră repede spre est, departe de râu, de goana vitelor și de muschetarii dușmani.

– Unde mergem? întrebă Oudeman într-un târziu, dar niciunul dintre cei doi nu-i răspunse.

Păstorii Nguni avură nevoie de multe zile ca să adune turmele împrăștiate. Treizeci și două dintre animalele masive muriseră sau fuseseră mutilate complet în goana lor. Unele căzuseră în râpe, dăduseră în gropi, se înecaseră în vâltorile râului sau fuseseră omorâte de lei când se despărțiseră de turmă. Bărbații Nguni le jeliră. Mânară înapoi cu blândețe vitele care supraviețuiseră acelei nopți cumplite. Mergeau

printre ele, liniştindu-le şi mângâindu-le. Le îngrijiră rănile, atât pe cele provocate de coarnele celorlalte vite, cât şi zgârieturile şi contuziile suferite în timp ce se loviseră de copaci sau de alte obstacole.

Inkunzi, liderul păstorilor, era hotărât să-şi exprime indignarea în faţa lui Jim, în cele mai aspre cuvinte pe care îndrăznea să le folosească.

– O să-i cer să oprească marşul şi să ne odihnim aici până când toate vitele se vor recupera, îi asigură el pe păstori şi toţi îl aprobară cu fermitate.

În ciuda ameninţărilor lui, cererea comunicată lui Jim fu îmbrăcată în termeni mult mai blânzi şi Jim se înduplecă fără să-l contrazică.

De îndată ce se lumină, Jim şi oamenii lui se întoarseră pe câmpul de bătălie. Găsiră patru cai morţi din grupul lui Koots, cu răni făcute de coarne, şi alţi doi răniţi atât de grav, încât trebuiau sacrificaţi. Cu toate acestea, recuperară alţi unsprezece, care erau ori teferi, ori foarte uşor răniţi şi puteau astfel să fie adăugaţi turmei de rezervă a lui Jim.

Găsiră şi cinci cadavre ale soldaţilor lui Koots. Trei dintre ei aveau feţele atât de zdrobite, încât erau de nerecunoscut, dar, după haine, echipament şi carnetele de soldă pe care Jim le găsi în buzunarele a doi dintre ei, deduseră că erau cavalerişti ai VOC-ului, purtând haine civile în loc de uniforme militare.

– Toţi sunt oamenii lui Keyser. Deşi n-a venit el însuşi după noi, Keyser i-a trimis, o asigură Jim pe Louisa.

Smallboy şi Muntu recunoscură şi ei câteva cadavre. Colonia de la Cap era o comunitate mică şi toţi îşi cunoşteau vecinii.

– Goffel! Ăsta chiar era un *kerel* afurisit, zise Smallboy, împingând uşor cu piciorul unul dintre cadavrele zdrobite.

Clătină din cap cu o expresie aspră. Nici Smallboy nu era un înger, dar dacă el dezaproba ceva, se gândi Jim, însemna că Goffel trebuie să fi fost un viciat fără pereche.

– Mai lipsesc cinci, îi spuse Bakkat lui Jim. Nici urmă de Koots, de sergentul chel şi de cei trei arabi pe care i-am văzut ieri cu ei. Trebuie să cercetez malul opus al râului.

Traversă apa și Jim îl urmări alergând pe mal și uitându-se în pământ, în căutarea urmelor. Deodată se opri ca un câine care simțea în aer mirosul unei păsări.

– Bakkat! Ce-ai găsit acolo? strigă Jim din cealaltă parte.

– Trei cai care aleargă cu viteză, îi strigă Bakkat de dincolo.

Jim, Louisa și Zama traversară râul după el și studiară urmele cailor galopând.

– Poți să-ți dai seama cine sunt călărețiii, Bakkat? întrebă Jim.

Părea imposibil, dar Bakkat răspunse ca și cum ar fi fost o întrebare banală. Se așeză pe vine lângă urme.

– Aceștia doi sunt caii pe care îi călăreau ieri Koots și cheliosul. Celălalt e unul dintre arabi, cel cu turban verde, anunță el cu voce fermă.

– De unde știi? întrebă Louisa uimită. Toți sunt cai potcoviți cu oțel. Nu sunt identice urmele lor?

– Nu și pentru Bakkat, o asigură Jim. El poate să-și dea seama după potcoavele roase neuniform sau după îndoiturile și scobiturile din metal. În ochii lui, fiecare cal are un pas distinctiv și îi poate citi urma.

– Așadar, Koots și Oudeman au scăpat. Ce-o să faci acum, Jim? O să te duci după ei?

Jim nu răspunse imediat. Ca să amâne decizia, îi ordonă lui Bakkat să ia urma și să afle încotro o luaseră. După un kilometru și jumătate, urmele se îndreptau în mod cert spre nord. Jim îi porunci să se oprească, apoi le ceru părerea lui Bakkat și lui Zama. Urmă o discuție lungă.

– Merg cu viteză, spuse Bakkat. Au un avans de aproape o jumătate de noapte și o zi. O să dureze multe zile până o să-i prindem, dacă-i vom prinde vreodată. Lasă-i să plece, Somoya!

– Eu cred că sunt înfrânți, zise Zama. Koots nu o să se întoarcă. Dar, dacă-l prinzi, o să se lupte ca un leopard în capcană. O să pierzi oameni.

Louisa se gândi la asta: Jim ar fi putut fi printre cei răniți sau uciși. Decise să intervină, dar știa că asta ar fi întărit hotărârea lui Jim. Firea lui i se părea foarte contradictorie. Se abținu să-l roage să rămână, în schimb spuse încet:

– Dacă te duci după el, o să merg cu tine.

Jim se uită la ea. Sclipirea războinică din ochii lui se stinse și zâmbi înfrânt.

– Am senzația că Bakkat are dreptate, ca de obicei. Koots a abandonat intențiile ostile în ceea ce ne privește, cel puțin deocamdată. Cei mai mulți oameni ai lui au pierit. Dar are încă o forță formidabilă cu el. Sunt cinci oameni pe care nu i-am găsit: Koots, Oudeman și cei trei arabi. S-ar putea lupta strașnic dacă îi încolțim. Și Zama are dreptate. Nu putem spera să scăpăm basma curată a doua oară. Dacă îi prindem din urmă, unii dintre oamenii noștri vor fi uciși sau răniți. Pe de altă parte, ceea ce pare a fi o fugă ar putea fi un truc ca să ne atragă departe de căruțe. Știm că acest Koots e un animal viclean. Dacă-l urmărim, Koots o să ocolească și o să atace căruțele înainte să ne întoarcem ca să intervenim. Trase aer în piept și concluzionă: O să ne continuăm drumul spre coastă, să vedem ce găsim în Golful Crăciunului.

Traversară râul și se întoarseră spre defileul îngust, pe drumul pe care goniseră vitele.

Știind că Jim nu avea să plece după Koots, Louisa era fericită și pălăvrăgea relaxată în timp ce călărea alături de el. Zama era nerăbdător să se întoarcă la căruțe și merse ceva mai în față, până când se pierdu printre copaci.

– Se grăbește să se întoarcă la crinul frumos, râse Louisa.

– Cine? întrebă Jim nedumerit.

– Intepe.

– Nepoata lui Tegwane? Zama e...

– Da, este, confirmă Louisa. Uneori, bărbații sunt orbi. Cum de n-ai observat?

– Eu am ochi doar pentru tine, Ariciule. Doar pe tine te văd.

– Frumos spus, iubitul meu! Louisa se aplecă în șa și își întinse buzele. O să-ți dau un sărut drept răsplată.

Dar, înainte să-și primească răsplata, în față se auziră un strigăt sălbatic și detunătura unei muschete. Îl văzură pe Frost sărind în spate și tresărind sub Zama, care se clătina în șa.

– Zama are necazuri! strigă Jim luând-o la goană.

Când îl ajunse din urmă, observă că Zama era rănit. Era pe jumătate aplecat în șa și avea sânge pe spatele hainei. Înainte

ca Jim să ajungă la el, se răsturnă și căzu la pământ, unde rămase nemișcat.

– Zama! strigă Jim alergând spre el, dar în clipa aceea zări o mișcare într-o parte.

Acolo era pericolul, așa că Jim îl întoarse pe Drumfire în direcția aceea. Unul dintre arabi, cu veșmântul rupt și murdar de praf și de sânge uscat, era ghemuit în spatele unui copac de febră galbenă. Reîncărca în grabă muscheta cu țeavă lungă, îndesând glonțul pe țeavă. Ridică ochii când calul și călărețul se apropiară de el. Jim îl recunoscu.

– Rashood! strigă el.

Era un membru al echipajului de pe goeleta familiei, *Darul lui Allah*, iar Jim navigase de multe ori cu el și-l cunoștea bine. Dar iată-l în compania dușmanului, atacând ca un trădător căruțele familiei Courtney – și-l împușcase pe Zama.

În aceeași clipă, Rashood îl recunoscu pe Jim. Aruncă muscheta, sări în picioare și fugi. Jim scoase hangerul din teacă și-l mână pe Drumfire după el. Când își dădu seama că nu putea să scape, Rashood căzu în genunchi și întinse mâinile într-un gest de capitulare.

Jim se ridică în scări deasupra lui.

– Ticălos trădător și ucigaș!

Era atât de furios, încât ar fi folosit mânerul ca să-i crape capul, dar în ultima clipă se stăpâni și-l lovi în tâmplă cu latul lamei. Oțelul se izbi cu atâta forță de os, încât Jim se temu să nu-l fi omorât deja. Rashood se prăbuși cu fața la pământ.

– Să nu îndrăznești să mori! îl amenință Jim coborând din șa. Nu înainte de a-mi răspunde la întrebări. Pe urmă, o să-ți pregătesc niște funeralii regești.

Louisa se apropie călare și Jim strigă:

– Du-te la Zama! Cred că e grav rănit. Vin la voi după ce-l leg pe porcul ăsta.

Louisa îl trimise pe Bakkat să le ceară ajutor celor de la căruțe și mai apoi îl transportară pe Zama pe o targă. Avea o rană periculoasă în piept și Louisa se temea pentru

viaţa lui. Dar îşi ascunse neliniştea. De îndată ce ajunseră la căruţe, Intepe veni în fugă ca să o ajute să-l îngrijească.

– E rănit, dar o să trăiască, îi spuse ea fetei, care plângea în timp ce-l întindeau pe Zama pe patul din căruţa de rezervă.

Cu ajutorul cărţilor şi al cutiei cu doctorii dăruite de Sarah Courtney, dar şi al exerciţiului şi experienţei, Louisa devenise o vindecătoare pricepută în decursul lunilor de după plecarea de la fluviul Gariep. Examină cu mai multă atenţie rana şi exclamă uşurată:

– Glonţul a trecut prin corp şi a ieşit pe cealaltă parte. E foarte bine. Nu trebuie să tăiem ca să-l scoatem şi astfel scade şi pericolul de a face cangrenă şi de a se necroza.

Jim îl lăsă pe Zama în seama femeilor şi îşi descărcă grijile şi furia asupra lui Rashood. Cu braţele şi picioarele desfăcute şi legate strâns, îl prinseră de una dintre roţile mari din spate ale căruţei şi ridicară obada de la pământ. Jim aşteptă să-şi recapete cunoştinţa.

Între timp, Smallboy aduse cadavrul celuilalt arab, pe care-l găsise în apropiere de locul unde-l prinsese pe Rashood. Acesta murise din cauza sângelui pierdut: o rană de corn în vintre îi secţionase o arteră mare. Când îl întoarseră cu faţa în sus, Jim îl recunoscu imediat: era un alt marinar de pe *Darul lui Allah.*

– Acesta e Habban, zise el.

– Într-adevăr, el e, încuviinţă Smallboy.

– Se petrece ceva aici şi pute ca peştele stricat, spuse Jim. Nu ştiu ce este, dar el ne poate da nişte răspunsuri.

Se uită încruntat la Rashood, care atârna încă inconştient de roata din spate.

– Aruncaţi o găleată cu apă peste el.

Avură nevoie nu de una, ci de trei găleţi cu apă ca să-l aducă în simţiri.

– *Salaam,* Rashood, îl salută Jim când acesta deschise ochii. Frumuseţea chipului tău îmi bucură inima. Eşti slujitorul familiei mele. De ce ne-ai atacat căruţele şi ai încercat să-l omori pe Zama, un om de care ştii că e prietenul meu?

Rashood îşi scutură apa din barbă şi din părul lung şi lins. Se uită la Jim fără să vorbească, dar cu o expresie grăitoare.

– Trebuie să-ți dezlegăm limba, îndrăgit al Profetului! Jim pășì în spate și-i făcu semn lui Smallboy. Învârte roata de o sută de ori.

Smallboy și Muntu își scuipară în palme și apucară obada, apoi începură să o învârtă. Smallboy număra rotațiile. Viteza crescu rapid, până când imaginea trupului lui Rashood învârtindu-se deveni neclară în ochii lor. Smallboy pierdu numărătoarea după cincizeci și trebui să o ia de la capăt. Când în sfârșit strigă o sută și opriră roata, Rashood se zvârcolea slăbit în legături, cu veșmântul murdar îmbibat de sudoare. Avea ochii tulburați și gâfâia din pricina amețelii.

– Rashood, de ce te afli alături de Koots? Când ai intrat în banda lui? Cine era arabul acela ciudat, omul cu turbanul verde?

În ciuda stării sale, Rashood întoarse privirea spre Jim și încercă să-l privească în ochi.

– Păgânule! răbufni el. *Kaffir!* Acționez în virtutea sfintei *fatwa* a califului Zayn al-Din din Muscat și la comanda pașei sale, generalul Kadem ibn Abubaker. Pașa e un om mare și sfânt, un războinic măreț și îndrăgit de Dumnezeu și de Profet.

– Deci, cel cu turbanul verde e pașă? Și ce prevede această *fatwa?* întrebă Jim.

– Sunt cuvinte prea sfinte pentru urechile unui păgân.

– Rashood a descoperit religia, clătină trist din cap Jim. Nu l-am auzit niciodată spunând prostii din astea fanatice și veninoase. Dădu din cap spre Smallboy. Mai învârte-l de o sută de ori ca să-i domolim ardoarea.

Roata se învârti din nou, dar înainte să ajungă la o sută, Rashood vomă din abundență. Smallboy mormăi către Muntu:

– Nu te opri!

Rashood se scăpă pe el și excrețiile lui erupseră simultan din ambele părți ale corpului.

După o sută de rotații opriră roata, dar pentru simțurile tulburate ale lui Rashood nu mai avea nicio importanță. Senzația de mișcare violentă, din ce în ce mai puternică, îl făcu să geamă și să vomite până își goli stomacul. Apoi răsuflă cu greu și icni dureros.

– Ce prevede această *fatwa?* insistă Jim.

– Moartea adulterinilor. Vocea lui Rashood abia se auzea, iar fierea galbenă i se scurgea prin barbă. Moarte lui al-Salil şi prinţesei Yasmini!

Jim tresări auzind acele două nume dragi.

– Unchiul şi mătuşa mea? Sunt morţi? Spune-mi că încă trăiesc, altfel te învârt până-ţi scot sufletul ăla negru din trupul mizerabil.

Rashood îşi adună puterile împrăştiate şi încercă din nou să reziste întrebărilor lui Jim, dar roata îi slăbi treptat împotrivirea şi răspunse vlăguit:

– Prinţesa Yasmini a fost executată de paşă. A murit înjunghiată în inima adulterină.

Chiar şi în starea gravă în care era, Rashood pronunţa cu desfătare cuvintele.

Iar al-Salil a fost rănit de moarte, adăugă el.

Furia şi durerea lui Jim fură atât de copleşitoare, încât îşi pierdu pofta de pedepse pe ziua aceea. Îl coborâră pe Rashood de pe roată, dar îl legară şi-l păziră tot restul nopţii.

– O să-l interoghez din nou de dimineaţă, spuse Jim, apoi se duse să-i dea Louisei vestea îngrozitoare.

– Mătuşa mea, Yasmini, era esenţa bunătăţii şi a blândeţii. Mi-aş dori să o fi întâlnit, zise el în noaptea aceea, în timp ce stăteau îmbrăţişaţi. Lacrimile ei udau cămaşa de noapte. Slavă Domnului că unchiul Dorian a supravieţuit tentativei de asasinat a acestui fanatic, Kadem ibn Abubaker.

Dis-de-dimineaţă, Jim porunci să fie trasă căruţa departe de celelalte, pentru ca Louisa să nu-l audă pe Rashood pe roată. Îl legară de spiţe, dar Rashood cedă înainte ca Jim să înceapă să-l învârtă.

– Ai milă, *efendi!* Destul, Somoya! O să-ţi spun tot ce vrei să ştii, numai dă-mi drumul de pe roata asta blestemată.

– O să rămâi acolo până când îmi vei răspunde la toate întrebările direct şi sincer. Dacă eziţi sau dacă minţi, roata o să

se învârtă. Când a omorât-o creatura asta, Kadem, pe prinţesă? Unde s-a întâmplat? Dar unchiul meu? Şi-a revenit? Unde e familia mea acum?

Rashood răspunse la fiecare întrebare de parcă viaţa lui depindea de acest lucru. „Ceea ce e cât se poate de adevărat", îşi zise Jim morocănos.

Când auzi povestea despre fuga familiei lui de la Capul Bunei Speranţe cu două goelete şi despre plecarea spre nord după ieşirea din Laguna Elefanţilor, jalea lui Jim se mai domoli – se simţea uşurat şi spera într-o revedere iminentă.

– Acum ştiu că o să-i găsim pe părinţii mei în Golful Crăciunului, împreună cu unchiul Dorian şi cu Mansur. Număr zilele în inimă până când o să-i revăd. Trebuie să pornim din nou la drum mâine, la prima oră.

Mistuit de nerăbdarea de a ajunge în Golful Crăciunului, speranţele şi dorul lui Jim goneau înaintea procesiunii lente a căruţelor şi a turmelor care păşteau. Ar fi vrut să lase caravana şi să plece imediat spre coastă. O rugă pe Louisa să-l însoţească, dar Zama se recupera încet după rana de glonţ. Louisa insistă că avea încă nevoie de îngrijirea ei şi că nu putea să-l lase.

– Du-te tu înainte, îi spuse ea.

Deşi el era sigur că ea nu-şi dorea cu adevărat ca el să plece şi se aştepta să refuze, era foarte tentat să o creadă pe cuvânt. Apoi îşi aminti de Koots, de Oudeman şi de asasinul arab, Kadem, care erau încă liberi şi care stăteau poate la pândă. Nu putea să o lase singură pe Louisa. În fiecare dimineaţă, el şi Bakkat plecau înaintea caravanei ca să cerceteze drumul, asigurându-se că putea să se întoarcă înainte de apus ca să fie lângă Louisa.

Ieşiră din defileul îngust într-o întindere bogată de păşuni şi de dealuri acoperite cu păduri verzi. În fiecare zi, Bakkat găsea urmele turmelor de elefanţi, dar niciuna destul de proaspătă încât să o urmărească – până în a cincea zi de la plecarea din defileu. Ca de obicei, călărea înaintea lui Jim, croind

drumul şi uitându-se după urme, când, deodată, îl trase pe Crow într-o parte şi-l făcu să se oprească. Jim ajunse lângă el.

– Ce e?

Bakkat arătă fără o vorbă pământul umed şi urmele adânci din el. Jim îşi simţi pulsul crescându-i de emoţie.

– Elefanţi!

– Trei masculi mari, confirmă Bakkat, şi sunt urme foarte proaspete. Au trecut pe aici azi-dimineaţă în zori, nu mai demult.

Uitându-se la urme, nerăbdarea lui Jim de a ajunge în Golful Crăciunului se mai ponderă.

– Sunt foarte mari, zise el.

– Unul este regele tuturor elefanţilor, spuse Bakkat. S-ar putea să fie mare cât primul animal pe care l-ai doborât.

– Nu pot fi cu mult înaintea noastră, sugeră Jim plin de speranţă.

Vânaseră de multe ori cu succes după bătălia cu *impi*-urile lui Manatasee de pe malul râului. De fiecare dată când prindeau din urmă masculii masivi cu colţi de fildeş, Jim câştiga experienţă şi aduna informaţii despre obiceiurile lor. Îşi îmbunătăţise deja abilităţile de vânător şi devenise astfel dependent de pericolul şi fascinaţia urmăririi celei mai nobile prăzi.

– Cât o să ne ia să-i prindem? îl întrebă el pe Bakkat.

– Se hrănesc pe măsură ce merg, dar înaintează încet, zise Bakkat, arătând spre crengile rupte din copacii din care mâncaseră masculii. Şi merg către sud, pe linia noastră de marş. Nu e nevoie să ocolim ca să mergem după ei. Bakkat scuipă gânditor şi se uită la cer. Apoi ridică mâna dreaptă şi măsură cu degetele răsfirate unghiul soarelui. Dacă zeii vânătorii se înduplecă, s-ar putea să-i prindem înainte de prânz şi să fim înapoi la căruţe înainte de căderea serii.

În ultima vreme, Bakkat părea la fel de ezitant ca şi Jim în privinţa unei nopţi petrecute departe de căruţe şi de farmecele aurii ale lui Letee.

Jim era cu inima îndoită. În ciuda pasiunii lui pentru vânătoare, dragostea şi grija lui pentru Louisa erau cât se poate de puternice. Ştia că vânătoarea se putea dovedi imprevizibilă. Dacă

urmăreau masculii, era posibil să adauge o zi sau mai mult călătoriei spre coastă. Putea să nu se întoarcă la căruțe înainte de căderea nopții. Pe de altă parte, nu zăriseră nici urmă de Koots sau de aliatul său arab din noaptea acelui atac dezastruos. Bakkat cercetase urmele din spate pe leghe întregi și nu găsise nimic. Părea să nu mai existe nicio amenințare din direcția aceea. Chiar și așa, îndrăznea să o lase pe Louisa singură atâta vreme?

Voia cu disperare să meargă după urme. În lunile de vânătoare, învățase să le citească atât de bine, încât și-i imagina cu ochii minții și știa că erau niște masculi magnifici. Mai oscilă o vreme, cu Bakkat ghemuit alături de el, lângă urmele ovale uriașe, așteptând să se hotărască.

După aceea, Jim se gândi la mica armată de oameni care erau la căruțe și care o puteau proteja pe Louisa. Forțele lui Koots fuseseră decimate și slăbite. Cu siguranță nu avea să se întoarcă atât de curând. În cele din urmă, se convinse că acesta se îndrepta ori spre teritoriile omaneze, ori spre cele portugheze și că nu avea să se întoarcă pentru a-l ataca din nou.

– Cu fiecare clipă în care stau aici și șovăi, masculii se îndepărtează de mine. Luă apoi o hotărâre. Bakkat, ia urma și fugi ca vântul.

Porniră în viteză și scurtară repede distanța. Urma înainta constant pe dealurile joase și prin pădure către coastă. În anumite locuri, trunchiurile copacilor de pe care elefanții jupuiseră scoarța luceau ca niște oglinzi la o distanță mică în față și îi mânară pe Drumfire și pe Crow la trap. Cu puțin înainte de prânz, dădură peste o movilă mare de excremente galbene și spongioase, alcătuite mai ales din scoarță de copac pe jumătate digerată. Era în mijlocul unei băltoace de urină ce nu pătrunsese încă în pământ. Excrementele erau acoperite de un roi de fluturi cu aripi minunate, colorate în alb, galben și portocaliu.

Bakkat descălecă și atinse cu piciorul movila umedă, ca să verifice temperatura. Fluturii zburau în jurul lui ca un nor.

– Balega e încă fierbinte, îi zâmbi el lui Jim. Dacă l-ai striga pe nume, ar fi atât de aproape că te-ar auzi.

Înainte să apuce să termine, amândoi încremeniră și întoarseră capul la unison.

– Ha! mormăi Jim. Te-a auzit vorbind.

În pădure, nu departe de ei, elefantul țipă din nou, tare și ascuțit ca o detunătură puternică. Iute ca un greier, Bakkat sări în șa.

– Ce i-a speriat? întrebă Jim și scoase imediat pușca mare germană din teaca de sub genunchi. De ce a mugit așa? Ne-a simțit mirosul?

– Vântul bate din față, răspunse Bakkat. Nu ne-au mirosit, dar altceva le-a atras atenția.

– Sfântă Fecioară! strigă Jim uluit. Sunt focuri de muschetă!

Bubuiturile grele ale armelor răsunau de pe dealurile din jur, iar ecourile se întorceau spre ei.

– E Koots? întrebă Jim, apoi își răspunse singur: Nu poate să fie. Koots nu și-ar trăda poziția știind că suntem atât de aproape. Sunt străini și atacă turma noastră.

Jim simți o împunsătură de furie: aceștia erau elefanții lui – intrușii nu aveau dreptul să intervină în vânătoare. Simți dorința arzătoare de a fugi înainte, dar își stăpâni impulsul periculos. Nu știa cine erau ceilalți vânători. Judecând după focurile de armă, erau mai mulți. Orice străin în sălbăticia aceea putea fi o amenințare mortală. Deodată se auzi un alt sunet – trosnetul crengilor rupte și mișcarea unui corp enorm, care alerga spre ei prin arbuștii deși din față.

– Fii gata, Somoya! strigă Bakkat cu putere. Au făcut un mascul să alerge înapoi către noi. S-ar putea să fie rănit și periculos.

Jim avu timp doar să-l întoarcă pe Drumfire cu fața spre sunet, căci pădurea verde se deschise și elefantul veni spre el în plin atac. În clipa aceea de pericol iminent, timpul păru să încetinească, de parcă ar fi fost captiv în strânsoarea unui coșmar. Văzu deasupra lui colții încovoiați, la fel de mari precum grinzile principale ale unui acoperiș de catedrală, dar și urechile întinse ca pânzele unui cuirasat, găurite de alice după o luptă strânsă. Sângele proaspăt curgea pe pielea elefantului într-o parte, iar în ochii mici și sticloși se vedea o furie fără margini când se concentră asupra lui Jim.

Bănuiala lui Bakkat era îndreptățită: animalul gigantic era rănit și furios. Jim își dădu seama că fuga lui putea fi fatală dacă Drumfire nu reușea să treacă în viteză printre tufele cu spini, prin care masculul putea să pătrundă fără ezitare. Nici nu putea să tragă din șa. Drumfire dansa în cerc sub el, smucind capul. Mișcările lui îl împiedicau să țintească. Ținând arma grea deasupra capului, ca să nu-i vină peste față când ateriza, se prăbuși în fața atacului.

Sălta cocoșul exact când atinse pământul cu picioarele. Teama îi dispăru într-o clipă, fiind înlocuită de o senzație ciudată de detașare, de parcă s-ar fi aflat în afara corpului și ar fi privit arma ridicându-se.

Fără să se gândească, își dădu seama că, dacă nimerea inima elefantului cu glonțul, acesta nici măcar nu avea să încetinească pasul. L-ar fi făcut una cu pământul cu ușurința cu care un măcelar tranșează un pui, după care ar fi mers încă un kilometru și jumătate înainte să se prăbușească.

După experiența aproape fatală cu glonțul tras în cap, Jim petrecuse ore și zile întregi disecând cu grijă și analizând craniile celorlalți elefanți uciși de atunci. Acum putea vizualiza poziția exactă a creierului în cutia craniană masivă, de parcă n-ar fi fost din os, ci dintr-o sticlă străvezie. Când puse patul pe umăr, părea că nici nu vede vizorul de fier al armei – doar privi prin el către ținta lui minusculă.

Împușcătura bubui ca tunetul. Imediat îl orbi un nor dens de fum și reculul îl făcu să pășească în spate. Pe urmă, prin valul de fum, o avalanșă cenușie se prăbuși peste el. Se simți lovit de o greutate enormă.

Arma grea îi fu smulsă din mâini și fu aruncat în spate. Se rostogoli de două ori, apoi se lovi de o tufă joasă și se opri brusc. Se străduí să se ridice exact când briza ușoară dădea la o parte cortina de fum argintiu și văzu masculul lăsându-se în genunchi în fața lui, cu curbura colților uriași odihnindu-se pe pământ și cu vârfurile îndreptate spre cer. Părea să aibă o atitudine supusă, ca un elefant dresat care așteptă să fie încălecat de un conducător. Rămase nemișcat ca un bolovan de

granit. Avea o gaură rotundă și neagră jos, între ochi. Era atât de aproape, încât Jim întinse mâna și vârî degetul cu totul în ea. Glonțul întărit cu cositor, cu o greutate de o sută de grame, străpunsese oasele frontale masive ale creierului și intrase direct în creier. Când Jim scoase degetul, văzu că era mânjit de materia cerebrală gălbuie.

Jim se ridică și se sprijini obosit de un colț. Acum, că pericolul trecuse, răsufla greu și întretăiat, iar picioarele îi tremurau, abia mai reușind să-i susțină greutatea. În timp ce se ținea de arcul mare de fildeș și se legăna pe picioare, Bakkat apăru călare și-l prinse pe Drumfire înainte să fugă. I-l aduse înapoi lui Jim și-i întinse frâiele.

– Învățăturile mele încep să dea roade, chicoti Bakkat. Acum trebuie să mulțumești și să onorezi prada.

Jim reuși să-și revină după câteva minute, ca să îndeplinească ritualul antic al vânătorii. Sub privirile îngăduitoare ale lui Bakkat, rupse o rămurică înfrunzită de spin dulce și o așeză între buzele animalului.

– Mănâncă ultima masă, ca să rezişti pe drumul spre ținutul umbrelor. Ia cu tine respectul meu, zise el.

Apoi îi tăie coada, cum făcea tatăl lui. Jim nu uitase de celelalte focuri de muschetă pe care le auzise. Dar când se opri să ia muscheta căzută, observă din nou sângele scurs pe o parte a masculului și văzu rana de glonț de sus, de pe umărul drept.

– Bakkat, animalul ăsta a fost rănit înainte să trag eu, strigă el tăios.

Bakkat nu apucă să răspundă, căci o voce din apropiere îi strigă o somație. Era atât de neașteptată – dar și foarte cunoscută –, încât Jim rămase cu arma în mână și cu gura căscată văzând silueta înaltă și atletică ce venea spre el prin desișuri: un bărbat alb, îmbrăcat ca europenii, în pantaloni și cu jachetă, cu cizme și pălărie de paie cu borul lat.

– Hei, băiete! Ce naiba crezi că faci? Eu l-am împușcat primul. Prada e a mea.

Vocea răsuna cu bucuria clopotelor de biserică în urechile lui Jim. Sub borul pălăriei, barba intrusului era roșcată și cârlionțată, stufoasă ca un foc în tufișuri.

Jim își reveni imediat și răspunse pe un ton la fel de războinic:

– Pe Dumnezeu, ticălos obraznic! Făcu un efort să nu râdă. Va trebui să te lupți cu mine pentru el, iar eu o să te pocnesc în creștetul capului așa cum am făcut de cincizeci de ori până acum.

Bărbatul se opri brusc și se uită la Jim, apoi scoase un strigăt sălbatic de bucurie și alergă la el. Jim lăsă muscheta și sări spre bărbat. Se izbiră atât de violent unul de altul, încât li se zdruncinară și dinții.

– Jim! O, ce bucurie! Credeam că nu o să te mai găsim.

– Mansur! Abia te-am recunoscut cu barba aia roșie și stufoasă care-ți acoperă toată fața. Unde naiba ai fost?

Vorbeau incoerent în timp ce se îmbrățișau și se băteau cu palmele pe spate, încercând să se tragă unul pe altul de părul de pe față și de pe cap. Bakkat îi privea, clătinând din cap și plesnindu-se cu palmele pe coapse de râs.

– Și tu, huligan mic!

Mansur îl apucă, îl ridică și-l prinse sub braț, apoi îl îmbrățișă din nou pe Jim. Avură nevoie de ceva timp până să înceapă să se comporte ca niște oameni cu judecată și să se stăpânească. Mansur îl lăsă jos pe Bakkat, iar Jim îi dădu drumul lui Mansur din strânsoarea în care îi prinsese capul.

Stăteau umăr lângă umăr, sprijiniți de elefantul mort, în umbra proiectată de cadavrul uriaș, și discutau aprins, abia așteptând răspunsul la o întrebare ca să pună alta. Din când în când, Mansur îl trăgea pe Jim de barbă, iar Jim îl lovea afectuos cu pumnul în piept sau îl plesnea peste obrazul păros. Deși niciunul dintre ei nu pomeni de asta, amândoi erau uimiți de schimbările pe care le traversaseră în perioada în care fuseseră despărțiți. Deveniseră bărbați.

Pe urmă, alaiul care-l însoțise pe Mansur veni să-l caute. Erau toți slujitori de la High Weald sau marinari de pe goelete. Fură uimiți să-l găsească pe Jim împreună cu stăpânul lor. După ce îi salută cu afecțiune pe toți, Jim îi puse la treabă sub supravegherea lui Bakkat, având sarcina de a tăia colții elefantului ucis. Apoi, el și Mansur continuară schimbul de povești,

încercând să acopere în câteva minute tot ce se întâmplase cu ei și cu familia lor de când se întâlniseră ultima dată, în urmă cu aproape doi ani.

– Unde e Louisa, fata cu care ai fugit? I-a venit mintea la cap și ți-a dat papucii? întrebă Mansur.

– Pe legea mea, vere, te asigur că e o comoară de fată. O să te duc imediat înapoi la căruțe, ca să faci cunoștință cu ea. Nu o să-ți vină să crezi, când o s-o vezi, cât de frumoasă s-a făcut. Pe urmă, Jim se opri și expresia lui se schimbă. Nu știu cum să-ți spun mai bine, vere, dar în urmă cu doar câteva săptămâni am dat peste un dezertor de pe *Darul lui Allah*. Sigur îți amintești de ticălos. Îl cheamă Rashood. Ne-a spus o poveste ciudată și cumplită, una pe care a trebuit să i-o smulg cu cleștele.

Mansur se albi la față și nu reuși să vorbească preț de un minut. Apoi răbufni:

– Trebuie să fi fost însoțit de alți doi dintre marinarii noștri, toți trei dezertori, și probabil a fost și un arab necunoscut cu ei.

– Unul pe nume Kadem ibn Abubaker al-Jurf.

Mansur tresări.

– Unde e? El a ucis-o pe mama și aproape l-a omorât și pe tata.

– Știu. L-am forțat pe Rashood să-mi povestească tot, zise Jim încercând să-l liniștească. Mi se rupe inima pentru tine. Am iubit-o pe mătușa Yassie la fel de mult ca tine. Dar ucigașul a scăpat.

– Povestește-mi tot, îi ceru Mansur. Nu lăsa niciun detaliu deoparte.

Erau multe de spus, așa că stătură de vorbă până când soarele coborî spre orizont; apoi, Jim se ridică în picioare.

– Trebuie să ne întoarcem la căruțe înainte de căderea nopții. Louisa o să-și iasă din minți de griji.

Louisa atârnase felinare aprinse în copaci ca să-l îndrume pe Jim spre casă și coborî în grabă din căruța unde ea și Intepe îl îngrijeau pe Zama de îndată ce auzi caii. Într-un

târziu se desprinse din brațele lui Jim, când își dădu seama că lângă el era un străin care urmărea manifestarea neinhibată de afecțiune dintre ei.

– E cineva cu tine?

Își vârî firele desprinse din părul mătăsos sub bonetă și-și netezi hainele pe care Jim le șifonase.

– Nu e vreo persoană importantă, o asigură Jim. Doar vărul meu, Mansur, de care ți-am povestit și pe care l-ai mai văzut. Mansur, ea e Louisa Leuven. Noi doi suntem logodiți.

– Credeam că i-ai ridicat prea mult în slăvi calitățile, se înclină Mansur înaintea Louisei, privind-o direct în față la lumina lămpii, dar e mai frumoasă decât m-ai avertizat.

– Jim mi-a povestit multe despre tine, spuse Louisa timidă. Te iubește mai mult decât un frate. Când ne-am văzut prima dată, pe puntea vasului *Het Gelukkige Meeuw*, nu am avut ocazia să te cunosc prea bine. Sper ca în viitor să putem îndrepta lucrurile.

Louisa îi chemă pe amândoi la masă, apoi îi lăsă să vorbească nestânjeniți până târziu. Era trecut de miezul nopții când Jim veni lângă ea în patul lat.

– Iartă-mă, Ariciule, că te-am neglijat în seara asta.

– Nici nu se putea altfel, pentru că știu ce înseamnă el pentru tine și cât de apropiați sunteți, șopti ea, întinzând brațele spre el. Dar acum e momentul meu să fiu apropiată de tine.

Se treziră cu toții înainte de ivirea zorilor. În timp ce Louisa supraveghea pregătirea unui festin ca să sărbătorească venirea lui Mansur în tabără, acesta rămase lângă căpătâiul lui Zama. Jim li se alătură și stătură de vorbă toți trei, depănând amintiri. Zama se simți atât de încurajat de sosirea lui Mansur, încât declară că era pregătit să se dea jos din patul de convalescență.

Smallboy și Muntu înjugară boii la căruțe și caravana porni la drum. Louisa îl lăsă pe Zama în grija lui Intepe și, pentru prima dată de când fusese rănit, puse șaua pe Trueheart și călări alături de Jim și de Mansur. Trecură printre turmele de

vite și Mansur se minună de numărul lor și de greutatea de fildeș pe care o cărau în șeile legate de spate.

– Deși unchiul Tom și tata au reușit să scape din colonie cu o mare parte din averea familiei, tu ai înmulțit-o de multe ori cu tot ce ai capturat. Spune-mi cum s-a întâmplat. Povestește-mi despre bătălia cu regina Nguni, Manatasee, și legiunile ei.

– Ți-am povestit-o azi-noapte, protestă Jim.

– E o poveste prea frumoasă ca să o spui doar o dată, insistă Mansur. Mai povestește-mi.

De data asta, Jim înflori rolul Louisei în luptă, deși ea îi contrazicea exagerările.

– Te avertizez, vere, că nu trebuie să o superi pe doamna asta. E o adevărată valkirie dacă o stârnești. Nu degeaba e cunoscută în toate cele patru zări ca Ariciul de Temut.

Ajunseră pe creasta următorului deal și priviră în jos, către ocean. Era atât de aproape, încât distingeau valurile înspumate, agitate de vânt la linia orizontului.

– Cât de departe suntem de Golful Crăciunului? întrebă Jim.

– Mie mi-a luat mai puțin de trei zile pe jos, răspunse Mansur. Acum, că am un cal bun cu mine, aș putea ajunge acolo până la noapte.

Jim se uit la Louisa plin de dor și ea zâmbi.

– Știu la ce te gândești, James Archibald, îi zise ea.

– Și la ce crezi tu că mă gândesc, Ariciule?

– Cred că ar trebui să-l lăsăm pe Zama cu vitele și căruțele, să vină în ritmul lor, și noi să gonim ca vântul.

Jim scoase un strigăt de bucurie.

– Vino după mine, iubita mea! Pe drumul spre Golful Crăciunului.

Dură chiar mai puțin timp decât prevăzuse Mansur – soarele era încă la linia orizontului când traseră de hățuri deasupra golfului larg și strălucitor. Cele două goelete erau ancorate la gura râului Umbilo și Jim își feri ochii cu pălăria de reflexiile soarelui în apă.

– Fortul Auspice[1], le spuse Mansur, arătând spre clădirile proaspăt ridicate pe malurile râului. Mama ta i-a ales numele.

[1] Din latinescul *auspicium*, auspiciu, augur (n.tr.)

Voia să-i spună Fortul Bunului Augur, dar unchiul Tom a zis: „E greu de pronunţat şi ştim cu toţii că nu-i de rău augur, oricum ai privi lucrurile". Aşa că asta a fost. Fortul Auspice.

Pe măsură ce se apropiau, distingeau tot mai clar palisada de ţepuşe ascuţite care înconjurau zona înaltă pe care era aşezat fortul. Pământul era încă reavăn în jurul amplasamentelor de artilerie care acopereau aproape toate fortificaţiile.

– Taţii noştri şi-au luat toate măsurile de precauţie împotriva unui atac al lui Keyser sau al altor duşmani. Am adus la mal aproape toate armele de pe nave, îi explică Mansur.

Acoperişurile clădirilor din fort se vedeau pe deasupra vârfului palisadei.

– Sunt barăci pentru servitori şi fiecare familie are încăperile ei, zise Mansur, arătându-le cu mâna în timp ce coborau dealul la pas. Acolo sunt grajdurile. Aceea e magazia şi acolo sunt depozitul şi biroul.

Toate acoperişurile erau deschise la culoare şi neafectate încă de vreme, din stuf proaspăt tăiat.

– Tata îşi imaginează că e Nero, chicoti Jim. Şi-a construit un oraş, nu un punct comercial.

– Nici mătuşa Sarah nu l-a descurajat, zise Mansur. De fapt, se poate spune că a fost un complice activ. Îşi smulse pălăria de pe cap şi o flutură în sus. Şi iat-o că apare!

O figură respectabilă apăru în dreptul porţii fortului, uitându-se la micul grup de călăreţi care se apropia. De îndată ce Jim îi făcu semn, uită de demnitate şi alergă pe potecă asemenea unei şcolăriţe scăpate de la ore.

– Jim! Oh, Jim, băiete!

Strigătele ei de bucurie răsunară pe stâncile malului abrupt. Jim îl îndemnă pe Drumfire la galop ca să o întâmpine. Sări din şa în timp ce armăsarul încă alerga în viteză şi o strânse pe mama lui în braţe.

Când auziră copitele lui Drumfire, Dorian şi Tom Courtney ieşiră în fugă pe porţile fortului. Mansur şi Louisa rămaseră în spate, ca să lase primul val de frenezie să treacă.

Căruţele şi vitele ajunseră la Fort Auspice după încă cinci zile. Întreaga familie le întâmpină pe platforma de tragere a

palisadei. Herghelia de cai de rezervă venea în față, iar Tom și Dorian chiuiră când caii trecură în goană pe lângă ei.

– Ce bine o să fie când voi avea iar un cal bun sub mine, se bucură Tom. Simțeam că o jumătate din mine lipsește fără un cal zdravăn. Acum, o să putem cutreiera ținutul ăsta ca să-l luăm în stăpânire.

Priviră apoi cu o tăcere uluită spre masa întunecată a turmelor de vite care coborau dealurile spre ei. Când Inkunzi și păstorii Nguni începură să descarce fildeșul într-o paradă deschisă în fața porților, Tom coborî de pe platformă și merse printre stivele înalte de colți, minunându-se de cantitatea și de mărimea unora dintre ei. Apoi se întoarse spre Jim încruntându-se.

– Pe ce-am mai sfânt, flăcăule! Tu nu știi ce-i aia măsură? Te-ai gândit unde o să depozităm toate astea? O să trebuiască să construim încă un depozit, și numai tu ești de vină.

Încruntarea dispăru brusc de pe fața lui Tom și, după ce râse de propria glumă, îl cuprinse într-o îmbrățișare strânsă pe fiul lui.

– După o asemenea pradă, cred că nu avem încotro: trebuie să te facem partener cu acte în regulă în companie.

În următoarele luni se găsi de lucru pentru toți și fură multe de plănuit și de aranjat. Lucrările la fort fură aproape terminate, inclusiv depozitul suplimentar pentru fildeșul capturat. Sarah reuși, în sfârșit, să-și aducă mobila la mal. Instală clavecinul în salon, care servea și ca sufragerie pentru ambele familii. În seara aceea, cântă toate melodiile lor preferate, iar ei i se alăturară la refren. Afonul Tom compensă prin volum ceea ce-i lipsea ca muzicalitate, până când Sarah îl atenționă cu tact rugându-l să-i întoarcă paginile cu partituri.

Întrucât iarba pentru păscut era limitată, o turmă atât de mare de vite nu putea fi păstrată în imediata apropiere a fortului. Jim le împărți în șapte turme mai mici și-i porunci lui Inkunzi să le mute în regiunile înconjurătoare, nu mai departe de douăzeci de leghe de Fort Auspice, oriunde găseau

păşuni şi apă. Păstorii Nguni îşi construiră satele aproape de noile imaşuri.

– O să fie o zonă-tampon în jurul fortului, le spuse Jim lui Tom şi Dorian, şi o să ne avertizeze la timp dacă se apropie vreun duşman înainte să ajungă la distanţă de douăzeci de leghe. Pe urmă adăugă, ca un gând întârziat: Desigur, va trebui să merg să le inspectez la intervale regulate.

– Iar asta o să-ţi ofere o scuză bună să fugi la vânătoare de elefanţi, zise Tom dând din cap cu un aer chibzuit. E înduioşător cât de devotat îi eşti companiei, băiete.

La o lună de la sosirea lor la Fort Auspice, Jim şi Louisa o încolţiră pe Sarah în bucătărie. După o discuţie lungă şi emoţionantă, în urma căreia ambele femei aveau lacrimi în ochi, Sarah plecă imediat să vorbească cu Tom.

– Pe legea mea, Sarah Courtney, nu ştiu ce să spun, răspunse Tom, iar ea ştia că era expresia care vădea cel mai bine uimirea lui. Nu e nicio greşeală?

– Louisa e sigură. Femeile se înşală rareori în asemenea privinţe, răspunse Sarah.

– O să avem nevoie de cineva care să le pună pirostriile, ca să fie totul legal şi în bună rânduială, zise Tom îngrijorat.

– Păi, tu eşti căpitan de vas, îi spuse Sarah ţâfnoasă, aşa că eşti îndreptăţit.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai atrăgătoare i se părea lui Tom ideea de a avea un nepot.

– Ei bine, se pare că Louisa a trecut cu bine de grelele încercări, admise el, mimând nonşalanţa în mod neconvingător.

Sarah îşi înfipse mâinile în şold ca o avertizare de furtună.

– Dacă asta a fost o glumă, Thomas Courtney, n-a fost amuzantă mai deloc. În ce ne priveşte pe noi doi sau pe oricine altcineva din lumea asta, Louisa Leuven o să fie o mireasă virgină, spuse ea.

El cedă cu uşurinţă.

– Sunt convins de asta şi voi combate orice om care spune altceva. După cum ştim prea bine amândoi, naşterile premature se poartă în ambele ramuri ale familiei noastre. Pe deasupra,

Louisa e o fată bună și atrăgătoare. Îndrăznesc să spun că Jim ar trebui să străbată multe mări ca să găsească una mai bună.

– Asta înseamnă că o s-o faci? întrebă Sarah.

– Bănuiesc că nu o să-mi dai pace până nu o fac.

– Bănuiești corect, cel puțin de data asta, spuse ea, iar el o ridică în brațe și o sărută pe obraji.

Tom îi cunună pe duneta de pe *Spirit*. La bord nu era spațiu pentru toată lumea, așa că ceilalți priviră de pe greementul de pe *Răzbunarea* sau de pe palisada fortului. Jim și Louisa își rostiră jurămintele, apoi semnară în jurnalul de bord al navei. Când Jim își aduse mireasa la mal, Mansur și oamenii lui traseră douăzeci și una de salve de tun cu tunurile de la fort, care-i făcură pe războinicii Nguni să se împrăștie speriați, iar pe micuța Letee să devină isterică până când Bakkat o asigură că nu cădea cerul pe ei.

– Ei bine, zise Tom satisfăcut, asta ar trebui să le fie de ajuns până când voi găsi un preot care să facă treaba cum trebuie.

Apoi își puse pălăria înclinată de căpitan și schimbă postura de cleric cu cea de barman, scoțând cepul unui butoi de coniac de la Cap.

Smallboy sacrifică un bou și-l puseră întreg la frigare pe plaja de sub fort. Festivitățile continuară până când terminară toată carnea și butoiul de coniac se goli în întregime.

Jim și Louisa începură să-și construiască propria casă între zidurile fortului. Cu atâtea mâini îndatoritoare care să-i ajute, în mai puțin de o săptămână goliră căruța care le fusese casă atâta vreme și se mutară sub acoperișul de stuf, între zidurile solide de cărămizi arse la soare.

Pe urmă, se ocupară de lucrurile neplăcute. Rashood fu scos în lanțuri din celula lui, care fusese gândită la început ca pivniță. Dorian și Mansur, care erau, după legea Islamului, judecătorii și călăii lui, îl duseră departe în pădure, unde nu puteau să fie văzuți sau auziți de cei din familie. Lipsiră doar câteva ore, iar când se întoarseră aveau un aer morocănos – Rashood nu mai era alături de ei.

A doua zi, Tom convocă sfatul familiei. Pentru prima dată, Louisa Courtney participă la discuție, ca noua membră a

clanului. Fiind cel mai în vârstă, Tom le explică deciziile pe care le aveau de luat.

– Mulţumită lui Jim şi Louisei, avem un depozit generos de fildeş. Cele mai bune pieţe sunt încă în Zanzibar, la fabricile de pe coasta Coromandel sau la Bombay, în ţara Marelui Mogul. Zanzibar e în mâinile califului Zayn al-Din, aşa că portul acela ne este închis. Eu o să rămân aici, la Fort Auspice, ca să mă ocup de treburile companiei, şi o să am nevoie de Jim să mă ajute. Dorian o să meargă cu navele în nord, încărcat cu cât mai mult fildeş, deşi mă îndoiesc că o să fie măcar un sfert din stocul total. După ce îl vinde, are treburi mai importante de rezolvat în Muscat. Se uită la fratele lui mai tânăr. O să-l rog pe Dorian să vă explice.

Dorian îşi scoase muştiucul de fildeş al narghilelei dintre dinţii albi şi regulaţi şi se uită la feţele îndrăgite ale celor din jur.

– Ştim că Zayn al-Din a fost înlăturat de o juntă revoluţionară din Muscat. Batula şi Kumrah au reuşit să obţină informaţii despre asta în ultima lor călătorie în Oman. Kadem ibn Abubaker, spuse Dorian, iar trăsăturile lui frumoase se întunecară când pronunţă numele ucigaşului lui Yasmini, a pretins că-mi aduce o invitaţie din partea juntei de a-i lua locul lui Zayn al-Din pe Tronul Elefantului şi de a conduce bătălia împotriva lui. Nu ştim dacă junta încearcă într-adevăr să mă găsească sau dacă e doar o altă minciună menită să mă atragă în ghearele lui Zayn. În orice caz, am refuzat de dragul lui Yasmini, dar, încercând să o protejez, am condamnat-o la moarte.

Dorian şovăi, dar Tom interveni cu glas aspru:

– Eşti prea dur cu tine, frate. Niciun om n-ar fi putut prevedea consecinţele.

– Cu toate acestea, Yasmini a murit la ordinul lui Zayn, de mâna mânjită de sânge a lui Kadem. Nu există cale mai sigură pentru mine de a-i răzbuna moartea decât navigând către Oman şi unindu-mi destinul cu revoluţionarii din Muscat.

Mansur se ridică de pe scaunul lui din capătul mesei lungi şi se duse lângă Dorian.

– Dacă o să-mi îngădui, o să merg cu tine, tată, şi o să stau la dreapta ta.

– Nu doar că o să îngădui, ci o să te primesc cu toată inima.

– Atunci, așa rămâne, zise Tom brusc. Jim și mireasa lui vor sta aici să ne ajute pe mine și pe Sarah, așa că nu o să ducem lipsă de oameni și-l putem lăsa pe Mansur să plece. Când ai de gând să ridici pânzele, frate?

– Alizeul o să facă loc musonului peste șase săptămâni. Vânturile ar trebui să fie prielnice spre sfârșitul lunii viitoare, răspunse Dorian. Asta o să ne ofere timp pentru pregătiri.

– O să scoatem toate tunurile rămase pe nave ca să ai mai mult loc pentru fildeș, zise Tom. În plus, le putem folosi aici, la fort, ca să întărim apărarea. Nu putem fi siguri că nu ne-a descoperit Keyser. Mai sunt și *impi*-urile prădătoare de Nguni care străbat ținutul. Jim a distrus grupul condus de Manatasee, dar știm de la fugarii care au venit alături de noi că sunt și altele la fel de sălbatice care se plimbă libere pe continent. După ce vinzi fildeșul, o să poți cumpăra tunuri noi din India. Sunt armurieri pricepuți în Punjab. Am văzut cum lucrează și fac tunuri excelente, cu ghiulele de patru kilograme și jumătate. Au greutatea și lungimea țevilor potrivite pentru calele noastre.

După ce tunurile fură scoase de pe goelete împreună cu muniția și praful de pușcă, fură transportate la mal cu bărcile, apoi urcate pe deal cu mai multe perechi de boi și fixate în amplasamente în jurul fortului.

– Ei bine, ar trebui să funcționeze bine. Tom examină cu satisfacție noile întăriri. Ar fi nevoie de o armată cu echipamente de asediu ca să ne înfrângă. Cred că suntem la adăpost de triburile jefuitoare și chiar de orice forță ar trimite Keyser împotriva noastră, după ce va afla unde suntem.

Ușurate de tunuri, goeletele ancorate pluteau acum cu ușurință, dezvăluind o bună parte din învelișul de cositor de pe fund.

– O să găsim în curând balast ca să le redăm înclinarea, promise Dorian, apoi porunci să se înceapă încărcarea fildeșului și umplerea butoaielor cu apă.

De când fusese ucisă Yasmini, pe Dorian îl cuprindeau subit stări de melancolie profundă. Părea îmbătrânit prematur

de mâhnire. În părul și în barba lui roșcată apăruseră fire argintii și avea riduri adânci pe frunte. Însă acum, având un scop clar în minte și cu Mansur alături de el, părea întinerit, debordând din nou de vigoare și hotărâre.

Începură să încarce fildeșul în goelete și să pregătească provizii și butoaie cu apă pentru drumul care îi aștepta. Butoaiele cu murături fură umplute cu hălci de carne de vită din turmele capturate. Calele celor două nave erau scufundate mai adânc în apă acum. Dorian și căpitanii săi, Batula și Kumrah, își făceau griji pentru balans, dorind să obțină cea mai bună viteză și să fie ușor de manevrat.

– Până când vom avea tunuri noi ca să ne protejăm, trebuie să ne bazăm pe viteză pentru a fugi de dușmanii peste care o să dăm. În ciuda efortului depus acum douăzeci de ani și a celor mai bune intenții ale tatălui nostru și ale fratelui Tom, încă există pirați în Oceanul Indian.

– Țineți-vă departe de coasta africană. Acolo își au cuiburile, îi sfătui Tom, și cu musonul suflând în pânze, o să puteți fugi de orice navă mică de pirați.

Cu toții aveau mult de lucru: femeile făceau rânduială în noile case, Tom și Jim se ocupau de cai și de vite, Dorian și Mansur pregăteau navele, așa că zilele treceau pe nesimțite.

– Nu-mi vine să cred că au trecut șase săptămâni, îi spuse Jim lui Mansur în timp ce stăteau pe plajă împreună și priveau micile goelete.

Vergile erau trase și echipajele urcaseră la bord. Totul era pregătit pentru plecarea de a doua zi, odată cu mareea.

– În ultima vreme abia am apucat să ne vedem la ochi, iar acum trebuie să ne despărțim, zise Mansur.

– Am senzația că de data asta va trece ceva mai mult până când ne vom revedea, vere, spuse Jim cu tristețe. Cred că dincolo de orizontul albastru te așteaptă o aventură și o viață nouă.

– Și pe tine la fel, Jim. Ai o femeie, în curând o să ai și un fiu și ai luat în stăpânire pământul ăsta. Eu sunt singur și încă mai caut țara inimii mele.

– Oricâte leghe de apă sau de uscat se așază între noi, o să te simt mereu aproape în sufletul meu, zise Jim.

Mansur ştia cât de greu îi fusese să rostească astfel de cuvinte. Îl apucă pe vărul lui în braţe şi-l strânse cu putere. Jim îl îmbrăţişă la fel de strâns.

Cele două goelete plecară odată cu zorile şi cu mareea. Toată familia se afla la bordul *Răzbunării* când ieşiră din gura golfului. La un kilometru şi jumătate în larg, Dorian se opri cu vântul în faţă, iar Tom, Sarah, Jim şi Louisa coborâră în barcă şi urmăriră cele două nave îndepărtându-se şi făcându-se tot mai mici. În cele din urmă, dispărură dincolo de linia orizontului şi Jim întoarse barca din nou către golf.

Fortul părea ciudat de gol fără Dorian şi Mansur şi tuturor le lipseau vocile lor minunate în timp ce cântau serile în jurul clavecinului lui Sarah.

Călătoria pe Oceanul Indian fu rapidă şi aproape fără incidente. Cu Mansur la comandă pe *Spirit* şi cu Dorian pe *Răzbunarea*, cele două goelete navigară alături împinse de vântul musonului, care le fu favorabil. Ocoliră pe departe insula Ceylon, amintindu-şi de Keyser, care îi ameninţase că avea să-i spună guvernatorului olandez din Trincomalee despre infracţiunile lor din colonia de la Capul Bunei Speranţe, şi merseră spre coasta Coromandel din sud-estul Indiei, cu intenţia de a ajunge la destinaţie înainte de schimbarea anotimpului. Se oprira la fabricile concurente ale englezilor, francezilor şi portughezilor, fără să-şi dezvăluie adevărata identitate. Atât Dorian, cât şi Mansur adoptară portul arăbesc şi nu vorbiră în public decât limba arabă. În fiecare port, Dorian estima cererea de fildeş şi se străduia să nu inunde piaţa cu belşugul lor. Se descurcară mai bine decât calculaseră el şi Tom. După ce umplură cuferele de pe nave cu rupii de argint şi mohuri de aur, cu încă un sfert din stocul de fildeş nevândut, se întoarseră spre sud şi ocoliră capătul sudic al Indiei, navigând prin strâmtoarea Palk între Ceylon şi continent, apoi din nou spre nord, de-a lungul coastei de vest, până ajunseră pe teritoriile Marelui Mogul. Vândură restul de fildeş la Bombay, unde se afla sediul

Companiei Engleze a Indiilor de Est, dar și în celelalte piețe din porturile vestice ale Imperiului Mogul, care se dezintegra.

Cândva un măreț imperiu, cel mai bogat și mai glorios de pe vastul continent, acum era miza unor împărați mai puțin importanți decât Babur și Akbar, care se luptau pentru supremație. În ciuda problemelor politice, noua influență persană de la Curtea din Delhi asigura un climat favorabil comerțului. Persanii erau negustori până în măduva oaselor, iar prețul fildeșului îl depășea pe cel obținut în fabricile de pe Coasta Carnatică.

Dorian putea acum să înarmeze din nou cele două goelete, să le umple calele goale cu praf de pușcă și cu muniție și să le transforme din nave comerciale în nave de luptă. Porniră spre nord și aruncară ancora pe drumul spre Hyderabad, pe unde râul indus curgea către Marea Arabiei. Dorian și Mansur se duseră la mal cu un grup înarmat, sub comanda lui Batula. Plătiră o trăsură în bazarul principal și un interpret, care să-i însoțească într-o zonă mărginașă a orașului agitat. Topitoria de fier a unuia dintre cei mai cunoscuți producători de arme din tot Punjabul și bazinul hindus – adică întreaga Indie – se afla pe o câmpie aluvionară plată și stearsă. Proprietarul era un sik[1] cu o figură importantă, pe nume Pandit Singh.

În următoarele săptămâni, Dorian și Mansur aleseră din depozitele lui o baterie de tunuri, câte douăsprezece pentru fiecare navă. Erau tunuri cu țeavă lungă, cu un calibru de zece centimetri și o lungime de trei metri și treizeci și cinci de centimetri, care trăgeau cu ghiulele de patru kilograme și jumătate. Având un calibru atât de îngust în comparație cu lungimea țevii, erau arme precise cu rază mare de acțiune.

Dorian măsură și verifică fiecare țeavă, ca să se asigure că dimensiunea ghiulelelor se potrivea pentru toate și că nu erau discrepanțe în turnare. Apoi, spre marea indignare a lui Pandit Singh, care o luă drept o insultă la adresa meșteșugului său, insistă să tragă cu tunurile alese ca să vadă el însuși dacă metalul avea vreun defect. Două țevi se sparseră de la prima

[1] Locuitor din Punjab (n.tr.)

detunătură. Pandit Singh spuse că asta nu avea nimic de-a face cu producţia lui, ci că, fără îndoială, era influenţa malefică a unui *goppa*, cea mai dăunătoare varietate de *şeitan*.

Dorian ordonă ca afeturile să fie construite de tâmplari locali după modelul făcut de el. Apoi, tunurile fură trase în port pe propriile afeturi de perechi de boi şi, în cele din urmă, transportate la nave pe şlepuri. Pandit Singh turnă câteva sute de ghiulele ca să se potrivească cu noile tunuri, precum şi cantităţi masive de mitralii şi ghiulele legate cu lanţ. Le făcu rost şi de cantitatea dorită de praf de puşcă, pentru calitatea căruia garantă el însuşi. Dorian deschise şi verifică fiecare butoi, refuzând peste jumătate din ele înainte de a trimite restul la bordul goeletelor.

Îşi îndreptă apoi atenţia spre aspectul flotilei, care, în acele mări, era un element aproape la fel de important precum armamentul. Îl trimise pe Mansur la mal ca să se târguiască pentru cupoane de pânză de cea mai bună calitate, verde şi de un roşu burgund, din bazarurile din Hyderabad. Velarii croiră vele splendide care să le înlocuiască pe cele şterse şi pătate de vreme. Croitorii din bazaruri fură puşi să realizeze pentru echipajul de pe goelete pantaloni largi şi jachete care să se potrivească cu noile vele. Rezultatele fură impresionante.

Fiind atât de aproape de Oman, Hyderabad clocotea de zvonuri politice şi militare. În timp ce se târguiau cu negustorii, Dorian şi Mansur beau cafeaua oferită şi ascultau bârfele. Dorian află că junta revoluţionară încă deţinea puterea în Muscat, dar califul Zayn al-Din îşi consolidase poziţia în Lamu şi în Zanzibar, precum şi în toate celelalte porturi ale imperiului omanez. Din toate părţile se auzea că Zayn plănuia să atace Muscatul şi să răstoarne junta ca să-şi recapete tronul pierdut. În această încercare, avea să fie ajutat de Compania Engleză a Indiilor de Est şi de Înalta Poartă din Constantinopol, capitala Imperiului Otoman.

Dorian reuşi să afle şi identitatea noilor conducători din Muscat. Era un consiliu format din zece oameni, iar Dorian îi recunoscu pe cei mai mulţi după nume. Erau oameni cu care

împărțise pâine și sare și cu care plecase la luptă cu ani în urmă. Îi crescu inima când, în cele din urmă, fură gata să plece pe mare.

După ce ridicară pânzele, nu stabili imediat cursul spre Muscat, care se afla la mai puțin de o mie o sută douăzeci de kilometri distanță, la vest în lungul Tropicului Cancerului, în golful Oman. În schimb, navigă înainte și înapoi cât să vadă uscatul, în timp ce instruia echipajele de pe ambele nave să folosească noile tunuri. Dorian nu se zgârcise la praf de pușcă și muniție și-i antrenă pe toți până când fură la fel de rapizi și de pricepuți precum tunarii de pe o fregată a Marinei Regale Britanice.

Flotila făcu o figură impresionantă când, în cele din urmă, intră în portul din Muscat cu velele rândunică imaculate și cu echipajul lucrând la vergi în uniformele noi. Goeletele arborau pe catarg culorile Omanului: auriu și albastru regal. Dorian ordonă să se coboare velele și să se tragă cu tunurile noi în semn de salut către palat și fortăreață. Tunarilor începuse să le placă sunetul propriilor detunături. Odată începute, onorurile continuară cu entuziasm până când, într-un târziu, fură convinși să nu mai irosească praful de pușcă și muniția cu pocnituri din bici.

Toate acestea creară o mare agitație pe mal. Dorian urmări prin telescop fuga mesagerilor pe malul apei și graba tunarilor de a echipa bateriile de pe parapetul fortăreței. Știa că avea să dureze mult până când junta decidea cum să reacționeze la sosirea acestei flotile stranii de nave de război, așa că așteptă.

Mansur lansă cuterul și vâsli până când ajunse la tatăl lui. Cei doi rămaseră lângă copastie și își îndreptară atenția spre celelalte nave ancorate în port. Studiară mai cu seamă o navă frumoasă cu trei catarge care arbora steagul englez, alături de flamura consulului general al suveranului britanic. La început, presupuseră că o navă atât de bună aparținea probabil Companiei Engleze a Indiilor de Est, dar pavilionul național de un albastru deteriorat dovedea că era o navă particulară, la fel ca a lui.

– Un proprietar bogat. Jucăria asta trebuie să fi costat cel puțin cinci mii de lire. Îi citi numele la pupă: *Arcturus*. Desigur,

nu puteam găsi o navă aparţinându-i Companiei John aici, în Muscat, pentru că ei s-au aliat în mod făţiş cu Zayn al-Din în Zanzibar, îi spuse Dorian fiului său.

Ofiţerii cu jachete albastre de pe puntea navei *Arcturus* întoarseră telescoapele spre ei cu tot atât de mult interes. În cea mai mare parte, păreau să fie indieni sau arabi, fiindcă aveau pielea închisă la culoare şi mulţi dintre ei purtau barbă. Dorian îl identifică pe căpitan după pălăria înclinată şi fireturile de aur de pe mâneci. El era excepţia: un european cu faţa roşcovană şi proaspăt bărbierit. Mansur plimbă telescopul de pe dunetă la proră şi se opri mirat.

– Au femei albe la bord.

Două doamne se plimbau pe punte, însoţite de un gentleman îmbrăcat elegant, cu redingotă şi cravată înaltă, albă. Purta o pălărie înaltă şi neagră şi un baston cu măciulie din aur, cu care le arăta ceva doamnelor care îl însoţeau.

– Iată-l şi pe proprietarul bogat, remarcă Mansur, îmbrăcat ca un filfizon şi foarte mulţumit de sine.

– Poţi să observi atât de multe de la distanţa asta? întrebă Dorian cu un zâmbet, analizându-l cu atenţie pe domnul de pe punte.

Desigur, era puţin probabil să-l mai fi văzut până atunci, dar ceva părea să fie straniu de familiar la el.

Mansur râse voios.

– Nu vezi cât de ţanţoş păşeşte? Parcă e un pinguin cu o lumânare aprinsă înfiptă în fund! Îmi dau seama că budincuţa care merge legănat pe lângă el, cu atâtea zorzoane şi volane, e soţia lui. Formează un cuplu splendid...

Mansur se opri brusc. Dorian coborî telescopul şi se uită la el. Ochii lui Mansur se îngustaseră, iar obrazul ars de soare căpătase brusc o nuanţă mai închisă de bronz. Dorian îl văzuse rareori pe fiul lui roşind, dar asta i se întâmpla acum. Ridică telescopul şi se uită la a doua femeie, care era în mod clar motivul schimbării bruşte a stării fiului său. „Mai degrabă o fată decât o femeie, îşi zise el, dar poate că-şi permite un corset franţuzesc scump. Conduită graţioasă şi pas uşor." Pe urmă, spuse tare:

– Ce părere ai de cealaltă?

– Care anume? se prefăcu indiferent Mansur.

– Cea slăbănoagă, cu rochia de culoarea verzei.

– Nu e slăbănoagă și e culoarea smaraldului, spuse Mansur enervat, trezindu-se într-o stare de confuzie când își dădu seama că tatăl lui îl prinsese în capcană. Mă rog, nu că m-ar interesa prea tare.

Bărbatul cu pălărie înaltă părea deranjat de evaluarea lor îndrăzneață, căci se uita încruntat la ei de peste apă; apoi o luă de braț pe însoțitoarea lui durdulie și o conduse la copastia de la tribordul lui *Arcturus*. Fata în rochie verde ezită și se uită înapoi spre ei.

Mansur o urmărea cu atenție. Pălăria de paie cu borul lat îi apărase probabil pielea de soarele tropical. Chiar și așa, tenul ei avea o nuanță caldă de piersică. Deși era prea departe ca să distingă toate detaliile, observă că avea trăsături regulate și frumos proporționate. Părul castaniu-deschis era adunat elegant pe umeri, fiind des și lucios. Avea fruntea lată și înaltă și o expresie inteligentă și senină. Mansur se simțea, în mod neobișnuit, cu sufletul la gură și-și dorea să-i vadă culoarea ochilor. Dar ea întoarse capul brusc și își adună fustele verzi. Îi urmă pe ceilalți doi pe punte și dispăru din vedere.

Mansur coborî telescopul cu o senzație ciudată.

– Ei bine, deocamdată s-a terminat spectacolul, zise Dorian. Mă duc jos. Cheamă-mă dacă se schimbă ceva.

Trecu o oră, apoi încă una; după aceea, Mansur strigă prin lucarna din cabina de la pupă:

– Se apropie o barcă dinspre debarcaderul palatului.

Era o felucă mică cu vele latine, cu un echipaj de șase oameni – dar printre velele de la pupă se zărea un pasager. Era îmbrăcat în veșminte albe și purta turban, iar la brâu avea un iatagan în teacă de aur. Pe măsură ce se apropiau, Dorian observă rubinul mare din turbanul lui. Era un bărbat foarte important.

Feluca ajunse lângă navă și un membru al echipajului se prinse de lanțurile de pe *Răzbunarea*. După câteva clipe, vizitatorul apăru prin portul de urcare. Era probabil ceva mai în

vârstă decât Dorian. Avea trăsăturile aspre şi ferme ale celor din triburile deşertice şi privirea directă şi sinceră a celui care priveşte spre orizonturi îndepărtate. Traversă puntea către Dorian cu paşi lungi şi zvelţi.

– Pacea fie cu tine, bin-Shibam! Dorian i se adresă într-un mod familiar, aşa cum se salută între ei camarazii de arme. Au trecut mulţi ani de când ai stat lângă mine în trecătoarea Gazelei Agere şi n-ai lăsat niciun duşman să pătrundă.

Războinicul înalt se opri pe loc şi se uită uluit la Dorian.

– Văd că Dumnezeu a fost bun cu tine. Eşti la fel de puternic ca în tinereţea noastră. Mai lupţi şi acum împotriva tiranului şi a patricidului? continuă Dorian.

Războinicul scoase un strigăt şi alergă la picioarele lui Dorian.

– Al-Salil! Adevăratul prinţ al casei regale a califului Abd Muhammad al-Malik. Dumnezeu ne-a auzit rugăciunile fierbinţi. Profeţia hogelui al-Allama s-a adeverit. Te-ai întors la poporul tău într-un moment de mare durere, când are cea mai mare nevoie de tine.

Dorian îl ridică pe bin-Shibam în picioare şi-l îmbrăţişă.

– Ce cauţi tu, uliu bătrân din deşert, în speluncile decăzute din oraş? Îl ţinu la distanţă de un braţ şi adăugă: Eşti îmbrăcat ca un paşă. Tu, care erai cândva şeicul luptător al tribului Saar, cel mai de temut dintre triburile din Oman.

– Inima mea tânjeşte după întinderea deşertului, al-Salil! Vreau să simt cămila alergând sub mine, mărturisi bin-Shibam, dar iată că-mi petrec timpul în dezbateri nesfârşite când ar trebui să călăresc liber şi să mânuiesc lancea lungă.

– Haide, prieten vechi! zise Dorian, conducându-l spre cabina lui. Să mergem undeva unde putem discuta în voie!

În cabină se întinseră pe covoarele stivuite şi un slujitor le aduse cafea îndulcită în ceşti mici din alamă.

– Spre tristeţea şi neplăcerea mea, acum fac parte din consiliul de război al juntei. Suntem zece, câte unul ales de fiecare dintre cele zece triburi din Oman. De când l-am dat jos de pe Tronul Elefantului pe monstrul acela ucigaş de Zayn al-Din, stau aici în Muscat şi vorbesc de mă dor fălcile şi mi se înmoaie maţele.

– Spune-mi despre ce e vorba, zise Dorian şi, în următoarele ore, bin-Shibam confirmă aproape tot ceea ce Dorian ştia deja.

Îi povesti cum Zayn al-Din îi omorâse pe toţi moştenitorii şi descendenţii tatălui adoptiv al lui Dorian, califul al-Malik. Îi relată multe dintre celelalte atrocităţi de neconceput şi suferinţele la care îşi supusese poporul.

– În numele Domnului, triburile s-au ridicat împotriva tiraniei lui. I-am înfruntat slugile în luptă şi am triumfat. Zayn al-Din a fugit din oraş şi s-a refugiat pe Coasta Febrei. Ar fi trebuit să continuăm campania împotriva lui până la sfârşit, dar ne-a dezbinat faptul că nu ştiam cine trebuia să ne conducă. Nu mai existau moştenitori ai califului adevărat rămaşi în viaţă. Aici, bin-Shibam se înclină în faţa lui Dorian. Dumnezeu să ne ierte, al-Salil, dar nu ştiam unde eşti. Abia în ultimii ani am auzit zvonuri că ai fi încă în viaţă. Am trimis mesageri în fiecare port din Oceanul Indian ca să te caute.

– V-am auzit rugăminţile, deşi erau slabe şi îndepărtate, şi am venit să mă alătur cauzei voastre.

– Bunăvoinţa lui Dumnezeu asupra ta, căci am trăit împrejurări cumplite. Fiecare dintre cele zece triburi ar vrea ca propriul şeic să ia califatul. Zayn a scăpat cu cea mai mare parte a flotei şi nu l-am putut urma în Zanzibar. În timp ce purtam discuţii nesfârşite, deveneam tot mai slabi, iar Zayn al-Din, tot mai puternic. Văzând că noi întârziem, slugile lui, pe care le împrăştiase, s-au adunat şi s-au strâns înapoi lângă el. A cucerit porturile de pe continentul african şi i-a masacrat pe cei de acolo, care ne sprijineau.

– E cel dintâi principiu al războiului: să nu îi laşi niciodată duşmanului posibilitatea să-şi adune forţele, îi reaminti Dorian.

– E aşa cum spui, al-Salil. Zayn a câştigat aliaţi puternici pentru cauza lui. Bin-Shibam se ridică şi merse la hubloul cabinei. Trase draperia la o parte. Unul dintre ei a venit la noi cu mare aroganţă, aducând un ultimatum şi o ameninţare mortală.

Arătă spre *Arcturus,* ancorat în interiorul portului.

– Spune-mi, cine e la bordul navei? Văd că are steagul consulului general.

– E reprezentantul monarhului englez, consulul său general în Orient, unul dintre cei mai puternici oameni de pe aceste mări. Pretinde că este mediator între noi şi Zayn al-Din, dar îi cunoaştem reputaţia foarte bine. Aşa cum unii fac comerţ cu covoare, el face comerţ cu naţiuni, armate şi toate armele de război. Se mişcă în taină din adunările secrete ale Companiei Engleze a Indiilor de Est din Bombay, la Curtea Marelui Mogul din Delhi; din sânul Înaltei Porţi, în cabinetul împăratului de la Pekin. Averea lui o egalează pe a oricăruia dintre aceştia. A adunat-o tranzacţionând putere, războaie şi vieţi omeneşti. Bin-Shibam întinse mâinile cât se poate de expresiv. Cum putem noi, copii ai deşertului, să ţinem piept la aşa ceva?

– Aţi aflat ce condiţii pune? Ştiţi ce mesaj aduce cu el?

– Încă nu ne-am întâlnit cu el. Am promis să o facem în prima zi a Ramadanului. Dar ne e teamă. Ştim că, orice tratat am încheia cu el, noi sfârşim cel mai prost. Se întoarse şi îngenunche dinaintea lui Dorian. Poate că în adâncul inimii aşteptam să te întorci la noi şi să ne conduci în luptă aşa cum ai făcut de atâtea ori până acum. Dă-mi voie să mă întorc la consiliu şi să le spun cine eşti şi de ce ai venit.

– Du-te, prieten drag! Spune-le că al-Salil doreşte să discute cu consiliul.

Bin-Shibam se întoarse după căderea nopţii. Imediat ce intră în cabină, se prosternă în faţa lui Dorian.

– Aş fi venit mai devreme, dar consiliul nu vrea să fii văzut de către consulul englez venind la mal. M-au rugat să-ţi transmit cel mai profund respect şi că, de dragul tatălui tău, îşi declară loialitatea faţă de familia ta. Te aşteaptă chiar acum în sala tronului din palat. Te implor, vino cu mine şi o să te duc la ei. Îţi vor spune mai multe spre avantajul tău şi al nostru.

Dorian îl lăsă pe Mansur la comanda flotilei. Îşi puse o pelerină din păr de cămilă pe cap şi pe umeri şi-l urmă pe bin-Shibam în felucă. În drum spre palat, trecură pe lângă nava ancorată, *Arcturus*. Căpitanul era pe punte. Dorian îi văzu faţa în lumina suportului de busolă. Îi dădea ordine ofiţerului de pază. Avea un accent interesant din vestul Angliei, dar suna

ciudat de neobișnuit în urechile lui Dorian. „Mă întorc deja la legăturile și devotamentul copilăriei, își zise el, apoi gândurile i se îndreptară în altă direcție. De-ar fi fost și Yasmini cu mine să împărtășim întoarcerea acasă..."

Paznicii îi așteptau când ajunseră la debarcaderul de piatră și-l conduseră pe Dorian prin ușa grea din fier, apoi pe o scară circulară până într-un labirint de coridoare înguste. Pereții erau din blocuri de piatră, luminați de torțe înfipte în nișe din zid. Mirosea a mucegai și a rozătoare. În cele din urmă, ajunseră la o ușă bine zăvorâtă. Escortele lui ciocăniră cu mânerul lăncilor și, când ușa se deschise, merseră mai departe pe coridoare mai largi, pe sub tavane boltite. Acum erau rogojini pe podele și tapiserii din mătase și lână de calitate pe pereți. Ajunseră la o altă ușă, în fața căreia stăteau santinele în armură; acestea încrucișară lăncile ca să-i împiedice să intre.

– Cine dorește să intre în consiliul de război din Oman?

– Prințul al-Salil ibn al-Malik.

Gărzile se traseră deoparte și se înclinară cu supunere.

– Treceți mai departe, Înălțimea Voastră! Consiliul vă așteaptă.

Ușile se deschiseră încet, scârțâind din balamale, iar Dorian păși în sala de dincolo. Era luminată de sute de lămpi mici de ceramică, ale căror flăcări dansau în uleiuri parfumate. Dar lumina nu era de ajuns încât să străpungă umbrele unghere lor îndepărtate și întunecate, lăsând tavanul înalt în întuneric.

Mai mulți bărbați în veșminte arăbești ședeau pe perne în jurul unei mese joase. Masa din argint masiv era sculptată cu modele geometrice tipice artei religioase islamice. Bărbații se ridicară când Dorian ajunse în fața lor. Unul dintre ei, care era în mod evident cel mai vârstnic și mai important din consiliu, păși în față. Avea barba de un alb strălucitor și mergea cu pasul hotărât al vârstei înaintate. Se uită la fața lui Dorian.

– Binecuvântările Domnului asupra ta, Mustafa Zindara, îl salută Dorian, consilierul credincios al tatălui meu.

– El este. În numele Domnului, chiar el este, strigă bătrânul.

Căzu cu fața la pământ și sărută tivul hainei lui Dorian. El îl ridică în picioare și-l îmbrățișă.

Veniră pe rând spre el și Dorian îi salută pe cei mai mulți spunându-le pe nume, întrebându-i de familiile lor și amintindu-le drumurile făcute împreună în deșert și luptele în care fuseseră tovarăși de arme.

Apoi, fiecare luă câte o lampă în mână. Se adunară în jurul lui și-l conduseră pe lungimea sălii mari. Când se apropiară de capătul opus, ceva înalt și masiv străluci ca o perlă în lumina lămpii. Dorian știa ce era, pentru că, ultima dată când îl văzuse, acolo stătea tatăl lui.

Îl conduseră pe Dorian pe trepte și-l așezară pe mormanul de piei de tigru și perne de mătase brodate cu fire de aur și de argint ce acopereau platforma din vârful structurii înalte. Fusese sculptat cu trei sute de ani înainte, din o sută cincizeci de colți mari de fildeș: Tronul Elefantului din califatul Oman.

În zilele și săptămânile care urmară, din zori și până după miezul nopții, Dorian rămase în consiliu alături de consilieri și miniștri. Aceștia îi aduseră la cunoștință toate detaliile despre treburile regatului, de la starea populației și a triburilor din deșert până la cuferele din vistierie, starea flotei și puterea armatei. Îi povestiră despre prăbușirea comerțului și-i explicară dilemele diplomatice și politice cu care se confruntau.

Dorian înțelese rapid situația disperată în care ajunsese cauza lor. Ce mai rămăsese din flota care transformase Omanul într-o mare națiune de navigatori plecase cu Zayn al-Din pe Coasta Febrei. Multe triburi se descurajaseră din pricina tergiversărilor nesfârșite ale consiliului și majoritatea detașamentelor lor dispăruseră ca aburul în deșert. Vistieria era aproape goală, căci Zayn o prădase înainte să fugă.

Dorian ascultă, apoi dădu ordine. Acestea fură succinte și directe. Totul era atât de natural și de familiar, încât părea că nu încetase niciodată să conducă. Reputația sa de geniu politic și militar se amplifică, fiind repetată pe străzile și în bazarurile din oraș. Înfățișarea lui era frumoasă și nobilă. Atitudinea lui era poruncitoare. Stilul său hotărât și încrezător era contagios.

Blocă ceea ce mai exista în vistierie și emise bancnote garantate de propria autoritate pentru a acoperi cheltuielile întârziate. Se ocupă de depozitele de cereale, raționaliză resursele de hrană și pregăti orașul pentru asediu.

Trimise mesaje prin cămile rapide șeicilor din triburile deșertice și plecă să-i întâmpine când veniră să-i jure credință. Îi trimise înapoi pe continent ca să-și adune forțele armate.

Inspirați de exemplul lui, căpitanii militari se apucară cu o vigoare împrospătată să plănuiască defensiva orașului. Dorian îi înlocui pe cei care erau în mod clar incompetenți cu oameni în care știa din experiență că putea avea încredere.

Când merse să verifice defensiva și porunci să se facă reparații de îndată, oamenii se adunară bucuroși în jurul lui. Își țineau copiii în brațe ca să-l zărească pe legendarul al-Salil și-i atingeau veșmintele când trecea.

De trei ori trimise Dorian mesaje pe *Arcturus*, cerând indulgența consulului general și oferind ca scuză faptul că ajunsese în califat recent și nu apucase să se pună la punct cu treburile statului. Amână întâlnirea inevitabilă cât mai mult cu putință. Cu fiecare zi în care reușea să prelungească așteptarea, poziția lui devenea tot mai puternică.

În cele din urmă, o barcă ajunse dinspre *Arcturus* la debarcaderul palatului, purtând o scrisoare din partea consulului englez. Era scrisă în stilul arab frumos și curgător, iar lui Mansur i se păru că recunoaște mâna unei femei și își închipui că știe cine o scrisese. Nu-i era adresată califului, ci președintelui temporar al Consiliului Revoluționar din Oman și nu pomenea nici măcar o dată de existența lui Dorian sau de titlul său – califul al-Salil ibn al-Malik –, deși consulul englez, prin spionii lui, cu siguranță era la curent cu ceea ce se întâmpla.

Scrisoarea era tăioasă și ocolea orice tentativă de înfloriturі diplomatice. Consulul general al suveranului britanic în Orient regreta faptul că membrii consiliului nu îi acordaseră o audiență. Alte treburi mai presante îl forțau pe consulul general să plece din Muscat în Zanzibar în viitorul apropiat și nu știa sigur când se mai putea întoarce.

Dorian rămase netulburat de amenințarea voalată din scrisoare, dar fu șocat când citi semnătura de la final. Fără să spună o vorbă, îi dădu scrisoarea înapoi lui Mansur și-i arătă semnătura, care era scrisă în engleză.

– Are același nume ca noi, zise Mansur nedumerit. Sir Guy Courtney.

– Același nume, da, spuse Dorian încă alb la față din pricina șocului, și același sânge. În clipa în care l-am văzut, mi s-a părut că are ceva cunoscut. E fratele geamăn al unchiului tău, Tom, și fratele meu vitreg. Asta înseamnă că mai ai un unchi.

– Nu i-am auzit niciodată numele pomenit până azi, protestă Mansur, și nu înțeleg nimic.

– Există motive foarte întemeiate pentru care n-ai auzit numele lui Guy Courtney. Faptele rele și vrăjmășia au rădăcini adânci.

– Și acum nu pot să aflu? întrebă Mansur.

Dorian tăcu o vreme, apoi oftă.

– E o poveste tristă de trădare și înșelătorie, gelozie și ură amarnică.

– Spune-mi, tată, insistă Mansur cu voce joasă.

– Da, trebuie, deși nu-mi face nicio plăcere să retrăiesc acele momente triste. Dar se cuvine să afli, spuse Dorian.

Întinse mâna după narghileaua care-l liniștea și rămase tăcut până când focul se aprinse în vas și fumul albastru se înălță prin apa aromată din rezervorul de sticlă.

– Sunt peste treizeci de ani de când Tom, Guy și cu mine, frați cu toții, am navigat din Plymouth către Capul Bunei Speranțe. Eram cu bunicul tău, Hal, pe bătrânul *Serafim*. Eu eram mezinul, abia împlinisem zece ani, dar Tom și Guy erau aproape bărbați. Mai exista o familie la bord. Îi transportam la Bombay, unde domnul Beatty urma să primească o funcție importantă în Compania John. Cu el erau și fiicele lui. Cea mai mare era Caroline, o vulpiță frumoasă de șaisprezece ani.

– Nu cumva vorbești de budincuța pe care am văzut-o pe puntea de pe *Arcturus* în port? exclamă Mansur.

– Așa se pare, încuviință Dorian. Te asigur că a fost cândva frumoasă. Timpul le schimbă pe toate.

– Iartă-mă, tată, n-ar fi trebuit să te întrerup. Urma să-mi spui despre celelalte fiice.

– Cea mai mică era Sarah, care era dulce și adorabilă.

– Sarah? repetă Mansur, privindu-l chiorâș.

– Știu la ce te gândești și presupunerea ta e corectă. Da, ea e acum mătușa ta Sarah, dar stai, ajung și acolo – dacă mă lași să spun și eu o vorbă. Mansur îl privi cu un aer vinovat și Dorian spuse mai departe: Abia plecase *Serafim* din portul Plymouth când Guy s-a îndrăgostit de Caroline. Ea, pe de altă parte, îi făcea ochi dulci lui Tom. Unchiul Tom, cum îl știi, i-a făcut pe plac. A tras de două ori cu tunul ei drăgălaș, a aţâţat focul în cămin, a suflat în tăciuni și în cele din urmă a pus la copt o prăjitură mare cu fructe în micul ei cuptor.

Mansur zâmbi, chiar dacă vorbeau despre lucruri serioase.

– Sunt șocat că tatăl meu cunoaște termeni atât de vulgari.

– Iartă-mă că-ți jignesc sensibilitatea... dar să continuăm! Guy s-a înfuriat că fratele lui s-a purtat așa cu marea lui dragoste și l-a provocat pe Tom la duel. Încă de pe atunci, Tom era un spadasin excelent. Nu și Guy. Tom nu voia să-și omoare fratele, dar nici nu dorea să mai aibă de-a face cu ce se cocea în cuptorul lui Caroline. Pentru Tom nu fusese decât puțină distracție. Eu eram doar un copil pe atunci, dar încă îmi amintesc ce furtună ne-a zdruncinat și ne-a dezbinat familia. Din fericire pentru Guy, tata a interzis duelul.

Mansur văzu că amintirea îi provoca suferință lui Dorian, deși încerca să-și mascheze tulburarea cu o atitudine frivolă.

Într-un târziu, Dorian continuă:

– În sfârșit, Guy s-a îndepărtat de noi. Când am ajuns la Capul Bunei Speranțe, s-a căsătorit cu Caroline și l-a crescut pe bastardul lui Tom ca pe copilul lui. Pe urmă ne-a părăsit și a plecat cu familia Beatty în India. Nu l-am mai revăzut până acum, când l-am zărit împreună cu Caroline pe puntea de pe *Arcturus*.

Tăcu din nou, meditând printre norii albaștri de fum de tutun.

– Dar lucrurile nu s-au oprit aici. La Bombay, sub patronajul socrului său, Guy a ajuns repede consul. Când am fost răpit

la vârsta de doisprezece ani și am căzut în mâinile negustorilor de sclavi, Tom s-a dus la Guy și l-a rugat să-l ajute să mă găsească și să mă salveze. Guy a refuzat și a încercat să-l aresteze pe Tom pentru crimă și pentru alte infracțiuni pe care nu le comisese. Tom a fugit, dar nu înainte să o ia pe Sarah pe sus și să fugă cu ea. Asta nu a făcut decât să sporească și mai mult ura lui Guy. Sir Guy Courtney, consulul general al Maiestății Sale în Orient, e un mizantrop extraordinar. O fi el fratele meu, dar e doar cu numele. De fapt, e un dușman aprig și aliatul lui Zayn al-Din. Dar acum am nevoie de ajutorul tău să-i scriu o scrisoare.

Nu fu deloc ușor să o scrie. Era în stilul arăbesc, încărcat de complimente pompoase și asigurări de bunăvoință. Continua cu nenumărate scuze pentru ofensa neintenționată pe care i-o adusese consulului. Exprima cel mai mare respect pentru puterea și demnitatea funcției de consul general. În cele din urmă, îi cerea consulului general să participe la o audiență cu califul la data și în momentul ales de el, dar preferabil cu prima ocazie convenabilă.

– M-aș duce eu însumi pe *Arcturus*, dar, evident, nu ar fi corect din punct de vedere diplomatic. Tu trebuie să duci mesajul. Orice ai face, să nu-i dai de bănuit că suntem rude de sânge, nici că știi să vorbești în engleză. Vreau să-i analizezi atitudinea și intențiile. Întreabă-l dacă putem să-i oferim apă pentru navă, carne, fructe sau legume proaspete. Oferă-le lui și echipajului libertatea și ospitalitatea orașului. Dacă vin la mal, spionii noștri vor putea obține vești și informații de la ei. Trebuie să încercăm să-l reținem aici cât mai mult timp posibil, până când vom fi gata să-l înfruntăm pe Zayn al-Din.

Mansur se îmbrăcă cu atenție pentru vizită, în stilul care se potrivea fiului celui mare al califului din Oman. Purta turbanul verde al credinciosului cu o broșă de smarald, unul dintre giuvaierele importante care rămăseseră în vistieria palatului după ravagiile făcute de Zayn al-Din. Peste veșmântul alb, îmbrăcă o jachetă din piele de cămilă tăbăcită, brodată cu fir de aur. Sandalele, cureaua pentru sabie și teaca erau filigranate de aurarii pricepuți din oraș.

Când Mansur urcă scara către puntea navei *Arcturus*, cu barba roşcată lucind în lumina soarelui, părea un personaj atât de magnific, încât căpitanul şi ofiţerii îl primiră uimiţi şi avură nevoie de un timp să-şi revină.

– Complimentele mele, domnule, sunt William Cornish, căpitanul vasului. Căpitanul englez vorbea foarte prost araba şi avea un accent puternic. Pot să întreb cui am onoarea să mă adresez?

Faţa lui lată şi roşcovană, graţie căreia îşi câştigase porecla de „Ruby" Cornish în flota Companiei Engleze a Indiilor de Est, strălucea în razele soarelui.

– Sunt prinţul Mansur ibn al-Salil al-Malik, răspunse Mansur într-o arabă fluentă, atingându-şi inima şi buzele în chip de salut. Sunt emisarul tatălui meu, califul al-Salil ibn al-Malik. Am onoarea de a aduce un mesaj pentru Excelenţa Sa, consulul general al Maiestăţii Sale.

Ruby Cornish părea stânjenit. Urmărise cu greu ce spusese Mansur şi i se poruncise să nu recunoască niciun titlu de regalitate pe care l-ar fi pretins aceşti rebeli omanezi.

– Vă rog să le cereţi însoţitorilor să rămână în barcă, zise el. Mansur le făcu semn acestora să plece şi Cornish spuse mai departe: Dacă doriţi să mă urmaţi, domnule...

Îl conduse pe Mansur în locul în care o velă fusese drapată peste mijlocul navei, pe puntea superioară, ca să facă umbră.

Sir Guy Courtney stătea într-un fotoliu confortabil din piele de leopard. Pălăria lui era aşezată pe o masă de alături, iar sabia o ţinea între genunchi. Nu făcu niciun efort să se ridice de pe scaun când se apropie Mansur. Purta o jachetă din postav de un roşu burgund, cu nasturi din aur masiv, şi o cravată înaltă. Avea pantofi cu botul pătrat şi catarame de argint, iar ciorapii albi de mătase îi ajungeau până la genunchi, fiind prinşi cu jartiere asortate cu nuanţa jachetei. Pantalonii strâmţi erau tot albi, cu un suspensor care-i flata bărbăţia. Purta panglicile şi stelele Ordinului Jartierei şi câteva podoabe orientale.

Mansur făcu un gest politicos de salut:

– Mă onorează bunăvoinţa dumitale, Excelenţă.

Guy Courtney clătină din cap iritat. Mansur știa acum că era geamănul lui Tom și că se apropia probabil de cincizeci de ani, dar părea mai tânăr. Deși părul i se rărea și chelia înainta, avea o siluetă zveltă și un abdomen neted. Însă avea pungi vineții sub ochi și unul dintre dinții din față era decolorat. Avea o expresie acră și dușmănoasă.

– Fiica mea o să traducă, zise el în engleză, arătând către fata care stătea în picioare în spatele scaunului.

Mansur se prefăcea că nu înțelege. Îi remarcase prezența încă de când pășise la bordul iahtului, dar acum o privi în față pentru prima dată.

Cu mare greutate reuși să-și mențină un aer impasibil. Primul lucru pe care îl observă era că avea ochii mari și verzi, ageri și scrutători. Albul ochilor era limpede, genele, lungi și răsucite.

Mansur își smulse privirea de la ea și i se adresă din nou lui Guy.

– Iertați-mi ignoranța, dar nu vorbesc engleza, se scuză el. Nu înțeleg ce a spus Excelența Voastră.

Fata vorbi într-o arabă clasică frumoasă, pronunțând cuvintele cu muzicalitate:

– Tatăl meu nu vorbește araba. Cu îngăduința dumitale, voi traduce eu pentru el.

Mansur se înclină din nou.

– Trebuie să te complimentez, domniță. Stăpânești limba la perfecție. Sunt prințul Mansur ibn al-Salil al-Malik și vin din partea tatălui meu, califul.

– Eu sunt Verity Courtney, fata consulului general. Tatăl meu îți urează bun venit la bordul navei *Arcturus*.

– Suntem onorați de emisarul unui monarh atât de puternic și al unei națiuni strălucite.

O vreme continuară schimbul de complimente și formule de respect, dar Verity Courtney reuși să nu pomenească – și astfel să nu recunoască – niciun rang sau titlu regal. Îl cântărea la fel de atent cum o făcea și el. Era mult mai frumoasă decât văzuse el prin lentila telescopului. Avea tenul puțin atins de soare, dar altfel era întruchiparea perfecțiunii englezești.

Trăsăturile ei erau puternice și hotărâte, fără a fi severe sau aspre, armonizându-se perfect cu gâtul lung și grațios. Zâmbetul ei politicos dezvălui o gură bine conturată, cu buze pline. Cei doi dinți de sus erau puțin strâmbi, dar micul defect era drăguț și irezistibil.

Mansur întrebă dacă aveau nevoie de ceva ce le-ar fi putut oferi oamenii lui. Sir Guy îi spuse lui Verity:

– Ducem lipsă de apă, dar nu-i spune asta.

Ea îi transmise totuși cererea:

– O navă are mereu nevoie de apă, *efendi*. Nu este o nevoie urgentă, dar tatăl meu v-ar fi recunoscător pentru generozitatea voastră.

Apoi îi transmise tatălui ei răspunsul lui Mansur.

– Prințul spune că o să trimită un transport de apă imediat.

– Nu-i spune prinț. E un rebel mizerabil, iar Zayn o să-l dea de mâncare rechinilor. Apa pe care ne-o trimite o să fie probabil urină de cămilă.

Verity nici nu clipi auzind cuvintele alese de tatăl ei. În mod clar, era obișnuită cu felul lui de a se exprima. Se întoarse spre Mansur.

– Desigur, *efendi*, apa va fi proaspătă și bună de băut? Nu ne trimiți urină de cămilă? întrebă ea în engleză în loc de arabă.

O făcu atât de natural, cu tonul atât de echilibrat și cu ochii verzi atât de sinceri, încât Mansur s-ar fi lăsat păcălit să răspundă dacă nu ar fi fost pregătit pentru asta. Însă îl uimiră acele cuvinte pe buzele ei de femeie bine-crescută și abia reuși să-și păstreze expresia politicoasă neutră. Înclină capul ușor, cu o figură întrebătoare.

– Tatăl meu este recunoscător pentru generozitatea voastră, spuse ea din nou în arabă, după ce Mansur trecuse testul abilităților lingvistice.

– Sunteți oaspeții noștri de onoare, răspunse Mansur.

– Nu vorbește engleza, îi spuse Verity tatălui ei.

– Vezi ce urmărește individul. Acești *god* sunt alunecoși ca niște țipari.

Cu puțin timp în urmă, un secretar de la Casa Guvernului născocise acest acronim pentru Gentleman Oriental

Destoinic, un termen oarecum peiorativ ce fusese adoptat de toată compania.

– Tatăl meu întreabă de sănătatea tatălui dumitale.

Verity evită să pronunţe cuvântul interzis „calif".

– Califul e binecuvântat cu puterea şi vigoarea a zece oameni de rând, zise Mansur, accentuând titlul tatălui său. Îi făcea plăcere disputa verbală. Este o virtute specifică sângelui regal omanez.

– Ce spune? întrebă sir Guy.

– Încearcă să mă convingă să recunosc faptul că tatăl lui e noul conducător, zâmbi Verity.

– Dă-i răspunsul corect.

– Tatăl meu speră că tatăl dumitale se va bucura de încă o sută de veri de sănătate bună şi în lumina bunăvoinţei lui Dumnezeu, iar conştiinţa lui să-l îndrume pe o cale onorabilă şi loială.

– Califul, tatăl meu, speră ca tatăl dumitale să aibă o sută de fii puternici şi nobili şi ca toate fiicele lui să fie la fel de frumoase şi deştepte precum cea care stă acum în faţa mea.

Era o remarcă lipsită de subtilitate şi aproape insolentă, numai că el era prinţ şi îşi permitea asemenea libertăţi. Văzu o umbră trecătoare de iritare în adâncimile ochilor ei verzi.

„Aha! îşi zise el fără să zâmbească victorios. Eu marchez primul punct."

Dar riposta ei fu rapidă şi la obiect.

– Fie ca toţi fiii tatălui dumitale să fie binecuvântaţi cu maniere frumoase şi să le arate respect şi politeţe tuturor femeilor, răspunse ea, chiar dacă nu le stă cu adevărat în fire.

– Ce înseamnă toate astea? întrebă sir Guy.

– E preocupat de starea ta de sănătate.

– Află când vrea ticălosul de taică-su să mă primească. Avertizează-l că nu mai accept prostii de la ei.

– Tatăl meu întreabă când îşi poate prezenta omagiile în persoană în faţa ilustrului dumitale tată.

– Califul s-ar bucura de o asemenea ocazie. Ar fi şi un prilej pentru el să întrebe cum se face că fiica unui consul general vorbeşte limba Profetului atât de melodios.

Verity aproape zâmbi. Era un bărbat atât de frumos... Chiar şi insultele lui erau aţâţătoare, iar atitudinea lui era atât de atrăgătoare, încât, împotriva dorinţei ei, nu se putea supăra cu adevărat. Răspunsul simplu la întrebarea lui implicită era acela că, încă din copilăria petrecută pe insula Zanzibar, unde tatăl ei ocupase cândva o funcţie, fusese fascinată de tot ceea ce era oriental. Învăţase să iubească limba arabă cu vocabularul ei poetic şi expresiv. Cu toate acestea, era prima dată când cumva se simţea atrasă de un oriental.

– Dacă distinsul dumitale tată ne-ar primi pe mine şi pe tatăl meu, m-aş bucura să răspund personal la orice întrebare, în loc să-i trimit răspunsuri printr-unul dintre copiii săi.

Mansur se înclină ca să admită că ea câştigase disputa. Nici măcar nu zâmbi, dar ochii îi sticliră când scoase scrisoarea din mânecă şi i-o întinse.

– Citeşte-mi-o, ordonă sir Guy.

Verity traduse în engleză, ascultă răspunsul tatălui ei, apoi se întoarse spre Mansur.

Renunţând la orice aer de modestie feminină, îl privi direct în ochi.

– Consulul general doreşte ca toţi membrii consiliului să fie prezenţi la întâlnire, spuse ea.

– Califul ar fi încântat şi onorat să accepte această rugăminte. Preţuieşte sfatul consilierilor săi.

– Cât durează să aranjeze întâlnirea? întrebă Verity.

Mansur se gândi o clipă.

– Trei zile. Califul ar fi onorat, de asemenea, dacă l-aţi însoţi în deşert la vânătoare de dropii cu şoimi.

Verity se întoarse spre sir Guy.

– Liderul rebel vrea să mergeţi la vânătoare cu şoimi în sălbăticie. Nu cred că ai fi în siguranţă.

– Ar fi o nebunie din partea individului ăstuia nou să fie violent cu mine, zise sir Guy clătinând din cap. Nu vrea decât o ocazie de a vorbi cu mine în particular ca să încerce să mă convingă să-l sprijin. Poţi fi sigură că palatul e un cuib de intrigi şi de spioni. În deşert însă, aş putea afla de la el ceva care să fie în avantajul meu. Spune-i că mergem.

Mansur ascultă traducerea ei politicoasă ca și cum n-ar fi înțeles nicio vorbă rostită de sir Guy. Apoi își duse mâna la buze.

– Voi face eu însumi toate pregătirile, astfel încât să fie pe măsura importanței prilejului. Voi trimite o barcă să vă ia bagajul mâine-dimineață. Va fi transportat apoi în amplasamentul de vânătoare și vă va aștepta.

– Este acceptabil.

Verity îi confirmă spusele lui sir Guy.

– Suntem onorați. Tânjesc după ziua în care voi putea să vă privesc chipul din nou, murmură el, așa cum cerbul ostenit tânjește după apa răcoroasă.

Se retrase cu un gest grațios de rămas-bun.

– Te-ai îmbujorat! Sir Guy părea puțin îngrijorat pentru fiica lui. E din cauza căldurii. Și mama ta e cam vlăguită.

– Mă simt foarte bine. Îți mulțumesc pentru grija ta, tată, răspunse Verity Courtney calmă.

Ea, care se mândrea cu nervii ei tari în cele mai dificile împrejurări, era acum copleșită de iureșul emoțiilor.

Când prințul coborî în barca regală, nu vru să se uite după el. Dar nici nu putea să-l lase pe tatăl ei singur lângă copastie.

Mansur ridică privirea spre ea atât de brusc, încât nu putu să se uite în altă parte fără să pară vinovată. Îi înfruntă privirea în chip sfidător, dar vântul umflă vela felucii, iar aceasta se întinse între ei ca un paravan și-i despărți.

Verity se pomeni copleșită de o mânie care-i tăia răsuflarea, dar, în mod curios, era și exaltată. „Nu sunt vreo *hurie* orientală afectată și fără minte, nu sunt o jucărie cu care să se distreze el. Sunt englezoaică și o să fiu tratată ca atare", se hotărî în sinea ei, apoi se întoarse spre tatăl ei și respiră adânc înainte să vorbească.

– Poate ar trebui să rămân cu mama cât te duci tu să discuți cu rebelii. Într-adevăr, nu se simte prea bine. Căpitanul Cornish poate să traducă pentru tine, zise ea.

Nu voia să fie luată iar în râs de ochii aceia verzi și expresivi și de zâmbetul acela enigmatic.

– Nu fi proastă, copilă! Cornish nu știe nici să întrebe cât e ceasul. Am nevoie de tine. Vii cu mine, fără alte discuții.

Verity era deopotrivă enervată și ușurată de insistența lui. Măcar avea să aibă ocazia unui alt duel verbal cu prințișorul cel frumos. De data aceasta, urmau să vadă cine avea limba mai ascuțită, se gândi ea.

Înainte de ivirea zorilor în a treia dimineață, barca trimisă de calif aduse oaspeții pe cheiul palatului, unde Mansur aștepta împreună cu o gardă numeroasă de călăreți înarmați și rândași ca să-i întâmpine. După încă un schimb prelungit de complimente, îl conduse pe sir Guy la armăsarul arab cu părul negru și lucios. Pe urmă, rândașii aduseră o iapă roaibă pentru Verity. Părea un animal docil, deși picioarele și pieptul mare spuneau totul despre viteza și forța sa. Verity încălecă, punându-și picioarele de o parte și de alta a șeii, cu ușurința și grația unei călărețe desăvârșite. Când ieșiră pe porțile orașului, era încă întuneric, iar călăreții din fața alaiului mergeau înainte cu torțe ca să lumineze drumul. Mansur călărea aproape de sir Guy, elegant în echipamentul lui englezesc de vânătoare, iar Verity mergea la stânga tatălui ei.

Ea purta un echipament de vânătoare englezesc și oriental deopotrivă. Pălăria înaltă de mătase era fixată cu o eșarfă lungă, albastră, cu capetele aruncate peste umăr. Haina albastră îi ajungea până sub genunchi, dar poalele erau plisate ca să aibă libertate de mișcare și ca să-și păstreze, totodată, decența. Dedesubt purta pantaloni largi de bumbac și cizme din piele moale până la genunchi. Mansur alesese pentru ea o șa incrustată cu pietre scumpe, cu partea din față a șeii și cu oblâncul ridicate. La debarcader, îl întâmpinase cu răceală și abia se uita la el în timp ce discuta degajată cu tatăl ei. Exclus din conversație, Mansur putea să o studieze în voie. Era una dintre englezoaicele neobișnuite care înfloreau la tropice. În loc să se ofilească, să asude și să cedeze din pricina căldurii toride, era calmă și sigură pe ea. Chiar și costumul, care pe alta ar fi arătat neîngrijit sau scandalos, ea îl purta cu eleganță și entuziasm.

La început, merseră printre crângurile de curmali și prin câmpurile cultivate din afara zidurilor orașului, unde, la

lumina primelor raze ale dimineții, femeile acoperite cu văluri scoteau apă din fântânile adânci și o cărau în vase pe care le purtau pe cap. Turme de cămile și de cai frumoși se adăpau laolaltă din canalele de irigare. La marginea deșertului, dădură peste taberele triburilor care veniseră din pustiu să răspundă chemării la arme a califului. Acum ieșeau din corturi și îl salutau cu credință pe prinț, trăgând focuri de armă în aer de bucurie când trecea pe lângă ei.

În curând, ajunseră în inima deșertului. Când lumina zilei se împrăștie peste dune, rămaseră toți uimiți de măreția lui. Norii subțiri de praf pluteau în aer, reflectând razele soarelui și aprinzând cerul spre răsărit. Deși Verity călărea cu capul dat pe spate ca să privească splendoarea cerească, era conștientă că prințul o urmărea. Insistența lui nu o mai deranja la fel de mult. Împotriva voinței ei, începea să i se pară amuzantă atenția lui, deși era hotărâtă să nu-l încurajeze căutși de puțin.

În fața lor, un grup mare de călăreți apăru de după dune ca să-i întâmpine. În primul rând erau vânătorii. Caii lor erau împodobiți cu pături colorate în albastru și auriu, culorile califatului, iar ei duceau pe încheietura mâinii șoimii cu glugă. În spatele lor veneau muzicanții, cu lăute, goarne și tobele mari suspendate de o parte și de alta a șeilor, și o mulțime de rândași cu cai de rezervă, cărăuși și alți slujitori. Îl întâmpinară pe consulul general cu strigăte și cu focuri de muschetă, fanfare și bătăi puternice în tobe, apoi se înșiruiră după grupul prințului.

După câteva ore de călărit, Mansur îi conduse printr-o vale întinsă și aridă, spre o albie secată aflată mult mai jos. În vârful stâncilor se zărea un grup de monoliți masivi de piatră. Când se apropiară, Verity își dădu seama că erau rămășițele unui oraș străvechi construit deasupra văii, păzind o rută comercială de mult abandonată.

– Ce sunt ruinele acestea? îl întrebă Verity pe Mansur – erau primele cuvinte pe care i le adresa direct în dimineața aceea.

– Noi îi spunem Isakanderbad, Orașul lui Alexandru. Macedoneanul a trecut pe aici acum trei mii de ani. Armata lui a construit fortăreața.

Merseră printre zidurile și monumentele prăbușite, locul în care măreţele armate își sărbătoreau cândva victoriile. Acum erau locuite doar de șopârle și de scorpioni.

Cu toate acestea, câţiva slujitori veniseră în zilele precedente și, în curtea unde stăpânise probabil marele cuceritor, instalaseră o tabără de vânătoare, cu o sută de pavilioane colorate, echipate cu tot confortul și luxul unui palat regal. Erau și servitori care să-i întâmpine pe oaspeţi. Le turnară tuturor apă parfumată din urcioare poleite, ca să se spele de praful drumului și să se împrospăteze.

Apoi, Mansur îi conduse la cel mai mare dintre corturile acelea largi. Când intrară, Verity văzu că fuseseră atârnate draperii din mătase albastră și aurie și că podelele erau acoperite cu perne și covoare scumpe.

Califul și consilierii săi se ridicară să-i întâmpine. Abilităţile de interpret ale lui Verity fură puse la încercare de schimburile de complimente și urări de bine. Însă profită de ocazie ca să-l studieze pe califul al-Salil.

La fel ca fiul său, era chipeș și avea o barbă roșcată, însă pe faţa sa se vedeau semnele grijilor și ale suferinţelor, iar în barbă avea fire albe pe care nu le acoperise cu henna. Mai era și ceva imposibil de deslușit. Avea senzaţia de déjà-vu când se uita în ochii lui. Oare era doar din cauză că prinţul Mansur semăna atât de bine cu el? Cu siguranţă nu. Era mai mult de atât. Pe lângă impresia aceea deconcertantă, ceva ciudat se petrecea între tatăl ei și al-Salil. Se uitau unul la altul de parcă n-ar fi fost doi străini care se întâlneau atunci pentru prima dată. Se putea simţi o tensiune între ei. Ca atunci când furtunile de vară clocotesc, aerul era încărcat de umiditate și avea senzaţia că fulgerul urma să sclipească în orice clipă.

Al-Salil îl conduse pe tatăl ei în mijlocul cortului, iar acesta se așează pe un morman de perne. Apoi, gazda se așează lângă el. Slujitorii le aduseră șerbet cu aromă de anason în pocale din aur și gustară din curmalele și rodiile dulci.

Draperiile de mătase îi protejau în mare parte de căldura deșertului, iar conversaţia era politicoasă. Bucătarii regali le

aduseră masa de prânz. Dorian îl servi pe sir Guy cu delicatese din tăvile uriaşe, pline ochi cu orez cu şofran, carne fragedă de miel şi peşte copt, apoi făcu un semn să fie ridicate bucatele care nu se mâncaseră şi să fie oferite alaiului care se aliniase în faţa pavilionului.

Discuţia deveni apoi mai serioasă. Sir Guy îi făcu un semn lui Verity, îndemnând-o să se aşeze între el şi al-Salil. Apoi, în timp ce soarele urca la zenit, iar lumea de afară se topea de căldură, discutară pe tonuri liniştite. Sir Guy îl avertiză pe al-Salil că alianţa pe care o făcea cu triburile deşertice era fragilă.

– Zayn al-Din a cerut sprijinul Înaltei Porţi din Constantinopol. Sunt deja douăzeci de mii de soldaţi turci în Zanzibar, precum şi bărcile care să-i transporte pe aceste ţărmuri odată cu schimbarea musonului.

– Dar Compania Engleză? O să fie de partea lui Zayn? întrebă al-Salil.

– Încă nu şi-au luat un angajament, răspunse sir Guy. După cum probabil ştiţi, guvernatorul din Bombay aşteaptă recomandarea mea înainte de a lua o decizie.

Ar fi putut la fel de bine să folosească termenul „ordin" în loc de „recomandare". Al-Salil şi toţi cei din consiliu ştiau foarte bine unde se afla puterea cu adevărat.

Verity era atât de absorbită de sarcina de a traduce, încât Mansur putea să o examineze din nou după bunul-plac. Pentru prima dată, îşi dădea seama de adâncimea şi nuanţele stranii pe care le simţea în relaţia dintre ea şi tatăl ei. Oare se temea de el? se întrebă Mansur. Nu putea fi sigur, dar simţea că se petrecea ceva misterios şi, totodată, înfiorător acolo.

În timp ce discuţiile se prelungeau pe parcursul după-amiezii călduroase, Dorian asculta, dădea din cap şi lăsa impresia că era mişcat de logica lui sir Guy. De fapt, aştepta să surprindă adevărurile şi înţelesurile ascunse din spatele frazelor pompoase pe care le traducea Verity. Treptat, începu să înţeleagă cum obţinuse fratele său atâta putere şi consideraţie.

„E ca un șarpe care se tot sucește și se răsucește și ești mereu conștient de veninul din el", își spuse Dorian. Într-un târziu, răspunse:

– Tot ceea ce spui este adevărat. Pot doar să mă rog la Dumnezeu ca înțelepciunea și interesul dumitale obiectiv în aceste probleme grave ale Omanului să ne conducă la o soluție dreaptă și de durată. Înainte de a merge mai departe, aș vrea să te asigur, Excelență, de adânca noastră recunoștință, a mea și a poporului meu deopotrivă. Sper să pot demonstra aceste sentimente călduroase într-un mod mai substanțial decât prin cuvinte.

Observă avariția sclipind în ochii fratelui său.

– Nu mă aflu aici pentru recompense materiale, răspunse sir Guy, dar în țara mea se spune că muncitorul își merită răsplata.

– Este o expresie pe care o înțelegem prea bine în țara asta, zise Dorian. Dar acum a trecut căldura. Vom avea timp destul să discutăm și mâine. Acum putem merge să lăsăm șoimii să zboare.

Grupul de vânători format dintr-o sută de călăreți plecă din Isakanderbad pe marginea stâncii care dădea spre cursul secat de apă la zeci de metri mai jos. Soarele scădea și proiecta misterioase umbre albastre peste haosul splendid de stânci și de ziduri prăbușite și peste văile șerpuite.

– De ce a ales Alexandru un loc atât de pustiu și de izolat să construiască un oraș? se întrebă Verity cu glas tare.

– Acum trei mii de ani, aici curgea un fluviu mare, iar valea era ca o grădină verde, răspunse Mansur.

– E trist când te gândești că a rămas atât de puțin dintr-un plan atât de măreț. A construit atât de mult, însă oameni mai puțin dăruiți decât el au distrus moștenirea pe care ne-a lăsat-o.

– Până și mormântul lui Isakander s-a pierdut.

Mansur o atrase treptat în discuție și ea coborî încet garda, răspunzând cu mai multă îngăduință. Se bucura să descopere în ea o interlocutoare care-i împărtășea dragostea pentru istorie, dar pe măsură ce discuția progresa, observă că era erudită

şi că avea mai multe cunoştinţe decât el. Se mulţumea mai degrabă să o asculte decât să-şi exprime propriile păreri. Se bucura de sunetul vocii ei şi de felul în care vorbea limba arabă.

Vânătorii cercetaseră deşertul câteva zile înainte şi putură să-l conducă pe calif în zonele unde erau şanse mai mari să găsească vânat. Erau într-o câmpie mare şi netedă, presărată cu pâlcuri de tufe joase de lobodă. Se întindea cât vedeai cu ochii. Pe măsură ce se răcorea, aerul devenea dulce şi limpede ca un pârâu de munte, iar Verity se simţea vie şi energică. Însă era în ea un neastâmpăr de parcă ceva extraordinar urma să se întâmple, ceva ce-i putea schimba viaţa pentru totdeauna.

Deodată, al-Salil strigă comanda la galop şi goarnele răsunară. Porniră cu toţii în goană, ca un detaşament de cavalerie. Copitele tropoteau pe nisipul ars de soare şi vântul îi cânta lui Verity la ureche. Iapa alerga cu uşurinţă sub ea, părând că abia atinge pământul, ca o rândunică în zbor, şi Verity izbucni în râs. Se uită la Mansur, care alerga alături de ea, şi râseră amândoi fără vreun alt motiv în afară de faptul că erau tineri şi se bucurau de viaţă.

Brusc, se auzi un sunet de goarnă mai strident. Vânătorii scoaseră un strigăt de bucurie. În faţa şirului, o pereche de dropii ieşiseră din tufe, speriate de tropotul cailor. Alergau cu gâturile întinse în faţă şi capul aproape de pământ. Erau păsări uriaşe, mai mari decât gâştele sălbatice. Deşi aveau penajul castaniu, albastru şi roşu-închis, se contopeau perfect cu pământul deşertic, părând eterice şi diafane.

Auzind sunetul goarnei, şirul de călăreţi se opri. Caii se foiau, se învârteau şi mestecau zăbalele, nerăbdători să alerge din nou, dar rămaseră pe loc înşiruiţi în timp ce al-Salil ieşea în faţă cu un şoim pe încheietură. Era un şoim din deşert de talie mare, cel mai frumos şi mai feroce dintre şoimi.

În timpul scurt de când revenise în Oman, Dorian ajunsese să prefere această pasăre. Era mascul, cel mai frumos exemplar al speciei. În vârstă de trei ani, şoimul ajunsese la apogeul puterii şi rapidităţii. Îl numise Khamseen, după vântul aprig al deşertului.

Cum linia de călăreți se oprise, dropiile nu își luaseră zborul; se întorseseră să se ascundă în tufe, probabil stând pe burtă pe pământ, cu gâturile lungi întinse. Rămaseră nemișcate ca pietrele din jurul lor, ascunse de privirile vânătorilor grație penajului lor colorat.

Al-Salil îndreptă calul încet spre pâlcul de tufe unde le văzuse ultima dată. Nerăbdarea creștea printre privitori. Deși Verity nu împărtășea pasiunea șoimarului adevărat, observă că avea răsuflarea întretăiată, iar mâna îi tremura ușor pe hățuri. Se uită pieziș la Mansur, care era fermecat. Pentru prima dată, se simțea pe aceeași lungime de undă cu el.

Deodată, se auzi un croncănit aspru și, de sub copitele din față ale armăsarului lui al-Salil, țâșni în zbor un corp uriaș. Verity era uimită de forța și de viteza cu care dropia se ridica în aer. Bătaia șuierătoare de aripi răsuna clar în tăcerea ce se așternuse. Întinse, aripile lor aveau lungimea brațelor desfăcute ale unui om, erau boante în vârf și se unduiau amplu în timp ce înălțau pasărea spre cer.

Privitorii începură să scandeze încet, iar califul scoase gluga de pe capul de o frumusețe sălbatică al șoimului. Acesta clipi din ochii galbeni și privi spre cer. Toboșarul începu să bată încet într-un ritm ce răsuna peste câmpie, stârnind și șoimul, și spectatorii.

– Khamseen! Khamseen! scandau ei.

Șoimul văzu dropia profilată pe albastrul intens și se zbătu în legăturile care-l țineau. Rămase răsturnat o clipă, dând din aripi și încercând să se elibereze. Califul îl ridică, îi scoase legăturile și-l lansă în aer.

Cu aripile ascuțite ca niște tăișuri, șoimul se ridică tot mai sus și zbură în cerc. Capul se mișca dintr-o parte în alta, urmărind bătăile de aripi ale păsării uriașe care zbura peste câmpie mai jos de el. Toboșarul încetă să bată și privitorii ridicară glasurile:

– Khamseen! Khamseen!

Șoimul ajunse în înalt, o formă mică și neagră cu aripile ca o seceră pe albastrul oțelit, mult deasupra prăzii mari. Deodată, trase aripile în spate și plonjă ca o lance, căzând spre pământ. Toboșarul bătu într-un crescendo frenetic, apoi se opri brusc.

În liniştea care urmă, auziră vântul suflând peste aripi, iar atacul şoimului fu atât de rapid, încât aproape îl pierdură din ochi. Se izbi de dropie cu zgomotul coarnelor de cerb care se ciocnesc. Dropia păru să explodeze într-un nor de pene care plutiră în bătaia brizei.

Un strigăt triumfător se înălţă dintr-o sută de glasuri. Verity se trezi cu gura căscată, de parcă ieşise la suprafaţă după o scufundare în mare.

Al-Salil îşi recuperă şoimul, îl hrăni cu ficatul dropiei şi-l mângâie în timp ce se îndopa. Apoi strigă după o altă pasăre. Cu aceasta pe încheietură, se apropie de sir Guy şi de majoritatea consilierilor. Pasiunea vânătorii îi cuprinsese pe toţi şi nimeni nu mai spunea o vorbă. Nu mai aveau nevoie de Verity ca să traducă, aşa că fata rămase lângă Mansur. El încetini subtil calul şi Verity ţinu pasul cu el, atât de prinsă de discuţia lor, încât nu părea să-şi dea seama că rămâneau tot mai în spatele grupului califului.

Conflictul dintre ei se estompa în timp ce stăteau de vorbă şi pe amândoi îi anima apropierea de celălalt. Când Verity râdea, sunetele atrăgătoare îl încântau pe Mansur, iar trăsăturile ei plăcute, deşi puţin austere, erau atât de însufleţite, încât îi descopereau frumuseţea.

Încetul cu încetul, uitară de anturajul mare şi colorat în care se aflau şi se izolară în mijlocul mulţimii. Un strigăt îndepărtat şi bătaia în toba de război îi treziră la realitate. Mansur se ridică în scărite şi strigă de uimire:

– Uite! Nu-i vezi?

Schimbarea din atitudinea lui era contagioasă şi Verity se apropie mai mult de el. Atunci văzu ce stârnise agitaţia. Pe un versant îndepărtat al văii, micul grup de vânători conduşi de al-Salil alerga la galop. În timp ce căutau dropii, dăduseră peste un vânat mult mai periculos.

– Lei! strigă Mansur. Cel puţin zece, poate mai mulţi! Hai, vino după mine! Nu trebuie să ratăm distracţia asta.

Verity mână iapa mai tare ca să ţină pasul cu el şi coborâră amândoi pe versantul văii.

Al-Salil şi vânătorii săi urmăreau o turmă de lei maronii-roşcaţi care ţâşneau prin pâlcurile de tufişuri, alergând prin albiile secate şi abrupte care întretăiau terenul arid şi denivelat.

Califul dăduse şoimul unui vânător şi toţi înhăţaseră armele lungi de la purtătorii de lance. Goneau la galop după turmă, iar strigătele lor se auzeau slab din depărtare. Brusc, se auzi un muget teribil de durere şi de furie când al-Salil se înclină în şa şi străpunse una dintre siluetele rapide. Verity văzu leul prăbuşindu-se din pricina loviturii de lance, rostogolindu-se şi mugind în norul de praf albicios. Al-Salil scoase arma din trupul lui cu o manevră îndelung exersată şi plecă mai departe după următoarea victimă, lăsând leul prăbuşit să geamă pentru ultima dată în timp ce sângele din plămâni îi ţâşnea printre fălci. Călăreţii care veneau din spate înfipseră pe rând lăncile în animalul muribund.

Apoi, un alt vânător nimeri un animal cu lancea, pe urmă încă unul, şi totul se transformă într-o învălmăşeală de cai în galop şi feline galbene alergând încolţite. Vânătorii strigau de fiecare dată când prindeau câte un leu. Caii nechezau sub ei, înnebuniţi de mirosul sângelui de leu, iar nechezatul lor acoperea gemetele felinelor rănite. Goarnele suflau, tobele bubuiau şi praful învăluia totul.

Mansur înhăţă o lance de la un purtător din spatele lui şi galopă după tatăl lui. Verity ţinu pasul cu el, dar vânătoarea trecu dincolo de creasta dealului înainte să apuce ei să se alăture distracţiei.

Trecură de doi lei morţi, întinşi printre tufişuri. Leşurile lor erau pline de răni şi caii se trăgeau înapoi din cauza mirosului înspăimântător. Până să ajungă pe creastă şi să privească dincolo, vânătoarea se răspândise în toate zările. La aproape un kilometru şi jumătate distanţă, văzură în fruntea vânătorii silueta distinctivă a lui al-Salil, în veşmintele sale albe şi vaporoase, dar nu se mai zărea nici urmă de leu. Dispăruseră ca un fum gălbui în întinderea deşertului.

– Prea târziu, se plânse Mansur trăgând de hăţuri. Au fugit. Dacă îi urmărim, nu facem decât să obosim caii fără niciun folos.

– Înălțimea Ta! Agitată cum era, Verity nu părea să-și dea seama că-i folosise titlul. Am văzut un leu fugind în lungul crestei, zise ea arătând undeva spre stânga. Părea că se duce înapoi spre râu.

– Atunci, să mergem, domniță! Mansur întoarse armăsarul. Arată-mi unde l-ai văzut.

Ea îl conduse de-a lungul terenului înalt, apoi într-un unghi paralel cu linia orizontului. La câteva sute de metri distanță, nu mai puteau fi văzuți de restul anturajului, mergând singuri la trap prin pustiu. Amândoi erau cuprinși de încântare și râdeau fără motiv. Lui Verity îi zbură pălăria de pe cap și, când Mansur vru să se întoarcă și s-o ia, ea strigă:

– Las-o! O găsim mai târziu. Apoi aruncă eșarfa albastră de mătase în aer. Asta o să ne arate locul când ne vom întoarce.

În timp ce călărea mai departe, își scutură părul, care fusese acoperit până atunci cu o plasă de mătase cu găuri mari. Mansur se miră de lungimea pletelor care-i curgeau pe umeri ca un nor dens, cafeniu și strălucitor în lumina caldă a înserării. Cu părul despletit, înfățișarea ei era complet schimbată. Părea să fi devenit o sălbăticiune, liberă și scăpată din constrângerile și normele sociale.

Mansur rămăsese puțin în urma ei, dar se mulțumea să o urmeze și să o privească. Simți un dor profund crescând în sufletul lui. „Asta e femeia mea. Pe ea am așteptat-o și dorit-o." Imediat ce gândul îi trecu prin minte, distinse o mișcare în fața calului ei în fugă. Ar fi putut fi aripile unui mic sturz cenușiu, dar simțea că nu asta era.

Se concentră și adevărul i se arătă de îndată în minte: era un leu – îl alertase zbaterea cozii lui. Se ghemuia într-un șanț puțin adânc, exact în calea lui Verity, stând cu burta lipită de pământ. Avea blana de un maroniu-deschis și urechile lipite de craniu, iar ochii îi erau de un auriu neîndurător. Pe buzele subțiri și negre avea o spumă roz și o rană de lance pe umăr, într-un unghi care părea să treacă prin plămân.

– Verity! strigă Mansur. E acolo, chiar în calea ta. Întoarce-te! Pentru Dumnezeu, întoarce-te!

Ea se uită în urmă cu ochii mari de uimire. Fără să-şi dădea seama, strigase la ea în engleză. Probabil uimită de limba în care el îi vorbise, nu înţelese mesajul. Nu făcu niciun gest să strunească iapa şi galopă mai departe spre leul ghemuit.

Mansur îndemnă armăsarul în cea mai mare viteză, dar rămăsese prea mult în spate ca să-i poată ajunge. În ultima clipă, iapa simţi prezenţa leului şi se trase violent într-o parte. Verity fu aproape aruncată din şa, dar se agăţă de oblânc şi se ţinu, reuşind să nu se răstoarne. Însă îşi pierdu echilibrul pe şa şi rămase cu un picior afară din scăriţă. Se trezi aruncată în faţă pe gâtul iepei, de care se prinse cu ambele mâini. Iapa scuturâ capul, simţind mirosul leului rănit, şi Verity scăpă hăţurile din mână. Nu mai putea să o controleze.

Leul atacă iapa dintr-o parte, cu răgete groase şi adânci. De fiecare dată, sângele apărea ca o spumă pe buzele lui. Iapa se răsuci şi Verity fu aruncată în lateral, atârnând pe o parte cu un picior blocat în scăriţă. Leul sări cu ambele labe întinse şi cu ghearele scoase, patru cârlige mari şi galbene care ar fi putut sfâşia pielea şi carnea până la os.

Izbi iapa cu atâta forţă, încât o făcu să se clatine pe picioare; apoi îi înfipse ghearele în picioarele din spate. Iapa urlă de groază şi de durere şi încercă să lovească leul cu ambele picioare. Verity era prinsă între cele două trupuri în mişcare şi ţipetele ei îi zdruncinau nervii lui Mansur. Striga de parcă fusese rănită de moarte.

Armăsarul lui gonea deja în cea mai mare viteză. Mansur coborî lancea şi întoarse calul cu călcâiele, schimbând unghiul atacului şi întinzând în faţă vârful lucios de lance care dansa înaintea lui ca o insectă argintie. Leul sări peste spatele iepei, agăţându-se de ea cu toată puterea picioarelor masive din faţă; iapa se trase în spate şi se smuci, nechezând neîncetat. Mansur îndreptă lancea în spatele umărului încordat, iar arma se înfipse exact în locul pe care-l ţintise. Oţelul pătrundea uşor, ajutat de greutatea animalului în mişcare. Totul se petrecu aproape fără efort: se auzi doar o ciocnire când oţelul se lovi de os, apoi alunecă şi străpunse leul de la un umăr la celălalt.

Animalul în agonie își arcui spinarea și coada lăncii plesni ca un băț de stuf. Iapa se eliberă de ghearele încovoiate și alergă mai departe cu sângele curgându-i pe picioarele din spate. Încă zbătându-se și zvârcolindu-se, leul se rostogoli în tufele joase.

Verity era pe jumătate sub iapă, agățându-se de gâtul ei, cu un picior încă prins în scăriță. Dacă își dădea drumul, avea să fie trântită la pământ și târâtă, lovindu-se cu capul de pietre până când i s-ar fi spart ca o coajă de ou. Nu mai avea suflare nici cât să strige. Se ținea cu toată puterea în timp ce iapa gonea.

În ciuda rănilor sângerânde de la picioare, iapa alerga cu viteză. Era înnebunită de spaimă: avea ochii dați peste cap atât de tare, încât marginea roșie a orbitelor strălucea, în timp ce fire argintii de salivă îi curgeau din botul căscat. Verity încerca să se ridice din nou în șa, dar efortul ei nu făcea decât să îndemne iapa să alerge și mai tare. Cuprinsă de o frică îngrozitoare, părea să fi căpătat forțe proaspete.

Mansur aruncă ciotul rupt din lance și strigă la armăsar, lovindu-l cu călcâiele în coastele umflate și plesnindu-l cu capetele libere ale hățurilor peste umeri – dar nu reușea să prindă iapa din urmă. Coborâră panta în goană și, când ajunseră jos, iapa se întoarse spre albia străveche. Mansur îndemnă armăsarul după ea.

Continuară să alerge aproape un kilometru, dar distanța dintre cai nu se micșoră decât atunci când rănile cumplite ale iepei începură să-i slăbească ritmul. Pasul îi încetini aproape imperceptibil și copitele din spate începură să zvâcnească pe lângă direcția de mers.

– Ține-te bine, Verity! strigă Mansur ca să o încurajeze. Mă apropii de tine acum. Nu-ți da drumul!

Apoi văzu marginea prăpastiei deschizându-se direct în calea iepei și, dincolo de peretele drept de stâncă, se zărea valea râului, la șaizeci de metri mai jos. Un val de disperare neagră îi copleși inima când își imagină iapa și fata zburând peste margine și căzând pe stâncile de jos.

Îndemnă armăsarul cu forța brațelor și a picioarelor și cu voința îndârjită din inima lui. Iapa obosea vizibil și distanța

dintre ei scădea, dar nu suficient de repede. În ultimul moment, iapa văzu pământul despicându-se în faţa ei şi încercă să se întoarcă, dar când copitele din faţă atinseră pământul moale de pe margine, acesta cedă sub ea. Se trase în spate şi se legănă panicată, apoi se prăbuşi înapoi.

Când iapa căzu, Mansur se aruncă din spatele armăsarului şi alergă pe buza prăpastiei, întinzând mâna şi apucând-o pe Verity de gleznă. Fu pe punctul să fie tras peste margine, dar chinga din piele a scăriţei plesni şi piciorul i se desprinse. Greutatea ei continua să-l tragă în jos, însă el se ţinea cu toată puterea. Iapa căzu sub ei, prăbuşindu-se cincisprezece metri înainte să se lovească de stâncă şi nechezând îngrozită în timp ce plonja în vid.

Verity se legăna ca o pendulă, atârnând cu capul în jos, în timp ce Mansur reuşise să o prindă de picior cu mâna dreaptă. Poalele hainei îi căzură peste cap, dar nu risca să se mişte, ştiind că strânsoarea precară din jurul gleznei se putea slăbi. Îl auzea gâfâind din greu deasupra ei, dar nu îndrăznea să se uite în sus. Apoi, vocea lui ajunse la ea.

– Stai aşa! O să te trag în sus.

Vocea îi era sugrumată de efort.

Chiar şi în situaţia periculoasă în care era, observă că el încă vorbea în engleză, o engleză fără accent şi dulce în urechile ei, vocea căminului ei. „Dacă trebuie să mor, atunci ăsta să fie ultimul sunet pe care-l mai aud", se gândi ea, dar nu avea încredere în propriul glas ca să-i răspundă. Se uită în jur spre spaţiul ameţitor din fundul văii, aflat atât de departe sub ea. Capul îi era cuprins de vertij, dar rămase nemişcată, simţind degetele puternice înfigându-i-se în gleznă prin pielea moale a cizmei. Deasupra, Mansur gemea de efort, iar piatra dură a stâncii îi zgâria şoldul în timp ce era trasă în sus cu forţă, câţiva centimetri.

Mansur căută orbeşte cu piciorul în spate şi găsi o adâncitură îngustă în rocă. Înfipse genunchiul şi coapsa înăuntru cât de adânc reuşi. Asta îl ajută să se sprijine şi putu să-şi elibereze mâna stângă cu care se ţinuse cu greu până atunci. Se întinse peste marginea stâncii şi o prinse pe Verity de gleznă cu ambele mâini.

– Acum te ţin cu ambele mâini. Vocea îi era răguşită de efort. Curaj, fetiţo!

O trăgea în sus cu tot mai multă putere. Făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul.

– Şi-un tigru! strigă Mansur vechea urare marinărească, menită să-i încurajeze pe amândoi.

Verity voia să ţipe la el să tacă, să termine cu prostiile copilăreşti şi să-şi folosească toată forţa să o ridice. Ştia că partea dificilă încă nu se terminase, căci trebuia să o tragă peste marginea stâncii. El încercă din nou şi o ridică încă puţin. Urmă o pauză şi ea simţi cum Mansur îşi ajusta şi-şi întărea poziţia, folosindu-se de şolduri ca să şerpuiască în spate şi încercând să strecoare celălalt picior în adâncitura din piatră. Trase din nou cu mai multă forţă de data aceasta şi o ridică şi mai sus.

– Să te binecuvânteze Dumnezeu pentru asta, şopti ea.

El trase din nou atât de tare, încât Verity avu impresia că avea să-i smulgă piciorul din şold.

– Aproape am ajuns, Verity, zise el trăgând, dar ea nu se mai mişcă. O tufă mică prinsese rădăcină în crăpătura din faţa stâncii. Crengile se agăţaseră de pantalonii fetei. El trase iar, însă nu reuşi să o mişte. Tufişul rezistent o ţinea pe loc.

– Nu pot să te mişc, gemu Mansur. Te ţine ceva.

– Mi s-au agăţat picioarele într-un tufiş, şopti ea.

– Încearcă să ajungi cu mâna, îi zise el.

– Ţine-mă! răspunse ea, apoi îşi îndoi corpul de la mijloc, întinzând o mână în sus.

Pipăi crengile de sub ea şi le prinse cu o mişcare rapidă.

– Le-ai agăţat? întrebă el.

– Da! răspunse ea.

Însă îi era greu să se ţină cu o singură mână. Atunci, inima îi îngheţă în piept când simţi cum cizma începe să-i alunece uşor din picior.

– Îmi alunecă cizma! spuse ea scâncind.

– Dă-mi cealaltă mână, zise el gâfâind.

Până să apuce să refuze, simţi că ia o mână de pe gleznă şi o întinde mai jos pe lângă picior. Piciorul îi alunecă şi mai mult din cizma de piele moale.

– Mâna! se rugă el.

Întinse în grabă degetele mai jos pe coapsă, unde tufişul apăruse în dreptul ei şi îi bloca drumul. Ea simţi spatele cizmei alunecându-i sub călcâi.

– Iese cizma! O să cad!

– Mâna! Pentru Dumnezeu, dă-mi mâna!

Ea se aruncă în sus şi degetele li se uniră. Încă se ţinea cu cealaltă mână de tufiş. Mansur o ţinea de cizmă, dar îi prinse mâna cu mâna sa dreaptă. Verity stătea încovoiată, suspendată de ambele braţe şi de un picior. Poalele hainei îi căzură de pe faţă şi reuşi să vadă din nou. Deasupra ei era faţa lui îmbujorată. Avea barba întunecată şi îmbibată de sudoare, care cădea în picuri pe faţa ei întoarsă în sus. Niciunul nu îndrăznea să se mişte.

– Ce trebuie să fac? zise ea, dar înainte să răspundă, decizia fu luată în locul lor.

Cizma îi alunecă de pe picior. Partea de jos a corpului se prăbuşi cu putere, zvâcnind. Acum era întinsă cu braţele în sus şi cu picioarele în jos. Deşi smucitura îi slăbise strânsoarea, încă se ţinea de mâna lui dreaptă şi de tufiş.

Amândoi erau lac de apă, ceea ce le făcea pielea alunecoasă. Degetele lui începură să se desprindă dintr-ale ei.

– Nu pot să mă ţin de tine, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Tufişul, zise el. Nu da drumul tufişului.

Deşi avea senzaţia că îi strivea oasele degetelor, strânsoarea se desfăcu asemenea unei zale defecte dintr-un lanţ şi Verity căzu din nou până când tufişul o opri. Acesta trosni şi se aplecă sub greutatea ei.

– Nu mă ţine, ţipă ea.

– Nu ajung la tine.

El întindea ambele mâini după ea, iar ea ridica mâna liberă, dar nu reuşeau să se atingă.

– Întinde-te! Întinde-te ca să ajung la tine, zise el scrâşnind.

Ea simţea că îi amorţeau muşchii. Ştia că se terminase. El îi văzu disperarea din ochi şi înţelese că tufişul începea să cedeze. Avea să-şi dea drumul.

– Întinde-te, fiinţă plăpândă! Întinde-te, fricoasă afurisită!

Insulta o ustură şi furia îi dădu forţa de a încerca din nou. Dar ştia că era inutil. Chiar dacă ajungea la el, mâinile lor alunecoase nu se puteau ţine una de alta. Se întinse după creangă şi reuşi să se prindă cu ambele mâini, dar tufa nu mai putea să-i susţină greutatea. Se desprindea cu trosnete şi pocnituri.

– Cad! scânci ea.

– Nu, la naiba, nu! strigă el, dar tufişul cedă.

Ea începu să cadă, dar încheieturile îi fură apucate brusc şi ţinute strâns. Căderea îi fusese oprită cu o forţă care-i făcu braţele să pocnească din încheieturi.

Mansur făcuse un ultim efort. Îşi eliberase picioarele din adâncitura în care le înfipsese şi se aruncase în faţă peste marginea stâncii. Cu tot corpul şi braţele întinse, reuşise să ajungă la ea. Atârna cu capul în jos, doar cu degetele de la picioare ţinându-se încă în adâncitura din piatră. Dar trebuia să o ridice înainte să alunece din nou dintre degetele lui. Îşi înfipse coatele în faţa stâncii şi îndoi încet braţele, ridicând-o până când ajunseră faţă în faţă. Faţa lui era umflată şi contorsionată de durerea provocată de muşchii încordaţi şi de sângele ce-i năvălise în cap.

– Nu pot să te ridic mai sus, zise el gâtuit în timp ce buzele aproape li se atingeau. Caţără-te pe corpul meu. Ca pe o scară.

Ea îşi trecu un braţ pe lângă al lui, îndoind cotul pe după cotul lui îndoit. Astfel, mâna cealaltă îi era liberă. El întinse mâna în jos şi o prinse de cureaua de piele, trăgând-o puţin mai sus. Ea se agăţă de catarama lui de la curea şi traseră împreună. Verity îşi strecură celălalt braţ printre picioarele lui şi se încordară din nou. Acum era cu faţa în dreptul taliei lui şi putea să vadă peste margine. El întinse iar mâinile în jos, îşi împleti degetele şi făcu o scăriţă pentru piciorul ei desculţ. Ajutându-se de acest punct de sprijin, reuşi să se tragă în sus şi să urce peste margine.

Rămase întinsă pe stâncă preţ de o clipă, apoi se întoarse.

– Poţi să te ridici? zise ea gâtuită.

Corpul lui atârna pe marginea prăpastiei; Mansur era incapabil să se tragă mai sus şi să ajungă înapoi pe margine.

Era prea vlăguit ca să mai poată vorbi deslușit.

– Adu calul, zise cu răsuflarea tăiată. Frânghia de pe şa. Trage-mă cu calul.

Ea privi în jur și văzu armăsarul la vreo patru sute de metri în spate, alergând înapoi către vale.

– Calul tău a fugit.

Mansur întinse mâna în spate și încercă să găsească ceva de care să se agațe cu degetele, dar suprafața era netedă. Apoi se auzi o râcâială slabă când vârful cizmei nimeri în adâncitura din piatră. Alunecă doi centimetri peste marginea stâncii și piciorul i se agăță din nou. Punctul acela era singurul care-l împiedica să cadă. Ea îl apucă de gleznă cu ambele mâini, dar știa că era în zadar. Nu putea să spere că avea să fie în stare să țină greutatea unui bărbat atât de masiv. Încercă să se încordeze, dar văzu că piciorul îi alunecă din nou, desprinzându-se din crăpătură. Se prăbuși în față fără să se poată opri și glezna lui îi scăpă din mâini.

Scoase un strigăt când trecu peste margine, iar ea se aruncă pe stâncă în față, ca să se uite în jos, așteptându-se să-l vadă căzând în hău cu hainele umflându-i-se în jur. Rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Tivul hainei albe se agățase într-un colț de granit de pe buza stâncii. Îi oprise căderea și acum Mansur se legăna ca o pendulă exact sub ea, atârnat peste golul amețitor. Întinse o mână, încercând să ajungă la el.

– Dă-mi mâna! strigă ea.

Era slăbită după efortul dinainte și mâna îi tremura nebunește.

– Nu poți să mă ții.

Se uită în sus la ea, dar nu văzu teamă în ochii ei.

Asta îl înduioșă până în adâncul sufletului.

– Lasă-mă să încerc, se rugă ea.

– Nu, spuse el. O să cadă doar unul din noi, nu amândoi.

– Te rog! șopti ea, în timp ce tivul hainei lui se rupea cu un sunet ascuțit. N-aș putea îndura să mori pentru mine.

– Merită, zise el încet și ea simți că i se frânge inima.

Suspină și se uită în spate. Încrederea îi crescu din nou. Se trase în spate de pe margine și se înfipse bine în despicătura din stâncă. Întinse mâinile și își apucă părul castaniu și des, trăgându-l în față. Apoi îl împletі într-o frânghie dezlânată care-i

ajungea mai jos de talie. Se întinse din nou pe burtă pe buza stâncii – abia putea să vadă peste margine. Frânghia din păr se rostogoli în jos.

– Prinde-te de părul meu, strigă ea.

El întoarse capul şi se uită la ea, cu părul atingându-i uşor faţa.

– Te-ai agăţat de ceva? Poţi să mă ţii?

– Da, m-am proptit în despicătura din piatră.

Încerca să pară încrezătoare, deşi se gândea: „Iar dacă nu pot, o să cădem amândoi". El răsuci coada pe după încheietura mâinii şi atunci, cu o ultimă pârâitură a materialului, haina cedă. Ea abia avu răgaz să se pregătească înainte ca şocul greutăţii lui atârnându-i de păr să o paralizeze. Capul îi zvâcni în faţă şi se lovi cu obrazul de stâncă cu o forţă care-i făcu dinţii să vibreze. Era blocată în poziţia aceea. Simţea cum îi trosnesc vertebrele la gât, de parcă ar fi atârnat în ştreang.

Mansur atârnă de frânghia de păr doar o secundă, până când reuşi să se orienteze. Apoi se căţără punând o mână deasupra celeilalte, cu viteza unui velar care ridică pânzele unei nave. Ea ţipă fără să vrea, fiindcă i se părea că scalpul i se desprinde de craniu. Dar el ajunse imediat peste ea, găsi un loc în care să se agaţe de adâncitura din piatră şi se aruncă peste marginea stâncii.

Se întoarse în aceeaşi clipă, o prinse în braţe şi o trase înapoi, în siguranţă. O strânse la piept şi-şi lipi faţa de creştetul capului ei, ştiind cât de cumplită trebuie să fi fost durerea. Verity rămase în braţele lui, plângând de parcă ar fi jelit pe cineva. El o legănă încet, ca pe un prunc, murmurând cuvinte incoerente de mângâiere şi recunoştinţă. După o vreme, ea se mişcă, iar lui i se păru că încerca să scape de îmbrăţişare. Mansur deschise braţele pentru a-i da drumul, dar ea ridică mâinile şi-l cuprinse pe după gât. Se lipi de pieptul lui şi trupurile lor se contopiră precum ceara fierbinte, prin hainele ude de transpiraţie. Suspinele ei se domoliră şi apoi, fără să se dezlipească de el, ridică faţa şi se uită în ochii lui.

– Mi-ai salvat viaţa, şopti ea.

– Și tu ai salvat-o pe a mea, răspunse el.

Lacrimile curgeau încă șuvoi pe obrajii ei și buzele îi tremurau. O sărută, iar ea își depărtă buzele fără împotrivire. Lacrimile ei erau sărate și buzele aveau gust de ierburi aromate. Părul îi cădea ca un cort în jur. Se sărutară îndelung, oprindu-se doar ca să respire.

– Nu ești arab, șopti ea. Ești englez.

– M-ai descoperit, zise el sărutând-o din nou.

Când se opriră, ea spuse:

– Sunt atât de nedumerită... Cine ești?

– O să-ți spun, promise el, dar mai târziu.

Îi căută buzele din nou și ea i le oferi bucuroasă.

După o vreme, puse ambele mâini pe umerii lui și-l împinse ușor înapoi.

– Te rog, Mansur, trebuie să ne oprim. Dacă nu, o să se întâmple ceva ce o să strice totul înainte să înceapă.

– A început deja, Verity.

– Da, știu, zise ea.

– A început atunci când te-am văzut prima dată pe puntea de pe *Arcturus*.

– Știu, zise ea din nou, ridicându-se repede.

Își trase cu ambele mâini părul bogat de pe față și-l dădu peste umeri.

– Vin.

Arătă înapoi către vale și grupul de călăreți care galopau spre ei.

Pe drumul înapoi spre Isakanderbad, al-Salil și sir Guy o ascultară pe Verity relatându-le tragedia pe care reușiseră să o evite. Când al-Salil ceru să audă și varianta lui Mansur, el răspunse cu naturalețe în arabă, iar Verity fu nevoită să se prefacă mai departe că el nu vorbea engleza. Îi traduse tatălui ei laudele pe care el le aducea curajului și ingeniozității ei și nu omise nicio hiperbolă, acum când știa că Mansur înțelegea fiecare vorbă.

În cele din urmă, sir Guy zâmbi reţinut şi dădu din cap spre Mansur.

– Te rog să-i spui că îi suntem datori. Apoi, expresia îi deveni morocănoasă. Tu eşti vinovată. N-ar fi trebuit să rămâi singură cu el, copilă. Purtarea ta a fost scandaloasă. Nu se va mai repeta.

Mansur văzu din nou teamă în ochii ei.

Soarele apusese când ajunseră la tabără. Verity îşi găsi cortul luminat de lămpi al căror fitil plutea în ulei parfumat, iar hainele de pe navă îi fuseseră despachetate. Trei slujitoare aşteptau să o ajute. Când fu gata pentru baie, turnară peste ea apa caldă şi parfumată din urcioare, chicotind şi minunându-se de albeaţa şi de frumuseţea trupul ei gol.

Masa de seară era întinsă sub stele, iar aerul din deşert se răcise. Stăteau cu picioarele încrucişate pe perne în timp ce muzicanţii cântau încetişor. După ce mâncară, servitorii le aduseră narghilele califului şi lui sir Guy. Doar al-Salil acceptă. Sir Guy aprinse o ţigară de foi lungă şi neagră dintr-o casetă de aur pe care Verity o ducea pentru el. Politicoasă, îi oferi una şi lui Mansur.

– Mulţumesc, domniţă, dar tutunul nu a fost niciodată pe gustul meu.

– Sunt de acord. Şi mie mi se pare că fumul nu miroase deloc plăcut.

Coborâse instinctiv glasul, deşi tatăl ei nu vorbea araba.

Mansur era încredinţat acum că Verity era înspăimântată de sir Guy. Atitudinea ei reflecta ceva mai mult decât simplul fapt că sir Guy era o persoană descurajantă, aspră şi neîndurătoare, iar Mansur ştia că acum trebuia să fie circumspect în tot ce urma să facă. Când vorbi din nou, îşi păstră tonul liniştit.

– La capătul acestui drum se află un străvechi templu al Afroditei. Luna răsare cu puţin înainte de miezul nopţii. Deşi e dedicat unei zeităţi păgâne, templul e foarte frumos în lumina lunii.

Verity nu-l auzise sau aşa părea, pentru că nu reacţionă. Se întoarse să traducă o remarcă pe care sir Guy i-o adresă lui al-Salil, iar cei doi îşi continuară discuţia serioasă. Califul îi

spunea lui sir Guy cât de recunoscător îi era pentru intervenţia sa în favoarea companiei şi a guvernului britanic.

– În ce fel ar putea califul să o demonstreze mai bine? întrebă al-Salil.

Sir Guy sugeră delicat că cinci sute de mii de rupii de aur ar fi fost de ajuns, urmate de o plată anuală de încă o sută de mii.

Califul începea să înţeleagă cum acumulase fratele lui o avere atât de mare. Era nevoie de două căruţe trase de boi ca să transporte atâta aur. Vistieria din Muscat nu mai avea nici măcar o zecime din suma aceea, dar nu-i spuse asta lui sir Guy. În schimb, puse capăt subiectului.

– Sunt lucruri pe care le putem discuta din nou, căci sper să mă bucur mai multe zile de compania dumitale. Dar acum, dacă vrem să ne trezim mâine înainte să iasă soarele, ar trebui să ne îndreptăm spre saltelele de dormit. Fie ca somnul să vă fie însoţit de vise plăcute!

Verity îl luă de braţ pe tatăl ei, iar el o însoţi la cortul ei cu purtători de torţe care-i conduseră prin tabără. În agitaţia creată, Mansur o urmări plecând: nu-i dăduse niciun semn că avea să vină la întâlnirea de taină.

Mai târziu, îmbrăcat într-o pelerină neagră, aşteptă în templul Afroditei. Printr-o gaură din acoperişul dărăpănat, lumina lunii îmbrăca statuia zeiţei. Marmura sidefie strălucea de parcă ar fi fost vie. Îi lipseau ambele braţe, căci timpul nu fusese prea îndurător, dar silueta ei era graţioasă şi capul, atins şi el de trecerea anilor, zâmbea într-un extaz etern.

Mansur îl pusese pe Istaph, cârmaciul lui de încredere de pe *Spirit*, să stea de pază pe acoperiş. Acesta fluieră acum uşor. Lui Mansur i se tăie răsuflarea şi inima îi bătu mai tare. Se ridică de pe blocul de piatră prăbuşit pe care stătea şi merse în mijlocul templului ca ea să-l vadă imediat şi să nu se sperie dacă-l zărea ieşind din umbră. Văzu lumina slabă a lămpii din mâna ei în timp ce se apropia pe aleea îngustă, păşind peste pietrişul şi molozul vechi de trei mii de ani.

La intrare, se opri şi se uită spre el, apoi puse lampa într-o nişă din cadrul uşii şi îşi dădu gluga pe spate. Îşi împletise părul

într-o singură coadă care-i atârna pe un umăr și în lumina lunii avea fața la fel de palidă ca a zeiței. El își lăsă pelerina să se deschidă și să-i atârne pe umeri și merse spre ea. Observă că avea o expresie serioasă și rece.

Când ajunse la o distanță de un braț de ea, întinse mâna și nu-l lăsă să se apropie.

– Dacă mă atingi, o să fiu nevoită să plec imediat, zise ea. Ai auzit reproșul tatălui meu. Nu trebuie să mai fiu singură cu tine vreodată.

– Da, am auzit. Îți înțeleg situația dificilă, o asigură el. Îți sunt recunoscător că ai venit.

– Ce s-a întâmplat azi a fost greșit.

– Eu sunt de vină, spuse el.

– Nu suntem niciunul de vină. Am fost pe punctul să murim. Manifestările noastre de ușurare și recunoștință au fost firești în situația dată. Cu toate acestea, am spus lucruri prostești. Trebuie să uiți vorbele mele. E ultima dată când ne întâlnim așa.

– O să-ți respect dorința.

– Mulțumesc, Înălțimea Ta.

Mansur continuă în engleză:

– Nu vrei măcar să mă tratezi ca pe un prieten și să-mi spui Mansur, în loc să rostești titlul acesta care sună nefiresc pe buzele tale?

Ea zâmbi și răspunse în aceeași limbă:

– Dacă ăsta e într-adevăr numele tău adevărat. Cred că ești mult mai mult decât pari, Mansur.

– Ți-am promis că o să-ți explic, Verity.

– Da, așa ai zis. De asta am venit. Apoi adăugă, de parcă ar fi încercat să se convingă singură: Pentru niciun alt motiv.

Se întoarse și se așeză pe un bloc de piatră căzut, pe care încăpea doar ea, și arătă spre altul aflat la o distanță sigură.

– Nu vrei să stai jos și să te faci comod? Mi se pare că povestea ta o să dureze o vreme.

El se așeză cu fața spre ea. Verity se aplecă în față, cu un cot pe genunchi și cu bărbia în palmă.

– Sunt numai ochi și urechi.

El râse și clătină din cap.

– De unde să încep? Cum să te fac să mă crezi? Se opri să-și adune gândurile. Lasă-mă să încep cu ce e mai șocant. Dacă pot să te conving de aceste lucruri, restul doctoriei nu va fi la fel de greu de înghițit.

Ea înclină capul ca o invitație și el răsuflă adânc.

– Numele meu englezesc e Courtney, același cu al tău. Suntem veri.

Ea izbucni în râs.

– Ce-i drept, m-ai avertizat. Totuși, e amară doctoria pe care încerci să mă convingi să o iau. Dădu să se ridice. Văd că e doar o glumă și că m-ai crezut o naivă.

– Stai! o rugă el. Ascultă-mă până la capăt. Ea se așeză la loc. Ai auzit de Thomas și Dorian Courtney?

Ei îi dispăru zâmbetul de pe buze și încuviință.

– Ce-ai auzit? continuă el.

Ea se gândi o clipă cu o expresie de tulburare pe chip.

– Tom Courtney a fost un mare ticălos. Era fratele geamăn al tatălui meu. L-a ucis pe celălalt frate al lui, William, și a trebuit să fugă din Anglia. A murit undeva prin sălbăticia africană. Mormântul lui e neștiut și moartea i-a rămas neplânsă.

– Asta e tot ce știi despre el?

– Nu, mai e și altceva, recunoscu Verity. E vinovat de ceva și mai cumplit.

– Ce poate fi mai rău decât să-ți ucizi fratele?

Verity clătină din cap.

– Nu cunosc detaliile – știu doar că a fost o faptă atât de îngrozitoare, încât numele și amintirea lui au rămas mânjite pentru totdeauna. Nu știu toată grozăvia pe care a comis-o, dar, de când eram copii, ni s-a interzis să-i pomenim numele.

– Când spui noi, la cine te referi?

– La fratele meu mai mare, Cristopher.

– Mă doare că eu sunt cel care îți spune asta, dar te asigur că ceea ce ți s-a povestit despre Tom Courtney nu e decât o denaturare a adevărului, zise Mansur, și înainte să discutăm mai departe, te rog să-mi spui ce știi despre Dorian Courtney.

– Foarte puţin, pentru că nu sunt multe de ştiut, răspunse Verity, ridicând din umeri. Era fratele mai mic al tatălui meu. Nu, nu e adevărat, era fratele vitreg al tatălui meu. Printr-o întâmplare tragică, a căzut în mâinile piraţilor arabi când avea doar zece sau doisprezece ani. Tom Courtney, laşul acela ticălos, a fost de vină pentru răpire şi nu a făcut nimic să împiedice totul sau să-l salveze. Dorian a murit de febră, de neglijenţă şi cu inimă frântă, captiv în bârlogul piraţilor.

– De unde ştii toate acestea?

– Ne-a povestit tata şi am văzut cu ochii mei mormântul lui Dorian în vechiul cimitir de pe insula Lamu. Am pus flori pe mormânt şi am spus o rugăciune pentru bietul lui suflet. Mă consolează vorbele lui Hristos: „Lăsaţi copiii să vină la mine!" Ştiu că se odihneşte la pieptul lui Iisus.

În lumina lunii, Mansur văzu o lacrimă tremurând pe pleoapa ei de jos.

– Te rog, nu plânge pentru micul Dorian, zise el încet. Astăzi ai mers la vânătoare cu şoimi alături de el şi ai luat cina în seara asta la masa lui.

Ea tresări atât de puternic, încât lacrima i se desprinse de pe pleoapă şi îi alunecă pe obraz. Se holbă la el.

– Nu înţeleg.

– Dorian este califul.

– Dacă e adevărat, ceea ce este imposibil, noi suntem veri.

– Bravo, verişoară! Ai ajuns în punctul din care am început discuţia.

Ea clătină din cap.

– Nu se poate... dar există ceva la tine... Se opri, apoi vorbi din nou: La prima noastră întâlnire, am simţit ceva, o afinitate, o legătură pe care nu mi-am putut-o explica. Părea tulburată. Dacă totul este o glumă, atunci e o glumă crudă.

– Nu e o glumă, îţi jur.

– Am nevoie de mai mult ca să mă conving.

– Mai am multe de spus, mult mai multe. O să auzi atât cât îţi poftește inima. Să-ţi povestesc mai întâi despre cum a fost vândut Dorian de către piraţi califului al-Malik şi despre

cum califul a ajuns să-l iubească, așa că l-a adoptat ca pe propriul său fiu? Să-ți spun cum s-a îndrăgostit Dorian de sora lui vitregă adoptivă, prințesa Yasmini, și cum au fugit împreună? Cum i-a dăruit un fiu pe care l-au numit Mansur? Cum fratele vitreg al lui Yasmini, Zayn al-Din, a devenit calif după moartea lui al-Malik? Cum, în urmă cu nici măcar un an, Zayn al-Din a trimis un asasin să o omoare pe Yasmini, mama mea?

– Mansur! Verity era albă la față ca statuia de marmură a Afroditei. Mama ta? Zayn al-Din a ucis-o?

– Acesta e principalul motiv pentru care eu și tata ne-am întors în Oman. Ca să răzbunăm moartea mamei mele și ca să ne salvăm poporul de tiranie. Dar acum trebuie să-ți spun adevărul despre unchiul Tom. Nu e monstrul pe care-l descrii tu.

– Tata ne-a spus...

– Ultima dată l-am văzut pe unchiul Tom acum aproape un an, sănătos și prosper în Africa. E un om bun, curajos și cinstit. E căsătorit cu mătușa ta, Sarah, sora mai mică a mamei tale, Caroline.

– Sarah e moartă! exclamă Verity.

– E cât se poate de vie! Dacă ai cunoaște-o, ai iubi-o așa cum o iubesc și eu. Seamănă atât de mult cu tine... e puternică și mândră. Și fizic seamănă bine cu tine. E înaltă și foarte frumoasă. Zâmbi și adăugă încet: Are nasul tău.

Verity și-l atinse pe al ei și zâmbi șters.

– Cu un nas ca al meu, nu poate fi atât de frumoasă. Micul ei zâmbet dispăru. Mi-au spus... mama și tata au spus că toți au murit – Dorian, Tom și Sarah...

Verity își acoperi ochii cu o mână încercând să asimileze tot ce-i povestise.

– Tom Courtney a făcut două greșeli în viață. L-a ucis pe fratele lui, William, într-o luptă dreaptă, apărându-se în timp ce Black Billy încerca să-l omoare.

– Am auzit că Tom l-a înjunghiat pe William pe când dormea.

Ea își lăsă mâna să cadă și se uită la el.

– Cealaltă greşeală a lui Tom a fost să-l zămislească pe fratele tău, Cristopher. Acesta e motivul pentru care tatăl şi mama ta îl urăsc atât de mult.

– Nu, strigă ea sărind în picioare. Fratele meu nu e un bastard! Mama nu a fost o stricată!

– Mama ta l-a conceput din dragoste. Asta nu înseamnă desfrâu, zise Mansur, şi ea se aşează la loc.

Întinse apoi mâna peste spaţiul dintre ei şi o aşeză pe braţul lui.

– Oh, Mansur! E prea mult pentru mine. Vorbele tale îmi destramă lumea întreagă.

– Nu-ţi spun toate acestea ca să te chinuiesc, Verity, ci pentru binele amândurora.

– Nu înţeleg.

– M-am îndrăgostit de tine, zise Mansur. M-ai întrebat cine sunt şi, pentru că te iubesc, trebuie să-ţi spun.

– Mă amăgeşti şi te amăgeşti şi pe tine, şopti ea. Dragostea nu cade ca mana din cer, completă şi desăvârşită. Ea creşte între doi oameni...

– Spune-mi că tu nu simţi nimic, Verity.

Ea nu răspunse. În schimb, se ridică în picioare şi se uită spre cerul nopţii de parcă şi-ar fi căutat scăparea.

– Se ivesc zorii. Tata nu trebuie să afle că am fost cu tine. Trebuie să mă întorc imediat la cort.

– Răspunde-mi la întrebare înainte să pleci, insistă el. Spune-mi că nu simţi nimic pentru mine şi nu o să te mai tulbur.

– Cum pot să-ţi spun aşa ceva când nu ştiu ce simt? Îţi datorez viaţa, dar mai mult de atât nu ştiu încă.

– Verity! Dă-mi doar o fărâmă de speranţă.

– Nu, Mansur. Trebuie să plec! Nu mai spune nicio vorbă.

– O să vii mâine-seară din nou să ne întâlnim aici?

– Nu-l cunoşti pe tata... răspunse ea şi apoi se opri brusc. Nu pot să-ţi promit nimic.

– Mai am atât de multe să-ţi spun...

Ea râse scurt, apoi se înfrână.

– Nu mi-ai spus cât pentru o viaţă întreagă?

– O să vii?

– O să încerc. Dar numai ca să aud restul poveștii.

Luă lampa de jos și își trase gluga pe cap, acoperindu-și fața. Pe urmă, fugi din templu.

În zori, califul plecă împreună cu oaspeții și cu alaiul său la vânătoare cu șoimi. Aceștia uciseră de trei ori înainte să se lase căldura și să fie nevoiți să se adăpostească în corturi.

În timpul căldurii din timpul prânzului, sir Guy vorbi cu consiliul, explicându-le tuturor cum putea să salveze Omanul de tiran și din ghearele turcilor și ale mogulului.

– Trebuie să acceptați suzeranitatea monarhului englez și a companiei.

Șeicii din deșert ascultau și se certau între ei. Erau oameni liberi și mândri. În cele din urmă, Mustafa Zindara întrebă în numele tuturor:

– Am alungat șacalul din stână. Să lăsăm acum leopardul să-i ia locul? Dacă monarhul englez vrea să fim supușii lui, o să vină el la noi ca să-l vedem cum călărește și cum mânuiește lancea? O să ne conducă în luptă cum a făcut al-Salil?

– Regele englez o să vă acopere cu scutul lui și o să vă apere de dușmani, evită sir Guy un răspuns direct.

– Și care e prețul în aur pentru protecția lui? întrebă Mustafa Zindara.

Al-Salil văzuse că dispoziția proastă a lui Mustafa creștea asemenea căldurii de afară. Se uită la Verity și spuse cu blândețe:

– Îi cer îngăduință tatălui dumitale. Trebuie să discutăm despre tot ce ne-a spus, apoi să le explic oamenilor mei ce înseamnă, ca să le domolesc astfel temerile. Se întoarse spre consilierii lui. Căldura a trecut și vânătorii au descoperit vânat din belșug în zonele mai înalte de dincolo de râu. O să discutăm mâine mai mult.

Mansur observă că Verity îl evita cu încăpățânare. Nici măcar nu privea înspre el. De câte ori se apropia de ea, își îndrepta toată atenția spre tatăl ei sau spre calif. El văzu că se

uita la Dorian într-un fel diferit acum, când știa că era unchiul ei. Se uita la fața lui și-i studia ochii atunci când vorbea cu ea. Îi urmărea fiecare gest cu atenție, dar nu privea deloc în direcția lui Mansur. În timpul vânătorii de după-amiază, nu-l lăsă să o despartă de tatăl ei, ci călări alături de sir Guy. În cele din urmă, Mansur fu nevoit să se stăpânească până la masa de seară. Nu-i era foame și masa părea să nu se mai termine. Doar o dată surprinse privirea lui Verity și, cu o înclinare a capului, îi puse o întrebare mută. Ea ridică enigmatic din sprânceană fără să-i răspundă.

Când califul îi lăsă pe toți să plece într-un târziu, Mansur fugi ușurat spre cortul lui. Aștepta până când se liniști toată tabăra, știind că, dacă ea intenționa să vină la întâlnire, nu avea să facă nicio mișcare până atunci. În noaptea aceea, o senzație de neastâmpăr plutea în tabără: oamenii treceau încolo și încoace, vorbind tare și cântând. Trecuse de mult de miezul nopții când Mansur ieși din cort și o luă spre templu. Istaph îl aștepta lângă intrarea de piatră.

– E totul în regulă?

Istaph se apropie și șopti:

– Mai sunt și alții pe afară în noaptea asta.

– Cine sunt?

– Doi bărbați au venit din deșert în timp ce califul și oaspeții lui erau la cină. S-au ascuns între șirurile de cai. Când acel *efendi* englez și fiica lui au plecat, fata nu s-a dus în cortul ei cum a făcut aseară. În schimb, s-a dus în cortul tatălui ei. Pe urmă, cei doi străini s-au dus în taină la ei.

– Sunt puși pe rele? întrebă Mansur îngrozit.

Avea să moară Verity ca propria lui mamă de sabia unui asasin?

– Nu! îl asigură Kumrah de îndată. L-am auzit pe *efendi* salutându-i când au intrat și sunt încă împreună.

– Ești sigur că nu i-ai mai văzut până în noaptea asta?

– Sunt străini. Nu-i cunosc.

– Cum erau îmbrăcați?

– Purtau veșminte de arabi, dar numai unul e omanez.

– Cum arăta celălalt?

Kumrah ridică din umeri.

– Nu l-am zărit decât o clipă. E imposibil să-ți dai seama de prea multe doar după fața cuiva, dar era *ferengi*.

– European? exclamă Mansur cu mirare. Ești sigur?

Istaph ridică iar din umeri.

– Nu sunt sigur, dar așa mi s-a părut.

– Mai sunt în cort cu consulul? E și femeia cu ei? întrebă Mansur.

– Încă erau toți acolo când am venit aici să ne întâlnim.

– Hai cu mine, dar nu trebuie să fim văzuți, zise Mansur hotărât.

– Sunt paznici doar în perimetrul exterior al taberei, răspunse Istaph.

– Știm unde sunt. Putem să-i evităm.

Mansur se întoarse și păși tăcut pe aleea îngustă, pe drumul pe care venise. Se prefăcu a se întoarce în propriul cort, apoi se piti după un morman de zidărie străveche și așteptă acolo până când se asigură că nu fuseseră văzuți sau urmăriți. Pe urmă, el și Istaph se furișară în tăcere în spatele pavilionului lui sir Guy. Era lumină înăuntru și Mansur auzea vocile.

O recunoscu pe cea a lui Verity.

– Spune că restul va sosi în decurs de o săptămână, îi traducea tatălui ei.

– O săptămână! se auzi mai tare vocea lui sir Guy. Ar fi trebuit să fie gata la începutul lunii.

– Tată, vorbește mai încet! O să te audă toată tabăra.

O vreme, vocile coborâră până la un murmur și continuară pe un ton serios, dar reținut. Apoi, o altă voce vorbi în arabă. Deși era foarte joasă și în surdină și abia distingea cuvintele, Mansur își dădu seama că o mai auzise, dar nu putea fi sigur unde și când.

Într-o șoaptă abia perceptibilă, Verity traduse pentru sir Guy și vocea lui răsună din nou cu asprime.

– Nici nu trebuie să ne gândim acum la asta. Spune-i că ne-ar putea distruge toate planurile. Problemele lui personale

trebuie să aştepte până după aceea. Trebuie să-i înfrânăm instinctele combative până rezolvăm ce este mai important.

Mansur ciuli urechile, dar nu reuşi să prindă decât fragmente din ce urmă.

– Trebuie să prindem tot bancul de peşti în plasă, spuse sir Guy la un moment dat. Nu trebuie să ne scape nici măcar unul.

Deodată, Mansur îi auzi pe străini luându-şi rămas-bun. Vocea cunoscută a arabului îi răscoli din nou amintirile. De data asta, şoptea formulele politicoase de despărţire.

„Îl cunosc", îşi zise Mansur. Era sigur de asta, dar tot nu reuşea să-şi dea seama cine era. Al doilea străin vorbi atunci pentru prima dată. Istaph avea dreptate. Era un european care vorbea araba cu un accent german sau olandez, gutural. Nu-şi amintea să-l mai fi auzit până atunci. Îl ignoră şi încercă să se concentreze asupra schimbului de replici dintre sir Guy şi arab. Se făcu linişte şi înţelese că străinii plecaseră din pavilionul lui sir Guy la fel de tiptil cum veniseră. Se ridică din locul unde stătuse ghemuit şi alergă la colţul peretelui de cort. Fu nevoit să se retragă iar, pentru că la nici zece paşi, la intrare, sir Guy şi Verity stăteau de vorbă încet, uitându-se în direcţia în care plecaseră vizitatorii. Dacă Mansur şi Istaph ar fi încercat să-i urmeze, sir Guy i-ar fi văzut. Tatăl şi fiica rămaseră câteva minute în dreptul intrării înainte să se întoarcă înăuntru. Vizitatorii necunoscuţi dispăruseră deja printre pavilioanele apropiate din tabără.

Mansur se întoarse spre Istaph, care stătea aproape în spatele lui.

– Nu trebuie să-i lăsăm să scape. Cercetează capătul opus al taberei, în jos, spre râu, şi vezi dacă au luat-o pe acolo. O să mă duc în perimetrul de nord.

Apoi o luă la fugă. Ceva din vocea străinului îi dădea un presentiment rău. „Trebuie să aflu cine e arabul acela", îşi zise el.

Când ajunse la ultimele clădiri în ruină, îi văzu pe doi dintre paznicii de noapte stând unul lângă altul în umbra zidului. Se sprijineau în muschetele jezail şi vorbeau încet. Strigă spre ei:

– Au trecut doi bărbaţi pe aici?

Ei îi recunoscură glasul și alergară la el.

– Nu, Înălțimea Ta, nu a trecut nimeni de noi.

Părea că amândoi stătuseră treji și fuseseră vigilenți, așa că Mansur îi crezu.

– Să dăm alarma? întrebă unul.

– Nu, zise Mansur. Nu s-a întâmplat nimic. Întoarceți-vă în post.

Străinii o luaseră probabil spre râu. Mansur alergă înapoi prin tabăra întunecată și, la lumina lunii, îl văzu pe Istaph mergând grăbit spre el pe drumeag. Fugi să-l întâmpine și strigă când încă era departe:

– I-ai găsit?

– Pe aici, Înălțimea Ta.

Vocea lui Istaph era aspră de la efort. Alergară amândoi la poalele dealului, după care Istaph ieși de pe potecă și-l conduse pe Mansur către un pâlc de arbori cu spini.

– Au cămile, zise el gâtuit.

Abia își termină vorba și doi călăreți ieșiră dintre copaci. Mansur se opri brusc și rămase nemișcat și gâfâind, uitându-se după ei în timp ce călăreau în diagonală pe coasta dealului, mai jos de el. Trecură la o bătaie de pușcă de locul în care se afla el. Cămilele erau animale frumoase de cursă și cărau desagi voluminoși și ploști cu apă pentru traversarea deșertului. Păreau fantomatice în lumina argintie, îndepărtându-se într-o tăcere nefirească spre întinderea deșertului.

Disperat, Mansur strigă după ei:

– Opriți! În numele califului, vă ordon să opriți!

Auzindu-i vocea, cei doi călăreți se întoarseră imediat în șeile înalte și se uitară în urmă la el. Mansur îi recunoscu pe amândoi. Nu-l văzuse pe cel cu trăsături de european, pe care Istaph îl numise *ferengi*, de câțiva ani. Cu toate acestea, arabul era cel care-i atrăgea atenția. Își aruncase gluga de la pelerină pe umeri și, preț de o clipă, razele înclinate ale lunii îi căzură direct pe față. El și Mansur se uitară o secundă unul la altul, apoi arabul se aplecă peste gâtul cămilei și, folosind cravașa lungă, o îndemnă la pasul lung și elegant care înghițea pământul cu o viteză

uimitoare. Pelerina neagră se umflă în urma lui când se întoarse spre vale cu însoţitorul lui *ferengi,* care călărea cu viteză după el.

Şocul recunoaşterii şi neîncrederea îi paralizară picioarele lui Mansur. Rămase uitându-se după ei. Apoi, gândurile negre i se învolburară în cap, părând să-i lovească simţurile precum bătăile de aripi ale vulturilor, până când, într-un târziu, îşi reveni. „Trebuie să mă întorc la tata şi să-l avertizez în legătură cu ce se pune la cale", îşi zise. Dar aşteptă până când cămilele se micşorară în depărtare, mişcându-se ca nişte molii în peisajul luminat de lună. După care dispărură.

Mansur făcu tot drumul în fugă. Trebui să se oprească la umbra zidurilor ca să-şi tragă sufletul. Apoi continuă în grabă, dar pe tăcute, printre corturi, ca să nu alarmeze pe nimeni. La intrarea în cortul califului stăteau două santinele, dar după un cuvânt şoptit al lui Mansur, acestea îşi ascunseră săbiile în teacă şi se dădură deoparte ca să-l lase să treacă. Intră în camera din pavilion. O singură lampă cu ulei pe un trepied de metal împrăştia în jur o lumină slabă.

– Tată! strigă el.

Dorian se ridică pe saltea. Purta doar o pânză subţire pe mijloc şi, în lumina lămpii, trupul lui gol era zvelt şi musculos ca al unui atlet.

– Cine e? strigă el.

– Sunt Mansur.

– Ce te tulbură la ora asta? zise Dorian auzind insistenţa din vocea lui.

– Au fost doi străini în tabără în noaptea asta. L-au vizitat pe sir Guy.

– Cine erau?

– I-am recunoscut pe amândoi. Unul era căpitanul Koots din garnizoana de la Capul Bunei Speranţe, cel care l-a urmărit pe Jim prin sălbăticie.

– Aici, în Oman? Dorian se trezi de-a binelea. Mi se pare imposibil. Eşti sigur?

– Sunt mai sigur de celălalt. Faţa lui o să-mi rămână în minte până o să mor.

– Spune-mi! ordonă Dorian.

– Era asasinul, Kadem ibn Abubaker, porcul care a omorât-o pe mama.

– Unde sunt acum? întrebă Dorian cu voce aspră.

– Au fugit în deşert înainte să-i înfrunt.

– Trebuie să-i urmărim imediat. Nu putem să-l lăsăm pe Kadem să scape din nou.

Cicatricea roz lăsată de cuţit în pieptul lui Dorian captă lumina lămpii când se întinse după haine.

– Sunt călare pe cămile de curse şi plecau spre dune, răspunse Mansur. Noi nu avem niciuna. Nu putem spera să-i prindem prin nisipuri.

– Cu toate acestea, trebuie să încercăm.

Dorian ridică vocea şi strigă la paznici.

Zorii nu erau decât o strălucire gălbuie-portocalie pe cerul de la răsărit când bin-Shibam îşi adunase o poteră formată din războinicii lui din deşert – acum erau toţi călare şi pregătiţi de plecare. O porniră în goană pe drumeagul din tabără către locul în care Mansur îi văzuse pe fugari dispărând. Pământul era pietros şi întărit de soare şi nu se zăreau urmele cămilelor, dar nu mai aveau timp să lase vânătorii experţi să cerceteze fiecare centimetru.

Cu Mansur în frunte, merseră pe direcţia în care plecase Kadem în sălbăticie. După două ore de mers, văzură dunele ridicându-se în faţa lor, în forme curgătoare ce păreau nişte fantasme. Feţele alunecoase pe care nisipul curgea în cascadă erau purpurii ca ametistul în lumina zorilor. Crestele erau ascuţite şi sinuoase ca spatele unei iguane gigantice.

Acolo găsiră urmele celor două cămile, înfipte în gropi adânci în nisipul curgător; pe acolo urcaseră pe dună şi dispăruseră după creastă. Încercară să le urmeze, dar caii se scufundau până la genunchi cu fiecare pas şi, în cele din urmă, chiar şi Dorian trebui să admită că erau înfrânţi.

– Destul, bin-Shibam! îi spuse el bătrânului războinic încărunţit. Nu putem merge mai departe. Aşteaptă-mă aici.

Dorian nu vru să-l lase nici pe Mansur să-l însoţească în timp ce urcă pe peretele următoarei dune. Calul său obosit trebuia să facă un salt la fiecare pas şi ajunse cu mare greutate pe creastă. Acolo, Dorian descălecă. Din valea de jos, Mansur îl privea pe tatăl lui: o siluetă înaltă şi singuratică ce scruta deşertul în briza dimineţii, care-i umfla veşmântul în spate. Rămase aşa o vreme îndelungată, căzut în genunchi în rugăciune. Mansur ştia că se ruga pentru Yasmini şi propria lui durere după pierderea mamei lui crescu până când aproape îl sufocă.

În cele din urmă, Dorian încălecă din nou şi coborî pe dună, cu armăsarul alunecând printre nisipurile care curgeau uşor, cu picioarele din spate încordate şi cu cele din faţă înţepenite. Nu spuse o vorbă când trecu pe lângă ei şi merse mai departe cu bărbia în piept. Se aliniară în urma lui, iar el îi conduse înapoi, spre Isakanderbad.

Dorian descălecă lângă şirurile de cai şi rândaşii luară armăsarul. Merse spre cortul lui sir Guy, urmat îndeaproape de Mansur. Avea de gând să-l confrunte pe fratele lui vitreg şi să-şi dezvăluie adevărata identitate, să-i arunce vechile amintiri în faţă despre cât de urât se purtase cu Tom, cu Sarah şi cu el însuşi când era copil şi să-i ceară o explicaţie clară pentru apariţia furişată în toiul nopţii a lui Kadem ibn Abubaker în tabără.

Înainte să ajungă la cort, îşi dădu seama că lucrurile se schimbaseră în lipsa lor. Un grup de străini se adunase la intrare. Erau toţi îmbrăcaţi în haine de marinari şi înarmaţi până în dinţi. În fruntea lor se afla căpitanul William Cornish de pe *Arcturus*. Dorian era atât de mânios, încât aproape îl strigă în engleză. Cu greu reuşi să nu-şi lase furia să dea în clocot, cu toate că o simţea periculos de aproape de suprafaţă.

Mansur intră imediat după el când dădu buzna în cort. Sir Guy şi Verity stăteau în picioare în mijlocul cortului. Erau în haine de călărie şi păreau cufundaţi în discuţie. Ridicară amândoi privirea, speriaţi de intrarea precipitată a celor două feţe sumbre.

– Întreabă-i ce vor, îi zise sir Guy fiicei lui. Fă-i să înțeleagă că purtarea asta e ofensatoare.

– Tatăl meu vă urează bun venit. Speră că nu s-a întâmplat nimic grav.

Verity era palidă și părea tulburată.

Dorian făcu un gest de salut din complezență, apoi aruncă o privire prin cort. Slujitoarele împachetau ultimele lucruri ale lui sir Guy.

– Plecați?

– Tatăl meu a primit vești extrem de importante. Trebuie să se întoarcă la bordul lui *Arcturus* și să ridice pânzele de îndată. Mă roagă să vă prezint scuzele lui sincere. A încercat să vă informeze despre schimbarea de planuri, dar i s-a spus că dumneata și fiul dumitale ați plecat din Isakanderbad.

– Am plecat să urmărim niște bandiți, explică Dorian. Ne pare rău că distinsul dumitale tată trebuie să plece înainte să ajungem la o înțelegere.

– Și tatăl meu este dezamăgit. Vă roagă să acceptați mulțumirile lui pentru generozitatea și ospitalitatea pe care i-ați oferit-o.

– Înainte să plece, i-aș fi foarte recunoscător pentru ajutorul lui. Am aflat că azi-noapte au fost în tabără bandiți periculoși. Doi bărbați, un arab și un european, probabil olandez. A vorbit tatăl dumitale cu ei? Au fost văzuți plecând din acest cort în timpul nopții.

Sir Guy zâmbi când auzi întrebarea, dar zâmbetul îi apăru doar pe buze, în timp ce ochii îi erau reci.

– Tata dorește să vă asigure că cei doi oameni care au fost azi-noapte în tabără nu erau bandiți, spuse Verity. Erau mesagerii care i-au adus veștile ce au condus la schimbarea de planuri. Nu au stat cu el decât puțin timp.

– Tatăl dumitale îi cunoaște bine pe acești oameni? insistă Dorian.

Răspunsul lui sir Guy veni fără șiretenia lui obișnuită.

– Tatăl meu nu i-a mai văzut până acum.

– Cum se numeau?

– Nu şi-au dat numele, nici tata nu a întrebat. Numele lor nu au importanţă. Nu erau decât mesageri.

Mansur studia cu atenţie faţa lui Verity în timp ce răspundea la aceste întrebări. Avea o expresie calmă, dar în vocea ei se simţea o tensiune, iar umbrele din privire reflectau gândurile negre din mintea ei. Evita să se uite la Mansur. El simţea că minte, probabil de dragul tatălui ei şi poate chiar pentru ea însăşi.

– Pot să o întreb pe Excelenţa Sa despre natura mesajului primit?

Sir Guy clătină cu regret din cap. Apoi scoase dintr-un buzunar interior un pachet din pergament care avea imprimat blazonul regal cu legenda *„Honi soit qui mal y pense"*[1] şi două sigilii cu ceară roşie.

– Excelenţa Sa regretă, dar este un document oficial confidenţial. Orice putere străină care încearcă să-l confişte comite un act de război.

– Te rog să o asiguri pe Excelenţa Sa că nu se gândeşte nimeni la un act de război.

Dorian îndrăzni să insiste.

– Regret foarte mult plecarea Excelenţei Sale. Îi doresc să călătorească în siguranţă şi să se întoarcă repede în Oman. Sper că-mi va permite să călăresc alături de el prima bucată de drum.

– Tata ar fi profund onorat.

– Acum vă las să faceţi ultimele pregătiri. Voi aştepta cu o gardă de onoare la marginea taberei.

Amândoi se înclinară, iar califul se retrase. Când ieşi din cort, Verity aruncă o privire îndurerată spre Mansur. Ştia că ea, cel puţin, era disperată să vorbească cu el.

Sir Guy şi Verity, escortaţi de căpitanul Cornish şi de marinarii săi înarmaţi, ajunseră călare lângă drumul către est, în locul în care Dorian şi Mansur aşteptau ca să-i însoţească. Dorian îşi stăpânise complet furia. Porniră din nou cu toţii la drum. Deşi Mansur mergea alături de Verity, ea stătea aproape

[1] „Neruşinat să fie cel care se gândeşte la rău" – mottoul Ordinului Jartierei (în franceză în original, n.tr.)

de tatăl ei, traducând replicile politicoase, dar lipsite de importanţă, dintre el şi Dorian. Dar când ajunseră pe primul povârniş, vântul dinspre mare le suflă în faţă, răcoros şi revigorant. Ca şi cum ar fi vrut să o aranjeze, Verity îşi desprinse eşarfa care-i ţinea pălăria înaltă pe cap. Păru că o scapă din mână şi briza i-o smulse de pe cap. Aceasta zbură pe coasta dealului, rostogolindu-se ca o roată pe marginea rigidă.

Mansur întoarse calul şi goni după ea. Aplecându-se mult în şa, înşfăcă eşarfa de jos fără să încetinească viteza calului. Se întoarse spre ei, apoi i-o întinse lui Verity când veni să-l întâmpine. Ea dădu din cap în semn de mulţumire şi, când îşi puse eşarfa de mătase din nou pe cap, o folosi ca să-şi ascundă faţa o clipă. Plănuise să se îndepărteze de restul grupului cu cel puţin o sută de paşi.

– Nu avem decât o clipă înainte ca tata să devină suspicios. N-ai venit azi-noapte, zise ea. Te-am aşteptat.

– N-am putut, răspunse el – şi i-ar fi explicat mai pe larg, dar ea îi tăie vorba imediat.

– Am lăsat o scrisoare sub piedestalul zeiţei.

– Verity! strigă sir Guy cu asprime. Vino aici, copilă! Trebuie să traduci ceva.

Cu pălăria din nou pe cap şi cu borul înclinat într-un unghi elegant, Verity dădu pinteni iepei şi ajunse la trap lângă calul tatălui ei. Nu se mai uită direct la Mansur, nici măcar atunci când, după un schimb de complimente, cele două grupuri de călăreţi se despărţiră. Sir Guy merse mai departe spre Muscat, iar califul şi alaiul său se întoarseră la Isakanderbad.

În lumina neîndurătoare a soarelui de prânz, expresia zeiţei era melancolică şi frumuseţea îi apărea întinată de ravagiile produse de milenii. După ce aruncă o privire prin templu ca să se asigure că nu-l vedea nimeni, Mansur se aşeză într-un genunchi în faţa ei. Nisipul suflat de vânt era adunat într-o movilă într-o parte a bazei piedestalului. Cineva aşezase cinci aşchii de marmură albă în formă de săgeată. Vârful era

îndreptat spre un loc din nisip care fusese deranjat de curând, apoi netezit cu grijă la loc.

Mansur dădu nisipul deoparte. Între baza de marmură a statuii și lespezile de piatră ale podelei era o crăpătură îngustă. Când își coborî fața până la podea, văzu o bucată de pergament îndoită și împinsă adânc în crăpătură. Trebui să se folosească de cuțit ca să o scoată. Despături foaia și văzu că era acoperită pe ambele părți cu un scris elegant, feminin. O îndoi la loc, o ascunse în mânecă, alergă înapoi la cort și intră în camera lui. Întinse scrisoarea pe saltea și începu să citească. Nu avea nicio formulă de salut.

> Sper să fii acolo la noapte. Dacă nu ești, o să las asta pentru tine. Am auzit alarma cu puțin timp în urmă și călăreții care au plecat, așadar cred că ai plecat cu ei. Bănuiesc că-i urmărești pe cei doi bărbați care au venit la tata în noaptea asta. Sunt generali în armata lui Zayn al-Din. Unul se numește Kadem ibn Abubaker. Celălalt este un olandez trădător al cărui nume nu-l cunosc. Sunt la comanda infanteriei turcești care va conduce atacul asupra Muscatului. Veștile pe care i le-au adus tatei sunt că flota și celelalte mijloace de transport care aduc armata lui Zayn nu mai zac pe drumurile din Zanzibar. Au ridicat pânzele acum două săptămâni și au ancorat deja în dreptul insulei Boomi. Eu și tata o să ne întoarcem la bordul lui *Arcturus* cât mai degrabă, ca să nu fim blocați în oraș când vor ataca turcii. Scopul tatălui meu este să i se alăture flotei lui Zayn, ca să fie de față când acesta intră în oraș.

Mansur simți un fior de gheață în inimă. Insula Boomi se afla la doar zece mile marine de intrarea în portul Muscat. Dușmanul se apropiase în taină de ei și orașul se afla sub o amenințare cumplită. Citi repede mai departe:

> Zayn însuși se află la bordul navei amiral. Are cincizeci de corăbii mari și șapte mii de soldați turci. Plănuiesc să debarce în peninsulă și să mărșăluiască spre oraș din direcția uscatului, să ia defensiva prin surprindere și să evite tunurile de pe zidurile dinspre mare. Când o să citești scrisoarea, s-ar

putea să fi dat deja atacul. Zayn mai are cincizeci de corăbii încărcate cu soldaţi şi muniţie care vin din urmă. Vor ajunge în Muscat săptămâna viitoare.

Mansur era atât de şocat, încât abia reuşi să citească şi restul scrisorii înainte să fugă la tatăl lui.

Cu adâncă tristeţe şi vinovăţie, trebuie să-ţi spun că oferta tatălui meu de a ajuta junta a fost o înşelătorie, urmărind să le slăbească vigilenţa şi să-i ţină pe şeicii din deşert în Muscat până când Zayn îi putea ataca, astfel capturându-i pe toţi deodată. Nu le va arăta niciun pic de milă. Nici ţie, nici tatălui tău. Până acum o oră, nu ştiam nimic despre asta. Am crezut cu adevărat că oferta tatălui meu de protecţie din partea englezilor este autentică. Îmi este ruşine de ce le-a făcut fraţilor lui, Tom şi Dorian, de-a lungul anilor. Nici despre asta nu ştiam nimic până nu mi-ai spus tu. Am ştiut mereu că e un om ambiţios, dar habar nu aveam cât de lipsit de scrupule este. Mi-aş dori să existe o cale prin care să mă revanşez.

– Există, Verity, oh, da, există, şopti Mansur şi citi mai departe.

Cu mâhnire îţi spun că mai sunt şi altele pe care trebuie să le ştii. În seara asta am aflat că ticălosul care a ucis-o pe mama ta, prinţesa Yasmini, este Kadem ibn Abubaker. S-a lăudat cu crima lui mârşavă. În noaptea asta voia să vă omoare pe tine şi pe tatăl tău. Tata l-a împiedicat să o facă, nu din compasiune, ci pentru ca planul pe care l-a făcut cu Zayn al-Din de a captura oraşul să nu fie în pericol. Dacă tata nu l-ar fi oprit, jur pe speranţa mea de mântuire că aş fi reuşit să te avertizez cumva. Nu poţi şti cât de mult îmi repugnă faptele comise de tatăl meu. În decursul unei ore, am ajuns să-l urăsc. Dar mai mult mă tem de el. Te rog să mă ierţi, Mansur, pentru răul pe care ţi l-am pricinuit.

– Nu eşti tu de vină, şopti el întorcând foaia.
Citi apoi ultimele rânduri.

Azi-noapte m-ai întrebat dacă simt ceva pentru tine. N-am vrut să-ţi răspund atunci, dar îţi răspund acum. Da, simt.

Dacă e să nu ne mai întâlnim niciodată, sper să mă crezi că n-am vrut să-ţi fac rău.

Verişoara ta devotată, Verity Courtney

Mânară caii fără milă, călărind în cea mai mare viteză înapoi spre Muscat. Însă ajunseră prea târziu. Când apărură turnurile şi minaretele oraşului, auziră bubuitul tunurilor şi zăriră fumul cenuşiu al luptei mânjind cerul de deasupra portului.

Cu al-Salil în fruntea alaiului, goniră pe caii epuizaţi prin crângurile de palmieri. Auzeau acum focurile de muschetă, strigătele şi urletele de sub zidurile oraşului. Alergară mai departe pe drumul înţesat de femei, copii şi bătrâni care fugeau din oraş. Se întoarseră şi galopară apoi printre dumbrăvi, iar zarva bătăliei crescu. În cele din urmă, văzură sclipirea vârfurilor de lance, a iataganelor şi a coifurilor turceşti de bronz care înaintau printre porţile oraşului.

Mânară caii cu cravaşa până la epuizare şi galopară într-o coloană strânsă către porţi. Turcii alergară în crângul de palmieri ca să-i înfrunte. Porţile se închideau.

– Porţile se vor închide înainte să ajungem la ele! îi strigă Mansur tatălui său.

Dorian îşi smulse turbanul.

– Arată-le cine suntem! strigă el.

Mansur îşi scoase şi el turbanul şi merseră mai departe cu părul roşu fluturând în spate ca o flamură.

Un strigăt se auzi de pe parapete:

– Al-Salil! E califul!

Porţile începură să se deschidă din nou şi oamenii de la trolii se aplecară spre mânere.

Turcii văzură că nu le puteau tăia calea pe jos. Cavaleria încă nu sosise: urma să apară cu a doua flotă. Se opriră şi traseră cu arcurile scurte şi încovoiate. Primul val de săgeţi se ridică întunecat pe cerul albastru, şuierând ca şerpii în timp ce cădeau printre caii în galop. Unul fu lovit şi se prăbuşi, ca şi

cum ar fi izbit în plin o sârmă care bloca drumul. Mansur se întoarse, îl apucă pe Istaph de pe calul prăbuşit, îl aruncă pe greabănul calului său şi merseră mai departe. Porţile începură să se închidă din nou în clipa în care califul intră în galop. Mansur le strigă celor de la manivele, trecând prin ploaia de săgeţi turceşti. Dar aceştia nu păreau să-l audă, iar porţile continuau să se închidă implacabile în faţa lui.

Brusc, Dorian se întoarse spre intrare şi opri calul între porţile mari de mahon, care se opriră cu un scârţâit. Mansur se strecură în galop, aproape atingând porţile. Acestea se izbiră în faţa unui val de atacatori turci care ajunseră în dreptul lor, iar apărătorii de pe parapete traseră în ei cu muschete şi cu arcuri. Turcii se refugiară în crângul de palmieri.

Dorian porni din nou la galop pe aleile înguste către moschee şi urcă pe scara spiralată, în balconul de sus al celui mai înalt minaret. Pe o parte avea priveliştea întreagă a portului şi a peninsulei, iar pe cealaltă parte se vedeau crângurile şi câmpurile cultivate. Pusese la punct din vreme un sistem de semnalizare cu steaguri, ca să comunice cu tunarii de pe parapete şi cu cele două nave din golf, astfel încât să-şi poată coordona mişcările.

De la înălţimea aceea, putea distinge prin telescop pădurea de catarge din flota lui Zayn al-Din, ce se zărea deasupra terenului mai înalt al peninsulei. Coborî telescopul şi se întoarse spre Mansur.

– Navele noastre sunt încă în siguranţă, zise el arătând spre *Spirit* şi spre *Răzbunarea*, ancorate în port. Dar de îndată ce Zayn îşi va aduce bărcile de război în jurul peninsulei şi va intra cu ele în golf, vor fi expuse şi vulnerabile. Trebuie să le aducem aproape, sub protecţia bateriei de pe zidul dinspre mare.

– Cât putem rezista, tată? Mansur coborî vocea şi vorbi în engleză, pentru ca bin-Shibam şi Mustafa Zindara, care erau în urma lor, să nu-l înţeleagă.

– N-am avut destul timp să terminăm lucrările la zidul dinspre sud, răspunse Dorian. Ne vor descoperi destul de repede punctele slabe.

– E aproape sigur că Zayn le cunoaşte deja. Oraşul e plin de spionii lui. Uite! Mansur arătă spre cadavrele care atârnau pe zidul exterior ca rufele la uscat. Deşi Mustafa Zindara s-a ocupat de cei pe care i-a prins, fără îndoială că i-au scăpat câţiva.

Dorian se uită la golurile din fortificaţii, care fuseseră acoperite în grabă cu butuci şi gabioane cu nisip. Reparaţiile erau temporare şi nu puteau rezista unui atac hotărât al soldaţilor experimentaţi. Apoi ridică telescopul şi-l îndreptă spre crângurile de palmieri din sudul oraşului. Deodată, încremeni şi îi întinse telescopul lui Mansur.

– Primul atac se pregăteşte deja.

Strălucirea soarelui se zărea pe coifurile şi pe vârfurile de lănci ale soldaţilor turci care se adunau la adăpostul crângurilor.

– Mansur, vreau să mergi la bordul *Spiritului* şi să preiei comanda generală a ambelor nave. Adu-le cât mai aproape de mal ca să fie în siguranţă. Vreau să aperi cu tunurile zidul sudic, atunci când se vor apropia.

Mai târziu, Dorian îl urmări cum vâslea într-o barcă spre *Spirit*. Aproape imediat după ce păşi la bord, ambele nave se întoarseră în timp ce erau ridicate ancorele. Cu velele gabier întinse, intrară mai tare în golf, cu Mansur la bordul *Spiritului* şi cu Batula în urma lui pe *Răzbunarea*.

Briza era slabă şi abia prindeau viteza minimă de navigare, plutind uşor pe apa strălucitoare, cu carenele colorate în verde-turcoaz de reflexia razelor de soare în nisipul alb de pe fundul lagunei. Când Dorian se uită spre sud, văzu primul val al turcilor năpustindu-se prin câmpul deschis către ziduri. Ordonă să se urce un steag roşu în vârful minaretului: semnalul prestabilit pentru escadron cum că atacul era iminent. Îl văzu pe Mansur privind spre steag, apoi îi făcu semn şi-i arătă cu mâna spre sud. Mansur dădu din mână că înţelesese şi navigă cu calm mai departe.

Navele se întoarseră apoi una după alta exact sub zidul portului. Dorian văzu hublourile din dreptul tunurilor deschizându-se şi gurile de tun ieşind precum colţii unui monstru cu gura căscată. Mansur se plimba de colo colo pe puntea cu

tunuri, oprindu-se din când în când să vorbească cu membrii echipajului, care se adunau agitaţi în jurul afeturilor.

Zidul sudic şi împrejurimile erau încă ascunse de unghiul meterezelor înalte de piatră, dar când *Spirit* scurtă distanţa şi se întoarse spre plajă, priveliştea se deschise complet în faţa ochilor lui Mansur.

Turcii se adunaseră să care scările lungi de căţărat. Unii se uitară spre fâşia îngustă de apă când cele două nave mici şi frumoase ieşiră din spatele zidurilor citadelei. Infanteria turcească nu văzuse niciodată efectul unei ghiulele de patru kilograme şi jumătate de pe un tun naval. Unii chiar le făcură cu mâna celor două nave, iar Mansur ordonă echipajului să le răspundă, pentru a le potoli temerile.

Totul se petrecu încet, ca prin vis. Mansur avu timp să meargă pe punte şi să aşeze totul cu mâna lui. Coborî şuruburile de urcare ale tunurilor. Îi era greu să-i convingă pe unii dintre membrii echipajului că puterea tunurilor nu creştea dacă şuruburile erau strânse la maximum. Se furişară din ce în ce mai aproape de plajă şi Mansur îl auzi pe marinarul sondor anunţând adâncimea:

– Nivelul cinci.

– Destul de aproape, murmură Mansur, apoi îi spuse lui Kumrah: Adu-o mai în faţă cu un punct.

Spirit stabili noul curs paralel cu ţărmul.

– Acum o să le dăm să guste din ce-are mai bun domnul Pandit Singh, murmură el fără să coboare telescopul.

Tunurile de pe *Spirit* începură să fie pregătite la proră. Însă el aşteptă. Mansur ştia că primele salve de bord aveau să producă cele mai mari pagube. După aceea, duşmanii aveau să se împrăştie şi să se ascundă.

Erau acum atât de aproape, încât vedea prin telescop zalele din armurile turcilor din primele rânduri şi fiecare pană din coifurile ofiţerilor.

Coborî telescopul și se întoarse la baterie. Toate tunurile erau ațintite și echipele îl urmăreau din priviri, așteptându-i comanda. Ridică o eșarfă stacojie în mâna dreaptă și o ținu astfel.

– Foc! strigă el apoi, coborând eșarfa.

Kadem ibn Abubaker și Herminius Koots, o pereche neobișnuită, stăteau pe o colină pietroasă și priveau peste câmpul deschis spre meterezele sudice ale orașului. Statul-major se desfășura în jurul lor, incluzând și ofițerii turci a căror autoritate o uzurpaseră când Zayn al-Din îi promovase.

Se uitau la trupele de atac care înaintau în trei coloane de câte două sute de oameni. Aceștia transportau scările de cățărat, iar pe umeri aveau prinse micile scuturi rotunde de bronz, care să-i apere de proiectilele ce aveau să fie lansate de pe ziduri de îndată ce ajungeau suficient de aproape. În urma lor, în coloane separate, veneau batalioanele, ce aveau să năvălească și să profite de orice avanpost câștigat pe parapete.

– Merită riscul de a pierde câteva sute de oameni pentru șansa de a străpunge repede apărarea, zise Koots.

– E o pierdere pe care ne-o putem permite, încuviință Kadem. Restul flotei va sosi în câteva zile – încă zece mii de oameni. Dacă dăm greș azi, putem începe asediul categoric de mâine.

– Trebuie să-l convingi pe unchiul tău iubit, califul, să-și întoarcă bărcile de război ca să înceapă blocada golfului și a portului.

– O să dea ordinul de îndată ce vede rezultatul primului atac, îl asigură Kadem pe olandez. Ai încredere, generale! Unchiul meu e un comandant cu experiență. Se războiește cu dușmanii din ziua în care a urcat pe Tronul Elefantului. Revoluția trădătoare a acestor nemernici care se hrănesc cu porci și pe care-i vedem în față, arătă el spre rândurile de apărători de pe zidul orașului, a fost singura înfrângere pe care a

suferit-o vreodată – din cauza trădării de la Curte. Nu se va mai întâmpla a doua oară.

– Califul e un om măreț. N-am zis nicicând altceva, îl asigură Koots în grabă. O să-i spânzurăm pe trădătorii aceia de propriile intestine pe zidurile orașului.

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, slăvit fie Domnul, intonă Kadem.

Legătura tensionată la început dintre ei se întărise cu zale de oțel în cei doi ani petrecuți împreună. Călătoria cumplită pe care o făcuseră forțați de Jim Courtney, care-i învinsese în acel atac nocturn dezastruos, fusese una căreia oameni mai puțini capabili nu i-ar fi supraviețuit. Înduraseră bolile și înfometarea pe parcursul a mii de leghe prin sălbăticie. Caii le muriseră de boală și epuizare sau fuseseră uciși de oameni din triburi ostile. Făcuseră ultima bucată de drum pe jos, prin mlaștini și păduri de mangrove, înainte să ajungă din nou la coastă. Acolo dăduseră peste un sat de pescari. Îl atacaseră în timpul nopții și omorâseră toți bărbații și copiii deodată, dar pe cele cinci femei și trei fetițe le uciseseră abia după ce Koots și Oudeman își satisfăcuseră cu ele poftele de mult înăbușite. Kadem ibn Abubaker se ținuse departe de orgia aceea. Se rugase pe plajă în timp ce femeile urlau și suspinau, scoțând un ultim țipăt atunci când Koots și Oudeman le tăiaseră gâturile.

Se îmbarcaseră apoi pe bărcile pescărești capturate, care erau foarte vechi, canoe cu furcheți pe care abia dacă le mai puteau folosi. După încă o călătorie chinuitoare, ajunseseră, în sfârșit, în portul din Lamu. Acolo se prosternaseră dinaintea lui Zayn al-Din în sala tronului din palat.

Zayn al-Din îl primise cu căldură pe nepotul său. Îl crezuse mort și fusese încântat să audă că Yasmini fusese ucisă. După cum promisese Kadem, Zayn al-Din îl privise cu bunăvoință și pe noul tovarăș al acestuia și ascultase cu atenție relatările despre talentele lui de războinic nemilos.

Ca să-l încerce, îl trimisese pe Koots cu o mică forță armată să supună ultimele grupuri de rebeli care rezistau pe continentul african. Se așteptase să dea greș, la fel ca toți cei dinaintea lui. Cu

toate acestea, conform reputației sale, Koots adunase în două luni toate căpeteniile și le adusese în lanțuri înapoi în Lamu. Cu propriile mâini și în prezența lui Zayn însuși, îi eviscerase de vii. Drept răsplată, Zayn îi dăruise o sută de mii de rupii în aur din pradă și îl lăsase să-și aleagă sclave dintre cele capturate. Pe urmă, îl făcuse general și-i dăduse comanda a patru batalioane din armata adunată pentru atacul asupra Muscatului.

– Califul vine acum la noi. De îndată ce ajunge, poți să ordoni începerea atacului.

Kadem se întoarse și merse la palanchinul pe care opt sclavi îl cărau în sus, pe deal. Era acoperit cu un parasolar cu auriu și albastru și, când fu lăsat la pământ, Zayn al-Din coborî hotărât.

Nu mai era copilul dolofan pe care îl bătuse Dorian în haremul de pe insula Lamu și căruia îi schilodise piciorul încercând să o protejeze pe Yasmini de chinurile la care o supunea Zayn. Încă șchiopătă, dar nu mai era de mult nici urmă din grăsimea aceea pe silueta lui. O viață de intrigi și necazuri constante îi înăspriseră trăsăturile și-i ascuțiseră inteligența. Avea ochii ageri și lacomi și o atitudine arogantă. Dacă nu ar fi fost brazdele adânci din dreptul gurii și șiretenia aprigă din ochii negri, ar fi putut fi arătos. Kadem și Koots se înclinară înaintea lui. La început, Koots găsise respingătoare dovada aceasta de respect. Cu toate acestea, la fel ca veșmântul oriental pe care îl adoptase, făcea parte din noua lui existență.

Zayn le făcu semn celor doi generali să se ridice. Aceștia îl urmară pe creasta dealului și priviră cu toții în jos spre câmpul deschis pe care se adunase forța de atac. Zayn studie dispunerea soldaților cu un ochi de expert, apoi ordonă:

– Începeți!

Avea vocea ascuțită, aproape ca de fetiță. Când o auzise prima dată, Koots îl disprețuise pe Zayn din cauza aceasta, dar vocea era singurul lucru feminin la el. Era tatăl a o sută douăzeci și trei de copii și doar șaisprezece erau fete. Își omorâse dușmanii cu miile, mulți cu propria sabie.

– O rachetă roșie.

Koots dădu din cap către aghiotantul său. Ordinul fu purtat cu repeziciune în jos, pe coasta dealului, către transmițători.

Racheta străluci ca rubinul când se înălță pe cerul fără nori cu o coadă lungă de fum argintiu. De la baza dealului auziră urale stinse, iar grupurile de soldați începură să înainteze spre ziduri. Un sclav stătea în fața lui Zayn, care pusese telescopul lung de alamă pe umărul său.

Primele rânduri de turci ajunseseră deja în șanțul de sub ziduri când *Spirit* apăru deodată de după meterezele de piatră. Aproape în aceeași clipă, se ivi și *Răzbunarea* din urmă. Zayn și ofițerii săi întoarseră telescoapele spre cele două nave.

– Acelea sunt navele cu care a sosit în Muscat trădătorul al-Salil, se răsti Kadem. Spionii noștri ne-au avertizat despre prezența lor.

Zayn nu spuse nimic, dar trăsăturile lui zvâcniră când auzi acest nume. Simți o împunsătură dureroasă în piciorul beteag și gustul acru al urii i se ridică în gât.

– Au tunurile scoase, zise Koots privind prin telescop. Au batalioanele noastre în anfiladă. Trimite pe cineva la galop să-i avertizeze, se răsti el la aghiotant.

– Nu avem cai, îi aminti acesta.

– Du-te tu însuți! Koots îl apucă de umăr și-l împinse la vale, pe pantă. Aleargă, câine nefolositor, altfel te fac ghiulea de tun!

Araba lui devenea tot mai fluentă cu fiecare zi. Omul alergă în jos, pe deal, strigând, dând din mâini și arătând spre mica escadră de nave de război. Însă turcii lansaseră deja atacul și nimeni nu se uita înapoi.

– Să anunț retragerea? sugeră Kadem, deși știau cu toții că era prea târziu pentru asta.

Priviră în tăcere. Brusc, nava din față dispăru într-un nor de fum alb de praf de pușcă. Se înclină ușor spre flancul cu tunurile lungi și negre, apoi se îndreptă, cu carena încă acoperită de fuioarele de fum. Doar catargele se zăreau deasupra fumului. Bubuitul de tunet le ajunse la urechi la câteva secunde după salvă, apoi se răspândi în ecouri tot mai stinse printre dealurile îndepărtate.

Privitorii de pe deal întoarseră din nou telescoapele către aglomerația de oameni de pe câmpul de jos. Dezastrul îi ului

chiar şi pe aceşti soldaţi versaţi, obişnuiţi cu carnajul de pe câmpurile de luptă. Mitraliile se împrăştiau, astfel că fiecare salvă se întindea pe o lăţime de douăzeci de paşi printre batalioanele înghesuite. Ca după lama de seceră într-un câmp de grâu copt, nimeni nu rămânea în picioare. Zalele şi armurile de bronz ofereau tot atâta protecţie cât o foaie fragilă de pergament. Capetele retezate, cu barbă şi încă purtând coifuri, zburau prin aer pretutindeni. Torsuri cu braţele şi cu picioarele smulse zăceau stivuite în grămezi. Strigătele muribunzilor şi ale răniţilor răzbăteau cu claritate până la bărbaţii de pe deal.

Spirit puse cârma bandă şi navigă în volte spre largul golfului. *Răzbunarea* înaintă încet în locul său. Pe mal, supravieţuitorii erau şocaţi, incapabili să înţeleagă dezastrul care se abătuse în rândurile lor. În timp ce nava îndrepta tunurile spre ei, gemetele răniţilor fură estompate de urletele de disperare ale supravieţuitorilor. Puţini avuseseră prezenţa de spirit să se arunce la pământ. Aruncară scările, se întoarseră cu spatele la ameninţarea tunurilor şi o luară la fugă.

Răzbunarea dezlănţui tunurile asupra lor. Ghiulelele măturară câmpul. Apoi puse cârma bandă şi o luă după nava-soră.

Spirit îşi termină ocolul în vânt, apoi se întoarse pe cealaltă parte, îndreptând tunurile de la babord spre turcii care fugeau. Între timp, bateriile de la tribord fuseseră reîncărcate cu sacii de mitralii, iar tunarii aşteptau pregătiţi pentru runda următoare.

Ca două dansatoare care executau un menuet elegant, cele două nave trecură printr-o serie de opturi elaborate. De fiecare dată când tunurile se descărcau, urmau perdele de fum şi de flăcări, iar mitraliile de fier se împrăştiau peste fâşia îngustă de apă.

După ce *Spirit* termină a doua trecere, Mansur închise telescopul şi-i spuse lui Kumrah:

– Nu mai avem în ce ţinti. Trageţi tunurile înapoi şi duceţi nava în golf.

Cele două nave porniră înapoi spre locul de ancorare, sub protecţia tunurilor de pe zidurile oraşului.

Zayn şi cei doi generali inspectau câmpul de luptă. Cadavrele erau împrăştiate peste tot, un covor gros ca frunzele de toamnă.

– Câți sunt? întrebă Zayn cu vocea lui ascuțită de fetiță.

– Nu mai mult de trei sute, aproximă Kadem.

– Nu, nu! Mai puțin, zise Koots clătinând din cap. O sută cincizeci, cel mult două sute.

– Nu-s decât turci și până la sfârșitul săptămânii urmează să mai vină o sută de corăbii încărcate cu oameni. Zayn dădu imperturbabil din cap. Trebuie să începem să săpăm tranșeele și să ridicăm un zid de gabioane pline cu nisip în dreptul golfului, ca să ne apărăm oamenii de nave.

– Maiestatea Voastră ordonă flotei să ocupe o poziție de blocadă la intrarea în golf? întrebă Kadem respectuos. Trebuie să încolțim cele două nave ale lui al-Salil și, în același timp, să împiedicăm proviziile de hrană să ajungă în oraș pe calea apei.

– Ordinul a fost dat deja, spuse Zayn pe un ton trufaș. Consulul englez o să-și așeze propria navă în fruntea flotei. Nava lui e singura care egalează viteza celor ale dușmanului. Sir Guy îi va împiedica să spargă blocada și să scape în largul oceanului.

– Al-Salil și bastardul lui nu trebuie să scape.

Ochii lui Kadem aveau o strălucire neagră, hipnotică, atunci când pronunță numele.

– Ura mea o depășește pe a ta. Abubaker a fost fratele meu și al-Salil l-a ucis. Mai sunt și alte răfuieli vechi, aproape la fel de însemnate, pe care trebuie să le rezolv cu el, îi aminti Zayn. În ciuda acestui pas înapoi, i-am pus ștreangul de gât. Acum o să-l strângem.

În următoarele săptămâni, Dorian urmări desfășurarea asediului de la postul său de comandă de pe minaret. Flota inamică înconjurase peninsula și se întinsese la intrarea în golf, în afara bătăii bateriilor sau chiar a tunurilor lungi de pe cele două goelete. Unele dintre bărcile mai mari și mai greu de manevrat erau ancorate la linia de douăzeci de stânjeni, unde fundul mării se adâncea brusc. Vasele mai agile patrulau în sus și în jos în apele mai adânci, gata să captureze orice barcă de provizii care încerca să intre în golf sau să intercepteze cele două goelete dacă încercau să scape.

Carena grațioasă și catargele elegante și avântate ale lui *Arcturus* pluteau la distanță, uneori ascunse de stânci, alteori coborând sub linia orizontului. Din când în când, Dorian auzea bubuitul îndepărtat al tunurilor ei când vreun vas mic și fragil încerca să aducă provizii în Muscat. Apoi reapărea din alt unghi. Mansur și Dorian discutau despre această navă în timp ce o urmăreau cu telescoapele.

– Stă bine în bătaia vântului când e cu vântul strâns, spre deosebire de celelalte nave. Poate să desfășoare pânzele aproape o dată și jumătate cât navele noastre. Are optsprezece tunuri față de douăsprezece ale noastre, murmură Dorian. E o navă minunată.

Mansur se întreba dacă Verity era la bordul ei. Apoi se gândi: „Dacă sir Guy e acolo, cu siguranță trebuie să fie cu el. Ea e vocea lui. Nu s-ar descurca fără ea". Se gândi cum ar fi fost dacă îndrepta tunurile spre *Arcturus*, iar Verity era pe puntea navei. „O să-mi bat capul cu asta la momentul potrivit", decise el, apoi îi răspunse tatălui său:

– *Spirit* și *Răzbunarea* pot să stea și mai sus. Împreună au douăzeci și patru de tunuri față de cele optsprezece ale lui sir Guy. Kumrah și Batula navighează pe apele astea cu ochii închiși. Ruby Cornish e un prunc pe lângă ei. Mansur zâmbi cu relaxarea nesăbuită a tinereții. Și-apoi, aici o să le ținem piept. O să-i trimitem pe Zayn și pe turcii lui ca pe niște lași cu tăciuni aprinși sub coadă.

– Aș vrea să am și eu aceeași încredere. Dorian întoarse telescopul spre continent și urmăriră împreună armata asediatoare apropiindu-se inexorabil de ziduri. Zayn a făcut de multe ori asta. O să comită puține greșeli. Vezi cum a început să-și sape drumul? Tranșeele și șirurile acelea de gabioane îi vor apăra forțele de atac până când ajung direct sub ziduri.

În fiecare zi, Dorian îl instruia pe Mansur în arta asediului.

– Uite acolo, își aduc tunurile mari ca să le așeze în amplasamentele pe care le-au pregătit. După ce încep să tragă cu putere, vor distruge punctele slabe din fortificațiile noastre și vor nimici orice reparație mai repede decât o putem face noi. După ce creează breșe, vor năvăli din tranșeele de atac.

Priviră cum tunurile erau trase de perechi de boi. Cu câteva săptămâni înainte, restul flotei lui Zayn ajunsese din Lamu şi debarcase caii, animalele de povară şi soldaţii pe cealaltă parte a peninsulei. Acum, cavaleria patrula în crângurile de palmieri şi pe colinele din interior. Aproape mereu se putea zări praful pe care-l ridicau.

– Ce putem face?

Mansur părea acum mai puţin sigur de rezultat.

– Foarte puţin, răspunse Dorian. Putem ieşi şi ataca tranşeele. Dar se aşteaptă să facem asta. O să avem pierderi mari. Putem să tragem şi să distrugem câteva gabioane, dar vor repara stricăciunile în câteva ore.

– Pari deznădăjduit, zise Mansur acuzator. Nu sunt obişnuit cu asta, tată.

– Deznădăjduit? zise Dorian. Nu, nu în privinţa rezultatului. Cu toate acestea, n-ar fi trebuit să-l las pe Zayn să ne blocheze în oraş. Oamenii noştri nu luptă bine de după ziduri. Le place să fie atacatorii. Ei sunt cei care se descurajează. Mustafa Zindara şi bin-Shibam îi ţin cu greu aici. Chiar şi ei îşi doresc să iasă în deşertul deschis, să lupte cum ştiu ei mai bine.

În noaptea aceea, o sută de oameni ai lui bin-Shibam deschiseră larg porţile oraşului şi, în grup strâns, galopară printre rândurile turcilor şi fugiră în deşert. Paznicii abia reuşiră să închidă porţile înainte ca atacatorii să încerce să profite de ocazie.

– Nu puteai să-i împiedici să plece? întrebă Mansur a doua zi dimineaţă.

Bin-Shibam ridică din umeri în faţa neputinţei de a înţelege a tânărului şi îi răspunse Dorian.

– Cei din tribul Saar nu acceptă ordine, Mansur. Ei urmează un şeic câtă vreme sunt de acord cu ce le cere. Dacă nu, se duc acasă.

– Acum, că a început, vor pleca tot mai mulţi. Dahm şi Awamir sunt la fel de neliniştiţi, avertiză Mustafa Zindara.

În zorii zilei următoare, bateriile inamice din amplasamentele adânci, bine fortificate, începură să bombardeze zidul sudic. Numărând scânteile şi norii de fum de la fiecare salvă,

Dorian şi Mansur aflară că erau unsprezece tunuri cu calibru adânc. Ghiulelele de piatră cu care trăgeau aveau probabil peste patruzeci şi cinci de kilograme fiecare. Puteai să vezi zborul proiectilelor masive cu ochiul liber. Mansur cronometră intervalul dintre focuri: dura aproape douăzeci de minute pentru ca armele să fie curăţate, încărcate, pregătite şi împinse în faţă, să fie schimbate şi să tragă. Odată ce tunurile erau aşezate în poziţie, ghiulelele mari izbeau ţintele cu o precizie covârşitoare, fiecare nimerind la câţiva metri de cea dinainte. O ghiulea putea să facă o crăpătură în zid, dar a doua care nimerea în acelaşi loc îl distrugea complet. Dacă nimerea în grinzile din lemn, pe care apărătorii le foloseau ca să repare secţiunile mai slabe, le făcea aşchii. La căderea nopţii în prima zi, două spărturi apărură în ziduri. De cum se întunecă, muncitorii dădură fuga să facă reparaţii sub comanda lui Mansur.

Bombardamentul reîncepu în zori. La prânz, reparaţiile fuseseră spulberate. Ghiulelele de piatră izbiră continuu ca să lărgească spărturile. Tunarii lui Dorian traseră jumătate din tunurile dinspre port ca să întărească bateria de pe zidul sudic, bubuind constant la rândul lor. Cu toate acestea, tunurile lui Zayn erau bine aşezate în amplasamente, cu rânduri solide de gabioane pline cu nisip care să le apere. Doar gurile căscate de bronz se vedeau, ţinte prea mici ca să fie lovite de la distanţa aceea. Când ghiulelele apărătorilor loveau gabioanele, coşurile din trestie împletită pline cu nisip absorbeau lovitura atât de bine, încât aproape că nu lăsau nicio urmă.

Pe la jumătatea după-amiezii însă, reuşiră prima lovitură directă. Una dintre ghiulelele lor de fier de nouă kilograme nimeri direct în tunul din marginea stângă, lovind chiar în ţeavă. Bronzul răsună ca un clopot de biserică şi ghiuleaua de metal fu aruncată înapoi pe afet, zdrobind tunarii din spate. Ţeava rămase îndreptată în sus. Pe zidurile oraşului, tunarii strigară până răguşiră, apoi îşi dublară eforturile. Până la apus nu mai reuşiră o altă lovitură, iar breşele din ziduri creşteau.

De cum apuse luna, bin-Shibam şi Mansur ieşiră către liniile inamice. Luară fiecare câte douăzeci de oameni şi se furişară spre

amplasamentul bateriei. Deşi turcii se aşteptau la un raid, grupul lui Mansur aproape ajunsese la zidul amplasamentului când fură văzuţi. O santinelă începu să tragă cu muscheta. Glonţul şuieră pe lângă capul lui Mansur, iar el le strigă oamenilor săi:

– După mine!

Când se furişă prin ambrazură, sări pe ţeava unui tun şi alergă în vârf, înjunghiindu-l în gât pe cel care trăsese în el. Acesta dădu drumul muschetei pe care încerca să o reîncarce şi apucă lama cu ambele mâini. Când Mansur o trase înapoi, oţelul trecu prin degetele bărbatului, tăind carnea şi tendoanele până la os. Mansur sări peste corpul care se zvârcolea şi ateriză între tunarii turci, care erau amorţiţi de somn şi se străduiau să iasă de sub pături. Ucise încă unul şi răni un al treilea înainte ca aceştia să fugă îngroziţi în noapte. Oamenii lui se alăturară atacului. În acest timp, Mansur puse vârful unui cui de fier pe care-l avea în buzunar în gaura pentru detonare, iar pe altul îl înfipse cu mai multe lovituri puternice cu ciocanul.

Pe urmă, alergară cu toţii prin şanţul care unea spaţiul cu următorul amplasament. Aici, tunarii erau treji şi aşteptau să-i înfrunte cu suliţe şi securi. În câteva secunde, deveniră o masă de oameni care strigau şi se luptau, iar Mansur ştia că nu aveau să ajungă la al doilea tun. Alţi duşmani veneau prin şanţul de comunicare din spate ca să-i respingă.

– Înapoi! urlă Mansur.

Se urcară pe zidul din faţă tocmai când Istaph şi ceilalţi rândaşi se apropiau cu caii. Intrară în galop înapoi pe porţile oraşului, în timp ce bin-Shibam venea aproape în urma lor.

Descoperiră că cinci dintre ai lor muriseră şi doisprezece erau răniţi. La lumina zorilor, văzură că turcii dezbrăcaseră cadavrele camarazilor lor şi le întinseseră pe zidul din faţă al amplasamentului. Mansur şi bin-Shibam reuşiseră să pună cuie în doar două tunuri, iar celelalte opt deschiseră focul din nou. În câteva ore, ghiulelele de piatră distruseră toate reparaţiile făcute în timpul nopţii. În mijlocul după-amiezii, o lovitură norocoasă făcu un zid de şase metri să se prăbuşească într-un morman de moloz şi de resturi. Uitându-se de pe minaret la distrugere, Dorian estimă:

– Încă o săptămână, în cel mai bun caz, şi Zayn va fi gata să dea atacul.

În noaptea aceea, două sute de oameni din triburile Awamir şi Dahm puseră şeile pe cai şi ieşiră din oraş. A doua zi, după cum era obiceiul, muezinul îşi strigă chemarea tânguitoare pentru credincioşi din minaretul principalei moschei din oraş. Răspunseră ambele tabere: tunurile mari se opriră, iar turcii îşi scoaseră coifurile mari şi îngenunchează în crângurile de palmieri în timp ce apărătorii de pe parapete făceau la fel. Înainte să se alăture rugăciunii, Dorian zâmbi ironic la gândul că ambele tabere se rugau la acelaşi Dumnezeu pentru victorie.

De data asta, ritualului i se adăugă ceva nou. După rugăciuni, crainicii lui Zayn înconjurară călare perimetrul zidurilor şi le strigară un avertisment apărătorilor de pe parapete:

– Ascultaţi vorbele adevăratului calif: „Cei care doresc să părăsească acest oraş blestemat pot să o facă fără nicio oprelişte. Vă ofer iertarea pentru trădare. Vă puteţi lua calul şi armele ca să vă întoarceţi la cortul şi la soţiile voastre. Orice om care îmi aduce capul uzurpatorului incestuos al-Salil va primi drept răsplată o sută de mii de rupii în aur".

Apărătorii îi luară în râs. Cu toate acestea, în noaptea aceea, alţi o sută de războinici ieşiră pe porţi. Înainte să plece, doi dintre şeicii mai neînsemnaţi veniră să-şi iar rămas-bun de la Dorian.

– Nu suntem trădători sau laşi, îi spuseră ei, dar asta nu e o luptă pentru un om. În deşert o să călărim alături de tine până la moarte. Te iubim aşa cum l-am iubit pe tatăl tău, dar nu vrem să murim aici ca nişte câini în cuşcă.

– Mergeţi cu binecuvântarea mea, le spuse Dorian, şi să găsiţi îngăduinţă în ochii Domnului. Să ştiţi că voi veni din nou la voi.

– Te vom aştepta, al-Salil.

A doua zi, la ora rugăciunilor, când tunurile amuţiră, crainicii înconjurară zidurile din nou.

– Adevăratul calif Zayn al-Din a anunţat că va jefui oraşul. Orice bărbat sau femeie care va fi găsit între zidurile acestuia când intră califul va fi torturat şi ucis.

De data aceasta, doar câteva glasuri le răspunseră batjocoritor. În noaptea aceea, aproape jumătate din apărătorii rămaşi plecară. Turcii străjuiră drumul în timp ce treceau şi nu făcură niciun gest ca să-i împiedice.

— Eşti îngândurată, draga mea, zise Caroline Courtney, care studia cu atenţie chipul fiicei ei. Ce anume te tulbură atât?

În afară de un salut vag, Verity nu mai vorbise cu mama ei de când urcase pe puntea navei *Arcturus* din cabina mare a tatălui ei. Întâlnirea cu comandantul militar al califului, Kadem ibn Abubaker, durase o mare parte a dimineţii. Acum, Verity stătea lângă copastia navei şi urmărea feluca rapidă ce-l ducea pe general înapoi pe mal. Îi tradusese tatălui ei raportul lui Abubaker şi-i explicase ordinele califului de a întări blocada din golf, ca să nu lase navele inamice să scape când oraşul avea să fie, în cele din urmă, capturat de la uzurpator.

Oftă şi se întoarse spre mama ei.

– Asediul intră în ultimele etape, mamă, răspunse ea îngândurată.

Cele două nu fuseseră niciodată prea apropiate. Caroline era o femeie anxioasă, isterică. Era dominată de soţul ei şi avea puţin timp şi energie pentru rolul de mamă. Asemenea unui copil, părea incapabilă să se concentreze asupra unui lucru o perioadă mai lungă şi mintea îi zbura de la un subiect la altul ca un fluture într-o grădină înflorită.

– O să fiu atât de uşurată când povestea asta îngrozitoare o să se termine şi tatăl tău o să se ocupe cum trebuie de ticălosul ăsta de al-Salil... Pe urmă putem să scăpăm de toată problema asta cumplită şi să ne întoarcem acasă.

Pentru Caroline, acasă era consulatul din Delhi. În spatele zidurilor de piatră, în grădinile îngrijite şi în curţile răcoroase cu fântâni clipocind, era în siguranţă, apărată de lumea străină şi nemiloasă a Orientului. Îşi scărpină gâtul şi oftă încet. Avea o pată roşie pe pielea albă. Aerul umed tropical şi izolarea din cabina mică şi încinsă îi agravaseră eczema.

– Să te ajut cu puţină loţiune răcoritoare? o întrebă Verity.

Se întreba cum reuşea mama ei cu atâta uşurinţă să o facă să se simtă vinovată. Merse spre Caroline, care se întinsese în hamacul lat instalat pentru ea de căpitanul Cornish într-un colţ al dunetei. Un paravan de pânză o proteja de soare, lăsând aerul răcoros al alizeului să treacă peste trupul ei voinic şi umed.

Verity îngenunche lângă ea şi unse cu lichidul alb erupţia inflamată care-i dădea mâncărimi. Caroline dădu alene din mână. Inelele ei cu diamante erau adânc înfipte în pielea albă, cleioasă. O slujitoare indiană slăbuţă, îmbrăcată într-un sari frumos din mătase, îngenunche pe partea cealaltă a hamacului şi-i întinse o farfurie cu dulciuri. Caroline alese un cub roz de rahat turcesc. Când slujitoarea dădu să se ridice, Caroline o opri cu un pocnet energic din degete şi alese alte două jeleuri cu arome de flori, pe care şi le îndesă în gură. Mestecă cu o plăcere neînfrânată, iar zahărul pudră, fin şi alb, îi acoperi buzele.

– Ce crezi că o să se întâmple cu al-Salil şi cu fiul lui, Mansur, când o să-i prindă Kadem ibn Abubaker? întrebă Verity încet.

– Nu mă îndoiesc că va fi ceva absolut detestabil, zise Caroline dezinteresată. Califul le face lucruri îngrozitoare duşmanilor lui: pune să fie călcaţi de elefanţi sau să fie traşi cu tunul. Se cutremură şi întinse mâna după un pahar cu şerbet de miere pe care i-l oferise slujnica. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Sorbi şi se înseninã. Dacă se termină totul până la sfârşitul lunii, ne putem întoarce la Delhi la timp pentru ziua ta. Plănuiesc să dau un bal pentru tine. Toţi burlacii din companie vor participa. E vremea să-ţi găsim un soţ, draga mea. Când eram de vârsta ta, eram măritată de patru ani şi aveam doi copii.

Brusc, Verity se înfurie mai mult ca niciodată pe femeia aceea ştearsă şi înfumurată. Se purtase mereu cu mama ei cu o politeţe plictisită, fiind îngăduitoare cu lăcomia ei şi cu alte slăbiciuni. Abia după întâlnirea cu Mansur înţelegea profunzimea supunerii oarbe faţă de tatăl ei, vina care îi dăduse acestuia acea putere. Dar acum o înfuria teribil autosuficienţa aceea îngâmfată şi absurdă a mamei sale. Mânia o copleşi înainte să o poată controla.

– Da, mamă, zise ea cu amărăciune. Iar primul dintre cei doi copii a fost bastardul lui Tom Courtney.

De îndată ce vorbele îi ieşiseră din gură, îşi dori să şi le poată retrage.

Caroline se uită la ea cu ochii mari şi plini de lacrimi.

– Oh, copilă răutăcioasă! Nu m-ai iubit niciodată! scânci ea şi un amestec de şerbet şi de rahat pe jumătate mestecat îi scăpă pe bluza de dantelă.

Orice urmă de consideraţie din partea lui Verity dispăru pe loc.

– Îţi aminteşti de Tom Courtney, nu-i aşa, mamă? întrebă Verity. Şi jocurile pe care le jucaţi în timp ce veneaţi spre India pe nava bunicului, *Serafimul*?!

– Niciodată... Cine ţi-a spus? Ce-ai auzit? Nu-i adevărat! strigă Caroline bolborosind isteric.

– Dar Dorian Courtney? Îţi aminteşti cum tu şi tata l-aţi lăsat să putrezească în sclavie pe când era doar un copil? Cum tu şi tata l-aţi mințit pe unchiul Tom? Cum i-aţi spus că Dorian a murit de febră? Şi mie mi-aţi spus aceeaşi minciună. Ba mi-aţi şi arătat mormântul lui de pe insula Lamu.

– Încetează! Caroline îşi acoperi urechile cu palmele. Nu mai ascult mizeriile astea!

– Sunt mizerii, nu-i aşa, mamă? întrebă Verity cu răceală. Atunci, cine crezi că este acest al-Salil pe care îţi doreşti să-l vezi călcat de elefanţi sau tras cu tunul? Nu ştii că este Dorian Courtney?

Caroline se uită la ea cu faţa albă ca laptele, iar iritaţia părea şi mai roşie prin contrast.

– Minciuni! şopti ea. Toate sunt minciuni răutăcioase.

– Şi, mamă, fiul lui al-Salil e vărul meu, Mansur Courtney. Vrei un soţ pentru mine? Nu mai căuta. Dacă Mansur o să-mi facă vreodată onoarea de a mă cere de nevastă, nu o să ezit. O să zbor la dreapta lui.

Caroline scoase un ţipăt gâtuit şi căzu din hamac pe punte. Slujitoarea şi doi ofiţeri de pe vas alergară să o ridice. De îndată ce se văzu în picioare, se strădui să se smulgă din mâinile lor,

cu grăsimea cutremurându-i-se pe sub rochia de dantelă bătută cu perle, şi coborî cu greu scara de tambuchi care ducea la cabina mare.

Sir Guy auzi strigătele ei de spaimă şi ieşi în cadrul uşii în cămaşă. O prinse pe soţia lui de braţ şi o trase în cabină.

Verity rămase singură lângă copastie, aşteptând pedeapsa care ştia că avea să vină. Privea dincolo de blocadă şi de navele de război de la intrarea în golful Muscat, spre minaretele şi turnurile îndepărtate din oraş.

Reluă în gând veştile cumplite pe care i le dăduse Kadem ibn Abubaker tatălui ei şi pe care ea le tradusese pentru el. Muscatul avea să fie în mâinile lui Zayn al-Din înainte de sfârşitul lunii. Mansur era în cel mai mare pericol, iar ea nu putea face nimic ca să-l ajute. Frica şi frustrarea o împinseseră către greşeala cumplită pe care tocmai o făcuse cu mama ei.

– Te rog, Doamne! şopti ea. Nu lăsa să se întâmple ceva cu Mansur.

În mai puţin de o oră, valetul tatălui ei veni să o cheme.

În cabină, mama ei stătea pe scaunul de sub fereastra dinspre pupă. Avea în mână o batistă mototolită şi udă cu care se ştergea la ochi şi în care îşi sufla zgomotos nasul.

Tatăl ei stătea în mijlocul cabinei cu o expresie dură pe faţă. Era încă în cămaşă.

– Ce minciuni otrăvitoare i-ai spus mamei tale? întrebă el.

– Nu sunt minciuni, tată, îi răspunse ea sfidătoare.

Ştia care puteau fi consecinţele dacă îl provoca, dar nu simţea decât o degajare nesăbuită.

– Mai spune-le o dată pentru mine, ordonă sir Guy.

Pe un ton calm şi cumpătat, Verity îi spuse tot ce-i povestise Mansur. La final, el rămase tăcut. Merse la fereastră şi se uită la valurile molcome ale mării azurii. Nu se uită la soţia lui. Liniştea se prelungea. Verity ştia că tăcerea era un şiretlic pe care îl folosea ca să o forţeze să nu i se mai împotrivească.

– Mi-ai ascuns toate acestea, zise el într-un târziu. De ce nu mi-ai spus de îndată ce le-ai aflat? Asta era datoria ta faţă de mine, copilă.

– Atunci, nu negi nimic, tată? întrebă ea.

– Nu trebuie să neg sau să-ţi confirm nimic. Nu eu sunt judecat. Tu eşti.

Se făcu linişte din nou. În cabină era cald şi înăbuşitor, iar nava se legăna sub unduirile alunecoase produse de curent. Lui Verity îi era greaţă şi simţea că se înăbuşă, dar era hotărâtă să n-o arate.

Sir Guy vorbi din nou:

– I-ai cauzat mamei tale un şoc cumplit cu poveştile astea aiurite.

Caroline suspină teatral şi-şi suflă nasul din nou.

– Un pachebot rapid a sosit azi-dimineaţă din Bombay. O trimit înapoi la consulat.

– Nu mă duc cu ea, zise Verity pe un ton sec.

– Nu, încuviinţă sir Guy. O să te ţin aici. Ar fi un exemplu bun pentru tine să fii martoră la executarea rebelilor faţă de care ai exprimat un interes atât de nesănătos.

Rămase din nou tăcut pentru o vreme, gândindu-se la cât de multe ştia Verity despre treburile lui. Erau atât de multe, încât putea fi periculoasă dacă alegea să se ridice împotriva lui. Nu îndrăznea să o lase să scape de sub controlul său direct.

– Tată, rebelii aceştia sunt propriul tău frate şi fiul lui, sparse ea tăcerea.

Sir Guy nu avu nicio reacţie, însă continuă cu voce joasă:

– Se pare, din câte mi-a spus mama ta, că i-ai permis anumite libertăţi tânărului arab. Ai uitat că eşti englezoaică?

– Te înjoseşti singur făcând o asemenea acuzaţie.

– Tu mă înjoseşti pe mine şi familia ta cu comportamentul tău inconştient. Trebuie să fii pedepsită măcar pentru atâta lucru.

Se duse la birou şi luă cravaşa din os de balenă, apoi se întoarse spre ea.

– Dezbracă-te! îi ordonă el.

Ea rămase nemişcată, cu faţa impasibilă.

– Fă cum îţi porunceşte tatăl tău, zise Caroline, stricată arogantă!

Încetase să plângă şi avea un ton răzbunător şi satisfăcut.

– Dezbracă-te imediat, zise sir Guy din nou, altfel chem doi marinari să o facă în locul tău.

Verity duse mâinile la gât şi îşi dezlegă funda care ţinea bluza încheiată. Când în sfârşit rămase goală înaintea lor, ridică bărbia sfidător, îşi despleti părul şi-l lăsă să atârne pe umeri ca să-i ascundă sânii tineri şi mândri, apoi îşi acoperi sexul.

– Întinde-te cu faţa pe divan, îi porunci tatăl ei.

Ea se supuse călcând hotărât. Se întinse pe pielea verde fixată cu nasturi. Contururile corpului ei erau mlădioase şi netede ca ale statuilor de marmură ale lui Michelangelo. „Nu o să ţip, îşi spuse ea, dar muşchii i se încordară instinctiv când biciul şuieră şi o plesni peste fese. Nu o să-i dau satisfacţia asta", îşi promise ea; închise ochii când următoarea lovitură căzu peste coapse. Simţi o usturime ca muşcătura de scorpion. Îşi muşcă buza până când sângele sărat şi metalic i se scurse în gură.

În cele din urmă, sir Guy păşi în spate, cu răsuflarea întretăiată dn cauza efortului.

– Poţi să te îmbraci, stricată neruşinată, zise el gâfâind.

Ea se ridică încet şi încercă să ignore focul care îi ardea spatele şi picioarele. Partea din faţă a pantalonilor tatălui ei era în dreptul ochilor săi şi zâmbi cu un dispreţ rece când observă dovada erecţiei lui.

El se întoarse grăbit şi aruncă biciul pe birou.

– Ai fost necinstită şi neloială faţă de mine. Nu pot să mai am încredere în tine. O să te ţin închisă în cabină până când hotărăsc ce altă pedeapsă ţi se cuvine, o avertiză el.

Dorian şi Mansur stăteau cu şeicii pe balconul minaretului, privind spre penele şi vârfurile de bronz ale coifurilor în formă de castron ale soldaţilor turci, care se zăreau pe deasupra parapetelor în timp ce săpau tranşeele. Adunate sub ziduri, bateriile grele ale lui Zayn al-Din îşi dublaseră numărul de salve. Schimbaseră muniţia. În loc de ghiulele de piatră, izbeau parapetele şi spărturile cu încărcături de pietricele cât pumnul

și cu picioare de oale din fontă. Tunurile amuțiră și trâmbițașii turci sunară atacul; tobele începură să bată un ritm susținut.

O masă de turci năvăli cu urlete din fața tranșeelor. Când aceștia traversară și ultimii câțiva metri dinainte de spărturi, tunurile apărătorilor bubuiră deasupra lor, iar arcașii lansară valuri dense de săgeți.

Primii atacatori avansară pe câmpul deschis înainte ca tunarii să apuce să încarce. Morți și răniți erau împrăștiați pe terenul bombardat, dar în locul celor căzuți apăreau valuri după valuri de dușmani.

Unii reușiră să se urce pe moloz și pe lespezile de piatră zdrobite, dând buzna prin spărturi. De îndată ce trecură dincolo, se treziră într-un labirint de alei înguste și de străduțe înfundate. Dorian ordonase să se construiască baricade pe fiecare drum. Turcii trebuiau să le atace una câte una, dând peste o ploaie de focuri de muschetă trase din apropiere în timpul atacului. De cum treceau de un obstacol, apărătorii alergau la următoarea linie de apărare și turcii erau nevoiți să atace din nou. Era o confruntare sângeroasă și istovitoare, dar, treptat, forțele reduse ale lui Mansur și bin-Shibam fură împinse înapoi spre bazarul principal, iar turcii reușiră să-i înconjoare și să ajungă la poarta cea mare a orașului. Uciseră toți oamenii care încercau să apere troliurile și deschiseră porțile cu forța. Kadem și Koots, în fruntea celor două mii de turci, așteptau afară și dădură năvală când porțile se deschiseră larg.

Din vârful minaretului, Dorian îi văzu scurgându-se ca un potop pe străzile înguste. Era ușurat la gândul că în ultimele luni reușise să scoată pe furiș din oraș majoritatea femeilor și copiilor și să-i trimită în deșert; altfel, ar fi fost ca niște miei în gura acelor lupi. De îndată ce porțile orașului se deschiseră, ordonă să se ridice steagul dinainte pregătit ca să trimită un semnal către *Spirit* și *Răzbunarea*. Apoi se întoarse spre consilierii și căpitanii lui.

– S-a terminat, le spuse el. Vă mulțumesc pentru curajul și loialitatea voastră. Luați-vă oamenii și fugiți dacă puteți. O să luptăm din nou altă dată.

Unul câte unul, cu toţii veniră să-l îmbrăţişeze.

Bin-Shibam era acoperit de praf şi negru de fum; avea veşmântul murdar de sânge uscat de la numeroasele răni superficiale, amestecat cu sângele turcilor pe care-i omorâse.

– O să aşteptăm întoarcerea ta.

– Ştiţi unde mă puteţi găsi. Trimiteţi un mesager la mine când totul e gata. O să mă întorc imediat la voi, le spuse Dorian, dacă aşa e voia Domnului!

– Dumnezeu e mare, răspunseră ei.

Caii aşteptau pe alee în faţa porţii de nord. Când aceasta se deschise, Mustafa Zindara, bin-Shibam şi ceilalţi membri ai consiliului merseră călare înaintea oamenilor lor. Se luptară să treacă de atacatorii care înaintau ca să le taie calea, apoi fugiră în galop printre crângurile de palmieri şi câmpurile irigate. Dorian îi privi plecând din minaret. Auzind paşi pe treptele de marmură, se întoarse cu sabia în mână. Preţ de o clipă, abia reuşi să-şi recunoască propriul fiu sub stratul de mizerie şi funingine.

– Hai, tată, zise Mansur, trebuie să ne grăbim.

Împreună coborâră în fugă scările, îndreptându-se către locul în care Istaph şi zece oameni îi aşteptau în moschee.

– Pe aici.

Un imam ieşi din umbră şi le făcu semn. Fugiră după el, iar bărbatul îi conduse printr-un labirint de pasaje până ajunseră la o portiţă de fier. O descuie şi Mansur o deschise cu o lovitură de picior.

– Rămâi cu binecuvântarea Domnului, îi spuse Dorian imamului.

– Mergi cu binecuvântarea Domnului, răspunse el, şi fie ca El să te aducă degrabă înapoi în Oman.

Ieşiră în fugă pe uşă şi se treziră într-o alee mohorâtă, atât de îngustă, încât balcoanele cu zăbrele de la etajele superioare ale clădirilor abandonate aproape se uneau deasupra capului.

– Pe aici, Maiestate!

Istaph se născuse în oraş, iar aleile îi fuseseră locul de joacă în copilărie. Alergară după el şi ieşiră din nou la lumina soarelui. În faţa lor se vedeau apele portului, iar barca de pe *Spirit* îi

aştepta în golf ca să-i preia. Mansur strigă şi-i făcu semn cu mâna lui Kumrah, care se afla la cârmă. Vâslaşii se urniră şi barca avansă spre ei.

În clipa aceea se auziră strigăte furioase în spatele lor. O gloată de atacatori turci şi omanezi ieşea din gura unei alei către chei. Alergară spre ei, iar din rândul din faţă apărură suliţe lungi şi arme cu vârfuri lucioase. Dorian aruncă o privire peste umăr şi văzu că barca era încă la o bătaie de puşcă pe apele verzi.

– Staţi la un loc! strigă el.

Formară cu toţii un cerc strâns în capul treptelor de pe debarcader, umăr la umăr, cu faţa spre exterior.

– Al-Salil! strigă arabul care conducea atacul. Era înalt şi slab şi se mişca asemenea unui leopard. Părul lung şi lins îi flutura în spate, iar barba îi atârna pe piept.

– Al-Salil! strigă el din nou. Am venit după tine.

Dorian recunoscu privirea aceea aprigă de fanatic.

– Kadem.

Mansur îl recunoscu imediat şi vocea îi răsună cu forţa dată de ură.

– Şi după tine am venit, pui bastard de câine şi căţea incestuoasă în călduri! strigă Kadem din nou.

– Mai întâi, trebuie să mă prinzi pe mine.

Dorian făcu un pas în faţă, iar Kadem se aruncă asupra lui. Săbiile se ciocniră când Dorian bloca lovitura îndreptată spre capul lui, apoi ripostă cu o lovitură îndreptată spre gâtul lui Kadem. Oţelul zgâria şi scrâşnea pe oţel. Era prima dată când se luptau faţă în faţă, dar Dorian îşi dădu seama de îndată că celălalt era un adversar periculos. Braţul său drept era rapid şi puternic, iar în mâna stângă avea un pumnal încovoiat, gata să profite de orice greşeală de apărare.

– Mi-ai ucis soţia! mârâi Dorian lovind din nou.

– Sunt mulţumit că am reuşit să-mi fac datoria. Ar fi trebuit să te ucid şi pe tine, răspunse Kadem, de dragul tatălui meu.

Mansur lupta avându-i în partea dreaptă pe Dorian şi în partea stângă pe Istaph, păzindu-şi lateralele, dar având grijă să nu-şi incomodeze braţul cu sabia. Pas cu pas, cedau teren şi

se retrăgeau spre capătul debarcaderului, iar atacatorii avansau neobosiți.

Dorian auzi prora bărcii lovindu-se de peretele de piatră de sub ei și pe Kumrah strigând:

– Hai, al-Salil!

Treptele erau alunecoase din pricina algelor verzi și Kadem, văzând că Dorian avea să scape a doua oară de răzbunarea sa, făcu un salt furios. Dorian fu împins încă un pas în spate, până pe treapta de sus, și piciorul drept îi alunecă pe suprafața umedă. Căzu într-un genunchi și fu nevoit să-și țină echilibrul coborând vârful sabiei pentru o clipă. Kadem întrezări șansa. Se aruncă în față, punându-și toată greutatea pe piciorul drept și plonjând spre inima lui Dorian.

În clipa în care tatăl lui căzu, Mansur anticipă reacția lui Kadem. Se întoarse, pregătit și pe poziție. Kadem își întinse corpul în față și rămase descoperit pentru un moment într-o parte, lansându-se în atac. Mansur se repezi spre el și-l străpunse sub brațul ridicat. Își vărsă în mișcarea aceea toată mânia, ura și jalea provocate de moartea mamei lui. Se așteptă să simtă vârful alunecând adânc, rezistența aceea aderentă a cărnii vii care se deschide în calea oțelului. În schimb, brațul cu sabia se zdruncină când oțelul lovi coastele lui Kadem, iar încheietura se răsuci ușor când direcția vârfului devie. Cu toate acestea, lovitura alunecă pe exteriorul cutiei toracice, apoi în sus, spre omoplat. Nu atinse niciun organ vital, dar forța loviturii îl împinse pe Kadem într-o parte, făcând sabia îndreptată spre Dorian să-și schimbe direcția. Kadem se trase în spate, iar Mansur smulse sabia și lovi din nou. Dar, cu un efort extrem, Kadem pară a doua lovitură și Dorian sări din nou în picioare.

Tatăl și fiul îl atacară împreună pe Kadem, dornici să-l omoare. Sângele curgea din rana de sub brațul acestuia și cobora pe o parte. Șocul loviturii și faptul că devenea conștient de pericolul de moarte în care se afla în fața celor doi spadasini experimentați îi întunecau chipul.

– *Efendi!* strigă Kumrah din barcă. Hai! O să fim blocați. Vin tot mai mulți turci.

Dușmanii năvăleau pe gura aleii și alergau spre ei.

Înțelegând că ar fi putut fi încolțiți, Dorian ezită și doar de atât avu nevoie Kadem ca să scape și să iasă din joc. Doi turci oacheși și îmbrăcați în armură se aruncară în față în locul lui, alergând spre Dorian. Când îi lovi, sabia lui alunecă pe zale.

– Destul! mârâi Dorian. Înapoi în barcă!

Mansur se prefăcu că lovește fața bărboasă a unui turc și, când acesta se feri în spate, el se mișcă și-l acoperi pe tatăl lui.

– Fugi! strigă el, iar Dorian alergă pe trepte.

Istaph și ceilalți erau deja la bord, iar Mansur rămase singur în capul debarcaderului. Un șir de sulițe și de iatagane îl împingeau în spate. Îl zări pe Kadem ibn Abubaker uitându-se încruntat la el din rândul din spate al atacatorilor; rana nu-i slăbise ura.

– Omorâți-l! urlă el. Nu-l lăsați pe porcul ăsta să scape.

– Mansur! îl auzi pe tatăl lui strigând de la prora bărcii.

Dar știa că, dacă ar fi încercat să coboare scările, unul dintre sulițași i-ar fi înfipt arma în spatele descoperit. Se întoarse și sări, aruncându-se dincolo de marginea de piatră a cheiului. Căzu trei metri și ateriză cu picioarele înainte pe un banc transversal. Scândurile grele pârâiră sub greutatea lui și el se prăbuși în față. Barca se legănă puternic și Mansur aproape căzu peste bord, dar Dorian îl apucă și-l ținu pe loc.

Vâslașii împinseră cu toții și barca se desprinse, îndreptându-se în larg. Dorian privi înapoi către pupă exact când Kadem apăru împleticindu-se pe marginea cheiului. Aruncase sabia și se ținea de rana de sub braț. Sângele îi curgea printre degete.

– Nu o să scapi de răzbunarea mea! urlă în urma lor. Ai sângele tatălui meu pe mâini și pe conștiință. Am făgăduit moartea ta în ochii lui Allah. O să te urmez până la porțile iadului.

– Nu înțelege ce înseamnă să urăști cu adevărat, șopti Dorian. Într-o bună zi, sper să-l învăț.

– Fac și eu același jurământ, zise Mansur, dar acum trebuie să scoatem navele din golf către largul mării, când toată flota lui Zayn e împotriva noastră.

Dorian se scutură de gânduri, alungându-și frământările, durerea și ura care îl paraliza. Se întoarse să vadă intrarea în

golf. Patru dintre bărcile mari de război erau ancorate la vedere și alte două erau cu pânzele ridicate.

– Nu se vede *Arcturus*? îl întrebă pe Mansur.

– Nu în ultimele trei zile, răspunse Mansur, dar putem fi siguri că nu e prea departe – pândește undeva sub linia orizontului.

Dorian urcă pe puntea *Răzbunării*, apoi strigă în jos la Mansur, aflat încă în barcă.

– Trebuie să încercăm să fim cu ochii unul pe altul tot timpul, dar fii sigur că o să ne luptăm. Dacă ne despărțim cumva, știi unde e locul de întâlnire.

Mansur îi făcu un semn din mână.

– Insula Sawda, capătul de nord. O să te aștept acolo.

Se desprinse de navă odată cu bubuitura înfundată a unui tun și se uită înapoi spre zidurile orașului mai sus de port. Fumul ridicat de praful de pușcă se înălță deasupra parapetului, dar fu alungat de îndată de vânt. Câteva clipe mai târziu, suprafața apei din apropierea *Spiritului* se învolbură.

– Dușmanul a pus mâna pe baterii, strigă Dorian. Trebuie să plecăm imediat.

O altă salvă de tun răsună înainte ca Mansur să ajungă pe *Spirit*. Deși ghiuleaua căzu departe, Mansur știa că tunarii aveau să ajungă la distanța potrivită.

– Trageți! le strigă el vâslașilor. Trageți sau o să fiți nevoiți să înotați!

Echipajul de pe *Spirit*, alertat de ghiulelele care cădeau în jurul lor, desprinsese cablul de ancorare, iar frânghiile atârnau de gruie peste margine, gata să recupereze barca. În momentul când Mansur urcă pe punte, ordonă să se ridice trinca în așa fel încât să fie întoarsă nava cu fața spre intrarea în golf. Când *Spirit* se întoarse în direcția vântului, Kumrah întinse toate pânzele, inclusiv vela rândunică.

Vântul de seară din larg se înteți se, suflând constant dinspre apus. Era cel mai bun moment pentru ei și înaintară cu viteză spre gura portului. Când *Spirit* ajunse în dreptul *Răzbunării*, aceasta coborî vela principală lăsându-i să o ia înainte. Intrarea era înșelătoare din pricina bancurilor de nisip

ascunse, dar Kumrah le cunoştea mai bine decât Batula, de pe *Răzbunarea*. El avea să-i conducă.

Mansur nu-şi dăduse seama până atunci cât de repede goniseră. Soarele cobora deja spre piscurile munţilor din spatele lor şi lumina era puternică şi aurie. Bateriile de pe parapetele Muscatului încă trăgeau spre ei şi o lovitură norocoasă făcu o gaură în velastraiul de pe arborele gabier; dar ieşiră repede din bătaia tunurilor şi reuşiră să-şi îndrepte atenţia spre bărcile care formau blocada la intrare. Două dintre bărci ridicaseră ancora, întinseseră velele latine uriaşe şi intrau în canal ca să-i întâmpine. Trecerea lor prin apă era lentă în comparaţie cu a celor două goelete mult mai mici şi rămaseră vizibil în urmă, deşi nu erau întoarse în direcţia brizei puternice de seară. Cele două goelete întinseseră însă toate velele şi traversau golful în mare viteză.

Mansur aruncă o privire pe punte şi văzu că tunarii erau deja la posturi, deşi încă nu aduseseră tunurile în faţă, încărcate deja cu ghiulele. Fitilul fumega în albiile de nisip şi oamenii râdeau şi vorbeau animaţi. Zilele de exerciţii cu tunurile şi atacul plin de succes asupra infanteriei turceşti le sporiseră încrederea în sine. Erau amorţiţi de lipsa activităţii din ultimele săptămâni, cât fuseseră nevoiţi să rămână în ancoraj, dar acum, când Mansur şi al-Salil se întorseseră la comanda flotilei, erau nerăbdători să se lupte.

Kumrah făcu o mică ajustare a cursului. Deşi Mansur avea încredere în judecata lui, simţi o împunsătură de nelinişte. Pe direcţia aceea, Kumrah îi ducea în valurile învolburate şi înspumate de sub stâncile care străjuiau intrarea în golf.

Cea mai apropiată barcă de război îşi schimbă cursul, îndreptându-se spre ei de îndată ce întoarcerea lui Kumrah deveni evidentă. Mansur ridică telescopul şi studie nava care se apropia cu viteză. Era plină ochi de oameni. Aceştia erau aliniaţi la copastia bordului din vânt şi scuturau armele. Începuseră deja să fie scoase tunurile mari.

– E înarmată cu tunuri Ostra cu ţeavă scurtă, îi spuse Kumrah lui Mansur.

– Nu le știu.

– Nu mă mir. Trebuie să fie mai bătrâne decât bunicul tău, râse Kumrah. Și cu mult mai puțină pulbere.

– Atunci, înseamnă că suntem în mai mare pericol să ne lovim de recif decât să primim o ghiulea din armele astea străvechi, zise Mansur hotărât.

Încă se îndreptau direct către stânci.

– Înălțimea Ta, trebuie să ai încredere în Allah.

– În Allah am încredere. Mă îngrijorează doar căpitanul navei mele.

Kumrah zâmbi și menținu cursul. Nava trase primele salve de bord din cele cincisprezece tunuri de la tribord. Distanța era cu mult prea mare. Mansur văzu căderea unei singure ghiulele, la jumătate de bătaie de muschetă. Uralele slabe ale echipajului de pe barcă ajunseră stins la ei.

Totuși, barca uriașă și cele două nave mici se apropiau tot mai mult unele de altele. Treptat, ajunseră în valurile ce se spărgeau înspumate, iar uralele de pe barcă scăzură și, odată cu ele, și manifestările războinice.

– Ai înspăimântat dușmanii, dar și pe mine, zise Mansur. Ai de gând să ne sabordezi în recif, Kumrah?

– Am pescuit în apele astea pe când eram copil, la fel ca tata și bunicul meu înainte, îl asigură Kumrah.

Reciful era încă direct în față și se apropiau de el cu rapiditate. Barca trase încă o salvă, dar era evident că tunarii erau mai atenți la amenințarea coralilor. O singură minge mare de piatră trecu peste *Spirit* și sfâșie o velă de pe artimon. Kumrah trimise imediat doi oameni să o repare.

Pe urmă, fără să reducă viteza, Kumrah întoarse într-un canal îngust al recifului, pe care Mansur nu-l observase. Abia dacă era suficient de lat încât să încapă goeleta. Când pătrunseră în el, Mansur se uită cuprins de spaimă și de uluire peste bord și văzu capetele uriașe ca niște ciuperci ale coralilor la mai puțin de un stânjen sub suprafața agitată a mării. Oricare dintre ei ar fi putut despica burta navei.

Era prea mult pentru nervii căpitanului de pe barcă. Mansur îl văzu la pupa bărcii, strigând și gesticulând nebunește.

Echipajul plecă de la tunuri și dădu fuga să umfle vela latină și să întoarcă nava pe un alt curs. Cu pânzele coborâte, trebuiau să tragă brațul în consolă ca să ocolească astfel catargul cu capătul acestuia, apoi să-l aducă înapoi la babord. Era o treabă complicată și barca se legăna neputincioasă în timp ce oamenii se ocupau de asta.

– Fiți pregătiți să facem volta în vânt!

Kumrah dădu ordinul și oamenii lui alergară la straiuri. El privea doar în față, punându-și mâna streașină la ochi și alegându-și cu grijă momentul.

– Îndreaptă cârma! îi strigă cârmaciului, care învârti timona până când spițele deveniră neclare.

Spirit făcu o piruetă și ieși într-un unghi abrupt în canal. Înaintară prin capătul opus spre ape mai adânci, în timp ce barca neajutorată se legăna în fața lor cu velele în dezordine și cu tunurile neechipate.

– Scoateți tunurile la tribord! ordonă Mansur și hublourile se deschiseră cu un pocnet.

Trecură atât de aproape de pupa bărcii, încât Mansur și-ar fi putut arunca pălăria pe punte.

– Trageți când ajungeți în dreptul lor!

Într-o succesiune rapidă, tunurile bubuiră și fiecare ghiulea izbi pupa bărcii. Mansur văzu scândurile zdrobite plesnind în nori de așchii de lemn. O fâșie de lemn lungă cât brațul lui se înfipse ca o săgeată în catarg exact lângă urechea lui. La distanța aceea, nicio salvă nu rată ținta, iar ghiulelele de fier străpunseră barca dintr-o parte în alta. Se auziră urlete de groază și de durere dinspre echipaj când *Spirit* trecu pe lângă barcă spre largul mării.

Venind aproape în urma ei prin canal către corali, *Răzbunarea* se apropie la rândul ei de barca avariată. O seceră în trecere, iar unicul catarg al bărcii se răsturnă și căzu peste bord.

Mansur privi în față. Drumul era liber. Nicio altă barcă nu era în poziția de a le tăia calea. Manevra aparent fatală a lui Kumrah le luase prin surprindere pe toate.

– Trageți tunurile înapoi! ordonă el. Închideți hublourile și legați echipamentul armelor.

Se uită înapoi și văzu că *Răzbunarea* era la numai o lungime de cablu de ei. Mult mai în spate, barca rămasă fără catarg plutea în derivă prin recif, împinsă de vânt. Apoi se lovi și se înclină puternic. Prin telescop, Mansur văzu echipajul abandonând barca. Săreau cu toții peste bord, scufundându-se în apă cu plescăituri mici și albe, apoi înotând spre mal. Mansur se întrebă câți aveau să supraviețuiască acelui curent de la baza stâncilor și colților ascuțiți ai coralilor.

Coborî vela principală și lăsă *Răzbunarea* să vină alături, suficient de aproape încât tatăl său să-i poată striga prin portavoce:

– Spune-i lui Kumrah să nu ne mai joace niciodată festa asta! Ne-a purtat pe la porțile iadului!

Kumrah făcu o plecăciune adâncă de penitență, dar Dorian coborî portavocea și făcu un gest de admirație la adresa minții și a calmului său. Apoi ridică din nou portavocea.

– Într-o oră se întunecă. O să pun un singur felinar la babord ca să mă poți vedea. Dacă ne separăm în timpul nopții, locul de întâlnire e la fel ca întotdeauna, insula Sawda.

Răzbunarea o luă înainte și *Spirit* rămase în urmă. Cu câteva săptămâni înainte, Dorian hotărâse care era destinația finală. Exista un singur port în Oceanul Indian care le mai era deschis. Zayn avea în mână toată Coasta Febrei și porturile din Oman. Olandezii stăpâneau Ceylonul și Batavia. Compania Engleză a Indiilor de Est controla toată coasta Indiei. Sir Guy avea să închidă portul pentru ei. Mai rămânea ca refugiu doar Fort Auspice din Golful Crăciunului. Acolo aveau să-și poată aduna rezervele și să facă planuri de viitor. Însemnase traseul pe hartă și le dăduse indicații lui Mustafa Zindara și lui bin-Shibam, explicându-le cum să navigheze spre Fort Auspice: urmau să trimită acolo o navă de îndată ce uneau triburile din deșert și făceau pregătirile pentru întoarcerea lui. Aveau nevoie de rupii de aur și de aliați puternici. Dorian încă nu știa sigur unde avea să găsească oameni și bani, dar avea timp să se gândească la toate mai târziu.

Îndreptându-și atenția către probleme mai urgente, stabili cursul spre est prin sud-est ca să scape din golful Oman. Odată

ieşiţi în largul oceanului, reuşiră să se îndrepte direct spre Madagascar şi să meargă pe curentul Mozambicului, care avea să-i ducă spre sud. Mansur îşi fixă poziţia în apropiere de *Răzbunarea* şi navigară sub lumina unui apus de o măreţie uluitoare. Norii de furtună uriaşi, cu vârfuri ca de nicovală, se înşirau la linia tot mai întunecată a orizontului către apus, în sunetul îndepărtat al tunetului, iar soarele în coborâre îi îmbrăca în haine aurii-roşcate şi într-un albastru cobalt strălucitor.

Dar toată frumuseţea aceea nu putea ridica de pe umărul lui Mansur greutatea covârşitoare a melancoliei ce-l apăsa. Părăsea ţinutul şi oamenii pe care ajunsese în scurt timp să-i iubească. Promisiunea unui regat şi a Tronului Elefantului îi fusese smulsă. Dar toate acestea păreau neînsemnate când se gândea la femeia pe care o pierduse înainte să o câştige. Scoase din buzunarul hainei scrisoarea pe care o ţinea lângă inimă şi reciti ultimele cuvinte: „Azi-noapte m-ai întrebat dacă simt ceva pentru tine. N-am vrut să-ţi răspund atunci, dar îţi răspund acum. Da, simt".

I se părea că erau cele mai frumoase cuvinte scrise vreodată în limba engleză.

Întunericul căzu cu bruscheţea dramatică întâlnită doar la tropice, iar stelele apărură prin spărturile din pătura înaltă de nori de furtună. În scurt timp, fură înconjuraţi de tunete puternice şi se făcu întuneric beznă, cu excepţia luminiţei ca un licurici de la felinarul din babordul *Răzbunării*.

Mansur se aplecă pe piciorul busolei şi se scufundă într-o fantezie romantică, visând o jumătate de noapte fără să-şi caute patul. Deodată, fu trezit de un fulger care despică aerul, coborând din stratul de nori până la suprafaţa mării, urmat de îndată de o detunătură ce părea să cutremure cerul. Preţ de o clipă, *Răzbunarea* apăru în faţă din întuneric, sclipind în lumina albastră şi puternică ce făcea să se vadă clar fiecare detaliu al greementului şi al velaturii. Pe urmă se lăsă din nou întunericul, mai apăsător decât înainte.

Mansur plecă de lângă busolă și alergă la tribord. În lumina orbitoare a fulgerului, i se părea că văzuse și altceva. Era o sclipire efemeră de lumină reflectată, aproape de linia îndepărtată a orizontului.

– Ai văzut-o? îi strigă lui Kumrah, care stătea alături de el lângă copastie.

– *Răzbunarea*? răspunse Kumrah din întuneric pe un ton nedumerit. Da, Înălțimea Ta. E la cel mult o lungime de cablu în față. Acolo... încă se vede licărirea felinarului.

– Nu, nu! strigă Mansur. Nu la prora noastră. Înspre pupă, la travers. Altceva.

– Nu, stăpâne. N-am văzut nimic.

Amândoi scrutară întunericul când fulgerul pocni din nou deasupra lor ca un bici gigantic. După aceea, tunetul îi asurzi și păru să cutremure suprafața întunecată a apei. În momentul acela scurt de o claritate de cristal, Mansur o văzu din nou.

– Acolo! Mansur îl apucă pe Kumrah de umăr și-l zgudui cu putere. Acolo! De data asta ai văzut-o?

– O navă! Altă navă! strigă Kumrah. Am văzut-o bine.

– Cât de departe e?

– Nu la mai mult de două mile marine. O navă înaltă. Cu velatură pătrată. Nu e o barcă.

– E *Arcturus*! Stă la ambuscadă. Disperat, Mansur se uită spre nava tatălui său și văzu că felinarul care o dădea de gol încă ardea la pupă. *Răzbunarea* n-a văzut pericolul.

– Trebuie să o prindem din urmă și s-o avertizăm, exclamă Kumrah.

– Chiar dacă folosim toate pânzele, nu vom ajunge în dreptul ei în mai puțin de o oră. Atunci, s-ar putea să fie prea târziu. Mansur mai ezită o clipă, apoi luă o decizie: Cheamă oamenii la arme. Trage o salvă ca să alertăm *Răzbunarea*. Pe urmă ia cursul la tribord și pornește-o înainte să interceptăm dușmanul. Nu aprinde felinarele de luptă până când nu dau ordinul. Dacă vrea Domnul, putem să luăm dușmanul prin surprindere.

Tobele de război bubuiră în întuneric și, în timp ce echipajul dădea fuga la posturi, se auzi o singură împușcătură. Când

Spirit se puse în mișcare, Mansur se uită la cealaltă navă, așteptând să vadă felinarul stingându-se sau un semn că observase avertismentul – dar în aceeași clipă, norii de furtună se sparseră și ploaia începu să cadă. Totul se pierdu în cascada calmă și înăbușitoare de apă ce părea să umple aerul, blocând orice sclipire de lumină și amuțind orice sunet în afară de mugetul picăturilor grele pe pânzele de deasupra și pe scândurile din podea.

Mansur alergă înapoi la piciorul busolei și făcu o măsurătoare în grabă – știa însă că nu era corectă și că era posibil ca și nava inamică să-i fi văzut și să-și fi schimbat cursul. Șansele lui de a o ajunge în potopul acela erau slabe. Puteau trece una pe lângă alta la o jumătate de bătaie de pușcă fără să-și dea seama de prezența celeilalte.

– Întoarce clepsidra și marchează pe panoul de direcție, îi ordonă el timonierului; poate reușea să o intercepteze doar pe baza unei estimări. Apoi se răsti la Kumrah: Pune doi oameni buni la cârmă.

Alergă la proră și, prin perdeaua de ploaie orbitoare, încercă să zărească sclipirea felinarului de pe *Răzbunarea*. Era foarte dificil, pentru că nu vedea și nu auzea nimic.

– Doamne, fă ca tata să fie conștient de pericol și să stingă felinarul. Altfel l-ar putea atrage pe sir Guy spre el, fiind luat prin surprindere.

Se gândi să tragă din nou cu arma ca să-l avertizeze cât de mare era pericolul, dar renunță imediat la idee. O a doua salvă ar fi făcut mesajul confuz. Tatăl lui ar fi putut crede că *Spirit* se lupta deja cu dușmanul. Ar fi putut alerta echipajul de pe *Arcturus*, făcându-i să vină spre ei. În schimb, merse mai departe prin întuneric, în torenții de ploaie caldă.

– Trimite sus cele mai agere santinele, îi ordonă sumbru lui Kumrah, și spune-le tunarilor să fie gata să acționeze într-o clipă. Nu o să avem răgaz dacă dăm peste dușmani.

Clepsidra fu întoarsă de două ori în timp ce navigau mai departe în întuneric. Fiecare om de la bord își ascuțea toate simțurile, încercând să simtă nava inamică. Iar ploaia era la fel de deasă.

„Poate dușmanul a mers mai departe fără să ne vadă", se gândi Mansur. Cântări șansele și opțiunile pe care le avea la îndemână. „Sau poate s-a întors să ne intercepteze și a trecut aproape de noi. Poate chiar acum se furișează spre *Răzbunarea,* care nu bănuiește nimic."

Luă o decizie și strigă la Kumrah:

– Oprește-te cu vântul în față și avertizează toți oamenii să fie numai ochi și urechi.

Rămaseră tăcuți în întuneric și încă o oră se scurse astfel, măsurată de firul moale de nisip din clepsidră. Ploaia se potoli, iar briza răcoroasă se schimbă spre nord, aducând cu ea mirosul aromat al deșertului, care nu era prea departe. Mansur era pe punctul să ordone să se ridice pânzele din nou când o pâlpâire lumină întunericul la mare distanță de pupa lor. Dansa ca lumina unei lumânări sub pântecul masei joase de nori. Mansur își ținu răsuflarea și numără încet până la cinci. Apoi se auzi sunetul – bubuitul inconfundabil al tunurilor.

– *Arcturus* a trecut pe lângă noi și a găsit *Răzbunarea.* A început lupta, strigă el. Voltă sub vânt și întoarce nava cu vântul în babord.

Cu briza nopții suflând în cartul lor, *Spirit* înaintă în întuneric. Mansur și Kumrah se străduiau să scoată și ultimul nod de viteză din el. În fața lor, luminile pâlpâitoare deveneau tot mai puternice, iar bubuitul salvelor de tun, tot mai zgomotos pe măsură ce se apropiau.

– Să dea Domnul să ajungem la timp, se rugă Mansur, privind înainte în ciuda vântului care-i sufla în față și-i făcea ochii să lăcrimeze, deși putea fi și altceva la mijloc: cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult erau prinși în furtuna aceea de detunături și flăcări, iar el nu putea să intervină. Deși *Spirit* acoperea rapid distanța și gonea împinsă de briză ca un cerb urmărit de copoi, tot mergea prea încet pentru cât spera inima lui Mansur.

Dar distanța dintre ei se scurtă treptat și, stând la proră, menținându-și echilibrul în ciuda legănatului puternic al navei, Mansur reuși în sfârșit să distingă formele celor două nave.

Erau încleştate în luptă, luminate de sclipirile care apăreau în gurile de tun.

Mansur observă că erau pe direcţia opusă faţă de *Spirit*, având provele încrucişate într-un unghi strâns, aşa că strigă la Kumrah să ocolească două puncte ca să ajungă pe direcţia de interceptare. Acum, distanţa se scurta mai rapid şi putu să vadă mai clar detaliile luptei.

Pe *Răzbunarea*, Dorian reuşise cumva să profite de vântul potrivnic vasului căpitanului Cornish şi îl ţinea la distanţă, împiedicându-i eforturile de a veni cu *Arcturus* lângă el ca să abordeze. Dar Cornish îi bloca lui Dorian orice încercare de a întoarce *Răzbunarea* cu vântul în pupă – cea mai bună poziţie de navigare pentru navă – pentru a scăpa de adversarul său, care era mai puternic. În această formaţie, cele două nave înaintau cu aceeaşi viteză, iar *Răzbunarea* nu putea să reziste multă vreme atacului navei mai mari. În acest război de uzură, greutatea mai mare a tunurilor avea să aibă ultimul cuvânt.

Cu toate acestea, *Spirit* se apropia cu repeziciune şi în curând putea să intervină în confruntarea inegală. Atunci, situaţia avea să fie din nou în favoarea lor – dacă Mansur putea să ajungă la ei înainte ca *Arcturus* să arunce ghearele de pisică şi să ia cu asalt bordul navei mai mici.

Din ce în ce mai aproape, Mansur îndreptă *Spiritul* spre cele două nave. Deşi simţea nevoia de a năvăli nechibzuit şi de a se arunca asupra lui *Arcturus*, îşi înfrână instinctele războinice şi manevră nava contra vântului.

Ştia că era încă ascuns de umbrele nopţii, invizibil pentru căpitanii şi echipajele de pe celelalte nave. Trebuia să profite cât mai mult de elementul-surpriză. Avea să mai dureze până să ajungă în poziţia necesară ca să cârmească şi să treacă pe lângă pupa lui *Arcturus*, apoi să arunce ghearele şi să abordeze din pupa babord. Mansur urmărea desfăşurarea conflictului prin lentila telescopului.

Deşi tunurile trăgeau constant, distanţa era încă prea mare ca să-şi provoace reciproc pagube prea mari. Văzu că o parte dintre ghiulelele trase de *Răzbunarea* făcuseră găuri în carena

adversarului, deasupra liniei de plutire. Scândurile zdrobite erau pline de aşchii. Se vedeau crăpături şi găuri în unele pânze şi câteva vergi fuseseră doborâte de pe greement, dar toate tunurile trăgeau în continuare.

Faţă în faţă cu ea, *Răzbunarea* era într-o stare mai bună. La lumina tunurilor, Mansur distinse silueta tatălui său în veşmintele sale verzi, în timp ce-i direcţiona pe tunari. Batula era la cârmă, străduindu-se să crească viteza navei cât mai mult.

Mansur îşi întoarse apoi telescopul spre duneta de pe *Arcturus*. Încercă înspăimântat să zărească silueta înaltă şi subţire a lui Verity. Simţi o oarecare uşurare când nu o găsi, deşi bănuia că sir Guy o închisese sub punte ca să fie protejată de urletul ghiulelelor.

Pe urmă, văzu faţa căpitanului Cornish, roşie şi furioasă în lumina salvelor. Se plimba pe punte greoi şi demn, aruncând din când în când câte o privire spre adversari, apoi întorcându-se să hărţuiască tunarii prin portavocea pe care o ţinea la buze. Sub ochii lui Mansur, o lovitură norocoasă de pe *Răzbunarea* făcu să zboare o vergă din greementul lui *Arcturus*, iar vela mare căzu umflată de aer pe dunetă, sufocând ofiţerii şi timonierul sub faldurile grele de pânză.

Urmară câteva clipe de haos în timp ce echipajul sfâşia în grabă vela fluturând. Focul din baterii scăzu şi timonierul orbit o lăsă să se abată din drum cu vântul în spate, străduindu-se să iasă de sub pânză. Pe urmă, din partea opusă a dunetei, Mansur îl văzu pe sir Guy alergând să ia locul lui Cornish şi să preia comanda. Mansur auzi strigătele lui slabe şi văzu că ordinea se restabilea cu repeziciune. Trebuia să acţioneze imediat şi să profite de moment. Îi dădu un ordin lui Kumrah, care era deja pregătit. *Spirit* se întoarse ca un ponei la polo şi ieşi din întuneric. Trecu aproape de pupa *Răzbunării* şi Mansur sări între pânze, strigând peste porţiunea îngustă de apă către Dorian:

– Tată!

Dorian se întoarse cu o expresie speriată, văzând cum *Spirit* apărea miraculos din beznă, atât de aproape.

– O să trec pe lângă el la proră și o să-l mitraliez. Pe urmă, îl abordez dinspre babord. Tu te apropii din cealaltă parte și îi împarți forțele în două.

Pe fața lui Dorian se aprinse vechea flacără a războiului și-i zâmbi lui Mansur, dând din cap că înțelesese.

Mansur dădu ordin să fie aduse tunurile și cârmi cu îndrăzneală spre prora lui *Arcturus.* După aproape cinci minute, care părură să dureze o veșnicie, ajunse exact pe direcția lor de tragere; dar echipele de la tunuri erau încă dezordonate și doar trei ghiulele se izbiră de puntea superioară a *Spiritului.* Deși sfâșiară scândurile grele și așchiile zburară ca un roi de viespi, niciun membru al echipajului nu fu lovit. Pe urmă, ajunse sub prora lui *Arcturus* și se apără de focul lor cu propria carenă.

Mansur alergă în față în timp ce tunurile începeau să iasă, apoi merse în lungul bateriei, asigurându-se că fiecare luase ținta corect înainte să dea ordinul de tragere. Una după alta, armele uriașe de bronz bubuiră puternic, scoțând flăcări și lansând ghiulele, apoi se izbiră în spate pe garnituri. Fiecare ghiulea nimeri ținta.

Mansur își pregătise atacul în ultima clipă. Trecu atât de aproape de prora lui *Arcturus,* încât bompresul navei mai mari se agăță în pânzele de pe arborele artimon al *Spiritului* și se rupse, iar carenele trecură una pe lângă alta la distanță de un braț înainte ca *Spiritul* să meargă mai departe.

De îndată ce depăși nava, Mansur întoarse *Spiritul* în loc și îl așeză paralel cu *Arcturus.* Hublourile tunurilor de la babord erau încă închise, căci *Arcturus* nu era pregătit pentru un atac din partea aceea. Când ghearele de pisică fură aruncate peste parapet și cele două carene fură legate una de alta, Mansur trase încă două salve în linie dreaptă din bateriile de la tribord; pe urmă își conduse oamenii într-un iureș de strigăte înnebunite. Tunarii de pe *Arcturus* se întoarseră să-i înfrunte, dar de îndată ce începură lupta corp la corp, *Răzbunarea* profită de avantajul oferit de vânt și alunecă lângă ei, agățând nava dinspre tribord. Bateriile de pe *Arcturus* aflate pe partea aceea nu fuseseră reîncărcate după ultima salvă și echipajele le

abandonaseră ca să oprească atacul lui Mansur. *Arcturus* era prins între fălcile baracudei.

Lupta se dezlănțuia înainte și înapoi pe puntea principală, dar echipajele unite ale celor două goelete îl depășeau numeric pe cel de pe *Arcturus* și începură treptat să obțină avantajul. Mansur îl căută pe Cornish și cei doi își scoaseră săbiile. Mansur încercă să-l împingă înapoi pe punte și să-l înghesuie în vele. Dar Ruby Cornish era un vulpoi bătrân și viclean. Îl atacă la rândul lui pe Mansur cu forță și rapiditate și ajunseră să se învârtească unul în jurul celuilalt.

Dorian ucise un om cu o lovitură rapidă, apoi îl căută pe Guy din priviri. Nu știa sigur ce avea să facă atunci când îl găsea. Poate că, în adâncul sufletului, își dorea o împăcare în toiul luptei. Nu-l găsi în mulțimea de luptători, dar își dădu seama că victoria părea să fie de partea lor. Echipajul de pe *Arcturus* abandona lupta. Văzu doi oameni aruncând armele, apoi alergând ca iepurii și furișându-se spre cel mai apropiat bocaport. Dacă echipajul fugea sub punte, era înfrânt.

– În numele Domnului, am câștigat lupta, strigă el spre cei din jur. Atacați-i!

Vocea lui îi umplu de forțe proaspete și se aruncară asupra dușmanilor. Dorian se uită după Mansur și-l văzu în partea opusă a punții. Ducea o luptă strânsă cu Cornish. Avea sânge pe haine, dar Dorian spera să nu fie al fiului său. Apoi îl văzu pe Ruby Cornish distanțându-se și alergând în spate, încercând să-și încurajeze oamenii care fugeau. Mansur era prea epuizat ca să-l mai urmărească și rămase sprijinindu-se în sabie. În lumina felinarelor de luptă, sudoarea îi strălucea pe față și pieptul i se umfla, în timp ce gâfâia cu putere. Dorian strigă la el peste punte:

– Ce s-a întâmplat cu Guy? Unde e fratele meu? L-ai văzut?

– Nu, tată, strigă Mansur răgușit. Trebuie să fi fugit sub punte cu toți ceilalți.

– I-am învins, strigă Dorian. Mai e nevoie de un atac și *Arcturus* e al nostru. Haide!

Cei din jurul lui scoaseră un strigăt aspru de bucurie și săriră în față, dar se opriră brusc când urletul ascuțit al lui Guy Courtney străpunse zarva luptei. Se afla lângă copastia de pe puntea de la pupă. Într-o mână avea un fitil aprins și pe celălalt umăr ținea un butoi cu praf de pușcă. Cepul fusese scos și o dâră groasă de pulbere curgea pe punte la picioarele lui.

– Dâra asta de praf de pușcă ajunge până în magazia principală a navei, strigă el.

Deși vorbea în engleză, mesajul său era limpede pentru fiecare arab de pe punte. Lupta încetă și toți îl priviră înmărmuriți. O tăcere de gheață se așternu pe puntea lui *Arcturus*.

– O să lovesc nava și o să vă arunc pe toți în aer odată cu ea, țipă Guy și ridică mai sus fitilul scăpărând și fumegând. Dumnezeu mi-e martor că o fac.

– Guy! strigă Dorian la el, sunt fratele tău, Dorian Courtney!

– Știu prea bine! strigă Guy, cu vocea încărcată de asprime și răutate. Verity mi-a mărturisit la ce înșelătorie a fost complice. Asta nu o să te salveze.

– Nu, Guy! strigă Dorian. Nu trebuie să o faci.

– Nimic din ce ai putea să spui nu o să mă facă să mă răzgândesc, îi răspunse Guy, aruncând butoiul pe punte la picioarele lui.

Praful de pușcă se împrăștie pe jos. Coborî încet fitilul și un strigăt de spaimă se ridică din mulțimea de pe punte. Un membru al echipajului de pe *Răzbunarea* se întoarse și alergă spre marginea navei. Sări peste golul îngust către siguranța iluzorie a punții de pe propria navă.

Exemplul său fu urmat și de alții, care fugiră înapoi la navele mai mici. De îndată ce urcară la bord, tăiară cu săbiile ghearele de pisică ce-i țineau legați de blestematul *Arcturus*.

Doar Kumrah, Batula și câțiva marinari de nădejde rămaseră pe poziții lângă Dorian și Mansur.

– E o păcăleală! Nu o s-o facă, le spuse Dorian. Urmați-mă!

Dar când alergă la baza scării ce ducea spre puntea de la pupă, Guy Courtney aruncă fitilul în dâra de pulbere. Într-un nor dens și sfârâitor de fum, praful de pușcă se aprinse și urcă

cu repeziciune pe punte, până ajunse la bocaportul deschis, coborând în interiorul navei.

Curajul îi părăsi chiar şi pe căpitanii şi ofiţerii cei mai îndrăzneţi, care se întoarseră să fugă. Ultimele frânghii se destrămau, trosnind ca nişte fire de bumbac. Într-o clipă, cele două nave mai mici aveau să se elibereze de *Arcturus* şi să se îndepărteze în noapte.

– Chiar dacă e o păcăleală, suntem blocaţi aici, îi strigă Mansur tatălui său.

Încă erau marinari ostili în jurul lor. Lucrurile luaseră o întorsătură care putea să-i coste viaţa.

– Nu avem nicio clipă de pierdut, îi strigă Dorian. Aleargă, Mansur!

Cei doi se întoarseră şi săriră înapoi pe punţile navelor lor, tocmai când ultimele frânghii se desprinseră şi carenele se distanţară. Pe puntea de la pupă, Guy Courtney rămăsese singur. Fuioarele de fum se ridicau în jurul lui, dându-i o înfăţişare satanică. Scânteile care săreau de la pulberea aprinsă şi de la sfărâmături aprinseră velatura şi urcară pe pânze.

Prima salvă de tun zguduise lemnăria carenei şi o trezise din somn pe Verity. *Arcturus* se pregătise de luptă atât de tăcut, încât, din cabina ei încuiată, nu înţelesese ce se întâmpla pe punte până în ultima clipă. Se ridică din pat şi aprinse lampa care atârna în articulaţiile punţii de deasupra. Îmbrăcă o cămaşă de bumbac şi pantalonii pe care îi prefera în locul fustelor şi al jupoanelor când avea nevoie de libertate de mişcare.

Pe când îşi punea cizmele, carena se înclină brusc, odată cu bubuitul unei lovituri de tun. Alergă la uşa cabinei şi bătu cu pumnii în ea.

– Lăsaţi-mă să ies! ţipă ea. Deschideţi uşa!

Dar nu era nimeni care să o audă.

Luă candelabrul masiv de argint de pe masă şi încercă să desprindă tocul uşii ca să ajungă la zăvorul tras pe dinafară, dar lemnul rezistent de tec îi zădărnicea eforturile. Fu nevoită să

renunțe și să se retragă în partea opusă a cabinei. Deschise hubloul și privi afară. Știa că era imposibil să evadeze pe acolo. Se gândise de multe ori la asta în timpul săptămânilor în care fusese captivă. Apa mării ajungea aproape la înălțimea capului ei și erau doi metri până la copastia punții de deasupra. Privi departe în noapte și încercă să urmărească iureșul luptei în sclipirile salvelor de tun. Întrezări nava care îi ataca și recunoscu *Răzbunarea* de îndată. Însă nava lui Mansur nu se vedea.

Tresărea de fiecare dată când salvele bubuiau pe puntea de deasupra cabinei ei sau când o ghiulea se izbea de carenă. Bătălia părea să continue la nesfârșit și simțurile îi erau deja amorțite de larmă. Duhoarea prafului de pușcă ars pătrunse în cabina ei ca mirosul îngrozitor de tămâie arsă în cinstea zeului Marte și începu să tușească din pricina vaporilor înțepători.

Deodată, văzu ceva ieșind în tăcere din întuneric – era o altă navă.

– E *Spirit!* șopti ea și inima îi tresăltă. Nava lui Mansur!

Nu crezuse că avea să o mai revadă vreodată. *Spirit* începu să tragă în ei. Verity era atât de bucuroasă, încât nu-i mai era frică. Una după alta, ghiulelele de fier se izbeau de *Arcturus* și de fiecare dată ea se cutremura.

Brusc, Verity fu trântită la podea când o ghiulea zdrobi peretele de lângă ușa ei și cabina se umplu de fum și de praf de rumeguș. Când aerul se limpezi, văzu că ușa fusese distrusă. Sări în picioare, urcă peste moloz și se strădui să-și croiască drum prin pasajul deschis. Auzi zgomotele luptelor corp la corp de pe punte când echipajul de pe *Spirit* urcă deasupra copastiei de la babord. Urletele și strigătele se amestecau cu scrâșnetul săbiilor de oțel și cu detunăturile pistoalelor și ale muschetelor. Căută o armă în jur, dar nu văzu nimic. Pe urmă, văzu că ușa tatălui ei era deschisă. Știa că ținea pistoalele în sertarul de la birou și alergă într-acolo.

Acum se afla chiar sub luminator și vocea tatălui ei se auzea limpede prin deschizătură.

– Dâra asta de praf de pușcă ajunge până în magazia principală a navei, strigă el.

O tăcere de gheață se așternu pe puntea lui *Arcturus* și Verity încremeni.

– O să lovesc nava și o să vă arunc pe toți în aer odată cu ea, țipă tatăl ei din nou. Dumnezeu mi-e martor că o fac.

– Guy! Verity recunoscu vocea care-i răspunse. Sunt fratele tău, Dorian Courtney!

– Știu prea bine! răspunse Guy strigând. Verity mi-a mărturisit la ce înșelătorie a fost complice. Asta nu o să te salveze.

– Nu, Guy! strigă Dorian. Nu trebuie să o faci.

– Nimic din ce ai putea să spui nu o să mă facă să mă răzgândesc, strigă Guy la rândul lui.

Verity nu mai stătu să asculte. Fugi pe coridor și văzu de îndată dâra groasă de praf negru ce cobora pe treptele scării de tambuchi și pe coridor către puntea inferioară și magazie.

– Spune adevărul, spuse ea cu glas tare. Chiar are de gând să lovească nava.

Acționă fără ezitare. Apucă o găleată de incendiu care se afla la baza scării de tambuchi. Carena de lemn a navei era mereu un pericol mortal de incendiu și gălețile pline cu apă de mare erau așezate în locuri bine alese, astfel încât să fie la îndemână de câte ori nava era angajată în luptă. Verity vărsă apa peste praful de pușcă, făcând o spărtură lată în dâră.

Totul se întâmplă exact la țanc. Cu un sfârâit grăbit, flăcările coborâră pe scară, apoi se opriră cu un nor de fum albastru când ajunseră la spărtura pe care o făcuse Verity. Sări pe pulbere, călcând apăsat peste granulele care fumegau. Apoi luă o altă găleată de apă și o răsturnă deasupra. Se asigură că stinsese fiecare scânteie înainte să alerge pe scara către dunetă.

– Tată! Asta-i o nebunie! strigă Verity când ieși dintre norii de fum în spatele lui.

– Ți-am poruncit să rămâi în cabină, zise el întorcându-se spre ea. Nu m-ai ascultat.

– Dacă nu aș fi făcut-o, ne-ai fi aruncat pe amândoi în aer, urlă ea către el, aproape înnebunită de groază la gândul că fuseseră atât de aproape de moarte.

El îi văzu hainele arse, înnegrite și îmbibate cu apă de mare.

– Femeie rea și trădătoare, strigă el. Te-ai dat cu totul de partea dușmanilor.

O lovi în față cu pumnul strâns, făcând-o să se rostogolească pe punte până când se izbi de peretele de lemn. Ea îl privi cu spaimă și indignare. Era obișnuită din copilărie cu bătăile cu cravașa pe picioare și pe fese când nu-i făcea pe plac, dar doar de două ori o lovise cu pumnul. În clipa aceea, își dădu seama că asta nu avea să se mai întâmple niciodată. Fusese a treia și ultima dată. Se șterse la gură cu dosul palmei și se uită la dâra de sânge de pe buzele sparte. Apoi întoarse capul și privi în jos, către puntea *Spiritului.*

Ultimele frânghii care legau cele două nave se desfăcură și *Spirit* se desprinse, mânat de briza nopții. Începu să se îndepărteze. Puntea era acoperită de mormane de stricăciuni făcute de ghiulele; o parte din membrii echipajului erau răniți, în timp ce alții alergau la posturi sau săreau înapoi de pe latura mai înaltă a lui *Arcturus,* pe măsură ce golul dintre nave creștea.

Apoi îl văzu pe Mansur dedesubt, pe puntea *Spiritului,* și, în ciuda rănilor și a mâniei tatălui ei, își simți inima bătându-i cu putere și lovindu-i-se de coaste. În tot timpul cât fuseseră despărțiți, încercase să-și înăbușe sentimentele pentru el. Nu se așteptase să-l mai vadă vreodată și credea că reușise să și-l alunge din minte. Dar acum, când îl văzu din nou, frumos și înalt în lumina velaturii în flăcări, își aminti tainele pe care i le împărtășise și sentimentele pe care mărturisise că le avea pentru ea, așa că nu se mai putu împotrivi.

În aceeași clipă, el ridică privirea și o recunoscu. Văzu cum uimirea lui făcea loc unei îndârjiri aprige. Sări peste puntea *Spiritului* către timonă și împinse timonierul deoparte. Apucă mânerele și învârti cârma în partea opusă, până când spițele se contopiră. *Spiritul* încetă să se mai întoarcă spre babord și nava răspunse la noua manevră modificându-și direcția și întorcându-se încet. Prova ei se lovi încă o dată cu putere de mijlocul lui *Arcturus,* în timp ce Mansur ținea cârma întoarsă.

– Sari, Verity! strigă Mansur. Vino la mine! Ea rămase încremenită o clipă și aproape că fu prea târziu. Verity, pentru Dumnezeu, nu mă poți respinge. Te iubesc. Sari!

Ea nu mai ezită. Se ridică în picioare iute ca o pisică şi sări pe marginea peretelui, stând o clipă în echilibru cu braţele întinse. Guy înţelese ce voia să facă şi alergă pe punte spre ea.

– Îţi interzic! urlă el apucând-o de picior, dar ea îi izbi mâna într-o parte.

El o prinse de cămaşă şi Verity încercă să se elibereze, dar el o ţinea cu încăpăţânare. În timp ce se luptau, Mansur plecă de la timonă şi alergă la marginea bordului. Era exact sub ea, întinzând braţele ca o invitaţie.

– Sari! strigă el. Te prind eu.

Verity se aruncă peste marginea navei. Tatăl ei nu-i dădu drumul şi cămaşa se rupse, lăsându-l cu o bucată de cârpă în mână. Verity căzu în braţele lui Mansur şi greutatea ei îl făcu să cadă în genunchi. Apoi se îndreptă şi, doar pentru o clipă, o strânse la piept. O ridică în picioare şi o trase într-un loc sigur. Hamacele strânse ale echipajului fuseseră stivuite de-a lungul peretelui ca să-i protejeze de aşchii şi de gloanţe de muschetă, iar Mansur o împinse la podea în spatele baricadei. Pe urmă, alergă înapoi la timonă şi o răsuci în direcţia opusă.

Cele două nave se îndepărtară rapid. *Răzbunarea* se dezlegase la rândul ei şi ridicase pânzele. *Arcturus* era încă în flăcări, însă Mansur îl văzu pe Ruby Cornish alergând pe punte şi începând operaţiunea de salvare. Oamenii lui urcau în fugă prin bocaporţi. În câteva minute, coborâră pânzele care luaseră foc şi le stinseră cu apă de mare din pompe.

Cu tunurile reîncărcate şi pe poziţii, *Arcturus* se întoarse din nou pe urmele lui *Spirit*, însă greementul era grav avariat şi Cornish nu avusese timp să scoată pânze noi din depozitele de vele şi să le urce pe vergile goale şi arse. *Arcturus* înainta încet, iar *Spirit* şi *Răzbunarea* se îndepărtară de el.

Pe urmă, la fel de repede pe cât se înteţise, vântul nopţii se potoli. Ca şi cum ar fi anticipat zorile, norii se destrămară şi lăsară stelele pălind să lumineze. Se făcu linişte pe ocean, iar suprafaţa păru să încremenească asemenea gheţii şlefuite. Cele trei nave avariate încetiniră, apoi se opriră pe rând. Chiar şi în lumina slabă a stelelor, se zăreau una pe alta, legănându-se încet

şi fără ţintă pe suprafaţa sticloasă. Totuşi, *Spirit* şi *Răzbunarea* erau suficient de aproape încât oamenii de pe punte să se audă unii pe alţii, iar Dorian şi Mansur putură să se sfătuiască şi să decidă ce aveau de făcut acum.

– Lasă oamenii să-şi ia micul dejun în timp ce lucrează, dar trebuie să facem repede reparaţiile. Liniştea asta nu o să dureze prea mult.

Mansur puse oamenii la treabă, apoi plecă să o caute pe Verity. Stătea singură la copastia navei, privind conturul neclar al lui *Arcturus*. Se întoarse imediat spre el.

– Ai venit, zise el.

– Pentru că m-ai chemat, răspunse ea încet şi-i întinse mâna. El se miră văzând cât de rece şi netedă era pielea ei, ce mână îngustă şi suplă avea.

– Am atât de multe să-ţi spun...

– O să avem o viaţă la dispoziţie pentru asta, zise ea, dar lasă-mă să mă bucur pe deplin de momentul ăsta.

Se uitară unul în ochii celuilalt.

– Eşti atât de frumoasă, spuse el.

– Nu sunt. Dar inima mea cântă în timp ce te ascultă.

– Aş vrea să te sărut.

– Dar nu poţi, răspunse ea. Nu sub ochii echipajului. Nu li s-ar părea cuvenit.

– Din fericire, şi pentru asta avem o viaţă la dispoziţie.

– Iar eu o să mă bucur de fiecare minut.

Se iviră zorii şi primele raze de soare apărură printre norii de furtună, transformând oceanul într-o suprafaţă de ametist strălucitor. Cele trei nave erau scăldate în lumină. Acestea stăteau nemişcate, ca nişte corăbii de jucărie lansate de copii pe suprafaţa unui iaz. Marea era netedă ca sticla, iar deasupra se zăreau doar zbaterea agitată a peştilor zburători şi vârtejurile de ton cu reflexii argintii şi aurii care-i urmăreau.

Pânzele sfâşiate de ghiulele atârnau moi şi goale. De pe fiecare navă răsunau ciocanele şi fierăstraiele tâmplarilor care

reparau în grabă stricăciunile de după luptă. Velarii întinseră pânzele stricate pe punte şi se aplecară deasupra lor, iar acele lungi începură să coasă rupturile şi crăpăturile. Ştiau toţi că răgazul nu avea să ţină prea mult: briza dimineţii avea să se înteţească şi să înceapă următoarea rundă a conflictului.

Prin telescop, Mansur urmărea echipajul de pe *Arcturus* stingând ultimele flăcări şi ridicând scondrii noi, ca să înlocuiască bompresul rupt şi vergile ce fuseseră arse sau distruse de ghiulele.

– Mama ta e la bordul lui *Arcturus*? o întrebă el pe Verity.

– Acum şase săptămâni, tata a trimis-o înapoi ca să fie în siguranţă în consulatul din Bombay, răspunse Verity.

Nu voia să se gândească la Caroline acum sau la circumstanţele în care o văzuse ultima dată. O să vă luptaţi din nou? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

– Ţi-e teamă? insistă Mansur.

Ea se întoarse spre el. Ochii ei verzi îl priviră fără ezitare.

– N-ar trebui să mă întrebi aşa ceva.

– Iartă-mă, spuse el imediat. Nu mă îndoiesc de curajul tău, căci mi l-ai dovedit azi-noapte. Nu voiam decât să ştiu ce simţi.

– Nu mă tem pentru mine. Dar tatăl meu e la bordul celeilalte nave şi tu eşti pe aceasta.

– L-am văzut cum te-a lovit.

– M-a lovit de multe ori înainte, dar e tot tatăl meu. Apoi lăsă ochii în jos. Mai important decât atât însă, tu eşti bărbatul meu acum. Mă tem pentru voi amândoi. Dar nu o să dau înapoi.

El întinse mâna şi-i atinse braţul.

– O să fac tot ce pot ca să evit alte lupte, o asigură el. Aş fi făcut-o şi azi-noapte, dar tata era în pericol. N-am avut încotro, a trebuit să-i sar în ajutor. Cu toate acestea, mă îndoiesc că sir Guy o să ne lase să scăpăm fără să facă tot ce-i stă în putere să ne împiedice.

Dădu din cap abătut către nava din depărtare.

– Se simte vântul de dimineaţă, zise ea. Acum vom vedea clar ce vrea tata să facă.

Vântul trecu peste suprafaţa lucioasă şi azurie a mării. Pânzele lui *Arcturus* se umflară şi vasul începu să alunece în

față. Avea toate vergile ridicate și pânze noi fuseseră înălțate în locul celor arse și înnegrite. Vântul lăsă în urmă *Arcturus*, care încetini treptat, apoi se opri din nou. Vela principală se dezumflă și rămase inertă. Pala de vânt ajunse la ei și prinse cele două vase mai mici, apoi le împinse pe o distanță scurtă și le lăsă neclintite.

Liniștea și nemișcarea căzură din nou asupra celor trei nave. Toate pânzele erau ridicate, iar marinarii cocoțați pe vergi erau pregătiți să facă ultimele ajustări dacă vântul se pornea din nou.

De data asta, veni dinspre est, puternic și constant. Mai întâi ajunse la *Arcturus* și-l împinse în față. În clipa în care ajunse la viteza minimă, întoarse cârma și se îndreptă direct spre cele două nave mai mici. Tunurile erau încă scoase, arătând limpede intențiile echipajului.

– Mă tem că tatăl tău se pregătește de luptă, spuse Mansur.

– La fel și tu! îl acuză Verity.

– Mă judeci greșit, zise el clătinând din cap. Eu am luat deja premiul. Sir Guy nu mai are nimic din ce-mi doresc eu.

– Atunci, să sperăm că vântul ajunge la noi înaintea lui. Când Verity rosti aceste cuvinte, vântul îi suflă în obraz și-i dădu o șuviță lungă de păr în ochi. Ea o băgă din nou sub plasa de mătase. Iată-l.

Vântul învălui *Spiritul* și nava se înclină. Pânzele se întinseră și structura zăngăni în timp ce velele se umflau. Simțiră forța vântului în zdruncinătura puternică a punții de sub picioare și, chiar dacă nu era un motiv de bucurie, Verity râse de încântare.

– Am pornit! strigă ea, prinzându-se de brațul lui pentru o clipă. Apoi văzu expresia dezaprobatoare a lui Kumrah și păși înapoi. Nu am nevoie de supraveghetor pe nava asta, am o sută deja.

Spirit înainta cu viteză spre *Răzbunarea*, care era încă nemișcată; apoi, vântul ajunse și la ea. Cele două nave porniră împreună, cu *Răzbunarea* conducând la două lungimi de cablu. Mansur se uită înapoi, dincolo de pupă, la *Arcturus*.

– Dacă vântul își menține direcția, tatăl tău nu ne poate ajunge, îi spuse fericit lui Verity. O să-l pierdem sub linia orizontului până la căderea nopții. O luă de braț și o conduse încet spre scara de tambuchi. Acum pot să-l las cu încredere pe Kumrah la comandă, iar noi să mergem sub punte să-ți găsim o cabină.

– Sunt prea mulți ochi aici, încuviință ea și-l urmă bucuroasă.

La capătul scării, Mansur o întoarse cu fața spre el. Era doar cu câțiva centimetri mai scundă, iar faptul că amândoi își purtau părul împletit în cozi groase și lucioase făcea ca diferența dintre ei să fie și mai greu de sesizat.

– Aici nu ne vede nimeni, zise el.

– Mă tem că am fost credulă, spuse ea cu obrajii îmbujorați ca petalele de trandafir, dar n-ai profita de inocența mea, nu-i așa, Înălțimea Ta?

– Cred că mi-ai supraestimat cavalerismul, domnișoară Courtney. Exact asta vreau să fac.

– Presupun că n-ar ajuta la nimic dacă aș țipa, nu?

– Mă tem că nu ar ajuta, zise el.

Ea se întinse spre el.

– Atunci, nu o să-mi bat gura de pomană, șopti ea, fiindcă o să găsesc probabil ceva mai bun de făcut cu ea mai târziu.

– Ai buza umflată, spuse el atingând-o ușor. Nu o să te doară?

– Noi, cei din familia Courtney, suntem rezistenți, zise ea.

O sărută cu blândețe.

Verity fu cea care-l trase mai aproape, desfăcându-și buzele umflate pentru el.

– Nu mă doare deloc, spuse ea prinzându-se de gâtul lui Mansur, iar el o purtă în brațe spre cabina lui.

Kumrah tropăi de trei ori pe punte deasupra patului lui Mansur. El se ridică imediat.

– E nevoie de mine pe punte, zise el.

– Nu la fel de mult cât e aici, murmură ea cu o moleşeală satisfăcută, dar ştiu că atunci când te cheamă datoria trebuie să te las să pleci pentru o vreme.

El se ridică şi ea îl urmări făcând ochii mari, fără să-şi ascundă uimirea.

– N-am văzut niciodată un bărbat complet dezbrăcat, spuse ea. Abia acum îmi dau seama ce am pierdut – e o privelişte foarte agreabilă.

– Mă pot gândi la una şi mai frumoasă, spuse el încet şi se aplecă să-i sărute abdomenul.

Era neted şi alb, iar buricul se adâncea uşor între muşchii întinşi. Îl împinse uşor cu vârful limbii.

Ea oftă şi se zvârcoli voluptuos.

– Trebuie să te opreşti imediat, altfel nu o să te las să pleci.

El se îndreptă şi făcu ochii mari de spaimă.

– E sânge pe cearşaf. Te-am rănit?

Ea se propti în cot, se uită la pata aprinsă şi zâmbi mulţumită de sine.

– E floarea fecioriei mele, pe care ţi-o ofer ca dovadă că ţi-am aparţinut doar ţie şi nimănui altcuiva.

– Oh, draga mea.

El se aşeză pe marginea patului şi-i acoperi faţa cu sărutări.

Ea îl împinse într-o parte.

– Du-te la datorie. Dar vino înapoi la mine de îndată ce termini.

Mansur alergă pe scară simţind că are aripi la picioare, dar se opri în capul scării de tambuchi speriat. Se aşteptase să vadă *Răzbunarea* încă în faţa lui, pentru că era mai rapidă decât *Spirit* – însă mergea aproape paralel cu ei. Luă telescopul din găleata lui de lângă busolă şi merse spre copastie. Văzu de îndată că *Răzbunarea* era scufundată mult în apă şi că se lucra la toate pompele. Apa de mare ţâşnea înspumată peste margine din ţevile de preaplin. În timp ce privea totul consternat, Dorian apăru pe punte, ieşind prin bocaportul din cala principală. Mansur luă portavocea şi strigă la el. Tatăl lui se uită la el, apoi se apropie de margine.

– Ce s-a întâmplat? strigă Mansur din nou.

– Ne-a lovit o ghiulea sub linia de plutire și luăm apă mai repede decât pot pompele s-o scoată.

Răspunsul tatălui său se auzi greu în bătaia vântului.

Diferența de viteză a celor două nave era atât de mare, încât, în scurta perioadă de când Mansur urcase pe punte, *Spirit* depășise cealaltă navă cu câțiva metri. Vocea tatălui său se auzea acum mai clar peste spațiul dintre ei. Se uită înapoi spre pupă și observă că *Arcturus* nu pierduse prea multă distanță de când el și Verity coborâseră sub punte.

– Ce pot să fac să te ajut? îl întrebă pe tatăl lui.

Urmă o pauză lungă.

– Am verificat unghiul după catargul principal al lui *Arcturus* în fiecare oră, îi strigă Dorian. În ritmul ăsta, o să ne ajungă la o bătaie de tun înainte să se întunece. Chiar și pe întuneric, nu putem spera să scăpăm de ei.

– Putem să reparăm stricăciunile?

– Gaura e într-un loc dificil, clătină din cap Dorian. Dacă ne oprim cu vântul în față, o să fim forțați să luptăm din nou.

Mansur se gândi la Verity în cabina de sub punte și văzu în minte trupul ei alb și perfect sfâșiat și însângerat de ghiulele. Își alungă imaginea din gând.

– Așteaptă! îi strigă el lui Dorian, apoi îl chemă pe Kumrah.

– Ce putem face, prietene?

Se sfătuiră repede și cu încordare, dar între timp *Răzbunarea* rămase și mai mult în urmă și Mansur fu forțat să ordone coborârea velei principale ca să încetinească *Spiritul* atât cât să rămână lângă *Răzbunarea.* Apoi îi strigă tatălui său.

– Kumrah are un plan. Ia-te după mine, o să încetinesc viteza dacă rămâi prea mult în urmă.

Kumrah întoarse prora *Spiritului* încă trei puncte spre vest, până când ajunseră cu fața spre Ras al-Had, porțiunea de uscat unde golful se deschidea spre ocean.

Tot restul dimineții, Mansur puse echipajul să dreagă stricăciunile provocate de luptă, să curețe și să repare tunurile, să aducă mai multe ghiulele de pe puntea de jos și să umple sacii

cu praf de pușcă ca să-l înlocuiască pe cel folosit deja. Pe urmă, ridicară cu palanul unul dintre tunuri de pe puntea principală pe puntea de la pupă, unde tâmplarii făcură un suport temporar pentru el. Îndreptat dincolo de pupă, tunul putea fi folosit acum pentru urmăritori, fiind gata să tragă în *Arcturus* de îndată ce nava ajungea la distanța potrivită.

Aproape imperceptibil, *Răzbunarea* continua să se scufunde și să piardă viteză, în timp ce oamenii de la pompe se luptau să împiedice apa să intre prin carena găurită. Mansur se apropie de ei și aruncă o frânghie pe bord. Astfel, reuși să trimită douăzeci de marinari odihniți ca să înlocuiască echipajul de pe *Răzbunarea*, epuizat de munca neîntreruptă la mânerele pompelor. Totodată, îl trimise pe Baris, unul dintre ofițerii inferiori ai lui Kumrah, un tânăr omanez care era născut pe coasta aceea și care știa fiecare stâncă și fiecare recif aproape la fel de bine pe cât le cunoștea Kumrah. În timp ce navele înaintau astfel, tot mai aproape una de alta, Mansur îi explică tatălui său ce plan făcuseră el și Kumrah.

Dorian înțelese de îndată că era probabil cea mai bună șansă a lor și încuviință fără ezitare.

– Treci la treabă, băiete! îi strigă el prin portavoce.

În următoarea oră, Mansur fu obligat să coboare încă o velă ca să nu o ia înaintea *Răzbunării* în timpul nopții. Pe când se întuneca, privi înapoi spre *Arcturus* și estimă că distanța dintre ei era puțin peste zece mile marine.

Era aproape miezul nopții când coborî înapoi în cabină, dar Mansur și Verity nu dormiră nici atunci. Făcură dragoste de parcă ar fi fost ultima dată, apoi rămaseră goi unul în brațele celuilalt, transpirând în noaptea tropicală și vorbind încet. Uneori se amuzau, iar Verity izbucni de mai multe ori în râs. Aveau atât de multe să-și spună... Ar fi vrut să-și povestească toată viața unul altuia. În cele din urmă însă, nici ardoarea iubirii lor nu-i mai putu ține treji și adormiră cu mâinile și picioarele împletite.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, Mansur se furișă afară din pat și o lăsă în cabină, întorcându-se pe punte. Dar după

câteva minute urcă și Verity pe scara de tambuchi și se așeză în unghiul dintre dunetă și puntea de la pupă, unde putea fi aproape de el fără să-i stea în cale.

Mansur le ordonă oamenilor să ia micul dejun și, în timp ce ei mâncau, merse sub punte și vorbi cu ei, încurajându-i, deși știau cu toții că *Arcturus* era aproape în urma lor în întuneric și că în curând aveau să fie chemați să lupte din nou împotriva lui.

De cum începu să se lumineze cerul, Mansur și Kumrah se așezară la copastia de la pupă, pe punte, lângă tunul pentru urmăritori. Felinarul de pe catargul principal al *Răzbunării* se vedea aproape la pupă, însă când câmpul vizual se lărgi, văzură *Arcturus* pentru prima dată. Nu se înșelaseră. Pe măsură ce lumina creștea, îi vedeau conturul tot mai clar pe fundalul orizontului întunecat, iar Mansur fu nevoit să se abțină să-și exprime dezamăgirea cu glas tare. Câștigase aproape o milă din distanța până la ei în orele de întuneric și acum era la o bătaie lungă de tun. În timp ce Mansur se uita spre ei cu telescopul, zări la proră o licărire de lumină și un nor de fum alb.

– Tatăl tău trage spre noi cu tunuri montate la proră. Deși mi se pare că distanța e un pic prea mare ca să ne provoace stricăciuni adevărate deocamdată, îi spuse Mansur lui Verity.

În clipa aceea se auzi un strigăt din vârful catargului: „Pământ!"

Plecară de la pupă la proră ca să se uite în față prin telescop.

– Te-ai întrecut pe tine însuți, căpitane, îi spuse Mansur lui Kumrah. Dacă nu mă înșel, drept în față se vede Ras al-Had.

Se întoarseră la masa de lângă panoul de direcție și studiară harta. Această capodoperă a artei cartografierii îi aparținea lui Kumrah însuși și cuprindea munca lui dintr-o viață petrecută pe mare.

– Unde este Kos al-Heem? întrebă Mansur.

Numele însemna Amăgitorul în dialectul de pe coasta omaneză.

– Nu l-am marcat pe hartă, zise Kumrah înțepând pielea ceruită cu vârful compasului. E mai bine ca unele lucruri să nu fie văzute de ochii lumii. Dar e aici.

– Cât mai avem până acolo? întrebă Mansur.

– Dacă nu slăbește vântul, o să ajungem la o oră după prânz.

– Până atunci, *Arcturus* o să ajungă din urmă *Răzbunarea.*

Mansur se uită către nava tatălui său.

– Dacă asta e voia Domnului, zise Kumrah resemnat, pentru că Dumnezeu e mare.

– Trebuie să încercăm să protejăm *Răzbunarea* de bombardamentul lui *Arcturus* până ajungem la Amăgitor.

Mansur îi dădu ordinul lui Kumrah, apoi se întoarse la pupă, unde tunarii se adunaseră în jurul tunului cu ghiulele de peste patru kilograme.

Kumrah coborî iar pânzele și rămase în urmă, ca să poată așeza *Spiritul* între celelalte două nave. Între timp, *Arcturus* trase de două ori cu tunul de la proră. Ambele ghiulele căzură prea departe. Cu toate acestea, următoarea căzu cu un plescăit greoi lângă *Răzbunarea.*

– Foarte bine, zise Mansur. Acum putem încerca să tragem o ghiulea de verificare.

Alese o ghiulea rotundă din lădiță, rostogolind-o sub talpă ca să-i verifice simetria. Apoi măsură cu grijă cantitatea de praf de pușcă și puse echipa să curețe țeava cu atenție, ca să elimine cât mai multe reziduuri de praf de pușcă.

După ce tunul fu încărcat și tras în ață, rămase în spatele lui și observă cum se ridica și cobora pupa *Spiritului* călărind valurile. Calculă ajustările care erau necesare ca să contracareze mișcările. Pe urmă, cu fitilul în mână, rămase departe de deschizătură și așteptă valul următor. Când *Spiritul* sări în sus și ridică pupa, ca o fată care flirtează foșnind din fuste, lipi fitilul aprins de praful de pușcă din gaura pentru detonare. Ridicarea avea să confere ghiulelei o forță suplimentară de deplasare.

Tunul lung bubui, apoi se deplasă cu putere în spate. Verity și Kumrah urmăriră căderea ghiulelei.

Câteva secunde mai târziu, văzură o mică pată albă ridicându-se la suprafața mării întunecate.

– A căzut mai aproape cu nouăzeci de metri și cu trei grade la stânga, strigă Verity pe neașteptate.

Mansur mormăi și întoarse șurubul de ridicare la nivelul maxim. Traseră din nou.

– Din nou prea scurt, dar pe direcție.

Continuară să tragă în mod constant.

Răzbunarea se alăturase bombardamentului. *Arcturus* se apropia încet, trăgând cu tunurile de la proră pe măsură ce înainta. Cu toate acestea, spre mijlocul dimineții, nicio navă nu reușise să nimerească ținta, deși unele ghiulele căzuseră aproape. Mansur și tunarii săi erau dezbrăcați până la brâu în căldura tot mai apăsătoare: trupurile lor luceau de sudoare și aveau fețele înnegrite de fum. Țeava tunului era prea fierbinte ca să fie atinsă. Cârpa udă sfârâia și din ea ieșeau aburi când o îndesau pe țeavă. Pentru a douăzeci și treia oară în dimineața aceea, împinseră în față tunul lung și Mansur îl pregăti cu grijă. *Arcturus* îi păru mult mai înalt când miji ochii pe deasupra vizorului. Păși în spate și așteptă să se ridice carena sub el înainte să tragă.

Afetul sări în spate și se izbi violent de suport. De data asta, deși se uitară prin telescop cu toată atenția, nu se mai zări plescăitul ghiulelei. Apoi, Verity văzu scândurile zdrobite explodând în prora lui *Arcturus* și unul dintre tunuri răsturnat de pe suport.

– O lovitură! Una foarte serioasă!

– Spuseră domnișoara Verity și bardul! râse Mansur și înghiți o gură de apă înainte să pregătească următoarea ghiulea.

Aproape ca un gest de răzbunare, *Arcturus* trimise o ghiulea din tunul rămas la proră direct sub pupa *Spiritului*, făcând apa să țâșnească în aer și să cadă în cascadă asupra lor, udându-i până la piele.

În tot acest timp, Ras al-Had se înălța tot mai mult din mare, iar *Arcturus* se apropia încet de ei dinspre pupă.

– Unde e Kod al-Heem? întrebă Mansur nerăbdător.

– Nu o să-l vezi până nu ești gata de atac. În ciuda numelui său, iată reperele. Fâșia albă din fața stâncii, acolo. Stânca în formă de ou din stânga, acolo!

– Vreau să trec la cârmă acum, Kumrah. Vino puțin în bătaia vântului și redu presiunea în pânze. Vreau să-l las pe *Arcturus* să se apropie de noi fără să-și dea seama că o fac intenționat.

Duelul distanţelor dintre cele două nave continuă. Mansur spera să-i distragă atenţia lui Cornish de la pericolul din faţă şi să lase *Răzbunarea* să înainteze. *Arcturus* se apropia cu râvnă şi în decurs de o oră era atât de aproape, încât Verity şi Mansur recunoscură prin telescop silueta masivă şi trăsăturile distinctive ale căpitanului Ruby Cornish.

– Şi iată-l pe sir Guy!

Mansur fu pe punctul să spună „tatăl tău", dar alese alte cuvinte în ultima clipă. Nu voia să scoată în evidenţă relaţia dintre duşman şi iubita lui.

Pe lângă Ruby Cornish, Guy Courtney avea o siluetă subţire şi elegantă. Îşi schimbase îmbrăcămintea şi, chiar şi pe căldura aceea, purta o pălărie înclinată şi o haină albastră cu revere stacojii, pantaloni albi strâmţi şi cizme negre. Stătea neclintit pe punte şi se uita la ei. Avea o expresie aspră şi hotărâtă şi o îndârjire letală care o înspăimânta pe Verity până în măduva oaselor: cunoştea foarte bine starea aceea a lui şi se temea de ea ca de holeră.

– Kumrah! strigă Mansur. Unde e Amăgitorul? Unde e Kos al-Heem? E ceva ce ai visat după ce-ai fumat haşiş?

Kumrah se uită spre *Răzbunarea,* care înaintase cu greu. Acum se afla în faţa lor cu un sfert de milă marină.

– Califul, onorabilul tău tată, aproape a ajuns la Amăgitor.

– Nu văd nici urmă de el.

Mansur studia apa din faţa celeilalte nave, dar valurile înaintau inexorabil şi nu se vedea nicio spărtură în faţă; nici vreun obstacol, vârtej sau învolburare de spumă albă pe care să o distingă.

– De asta i se spune Amăgitorul, îi reaminti Kumrah. Îşi păstrează bine secretele. A ucis peste o sută de nave, inclusiv galionul lui Ptolemeu, generalul şi favoritul marelui Isakander. Numai prin mila lui Dumnezeu a scăpat din naufragiu.

– Dumnezeu e mare, murmură Mansur ca pentru sine.

– Slavă lui Dumnezeu, încuviinţă Kumrah şi, când rosti cuvintele, *Răzbunarea* învârti cârma brusc şi întoarse prora în bătaia vântului.

Cu toate pânzele coborâte și cutremurându-se, se opri în loc.

– Ah! strigă Kumrah. Baris a găsit și a însemnat Amăgitorul pentru noi.

– Scoateți bateriile de la babord și pregătiți-vă să schimbați direcția spre tribord, ordonă Mansur.

În timp ce echipajul alerga la posturi, se uită la *Arcturus* care se apropia.

Gonea spre ei cu elan, cu fiecare centimetru de pânză întins. Sub privirile lui Mansur, hublourile tunurilor se deschiseră cu zgomot și țevile de tun ieșiră amenințător pe laturi. Se întoarse și merse înainte până când avu imaginea întreagă a *Răzbunării*, oprită în față; și ea scosese toate tunurile, fiind pregătită de luptă.

Mansur se întoarse la cârmă. Era conștient că, din unghiul de sub puntea de la pupă, Verity îl urmărea cu atenție. Avea o expresie calmă și nu arăta nici urmă de teamă.

– Aș vrea să te duci jos, iubita mea, îi spuse el încet. În curând o să înceapă să se tragă.

Ea scutură capul.

– Scândurile navei nu oferă protecție împotriva ghiulelelor de patru kilograme și jumătate.

– Asta o știu din experiență, răspunse ea cu o strălucire obraznică în ochi, de când ai tras în mine.

– Nu mi-am cerut scuze pentru lipsa mea de maniere de atunci, zâmbi el. A fost de neiertat. Dar jur că o să mă revanșez cu vârf și îndesat.

– Lăsând totul la o parte, de acum locul meu e lângă tine, nu mă voi ascunde sub pat.

– Voi prețui mereu prezența ta, zise el, apoi se întoarse din nou spre *Arcturus*.

În sfârșit, era la o bătaie de tun. Acum trebuia să-i atragă atenția și să-l momească să-i urmărească în cea mai mare viteză. Kumrah aștepta să primească ordinul.

– Întoarce cârma, strigă Mansur, iar *Spirit* se întoarse ca o dansatoare.

Deodată, era răsucită de-a latul spre *Arcturus*.

– Pregătiți, tunari! strigă Mansur prin portavoce. Țintiți bine!

Pe rând, căpitanii ridicară brațul drept ca să arate că așezaseră armele în poziție.

– Foc! strigă Mansur și lateralul navei răsună ca un bubuit de tunet.

Fumul învălui puntea într-un nor gros și cenușiu, dar vântul îl împrăștie imediat. Văzură o singură plescăitură în apa mării sub prora lui *Arcturus*, dar restul ghiulelelor se izbiră în etravă, lăsând găuri în lemnărie. Nava părea că se cutremură sub lovițurile cumplite, dar merse înainte fără să reducă viteza.

– Întoarce-o pe cursul dinainte, ordonă Mansur și *Spirit* se supuse de îndată.

Înaintară cu viteză spre locul în care îi aștepta *Răzbunarea*. Cu prora spre ei, *Arcturus* nu reușise să tragă cu tunurile din lateral, dar manevra îi costase tot avansul pe cei de pe *Spirit*. Dușmanul era acum la doar o lungime de cablu distanță în spate. Trase cu tunul de la proră, iar *Spirit* se cutremură când ghiuleaua lovi la pupă și găuri carena.

Kumrah privea în față cu ochii mijiți, însă Mansur nu vedea nici urmă de Amăgitorul. Kumrah ceru o corecție a cârmei, iar cel de la timonă o întoarse foarte puțin la babord. Astfel, lăsă drumul liber pentru *Răzbunarea*, care putea acum să tragă fără să se teamă că ar fi putut lovi *Spiritul*. Era încă întoarsă cu lateralul spre dușman și dispăru pentru o clipă în spatele perdelei de fum provocate de propriile tunuri în timp ce trăgea o nouă salvă.

Distanța era lungă, dar nimeri ținta cu cel puțin o parte din muniție. *Arcturus* era acum atât de aproape, încât Mansur auzea ghiulelele de fier zdrobind scândurile ca niște lovituri grele de ciocan.

– Asta o să-i atragă atenția lui Cornish, spuse Verity cu vocea răsunând clar în liniștea subită care urmă salvei.

Mansur nu răspunse. Privea în față cu o căutătură încruntată și îngrijorată.

– Unde e Amăgitorul cel de trei ori blestemat?

Se opri când văzu o sclipire de punctișoare luminoase ca niște fulgi de zăpadă în apele albastre, direct sub proră. Apărură atât de brusc, încât o clipă rămase debusolat. Pe urmă își dădu seama.

– Caesionidae! exclamă el.

Erau bancuri de peşti mici şi coloraţi care înotau mereu deasupra recifelor scufundate, chiar şi în apele de la marginea platformei continentale. Bancurile se împrăştiară când carena *Spiritului* pătrunse printre ele, iar Mansur văzu conturul întunecat şi înfiorător ce se ridica din adâncuri ca nişte colţi înnegriţi direct în calea navei. Kumrah făcu un pas şi împinse timonierul într-o parte. Pe urmă luă timona cu mâini de expert, ca să ghideze nava.

Mansur văzu formele întunecate mai clar când ajunseră deasupra lor. Erau trei coarne de granit care se ridicau din apele întunecate la un stânjen de suprafaţa luminată de soare. Vârfurile erau atât de ascuţite, încât nu creau prea multă rezistenţă în curgerea şi presiunea curenţilor şi a valurilor. Acesta era motivul pentru care suprafaţa rămânea netedă.

Din instinct, Mansur îşi ţinu răsuflarea când Kumrah se îndreptă spre mijlocul acelor coroane cumplite de piatră. Simţi pe braţ mâna lui Verity înfigându-i dureros unghiile în carne.

Spirit atinse piatra. Pentru Mansur era ca şi cum ar fi călărit la galop prin pădure, iar mâneca i s-ar fi agăţat într-un tufiş. Puntea se zdruncină uşor sub tălpile lui şi auzi zgârietura cornului de granit pe scândurile de pe fund. Apoi, *Spirit* se eliberă şi trecură mai departe. Mansur scoase aerul din plămâni cu un oftat.

– Am fost mai aproape de pericol decât îmi doresc să mai fiu vreodată, exclamă Verity lângă el.

Mansur o luă de mână şi alergară înapoi la copastia de la pupă. Se uitară cum *Arcturus* intra în capcană cu toată viteza. În ciuda stricăciunilor produse de luptă şi a greementului înnegrit de funingine, era o privelişte frumoasă, cu toate pânzele ridicate şi cu valul de la proră înalt şi alb, strălucind şi încolăcindu-se în faţa navei.

Arcturus se izbi de vârfurile de piatră şi se opri brusc, transformat într-o clipă dintr-un vas graţios şi diafan într-o ruină. Arborele trinchet se rupse de la nivelul punţii şi jumătate dintre vergi se prăbuşiră. Scândurile de sub apă se rupseră cu trosnituri şi pârâituri, iar nava rămase în apă ca şi cum ar fi făcut parte din recif. Coarnele de granit ale Amăgitorului se înfipseseră

adânc în burta lui *Arcturus*. Velarii din vârful greementului fură aruncați din locurile lor ca niște pietricele din praștii, scufundându-se în apă la o jumătate de bătaie de pușcă în lateralul navei. Restul echipajului se prăbuși pe punte, izbindu-se de catarge și de pereți. Propriile tunuri se întoarseră împotriva lor și fură catapultați în metalul necruțător cu toată forța de mișcare a navei. Brațele, picioarele și coastele se rupseră ca niște rămurele, iar craniile se crăpară ca ouăle sparte pe o podea de piatră. Echipajele celor două nave mai mici se aliniară pe margini, privind cu uluire distrugerea pe care o provocaseră, prea copleșiți ca să se bucure de nimicirea dușmanului.

Mansur opri nava în dreptul *Răzbunării*.

– Și acum, tată?

– Nu-l putem lăsa pe Guy în starea asta, strigă Dorian. Trebuie să-l ajutăm cum putem. O să mă duc acolo cu barca.

– Nu, tată! răspunse Mansur. Nu poți să mai stai aici. Și nava ta e în pericol. Trebuie să mergi și să te refugiezi pe insula Sawda, unde putem repara stricăciunile de sub linia de plutire înainte să se scufunde de tot.

– Dar Guy și oamenii lui? ezită Dorian. Ce-o să se întâmple cu ei?

– O să mă ocup eu de asta, promise Mansur. Poți să fii sigur că nu o să-l las pe fratele tău, tatăl lui Verity, să piară aici.

Dorian și Batula schimbară repede câteva cuvinte, apoi Dorian se întoarse la marginea navei.

– Foarte bine! Batula e de acord că trebuie să ancorăm într-un loc sigur înainte să se stârnească o altă furtună. Nu putem naviga prin ape agitate în starea în care suntem acum.

– O să iau supraviețuitorii de pe *Arcturus* și o să vin după tine cu toată viteza.

Dorian întoarse din nou *Răzbunarea* cu vântul în spate și se îndreptă spre continent. Mansur îi predă comanda lui Kumrah și coborî în barcă. Rămase între velele de la pupă în timp ce vâsleau spre nava eșuată și puternic înclinată. De îndată ce ajunseră suficient de aproape încât să poată striga la ei, ordonă echipajului din barcă să oprească vâslele.

– *Arcturus*! Am un medic cu mine. Cum să vă ajutăm?

Faţa roşie a lui Cornish apăru în vârful peretelui înclinat al navei.

– Sunt mulţi cu membrele rupte. Trebuie să duc răniţii înapoi la infirmeria de pe insula Bombay, altfel o să moară.

– Urc la bord! strigă Mansur.

Dar o altă voce răsună mânioasă:

– Stai deoparte, rebel mizerabil!

Sir Guy Courtney se ţinea cu o mână de vela principală. Celălalt braţ îi era vârât în jachetă, pe care o folosea ca pe o faşă improvizată. Îşi pierduse pălăria şi sângele îi îmbibase părul şi i se scurgea pe faţă de la rănile profunde de pe scalp.

– Dacă încerci să urci la bordul navei, o să trag în tine.

– Unchiule Guy! strigă Mansur. Sunt fiul fratelui tău, Dorian. Trebuie să mă laşi să vă ajut pe tine şi pe oamenii tăi.

– În numele sfânt al Domnului, nu eşti niciun fel de rudă cu mine. Eşti un bastard păgân, un răpitor şi un violator de femei engleze nevinovate.

– Oamenii tăi au nevoie de ajutor. Şi tu eşti rănit. Lasă-mă să vă duc în portul insulei Bombay.

Guy nu răspunse, ci se îndreptă împleticindu-se pe puntea înclinată spre cel mai apropiat tun. Luă fitilul fumegând din tava cu nisip. Arma greoaie încă stătea cu ţeava strălucitoare de bronz în gura deschisă a hubloului, dar Mansur nu se sperie. Arma era inofensivă. Unghiul punţii îndrepta ţeava în jos, spre apa de lângă navă.

– Înţelege de vorbă bună, unchiule. Eu şi tata nu vrem să-ţi facem rău. Avem acelaşi sânge. Uite! Nu sunt înarmat.

Ridică mâinile ca să-i demonstreze. Cu un fior de groază, îşi dădu seama că Guy nu avea de gând să tragă cu tunul masiv. În schimb, apucase mânerul lung al ucigaşului ce stătea îndesat în sistemul de suspensie fixat în perete: era un tun de mână, menit să respingă duşmanii care urcau la bord, încărcat cu alice de plumb cât ar încăpea într-o pălărie.

Barca era aproape sub latura lui *Arcturus*. Guy răsuci arma spre ei şi se uită la Mansur prin vizorul grosolan de fier. Ţeava deschisă a armei părea un ochi ce se uita chiorâş la ei.

– Te-am avertizat, porc depravat.

Aruncă fitilul aprins în gaura de detonare.

– Jos! strigă Mansur aruncându-se pe punte.

Echipajul îi urmă exemplul, dar nu suficient de rapid, astfel că explozia de alice trecu printre ei. În urletele răniților, Mansur se ridică din nou în picioare. Avea cămașa mânjită de creierii cârmaciului, iar trei morți stăteau unul peste altul la marginea bărcii. Alți doi își apăsau rănile cu mâinile și se zbăteau într-o baltă de sânge. Apa de mare țâșnea prin găurile făcute de alice în lemnărie.

Mansur își adună oamenii care scăpaseră teferi.

– Vâsliți înapoi spre *Spirit*!

Cu toții se aruncară la vâsle cu îndârjire. De lângă velele din pupă, Mansur strigă din nou spre silueta care se ținea încă de mânerul tunului de mână:

– Să-ți putrezească sufletul ăla negru, Guy Courtney! Măcelar sângeros! Erau oameni neînarmați într-o misiune de caritate.

Mansur urcă nervos pe puntea navei. Era alb la față și înnebunit de furie.

– Kumrah, mârâi el, urcă morții și răniții la bord, pe urmă încarcă tunurile cu alice. O să-i dau porcului ăluia criminal să guste din propria mârșăvie.

Kumrah întoarse nava cu vântul în babord și, la comanda lui Mansur, o îndreptă astfel încât să treacă pe lângă epava lui *Arcturus* la o distanță de o sută de pași, optimă pentru salvele de alice ce aveau să producă un măcel.

– Fiți gata să trageți când aveți ținta! le strigă Mansur tunarilor. Curățați puntea! Omorâți-i pe toți! După ce terminați, o să-i dăm foc să ardă până la linia de plutire.

Încă tremura de furie.

Echipajul de pe *Arcturus* văzu moartea apropiindu-se și se împrăștie pe punte. Unii fugiră sub punte, alții se aruncară peste bord și se scufundară stângaci în apă. Doar căpitanul Cornish și stăpânul lui, sir Guy Courtney, rămaseră neînfricați să înfrunte salvele trase de *Spirit*.

Mansur simți o atingere ușoară pe braț și privi în jos. Verity stătea lângă el. Avea fața palidă, dar lipsită de orice expresie.

– Asta e crimă, spuse ea.

– Tatăl tău e criminalul.

– Da. Şi este tatăl meu. Dacă faci lucrul ăsta, nu o să speli niciodată sângele lui din conştiinţa ta sau a mea, nici dacă trăim o sută de ani. S-ar putea să fie singurul lucru care ne-ar putea distruge dragostea.

Cuvintele ei se înfipseră ca un pumnal. El ridică privirea şi văzu primul tunar gata să declanşeze arma, cu fitilul aprins la doar câţiva centimetri de gaura de detonare.

– Nu trage! strigă Mansur la el, iar omul ridică mâna.

Toţi tunarii se întoarseră să se uite la Mansur. El o luă pe Verity de mână şi o conduse la copastie. Ridică portavocea la buze.

– Guy Courtney! Nu te-a salvat decât intervenţia fiicei tale, strigă el.

– Târfa aia trădătoare nu e fiica mea. Nu-i decât o prostituată oarecare de pe stradă.

Guy era livid, iar sângele închegat de pe faţă părea roşu-închis prin contrast.

– Două mizerii şi-au găsit pereche în groapa de gunoi. Ia-o şi să vă bată ciuma pe amândoi.

Cu un efort care-i puse la încercare orice pornire naturală, Mansur îşi împiedică din nou furia să dea în clocot.

– Îţi mulţumesc, domnule, pentru mâna fiicei tale. Voi păzi cu preţul vieţii acest dar pe care mi l-ai oferit atât de frumos. Apoi se uită la Kumrah. O să-i lăsăm aici să putrezească. Stabileşte cursul spre insula Sawda.

În timp ce se îndepărtau, Ruby Cornish îşi atinse fruntea în semn de salut, recunoscând tăcut înfrângerea, dar şi compasiunea lui Mansur, care îi cruţase.

Găsiră *Răzbunarea* ancorată în golful micuţ, înconjurat de stâncile de pe insula Sawda. Contrafortul înfiorător de rocă neagră se înălţa nouăzeci de metri din adâncul apelor la marginea plăcii continentale, la şase mile distanţă de coasta Peninsulei

Arabice. Kumrah o alesese din motive foarte bune. Insula era nelocuită și izolată de continent, astfel încât nu puteau fi descoperiți întâmplător de vreun dușman. Golful era protejat de furtunile de la răsărit. Apele închise erau liniștite, iar plaja îngustă de nisip negru vulcanic oferea o platformă bună pe care puteau să încline carena navei. Exista chiar și un izvor secret de apă dulce într-o crăpătură de la baza stâncii.

De îndată ce aruncară ancora, Mansur puse oamenii să-i ducă pe el și pe Verity cu barca pe *Răzbunarea*. Dorian era în spațiul de îmbarcare ca să-l primească la bord.

– Tată, nu e cazul să ți-o prezint pe nepoata ta, Verity. Vă cunoașteți deja destul de bine.

– Salutările și respectul meu, Maiestate, zise Verity făcând o reverență.

– În sfârșit, acum putem discuta în engleză și te pot întâmpina în calitate de unchi. O îmbrățișă. Bine ai venit în familie, Verity! Știu că vom avea destule ocazii ca să ne cunoaștem mai bine unul pe altul.

– Sper că da, unchiule. Dar acum îmi dau seama că tu și Mansur aveți multe de făcut.

Stând pe puntea deschisă, concepură repede un plan de acțiune și trecură imediat la fapte. Mansur aduse nava alături de cea a tatălui său și legară carenele una de alta. Acum, toate pompele navelor puteau fi folosite pentru a scoate apa din cala inundată. În același timp, traseră una dintre cele mai grele vele pe sub carena *Răzbunării*. Presiunea apei o ținea pe loc, astupând gaura de sub linia de plutire. Cum apa era împiedicată să mai intre, reușiră să usuce cala în câteva ore.

Scoaseră toată încărcătura grea – tunurile, praful de pușcă și muniția, pânzele de rezervă, catargele și scondrii – și încărcară totul pe puntea *Spiritului*. Ușurată de povară, *Răzbunarea* plutea cu ușurință, ca un dop de plută. O traseră cu bărcile spre plajă și, cu ajutorul mareei, o înclinară astfel încât să poată vedea gaura făcută de ghiulea. Tâmplarii și mateloții se apucară de lucru.

Două zile și două nopți munciră la lumina felinarelor de luptă ca să finalizeze reparațiile. Când terminară, scândurile

înlocuite erau mai rezistente decât cele originale. Profitară de ocazie ca să cureţe buruienile de pe carenă, să călăfătuiască încheieturile şi să reînnoiască învelişul de cupru care împiedica moluştele să atace scândurile de sub apă. Când o făcură din nou să plutească, era puternică şi uscată. O scoaseră înapoi în golf, o reîncărcară şi puseră armele la loc. Până seara, umpluseră butoaiele de pe ambele nave cu apă de izvor, fiind gata să plece. Însă Dorian hotărî că echipajele meritau un răgaz de două zile ca să sărbătorească festivalul islamic Id, un prilej de bucurie care presupunea sacrificarea unui animal şi împărţirea cărnii tuturor participanţilor.

În seara aceea se adunară pe plajă, iar Dorian sacrifică una dintre caprele de lapte pe care le ţineau într-o cuşcă la bordul *Răzbunării*. Din carnea acesteia primi fiecare doar câte o înghiţitură, dar puseră alături peşte proaspăt ars în jar, în timp ce muzicanţii din echipaj cântau, dansau şi-i mulţumeau Domnului fiindcă scăpaseră din Muscat şi învinseseră *Arcturus*. Verity stătea între Dorian şi Mansur pe un covoraş de mătase pentru rugăciuni pe nisipul negru.

Asemenea celor mai mulţi oameni care îl cunoşteau pe Dorian, şi Verity fu fermecată de căldura spiritului său şi de umorul tăcut. Era înduioşată de pierderea tragică a soţiei lui şi de tristeţea care-l însoţea de atunci.

La rândul lui, Dorian era captivat de inteligenţa ei ageră, de curajul pe care îl demonstrase din plin şi de stilul plăcut şi direct. Acum, studiind-o în lumina focului, îşi spuse: „A moştenit toate virtuţile părinţilor ei – frumuseţea mamei înainte de a fi stricată de lăcomie şi mintea ageră a lui Guy. A fost scutită de defectele lor – personalitatea superficială şi înfumurată a lui Caroline şi instinctele răutăcioase şi hrăpăreţe ale lui Guy, alături de lipsa lui de omenie". Pe urmă, renunţă să se mai gândească la orice altceva şi se lăsă pătruns de atmosfera relaxată. Râseră şi cântară împreună, bătând din palme şi legănându-se în ritmul muzicii.

Când muzicanţii se opriră într-un târziu, Dorian îi lăsă să plece, după ce le mulţumi şi le dădu tuturor câte o monedă

de aur. Dar cei trei erau prea încântați ca să doarmă. A doua zi urmau să ridice pânzele spre Fort Auspice. Mansur începu să-i descrie lui Verity viața pe care aveau să o ducă în Africa și să-i povestească despre rudele pe care avea să le cunoască pentru prima dată.

– O să-ți placă de mătușa Sarah și de unchiul Tom.

– Tom e cel mai bun dintre noi trei, frații, încuviință Dorian. A fost mereu liderul, în timp ce eu și Guy...

Se întrerupse, dându-și seama că numele lui Guy avea să le strice buna dispoziție. Tăcerea stânjenitoare se prelungi și niciunul dintre ei nu știa cum să-i pună capăt.

– Da, unchiule Dorian, rupse tăcerea Verity. Tatăl meu nu e un om bun și știu că e nemilos. Nu pot scuza comportamentul său criminal de când a tras asupra bărcii. Poate aș putea să explic de ce s-a întâmplat asta.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți și stânjeniți. Se uitau la tăciunii din foc, evitând să o privească. După o vreme, Verity își reluă vorba:

– Era disperat să nu afle nimeni ce încărcătură se află în cala mare de pe *Arcturus*.

– Și ce încărcătură e aceea, draga mea? spuse Dorian ridicând ochii.

– Înainte să răspund, trebuie să-ți explic cum a adunat tata o asemenea avere, care o depășește pe cea a oricărui potentat din Orient, poate doar cu excepția Marelui Mogul și a Înaltei Porți din Constantinopol. Este o persoană influentă. Se folosește de poziția lui de consul general ca să urce și să coboare regii de pe tron. Are puterea monarhiei engleze și a Companiei Engleze a Indiilor de Est de a face negoț cu armate și națiuni, așa cum fac unii cu oi și cu vite.

– Puterea asta de care vorbești nu face parte din talentul său, zise Dorian gânditor.

– Tata e un scamator, un maestru al iluziilor. Îi poate face pe ceilalți să creadă ce vrea el să creadă, deși nici nu poate vorbi limba regilor și a împăraților care îi solicită ajutorul.

– Pentru asta te folosește pe tine, interveni Mansur.

Ea înclină capul.

– Da, eu eram limba lui, dar el are intuiție la nivelul relațiilor politice. Se întoarse spre Dorian. Tu, unchiule, l-ai ascultat și trebuie să fi înțeles cât de convingător poate fi și ce instincte neobișnuite are.

Dorian dădu tăcut din cap, iar ea spuse mai departe:

– Dacă nu ai fi fost avertizat, ai fi testat bucuros rezultatele lui, deși prețul era exorbitant. Ei bine, Zayn al-Din i-a plătit o sumă cu mult mai mare. Geniul tatălui meu este nu numai că a reușit să scoată bani de la Zayn, ci și faptul că Înalta Poartă și Compania Indiilor de Est l-au plătit aproape încă o dată pe atât ca să fie emisarul lor. Pentru munca pe care a făcut-o în Arabia în ultimii trei ani, tata a primit un milion cinci sute de mii de rupii în aur.

Mansur fluieră, iar Dorian avea o expresie mohorâtă.

– Aproape un sfert de milion de guinee, zise el încet, o groază de bani.

– Da. Verity continuă în șoaptă: Și toți sunt depozitați în cala mare de pe *Arcturus*. De asta tata ar fi preferat să moară decât să vă lase să urcați la bord; de asta era pregătit să arunce magazia în aer când încărcătura a fost amenințată.

– Pe îngerii buni și sfinți, iubita mea, șopti Mansur, de ce nu ne-ai spus până acum?

Ea se uită în ochii lui.

– Dintr-un singur motiv. Mi-am petrecut toată viața mea de adult cu un om al cărui suflet a fost mistuit de lăcomie. Știu foarte bine ce efecte produce boala asta corozivă. Nu voiam să fie atins de aceeași boală și omul pe care-l iubesc.

– Asta nu s-ar întâmpla niciodată, zise Mansur înfierbântat. Mă judeci nedrept.

– Dragul meu, răspunse ea, dacă ți-ai vedea fața chiar în clipa asta...

Rușinat, Mansur plecă ochii în pământ. Știa că săgeata ei lovise aproape de țintă, căci simțea emoțiile de care îl avertizase arzându-l pe dinăuntru.

– Verity, draga mea, interveni Dorian, nu am face cu adevărat dreptate dacă am folosi aurul îmbibat de sânge al lui

Zayn al-Din ca să-l alungăm de pe Tronul Elefantului și să eliberăm poporul?

– La asta mă gândesc întruna de când mi-am unit irevocabil destinul cu al tău și al lui Mansur. Motivul pentru care v-am zis despre aurul de la bordul lui *Arcturus* este că am ajuns la aceeași concluzie ca și tine. Te rog, Doamne, dacă punem mâna pe banii aceia pătați de sânge, să-i folosim pentru o cauză nobilă.

Din depărtare, observară că o mare parte din greementul avariat al lui *Arcturus* fusese înlocuit sau reparat. Dar, pe măsură ce se apropiau, văzură mai clar că era încă înfipt în coarnele de granit ale Amăgitorului ca un sacrificiu pe altarul lui Mammon. Ajunși și mai aproape, zăriră un grup mic și abandonat stând la baza catargului principal pe puntea puternic înclinată. Prin lentila telescopului, Dorian recunoscu silueta voinică și trăsăturile luminoase ale lui Ruby Cornish.

Era evident că *Arcturus* nu mai reprezenta o amenințare. Era imobilizat, iar înclinarea puternică a punții făcea ca bateriile să fie inutile. Tunurile de la babord erau îndreptate spre apă, iar cele de la tribord, spre cer. Cu toate acestea, Dorian nu voia să-și asume niciun risc: ordonă ca *Răzbunarea* și *Spirit* să fie gata de acțiune și cu tunurile scoase. Se apropiară și se opriră de o parte și de alta a navei, acoperind-o cu laturile.

De îndată ce ajunseră suficient de aproape, Dorian îl strigă pe Cornish:

– Predați nava, domnule?

Ruby Cornish era uluit că acest calif rebel i se adresa într-o engleză perfectă, îmbrăcată în accentele dulci din Devon. Își reveni repede, își scoase pălăria și veni lângă copastie, ținându-și echilibrul pe puntea înclinată.

– Nu-mi dați de ales, Maiestate. Vreți să-mi luați și sabia?

– Nu, căpitane. Ai luptat cu vitejie și te-ai comportat onorabil. Te rog s-o păstrezi.

Dorian spera ca celălalt bărbat să coopereze.

– Sunteţi binevoitor, Maiestate, zise Cornish lăsându-se înduplecat de complimentele lui. Îşi dădu pălăria pe spate şi strânse cureaua cu sabia. Aştept instrucţiuni.

– Unde este sir Guy Courtney? E sub punte?

– Acum nouă zile, sir Guy a luat bărcile şi un grup din cei mai buni oameni. A pornit spre Muscat, unde are de gând să ceară ajutor. Se va întoarce cât mai curând posibil ca să salveze nava. Între timp, m-a lăsat aici să o păzesc şi să-i apăr încărcătura. Era un mesaj prea lung pentru a fi strigat, aşa încât faţa lui Cornish era roşie ca un rubin când reuşi să termine.

– Trimit un echipaj de abordaj către voi. Am de gând să salvez nava şi să o scot din recif. O să cooperezi cu ofiţerii mei?

Cornish se fâstâci o clipă, apoi păru că ia o decizie.

– Maiestate, eu m-am predat. O să vă urmez ordinele.

Cu *Spirit* şi *Răzbunarea* de o parte şi de alta a lui *Arcturus*, descărcară nava, scoţându-i tunurile, muniţia şi apa. Apoi trecură cele mai grele cabluri de ancoră pe sub carenă, ca nişte parâme. Le strânseră cu vinciurile de ancoră de pe cele două nave până deveniră rigide ca nişte bare de fier. *Arcturus* se ridică încet şi auziră scândurile trosnind şi pocnind când coarnele de granit se desprinseră din pântecul ei. Mareele înalte urmau să apară peste două zile, iar variaţia fluxului în acele ape era de aproape trei stânjeni. Înainte de a face ultimul efort, Dorian aşteptă până când apa moartă ajunse pe fundul refluxului. Pe urmă, trimise toţi oamenii lui mai zdraveni să pompeze apa. La semnalul lui, se apucară cu putere de mânerele lungi. Apa din fundul calei se scurgea în şuvoaie peste margini, mai repede decât reuşea să intre prin crăpăturile din carena lui *Arcturus*. După ce deveni mai uşoară, se căzni să se desprindă de pe stâncă. Mareea în creştere adăugă un impuls irezistibil flotabilităţii carenei şi, cu un ultim zgomot îngrozitor din adâncuri, *Arcturus* se îndreptă încet şi începu să plutească liber.

Imediat după aceea, cele trei nave ridicară velele mari şi, încă legate una de alta, alunecară printre ghearele Amăgitorului. Cu cincizeci de stânjeni de apă sub carene, Dorian stabili

direcția navelor legate către insula Sawda. Apoi puse câte un paznic înarmat la bocaporții din cala mare a lui *Arcturus*, dând ordine stricte ca nimeni să nu treacă.

Dirijarea era stângace și neregulată, iar cele trei nave se împleticeau ca niște prieteni băuți care se întorceau acasă după o noapte de dezmăț. Când se iviră zorii, masivul negru al insulei Sawda se zărea la linia orizontului și, înainte de prânz, aruncară ancora în golf.

Prima sarcină fu să treacă o velă grea pe sub carena lui *Arcturus* și să acopere rupturile îngrozitoare în scândurile de pe fund; abia atunci reușiră pompele de pe toate navele să o usuce. Înainte să o aducă pe plajă și să o încline ca să finalizeze reparațiile, Dorian, Mansur și Verity urcară la bord.

Verity merse direct în cabina ei. Era îngrozită de stricăciunile lăsate în urmă de luptă. Hainele îi erau împrăștiate, sfâșiate de așchii de lemn și pătate de apă de mare. Sticlele cu parfum se spărseseră, cutiile cu pudră se crăpaseră și conținutul se vărsase pe jupoane și ciorapi. Dar toate acestea puteau fi înlocuite. Cărțile și manuscrisele erau prima ei grijă. Cele mai importante dintre toate erau volumele rare, frumos ilustrate, vechi de câteva secole, din *Ramayana*. Fuseseră un dar personal din partea lui Muhammad Shah, Marele Mogul, ca o recunoaștere a serviciilor ei de interpret în timpul negocierilor sale cu sir Guy. Tradusese deja în engleză primele cinci volume din marea epopee hindusă.

Printre celelalte comori se afla și o copie a Coranului. Îi fusese dăruită de sultanul Obied când ea și tatăl ei îl vizitaseră în palatul Topkapi din Constantinopol. Darul îi fusese făcut cu condiția să traducă textul în engleză. Se spunea că era una dintre edițiile originale ale textului revizuit, comandate de califul Osman în 644 și 656, la doisprezece ani de la moartea lui Muhammad, cunoscute drept *Vulgata lui Osman*. Hotărâtă să-și țină promisiunea față de sultan, Verity aproape terminase traducerea acestei lucrări fundamentale. Investise în manuscrise doi ani de muncă laborioasă. Cu inima la gură, scoase cufărul în care le păstra de sub un morman de lemne și

de resturi căzute. Exclamă uşurată când deschise capacul şi le găsi intacte.

Între timp, Dorian şi Mansur căutară cabina mare a lui sir Guy. Ruby Cornish le înmânase cheia.

– Nu am scos nimic, le spuse el.

Văzură imediat că spusese adevărul. Dorian confiscă jurnalul de bord al navei şi toate celelalte documente. În sertarele încuiate de la biroul lui Guy găsi documentele şi jurnalele lui personale.

– Acestea ne vor aduce dovezi preţioase despre activităţile fratelui meu, zise Dorian cu o satisfacţie macabră, dar şi despre înţelegerile lui cu Zayn al-Din şi Compania Indiilor de Est.

Pe urmă se întoarseră pe punte şi desfăcură sigiliile de la bocaporţii calei. Ridicară trapele şi coborâră. Găsiră cala plină de cantităţi mari de muschete, săbii şi vârfuri de lance, noi şi nefolosite, încă acoperite de grăsime de la producător. Mai erau acolo tone de praf de puşcă şi muniţie, douăzeci de arme de artilerie de câmp şi multe alte provizii militare.

– Destul cât să începi un război sau o revoluţie, remarcă Dorian sec.

– Tocmai ăsta este şi scopul unchiului Guy, încuviinţă Mansur.

O mare parte din încărcătură fusese avariată de apa de mare. Avură mult de lucru. Când cala fu golită de încărcătură, ajunseră în cele din urmă la scândurile de pe fund, dar fără să găsească vreo urmă a aurului promis de Verity.

Mansur ieşi din cala fierbinte şi urât mirositoare, apoi merse să o caute pe Verity. Era în cabină. Se opri în dreptul uşii ei. În răgazul acela scurt, organizase haosul din cabină, aducând totul într-o stare de ordine şi de curăţenie remarcabilă. Stătea la biroul de mahon de sub luminator. Nu mai era îmbrăcată ca un orfan, în hainele lui vechi şi mult prea mari, ci purta o rochie curată din organza cu mâneci strâmte, mărginite de

dantelă fină. Avea în jurul gâtului un şirag bogat de perle. Citea dintr-o carte cu copertă de argint, gravată şi incrustată cu pietre scumpe, şi făcea notiţe într-o altă carte, cu copertă simplă de pergament. Mansur văzu că paginile erau acoperite cu scrisul ei mic şi elegant. Ea ridică privirea şi-i zâmbi cu încântare.

– Ah, Înălţimea Ta, am parte de atenţia ta pentru o clipă? Sunt foarte onorată.

În ciuda dezamăgirii de a fi găsit cala goală, Mansur o privea cu gura căscată de admiraţie.

– Nu am nici cea mai mică îndoială că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, zise el cu vocea încărcată de uimire.

În decorul acela, îi părea o nestemată perfectă.

– Pe când dumneata, domnule, eşti mai degrabă transpirat şi murdar, râse ea. Dar sunt sigură că nu asta ai venit să auzi.

– Nu e nici măcar o monedă acolo, zise el abătut.

– V-aţi bătut capul să vă uitaţi şi sub scândurile din podea sau asta ar fi puntea? Sunt puţin debusolată de termenii ăştia marinăreşti, dacă-mi permiţi un joc de cuvinte.

– Te iubesc tot mai mult cu fiecare oră, iubita mea isteaţă, strigă el şi alergă înapoi în cală, strigându-le tâmplarilor să vină după el.

Verity aşteptă până când bocănitul şi ciocănitul din cală încetară brusc, apoi auzi scârţâitul scândurilor desprinse. Pe urmă, puse *Ramayana* deoparte şi urcă pe punte. Se duse la bocaportul deschis. Ajunse la momentul potrivit pentru a vedea primul cufăr urcat cu respect din ascunzătoarea ferită de sub punte. Era atât de greu, încât fu nevoie de forţa combinată a lui Mansur şi a altor cinci marinari solizi ca să-l ridice. Când unul dintre tâmplari deşurubă capacul, apa de mare se scurse prin încheieturi, căci cufărul fusese scufundat când nava eşuase pe coarnele Amăgitorului.

Când Mansur ridică greoi capacul, se auziră exclamaţii de mirare dinspre echipaj. Aflată chiar deasupra, Verity surprinse

strălucirea jucăușă a aurului pur înainte ca oamenii să se înghesuie și să-i blocheze vederea. Așa că nu mai văzu decât spatele gol al lui Mansur. Avea mușchii acoperiți de sudoare și, când se aplecă și luă unul dintre lingourile de un galben-deschis, îi zări smocul de păr arămiu de la subraț.

Vederea aurului nu o mișcase câtuși de puțin, dar trupul lui o emoționa. Avea senzația aceea stranie, dar specială de toropeală în vintre și trebui să se întoarcă la cartea ei ca să încerce să o alunge. Însă nici asta nu o ajută. Senzația caldă și plăcută crescu în intensitate.

– Ai devenit o femeie lascivă și nerușinată, Verity Courtney, șopti ea afectată, dar zâmbetul mic și îngâmfat vădea minciuna din tonul autodezaprobator.

Mansur și Dorian scoaseră cincisprezece cufere cu aur din fundul calei lui *Arcturus*. Când îl cântăriră, descoperiră că, așa cum spusese Verity, fiecare conținea câte o sută de mii de rupii.

– Tata e un om ordonat și cusurgiu, explică Verity. Inițial, aurul i-a fost trimis din vistieriile din Oman și Constantinopol în diverse monede de date diferite, din imperii și cu valori diferite, în lingouri, mărgele și colaci de sârmă. Tata le-a pus la topit și le-a turnat în lingouri standard de patru kilograme și jumătate, cu blazonul lui și puritatea gravate pe fiecare.

– E o avere uriașă, murmură Dorian când cele cincisprezece cufere fură coborâte în cala de pe *Răzbunarea*, unde aveau să fie sub controlul său direct. Fratele meu era un bărbat bogat.

– Să nu-ți pară rău pentru el, zise Verity. E încă un om bogat. Asta e doar o mică parte din averea lui. Există mult mai mult de atât în seiful său din consulatul din Bombay. E păzit totul cu strășnicie de fratele meu, Cristopher, care pune chiar mai mult preț pe ea decât tata.

– Ai cuvântul meu, Verity, că aurul pe care nu îl vom folosi în lupta pentru eliberarea Muscatului din stăpânirea otrăvitoare a lui Zayn va fi returnat vistieriei din Muscat, de unde a

fost în cea mai mare parte furat. Va fi folosit în beneficiul poporului meu.

– Am încredere în cuvântul tău, unchiule, dar adevărul este că mi-e silă de toată bogăția aceasta, pentru că am fost martoră la strângerea ei de către un om care o prețuiește mai mult decât omenia.

După ce scoaseră aurul din *Arcturus*, putură urca vasul pe plajă ca să îl încline. Munca merse repede după aceea, pentru că aveau deja experiență după reparațiile făcute pentru *Răzbunarea*. De data asta, puteau să apeleze și la căpitanul Cornish. El ținea la navă ca la o iubită frumoasă și le oferi ajutorul și sfaturile lui cu mărinimie. Dorian ajunse să se bazeze tot mai mult pe el, deși le fusese dușman și era acum prizonier de război.

Cu stilul său direct și bonom, Ruby Cornish era admiratorul înfocat al lui Verity. Căutând o ocazie să fie singur cu ea, o găsi într-o zi pe nisipurile negre de pe plajă, schițând o scenă în care muncitorii roiau în jurul carenei înclinate a lui *Arcturus*. Rețelele de funii și de frânghii întinse peste carena grațioasă îi aminteau de o pânză de păianjen, iar contrastul scândurilor albe și curate cu fundalul rocii negre și zimțate o intriga.

– Pot să-ți răpesc câteva minute, domniță Courtney?

Cornish se așeză în fața ei și își scoase pălăria, pe care și-o lipi de piept. Verity ridică ochii din șevalet și zâmbi, punând creioanele deoparte.

– Căpitane Cornish! Ce surpriză plăcută! Credeam că ai uitat de mine.

Cornish deveni roșu ca racul.

– Am venit să-ți cer o favoare.

– E de ajuns să ceri, căpitane, și o să fac tot posibilul pentru dumneata.

– Domniță, în clipa asta nu sunt angajatul nimănui, căci nava mi-a fost capturată de califul al-Salil care, din câte înțeleg, este englez și rudă cu dumneata.

– Sunt de acord că e foarte derutant, dar da, al-Salil e unchiul meu.

– Califul și-a exprimat intenția de a mă trimite înapoi în Bombay sau în Muscat. Am pierdut nava tatălui dumitale, care

mi-o lăsase în grijă, continuă Cornish îndârjit și, o spun cu umilință, tatăl dumitale nu e un om care să ierte cu ușurință. O să mă considere direct responsabil.

– Da, bănuiesc că așa o să facă.

– Nu mi-ar plăcea să-i explic cum am pierdut nava.

– S-ar putea ca asta să prejudicieze starea dumitale bună de sănătate.

– Domniță Verity, mă știi de când erai mică. Te-ai putea îndura să mă recomanzi unchiului tău, califul, astfel încât să rămân căpitan pe *Arcturus*? Cred că știi că, în condițiile astea, o să-i fiu loial noului meu angajator. Mai mult de atât, mi-ar face mare plăcere să știu că acesta nu va fi sfârșitul îndelungatei noastre relații.

Se cunoșteau, într-adevăr, de mulți ani. Cornish era un marinar bun și un slujitor credincios. Și ea avea o afecțiune aparte pentru el, mai ales pentru că de multe ori se dovedise aliatul ei de nădejde, păstrând mereu discreția. Ori de câte ori putuse, o apărase de răutatea perversă a tatălui ei.

– O să văd ce pot face, căpitane Cornish.

– Ești foarte amabilă, murmură el răgușit, apoi își puse pălăria pe cap și o salută.

Pe urmă, se îndepărtă prin nisipul negru și fărâmicios.

Dorian nu trebui să se gândească prea mult la rugămintea lui. De îndată ce *Arcturus* fu reparat și scos de pe plajă, Cornish trecu din nou la comandă. Doar zece dintre marinarii săi refuzară să vină cu el. După ce mica flotilă se îndepărtă de insula Sawda, o luă spre sud-vest ca să navigheze în apele calde și liniștite ale curentului din Mozambic, care, alături de vânturile musonice, îi împinse repede spre sud de-a lungul Coastei Febrei.

Câteva săptămâni mai târziu, salutară o barcă mare de comerț care mergea spre est. Când Dorian făcu schimb de vești cu aceasta, căpitanul îi spuse că era într-o expediție comercială către porturile îndepărtate din Cathay. Acceptă încântat să îi adauge pe marinarii nemulțumiți de pe *Arcturus* propriului echipaj. Dorian se bucura la gândul că puteau să treacă ani până când raportul lor să ajungă înapoi în Muscat sau la consulatul englez din Bombay.

Apoi întinseră toate pânzele pe care le puteau ridica în bătaia musonului și se îndreptară spre sud, prin canalul dintre insula lungă a Madagascarului și continentul african. Treptat, coasta sălbatică și neexplorată se dezvălui în dreapta lor, până când, într-un târziu, văzură înălțându-se în față malul abrupt și înalt precum spatele unei balene ce păzea Golful Crăciunului. După aceea, pătrunseră prin intrarea îngustă.

Era miezul zilei, dar nu se zărea niciun semn că fortul ar fi fost locuit: din hornuri nu ieșea fum, pe frânghii nu erau rufe la uscat, iar pe plajă nu erau copii jucându-se. Dorian își făcea griji pentru bunăstarea familiei. Trecuseră aproape trei ani de când ridicaseră pânzele și era posibil ca între timp să se fi petrecut multe. Erau mulți dușmani, iar în absența lor fortul ar fi putut fi devastat de oameni, de foamete sau de boli. Dorian trase un foc de armă când alunecară spre plajă și răsuflă ușurat văzând că fortul prinde viață deodată. Mai multe capete se ițiră de-a lungul parapetului, porțile se deschiseră și un grup pestriț de servitori și copii ieși în fugă. Dorian ridică telescopul și-l îndreptă spre porți. Inima îi tresăltă de bucurie când văzu silueta masivă ca de urs a fratelui său, Tom, pășind afară și luând-o pe drumeagul către plajă, fluturându-și pălăria deasupra capului. Nu ajunsese la marginea apei când Sarah se luă după el, alergând pe poartă. Îl prinse din urmă și îl luă de braț. Strigătele ei bucuroase de întâmpinare străbăteau apa până la navele care aruncau ancora.

– Ai avut dreptate din nou, îi spuse Verity lui Mansur. Dacă ea e mătușa Sarah, pot să spun că-mi place deja să văd cât e de frumoasă.

– Putem avea încredere în omul ăsta? întrebă Zayn al-Din cu vocea lui feminină și ascuțită.

– Maiestate, e unul dintre cei mai buni căpitani ai mei. Răspund cu propria viață pentru el, zise Muri Kadem ibn Abubaker.

Zayn îi acordase titlul de Muri, Mare Amiral, după capturarea Muscatului.

– S-ar putea să fie nevoie să faci asta.

Zayn își mângâie barba și se uită la omul despre care vorbea. Era prosternat dinaintea tronului, cu fruntea lipită de podeaua de piatră. Zayn făcu un gest cu degetul arătător.

Kadem traduse imediat.

– Ridică-ți capul! Lasă-l pe calif să-ți vadă fața, îi spuse el căpitanului, iar omul se ridică pe călcâie.

Rămase totuși cu ochii plecați, căci nu îndrăznea să se uite direct la Zayn al-Din.

Zayn îi studie figura cu atenție. Era încă destul de tânăr ca să aibă vigoarea și energia unui războinic, dar destul de vârstnic ca să se fi domolit odată cu experiența și judecata.

– Cum te cheamă?

– Mă numesc Laleh, Maiestate.

– Prea bine, Laleh, spuse Zayn, să auzim ce ai de raportat.

– Maiestate, la ordinul lui Muri Kadem, acum șase luni am plecat spre sud de-a lungul continentului african, până când am ajuns în golful pe care portughezii îl numesc Golful Crăciunului. Am fost trimis de Muri să verific dacă, așa cum ne-au spus spionii noștri, este cu adevărat ascunzătoarea lui al-Salil, trădătorul și dușmanul califului și al poporului din Oman. M-am străduit din greu tot timpul să mă asigur că barca mea nu este văzută de pe mal. În timpul zilei, navigam sub linia orizontului. Abia după căderea nopții mă apropiam de intrarea în golf. Dacă binevoiește Maiestatea Ta...

Laleh se prosternă din nou, lipind fruntea de podeaua de piatră.

Toți cei așezați pe perne cu fața spre tron ascultau cu atenție. Sir Guy Courtney stătea cel mai aproape de calif. Cu toate că-și pierduse nava și averea uriașă în aur ascunsă în cală, puterea și influența lui erau neștirbite. Rămânea emisarul ales atât de Compania Engleză a Indiilor de Est, cât și de regele George al Angliei.

Sir Guy găsise un nou interpret ca să o înlocuiască pe Verity, un scriitor angajat de multă vreme la sediul din Bombay al companiei. Era un tip înalt și subțire și cu început de chelie,

cu pielea plină de cicatrice de la variolă, pe nume Peter Peters. Deşi vorbea perfect şase limbi, sir Guy nu putea avea încredere în el aşa cum avea în fiica lui.

Mai jos de sir Guy stătea paşa Herminius Koots. Şi el fusese promovat după ce capturase oraşul de la al-Salil. Koots acceptase Islamul, pentru că ştia foarte bine că fără Allah şi Profetul Său nu avea să intre niciodată cu adevărat în graţiile califului. Acum era comandantul suprem al armatei acestuia. Kadem, Koots şi sir Guy aveau toţi trei motive politice şi personale de a fi prezenţi la consiliul de război.

Zayn al-Din făcu un gest de nerăbdare, iar Muri Kadem îl împinse pe căpitanul Laleh cu degetul de la picior.

– Continuă, în numele califului!

– Fie ca Allah să zâmbească asupra lui şi să-l copleşească cu noroc, intonă Laleh şi se ridică din nou. În timpul nopţii, am mers la mal şi m-am ascuns într-un loc secret pe stânca de deasupra golfului. Am trimis nava de acolo, ca să nu fie văzută de adepţii lui al-Salil. Din acest loc, am supravegheat fortăreaţa duşmanului, dacă binevoieşte Maiestatea Ta.

– Continuă!

De data asta, Kadem nu mai aşteptă să ordone califul şi-l lovi pe Laleh în coaste.

Acesta icni şi spuse grăbit mai departe:

– Am văzut trei nave ancorate în golf. Una dintre ele era nava înaltă care a fost capturată de la *efendi* englez. Laleh întoarse capul către consul, iar sir Guy se încruntă când i se reaminti pierderea suferită. Celelalte vase erau cele cu care a fugit al-Salil după înfrângerea lui de către strălucitul calif Zayn al-Din, iubit de către Profet.

Laleh se prosternă din nou şi, de data asta, Kadem îi trase un şut cu sandalele ţintuite.

Laleh se îndreptă imediat şi continuă cu vocea gâtuită din pricina durerii din coastele învineţite.

– Către seară, am văzut o barcă mică de pescuit plecând din golf şi ancorând în dreptul recifului din afara intrării. Când s-a făcut întuneric, cei trei oameni din echipaj au început să pescuiască la lumina felinarului. Când m-am întors la bordul

bărcii mele, mi-am trimis oamenii să-i prindă. Pe unul l-au ucis când s-a împotrivit, iar pe ceilalți doi i-au luat prizonieri. Am tras barca de pescuit multe leghe în larg, pe urmă am umplut-o cu bolovani și am scufundat-o. Am făcut acest lucru pentru ca al-Salil să creadă că a fost înghițită de apă în timpul nopții și că oamenii lui s-au înecat.

– Unde sunt acești prizonieri? întrebă Zayn. Aduceți-i la mine!

Muri Kadem bătu din palme și cei doi oameni fură aduși de gărzi. Purtau doar cârpe murdare înfășurate în jurul mijlocului, iar pe trupurile lor slăbite se vedeau semnele bătăilor cumplite. Unul își pierduse un ochi. Adâncitura jupuită, cu o zgancă neagră, era descoperită, iar muște de un albastru metalic roiau înăuntru. Amândoi se apropiară târșâindu-și lanțurile care le erau legate la picioare.

Gărzile îi aruncară cu fața în jos pe podea, la piciorul tronului.

– Plecați-vă dinaintea celui îndrăgit de Profet, conducătorul Omanului și al insulelor din Oceanul Indian, califul Zayn al-Din!

Prizonierii se zvârcoliră dinaintea lui, făcând declarații solemne de credință și respect.

– Maiestate, aceștia sunt oamenii pe care i-am capturat, zise Laleh. Din nefericire, ticălosul ăsta cu un ochi și-a pierdut mințile, dar celălalt, pe care îl cheamă Omar, e croit dintr-un lemn mai tare și o să poată răspunde la orice întrebare îngăduiți să-i puneți.

Laleh își desfăcu de la curea biciul lung din piele de hipopotam și-l descolăci. De îndată ce pocni din el, prizonierul debil începu să bolborosească și să bălească de spaimă.

– Am aflat că amândoi erau marinari la bordul navei conduse de al-Salil. Au fost mulți ani în slujba lui și știu multe despre treburile trădătorului.

– Unde e al-Salil? întrebă Zayn al-Din.

Laleh pocni din bici, iar idiotul cu un ochi se scăpă pe picioare de groază. Zayn întoarse capul dezgustat și le porunci gărzilor:

– Luați-l de aici și omorâți-l.

Îl scoaseră în urlete din sala tronului și Zayn își îndreptă toată atenția către Omar. Apoi repetă întrebarea:

– Unde e al-Salil?

– Maiestate, când l-am văzut ultima dată, al-Salil era în Golful Crăciunului, în fortul căreia îi spun Auspice. Alături de el erau fiul lui, fratele său mai mare și femeile lor.

– Ce intenții are? Cât o să rămână în locul acela?

– Maiestate, eu sunt un marinar umil. Al-Salil nu a discutat asemenea lucruri cu mine.

– Erai cu al-Salil când nava *Arcturus* a fost capturată? Ai văzut cuferele cu aur care făceau parte din încărcătură?

– Maiestate, eram cu al-Salil când a atras *Arcturus* spre stânca numită Amăgitorul. Am fost unul dintre cei care au ridicat cuferele cu aur din cală și le-au cărat la bordul *Răzbunării.*

– *Răzbunarea*? întrebă Zayn.

Omar explică în grabă:

– E numele navei-amiral a lui al-Salil.

– Unde sunt acum cuferele cu aur?

– Maiestate, au fost duse la mal de îndată ce au ancorat în Golful Crăciunului. Și de data asta i-am ajutat să le care. Le-am pus în seiful de sub fundațiile fortului.

– Câți oameni sunt cu al-Salil? Câți dintre ei sunt luptători antrenați să lupte cu sabia și cu muscheta? Câte tunuri are al-Salil? Sunt doar cele trei nave de care ai vorbit sau trădătorul mai are și altele?

Cu vocea lui ascuțită, Zayn îl interoga răbdător pe Omar, repetând deseori întrebările. De câte ori Omar se oprea sau ezita, Laleh îl pocnea cu biciul, care i se încolăcea pe coaste. Când Zayn se lăsă pe spate în scaun și dădu satisfăcut din cap, sângele curgea abundent din rănile proaspăt deschise care se întretăiau pe spatele marinarului.

Zayn își mută atenția de la prizonier la cei trei oameni care stăteau sub tronul lui pe perne de mătase. Se uită la fețele lor, iar un zâmbet cu subînțeles îi făcea buzele să zvâcnească. Erau ca niște hiene înfometate care urmăreau un leu mare cu coamă

neagră în timp ce se hrănea, aşteptând să dea buzna şi să hăpăie bucăţile rămase după ce acesta se sătura.

– Se poate să fi neglijat să-i pun acestui amărât întrebări ale căror răspunsuri sunt importante pentru dezbaterile noastre?

Rosti cuvintele cu un ton întrebător şi se uită la sir Guy.

Peters traduse, iar sir Guy făcu o plecăciune mică înainte să răspundă:

– Întrebările Maiestăţii Tale arată o percepţie şi o înţelegere profundă. Sunt câteva informaţii despre aspecte personale pe care le-ar putea cunoaşte această creatură respingătoare. Cu îngăduinţa dumitale...

Se înclină din nou.

Zayn îi făcu semn să continue. Peters se întoarse spre Omar şi-i puse prima întrebare. Era ceva ce trebuia făcut pe îndelete, dar sir Guy scoase treptat de la el fiecare detaliu despre comoară şi despre seiful în care era depusă. În cele din urmă, se convinse că tot aurul pierdut era la Fort Auspice şi că nicio parte nu fusese ascunsă în alt loc secret. Singura lui grijă era cum să-l recapete fără să fie nevoit să împartă sume exagerate cu aliaţii săi, care stăteau alături de el în faţa tronului lui Zayn al-Din. Avea să găsească mai târziu o soluţie la problema aceasta. Pentru moment, continuă să-i pună întrebări lui Omar despre identitatea fiecărui *ferengi* care se afla între zidurile de la Fort Auspice. Felul în care Omar pronunţa numele era aproape de nerecunoscut, dar înţelese suficient cât să fie sigur că Tom şi Sarah Courtney erau cu Dorian şi Mansur.

Toţi anii aceia nu domoliseră prea mult ura cumplită pe care o simţea faţă de fratele său geamăn. Îşi amintea încă bine adoraţia adolescentină pe care o nutrise faţă de Caroline şi cât suferise când îi văzuse împreunându-se în magazia cu muniţie de pe bătrânul *Serafim*. Într-adevăr, se căsătorise cu Caroline în cele din urmă, dar ajunsese a lui după ce o respinsese Tom şi purtând în pântec bastardul acestuia. Încercase să-şi stingă ura faţă de Tom provocându-i lui Caroline suferinţe subtile de-a lungul anilor de căsnicie. Deşi timpul îi slăbise focul, ura persista, dură şi rece ca obsidianul dintr-un vulcan stins.

Puse apoi întrebări despre Verity și Mansur Courtney. Verity era cealaltă mare iubire a vieții lui, dar era o iubire neagră și bolnavă. Își dorea să o posede în toate felurile, chiar și în cele dincolo de lege și de fire. Vocea și frumusețea ei stârneau o dorință profundă în sufletul lui. Cumva, nu reușea niciodată să simtă un extaz asemănător ca atunci când o lovea cu biciul pe carnea dulce și palidă și vedea umflăturile roșii crescând pe pielea ei perfectă. În clipele acelea, iubirea lui pentru ea era aprigă și mistuitoare. Mansur Courtney îi răpise obiectul acelei dorințe.

– Dar femeia *ferengi* pe care al-Salil a capturat-o în timpul bătăliei de pe nava mea?

Vocea lui sir Guy tremură de durerea provocată de întrebare.

– *Efendi* se referă la fiica dumnealui? întrebă Omar cu o naivitate copilărească.

Sir Guy nu putu să răspundă, dar dădu scurt din cap.

– A devenit femeia lui Mansur, fiul lui al-Salil, răspunse Omar. Dorm în aceeași cabină și petrec mult timp râzând și stând de vorbă retrași. Ezită înainte să îndrăznească să povestească un lucru atât de lipsit de delicatețe, dar spuse totuși mai departe: O tratează ca pe egala lui, deși e femeie. Îi permite să meargă în fața lui și să-l întrerupă când vorbește, iar el o îmbrățișează și o mângâie în fața altora. Deși e musulman, se comportă cu ea așa cum fac păgânii.

Sir Guy simți că i se întoarce stomacul pe dos de mânie și indignare. Se gândi la trupul alb și perfect al lui Verity și imaginația îi scăpă de sub control. Era incapabil să-și alunge din minte imaginile vii care îl copleșeau cu actele obscene și mizerabile pe care Verity și Mansur le trăiau împreună. Se cutremură de dezgust și de o excitație perversă care îi cuprindea vintrele într-o strânsoare agonizantă. „Când o să pun mâna pe ea, o s-o biciuiesc până când pielea ei albă îi va atârna ca niște zdrențe pe corp, își făgădui el. Cât despre porcul care a pervertit-o, o să-l fac să urle după moartea cea milostivă."

Închipuirile lui erau atât de intense, încât se temea ca nu cumva cei din jur să le simtă la fel de tare ca el. Simțea că nu mai suportă.

– Am terminat cu mizeria asta, Maiestate.

Își frecă palmele în bolul cu apă caldă parfumată cu petale de flori ce se afla lângă el, de parcă s-ar fi curățat după ce atinsese ceva respingător.

Zayn al-Din se uită apoi la pașa Koots.

– Este ceva ce vrei să afli de la prizonieri?

– Dacă Maiestatea Ta îngăduie... Se înclină.

La început, întrebările adresate lui Omar fură cele potrivite unui soldat. Voia să știe câți marinari fuseseră la bordul celor trei nave și câți oameni se aflau în fort, cât de loiali erau și cât de pregătiți să lupte. Întrebă despre armament și despre amplasarea tunurilor de bord și a celor de câmp, care fuseseră capturate din calele lui *Arcturus*. Cât praf de pușcă avea al-Salil în magazie și câte muschete?

Apoi, întrebările se schimbară.

– Spui că-l cunoști pe cel căruia îi spui Klebe, Uliul, al cărui nume de *ferengi* e Tom?

– Da, îl cunosc bine, încuviință Omar.

– Are un fiu.

– Îl cunosc și pe el. Noi îi spunem Somoya, pentru că e ca vântul furtunii, răspunse Omar.

– Unde se află? întrebă Koots cu fața împietrită, deși în spatele măștii mânia lui ardea cu putere.

– Am auzit vorbindu-se în fort că a plecat într-o călătorie în interiorul continentului.

– A plecat să vâneze elefanți? întrebă Koots.

– Se spune că Somoya e un mare vânător. Are un depozit bogat de fildeș în fort.

– Ai văzut depozitul cu ochii tăi?

– Am văzut cele cinci depozite încăpătoare ale fortului pline ochi de belșug.

Koots dădu mulțumit din cap.

– Asta e tot ce vreau să știu deocamdată, dar o să mai am întrebări mai târziu.

Kadem se înclină în fața unchiului său.

– Maiestate, doresc ca prizonierul să fie predat în custodia mea.

– Luaţi-l de aici! Aveţi grijă să nu moară, cel puţin nu încă. Nu înainte să-şi fi îndeplinit scopul.

Gărzile îl ridicară pe Omar în picioare şi-l târâră prin uşile mari de bronz. Zayn al-Din se uită la Laleh, care se furişase într-o parte, încercând să se piardă în umbrele din spatele sălii tronului.

– Ai făcut o treabă bună. Acum du-te şi pregăteşte nava să plece pe mare. O să am nevoie de serviciile tale de iscoadă când o să conduci flota spre Golful Crăciunului.

Laleh se retrase cu spatele, înclinându-se ca să-şi arate supunerea la fiecare câţiva paşi către uşi.

Când paznicii şi oamenii mai puţin importanţi din sală plecară, se aşternu liniştea în consiliu. Toţi trei aşteptau ca Zayn să se pronunţe. Acesta părea cufundat într-o reverie profundă, precum cea în care alunecau fumătorii de marijuana. Dar în cele din urmă se trezi şi privi spre Kadem ibn Abubaker.

– Eşti legat de un jurământ de sânge să răzbuni moartea tatălui tău pricinuită de al-Salil.

Kadem se înclină adânc şi spuse:

– Acest jurământ îmi e mai scump decât viaţa.

– Sufletul tău a fost pângărit de fratele lui al-Salil, Tom Courtney. Te-a înfăşurat în piele de porc şi a ameninţat să te îngroape de viu în acelaşi mormânt cu animalul acela scârbavnic.

Kadem scrâşni din dinţi amintindu-şi. Nu putea să recunoască felul în care fusese umilit şi întinat, dar căzu în genunchi.

– Te implor, calif şi frate al tatălui meu! Lasă-mă să cer răsplată pentru aceste cumplite nedreptăţi ce-au fost comise împotriva mea de cei doi fraţi diabolici.

Zayn dădu din cap gânditor şi se întoarse spre sir Guy.

– Domnule consul general, fiica ta a fost răpită de fiul lui al-Salil. Nava ta minunată a fost piratată, iar bogăţia din ea ţi-a fost furată.

– Toate acestea sunt adevărate, Maiestate.

Zayn se întoarse în sfârşit spre paşa Herminius Koots.

– Ai fost umilit şi onoarea ţi-a fost pătată de aceeaşi familie.

– Am suferit toate aceste nenorociri.

– Cât despre mine, lista propriilor mele acuzaţii împotriva lui al-Salil începe încă din copilărie, zise Zayn al-Din. E prea lungă şi prea dureroasă ca să o detaliez aici. Avem un scop comun, şi anume distrugerea acestui cuib de reptile veninoase şi de mâncători de carne de porc. Ştim că au acumulat o adevărată comoară de aur şi fildeş. Acest lucru să fie sarea şi piperul care să ne sporească apetitul de răzbunare.

Se opri din nou şi se uită la fiecare dintre generalii săi.

– Cât timp vă trebuie ca să veniţi cu un plan de luptă? îi întrebă.

– Mărite calif, în faţa căruia toţi duşmanii ajung praf şi ţărână, eu şi paşa Koots nu o să dormim şi nu o să mâncăm până când nu vom reuşi să alcătuim un ordin de luptă pe care să ţi-l aducem spre confirmare, promise Kadem.

Zayn zâmbi.

– Nici n-aş fi acceptat mai puţin de la tine. O să ne întâlnim din nou aici mâine-seară, după rugăciuni, ca să auzim planul.

– O să fim pregătiţi la ora aceea, îl asigură Kadem.

Consiliul de război continuă la lumina celor cinci sute de lămpi ale căror fitile pluteau în uleiuri parfumate, ca să alunge norii de ţânţari ce roiau de îndată ce soarele ajungea la linia orizontului, venind dinspre mlaştinile şi gropile de gunoi din afara zidurilor oraşului.

Peter Peters îşi ocupă locul obişnuit, mergând în spatele lui sir Guy în timp ce îşi croiau drum prin labirintul de coridoare către haremul regal din spatele vastului palat. Pereţii miroseau a putreziciune, a mucegai şi a două sute de ani de delăsare. Şobolanii alergau dinaintea purtătorilor de torţe ce-l escortau pe calif spre camera de culcare, iar tropotul gărzilor de corp răsuna sec printre domurile şi ungherele cavernoase dintre ziduri.

Califul ţinea un monolog pe tonul acela piţigăiat, iar Peters traducea cuvintele aproape în aceeaşi clipă în care i se rostogoleau de pe buze. Când califul tăcea, Peters traducea răspunsul

lui sir Guy la fel de repede. În cele din urmă ajunseră la uşile haremului, unde câţiva eunuci înarmaţi aşteptau să preia escorta, căci niciun bărbat normal nu avea voie să treacă de acel punct în afară de calif.

Aroma de tămâie plutea din spatele paravanelor de fildeş, contopindu-se cu mirosul femeilor tinere şi înfloritoare. Ascultând cu atenţie, lui Peters i se păru că aude tălpile goale pe lespezi şi chicotele fetişcanelor, sunând precum clinchetul unor clopoţei de aur. Oboseala îi dispăru, iar ghearele dorinţei îi stârniră bărbăţia. Califul avea să meargă la desfătările sale, dar Peters nu-l invidia: în seara aceea, vizirul palatului îi făgăduise ceva special. „E o fiică a tribului Saar, cel mai aprig trib din Oman. Deşi nu a trăit decât cincisprezece veri, e deosebit de dăruită. E o creatură a deşertului, o gazelă cu sâni puberi şi cu picioare lungi şi zvelte. Are o faţă de copil şi instinctele unei femei desfrânate. O încântă minunile şi ispitele iubirii. O să-şi deschidă pentru tine toate cele trei pasaje spre extaz." Vizirul râse pe înfundate. Făcea parte din datoria lui să afle orice detaliu personal despre toţi locuitorii palatului. Ştia foarte bine care erau gusturile lui Peter Peters. „Te va primi chiar şi prin pasajul inferior interzis. Te va trata ca pe măritul stăpân care eşti cu adevărat, *efendi*." Ştia cât de mult se bucura acest slujbaş mărunt să i se acorde un asemenea titlu.

Când, într-un târziu, sir Guy îi făcu semn să plece, Peters dădu fuga în camerele lui. În Bombay, locuia în trei camere mici în care colcăiau gândacii, în spatele complexului companiei. Singurele partenere pe care şi le permitea din salariul lui de mizerie erau femei de noapte cu sariuri ieftine şi ţipătoare şi cu brăţări de alamă, cu buzele şi gingiile pătate şi sângerii ca nişte răni de sabie de la nucile de betel, mirosind a cardamom, a usturoi şi a curry şi având duhoarea de mosc a organelor genitale nespălate.

Aici, în palatul din Muscat, era tratat cu onoare. Oamenii îi spuneau *efendi*. Avea doi sclavi de casă care-i îndeplineau toate capriciile. Camerele erau somptuoase, iar fetele pe care le trimitea vizirul erau tinere, drăguţe şi docile. Era mereu una nouă la dispoziţia lui când se sătura de cea dinainte.

Când ajunse în dormitorul lui, Peters simţi un fior rece de dezamăgire coborându-i pe şira spinării, căci camera era goală. Pe urmă îi simţi mirosul, ca parfumul unei livezi de citrice în floare. Rămase în mijlocul camerei şi o cercetă din priviri, aşteptând ca ea să se arate. O vreme, nu se văzu nicio mişcare şi nu se auzi decât foşnetul frunzelor tamarinului de pe terasa de sub balcon.

Peters începu încet să recite o strofă scrisă de un poet persan:

– Pieptul ei luceşte precum zăpezile de pe Muntele Tabor, fesele îi sunt luminoase şi rotunde ca nişte luni în creştere... Ochiul negru cuibărit între ele priveşte implacabil în adâncul sufletului meu...

Draperiile care ascundeau balconul se mişcară şi fata chicoti. Era un sunet copilăresc şi Peters îşi dădu seama dinainte să o vadă că vizirul nu exagerase în privinţa vârstei ei. Când ieşi de după draperii, lumina lunii pătrunse prin materialul subţire al halatului, iar conturul trupului ei de copil i se dezvălui fermecător. Se apropie şi se frecă de el ca o pisică. Când el îi mângâie fundul mic şi rotund prin pânza subţire, începu să toarcă.

– Cum te numeşti, copilă frumoasă?

– Mă cheamă Nazeen, *efendi*.

Vizirul o instruise cu grijă în privinţa gusturilor speciale ale lui Peters, iar priceperea îi întrecea cu mult vârsta fragedă. De multe ori în timpul acelei nopţi lungi îl făcu să strige şi să se vaiete ca un viţel înţărcat.

În zori, Nazeen se cuibări în poala lui în timp ce stătea în mijlocul saltelei din pene de gâscă. Alese un moşmon japonez dintr-o tavă din argint aflată lângă pat şi muşcă o jumătate din fruct cu dinţii mici şi albi. Scuipă sâmburele maroniu şi lucios şi puse restul fructului dulce între buzele lui Peters.

– M-ai făcut să aştept atât de mult aseară până să vii la mine... Credeam că o să mi se frângă inima, spuse fata cu o expresie bosumflată.

– Am fost cu califul şi cu generalii lui până după miezul nopţii.

Peters nu rezistă tentației de a o impresiona.

– Însuși califul? zise ea uitându-se cu admirație la el. Avea ochii mari și negri. A vorbit cu tine?

– Desigur.

– Înseamnă că ești un om important în țara ta. Ce a vrut califul de la tine?

– Mi-a cerut sfatul și părerea despre lucruri extrem de importante și tainice.

Ea se zvârcoli bucuroasă în poala lui și chicoti când îl simți umflându-se și întărindu-se sub ea. Se ridică în genunchi și duse ambele mâini la spate. Își depărtă fesele tari și cafenii, apoi se așeză în poala lui.

– Ce mult îmi plac secretele, șopti ea și își vârî limba în urechea lui.

Nazeen petrecu încă cinci nopți cu Peters și, când nu erau ocupați cu alte lucruri, stăteau mult de vorbă – sau, mai bine zis, Peters vorbea și fata asculta.

În a cincea dimineață, când încă era întuneric, vizirul îi făgădui lui Peters când veni să o ia:

– O să se întoarcă la noapte.

Apoi o duse de mână spre o poartă laterală a palatului, unde aștepta un bătrân din tribul Saar, stând în genunchi răbdător lângă cămila sa, la fel de bătrână ca el. Vizirul o înfășură pe Nazeen într-un șal negru din păr de cămilă și o ridică în șaua scorojită.

Porțile orașului se deschiseră la răsărit și începu obișnuitul du-te-vino al oamenilor deșertului, care veneau să-și vândă mărfurile sau care se întorceau în pustiul întins: pelerini și demnitari mărunți, negustori și călători. Printre cei care plecau se aflau și cei doi călăreți de pe cămila bătrână. Nimic în înfățișarea lor nu stârnea interesul sau invidia. Nazeen arăta ca nepoata bătrânului. Nu era ușor să-ți dai seama de sexul ei pe sub veșmântul ponosit care-i acoperea capul și trupul. Se îndepărtară prin crângurile de palmieri și niciun paznic nu-și bătu capul să-i urmărească plecând.

Cu puțin înainte de prânz, călătorii zăriră un cioban pe o stâncă de pe dealurile aride. Turma lui de douăsprezece capre pestrițe era împrăștiată pe stâncile de jos, rozând rămurelele uscate ale tufelor de lobodă. Ciobanul cânta un cântecel jalnic din fluierul de stuf. Bătrânul călăreț opri cămila și o împunse cu un băț în gât până când aceasta sâsâi, scoase un geamăt de nemulțumire și îngenunche în nisip. Nazeen coborî de pe spatele ei și alergă spre colțul stâncos, dându-și pe spate gluga veșmântului în timp ce se îndrepta spre cioban.

Se prosternă dinaintea lui și-i sărută tivul hainei.

– Măreț șeic bin-Shibam, părintele tribului meu, fie ca Allah să îndulcească toate zilele vieții tale cu parfumul florii de iasomie.

– Nazeen! Ridică-te, copilă! Chiar și aici, în pustiu, s-ar putea să fie ochi care ne privesc.

– Stăpâne, am multe să-ți povestesc, zise ea grăbită, cu ochii negri sticlindu-i de entuziasm. Zayn trimite nu mai puțin de cincisprezece bărci de război!

– Nazeen, respiră adânc, apoi vorbește încet, dar nu uita nimic, niciun cuvânt din ce ți-a zis *ferengi* Peters.

În timp ce ea turuia mai departe, fața lui bin-Shibam se întuneca de îngrijorare. Mica Nazeen avea o memorie extraordinară și reușise să stoarcă până și cele mai mici detalii de la Peters. Acum recita fără efort numărul oamenilor și numele căpitanilor de bărci ale căror nave aveau să-i poarte spre sud. Îi spuse data exactă și nivelul mareei pe care avea să navigheze flota, precum și ziua în care se așteptau să ajungă în Golful Crăciunului. Când termină, soarele ajunsese la jumătatea drumului pe cer. Cu toate acestea, bin-Shibam mai avu o ultimă întrebare pentru ea:

– Spune-mi, Nazeen, a anunțat Zayn al-Din cine o să fie la comanda expediției? Kadem ibn Abubaker sau *ferengi* Koots?

– Mărite șeic, Kadem ibn Abubaker o să comande navele, iar *ferengi* Koots, războinicii care debarcă pe mal. Dar Zayn al-Din însuși o să plece cu flota și o să fie comandantul suprem.

– Ești sigură, copilă? întrebă el.

Părea să fie un noroc prea mare.

– Sunt sigură. A spus-o în consiliul de război și acestea sunt întocmai cuvintele pe care mi le-a repetat Peters: „Tronul meu nu va fi niciodată în siguranță câtă vreme al-Salil trăiește. Vreau să fiu acolo în ziua în care va muri și să-mi spăl mâinile în sângele din inima lui. Abia atunci o să cred că a murit".

– Așa cum mi-a zis mama ta, Nazeen, tu faci cât zeci de războinici în lupta împotriva tiranului.

Nazeen plecă timidă capul.

– Ce face mama mea, mărite șeic?

– E bine îngrijită, așa cum am promis. M-a rugat să-ți spun cât de mult te iubește și cât de mândră e de ceea ce faci.

Ochii negri ai lui Nazeen străluciră de încântare.

– Spuneți-i mamei că mă rog pentru ea în fiecare zi.

Mama lui Nazeen era oarbă: mușteleleăsaseră ouă sub pleoapele ei și viermii îi scobiseră în ochi. Fără Nazeen, ar fi fost de mult abandonată, căci viața din deșert era nemiloasă. Acum însă, trăia sub protecția personală a șeicului bin-Shibam.

Acesta o urmări pe fată coborând dealul și urcându-se pe cămilă în spatele călărețului. Porniră din nou în direcția orașului. Nu simțea nici vină, nici remușcare pentru ceea ce-i cerea lui Nazeen să facă. Când avea să se termine totul, când al-Salil avea să urce din nou pe Tronul Elefantului, avea să-i găsească un soț bun. Dacă asta era ceea ce-și dorea.

Bin-Shibam zâmbi și clătină capul. Simțea că era una dintre ființele născute cu un talent natural și cu apetit pentru vocația lor. În adâncul sufletului, știa că Nazeen nu ar fi renunțat niciodată la desfătările orașului pentru viața frumoasă, dar austeră a tribului. Nu era o femeie care să se supună de bunăvoie puterii soțului ei.

– Micuța asta ar putea domina o sută de bărbați. Poate ar fi mai bine pentru ea să am grijă de mama ei oarbă și să o las să-și croiască singură destinul. Mergi în pace, micuță Nazeen, și fii fericită, șopti el urmărind cu privirea silueta îndepărtată a cămilei ce dispărea într-o umbră purpurie ce vestea asfințitul. Apoi fluieră și, după o vreme, adevăratul cioban ieși din

ascunzătoarea dintre pietre. Îngenunche în faţa lui bin-Shibam şi-i sărută picioarele în sandale. Bin-Shibam îşi scoase haina ponosită şi i-o dădu înapoi.

– Nu ai auzit nimic. Nu ai văzut nimic, zise el.

– Sunt surd, orb şi mut, încuviinţă ciobanul.

Bin-Shibam îi întinse un ban şi omul plânse de recunoştinţă.

Bin-Shibam traversă creasta şi coborî către locul unde îşi priponise cămila. Încălecă, o întoarse spre sud şi merse fără oprire toată noaptea şi o jumătate din ziua următoare. Mâncă doar câteva smochine şi bău cheagurile groase de lapte de cămilă din plosca de piele ce atârna în spatele şeii. De rugat, se rugă tot din mers.

Spre seară, simţi mirosul mării sărate. Merse fără să se oprească şi pe timpul nopţii. În zori, oceanul apăru în faţa lui ca un scut infinit de argint. De pe dealuri, văzu feluca rapidă ancorată lângă plajă. Căpitanul, Tasuz, era un bărbat care se dovedise de încredere de multe ori. Trimise o barcă mică să-l aducă pe bin-Shibam la bord.

Bin-Shibam adusese cu el instrumentele de scris. Se aşeză cu picioarele încrucişate pe punte, cu pergamentul în faţă, şi notă tot ceea ce reuşise Nazeen să-i spună. Încheie astfel: „Maiestate, fie ca Domnul să-ţi asigure victoria şi gloria. Voi aştepta cu toate triburile să te întâmpin când te vei întoarce la noi". Până să termine, ziua trecuse deja. Îi dădu pergamentul lui Tasuz.

– Să nu-i dai asta decât califului al-Salil în mână. Mai degrabă îţi dai propria viaţă decât să înmânezi pergamentul altcuiva, îi ordonă el.

Tasuz nu ştia nici să citească, nici să scrie, aşa că raportul era în siguranţă în mâinile lui. Primise deja instrucţiuni detaliate ca să navigheze spre Golful Crăciunului. Ca mulţi alţi analfabeţi, avea o memorie infailibilă. Nu avea să uite niciun detaliu.

– Du-te cu Domnul şi fie ca El să-ţi umfle pânzele cu suflarea Lui sfântă.

Bin-Shibam îl lăsă să plece.

– Rămâi cu Domnul şi fie ca îngerii să-şi desfacă aripile asupra ta, mărite şeic, răspunse Tasuz.

După o sută trei zile, Tasuz văzu malul înalt și abrupt precum spatele balenei care îi fusese descris când primise ordinele și, când intră în lagună, recunoscu cele trei nave înalte pe care le văzuse ultima dată ancorate în portul Muscat.

Întreaga familie Courtney era adunată în salonul comun, încăperea centrală a clădirii principale din Fort Auspice. Aici își petreceau cea mai mare parte a timpului liber. Lui Sarah îi luase patru ani ca să îl mobileze și să creeze atmosfera aceea de confort îmbietor. Podeaua și mobila fuseseră făcute cu drag de tâmplari din lemnul din partea locului, sâmbovină, tambuti sau copacul negru african, frumos vopsit și lustruit cu ceară de albine până când căpătase un luciu plăcut. Femeile brodaseră pernele și le umpluseră cu fibră de capoc sălbatic. Podelele erau acoperite cu piei tăbăcite de animale. Pereții erau împodobiți cu tablouri înrămate, majoritatea pictate de Sarah și de Louisa, deși Verity, în scurta perioadă petrecută la fort, contribuise substanțial la galerie. Clavecinul lui Sarah stătea la loc de cinste în dreptul peretelui principal, iar acum, când Dorian și Mansur se întorseseră, corul familiei se reîntregise din nou.

Însă în seara aceea nu cânta nimeni: erau ocupați cu lucruri mult mai importante. Stăteau într-o tăcere încordată și ascultau cum Verity traducea în engleză raportul lung și detaliat pe care Tasuz îl adusese de la bin-Shibam, din nord. Un singur membru al familiei era mai puțin încântat de expunere.

George Courtney avea acum aproape trei ani: era foarte energic și vorbea clar, spunând răspicat și fără ezitare care-i erau nevoile și dorințele. Înconjură masa cu fesele rotofeie la vedere pe sub vesta care îi era singura îmbrăcăminte. George era obișnuit să aibă parte de atenția tuturor, de la cel mai mărunt slujitor negru până la bunicul Tom, un adevărat zeu pentru el.

– Wepity! strigă el, trăgând-o cu putere de fuste pe Verity. Îi era greu încă să-i pronunțe numele. Vorbește și cu mine!

Verity ezită. George era greu de astâmpărat. Începu să citească lista de oameni, nave și tunuri și se uită la el. Avea părul auriu al

mamei și ochii verzi ai tatălui său. Privindu-i chipul angelic, inima i se strânse și în ea se treziră instinctele adânc înrădăcinate pe care abia de curând începuse să le conștientizeze.

– O să-ți spun o poveste după aceea, se oferi ea.

– Nu! Acum! zise George.

– Nu fi încăpățânat, interveni Jim.

– Georgie, puiule, vino la mama, spuse Louisa.

George își ignoră părinții.

– Acum, Wepity, acum! zise el din nou, cu tonul ridicat.

Sarah băgă mâna în buzunarul șorțului și scoase un fursec, pe care i-l arătă pe sub masă. Pentru o clipă, George își pierdu tot interesul față de Verity, lăsându-se în patru labe și țâșnind printre picioarele lor ca să înhațe mita din mâna bunicii.

– Te pricepi de minune la copii, Sarah Courtney, îi zâmbi Tom. Îi răsfeți la culme, nu-i așa?

– Am învățat arta asta ocupându-mă de tine, zise ea înțepată. Pentru că tu ești cel mai mare copil dintre toți.

– Vreți să terminați o clipă cu cearta? Sunteți de departe mai răi decât Georgie, le spuse Dorian. E un imperiu la mijloc și viețile noastre în primejdie, iar voi vă jucați de-a bunicii afectuoși.

Verity ridică vocea și reluă traducerea de unde se oprise, făcându-i pe toți să redevină serioși. În cele din urmă, citi ultimul salut al lui bin-Shibam către calif.

– „Maiestate, fie ca Domnul să-ți asigure victoria și gloria. Voi aștepta cu toate triburile să te întâmpin când te vei întoarce la noi."

Într-un târziu, Tom sparse tăcerea.

– Putem avea încredere în omul ăsta? De unde a aflat atât de multe?

– Da, frate, putem avea încredere în el, răspunse Dorian. Nu știu cum a aflat asemenea vești, știu doar că, dacă bin-Shibam spune că e așa, atunci trebuie să fie adevărat.

– În acest caz, nu putem rămâne aici, să fim atacați de o flotă copleșitoare de bărci de război încărcate cu soldați omanezi călițiîn luptă. Trebuie să plecăm mai departe.

– Nici să nu te gândeşti, Tom Courtney! zise Sarah. Mi-am petrecut toată căsnicia pe drumuri. Asta e casa mea, iar arătarea aceea de Zayn al-Din nu o să mă alunge din ea. Eu rămân aici.

– Femeie, nu vrei să asculţi de vorbă bună nici măcar o dată în viaţă?

– Nu-mi place să iau partea cuiva în aceste dispute domestice, zise Dorian scoţând pipa din gură şi zâmbindu-le cu blândeţe, dar Sarah are dreptate. Nu vom putea fugi niciodată suficient de departe încât să scăpăm de furia lui Zayn şi a celor de lângă el. Duşmănia lor străbate oceanele şi continentele.

Tom se încruntă posomorât şi se trase de una din urechi. Apoi oftă.

– Poate ai dreptate, Dorry. Ura pe care o nutresc faţă de familia asta e veche. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să-i înfruntăm.

– Nu o să mai avem niciodată o asemenea ocazie, continuă Dorian. Bin-Shibam ne-a oferit întregul plan de luptă al lui Zayn. Debarcarea armatei o să fie la capătul unei călătorii de două mii de leghe. Nu vor avea decât caii care vor supravieţui vicisitudinilor drumului. Pe de altă parte, noi o să fim pregătiţi, iar oamenii noştri, odihniţi, înarmaţi şi călare pe cai. Dorian puse mâna pe umărul fratelui său. Crede-mă, Tom, e cea mai bună şansă şi probabil singura pe care o avem.

– Gândeşti ca un războinic, zise Tom, în timp ce eu gândesc ca un negustor. Îţi predau comanda. Noi, ceilalţi – Jim şi Louisa, Mansur şi Verity –, o să-ţi ascultăm ordinele. Aş vrea să spun acelaşi lucru şi despre draga mea soţie, dar îndeplinirea ordinelor nu a fost niciodată punctul ei forte.

– Prea bine, Tom, accept însărcinarea. Avem doar foarte puţin timp pentru a ne face planul, zise Dorian, şi avem nevoie de avantajul oferit de fiecare minut. Prima mea grijă este să verific terenul, să aleg zonele de unde ne putem apăra cel mai bine şi pe cele care ne fac vulnerabili.

Tom dădu aprobator din cap. Îi plăcea felul în care Dorian preluase frâiele.

– Spune mai departe, frate. Te ascultăm cu toţii.

Dorian vorbi, continuând să pufăie din narghilea.

– Știm de la bin-Shibam că, atunci când Zayn o să-și aducă navele în lagună și o să bombardeze fortul, o să creeze o diversiune. Principala forță de sub comanda lui Koots o să debarce pe coastă și o să mărșăluiască pe uscat, ca să ne înconjoare și ca să ne împiedice să ne retragem în interiorul continentului. Ceea ce trebuie să facem mai întâi e să găsim locul în care e cel mai sigur că o să debarce Koots, apoi să păzim drumul pe care o să fie forțat să-l aleagă către fort.

A doua zi, Dorian și Tom merseră la bordul *Răzbunării* și navigară înspre nord pe lângă coastă. Stăteau împreună la masa cu hărți, studiind coasta pe măsură ce treceau pe lângă ea, aducându-și aminte toate caracteristicile ei.

– Koots trebuie să încerce să debarce cât mai aproape posibil de fort. Fiecare kilometru pe care va fi nevoit să-l facă în marș o să-i sporească de zece ori dificultățile, murmură Dorian.

Era o coastă periculoasă și înșelătoare: plajele abrupte și promontoriile stâncoase erau expuse valurilor mari și furtunilor formate din senin. Golful Crăciunului era aproape singurul port sigur pe o distanță de o sută șaizeci de kilometri. Cealaltă variantă posibilă de debarcare era gura unui râu care se vărsa în mare la câțiva kilometri spre nord de intrarea în Golful Crăciunului. Triburile locale îi spuneau râului Umgeni. Bărcile mari de război nu puteau naviga prin apele puțin adânci de la intrare, dar bărcile mai mici o puteau face cu ușurință.

– Aici o să debarce Koots, îi spuse Dorian hotărât lui Tom. Poate să trimită cu bărcile cinci sute de oameni în sus, pe râu, în câteva ore.

Tom încuviință.

– Cu toate acestea, după ce vor ajunge la mal, mai au de făcut un marș de mulți kilometri pe un teren accidentat ca să ajungă la fort.

– Ar fi bine să aflăm exact cât de accidentat este, zise Dorian.

Schimbă cursul *Răzbunării*, apoi se întoarseră spre sud, stând pe cât de aproape de mal le permiteau vântul și mareea. Stând la copastia de la tribord, studiau țărmul cu telescoapele.

Era o fâşie neîntreruptă de plajă cu nisipuri maronii ca nişte cristale de zahăr lovite de valurile neobosite.

– Dacă rămân pe plajă şi-şi cară singuri armura, armele şi proviziile, o să le fie greu să meargă prin nisipul adânc, remarcă Tom. Mai mult decât atât, ar fi în bătaia tunurilor de pe navele noastre.

– Pe lângă asta, dacă încearcă să ne ia prin surprindere, Koots nu o să-i trimită în lungul plajei deschise. Ştie că am zări de îndată o forţă atât de mare. Trebuie să ocolească prin interiorul continentului, zise Dorian. Spune-mi, frate, tufişurile de deasupra plajei par de netrecut. Chiar aşa sunt?

– Sunt foarte dese, dar nu impenetrabile, răspunse Tom. Mai sunt şi mlaştini, şi mocirle. Vegetaţia e plină de rinoceri şi de bivoli, iar mlaştinile sunt pline de crocodili. Cu toate acestea, există poteci croite de vânat de-a lungul unei creste dintr-o zonă puţin mai înaltă, care merge paralel cu malul, cam la două lungimi de cablu de pe plajă spre interior. Rămâne uscată şi tare în orice anotimp şi indiferent de maree.

– Atunci, trebuie să verificăm terenul cu grijă şi să însemnăm drumul, spuse Dorian, apoi navigară înapoi spre golf.

A doua zi de dimineaţă, însoţiţi de Jim şi de Mansur, merseră călare în lungul plajei până ajunseră la gura de vărsare a râului Umgeni.

– Am mers repede, zise Mansur verificându-şi ceasul de buzunar. Am parcurs distanţa în mai puţin de trei ore.

– Aşa o fi. Dar duşmanii vor veni pe jos, nu călare, spuse Jim, şi nu vor ajunge uşor prin ploaia de alice trase de pe nave.

– Da, încuviinţă Dorian. Eu şi Tom am stabilit deja că o să fie nevoiţi să meargă spre interior. Acum, trebuie să cercetăm ruta aceea.

Merseră în amonte pe malul sudic al râului Umgeni aproape un kilometru şi jumătate, până ajunseră printre dealuri, iar malurile deveniră înalte şi abrupte, îngreunând drumul micului lor grup.

– Nu, nu vor veni atât de departe în interior. Vor încerca să împresoare fortul cât de repede pot. Trebuie să traverseze mlaştinile de pe litoral, hotărî Dorian.

Se întoarseră în aval, iar Jim le arătă începutul drumului jos, printre mlaştini. Copacii aflaţi de-a lungul lui erau mai înalţi decât în pădurile din jur. Lăsară râul în urmă şi merseră într-acolo. Aproape în aceeaşi clipă, caii se înfundară în noroiul negru al smârcurilor din mangrove. Fură nevoiţi să descalece şi să-i conducă până pe creasta unde terenul era solid. Chiar şi aici erau hârtoape cu noroi înşelător, ascunse sub crustele aparent inofensive de mâzgă verde. Vegetaţia se îndesi atât de tare, încât caii nu mai reuşiră să pătrundă cu forţa. Tulpinile răsucite ale arborilor de lapte[1] formau şiruri înghesuite ca nişte soldaţi în armuri, iar crengile atârnau împletite cu tufele de amatimgoola, ale căror spini puteau străpunge pielea cizmelor, provocând răni adânci şi dureroase.

Fură nevoiţi să meargă pe potecile făcute de vânat, ce străbăteau jungla în toate direcţiile, nimic mai mult decât tuneluri înguste croite prin vegetaţie de bivoli şi rinoceri. Bolţile spinoase erau atât de joase, încât trebuiră din nou să descalece şi să ia caii de căpăstru. Chiar şi ei erau obligaţi să se aplece, iar spinii zgâriau şeile goale, agăţând pielea. Ţânţarii şi musculiţele se ridicau în nori negri din băltoacele cu noroi şi roiau în jurul feţelor lor asudate, înţepându-i şi intrându-le în urechi şi în nări.

– Când Kadem şi Koots şi-au făcut planul de bătaie, niciunul nu s-a gândit că trebuie să mărşăluiască pe aici, zise Tom ridicându-şi pălăria şi ştergându-se pe faţă şi pe scalp.

– Putem să-l facem să plătească pentru fiecare metru cu bani grei, zise Jim. Rămăsese tăcut de când plecaseră de pe plajă. Aici vor fi toţi înghesuiţi, umăr la umăr. Arcurile şi suliţele vor fi mai avantajoase decât muschetele şi tunurile.

– Arcuri şi suliţe? întrebă Dorian cu un interes subit. Cine să le mânuiască?

– Prietenul şi fratele meu de sânge şi de război, regele Beshwayo, şi sălbaticii lui însetaţi de sânge, zise Jim cu mândrie.

– Spune-mi totul despre el, ordonă Dorian.

[1] *Syderoxylon inerme*, specie de arbore din familia Sapotaceae, des întâlnit pe coastele sud-africane (n.tr.)

– E o poveste lungă, unchiule. Trebuie să o lăsăm pentru când ne întoarcem la fort. Asta dacă ne mai găsim drumul înapoi prin încâlceala asta diavolească.

În seara aceea, după cină, toată familia rămase în salon. Sarah stătea în spatele scaunului lui Tom, cu un braţ pe umărul lui. Din când în când, îi freca înţepăturile de ţânţari de pe scalp. Când făcea asta, el închidea ochii, bucurându-se în liniște de acest răsfăţ. În celălalt capăt al mesei, stăteau Dorian și Mansur, cu narghileaua deoparte.

Verity nu se considerase niciodată o femeie pricepută la treburi casnice, dar de când venise la Fort Auspice descoperise că-i făcea o mare plăcere să aibă grijă de Mansur și să-i ofere un cămin confortabil. Ea și Louisa, care erau diferite în aproape toate felurile, se îndrăgiseră de la prima întâlnire. Acum se mișcau tăcute prin încăperea mare, strângând vasele de la cină și servindu-le nenumărate cești de cafea bărbaţilor, ori venind să stea lângă ei și să-i asculte discutând, intervenind din când în când în conversaţii ca să-și spună părerea. Louisa era ocupată cu domnișorul George. Era momentul zilei care le plăcea cel mai mult tuturor.

– Spune-mi despre Beshwayo, îi zise Dorian lui Jim și el începu să râdă.

– Ah! N-ai uitat. Își ridică fiul de pe podea și-l așează confortabil în poală. Ai făcut destule răutăţi pentru o zi, băiete. Acum, o să spun o poveste, îi zise el.

– Poveste! repetă George, liniștindu-se de îndată.

Își sprijini cârlionţii aurii de umărul lui Jim și-și vârî degetul mare în gură.

– După ce tu și Mansur aţi plecat cu *Spirit* și *Răzbunarea*, eu și Louisa am încărcat căruţele și am pornit în sălbăticie ca să căutăm elefanţi și să încercăm să luăm legătura cu triburile, pentru a face negoţ cu ele.

– Jim vorbește de parcă eu am mers de bunăvoie, protestă Louisa.

– Hai, Ariciule, fii sinceră! Te-ai îmbolnăvit de dorința de a călători la fel de mult ca mine, zâmbi Jim. Dar să spun mai departe. Știam că mai sunt și alte grupări războinice de Nguni, care coborau cu turmele dinspre nord.

– Cum ai aflat asta? întrebă Dorian.

– Mi-a spus Inkunzi și l-am trimis pe Bakkat departe spre nord ca să citească urmele.

– Pe Bakkat îl știu bine, desigur. Dar Inkunzi? Îmi amintesc foarte vag numele.

– Atunci, să-ți reamintesc, unchiule. Inkunzi a fost șeful păstorilor reginei Manatasee. Când i-am capturat vitele, el a venit cu mine, nevrând să se despartă de animalele lui dragi.

– Bineînțeles! Cum am putut să uit, Jim, băiete? Minunată poveste!

– Inkunzi și Bakkat ne-au îndrumat spre interiorul țării ca să găsim alte triburi sălbatice de Nguni. Unele au fost ostile și periculoase ca niște cuiburi de cobre otrăvitoare sau de lei care mănâncă oameni. Pot să spun că ne-am ciondănit cu ele de câteva ori. Pe urmă, l-am întâlnit pe Beshwayo.

– Unde l-ați găsit?

– Cam la două sute de leghe la nord de aici, explică Jim. Venea cu tribul și cu toate vitele lor în jos, pe povârniș. Întâlnirea a fost una propice. Tocmai dădusem peste trei masculi mari de elefant. Nu știam că Beshwayo ne spiona de pe un deal din apropiere. Nu mai văzuse până atunci oameni călare sau muschete. Pentru mine a fost o vânătoare de succes. Am reușit să scot elefanții din pădurea deasă în câmp deschis. Acolo, i-am doborât unul câte unul, în timp ce Bakkat încărca armele și mi le dădea la mână. I-am omorât pe toți trei într-un galop de trei kilometri călare pe Drumfire. Din ascunzătoarea lui, Beshwayo a urmărit tot. După aceea, mi-a spus că a avut de gând să ne atace căruțele și să ne masacreze pe toți, dar când a văzut cum trăgeam și mergeam călare, s-a răzgândit. E un afurisit foarte sincer acest rege Beshwayo.

– E un monstru înspăimântător, îl corectă Louisa. De asta el și Jim se înțeleg atât de bine.

– Nu-i adevărat, chicoti Jim. Nu eu sunt cel care l-a cucerit. A fost Louisa. Nu a văzut niciodată păr ca al ei sau ceva care să semene cu puiul pe care tocmai îl născuse. Beshwayo își iubește vitele și fiii.

Se uitară amândoi drăgăstos la copilul din brațele lui. George nu reușise să reziste până la capăt și căzuse într-un somn profund. Căldura plăcută a trupului tatălui său și sunetul vocii lui erau mereu un somnifer puternic.

– Știam de acum o bună parte din limba Nguni de la Inkunzi ca să pot discuta cu Beshwayo. După ce și-a schimbat planurile războinice și le-a interzis luptătorilor să ne atace căruțele, și-a instalat satul lângă noi și am rămas în tabără cu toții câteva săptămâni. I-am arătat țesături frumoase, mărgele de sticlă, oglinzi și alte mărfuri obișnuite de schimb. S-a bucurat de ele, dar se temea de cai. Oricât am încercat, nu l-am putut convinge să încalece unul. Beshwayo e neînfricat, cu excepția momentului în care e invitat într-o expediție ecvestră. Cu toate acestea, este fascinat de puterea prafului de pușcă și am fost nevoit să-i fac o demonstrație de câte ori am avut ocazia, de parcă mai era nevoie după ce a văzut vânătoarea de elefanți.

Louisa încercă să-l ridice pe George din brațele tatălui său pentru a-l duce la culcare, dar când îl atinse, băiețelul se trezi de-a binelea și scoase un strigăt de protest. Fu nevoie de câteva minute și de asigurările întregii familii ca să rămână tăcut din nou și Jim să-și poată relua povestea.

– Pe măsură ce am ajuns să ne cunoaștem mai bine, Beshwayo mi-a mărturisit că avea neînțelegeri cu un alt trib Nguni, care se numește Amahin. Aceștia erau niște ticăloși vicleni și lipsiți de scrupule, care au comis un păcat de neiertat furând câteva sute din vitele lui Beshwayo. Păcatul a fost dublat de faptul că, în acest timp, au omorât și vreo doisprezece păstori, dintre care doi erau fiii lui. Beshwayo nu a putut să-și răzbune fiii și să-și recupereze vitele pentru că cei din tribul Amahin erau ascunși într-o fortăreață naturală de nepătruns, pe care eroziunea apărută de-a lungul veacurilor a săpat-o într-un perete abrupt din povârniș. Beshwayo mi-a oferit două sute de

capete de vite de calitate ca să-l ajut să atace fortăreaţa tribului Amahin. I-am spus că, din moment ce îl consideram deja prietenul meu, aş fi încântat să lupt alături de el fără răsplată.

– Fără plată, doar cu dreptul exclusiv de a face comerţ cu tribul lui, zâmbi Louisa blând, şi dreptul de a vâna fildeş pe întregul domeniu al regelui, precum şi un tratat de alianţă pe vecie.

– Poate ar fi trebuit să zic o mică plată în loc de niciuna, recunoscu Jim, dar să nu fim pedanţi. I-am luat cu mine pe Smallboy, pe Muntu şi pe restul băieţilor şi am plecat cu Beshwayo spre bârlogul tribului Amahin. Am descoperit că era într-un masiv de stâncă desprins din povârnişul mare, înconjurat din toate părţile de stânci abrupte. Singura cale de a ne apropia era un pod de piatră atât de îngust, încât nu puteau trece decât patru oameni în acelaşi timp. Luptătorii Amahin puteau să-l vadă de sus, din partea opusă, şi să arunce cu bolovani, pietre şi săgeţi otrăvite asupra atacatorilor care încercau să forţeze trecerea. O sută şi ceva din oamenii lui Beshwayo erau deja morţi, loviţi de săgeţi otrăvite sau cu capetele zdrobite de pietre. Apoi am găsit un loc pe faţa povârnişului mare, de unde băieţii mei puteau să tragă asupra apărătorilor. Luptătorii Amahin s-au dovedit îndrăzneţi. Gloanţele noastre de muschetă n-au făcut decât să le domolească puţin ardoarea, dar nu i-au împiedicat să-i înlăture pe atacatori de pe podeţul expus de îndată ce puneau piciorul pe el.

– Sunt sigur că în acel moment te-ai gândit la o soluţie pentru situaţia asta imposibilă, mare geniu militar ce eşti, râse Mansur, iar Jim îi zâmbi.

– Nu chiar, vere. Mi s-a oprit mintea în loc, aşa că am făcut ce facem toţi în astfel de momente. Am trimis după soţia mea!

Cele trei femei aplaudară această vorbă înţeleaptă, râzând cu atâta veselie, încât George se sperie şi se trezi din nou, sporind cu glasul lui larma generală. Louisa îl luă în braţe şi îl ajută să-şi găsească degetul mare, iar el se scufundă din nou în somn.

– Nu am auzit de un scut roman până nu mi-a explicat Louisa. Ea a citit despre asta din Titus Livius. Deşi mulţi dintre oamenii lui Beshwayo aveau scuturi din piele, folosirea lor nu

era văzută cu ochi buni de către rege, care le considera o laşitate. Fiecare războinic se luptă de unul singur, nu ca parte dintr-o formaţie, iar în momentul cel mai periculos, e deprins să lase scutul deoparte şi să se arunce neprotejat asupra duşmanului, bazându-se pe furia atacului şi pe aspectul înfricoşător ca să-şi alunge inamicul de pe câmpul de luptă şi să scape astfel nevătămat. La început, Beshwayo a fost consternat de tacticile laşe pe care le-am propus. După părerea lui, doar femeile se ascundeau după scuturi. Cu toate acestea, era disperat să-şi răzbune fiii şi să-şi recupereze vitele furate. Oamenii lui au învăţat repede cum să-şi suprapună scuturile şi să le ţină deasupra capului astfel încât să formeze o carapace de protecţie. Oamenii mei trăgeau întruna spre Amahin, iar sub scutul lor roman, *impi*-urile lui Beshwayo au înaintat pe pod. De îndată ce au trecut de cealaltă parte, noi am venit în galop cu caii trăgând direct din şa. Cei din tribul Amahin nu mai văzuseră cai până atunci, nici nu se luptaseră vreodată cu cavaleria, dar de acum ştiau care era puterea armelor noastre de foc. S-au împrăştiat la primul nostru atac. Războinicii Amahin care nu au sărit de bunăvoie de pe stânci au fost ajutaţi să o facă de oamenii lui Beshwayo.

– O să vă bucuraţi să aflaţi că femeile Amahin nu au sărit. Au rămas cu copiii şi majoritatea şi-au găsit soţi printre oamenii lui Beshwayo curând după sfârşitul luptei, le asigură Louisa pe Sarah şi pe Verity.

– Fiinţe practice, zise Sarah şi mângâie capul lui Tom. Şi eu aş fi făcut la fel.

Tom îi făcu lui Jim cu ochiul.

– Nu o lua în seamă pe mama ta. E bună la suflet. Păcat însă că nu e şi la vorbă. Continuă povestea, flăcăule! Eu am mai auzit-o, dar e una frumoasă.

– A fost o zi profitabilă pentru toţi cei care au participat, reluă Jim, cu excepţia războinicilor Amahin. În afară de câteva vite pe care aceştia le omorâseră şi le mâncaseră, am recuperat restul turmei furate şi regele a fost încântat. Am băut împreună bere de mei din acelaşi vas, dar numai după ce am diluat-o cu sângele nostru amestecat. Acum suntem fraţi de sânge de războinic. Duşmanii mei sunt şi duşmanii lui.

– După ce am auzit povestea asta, nu am nicio îndoială că ar trebui să las apărarea mlaștinilor dintre locul ăsta și râul Umgeni în seama ta și a fratelui tău de sânge, Beshwayo, îi zise Dorian. Și Dumnezeu să-l ajute pe Herminius Koots când o să încerce să treacă de voi.

– De îndată ce căruțele sunt pregătite, o să merg să-l găsesc pe Beshwayo, ca să-i cer ajutorul lui și sulițașilor lui, încuviință Jim.

– Sper, soțul meu, că nu ai de gând să mă lași aici în timp ce tu pleci pe câmpii, zise Louisa suav.

– Cum de ai o părere atât de proastă despre mine? Și-apoi, aș fi întâmpinat cu răceală în kraalul lui Beshwayo dacă nu v-aș avea alături pe tine și pe Georgie.

Bakkat merse pe dealuri ca să-l cheme pe Inkunzi. Șeful păstorilor și ajutoarele lui hălăduiau departe cu turmele și nimeni n-ar fi putut să-i găsească la fel de repede ca micul boșiman. Între timp, Smallboy unse butucii de la roțile căruțelor și aduse boii de înjugat. În cinci zile, Inkunzi veni la fort cu douăzeci de războinici Nguni care erau gata de plecare.

Restul familiei rămase pe palisadă și urmări caravana de căruțe îndreptându-se spre dealuri. Louisa și Jim călăreau în față pe Trueheart și pe Drumfire. George era prins într-o legătură de piele din spatele tatălui său și le făcea semne cu brațul lui grăsuț.

– Pa-pa, bunicule! Pa-pa, bunico! Pa, unchiule Dowy! Pa, Manie și Wepity! cânta el, iar buclele îi jucau și îi străluceau în ritmul pasului ușor al lui Drumfire. Nu plânge, bunico! Georgie se întoarce repede.

– L-ai auzit pe nepotul tău, zise Tom aspru. Nu te mai văicări, femeie!

– Nu fac una ca asta, se răsti Sarah. Mi-a intrat o musculiță în ochi, atâta tot.

Bin-Shibam îl avertizase pe Dorian în raportul lui cum că intenția lui Zayn era să plece din Muscat de îndată ce vânturile *kusi* dinspre sud-est făceau cale întoarsă și deveneau

kaskazi, suflând din nord-est ca să împingă flota de-a lungul coastei. Momentul acelei schimbări era la doar câteva săptămâni distanță. Cu toate acestea, existau semne îngrijorătoare. Pescărușii cu cap negru sosiseră deja în stoluri dese și-și instalaseră coloniile în vârful malului abrupt. Erau vestitorii schimbării timpurii a anotimpului. După părerea lui Dorian, flota lui Zayn putea să fie deja pe mare.

Dorian și Mansur trimiseră după căpitanii navelor și studiară împreună harta. Deși Tasuz era analfabet, înțelegea forma insulelor și a continentului, precum și simbolul săgeților pentru vânturi și curenți, căci acestea erau elementele care-i ghidau existența.

– La început, când dușmanii vor pleca din Oman, vor înainta departe de mal ca să prindă vântul *kaskazi* și curentul principal al Mozambicului, zise Dorian sigur pe el. Ar fi nevoie de o flotă mare ca să-i transporte pe o întindere atât de vastă de apă, adăugă răsfirându-și degetele pe hartă. Singurul loc în care o să-i puteți acosta e aici. Mută mâna spre sud, pe insula în formă de pește a Madagascarului. Flota lui Zayn o să fie nevoită să treacă prin canalul îngust dintre insulă și continent ca nisipul prin clepsidră. Voi o să păziți strâmtoarea. Cele trei nave pot să acopere pasajul aproape de țărm, căci un grup atât de mare de bărci de război o să se întindă pe multe mile. O să puteți vorbi cu pescarii locali ca să vă ajute să-i pândiți.

– Când descoperim flota, o atacăm? întrebă Batula, iar Dorian pufni în râs.

– Știu că ți-ar plăcea lucrul ăsta, *șeitan* bătrân, dar trebuie să rămâi cu navele dincolo de linia orizontului și dincolo de câmpul vizual al dușmanului. Nu trebuie să-l lași pe Zayn să afle că înaintarea lui a fost descoperită. De îndată ce zărești flota, întrerupi orice contact și te grăbești să te întorci aici, cât de repede te poartă vântul și curenții.

– Dar *Arcturus*? întrebă Ruby Cornish cu o expresie mohorâtă. Și eu trebuie să fiu câine de pază?

– N-am uitat de tine, căpitane Cornish. Nava ta e cea mai puternică, dar nu la fel de rapidă ca ale noastre, nici chiar ca

mica felucă a lui Tasuz. Vreau să fii aici, în Golful Crăciunului, şi poţi să fii sigur că la momentul cuvenit o să-ţi dau mult de lucru. Cornish păru îndeajuns de domolit, aşa că Dorian continuă: Acum, vreau să discutăm planul de atacare a duşmanului de îndată ce se arată în larg.

Petrecură tot restul zilei şi cea mai mare parte a nopţii în conclav, analizând toate posibilităţile imaginabile.

– Flota noastră e atât de mică şi duşmanul e atât de numeros, încât reuşita depinde numai de acţiunea la unison a tuturor navelor. Pe timpul nopţii o să folosim felinare de semnalizare, iar ziua, fum şi rachete chinezeşti. Am întocmit o listă cu codurile de semnalizare pe care o să le utilizăm şi am făcut copii pentru Batula şi Kumrah, scrise frumos în arabă de domnişoara Verity.

În zori, cele trei nave mici, *Spirit*, *Răzbunarea* şi feluca lui Tasuz, profitară de maree şi de vântul din larg ca să iasă din golf, lăsând-o doar pe *Arcturus* ancorată sub raza tunurilor din fort.

Beshwayo îşi mutase kraalul la optzeci de kilometri în aval, dar Bakkat îi conduse fără dificultate direct la el, căci toate potecile şi toate urmele lăsate de vite se împrăştiau ca firele unei pânze avându-l pe regele Beshwayo, păianjenul regal, în mijloc. Păşunile bogate prin care treceau erau pline de turmele lui.

Regimentele de războinici ai regelui păzeau vitele. Mulţi luptaseră cu Jim împotriva tribului Amahin. Toţi ştiau că Beshwayo îl făcuse fratele lui de sânge şi îl salutau cu entuziasm. Fiecare *induna* din regiment alese cincizeci de oameni, care să se alăture escortei ce conducea căruţele spre kraalul regal. Cei mai rapizi alergători dădură fuga înainte ca să-l vestească pe rege de sosirea lor iminentă.

Astfel, grupul lui Jim număra câteva sute de oameni până să ajungă pe ultima creastă. De acolo priviră în jos, spre valea în care se afla noul kraal al lui Beshwayo. Văzură un cerc enorm, împărţit în interior în inele concentrice ca o ţintă pentru arcaşi. Jim estimă că şi lui Drumfire i-ar fi luat o oră să galopeze în jurul circumferinţei exterioare.

Kraalul era înconjurat de o palisadă înaltă, iar în mijloc se afla un țarc mare de vite în care încăpeau toate turmele regale. Lui Beshwayo îi plăcea să stea aproape de animale și îi explicase lui Jim că îngrăditura interioară ar fi putut fi folosită și ca o capcană pentru muște. Insectele își depuneau ouăle în balega proaspătă, unde erau călcate de copitele turmei și astfel nu puteau ecloza.

Cercurile exterioare ale kraalului erau pline de colibe, așezate aproape una de alta ca într-un stup, în care locuia curtea lui Beshwayo. Gărzile regelui stăteau în colibe mai mici. Colibele mai mari ale soțiilor regelui se aflau într-o îngrăditură din crengi cu spini împletite. Într-o îngrăditură mai mică și separată se aflau cincizeci de structuri elaborate în care stăteau *indunele*, consilierii și căpitanii superiori ai lui Beshwayo și familiile lor.

Toate acestea păreau minuscule pe lângă palatul regelui. Chiar dacă pare prea mult spus, construcția aceea nu era nicidecum o colibă: era înaltă cât o biserică englezească de țară, deși părea imposibil ca bețele de stuf și vergile să fie folosite într-o construcție atât de amplă fără să se prăbușească. Fiecare trestie folosită la construcție fusese aleasă de meșterii specialiști în acoperișuri de stuf. Era o emisferă absolut perfectă.

– Arată ca oul de roc! exclamă Louisa. Uite cum reflectă lumina!

– Ce e un roc, mama? întrebă George din legătura de pe spatele tatălui său. Nu-i la fel ca o piatră?

Învățase această formă de negativ de la bunicul lui și se agăța de ea cu încăpățânare în ciuda protestelor Louisei.

– Un roc e o pasăre uriașă și fabuloasă, răspunse Louisa.

– Îmi dai și mie una, te rog?

– Roagă-l pe tatăl tău, zise ea zâmbindu-i lui Jim.

El răspunse cu o figură crispată:

– Mulțumesc, Ariciule. De-acum nu voi mai avea liniște o lună întreagă.

Ca să-i distragă atenția lui George, îl îndemnă pe Drumfire cu călcâiele și coborâră la pas ultimul deal. Războinicii din escortă începură să cânte cu glas tunător un imn pentru lauda regelui lor. Aveau voci grave și melodioase, care te stârneau cu

măreţia lor. Coloana lungă de oameni, cai şi căruţe şerpui pe păşunea aurie, în timp ce războinicii ţineau ritmul perfect. Parurile li se clătinau şi săltau la unison; fiecare regiment avea propriul totem – bâtlanul, vulturul sau bufniţa – şi purtau cu toţii penele clanului lor. În jurul braţelor aveau cozile de vacă ale onoarei, dăruite de Beshwayo pentru uciderea unui duşman în luptă. Unele scuturi erau pestriţe, altele erau negre sau roşii, în timp ce o parte din regimentele de elită aveau scuturi de un alb imaculat. Băteau în ele cu *assegai*-urile pe măsură ce se apropiau de kraal, traversând spaţiul de paradă. În capătul opus al întinderii mari, văzură figura impozantă a lui Beshwayo, care îi aştepta aşezat pe un scaun din abanos sculptat. Era gol puşcă, arătând lumii întregi că dimensiunea bărbăţiei lui o întrecea pe cea a supuşilor săi. Avea pielea unsă cu grăsime de vită, lucind în lumina soarelui ca un far. Căpitanii regimentelor erau aliniaţi în spatele lui, alături de *indunele* care purtau pe capul ras coroanele autorităţii, de vracii şi de soţiile lui.

Jim struni calul şi trase un foc de muschetă în aer. Lui Beshwayo îi plăcea să fie salutat astfel şi scoase un hohot puternic de râs.

– Te văd, Somoya, fratele meu! strigă el, iar vocea lui străbătu aproape trei sute de metri pe spaţiul de paradă.

– Te văd, taur mare şi negru! strigă şi Jim, îndemnându-l pe Drumfire la galop.

Louisa o mână pe Trueheart alături de el. Beshwayo bătu din palme de încântare văzând caii alergând. În legătura din spatele tatălui său, George lovea cu picioarele şi se zbătea entuziasmat să scape.

– Beshie! strigă el. Beshie al meu!

– Ar fi mai bine să-l laşi să coboare, îi strigă Louisa lui Jim, până nu vă răniţi amândoi.

Jim opri armăsarul, făcându-l să alunece pe picioarele din spate, apoi luă copilul din legătură cu o mână şi se aplecă în şa ca să-l aşeze jos. George o luă la fugă direct spre Marele Taur de pe Pământ şi Tunetul Negru de pe Cer.

Regele Beshwayo îl întâmpină la jumătatea drumului, îl ridică în braţe şi-l aruncă în aer. Louisei i se tăie răsuflarea şi

închise ochii de emoție, dar George țipă de bucurie și regele îl prinse înainte să aterizeze pe pământ, după care îl așeză pe umărul său lucios și musculos.

În noaptea aceea, Beshwayo sacrifică cincizeci de boi grași și se ospătară, bând bere spumoasă din oale uriașe din lut. Jim și Beshwayo se făleau și râdeau, spunându-și unul altuia povești despre minunatele lor fapte și aventuri.

– Manatasee! îl încurajă Beshwayo pe Jim. Spune-mi din nou cum ai omorât-o. Spune-mi cum capul ei a zburat prin aer ca o pasăre.

Făcu un gest demonstrativ cu o legănare exagerată a brațelor.

Louisa auzise povestea de atâtea ori, fiind preferata lui Beshwayo, încât invocă datoriile de mamă și se scuză, părăsind prezența regală. Îl luă pe George, care protesta somnoros, și-l duse în pătuțul lui din căruță.

Beshwayo ascultă istorisirea lui Jim despre bătălie cu și mai multă plăcere decât până atunci.

– Aș fi pus un fiu grozav în burta ei. Poți să-ți imaginezi ce războinic puternic ar fi fost cu asemenea părinți?

– Atunci, ai fi fost obligat să trăiești cu Manatasee, leoaica furioasă.

– Nu, Somoya. După ce mi-ar fi dăruit un fiu, aș fi făcut să-i zboare capul mai sus decât i l-ai zburat tu.

Hohoti de râs și așeză în mâinile lui Jim o altă oală cu bere.

Când, într-un târziu, Jim i se alătură în patul din căruță, Louisa trebui să-l ajute să treacă de foaia de cort din spate. Se prăbuși pe saltea și ea îi scoase cizmele. A doua zi de dimineață, fu nevoie de două căni de cafea tare înainte ca Jim să anunțe nesigur că, dacă Louisa îl îngrijea bine, poate ar fi reușit să supraviețuiască acelei zile.

– Așa sper, dragul meu soț, pentru că sunt sigură că-ți amintești că tocmai astăzi regele te-a invitat să participi la Festivalul Primelor Flori, îi spuse ea.

– Beshwayo a băut de două ori mai mult din licoarea aia infernală. Nu crezi că ar fi atât de înțelept încât să anuleze festivalul?

– Nu, zise Louisa cu un zâmbet angelic. Nu cred, pentru că iată *indunele* care vin să ne însoțească.

Îi conduseră pe Louisa şi pe Jim din nou la spaţiul de paradă, plin de şiruri dense de tineri războinici îmbrăcaţi în cele mai frumoase pene şi fuste din piei de animale. Stăteau pe scuturi, tăcuţi şi nemişcaţi ca nişte statui sculptate în antracit. La intrarea în marele kraal, două scaune cioplite de lângă scaunul gol al regelui îi aşteptau pe Jim şi pe Louisa. În spatele acestuia stăteau soţiile regelui, aşezate pe două rânduri. Multe dintre ele erau femei tinere şi frumoase şi aproape toate erau în diverse etape ale sarcinii. Unele aveau abdomenul abia umflat, în timp ce altele erau înflorite complet, cu sânii plesnind de abundenţă şi cu buricul ieşind în afară. Îi zâmbeau cu subînţeles Louisei şi urmăreau giumbuşlucurile blondului George, iar în ochii lor negri se citea cel mai puternic sentiment matern.

Louisa oftă şi se aplecă spre Jim care stătea pe scaun.

– Nu-i aşa că o femeie are un anume tip de frumuseţe când urmează să aibă un copil? întrebă ea candid.

Jim gemu.

– Alegi cele mai stranii momente să faci sugestii subtile, şopti el. Nu crezi că George e mai mult decât poate lumea să tolereze?

– Ar putea fi fată, zise Louisa.

– Oare ar semăna cu tine? făcu el ochii mari, chiar dacă rămase încruntat.

– Tot ce se poate.

– Merită să ne gândim la asta, îngădui el, iar în clipa aceea dintre pereţii kraalului se auzi fanfara tunătoare a trâmbiţelor din coarne de kudu şi bubuitul tobelor.

Războinicii se ridicară imediat în picioare şi vocile lor răsunară pe dealuri dând salutul regal:

– *Bayete! Bayete!*

Muzicanţii regelui ieşiră pe porţi rând pe rând, înclinându-se şi legănându-se, mişcând parurile ca în dansul de împerechere al cocorilor, tropăind până când praful le acoperi picioarele până la genunchi. Apoi încremeniră la jumătatea pasului şi singura mişcare fu înfoierea penelor din paruri.

Regele Beshwayo înaintă pe poartă. Purta un kilt simplu din cozi albe de vacă şi clopoţeii de război la mâini şi la picioare.

Avea capul ras și pielea unsă cu un amestec de grăsime și argilă roșiatică. Pășea țanțoș, strălucind în mers ca un zeu.

Ajunse la locul lui și se uită spre supușii săi cu o căutătură atât de înfiorătoare, încât toți se făcură mici sub privirea lui. Deodată, aruncă în sus sulița din mână. Împinsă de umerii masivi, sulița urcă la o înălțime incredibilă. Ajunse la zenit și apoi, cu o arcuire grațioasă, căzu înapoi și se înfipse cu vârful strălucitor în argila răscoaptă de soare a spațiului de paradă.

Nu se auzea niciun sunet: nicio femeie și niciun bărbat nu mișcau. Apoi, o singură voce sparse tăcerea, înălțându-se dulce din albia râului, aflată în capătul opus al spațiului. Un oftat ieși din gâtul războinicilor adunați și penele lor dansară în timp ce întoarseră capul după sunet.

Mai multe tinere fecioare înaintară în șir târșâind picioarele, urcând pe malul râului. Fiecare ținea mâinile pe șoldurile fetei din față și-i mima mișcările cu precizia unei oglinzi. Purtau fuste foarte scurte din iarbă și coroane de flori de câmp. Aveau sânii goi și lucioși, unși cu ulei. Continuară să șerpuiască dinspre albia râului, ca o singură creatură sinuoasă.

– Acestea sunt primele flori ale tribului, zise Louisa încet. Toate au avut prima menstruație și acum sunt pregătite de măritiș.

Fata care conducea șirul de dansatoare ajunse la sfârșitul primei strofe a cântecului și celelalte cântară refrenul împreună cu ea. Vocile se înălțau, apoi coborau și se stingeau, după care urcau din nou, dureros de pure, sfărâmând inimile ascultătorilor. Șirul de dansatoare virgine se opri în fața rândului de tineri războinici. Se întoarseră cu fața spre ei și cântecul se schimbă. Ritmul deveni mai rapid, la fel ca actul iubirii, iar cuvintele mai sugestive și mai lascive.

– Cât de ascuțite sunt sulițele voastre? îi întrebau ele pe războinici. Cât de lungă e coada? Cât de adânc se înfige? Poți să înjunghii inima? O să curgă sânge când o să scoți lama din rană?

Apoi începură să danseze din nou, la început legănându-se ca iarba înaltă în vânt, apoi dând capul pe spate și râzând cu dinții albi la vedere și cu ochii sticlind. Își țineau sânii cu

mâinile, oferindu-i tinerilor. Apoi se retraseră și se învârtiră până când fustele li se ridicară până la talie. Nu purtau nimic pe sub ele și își smulseseră părul pentru ca despicăturile scoase astfel la lumină să se vadă clar. După aceea se întoarseră cu spatele la bărbați și se aplecară până când își atinseră fruntea de genunchi, zvârcolindu-se și unduindu-și șoldurile.

Războinicii dansau în ritm cu fetele, stârniți de o furtună de dorință. Tropăiră până când pământul se cutremură sub tălpile lor. Scuturau din umeri, dădeau ochii peste cap și făceau spume între buzele contorsionate. Își împingeau șoldurile în față ca niște câini care se împerechează, iar sexul lor umflat se înălța rigid prin fâșiile de blană ale kilturilor.

Deodată, Beshwayo sări de pe scaun și se propti în picioarele drepte și puternice ca trunchiurile de combretum.

– Destul! strigă el.

Războinicii, fetele și toți cei din paradă se aruncară la pământ și rămaseră nemișcați ca stanele de piatră, fără să scoată vreun sunet. Nu se auzeau decât tremurul penelor din paruri și al fustelor de iarbă și sunetul respirației lor întretăiate.

Beshwayo se plimbă de-a lungul șirului de fete.

– Acestea sunt cele mai bune juninci ale mele, strigă el. Sunt comorile lui Beshwayo.

Privi în jos la ele cu o mândrie aprigă, posesivă.

– Sunt frumoase și puternice. Sunt femei în toată firea. Sunt fiicele mele. Din pântecele lor fierbinți vor ieși regimente de războinici care să cucerească tot pământul, iar fiii lor îmi vor striga numele până la cer. Prin ei, numele meu o să dăinuie în veci. Dădu capul pe spate și scoase din pieptul bombat un sunet atât de puternic, încât răsună cu ecou pe dealuri. Beshwayo!

Niciun alt om nu se mișcă și ecourile se stinseră în tăcere. Apoi, Beshwayo se întoarse și merse pe lângă regimentele de războinici prosternați.

– Cine sunt aceștia? zise el cu dispreț. Sunt bărbați care se târăsc în fața mea prin țărână? urlă el, râzând batjocoritor. Nu! răspunse imediat. Bărbații stau drepți și plini de mândrie. Aceștia sunt copii mici. Sunt aceștia războinici? întrebă

el cerul și râse de absurditatea întrebării. Nu sunt războinici. Războinicii și-au înmuiat sulițele în sângele dușmanilor regelui. Aceștia nu sunt decât copii cu muci la nas.

Merse în lungul șirului lovindu-i cu piciorul.

– Ridicați-vă, băieței! strigă el.

Aceștia săriră în picioare cu agilitatea acrobaților. Trupurile lor tinere păreau sculptate după o viață de antrenamente riguroase. Beshwayo scutură din cap disprețuitor, apoi se îndepărtă. Brusc, sări în sus și aterizâ pe pământ cu eleganța panterei.

– Ridicați-vă, fiicele mele, strigă el, iar fetele se ridicară și se legănară în fața lui ca un câmp de crini negri. Uitați cum frumusețea lor întrece lumina soarelui! Poate regele să le permită acestor viței neîntârcați să se împerecheze cu frumoasele lui juninci? continuă el. Nu, pentru că nu au nimic bun între picioare. Aceste vaci magnifice au nevoie de tauri puternici. Pântecele lor tânjesc după sământa marilor războinici. Trecu din nou pe aleea dintre ei, adăugând: Vederea acestor viței mă nemulțumește atât de mult, încât nu pot decât să îi trimit de aici. Să nu mai vadă junincile până nu vor deveni tauri. Plecați! strigă el. Plecați! Și să nu vă întoarceți până nu v-ați spălat sulițele în sângele dușmanilor regelui. Plecați! Și să vă întoarceți doar după ce v-ați ucis omul și purtați la brațul drept coada de vacă. Se opri și se uită în jos la ei de la înălțimea lui sfidătoare. Vederea voastră mă nemulțumește. Plecați!

– *Bayete!* strigară ei într-un glas, apoi din nou: *Bayete!* Am auzit vocea Tunetului Negru din Cer și o să ne supunem.

În coloană strânsă, se îndepărtară mergând legănat, ținând ritmul perfect și cântând spre lauda lui Beshwayo. Ca un șarpe negru, o luară pe panta dealului și dispărură după creastă. Beshwayo se întoarse și se așeză pe scaunul sculptat. Era îngrozitor de încruntat.

– I-ai văzut, Somoya? îi zise încet lui Jim, fără să-și schimbe expresia. Sunt lei tineri însetați de sânge. Sunt cele mai bune roade la vârsta circumciziei pe care le-am avut în toată domnia mea. Niciun dușman nu li se poate împotrivi. Se întoarse pe scaun către Louisa. I-ai văzut, Welanga? Există vreo fecioară în tot ținutul meu care să le reziste?

– Sunt tineri straşnici, încuviinţă ea.

– Acum îmi lipseşte doar un duşman împotriva căruia să-i trimit. Căutătura lui Beshwayo deveni şi mai înfricoşătoare. Am cutreierat ţinutul timp de douăzeci de zile în toate direcţiile şi n-am găsit hrană pentru suliţele mele.

– Eu sunt fratele tău, zise Jim. Nu pot să te las să înduri asemenea lipsuri. Eu am un duşman. Pentru că tu eşti fratele meu, o să împart cu tine acest duşman.

Beshwayo se uită la el o vreme, apoi scoase un hohot de râs atât de puternic, încât *indunele* şi soţiile lui gravide hohotiră la rândul lor.

– Arată-mi duşmanul tău, Somoya. Ca doi lei cu coame negre abătuţi asupra gazelei, noi doi o să-l devorăm.

Trei zile mai târziu, când căruţele porniră înapoi spre coastă, Beshwayo merse cu ei, cântând imnuri de război în fruntea regimentelor lui.

Conform ordinelor lui Dorian, după ce intrară în canalul Mozambicului, *Spiritul* şi *Răzbunarea* se despărţiră. Kumrah navigă de-a lungul coastei de vest a insulei Madagascar, iar Batula porni de-a lungul coastei de est a continentului african. Se opriră în fiecare sat de pescari de pe drum. De la mai-marii satelor angajară, în schimbul mărgelelor, al colacilor de sârmă de cupru şi al altor mărfuri, cum ar fi saule cu cârlige de pescuit, frânghii şi cuie de bronz, o flotilă pestriţă de feluci, bărci de pescuit şi bărci cu furcheţi. Când se reîntâlniră la locul stabilit, în vârful nordic al insulei lungi, păreau nişte raţe urmate de un şir răzleţ de răţuşte. Majoritatea ambarcaţiunilor erau vechi şi multe rămâneau la suprafaţă doar scoţând tot timpul apa cu găleata din interior.

Batula şi Kumrah le dădură ordin să se poziţioneze într-un şir subţire între insulă şi continent, apoi plecară cu propriile nave departe spre sud, până când abia mai puteau păstra contactul vizual cu bărcile. Astfel, sperau să împiedice dezertarea vreunui vas prăpădit, dar şi să primească semnalele lor atunci

când convoiul de bărci de război ale lui Zayn apărea la linia nordică a orizontului, fără să fie nevoiți să-și dezvăluie prezența. Dacă iscoadele lui Zayn ar fi zărit una sau două dintre ambarcațiunile acelea mici, sperau să creadă că nu erau nimic altceva decât niște bărci de pescuit inofensive, așa cum se întâlneau frecvent în apele acelea departe de țărm.

Săptămânile treceau încet cu această activitate monotonă și lipsită de satisfacții. Printre bărcile pe post de iscoade era o stare permanentă de iritare. Erau nepregătite pentru perioade atât de lungi pe mare. Echipajele se răsculau din cauza pericolelor, a disconfortului și a plictiselii, vasele se dezintegrau, iar vremea rea adusă de vânturile *kaskazi* le împingea către port. Scutul de nave deveni atât de subțire, încât, pe întuneric sau când marea era agitată, o flotă mare ca a lui Zayn putea trece neobservată prin breșe.

Batula îl așeză pe Tasuz în poziția cea mai convenabilă, de unde se vedea conturul jos și albăstrui al continentului african. Bănuia că Zayn avea să se țină aproape de așezările comerciale omeneze, care erau amplasate de secole întregi la orice gură avantajoasă de vărsare a unui râu, orice golf adăpostit sau lagună aflată de-a lungul coastei. Din aceste baze, Zayn putea să-și asigure navele cu apă proaspătă și provizii.

Batula nu-și găsea locul în zilele acelea lungi și lipsite de evenimente. La prima lumină a zorilor, se urca pe catargul principal de pe *Răzbunarea* și privea prin întunericul ce se împrăștia, încercând să zărească prima dată feluca lui Tasuz. Nu era niciodată dezamăgit. Chiar și pe cea mai rea vreme, când toate celelalte nave mici fugeau să se ascundă, Tasuz își menținea poziția cu îndârjire. Deși nava părea deseori îngropată de valurile mari și cenușii ale curentului Mozambicului, vela latină murdară reapărea mereu din pâclă.

În dimineața aceea, vântul scăzuse până se transformase într-un zefir blând. Marea agitată acoperea orizontul, iar curentul umfla valurile ce coborau din nord. Batula căuta neliniștit din priviri feluca, dar fu luat pe nepregătite când conturul fantomatic al velei latine apăru din ceață la mai puțin de o milă marină în față.

– L-a arborat pe cel albastru! exclamă el entuziasmat.

Flamura lungă și albastră din vârful catargului flutura ca un șarpe zburător în curenții blânzi de aer. Era albastrul-deschis al lui al-Salil.

– Este semnalul. Tasuz a descoperit apropierea flotei inamice.

Își dădu seama imediat de pericol. Ceața de pe mare avea să se ridice odată cu răsăritul soarelui și avea să fie o zi senină, asigurând vizibilitatea până la orizont. Nu putea fi sigur cât de departe în spatele felucii era flota inamică.

Coborî pe pânze atât de repede, încât frânghia îi arse palmele. Când ateriză cu tălpile pe punte, dădu ordin să se întoarcă nava și să o ia spre sud. Tasuz veni în urma lor, însă viteza felucii acoperi repede distanța. În decurs de o oră, cele două nave se apropiară și Tasuz strigă la Batula:

– Sunt cel puțin cinci nave mari care vin direct prin canal. S-ar putea să mai fie și altele în urma lor. Nu pot să spun sigur, dar mi s-a părut că văd printre ele vârful altor vele la orizont.

– Când le-ai văzut ultima dată? strigă Batula.

– Aseară, la ultima lumină de zi.

– Te-au strigat sau au încercat să te intercepteze?

– Nu mi-au dat atenție. Cred că s-au gândit că sunt un negustor de coastă sau un pescar. Nu am schimbat cursul până când nu m-a ascuns întunericul de ochii lor.

Tasuz era un om de ispravă. Fără să stârnească bănuielile dușmanilor, reușise să se furișeze din calea lor și să avertizeze navele mai mari.

– Ceața începe să se ridice, *efendi*, strigă iscoada spre punte.

Batula văzu că aburii se subțiau și se destrămau împrejur. Luă telescopul și se urcă pe catarg. Abia își găsise locul când ceața se ridică precum o cortină translucidă și soarele dimineții ajunse la ei.

Întoarse imediat lentila către linia nordică a orizontului.

În spatele felucii, canalul părea pustiu, o întindere vastă de apă albastră. Madagascarul era la est, ascuns vederii. Africa era o umbră albastră și eterică spre vest, iar pe fundalul ei observă

velele principale ale *Spiritului,* care stătea pe poziție. Erau singurele două nave care se zăreau.

– Am scăpat cu bine de dușman în timpul nopții.

Inima îi cânta de ușurare. Apoi întoarse din nou privirea spre nord cu mai multă atenție și studie linia continuă a orizontului.

– Ah! mormăi el. Ah, da!

Văzu pentru o clipă micile puncte albe ca aripile unui pescăruș, care dispărură imediat. Navele din fața flotei lui Zayn erau acolo, foarte departe, arătându-și doar partea de sus a velelor.

Strigă din nou către felucă:

– Tasuz, du-te la *Spirit* cu toată viteza și cheam-o înapoi. Trage un foc ca să-i atragi atenția... Nu! Nu e nevoie! Kumrah a văzut deja ce facem. Se grăbește să ne ajungă.

Poate Kumrah văzuse deja pânzele inamicului spre nord sau îl alertaseră manevrele neobișnuite ale *Răzbunării.* Oricare ar fi fost motivul, întorsese nava și se îndrepta spre sud cu toate pânzele sus.

Pe toată durata acelei zile, vântul *kaskazi* crescuse în intensitate, până când ajunsese să sufle din nou cu vigoarea sa obișnuită. Navele porniră pe cursul către Golful Crăciunului. Până la ora prânzului, nu mai vedeau nici măcar în zare navele lui Zayn pe marea pustie din spatele lor. Spre sfârșitul după-amiezii, Kumrah cârmise pe un drum convergent și cele două goelete erau acum aproape una de alta; dar feluca lui Tasuz era atât de departe în față, că abia se mai vedea.

Batula privi cum vela latină devenea tot mai mică, până când dispăru în lumina amurgului. Se aplecă asupra hărții și făcu din nou calcule.

– Cu vântul ăsta, Tasuz ar trebui să ajungă peste șapte zile în Golful Crăciunului. Nouă ne va lua zece, iar Zayn o să fie cu trei sau patru zile în urma noastră. O să putem să-l avertizăm din timp pe al-Salil.

Zayn al-Din stătea cu picioarele încrucișate pe un pat de perne și covorașe de mătase pentru rugăciune, stivuite pe puntea adăpostită a navei-amiral sub un paravan de pânză,

întins ca să-l apere de soare, de vânt și de picăturile de apă care stropeau în spate de câte ori *Sufi* se împingea cu umărul în valurile verzi. Numele navei-amiral semnifica misticismul care se afla în centrul gândirii fundamentale islamice. Era o navă de forță, cea mai formidabilă din întreaga flotă omaneză. Rahmad, căpitanul care o comanda, fusese ales chiar de calif pentru aventura aceea.

Rahmad se prosternă în fața lui.

– Maiestate, se zărește spatele de balenă care păzește golful în care se află fortăreața trădătorului.

Zayn dădu satisfăcut din cap și-i făcu semn să plece, apoi se întoarse spre sir Guy Courtney, care stătea în fața lui.

– Dacă Rahmad ne-a adus direct la destinație fără să vadă uscatul timp de douăzeci de zile, înseamnă că a știut ce face. Hai să vedem dacă e într-adevăr așa!

Cei doi se ridicară și merseră la copastia suflată de vânt. Rahmad și Laleh se înclinară respectuos când îi văzură.

– Ce părere ai de coasta de care ne apropiem? îl întrebă Zayn pe Laleh. E același golf în care ai descoperit navele lui al-Salil?

– Măria Ta, e același. Într-adevăr, e bârlogul lui al-Salil. De la înălțimea acelui promontoriu, am privit în jos spre golful unde și-a construit fortul și unde își ancorează navele.

Cu o plecăciune adâncă, Rahmad îi întinse lui Zayn telescopul lui de alamă. Zayn al-Din își găsi ușor echilibrul în ciuda balansului navei. În ultimele luni, se obișnuise să călătorească pe mare. Îndreptă telescopul și studie țărmul îndepărtat. Apoi îl închise cu un pocnet și zâmbi.

– Putem fi siguri că sosirea noastră l-a umplut de groază pe trădătorul nostru frate. N-am fost nevoiți să bâjbâim pe lângă mal ca să ne orientăm. Nu i-am dat niciun avertisment că vom ajunge aici și că o să apărem dinaintea lui din senin, în număr mare și cu toată forța. Trebuie să știe deja în sufletul lui că răzbunarea l-a ajuns din urmă.

– Nu a avut timp să ascundă prada furată, încuviință sir Guy bucuros. Navele lui vor fi ancorate în golf și vântul le va ține blocate pe loc până atacăm.

– Este adevărat ce spune *efendi* englez. Vântul suflă constant din est, mărite calif. Rahmad ridică privirea spre vela uriașă și adăugă: O să ne împingă din spate chiar dacă folosim doar pânza asta. O să ajungem la gura lagunei înainte de prânz.

– Unde este acest râu Umgeni, unde forțele principale ale pașei Koots urmează să debarce și să urce pe țărm?

– Maiestate, nu se vede de la distanța asta. Acolo, puțin spre nord față de intrarea în golf. Deodată, Rahmad tăcu și expresia i se schimbă. E o navă! Arătă cu degetul.

Lui Zayn îi luă câteva clipe să deslușească pânzele pe fundalul uscatului.

– Ce navă e asta?

– Nu sunt sigur. Probabil, o felucă. E mică, dar e din cele care gonesc ca vântul. Uitați! Se apropie și fuge spre largul mării.

– Poți să trimiți una dintre navele noastre să o prindă? întrebă Zayn.

Rahmad părea nesigur.

– Maiestate, nu avem nicio navă în flotă suficient de rapidă ca să o prindă din urmă. Are un avans de multe mile. O să treacă de linia orizontului într-o oră.

Zayn se gândi o clipă, apoi scuturâ capul.

– Nu are cu ce să ne afecteze. Iscoadele de pe malul abrupt trebuie să-i fi dat deja de veste dușmanului, iar feluca nu mai e o amenințare nici măcar pentru cea mai mică navă a noastră. Las-o să plece!

Zayn se întoarse și se uită în urmă spre propriile nave.

– Dă-i semnalul lui Muri Kadem ibn Abubaker, ordonă el.

Zayn împărțise flota în două. El preluase comanda primei părți. Aceasta era alcătuită din cele cinci cele mai mari bărci de război, toate înarmate cu baterii grele de tunuri.

În repetate rânduri după plecarea din Oman, Kadem ibn Abubaker și Koots veniseră la bordul lui *Sufi* ca să participe la consiliile de război. Zayn reușise să-și ajusteze planurile astfel încât să țină cont de fiecare informație nouă pe care o aflau din porturile vizitate pe drum. Acum, în ajunul luptei, nu mai era nevoie ca Zayn să-și cheme comandanții pentru o altă întâlnire.

Fiecare ştia în cel mai mic detaliu ce aştepta Zayn de la el. Ca toate planurile bune, şi acesta era simplu.

Prima divizie a lui Zayn avea să navigheze direct în Golful Crăciunului şi să atace navele inamice pe care le găsea ancorate acolo. Cu numărul lor mare şi puterea de foc, având şi avantajul de a-l lua pe inamic prin surprindere, aveau să-l atace de la distanţă scurtă şi să-l copleşească cu repeziciune. Apoi aveau să îndrepte toate tunurile spre fort. Între timp, Kadem avea să debarce infanteria la gura de vărsare a râului, iar Koots urma să ocolească repede cu ei şi să atace fortul din spate. De îndată ce Koots lansa atacul, sir Guy avea să debarce în golf cu al doilea grup de nave, ca să-l ajute. Se oferise voluntar pentru lucrul acesta: voia să fie acolo când atacatorii spărgeau prima dată seiful de sub fort, unde se aflau cele cincisprezece cufere cu aur care-i aparţineau. Voia să-şi protejeze proprietatea de jafuri.

Exista totuşi o posibilă hibă în planul lor. Navele rebele aveau să fie în golf? Zayn nu se grăbi să tragă concluzii. Adunase toate informaţiile de la spionii lui din fiecare port din Oceanul Indian, inclusiv din Ceylon şi de la Marea Roşie. Nimeni nu văzuse navele lui al-Salil în lunile lungi de când capturase *Arcturus*. Se părea că dispăruseră fără urmă.

– Nu aveau cum să se facă nevăzute, chibzui Zayn. Se ascund şi nu pot fi decât într-un singur loc.

Voia să creadă asta, dar îndoiala îl zgândărea ca un purice pe sub cămaşă. Voia o ultimă asigurare.

– Trimite după sfântul hoge. O să-l punem să se roage pentru îndrumare. Pe urmă o să-i cer un semn lui Kadem ibn Abubaker.

Hogele Khaliq era un om de mare putere şi sfinţenie. Rugăciunile lui fuseseră un scut pentru Zayn de-a lungul anilor şi încrederea lui luminase calea spre victorie în unele dintre cele mai grele momente.

Kadem ibn Abubaker avea darul profeţiei, unul dintre motivele pentru care Zayn al-Din îl preţuia atât de mult. Se baza pe revelaţiile pe care le avea.

În cabina mare de pe *Sufi*, cei trei, califul, hogele şi amiralul, se rugară împreună pe tot parcursul nopţii lungi. Expresia lui

Khaliq era concentrată, iar unicul ochi îi strălucea în timp ce recita cele mai sfinte texte cu vocea sa nazală și ușor cântată.

În timp ce asculta și dădea răspunsurile, Kadem ibn Abubaker simțea cum alunecă într-o stare bine cunoscută de visare. Știa că îngerul Domnului era pe aproape. Înainte de zorii zilei, căzu într-un somn brusc și adânc, iar îngerul veni la el. Gabriel îl ridică din propriul corp și-l purtă pe aripile albe și foșnitoare într-un loc înalt, un munte cu forma unui spate de balenă.

Îngerul arătă în jos și vocea răsună straniu în mintea lui Kadem:

– Privește, navele sunt în golf!

Pluteau într-un cerc de ape limpezi, iar pe puntea celei mai mari nave se afla o siluetă înaltă și cunoscută. Când Kadem îl recunoscu pe al-Salil, ura îi curse prin vene ca o otravă. Al-Salil ridică creștetul gol și se uită la el: părul și barba lui erau aurii-roșcate.

– Te voi distruge! strigă Kadem la el și, când rosti acestea, capul lui al-Salil fu cuprins de flăcări și arse ca o torță.

Flacăra se înălță spre velatură și se împrăștie cu repeziciune, mistuind totul, omul și navele. Apele golfului fierbeau, iar aburul se ridica într-un nor mare, care întunecă visul.

Kadem se trezi cu o senzație profundă de extaz religios și se regăsi în cabina mare alături de Zayn al-Din, care-l urmărea așteptând semnul.

– Unchiule, am văzut navele, îi spuse el califului. Îngerul mi le-a arătat. Sunt în golf și vor fi distruse prin foc.

După asta, Zayn nu mai avu îndoieli. Îngerul avea să aducă dușmanul la el. Privi peste marea înspumată către muntele îndepărtat.

– Al-Salil e aici. Îi simt mirosul în vânt și-i simt gustul în gură, murmură el. Am așteptat o viață întreagă momentul ăsta.

Peter Peters traduse cuvintele și sir Guy încuviință imediat.

– Am aceeași convingere. Până la sfârșitul acestei zile, o să stau din nou pe puntea frumosului meu *Arcturus*.

În timp ce Peters traducea vorbele lui, sir Guy se gândi la un lucru la fel de important. Avea să-și recupereze nu doar

nava, ci și fiica. Verity avea să se întoarcă la el. Chiar dacă nu mai era virgină, ci întinată și murdară, nu avea importanță. I se opri respirația când își imagină cum trebuia pedepsită și cât de dulce avea să fie împăcarea de după aceea. Relația lor apropiată și fericită avea să fie refăcută. Avea să-l iubească din nou așa cum o iubea și el pe ea.

– Maiestate, divizia lui Muri Kadem se oprește cu vântul în față, raportă Rahmad.

Zayn se ridică și se duse la pupă. Așa își făcuse planul. Kadem avea cele cinci nave mai mici la comandă și cele cincisprezece nave cu provizii și soldați. Nicio navă de transport nu era înarmată: erau nave comerciale pe care Zayn le rechiziționase pentru această expediție și care erau încărcate cu soldați.

Kadem avea să aștepte în largul mării până când prima divizie intra în golf și ataca fortul rebel. Când auzea tunurile trăgând, avea să vină cu a doua divizie și să-i debarce pe Koots și pe soldații lui la gura de vărsare a râului Umgeni. După ce Koots debarca în siguranță, puteau aduce navele de provizii care transportau caii, pe care urmau să-i ducă prin valuri la mal. Cavaleria avea să urmeze după infanterie și să ucidă supraviețuitorii care ar fi încercat să fugă din fortul condamnat la distrugere.

Cu toate acestea, lungul drum pe mările agitate de vântul *kaskazi* avusese un efect teribil asupra cailor. Pierduseră deja aproape doi din cinci, iar cei care supraviețuiseră erau într-o stare precară. Fără putere și costelivi, puteau fi încă folosiți pentru urmărirea fugarilor. Totuși, aveau să treacă multe săptămâni până să-și revină cu totul.

O mare parte dintre infanteriști erau într-o stare asemănătoare. Navele erau supraaglomerate și soldații erau afectați de răul de mare, de rațiile pe jumătate putrezite pe care trebuiau să le mănânce și de apa care se acoperise de mâzgă verde. Însă Koots avea să-i înzdrăvenească după ce-i aducea la mal. El putea face și un cadavru să se ridice și să lupte până era ucis din nou. Zayn zâmbi hain.

Lăsară a doua divizie oprită în loc, iar divizia lui Zayn merse înainte, direct spre intrarea în golf. Când se apropiară de

înălțimea umbroasă a țărmului înalt, Zayn zări apele mai liniștite ale canalului. De o parte și de alta se spărgeau valurile înspumate, stârnite cu furie de vântul de coastă.

– Nu pot scăpa de noi, se bucură el. Chiar dacă ne văd acum, o să fie prea târziu pentru ei.

– Tânjesc să-l văd pe *Arcturus,* zise sir Guy privind nerăbdător în față.

Era posibil ca Verity să fie încă la bord. Și-o imagina întinsă în patul ei din cabina frumos decorată, cu părul lung curgându-i pe umeri și cu pieptul alb și catifelat.

– Pot să sun adunarea pe punte, califul meu? întrebă Rahmad cu respect.

– Fă-o! încuviință Zayn. Scoate tunurile. Dușmanul trebuie să ne fi văzut deja. O să ne aștepte pe nave și pe parapetele fortului.

Cu toate tunurile mari încărcate și tunarii ghemuiți în spatele lor, *Sufi* conducea șirul navelor de război spre centrul canalului. Laleh era pilotul, fiind singurul de la bord care cunoștea bine canalul. Stătea lângă timonier și asculta îngânatul celui de la proră, care măsura adâncimea. Conturul masiv al țărmului abrupt se înălța în stânga lor, iar în dreapta se întindeau jungla și mangrovele de pe litoral. Laleh urmări cotitura în canal și strigă ordinul către cârmă.

Sufi strânse pânzele, apoi le umflă din nou cu o detunătură slabă. Ocoliră malul abrupt. Dar viteza navei abia scăzuse. Zayn privea cu nerăbdare înainte: părea să adulmece aerul ca un câine de vânătoare aflat pe urmele prăzii. În fața lor se deschidea întinderea apelor din interiorul golfului. Căutătura războinică a lui Zayn se stinse, fiind înlocuită de o expresie de uimire. Viziunea pe care i-o arătase îngerul lui Kadem nu putea fi falsă.

– Au dispărut! șopti sir Guy.

Apele golfului erau pustii. Nici măcar o barcă de pescuit nu era ancorată în toată întinderea aceea. Liniștea era amenințătoare.

Cele cinci nave își continuară drumul direct spre zidurile fortului, de pe care le priveau sec gurile de tun ale dușmanului,

de la un kilometru și jumătate distanță. Zayn încercă să alunge presentimentul care amenința să-l zdruncine. Îngerul îi arătase lui Kadem o viziune, dar navele nu mai erau. Închise ochii și se rugă cu glas tare:

– Ascultă-mă, cel mai sfânt dintre toți! Te rog, mărite Gabriel, răspunde-mi! imploră el, iar sir Guy și Rahmad îl priviră ciudat. Unde sunt navele?

„În golf!" Auzi vocea reverberând în mintea lui, dar avea o nuanță sardonică și vicleană. „Navele care vor arde sunt deja în golf."

Zayn privi înapoi și văzu a cincea și ultima dintre bărcile de război intrând prin apele adânci ale canalului în golf.

– Tu nu ești Gabriel, izbucni Zayn. Ești acel *șeitan* Iblis, Cel Căzut. Ne-ai mințit.

Rahmad se uită la el uluit.

– Ne-ai arătat propria flotă, strigă Zayn. Ne-ai atras în capcană. Tu nu ești Gabriel. Ești Îngerul Negru.

– Nu, mărite calif, protestă Rahmad. Sunt cel mai credincios dintre toți supușii tăi. Nu m-aș gândi niciodată să te atrag în capcană.

Zayn se holbă la el. Consternarea lui Rahmad era atât de comică, încât râse forțat, dar era un râs amarnic.

– Nu tu, biet nebun! Altul, mai viclean decât tine.

O singură salvă de tun bubui peste apele golfului, forțându-l pe Zayn să revină în prezent. Fumul de praf de pușcă se împrăștie de pe parapetul fortului, iar ghiuleaua nimeri în apă, ricoșând pe suprafața golfului. Se izbi de carena lui *Sufi* și un strigăt de agonie se auzi de pe punțile inferioare.

– Ancorați flota în linie și deschideți focul asupra fortului, ordonă Zayn.

Avea o senzație de ușurare acum, că lupta începuse.

Pe măsură ce arunca ancora și strângea pânzele, fiecare barcă de război se întorcea în vânt, îndreptându-și bateriile de la tribord spre fort. Una după alta, deschiseră bombardamentul. Ghiulelele grele de piatră ridicau praf și bucăți de pământ desprinse din pante sau se izbeau de pereții din bușteni.

Imediat deveni evident că fortificațiile nu puteau rezista multă vreme focului crunt. Lemnele trosneau și se rupeau la fiecare impact puternic.

– Mi s-a creat impresia că e o fortăreață de necucerit, zise sir Guy, privind efectele bombardamentului cu o satisfacție macabră, dar zidurile acelea vor cădea până se lasă întunericul. Peters, spune-i califului că trebuie să-mi adun trupele de atac de îndată, ca să fie gata de debarcare după ce se face o breșă în fort.

– Apărarea trădătorului e jalnic de ineficientă, zise Zayn, nevoit să strige ca să se audă peste zgomotul tunurilor. Văd doar două tunuri care ne întorc atacul.

– Iată! strigă din nou sir Guy. Unul dintre tunuri a fost lovit.

Amândoi întoarseră telescoapele spre gaura căscată în parapetul din stâlpi de lemn. Văzură afetul răsturnat și corpul strivit al unui tunar inamic atârnând în cioturile pline de așchii ca o halcă de carne în cârligul măcelarului.

– În numele sfânt al lui Allah! strigă Rahmad. Abandonează fortul. Se dau bătuți. Fug să scape cu viață.

Porțile fortului se deschiseră și o gloată cuprinsă de panică năvăli afară. Se împrăștiară toți în junglă, lăsând porțile larg deschise și parapetul abandonat. Tunurile dușmanilor încetară să tragă de îndată ce ultimul tunar abandonă postul.

Zayn se întoarse spre sir Guy și spuse:

– Mergi cu batalionul la mal și atacați fortul.

Capitularea dușmanului îi luase pe toți prin surprindere. Zayn se așteptase la o împotrivire mai îndârjită. Se irosi timp prețios până când bărcile fură lansate și forțele de atac se urcară la bordul lor.

Guy stătea nerăbdător în capul scării de tambuchi, strigându-le ordine oamenilor din detașamentul său. Toți erau oameni aspri: îi văzuse la treabă și erau ca o haită de câini de vânătoare. Pe lângă asta, mulți înțelegeau și chiar vorbeau puțin engleza.

– Haideți, nu mai pierdeți vremea! Dușmanii vă scapă de sub nas. Cu fiecare minut, prada vă e luată.

Mulţi înţeleseră vorbele lui, iar pentru cei care nu pricepeau, Peters le repetă în arabă. Peters găsise pe undeva o sabie şi un pistol pe care şi le prinsese la cureaua care-i înconjura talia subţire, atârnând atât de jos, încât vârful tecii se târa pe punte. Jacheta îi stătea strâmb. Era ceva absurd în înfăţişarea lui.

Bombardamentul continua fără pauză, iar ghiulelele mari de piatră se izbeau fără milă de zidurile distruse ale fortului. Ultimii apărători fugeau spre pădure şi clădirea părea abandonată. Dar, în cele din urmă, bărcile fură încărcate, iar Guy şi Peters coborâră în cea mai mare.

– Vâsliţi! strigă Guy. Direct spre plajă!

Era disperat să ajungă la seif, la cuferele lui cu aur. De îndată ce ajunseră la jumătatea drumului, navele încetară să mai tragă, de teamă să nu-i nimerească. O linişte grea se aşternu în golf în timp ce bărcile mici navigau spre plajă. Barca lui Guy ajunse prima. Când prora atinse nisipul, sări afară şi înaintă prin apă.

– Haideţi! ţipă el. După mine!

Cu informaţiile stoarse de la Omar, prizonierul capturat de Laleh, reuşise să deseneze o hartă detaliată a interiorului fortului. Ştia exact încotro mergea.

De cum pătrunseră pe porţile deschise, trimise oamenii pe parapete ca să asigure zidurile, iar pe alţii să cerceteze clădirile, ca să vadă dacă mai rămăseseră duşmani. Pe urmă, dădu fuga la magazia cu muniţie. Era posibil ca apărătorii să fi pus un fitil cu ardere lentă ca să-l arunce în aer. Patru dintre oamenii care erau cu el aduseră răngi grele şi scoaseră uşa din balamale. Magazia era goală. Ar fi trebuit să fie un avertisment pentru Guy, dar el nu se gândea decât la aur. Alergă spre clădirea principală. Scara care ducea spre camerele de siguranţă era ascunsă în spatele şemineului din bucătărie. Era bine mascată şi, cu toate că ştia că era acolo, îi luă ceva timp să o găsească. Apoi deschise uşa cu o lovitură de picior şi coborî scara circulară. Un grătar de fier fixat în tavanul boltit lăsa să intre puţină lumină şi se opri uimit la baza scărilor. Camera lungă şi joasă din faţa lui era plină până la tavan cu fildeş frumos stivuit.

– Să mă ia naiba, Koots avea dreptate! Sunt tone de fildeş aici. Dacă au abandonat o asemenea bogăţie în fildeş, au lăsat şi aurul meu?

Omar îi explicase cum Tom Courtney folosise fildeşul ca să ascundă uşa de la seiful din interior. Dar Guy nu avea să dea năvală orbeşte: înainte de a merge mai departe, aşteptă ca unul dintre căpitani să coboare treptele şi să-i dea raportul. Omul gâfâia de emoţie şi de efort, dar nu avea sânge pe haine sau pe sabie.

– Întreabă-l dacă a asigurat fortul, ordonă Guy, dar omul cunoştea suficientă engleză cât să înţeleagă întrebarea.

– Au plecat toţi, *efendi*. Nimic! N-a mai rămas niciun suflet între zidurile fortului, nici măcar un câine.

– Bine! spuse Guy. Acum, adu douăzeci de oameni aici, jos, ca să scoată fildeşul de pe peretele drept al încăperii.

Colţi masivi fuseseră folosiţi ca să ascundă intrarea în seiful interior şi munciră din greu aproape două ore până să descopere uşa mică din fier şi încă o oră până să o dărâme.

Când uşa se prăbuşi din toc, căzând pe podeaua din piatră într-un nor dens de praf, Guy păşi în faţă şi privi în cameră. După ce se lăsă praful, putu să cerceteze interiorul. Cu o împunsătură de dezamăgire mânioasă, văzu că încăperea era goală.

Nu, nu chiar goală. O foaie de pergament era prinsă de un perete. Era acoperită de un scris inconfundabil şi hotărât, pe care îl recunoscu imediat, chiar şi după aproape două decenii. Guy smulse pergamentul şi-l analiză în grabă. Faţa i se întunecă şi se schimonosi de furie.

PRIMIRE DE MARFĂ

Eu, subsemnatul, certific cu recunoştinţă primirea următoarelor mărfuri de la sir Guy Courtney:

15 cufere de lingouri de aur cupelat.

Semnat în numele Companiei Comerciale a Fraţilor Courtney în Golful Crăciunului, în a cincisprezecea zi a lunii noiembrie, anul 1738,

Thomas Courtney esq.

Guy mototoli foaia în pumn şi o aruncă în perete.

– Să dea Domnul să-ţi putrezească sufletul acela de hoţ, Tom Courtney, zise el, tremurând de furie. Îndrăzneşti să râzi de mine? N-o să mai fie de glumă când o să vezi ce dobândă o să-ţi cer.

Urcă în viteză scările, apoi pe parapetul cu vedere la golf.

Flotila de bărci era încă ancorată. Observă că oamenii descărcau caii, scoţându-i din cale, atârnându-i peste bord şi coborându-i în apă, apoi dându-le drumul să înoate spre plajă. O herghelie considerabilă era deja la mal, iar grăjdarii se îngrijeau de animale.

Îl văzu pe Zayn al-Din stând lângă copastie pe *Sufi*. Guy ştia că ar fi trebuit să se întoarcă la bord şi să raporteze, dar mai întâi trebuia să-şi controleze mânia şi frustrarea. „Nici urmă de *Arcturus* sau de Verity şi, mai presus de toate, nici urmă de aur. Unde mi-ai ascuns aurul, Tom Courtney, desfrânat şi pui de târfă? Nu a fost de-ajuns că te-ai împerecheat cu nevasta mea şi mi-ai lăsat bastardul tău în cârcă? Acum îmi răpeşti şi ce-i al meu de drept."

Privi în jos de pe parapet şi ochii îi căzură pe urmele de căruţe care se vedeau ieşind prin porţile deschise ale fortului, despărţindu-se imediat. O urmă cobora spre plajă, iar cealaltă o lua spre interiorul continentului. Continua şerpuit prin porţiunile de pădure deasă şi prin zona de mlaştină şi, răsucită ca un şarpe, urca pe dealurile înalte şi dispărea după o creastă.

– Căruţe! şopti Guy. Ai nevoie de căruţe ca să cari un milion şi jumătate de rupii în aur. Se întoarse spre Peters. Spune-le oamenilor să mă urmeze.

Îi conduse în fugă pe porţile fortului şi coborî în capătul debarcaderului, unde se aflau caii. Grăjdarii descărcau şeile din bărci.

– Spune-le că am nevoie de douăzeci de cai, îi zise apoi lui Peters, şi că o să aleg oamenii pe care vreau să îi iau cu mine.

Merse grăbit printre ei, bătându-i pe umăr pe cei pe care îi alegea. Erau toţi înarmaţi până în dinţi şi aveau butoiaşe cu praf de pulbere în plus.

Spune-le să-şi ia şei din bărci.

Când rândaşul-şef îşi dădu seama că sir Guy avea de gând să ia cei mai buni cai, protestă vehement. Guy încercă să-l împingă într-o parte, strigând la rândul lui în engleză, dar omul îl apucă de braţ şi-l scutură violent, protestând în continuare.

– N-am timp să mă cert, zise Guy, scoţând pistolul de la curea şi ridicând cocoşul.

Întinse ţeava înspre faţa speriată a rândaşului şi trase chiar în gura deschisă a acestuia. Omul se prăbuşi. Guy păşi peste cadavrul care încă zvâcnea şi alergă spre calul pe care unul dintre oamenii lui îl ţinea pentru el.

– Încălecaţi! strigă el, iar Peters şi cei douăzeci de arabi îi urmară exemplul.

Îi conduse dincolo de plajă, pe urmele lăsate de căruţe, care se îndreptau spre dealuri şi spre interiorul continentului.

– Ascultă-mă, Tom Courtney, ascultă-mă cu atenţie! Vin să-mi iau aurul furat. Nimic din ce faci tu sau oricine altcineva nu o să mă poată opri.

Pe duneta de pe *Sufi*, Zayn al-Din privea cu nerăbdare cum sir Guy îşi conducea oamenii în fortul părăsit. Nu se auzeau sunete de luptă, nici nu se mai zăreau fugari care să încerce să scape din fort. Aşteptă enervat un raport de la sir Guy despre ce se întâmpla între acele ziduri. După o oră, trebui să trimită pe cineva la mal ca să verifice. Omul se întoarse cu următorul mesaj:

– Mărite calif, *efendi* englez a descoperit că fortul a fost golit de toată mobila şi proviziile, cu excepţia unei cantităţi mari de fildeş. Există o uşă ascunsă în pivniţele de sub clădire. Oamenii lui se străduiesc să o spargă, dar e din fier şi e foarte solidă.

Trecu o oră în care Zayn porunci să fie trimişi caii la mal. Apoi, pe neaşteptate, sir Guy apăru pe parapetul fortului. Zayn îşi dădu seama imediat, după înfăţişarea lui, că nu găsise nimic înăuntru. Brusc, sir Guy păru stârnit. Ieşi în fugă din fort, urmat de cea mai mare parte a detaşamentului său. Zayn se

aştepta să se întoarcă şi să-i dea raportul, dar fu nedumerit când nu se întâmplă asta, iar oamenii lui sir Guy începură să pună şeile pe cai. Pe plajă se produse agitaţie şi se auzi un foc de armă. Zayn văzu un cadavru întins pe nisip. Spre uluirea lui, sir Guy şi majoritatea oamenilor săi încălecară şi se îndepărtară de marginea apei, luând-o pe drumul de căruţe.

– Opriţi-i! se răsti el la Rahmad. Trimiteţi un mesager la mal imediat, să le ordone oamenilor să se întoarcă.

Rahmad strigă la şeful de echipaj, dar înainte să-i dea instrucţiunile, dezertareá lui sir Guy deveni lipsită de importanţă.

O salvă de tun îi sperie pe toţi. Ecoul se multiplică printre stâncile malului abrupt. Zayn se întoarse şi se uită peste apele golfului într-un punct în care fumul plutea încă în aer. Un tun ascuns trăsese asupra lor dintr-un desiş de vegetaţie care acoperea panta malului. Nu văzu arma, deşi o căută cu telescopul. Era ascunsă cu prea multă şiretenie, probabil în vreun amplasament adânc săpat în coasta dealului.

Deodată, vederea prin telescop fu obturată pentru o clipă de apa care ţâşni în sus direct în faţa lui. Coborî telescopul şi văzu că ghiuleaua nimerise aproape de *Sufi*, care era ancorată. În timp ce privea, un fenomen ciudat se petrecu sub ochii lui. În mijlocul undelor vălurite, unde se scufundase ghiuleaua inamică, apa puţin adâncă începu să fiarbă şi să se învolbureze ca un ceainic, iar aburul se ridică de la suprafaţă ca un nor dens. Câteva clipe, Zayn nu reuşi să înţeleagă ce se întâmpla. Pe urmă, îşi dădu seama cu groază.

– Ghiulele incandescente! Mâncătorii de porc trag cu ghiulele încinse!

Îndreptă telescopul spre dealul unde fumul încă plutea în aer. Acum, când ştia unde să caute, văzu o coloană înaltă de aer cald care se ridica spre cer ca un miraj în deşert. Nu se vedea fum. Ştia ce însemna asta.

– Furnale cu cărbuni! exclamă el. Rahmad, trebuie să ieşim imediat cu navele în larg. Suntem într-o capcană cumplită. Toată flotila o să ardă în flăcări într-o oră dacă nu fugim din golf imediat.

Pe o navă de lemn, focul era cel mai cumplit pericol. Rahmad strigă ordinele, dar înainte să tragă ancora la bord, o altă minge de fier încins zbură spre ei de la înălțimea malului abrupt. Lăsă o dâră de scântei aprinse în urmă și izbi ultima barcă din șirul de ambarcațiuni ancorate. Plonjă prin puntea principală în adâncul calei, împroșcând cu așchii de fier roșu care se înfigeau adânc în lemnăria uscată. Acestea începură să fumege aproape în aceeași clipă. Pe urmă, aerul ajunse la ele. Cu o viteză miraculoasă, zeci de focuri se aprinseră în carenă și se împrăștiară cu repeziciune.

La bordul lui *Sufi* se stârni haosul: oamenii dădură fuga la pompe și la cabestanul de ancoră, în timp ce alții se cățărară să întindă pânzele. Ancora se desprinse din albia nisipoasă, Rahmad întinse vela latină, iar nava se întoarse încet către ieșirea din golf. Apoi se auzi un strigăt dinspre iscoada de pe catargul lui *Sufi*. Omul era înnebunit și incoerent.

– Puntea inferioară! În numele lui Allah! Feriți, e blestemul *șeitanului!*

Zayn ridică privirea și vocea îi răsună strident când strigă furios:

– Ce-ai văzut? Dă raportul clar, imbecilule!

Dar omul încă se bâlbâia, arătând peste proră către ieșirea din golf prin canal.

Toți cei de pe punte se uitară în direcția arătată de brațul întins. Un geamăt de groază superstițioasă se ridică din rândul lor.

– Un monstru marin! Marele șarpe din adâncuri care devorează nave și oameni! se auzi o voce țipând, iar oamenii căzură în genunchi să se roage, uitându-se înspăimântați și amuțiți la creatura ofidiană care se descolăcea într-un capăt al canalului.

Trupul imens părea să se unduiască în cocoașe nesfârșite în timp ce înota prin apă spre malul opus.

– O să ne atace! strigă Rahmad îngrozit. Omorâți-l! Trageți în el! Deschideți focul!

Tunarii dădură fuga la tunuri și armele bubuiră de pe toate navele din escadră. Flăcările și fumul fâlfâiau ca niște perdele

uriaşe. Coloane înalte de apă de mare se ridicau ca o pădure în jurul monstrului ce înota. Din ploaia de ghiulele, o parte nimerită ţinta. Auziră în mod clar trosnetul impactului. Cu toate acestea, creatura înota mai departe fără să dea vreun semn că este rănită. Capul ajungea la malul opus, dar trupul lung şi şerpuit se întindea de la un mal al canalului la celălalt, săltând şi învârtindu-se în valurile produse de curent. Ghiulelele de tun căzeau în jur precum grindina. O parte alunecau pe suprafaţă şi ricoşau spre mare.

Zayn fu primul de la bord care-şi reveni. Alergă la copastia apropiată şi se uită prin telescop la lucrul acela. Pe urmă, ţipă cu o voce ascuţită şi răsunătoare:

– Încetaţi focul! Opriţi nebunia asta!

Bombardamentul conteni.

Rahmad alergă lângă calif.

– Ce este, Maiestate?

– Duşmanii au pus o estacadă peste intrarea în golf. Suntem prinşi aici ca peştii puşi la murat într-o găleată.

În timp ce vorbea, o altă ghiulea încinsă zbură de sus pe panta malului abrupt, iar scânteile aprinse pocniră şi trosniră în aerul din spate. Se scufundă în apă la doar câţiva metri de pupă. Zayn privi în jur. Prima navă care fusese lovită ardea cu putere. Sub ochii lui, vela latină mare se aprinse şi flăcările o cuprinseră cu repeziciune. Pânza se prăbuşi pe punte, prinzându-i în capcană pe oamenii de sub ea, care urlau sub greutatea ei. Fură incineraţi ca insectele la flacăra lămpii de ulei. Fără să mai fie împinsă de velă, nava începu să se întoarcă încet şi fără ţintă prin golf, până eşuă pe plajă şi se înclină puternic. Supravieţuitorii echipajului săriră peste bord, căzând în apă şi târându-se la mal.

O nouă ghiulea fierbinte zbură spre *Sufi* într-o parabolă fumegândă. Trecu la doar câţiva metri de catargul principal, apoi zbură mai departe şi se izbi de o altă barcă de război, care plutea alături. Aproape în aceeaşi clipă, puntea i se despică în două şi flăcări înalte izbucniră printre scânduri. Echipajul era deja la pompe, dar jeturile de apă pe care le îndreptaseră spre foc nu aveau nicio putere. Flăcările se înălţau şi mai sus.

– Apropie-te de nava aceea! Vreau să vorbesc cu căpitanul, îi ordonă Zayn lui Rahmad.

Sufi cârmi și, când ajunseră lângă nava în flăcări, Zayn îi strigă căpitanului:

– Nava e avariată și pierdută. Trebuie să o folosiți ca să croiți o cale de scăpare pentru celelalte nave din escadră. Izbiți estacada inamicilor. Rupeți-o!

– Cum porunciți, Maiestate!

Căpitanul alergă la cârmă și îl împinse pe timonier într-o parte. Celelalte trei nave strânseră pânzele și-l lăsară să iasă în față, iar el se îndreptă direct spre șirul de bușteni masivi, legați de un cablu greu de navă, ce izolau canalul. Fumul și flăcările se împrăștiau în urmă din cala aprinsă.

Ofițerii de pe puntea navei *Sufi* scoaseră un strigăt de bucurie când cealaltă navă lovi și estacada din bușteni grei fu împinsă sub apă. Barca se înclină într-o parte. Vârful catargului se rupse, iar vela în flăcări se prăbuși ca un balon pe punte. Apoi se opri pe loc în apă, dar, deși vela și greementul erau distruse, se îndreptă ușor și rămase în echilibru. Pe urmă, bușteniii grei care formau estacada ieșiră din nou la suprafață. Erau intacți. Rezistaseră la atacul bărcii. Nava însăși se învârtea fără țintă. Nu mai avea viteză de guvernare și nu răspundea la cârmă.

– E avariată sub linia de plutire și nu mai putem face nimic, zise Rahmad încet. Vedeți? Se scufundă deja la proră. Estacada i-a sfâșiat mațele. Flăcările o să devoreze carena până la linia de plutire.

Echipajul de pe nava condamnată reușise să lanseze două bărci. Se urcară în acestea și vâsliră spre mal. Zayn se uită înapoi spre restul escadrei. O altă navă era în flăcări. Se îndreptă spre mal și se înfipse în nisip cu velele și greementul arzând ca un rug funerar. Apoi fu lovită o altă barcă și fumul negru se înălță spre cer deasupra ei. Vâlvătaia împinse echipajul spre proră. Câțiva oameni fură înăbușiți de fum și se prăbușiră pe punte, iar focul îi învălui. Restul săriră peste bord. Cei care puteau să înoate porniră spre plajă, dar ceilalți se înecară în câteva clipe.

Apoi se auzi un strigăt de spaimă dinspre ofițerii adunați în jurul lui Zayn. Cu toții priveau în sus, la malul înalt. O nouă

ghiulea încinsă zbură spre ei, scăpărând într-un arc meteoric. Aceasta nu avea să-i mai rateze.

Bubuitul tunului răsuna printre stâncile de pe malul abrupt, rostogolindu-se spre apele unde Kadem ibn Abubaker se oprise, la un kilometru și jumătate distanță de gura de vărsare a râului Umgeni.

– Califul a început atacul asupra fortului. Bine! Acum trebuie să mergi la țărm cu batalioanele, îi spuse Kadem lui Koots, apoi se întoarse să strige un ordin către timonier: Întoarce-o cu vântul în spate.

Barca se răsuci ascultătoare după presiunea velei latine mari și se îndreptă spre plajă. Restul convoiului veni după ei.

Navele transportoare trăgeau bărcile deja pline de oameni înarmați. Alții așteptau pe punțile navelor să le vină rândul să se îmbarce, atunci când bărcile goale aveau să se întoarcă de pe plajă. Navigară pe cursul secundar de apă galbenă-maronie care curgea din gura râului, murdărind marea albastră câteva mile în lungul coastei. Kadem și Koots studiau plaja prin telescop pe măsură ce se apropiau.

– Părăsită! mormăi Koots.

– Nu are de ce să fie altfel, îi spuse Kadem. Nu o să întâlnești niciun obstacol până o să ajungi la fort. Din spusele lui Laleh, tunurile inamicilor sunt toate poziționate să tragă spre golf, ca să apere canalul de intrare. Nu sunt așezate să întâmpine un atac de pe uscat.

– Un asalt rapid în timp ce dușmanul e ocupat să respingă atacul bărcilor și o să trecem de ziduri ca să intrăm în fort.

– *Inshallah!* încuviință Kadem. Dar trebuie să vă mișcați repede. Unchiul meu, califul, e deja la atac. Trebuie să le ordoni oamenilor să iuțească pasul ca să înconjurați fortul înainte ca vreun apărător să scape cu prada.

Echipajul strânse vela și aruncă ancora peste bord. La o lungime de cablu dincolo de prima linie de butoiașe, barca se opri liniștită, plutind pe valurile lungi ce înaintau spre plajă.

– Şi acum, vechiul meu tovarăş de arme, a venit momentul să ne despărţim, zise Kadem, dar ţine minte ce mi-ai promis dacă o să ai norocul să-l prinzi pe al-Salil sau pe căţelul lui credincios.

– Da, o să ţin minte, zise Koots zâmbind ca o cobră. Îi vrei pentru tine. Îţi jur, dacă îmi stă în putere, o să ţi-i aduc. Eu nu-i vreau decât pe Jim Courtney şi pe fetişcana aia frumoasă.

– Du-te cu Domnul! spuse Kadem, în timp ce îl privea pe Koots coborând în barca înghesuită şi mergând apoi spre mal.

Un şir de bărci mici îl urmă. Când se apropiară de gura râului, valurile le împinseră peste bancul de nisip care o străjuia. De îndată ce ajunseră în apa ferită, bărcile se întoarseră spre mal. Douăzeci de oameni săriră din fiecare în apa până la brâu şi înaintară spre ţărm, ţinând echipamentele şi armele în sus.

Se adunară în plutoane deasupra semnului de apă mare şi se aşezară cu răbdare în şiruri. Bărcile goale se întoarseră la navele ancorate, vâslaşii trecându-le peste valurile de la gura râului. De îndată ce ajunseră lângă navele de transport, următorul val de oameni coborî de pe puntea înaltă. În timp ce bărcile mergeau astfel înainte şi înapoi şi tot mai mulţi oameni coborau pe mal, bucata de plajă devenea tot mai aglomerată – dar niciunul nu îndrăznea să se aventureze în jungla de dincolo.

Kadem privea prin telescop şi începu să se frământe. „Ce face Koots? se întrebă el. În orice clipă, duşmanul îşi poate aduna forţele. Dă şansei cu piciorul." Pe urmă, întoarse capul şi ascultă. Sunetul îndepărtat al bombardamentului încetase şi în golf se aşternuse liniştea. „Ce s-a întâmplat cu atacul califului? Cu siguranţă nu putea să pună stăpânire pe fort atât de repede!" Se uită din nou la oamenii de pe plajă. „Cât despre Koots, îşi zise Kadem, trebuie să se mişte acum. Nu-şi permite să mai piardă vremea."

După ce debarcase, Koots reuşise să vadă mai bine ce fel de teren avea în faţă şi fusese foarte neplăcut surprins. Trimisese iscoade în desişuri ca să găsească cea mai uşoară cale, dar încă nu reveniseră. Acum aştepta neliniştit la marginea

junglei, lovind cu pumnul strâns în palmă de frustrare. Înţelegea la fel de bine precum Kadem cât de periculos era să nu înceapă atacul în forţă, dar pe de altă parte nu îndrăznea să se aventureze în necunoscut.

Ar fi fost mai bine să-i ducă în lungul plajei? se întreba el, privind spre întinderea de nisip arămiu. Apoi se uită în jos. Era scufundat până la glezne în nisip şi efortul de a face câţiva paşi era solicitant. Un asemenea marş cu echipamentul greu i-ar fi epuizat până şi pe cei mai voinici oameni.

„A trecut o oră de la reflux, estimă el. În curând, o să fie la apogeu. O să inunde nisipul şi o să ne forţeze să intrăm în desişuri."

În timp ce ezita astfel, un grup de iscoade ieşi la lumină din peretele gros de vegetaţie.

– Unde aţi fost? strigă Koots la liderul lor. E vreo cale de trecere?

– E foarte dificil pe aproape trei sute de metri. E o mlaştină adâncă direct în faţă. Pe un om de-al meu l-a prins un crocodil. Am încercat să-l salvăm.

– Idiotule! Koots îl lovi cu teaca în cap dintr-o parte, iar omul căzu în genunchi în nisip. Asta ai făcut tot timpul ăsta? Încercai să salvezi un alt ticălos inutil ca tine? Trebuia să laşi crocodilul să-l mănânce. Ai găsit drumul?

Omul se ridică în picioare, legănându-se uşor şi ţinându-se de tâmpla care-i sângera.

– Nu te teme, paşa *efendi*, murmură el. După mlaştină e o porţiune de pământ uscat care duce spre sud. E o potecă liberă de-a lungul ei, dar e îngustă. Nu pot trece decât trei oameni unul lângă altul.

– Vreo urmă de duşmani?

– Niciuna, mărite paşă, dar sunt multe animale sălbatice.

– Du-ne imediat spre potecă, altfel găsesc eu un crocodil şi pentru tine.

– Dacă atacăm acum, o să-i împingem repede înapoi în marea de unde au venit, zise Beshwayo aprig.

– Nu, rege nobil, nu ăsta e scopul nostru. Mai sunt mulţi ca ei care vin la mal. Îi vrem pe toţi, spuse Jim pe un ton calm. De ce să omori o parte când, dacă aşteptăm o vreme, putem să-i omorâm pe toţi?

Beshwayo chicoti şi clătină din cap, făcând să zornăie cerceii dăruiţi de Louisa.

– Ai dreptate, Somoya. Am mulţi războinici tineri care îşi doresc să aibă dreptul să se însoare şi nu vreau să-i lipsesc de onoarea asta.

Jim şi Beshwayo aşteptaseră pe dealurile de deasupra coastei, de unde aveau o privelişte nestingherită asupra mării. Priviseră apropierea flotei lui Zayn şi împărţirea armatei în două. Cele cinci nave mai mari intraseră în golf, iar fumul de la tunuri se înălţase în aer în timp ce bombardau fortul. Părea că acesta era semnalul pentru cea de-a doua divizie mai mare, care aşteptase pe mare, pentru că aceasta venise direct către gura fluviului Umgeni. Jim aşteptase până când aruncaseră ancora aproape de mal. Privise lansarea bărcilor pline cu oameni şi debarcarea pe plajă.

– Iată carnea pe care ţi-am promis-o, leu negru şi puternic, îi zisese Jim lui Beshwayo.

– Atunci, să coborâm la ospăţ, Somoya, pentru că îmi chiorăie maţele.

Impi-urile de tineri războinici se scurseră la vale spre terenul întins al fâşiei de litoral. Tăcuţi ca o haită de pantere, se aşezară în poziţie de atac. Jim şi Beshwayo alergară în faţa primului *impi* în poziţia de iscoade. Se urcară pe crengile unui smochin sălbatic înalt, pe care îl aleseseră cu câteva zile înainte. Rădăcinile răsucite, ieşite din pământ, şi crengile copacului formau o scară naturală, iar fructele galbene şi frunzişul des creşteau direct din trunchi, ascunzându-i perfect. Cocoţaţi astfel la o răscruce principală, vedeau printre frunze toată porţiunea de plajă aflată la sud de gura de vărsare a râului.

Jim se uita prin telescop. Deodată, exclamă uluit:

– Sfântă Fecioară Maria, e însuşi Koots îmbrăcat ca un nobil musulman! Oricum s-ar deghiza, aş recunoaşte oriunde mutra aia malefică.

Vorbea în engleză și Beshwayo se încruntă.

– Somoya, nu înțeleg ce spui, îl apostrofă el pe Jim. Acum, că te-am învățat să vorbești limba cerului, nu e nevoie să mai chiți ca o maimuță în limba aia ciudată a ta.

– Îl vezi pe omul acela de jos, de pe plajă, cu turbanul cu șnur strălucitor, cel care e cel mai aproape de noi? Vorbește cu ceilalți doi. Uite! Tocmai l-a lovit pe unul peste față.

– Îl văd, zise Beshwayo. Nu-i o lovitură bună, victima e încă în picioare. Cine e, Somoya?

– Îl cheamă Koots, răspunse Jim îndârjit, și e dușmanul meu de moarte.

– Atunci, o să ți-l las ție, promise Beshwayo.

– Ah, se pare că în sfârșit au adus toți oamenii la mal și Koots s-a decis să plece.

Chiar și peste sunetul valurilor care se spărgeau de bancul cu nisip, auzeau căpitanii arabi strigând ordine. Soldații așezați în șiruri se ridicară în picioare, luându-și armele și echipamentul. Formară repede coloane și începură să înainteze spre desișuri și mlaștini. Jim încercă să-i numere, dar nu reuși să afle exact câți erau.

– Peste două sute, decise el.

Beshwayo fluieră și două dintre căpetenii se cățărară repede până la el. Purtau pe cap inele care le arătau rangul, aveau bărbile grizonante, iar pe brațele și pe piepturile goale aveau cicatrice din numeroase bătălii. Beshwayo le dădu rapid un șir de ordine. Ei răspunseră la fiecare la unison:

– *Yehbo, Nkosi Nkulu!* Da, mărite rege!

– M-ați auzit, le spuse Beshwayo. Acum, executați-vă!

Beshwayo le dădu voie să plece și oamenii alunecară pe trunchiul smochinului sălbatic, după care dispărură printre arbuști. Câteva minute mai târziu, Jim văzu mișcările furișate din desișul de jos, pe măsură ce regimentele de războinici Beshwayo începeau să înainteze încet. Chiar și de sus, abia se întrezărea câte o bucată de piele neagră și lucioasă sau sclipirea unei lame de oțel în timp ce înaintau tăcuți spre laturile coloanelor de omanezi în marș.

Un detaşament de turci purtând coifuri ca nişte castroane de bronz trecu aproape pe sub smochinul în care se aflau, dar erau atât de atenţi să găsească drumul prin desişul opac, încât niciunul nu ridică privirea. Deodată, se auziră câteva mormăieli, zgomot de crengi rupte şi plescăituri în noroi. O turmă mică de bivoli de pe lângă apele puţin adânci ieşi în fugă din mlaştină, gonind ca să-şi croiască drum cu trupurile acoperite de noroi şi coarnele curbate şi lucioase. Se auzi un urlet şi Jim văzu un arab aruncat în sus, străpuns de o bivoliţă bătrână care conducea turma. Apoi dispărură.

Câţiva dintre tovarăşii soldatului se adunară în jurul corpului zdrobit, dar căpitanii îi apostrofară furioşi. Îl lăsară în locul unde căzuse şi plecară mai departe. Plutoanele din faţă dispăruseră deja în junglă, în timp ce eşaloanele din spate abia porneau de pe plaja deschisă, apropiindu-se de mlaştină.

Odată intraţi în desiş, niciunul nu putea să vadă mai departe de omul din faţa lui şi fiecare îl urma orbeşte pe celălalt. Începeau deja să cadă în gropile cu noroi din mlaştină şi aproape îşi pierdură simţul orientării, forţaţi să ocolească porţiunile cele mai dense de stufăriş spinos. Insectele se ridicau în roiuri de pe băltoacele verzi de alge, care scoteau aburi de căldură. Turcii asudau sub platoşele din oţel, iar coifurile lor din bronz reflectau săgeţi de lumină. Ofiţerii trebuiau să strige ca să păstreze legătura cu plutoanele şi orice încercare de a trece neobservaţi fu abandonată.

Pe de altă parte, era genul de teren în care războinicii Beshwayo vânau şi se luptau cel mai bine. Erau invizibili pentru oamenii încolonaţi ai lui Koots. Urmărindu-i pe ambele laturi, *indunele* nu scoteau nicio vorbă, nici măcar ca să dea ordine. Ca să îndrume *impi*-urile spre pradă, foloseau doar sunete de păsări sau orăcăitul brotacilor, care păreau atât de fireşti, încât era greu să crezi că ieşeau din gâtul unui om.

Beshwayo asculta cu atenţie toate sunetele. Înclinându-şi uriaşul cap ras când într-o parte, când în cealaltă, părea să înţeleagă ce-i spuneau de parcă ar fi rostit cuvinte clare.

– E timpul, Somoya, zise într-un târziu.

Dădu capul pe spate şi trase adânc aer în plămâni; pieptul uriaş i se umflă, apoi se contractă cu forţă când scoase ţipătul înalt şi cântat al vulturului pescar. Aproape imediat, pornind de departe şi ajungând până în apropiere de ei, strigătul se propagă dintr-o mulţime de locuri din jungla deasă, sub locul în care erau cocoţaţi. *Indunele* confirmau ordinul de atac al regelui.

– Hai, Somoya! zise Beshwayo încet. Dacă nu ne mişcăm repede, o să pierdem prada.

Când Jim ateriză pe pământ, îl găsi pe Bakkat ghemuit în spatele trunchiului de smochin.

Îl salută pe Jim cu un zâmbet strălucitor.

– Am auzit strigătul de vultur. Înseamnă că avem treabă, Somoya.

Îi întinse lui Jim cureaua cu spada, iar el şi-o prinse în talie, apoi înfipse perechea de pistoale cu ţeavă dublă în inelele de piele. Ca o umbră neagră, Beshwayo dispăruse deja între trestiile dese. Jim se întoarse spre Bakkat.

– Koots e aici. Conduce brigada inamică, îi spuse. Găseşte-l pentru mine, Bakkat.

– Trebuie să fie în fruntea soldaţilor, răspunse Bakkat. Trebuie să-i ocolim pe luptători ca să nu fim prinşi în bătălie ca elefantul în nisipurile mişcătoare.

Brusc, jungla răsună în jurul lor de zarva oamenilor încleştaţi în luptă: detunăturile focurilor de muschete şi de pistoale, tunetul de *assegai* şi *kerrie* lovind în scuturile din piele, plescăiturile din mlaştini şi trosnetul crengilor rupte din desiş, în timp ce oamenii dădeau năvală. Cântului de război al bărbaţilor Beshwayo i se răspunse cu somaţii şi cu strigăte din partea arabilor şi a turcilor.

Bakkat se îndepărtă în fugă, evitând zgomotele bătăliei, ocolind către râu ca să iasă în faţa brigăzilor omaneze. Jim alerga din răsputeri ca să ţină pasul cu el. O dată sau de două ori, îl pierdu din vedere în porţiunile mai dense ale junglei, dar Bakkat fluieră încetişor ca să-l dirijeze.

Ajunseră apoi într-o zonă cu pământ uscat din capătul opus al mlaştinii. Bakkat găsi o potecă îngustă făcută de animale şi alergă în lungul ei. După câteva sute de paşi se opri din nou şi

rămaseră amândoi să asculte. Jim gâfâia ca un câine şi avea cămaşa udă de sudoare, lipită de trup ca o a doua piele. Bătălia se dădea atât de aproape, încât, dincolo de larma acesteia, distingeau sunetele mai joase ale morţii: pârâitul unui craniu spart de o lovitură de *kerrie*, geamătul victimei unui suliţaş care nimerea ţinta, şuieratul unei lame de iatagan prin aer, gâlgâitul sângelui scurs pe pământ, bufnitura unui trup căzut, icnetele şi gâfâielile celor mutilaţi şi în agonie.

Bakkat se uită la Jim şi gesticulă ca şi cum ar fi intenţionat să se apropie de luptă, dar Jim ridică mâna să-l reţină şi înclină capul. Îşi recăpătă repede răsuflarea, apoi desfăcu găicile pistoalelor de la curea şi scoase sabia.

Deodată, din tufişurile din apropiere se auzi un muget ca de taur:

– Hai, fiii mei! Hai, copii ai cerului! Să-i devorăm!

Jim zâmbi – nu putea fi decât Beshwayo. Îi răspunse o altă voce, care strigă într-o arabă cu accent puternic:

– Încet! Încet! Nu trageţi! Lăsaţi-i să se apropie!

Ieşiră de pe potecă şi se înfundară între arbuşti. Jim se chinui să înainteze printr-un zid de spini, apoi, în faţa lui, apăru un luminiş de iarbă de mlaştină verde-deschis. În mijloc era o insulă micuţă de numai douăzeci de paşi. În acest refugiu, Koots rezista împreună cu doisprezece oameni, unii arabi în veşminte murdare de noroi, alţii turci care mai purtau resturi de armură, şi acestea împroşcate cu sânge. Formaseră o linie neregulată: unii îngenuncheaseră, alţii stăteau în picioare cu muschetele ridicate. Koots se plimba în sus şi-n jos în spatele celui de-al doilea rând, cărându-şi muscheta în cumpănire. Avea o cârpă însângerată legată de frunte, dar rânjetul de pe chip îl făcea să semene cu un craniu, un rictus înfiorător dezvăluindu-i dinţii strânşi.

Pe cealaltă parte a gâtului îngust al mlaştinii, îi înfruntau un grup de războinici Beshwayo, cu Marele Taur în frunte. Beshwayo îşi dădu capul pe spate şi scoase un ultim strigăt:

– Hai, copiii mei! Acesta e drumul spre glorie!

Sări în faţă prin băltoacele îmbâcsite de pâlcuri groase de alge verzi, urât mirositoare. Războinicii alergară după el şi mlaştina explodă de picături de apă odată cu atacul lor.

– Staţi! strigă Koots. Un foc şi o să sară pe noi.

Regele Beshwayo nu încetinea: alerga tot înainte, direct spre muschetele ridicate, ca un bivol în atac.

– Nebunul, se plânse Jim. Şi doar cunoaşte puterea armei.

– Staţi! spuse Koots încet. Aşteptaţi!

Jim văzu că îl alesese pe rege, ţintind spre pieptul lui. Smulse un pistol de la curea şi trase din instinct, fără să mai privească prin vizor. Fu o încercare fără succes. Koots nici nu tresări când glonţul zbură pe lângă capul lui. În schimb, vocea îi răsună cu asprime:

– Trageţi!

Împuşcăturile bubuiră şi Jim văzu prin norul de fum cel puţin patru războinici prăbuşindu-se, doi morţi pe loc, ceilalţi zbătându-se în noroi. Tovarăşii lor alergară peste ei. Jim căută disperat să-l întrezărească pe Beshwayo. Pe urmă, fumul se ridică şi-l văzu neatins şi de neoprit, încă în faţa atacului, strigând pătimaş în timp ce se apropia:

– Eu sunt Moartea Neagră. Uitaţi-vă la mine şi înfricoşaţi-vă!

Se aruncă în primul şir de arabi, împingând doi la pământ cu o mişcare din scut. Se ridică deasupra lor şi-i înjunghie atât de repede, încât sabia nici nu se văzu. De fiecare dată o scotea din nou şi un val sângeriu ţâşnea în urma ei.

Koots aruncă muscheta goală şi se răsuci pe loc. Traversă insula cu paşi lungi şi săltaţi şi se avântă în mlaştină, mergând direct spre locul în care se afla Jim. Acesta ieşi din desişul de spini. Scoase sabia şi-l aşteptă la marginea terenului mlăştinos. Koots îl recunoscu şi se opri cu gleznele înfundate în noroi.

– Căţelul Courtney! strigă el încă rânjind. Am aşteptat multă vreme momentul ăsta. Keyser tot poate să-mi dea nişte guldeni de aur pe capul tău.

– Trebuie să-l culegi mai întâi.

– Unde-i târfa ta blondă? Am ceva şi pentru ea.

Koots se apucă cu mâna de prohab şi-l scutură lasciv.

– O să-l tai şi o să i-l duc, îi promise Jim îndârjit.

Koots privi peste umăr. Toţi oamenii lui erau morţi. Cu lovituri susţinute de *assegai*, luptătorii Beshwayo eviscerau cadavrele, lăsând spiritul să scape: un ultim tribut adus celor

care luptaseră bine. Dar unii începuseră deja să-l urmărească pe Koots, plescăind prin apa mlaştinii.

Koots nu mai ezită. Alergă direct spre Jim, făcând paşi săltaţi prin noroi, încă rânjind şi uitându-se la el cu ochii lui spălăciţi ca să-i ghicească intenţia. Prima lovitură veni fără avertisment, direct spre gâtul lui Jim. Dar Jim atinse lama doar cât să o devieze şi să facă vârful să zboare pe deasupra umărului. În clipa în care Koots era întins la maximum, împinse cu propria sabie; oţelul se lovi de oţel şi îndreptă vârful armei lui Jim spre ţintă. Koots simţi atingerea, hainele şi carnea sfâşiate, apoi şocul când lama îi atinse osul. Făcu un salt înapoi.

– În numele lui Dumnezeu!

Rânjetul lăsă loc unei expresii speriate. Sângele i se întindea pe cămaşa murdară de noroi.

– Căţelul a ajuns câine.

Mirarea se transformă în mânie şi sări din nou la Jim. Săbiile se ciocniră şi se zgâriară una de alta când încercă să-l împingă pe Jim înapoi, ca să-şi găsească un echilibru stabil. Dar Jim rămase pe loc şi-l ţintui în noroiul moale. Acesta se agăţa de cizmele lui Koots, îngreunându-i fiecare pas.

– Vin, Somoya, strigă Beshwayo, alergând prin gâtul îngust al mlaştinii.

– Eu nu-ţi iau mâncarea de la gură, strigă Jim. Lasă-mi dumicatul ăsta!

Beshwayo se opri şi ridică mâna, ca să-şi reţină oamenii care veneau nerăbdători după el.

– Somoya e flămând, zise el râzând. Lăsaţi-l să mănânce în pace.

Koots făcu un pas în spate, încercând să-l atragă pe Jim în noroi. Jim zâmbi uitându-se în ochii aceia apoşi şi, cu o mişcare sfidătoare a capului, refuză invitaţia. Koots ocoli prin stânga şi, când Jim se întoarse să-l întâmpine, se răsuci în sens opus, dar în noroi mişcarea fu prea înceată. Jim îl lovi din nou, zgâriindu-l într-o parte. Oamenii lui Beshwayo aclamau aprobator.

– Sângerezi ca un porc mare ce eşti, îl tachină Jim.

Sângele curgea pe piciorul lui Koots, picurând în noroi. Se uită în jos cu o expresie sumbră. Ambele răni erau superficiale

şi uşoare, dar împreună aveau să-l facă să piardă mult sânge. Jim sări la el.

Când Koots sări în spate, îşi simţi picioarele slăbite. Ştia că trebuia să ia o decizie rapidă. Se uită la cel care-l înfrunta şi, aşa cum se întâmplase de puţine ori în viaţa lui, simţi o împunsătură de spaimă. Acesta nu mai era puştanul pe care îl urmărise pe jumătate din continentul african. Era un bărbat înalt, cu umeri laţi, turnat ca oţelul în topitoria vieţii.

Koots îşi adună curajul şi, cu ultimele puteri, se avântă spre Jim, încercând să-l împingă în spate cu propria greutate. Jim se pregăti să-l înfrunte. Era ca şi cum îi despărţea doar o barieră mică de oţel în mişcare. Ciocnirea şi scrâşnetul tăişurilor se înteţiră într-un crescendo înfiorător. Războinicii Beshwayo erau fascinaţi de forma aceea nouă de luptă. Înţelegeau îndemânarea şi forţa lui Jim şi cântau ca să-l încurajeze, lovind cu *assegai*-urile în scuturi, dansând şi legănându-se de bucurie.

Nu putea să mai dureze prea mult. În ochii inexpresivi ai lui Koots apăruse o sticlire de disperare. Sudoarea dilua sângele care-i curgea din picior. Simţi slăbiciunea în încheietură şi muşchii care îi cedau când Jim apăsa mai tare. Jim îi bloca următoarea lovitură disperată în sus, în direcţia firească de atac, şi săbiile li se încrucişară la nivelul ochilor. Se uitară unul la altul prin crucea argintie formată din oţelul tremurător. Păreau un grup statuar sculptat în marmură. Războinicii Beshwayo simţiră dramatismul momentului şi amuţiră.

Şi Koots, şi Jim ştiau că cel care încerca să se desprindă rămânea expus loviturii fatale. Deodată, Jim îl simţi pe Koots cedând. Bărbatul îşi mişcă picioarele şi, forţând cu umerii, încercă să-l împingă pe Jim şi să se desprindă de el. Jim era pregătit pentru asta şi, când Koots se eliberă, Jim sări în faţă ca o viperă. Koots făcu ochii mari, dar erau întunecaţi şi goi. Desfăcu degetele şi lăsă sabia să-i cadă în noroi.

Jim îşi simţi încheietura blocată, în timp ce vârful sabei lui era înfipt în pieptul lui Koots. Văzu mânerul săltându-i uşor în palmă şi, pentru o clipă, i se păru că era propriul puls. Pe urmă, îşi dădu seama că lama străpunsese inima lui Koots, care pompa afară sângele şi pe care o simţise prin tăiş.

Expresia lui Koots era nedumerită. Deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Genunchii i se îndoiră încet şi, când se prăbuşi, Jim lăsă sabia să alunece afară. Căzu cu faţa în noroi, iar luptătorii Beshwayo salutară uciderea urlând ca o turmă de lei.

Cu câteva săptămâni în urmă, cele trei nave, *Răzbunarea*, *Spiritul* şi *Arcturus*, plecaseră din Golful Crăciunului odată cu mareea din zori. Îl lăsaseră pe Tasuz cu mica felucă în raza vizuală a ţărmului abrupt, ca să aştepte sosirea flotei lui Zayn în timp ce ei rămâneau la pândă dincolo de linia orizontului, către est, de unde nu puteau fi văzuţi de pe uscat. Zilele nesfârşite care urmaseră fuseseră de o monotonie şi o nesiguranţă chinuitoare. Patrulaseră înainte şi înapoi pe marginea platformei oceanice, aşteptând ca Tasuz să-i cheme la luptă.

Aflat pe *Arcturus,* Ruby Cornish făcea măsurătorile după soare în fiecare zi la prânz, dar instinctele lui Kumrah, de pe *Spirit*, şi ale lui Batula, de pe *Răzbunarea,* erau aproape la fel de precise precum instrumentele lui de navigaţie ca să-i menţină pe poziţie.

Mansur petrecea aproape toate orele cu lumină de zi urcat pe catargul principal al lui *Arcturus*, privind linia orizontului prin telescop până când ochiul drept ajungea injectat de efort şi de strălucirea soarelui în apă. În fiecare seară, după o cină luată devreme împreună cu Cornish, mergea în cabina lui Verity. Stătea până târziu la biroul ei de scris. Ea îi dăduse cheia de la sertare când se despărţiseră pe plaja din Golful Crăciunului.

– Nimeni altcineva nu mi-a citit jurnalele. Le-am scris în arabă, pentru ca nici tata, nici mama să nu le poată descifra. Vezi, dragul meu, în niciunul din ei nu aveam prea multă încredere, spusese ea râzând. Vreau să fii primul care le citeşte. Cu ajutorul lor o să ajungi să-mi cunoşti viaţa, precum şi cele mai lăuntrice gânduri şi taine.

– Mă înduioşează că îmi faci o onoare atât de mare, îi răspunsese Mansur cu vocea încărcată de emoţie.

– Nu e vorba de onoare, fac asta pentru că te iubesc, îi spusese ea. De acum înainte, nu o să mai am niciun secret faţă de tine.

Mansur observă că jurnalele acopereau ultimii zece ani din viaţa ei, încă de când împlinise nouă ani. Era o cronică monumentală a emoţiilor tinerei fete, care bâjbâia pe drumul spre asumarea feminităţii. Stătea până târziu în fiecare noapte şi, la lumina lămpii cu ulei, încredinţa paginilor dorurile şi tulburările ei în viaţă, dezastrele feciorelnice şi micile triumfuri. Erau revărsări de bucurie, dar altele reflectau atâta amărăciune, încât suferea pentru ea. Erau pasaje întunecate şi misterioase în care analiza relaţia ei cu părinţii. Mansur simţea fiori de indignare când Verity făcea aluzie la vreun gest indescriptibil al tatălui ei. Fata nu uita niciun detaliu când descria pedepsele pe care i le aplicase şi mâinile lui Mansur tremurau de furie în timp ce întorcea paginile parfumate. Mai erau şi alte fragmente care îl uluiau cu dezvăluirile lor uimitoare. Îl mira felul ei proaspăt şi inspirat de a folosi cuvintele. Uneori îl făcea să râdă în gura mare, alteori să i se umple ochii de lacrimi.

Ultimele pagini ale penultimului volum acopereau perioada de după prima lor întâlnire pe puntea lui *Arcturus* în portul Muscat, până când se despărţiseră pe drumul de întoarcere din Isakanderbad. La un moment dat, Verity scria despre el: „Deşi el nu ştie încă, deţine deja o parte din mine. De azi înainte, urmele paşilor noştri vor fi alăturate în nisipurile timpului".

Când cuvintele ei îl făceau să treacă printr-un carusel de sentimente, epuizat, Mansur stingea lampa şi se culca în patul ei. Parfumul bogat al părului ei încă se mai simţea pe pernă şi cearşafurile erau îmbibate de mirosul pielii ei. Noaptea se trezea şi întindea mâna după ea, iar când îşi dădea seama că nu era acolo, agonia îl făcea să geamă. Atunci îl ura pe propriul lui tată, fiindcă nu o lăsase să stea cu el şi o trimisese cu căruţele împreună cu Sarah, Louisa şi micul George, pe dealurile pustii din interiorul continentului.

Oricât de puţin dormise, când clopotele sunau de opt ori în primul cart, era mereu pe punte, iar la prima rază roşiatică a zorilor era în vârful catargului, privind şi aşteptând.

Cea mai puternică, dar şi cea mai lentă navă din escadră, *Arcturus* menţinea poziţia în contra vântului, iar Mansur avea

cei mai ageri ochi de la bord. El fu cel care observă pânza minusculă a felucii când apăru de după linia orizontului. În clipa în care fu sigur de identitatea ei, Ruby Cornish întoarse nava și ieșiră să o intercepteze.

Tasuz raportă:

– Zayn al-Din e aici cu douăzeci și cinci de bărci mari.

Pe urmă se întoarse și conduse escadra înapoi spre continentul african, care acum se afla jos, sub linia orizontului, albastru-închis și amenințător ca un monstru din adâncuri. Și de această dată, Mansur fu cel care zări contururile flotilei inamice ancorate la gura de vărsare a râului Umgeni. Navele aveau pânzele strânse, iar carenele negre se contopeau pe fundalul dealurilor și al pădurilor.

– Sunt exact acolo unde se aștepta tatăl tău să fie, zise Cornish, care le studia cu atenție în timp ce înaintau cu viteză spre ele. Își trimit deja bărcile pe plajă. A început atacul.

Distanța se scurtă cu repeziciune. Dușmanii păreau atât de preocupați de debarcare, încât neglijau să mai supravegheze largul mării în spatele lor.

– Sunt cele cinci bărci de război din escortă. Mansur le arătă cu mâna. Celelalte sunt de transport.

– Avem vântul de partea noastră, zise Cornish zâmbind mulțumit, cu fața strălucindu-i de satisfacție. Același vânt care suflă în beneficiul nostru îi ține blocați la mal. Dacă ridică ancora, vor eșua aproape imediat. Îl avem pe Kadem ibn Abubaker la mila noastră. Cum procedăm, Înălțimea Ta?

Cornish se uită la Mansur. Dorian îi dăduse fiului său comanda generală a escadrei – rangul regal al lui Mansur impunea acest lucru. Căpitanii arabi nu ar fi înțeles și nu ar fi acceptat un altul în locul lui.

– Instinctul îmi spune să mă duc direct la bărcile de război cât sunt la mâna noastră. Dacă le putem distruge, cele de transport ne vor cădea în palmă ca niște fructe prea coapte. Nu ești de acord, căpitane Cornish?

– Din toată inima, Înălțimea Ta.

Cornish își arătă aprecierea față de tactul lui Mansur ducând mâna la borul pălăriei.

– Atunci, dacă vrei, să ne apropiem de celelalte nave ca să le transmit ordinul. O să desemnez câte o navă inamică pentru fiecare. Noi, cei de pe *Arcturus*, o atacăm pe cea mai mare, zise Mansur arătând spre barca din mijlocul şirului de ambarcaţiuni ancorate, pentru că, mai mult ca sigur, la comandă e însuşi Kadem ibn Abubaker. O să urc imediat la bord să o capturez, în timp ce tu o să treci mai departe şi o să faci la fel cu următoarea.

Spiritul şi *Răzbunarea* navigau ceva mai în faţă, strângând puţin velele ca să nu-l depăşească prea mult pe *Arcturus*. Mansur strigă la căpitanii celor două vase şi arătă spre bărcile care erau ţintele lor separate. De îndată ce înţeleseră ce voia, porniră înainte, îndreptându-se direct spre navele ancorate.

În cele din urmă, duşmanul îi văzu venind şi în flotă se stârni panica. Trei dintre bărcile de transport erau ocupate să debarce caii pe care îi duseseră. Îi scoteau din cale cu chingi trecute pe sub burtă, coborându-i apoi peste bord în apă. Când caii atingeau apa, le dădeau drumul să înoate fără ajutor. Marinarii care îi aşteptau în bărcile mici îi mânau prin valurile agitate, ca să se străduiască pe cât posibil să ajungă pe mal. Peste o sută de animale bolnave şi epuizate erau deja în apă, chinuindu-se să rămână la suprafaţă.

Când văzură navele înalte ce veneau spre ei cu toate tunurile scoase, căpitanii bărcilor care transportaseră caii intrară în panică. Cu câteva lovituri de topor, tăiară cablurile de ancorare şi încercară să se îndepărteze. Două se ciocniră şi, în zarva creată, plutiră înspre linia unde se spărgeau valurile înspumate. În timp ce erau încă blocate astfel, valurile măturau punţile. Una se răsturnă şi o trase şi pe cealaltă după ea. Peste tot pluteau resturile epavelor şi cât vedeai cu ochii erau oameni şi cai care se zbăteau să se menţină la suprafaţă. Una sau două dintre bărcile cu soldaţi reuşiră să taie cablurile şi să ridice pânzele. Fură cât pe ce să dea greş, dar se îndepărtară de malul ferit de vânt şi izbutiră să iasă în larg.

– Sunt neînarmaţi şi nu sunt un pericol pentru noi, îi spuse Mansur lui Cornish. Lasă-i să plece. Putem să-i ajungem mai târziu. Mai întâi, trebuie să ne ocupăm de bărcile de război.

Îl lăsă pe Cornish şi merse în faţă să preia comanda echipajului de abordaj. Cele cinci bărci de război îşi menţinuseră poziţia. Erau prea mari şi prea greu de mânuit ca să rişte o manevră periculoasă încercând să scape de lângă malul adăpostit în faţa unui duşman atât de puternic. Nu aveau altceva de făcut decât să rămână şi să lupte.

Arcturus se îndreptă direct spre cea mai mare. Mansur era la proră şi privea spre puntea celeilalte nave pe măsură ce distanţa dintre ele scădea.

– Uite-l! strigă el deodată, arătând cu sabia. Ştiam că trebuie să fie aici!

Navele erau acum atât de aproape, încât Kadem îi auzi vocea şi se încruntă la el. Tensiunea dintre ei, alimentată de o ură pătimaşă, era aproape tangibilă.

– O salvă de bord, căpitane Cornish, spuse Mansur uitându-se înapoi spre dunetă, şi o să urcăm la bord pe la proră, prin fum.

Cornish încuviinţă şi întoarse nava.

Direcţia vântului ţinea barca lui Kadem cu prora întoarsă spre mare şi cu pupa spre plajă. Deşi echipajul de omanezi scoase sfidător tunurile, oamenii nu le puteau întoarce ca să ţintească. Cornish trecu de prora bărcii lui Kadem ca să o lovească în linie dreaptă. *Arcturus* era mai înalt decât barca şi tunurile puteau să tragă în jos spre aceasta. Cornish încărcase tunurile cu mitralii şi salvele de bord bubuiră. Un nor gros de fum cenuşiu se ridică în fuioare şi îi ascunse puntea deschisă. Vântul îl suflă într-o parte şi dezvălui dezastrul. Scândurile de pe punte fuseseră sfâşiate ca de ghearele unei pisici monstruoase. Tunarii erau înghesuiţi în mormane însângerate peste armele din care nu apucaseră să tragă. Sabordurile făcute aşchii erau înroşite de sângele lor.

Mansur îl căută pe Kadem în carnaj. Cu o tresărire de uimire, văzu că era în picioare, încă teafăr, încercând să încurajeze supravieţuitorii amorţiţi de loviturile cumplite ale ghiulelelor de fier. Cu îndemânare, Cornish lăsă carenele celor două nave să se atingă, apoi le ţinu unite cu o mişcare delicată a timonei. Mansur conduse echipa de abordaj în grabă, iar Cornish învârti cârma şi se desprinse. Lăsându-i pe Mansur şi pe oamenii

lui să ocupe barca, navigă mai departe spre şirul de nave ancorate, ca să atace următoarea barcă de război înainte să poată fugi pe mare. Avu răgaz doar câteva minute ca să privească în jur şi să verifice ce făceau celelalte două nave.

După ce le loviseră cu salve de bord neobosite de la mică distanţă, echipajele de pe *Răzbunarea* şi *Spirit* ajunseseră pe puntea inamicilor. Alte trei bărci de transport fuseseră luate de valuri şi se răsturnaseră; altele erau încă ancorate. Cornish număra încă şase care evitaseră atacatorii şi încercau disperate să iasă în larg. Pe urmă, se uită înapoi spre pupă şi văzu lupta aprigă ce se dădea pe puntea bărcii ancorate a lui Kadem. I se păru că-l vede pe Mansur în fruntea bătăliei, dar mişcările erau atât de neclare şi fluide, încât nu putea fi sigur. „Ar fi făcut bine prinţul dacă m-ar fi lăsat să le mai dau vreo două salve de mitralii înainte se urce la bord, îşi zise el, după care se gândi cu admiraţie: Dar are sângele încins. Kadem ibn Abubaker i-a omorât mama. Onoarea nu-i permite să lupte altfel decât faţă în faţă."

Arcturus se apropia cu repeziciune de următoarea barcă din şir şi Cornish îi acordă toată atenţia.

– Aceeaşi doctorie, flăcăi, le zise el tunarilor. O salvă sănătoasă de mitralii şi pe urmă urcăm la bord.

Deşi mitraliile omorâseră sau răniseră jumătate din oamenii de pe puntea navei lui Kadem ibn Abubaker, în clipa în care echipajul de abordaj al lui Mansur coborî de pe *Arcturus,* Kadem dădu un ordin şi restul echipajului ieşi buluc prin bocaporţi de pe punţile inferioare, aruncându-se cu toţii în luptă.

Atacatorii şi apărătorii erau în număr aproape egal. Erau atât de înghesuiţi, încât abia găseau loc să ridice sabia sau să împungă cu suliţa. Săreau în faţă şi în spate, alunecând pe punţile însângerate, strigând şi lovindu-se unii pe alţii.

Pe când Mansur îl căuta pe Kadem în mulţime, în faţa lui apărură aproape imediat trei bărbaţi, venind în grabă spre el. Mansur îl lovi pe unul în partea de jos a pieptului, înfigându-i sabia sub coaste. Auzi aerul şuierând când sabia ieşi din plămânul

străpuns, apoi bărbatul se prăbuși pe punte. Mansur abia avu timp să se așeze din nou în gardă cu sabia mânjită de sânge când ceilalți doi ajunseră lângă el.

Unul dintre ei era un tip deșirat, cu brațe lungi și mușchi bine dezvoltați. Pe pieptul gol avea tatuată o sura din Coran. Mansur îl recunoscu: luptase alături de el pe meterezele din Muscat. Acesta se feri, apoi lovi de sus în jos spre capul lui Mansur. Parând lovitura, Mansur ținu sabia nemișcată. Apoi se răsuci în jurul lui ca un scut, ca să-l evite pe tovarășul lui care încerca să intervină.

– Așa deci, Zaufar! N-ai putut să aștepți întoarcerea lui al-Salil, adevăratul tău calif, mârâi Mansur la el. Ultima dată când ne-am întâlnit, ți-am salvat viața. De data asta, o să ți-o iau.

Zaufar sări consternat în spate.

– Prințul Mansur... Tu ești?

Drept răspuns, Mansur își scoase turbanul și-și scutură părul arămiu.

– E prințul, strigă Zaufar.

Tovarășii lui se opriră și făcură un pas în spate, uitându-se la Mansur.

– E fiul lui al-Salil, strigă unul. Predați-vă!

– E progenitura trădătorului! Omorâți-l! strigă un tâlhar cu burta umflată, luptându-se să treacă printre rânduri.

Zaufar se întoarse și înfipse sabia în abdomenul bombat al bărbatului. Într-o clipă, dușmanii se împărțiră în două. Oamenii lui Mansur se grăbiră să profite de încurcătură.

– Al-Salil! strigară ei.

O parte din echipajul bărcii reluă strigătul, în timp ce alții țipau sfidător:

– Zayn al-Din!

Cum mulți dintre oamenii lui Kadem schimbau acum taberele, cei care îi erau încă loiali erau depășiți numeric și fură împinși de pe punte. Mansur conducea atacul, cu o licărire sălbatică în ochi și cu fața și veșmântul împroșcate de sângele victimelor. Îl căută pe Kadem în mulțimea de pe punte. Pe măsură ce își croia drumul luptând, tot mai mulți dușmani îl recunoșteau, ajungând să-și arunce armele și să se ploconească.

– Milă în numele lui al-Salil! țipau ei.

În cele din urmă, Kadem ibn Abubaker rămase singur la copastia de la pupă, privindu-l fix pe Mansur.

– Am venit să mă răzbun, strigă Mansur la el. Am venit să-ți curăț sufletul negru cu oțelul sabiei.

Înaintă din nou, iar oamenii se traseră cu toții din calea lui.

– Hai, Kadem ibn Abubaker, înfruntă-mă!

Kadem păși în spate, apoi sări în față și aruncă iataganul spre capul lui Mansur. Lama încovoiată, plină de sângele închegat al victimelor lui se învârti prin aer cu un șuierat înfiorător. Mansur se feri și arma se înfipse la baza catargului.

– Nu acum, cățelușule! Mai întâi o să-l omor pe câinele-șef, abia pe urmă o să am timp pentru tine.

Înainte ca Mansur să-și dea seama ce avea de gând, Kadem își scoase veșmântul peste cap și-l aruncă pe punte. Nu purta decât o pânză pe mijloc. Avea torsul zvelt și călit. Sub braț avea o cicatrice umflată și vineție de la lovitura de sabie dată de Mansur pe cheiul din portul Muscat. Kadem se întoarse spre copastie și sări în gol. Ateriză în apă, se scufundă, apoi ieși la suprafață și începu să înoate cu putere spre plajă.

Mansur alergă pe punte spre pupă, scoțându-și hainele din mers. Aruncă sabia, dar își înfipse pumnalul cu teaca din aur și argint în spatele pânzei de pe mijloc, unde nu avea să-l stânjenească la înot. Îi făcu un nod ca să stea fix. Pe urmă, aproape fără să se oprească, se aruncă cu capul înainte peste bord. Atât Mansur, cât și Jim învățaseră să înoate în apele agitate ale curentului Benguela din dreptul malurilor de la Capul Bunei Speranțe. Când nu erau decât niște tineri flăcăi, cei doi aprovizionau gospodăria de la High Weald cu haliotis și languste uriașe. Nu le prindeau cu plasa sau în oală, ci se scufundau după ele în apele adânci ale recifului. După multe ore petrecute în apele înghețate, se luau la întrecere până la mal, trăgând prin apă sacii plini cu pești prinși.

Mansur ieși la suprafață și, scuturând capul, își înlătură din ochi părul ud. Îl văzu pe Kadem la nici cincizeci de metri în față. Din experiență, știa că, deși erau marinari desăvârșiți, puțini arabi învățau să înoate, așa că se miră văzând forța cu care înainta Kadem prin apă. Mansur porni după el în mare viteză.

Auzi strigătele de încurajare ale oamenilor lui de pe barcă, dar le ignoră și se forță din răsputeri, încordându-și fiecare mușchi. O dată la douăsprezece bătăi, arunca o privire în față, pentru a verifica dacă se apropia de Kadem.

Pe măsură ce se apropiau de plajă, începură să simtă cocoașele valurilor sub trupuri. Kadem ajunse primul în linia unde se spărgeau. Rostogolirea albă a valului îl prinse și-l înăbuși, iar când îl ridică din nou, tuși dezorientat. Acum, în loc să meargă în direcția curentului, se străduia să înainteze împotriva lui.

Mansur privi în spate și văzu următoarele valuri înălțându-se pe fundalul albastru al cerului. Încetă să înoate și rămase în apă, călcând ușor și bătând cu mâinile. Urmări primul val coborând spre el și îl lăsă să treacă pe dedesubt. În timp ce îl ridică, îl văzu pe Kadem la nici treizeci de metri în față. Valul își continuă mișcarea, lăsându-l pe Mansur în urma lui. Următorul val se îndrepta spre el, mai înalt și mai puternic.

– Primu-i un țârâit, al doilea-i o fântână, al treilea te aruncă peste munte.

Aproape îl auzea pe Jim strigându-i versurile, așa cum făcuse de atâtea ori înainte, pe când se jucau împreună în valuri.

– Așteaptă al treilea val!

Mansur îl lăsă pe al doilea să-l ridice mai sus decât primul. Din vârful lui, îl văzu pe Kadem rostogolindu-se în spuma primului val, cu mâinile și picioarele apărând pe rând din valul înspumat. Valul trecu mai departe și-l lăsă să se zbată în urma lui. Mansur se uită în spate și văzu al treilea val venind spre el. Se arcuia maiestuos, iar creasta tremura, verde și translucidă.

Se întoarse odată cu el și începu să înoate din nou, dând cu putere din picioare și lovind apa cu ambele mâini, sporindu-și astfel avântul. Valul îl ridică și se trezi prins în peretele frontal înalt, înaintând cu capul și cu partea de sus a corpului libere.

În timp ce Kadem încă se zbătea în valurile sparte, Mansur se îndreptă spre el mișcând cu putere brațele și picioarele, înotând de-a curmezișul prin val. Kadem îl văzu în ultima clipă și făcu ochii mari de uimire. Mansur își umplu plămânii cu aer și se izbi de el. Îl cuprinse cu brațele și cu picioarele și valul îi înghiți pe amândoi trăgându-i adânc sub suprafața apei.

Mansur își simți timpanul vibrând sub presiune, apoi o durere acerbă, de parcă un burghiu i-ar fi trecut prin craniu. Nu-i dădu drumul lui Kadem, dar înghiți multă apă și timpanele îi pocniră când presiunea scăzu. Valul îi împinse și mai adânc și atinse fundul cu piciorul. În tot acest timp, își strângea brațele în jurul pieptului lui Kadem cu forța unui piton.

Apoi se scufundară până jos și se rostogoliră împreună pe albia nisipoasă. Mansur deschise ochii și privi în sus. Avea vederea neclară, iar suprafața apei părea la fel de îndepărtată ca stelele. Își adună puterile și strânse din nou. Simți coastele lui Kadem trosnind și îndoindu-se sub cercul făcut de brațele lui. Brusc, Kadem deschise gura din pricina durerii și scoase un curent exploziv de aer pe gât.

„Înecă-te, porcule!" se gândi Mansur, uitându-se la bulele argintii de aer expirat urcând la suprafață. Ar fi trebuit să fie ultimele eforturi ale unui animal muribund. Cumva însă, Kadem reuși să înfigă ambele picioare în fundul nisipos și să împingă în sus cu toată forța. Încă legați unul de altul, țâșniră în sus, iar viteza urcării crescu pe măsură ce se apropiau de suprafață.

Ieșiră din apă și Kadem trase aer cu nesaț. Căpătând forțe proaspete, se răsuci în brațele lui Mansur și întinse mâna spre fața lui cu degetele îndoite. Avea unghii ascuțite ca niște burghie și-l zgârie pe frunte și pe obraji, căutându-i ochii.

Mansur simți un deget ascuțit împingându-i într-o parte pleoapa închisă strâns și intrându-i adânc în orbită. Durerea fu de neimaginat când unghia îi agăță ochiul. Kadem părea să intenționeze să i-l smulgă din craniu. Când slăbi puțin strânsoarea, Mansur trase capul, exact înainte ca ochiul să-i iasă din cap. Era pe jumătate orbit de sângele care-i curgea din rană. Își goli plămânii cu un urlet de durere. Cu forțe proaspete, Kadem se aruncă asupra lui. Îl prinse cu un braț de gât și-l strânse, forțându-l să se scufunde. Dădea cu picioarele și împingea cu genunchii în trunchiul lui Mansur, sufocându-l cu lovituri și ținându-i capul în apă. Plămânii lui Mansur se goliseră și nevoia de a respira era la fel de puternică precum dorința de a trăi. Brațul lui Kadem era ca un cerc de fier în jurul gâtului său. Știa că avea să-și consume și ultimele puteri dacă lupta lor ar fi continuat.

Duse mâna la spate și scoase pumnalul din teacă. Cu mâna stângă pipăi cutia toracică a lui Kadem, căutând un punct letal. Cu toată forța pe care o mai avea, înfipse pumnalul în adâncitura de sub stern. Cel care concepuse cuțitul curbase lama tocmai pentru a face mai puternică această lovitură evisceratoare, iar marginea era atât de ascuțită, încât mușchii încordați din stomacul lui Kadem nu rezistară prea mult. Oțelul pătrunse pe toată lungimea, până când Mansur simți mânerul lovindu-se de cea mai de jos coastă a lui Kadem. Pe urmă trase lama în jos și desfăcu burta lui Kadem ca pe o pungă, de la coaste până la pelvis.

Cu o convulsie uriașă, Kadem slăbi strânsoarea și se desprinse, întorcându-se pe spate și zbătându-se la suprafață, în timp ce încerca cu ambele mâini să-și bage intestinele în rana căscată. Acestea îi ieșeau din abdomen albastre și alunecoase, încâlcindu-i-se între picioarele pe care le mișca haotic ca să stea la suprafață. Era cu fața spre cer și deschidea gura într-un strigăt mut de mânie și disperare.

Mansur se uită în jur, dar cu ochiul rănit vedea încețoșat și imaginea lui Kadem îi apărea descompusă în mai multe fațete, ca numeroasele reflexii dintr-o oglindă spartă. Durerea era atât de ascuțită, încât i se părea că avea să-i plesnească întreg craniul. Înspăimântat de ce-ar fi putut găsi, își duse mâna la față. Ușurarea îi fu imensă când descoperi că ochiul era încă în orbită, în loc să-i atârne pe obraz.

Un nou val se sparse peste capul lui Mansur și, când ieși din nou la suprafață, îl pierdu din ochi pe Kadem. Văzu însă ceva și mai înfricoșător. Gurile de vărsare ale acelor râuri africane, care transportau spre mare resturi și stârvuri, erau locurile în care se hrăneau rechinii-taur. Mansur îi știa foarte bine și recunoscu imediat aripioara dorsală boantă a rechinului care venea acum spre el, atras de mirosul de sânge și de intestine. Următorul val ridică fiara în sus și Mansur văzu pentru o clipă conturul bine definit prin sticla apelor verzi. Părea să se uite direct la el cu ochiul său negru și necruțător. Era un fel de frumusețe obscenă în liniile aspre și sculptate ale corpului și în pielea lucioasă și arămie ale rechinului. Coada și aripioarele aveau forma unor tăișuri uriașe, iar gura părea strâmbată de un rânjet nemilos și calculat.

Cu o mişcare din coadă, trecu pe lângă Mansur, frecându-se uşor de picioarele lui. Pe urmă, dispăru. Absenţa era şi mai înspăimântătoare decât prezenţa lui. Mansur ştia că dădea târcoale pe sub el: era preludiul atacului. Vorbise cu câţiva supravieţuitori ai întâlnirilor cu aceste animale feroce, toţi cu membre lipsă sau cu alte mutilări hidoase, şi toţi spuseseră aceeaşi poveste: „Mai întâi te ating, pe urmă te atacă".

Mansur se întoarse pe burtă, ignorând durerea din orbită. Din fericire, un alt val se rostogoli peste el şi înotă până când simţi cum este ridicat, purtat în braţe ca un copil şi dus cu repeziciune spre plajă. Simţi nisipul sub picioare şi se împletici în sus pe pantă, în timp ce valurile abia îl mai atingeau.

Îşi ţinea o mână la ochi şi gemea de durere. De îndată ce ajunse deasupra liniei de apă adâncă, se lăsă în genunchi, rupse o bucată din pânza prinsă pe mijloc şi-o înfăşură pe cap, făcând un nod strâns peste ochi ca să domolească agonia.

Pe urmă se uită înapoi, spre valurile agitate. La aproape cincizeci de metri în larg, văzu ceva deschis la culoare ieşind la suprafaţă şi-şi dădu seama că era un braţ. Dedesubt, în apele întunecate, se zărea o mişcare greoaie. Braţul dispăru din nou, tras spre adâncuri.

Mansur se ridică nesigur şi văzu acum doi rechini care muşcau din cadavrul lui Kadem. Se băteau pe el ca doi câini pe un os. Jucându-se astfel, înaintară lovind din cozi în apa puţin adâncă. În cele din urmă, un val mai mare aruncă pe plajă un ciot din trupul sfâşiat al lui Kadem Abubaker. Rechinii mai umblară o vreme după pradă la marginea valurilor, apoi se scufundară în adâncuri şi dispărură din nou.

Mansur se duse lângă rămăşiţele duşmanului său. Hălci mari în formă de semilună fuseseră sfâşiate din trup. Apa de mare spălase sângele, iar cavitatea stomacului era o adâncitură curată şi roz, în care intestinele luceau palide. Chiar şi în moarte, ochii păstraseră o căutătură malefică, iar gura îngheţase într-un rânjet plin de ură.

– Mi-am făcut datoria, şopti Mansur. Poate că acum umbra mamei mele îşi poate găsi liniştea. Împunse cadavrul mutilat cu piciorul şi adăugă: Cât despre tine, Kadem ibn Abubaker,

jumătate din carnea ta e în burta fiarei. Nu poți să-ți găsești niciodată liniștea. Fie ca suferința ta să țină o veșnicie.

Se întoarse și privi spre mare. Bătălia aproape se terminase. Trei dintre bărcile de război fuseseră capturate, iar flamurile albastre ale lui al-Salil fluturau în vârful catargelor. Epava altei bărci se amestecase cu resturile bărcilor de transport, transformată de valuri în surcele. *Arcturus* gonea în larg după ultima barcă de război, iar tunurile bubuiră când o ajunse din urmă. *Răzbunarea* naviga după bărcile de transport care fugiseră, însă acestea se împrăștiaseră pe o porțiune întinsă în largul oceanului.

Apoi văzu *Spiritul* plutind în dreptul gurii de vărsare și-i făcu semn cu mâna. Știa că bunul și credinciosul Kumrah îl căuta și că avea să-l recunoască și de la distanța aceea grație culorii părului său. Aproape imediat se dovedi că avea dreptate: *Spiritul* coborî o barcă, pe care o trimise prin valuri ca să-l ia. Cu vederea încă încețoșată, i se păru că-l recunoaște pe Kumrah la proră.

Mansur își mută privirea de la ambarcațiunea ce se apropia în lungul plajei. Aruncate pe nisip, împrăștiate pe aproape un kilometru și jumătate pe țărm, erau cadavrele oamenilor și ale cailor înecați de pe bărcile distruse. O parte din dușmani supraviețuiseră. Oamenii stăteau singuri sau în grupuri deznădăjduite pe mal, fără să mai fie în stare să lupte. Caii rătăciți se plimbau la marginea junglei.

Mansur își pierduse pumnalul în valuri. Se simțea complet vulnerabil: era pe jumătate orb, gol și neînarmat. Încercând să ignore durerea din ochi, alergă la unul dintre cadavrele aflate cel mai aproape. Acesta purta încă un veșmânt scurt și o armă prinsă în talie. Mansur smulse relicvele jalnice și își trase haina pe cap. Apoi, scoase iataganul din teacă și îi verifică tăișul. Era din oțel bun de Damasc. Ca să testeze lama, rase câteva fire de păr de pe încheietura mâinii înainte să vâre arma înapoi în teacă. Pentru prima dată, surprinse murmurul unor voci îndepărtate. Veneau dinspre vegetația de deasupra plajei.

„Încă nu s-a terminat!" își zise el. În clipa aceea, o mulțime de oameni ieșiră alergând din junglă. Se aflau la vreo două sute de metri mai sus pe plajă, între el și gura râului. Mansur observă o

amestecătură de arabi și de turci, care erau alergați spre marginea apei de un grup de războinici Beshwayo. Sulițele sclipeau înfigându-se în carne vie, iar strigătele triumfătoare ale războinicilor se amestecau cu țipetele și cu urletele disperate ale dușmanilor.

– *Ngi dhla!* Am mâncat!

Mansur își dădu seama că se apropia un alt pericol. Forțele lui Beshwayo erau într-o stare de frenezie ucigașă. Niciunul nu avea să-l recunoască de prieten: era doar o altă față palidă și bărboasă și aveau să-l înjunghie cu o bucurie la fel de mare cum îi înjunghiau pe omanezi.

Nisipul ud de la marginea apei era tare și compact. Mansur alergă spre gura de vărsare a râului. Supraviețuitorii arabi ai bătăliei înțeleseră că erau alungați spre mare și încolțiți. Se întoarseră să îi înfrunte pe oamenii lui Beshwayo într-o ultimă încercare înverșunată de a rezista. Nu era decât un spațiu îngust în spatele lor, dar Mansur alergă într-acolo, deși durerea din ochi îl făcea să geamă la fiecare pas. Aproape scăpase, iar barca trimisă de *Spirit* trecuse de valuri și intrase în ape liniștite. Avea să fie pe plajă înainte să ajungă la ea.

Atunci, în urma lui se auzi un strigăt și se uită în direcția aceea. Trei războinici negri îl observaseră. Îi lăsaseră pe arabii înconjurați în seama tovarășilor lor și alergau după el, strigând entuziasmați, ca niște copoi care simțiseră mirosul iepurelui.

Din față se auzeau strigăte de încurajare:

– Suntem aici, Înălțimea Ta! Aleargă, în numele Domnului!

Recunoscu vocea și-l văzu pe Kumrah la prora bărcii.

Mansur alerga, însă încercarea grea din valuri și durerea agonizantă îi slăbiseră puterile. Auzea deja tălpile goale lovind nisipul ud nu departe în urma lui. I se părea că simte alunecarea oțelului prin carne, lama înfigându-i-se între omoplați. Kumrah era în barcă la treizeci de pași în față, dar putea la fel de bine să fie și la treizeci de leghe. Auzea gâfâitul unuia dintre războinici în spatele lui. Trebuia să se întoarcă și să se apere. Scoase iataganul din teacă și se răsuci pe loc.

Războinicul din față era atât de aproape, încât ținea deja *assegai*-ul în spate, ascuns, pregătit pentru lovitura fatală. Dar

Mansur era încolțit, așa că războinicul încetini pasul și le spuse încet celorlalți doi:

– Coarnele taurului!

Era tactica lor preferată. Se împrăștiară de o parte și de alta a lui Mansur, înconjurându-l. În orice parte s-ar fi întors, ar fi stat cu spatele la o suliță lungă. Știa că era un om mort, dar se aruncă spre cel din față. Înainte ca tăișurile să li se ciocnească, îl auzi pe Kumrah strigând în spatele lui:

– Jos, Înălțimea Ta!

Mansur nu ezită, ci se aruncă pe burtă la pământ.

Adversarul era deasupra lui și ridică *assegai*-ul.

– *Ngi dhla!* strigă el.

Oamenii lui Beshwayo nu-și dăduseră seama încă de efectele împușcăturilor de muschetă de la mică distanță. Înainte ca războinicul să lovească, focurile de muschetă răsunară deasupra lui Mansur. Un glonț îl lovi pe războinic în cot și brațul i se rupse ca o rămurică verde. *Assegai*-ul îi căzu din mână și el se împletici în spate, până când al doilea glonț îl nimeri în piept. Mansur se rostogoli repede ca să-i înfrunte pe ceilalți doi luptători, dar unul era în genunchi și se ținea de burtă, iar celălalt era căzut pe spate, zvâcnind convulsiv, după ce un glonț îi zdrobise jumătate de cap.

– Hai, prințule Mansur! strigă Kumrah prin norul de fum care învăluise barca.

Fumul se ridică și Mansur văzu că toți cei din echipaj trăseseră un foc din salva care îl ținuse în viață. Se ridică cu greu în picioare și se îndreptă clătinându-se spre barcă. Acum, când pericolul de moarte trecuse, nu mai avea forța să urce la bord, dar nenumărate brațe voinice se întinseră după el.

Tom și Dorian îngenunchează unul lângă altul în amplasamentul pentru tun și sprijiniseră telescoapele de parapet. Studiau navele lui Zayn, care erau ancorate laolaltă sub pereții fortului, pe partea opusă, și bombardau zidurile.

Dorian aranjase cu mare grijă tunul lung cu ghiulele de patru kilograme și jumătate. De la înălțimea aceea, puteau trage în toate

părţile golfului. Odată intrată acolo, nicio navă nu mai era în siguranţă. Fusese o sarcină herculeeană să aducă tunurile în fortăreaţa aceea. Coastele malului abrupt erau înalte şi accidentate, iar tunurile erau prea grele ca să le ridice direct de pe mal.

Tom îşi croise drum prin pădurea deasă aflată de-a lungul crestei tot mai înalte şi, folosindu-se de asta ca de o rampă, trăsese tunurile cu perechi de boi, până când ajunseseră deasupra locului ales. Pe urmă, cu cabluri solide de ancoră, le coborâse în amplasamentele ascunse. După ce tunurile fură aşezate, le puseseră pe direcţia ţintelor fixate pe malurile golfului. Primele ghiulele zburaseră mult deasupra şi se prăbuşiseră în pădurea îndepărtată.

După ce poziţionaseră tunurile satisfăcător, construiseră furnalul cu cărbuni la cincizeci de paşi de depozitul de praf de puşcă, pentru ca scânteile să nu sară dintr-un loc în altul. Îl izolaseră cu nămol din râu. Făcuseră foalele din cincizeci de piei de bou tăbăcite şi îi lipiseră cusăturile cu smoală. Un grup de bucătari, muncitori şi alţi gură-cască trecuseră la manivele ca să forţeze aerul în furnal. Când acesta ajungea la forţa maximă, era imposibil să te mai uiţi direct în strălucirea din interior, aşa că Dorian afumase o bucată de sticlă la flacăra unei lămpi de ulei: privind prin sticlă, puteau să-şi dea seama dacă ghiuleaua era destul de încinsă. Pe urmă, scoteau cu cleşti cu mâner lung fiecare ghiulea din furnal. Cei care se ocupau de asta purtau mănuşi şi şorţuri groase din piele, ca să se apere de căldură. Dădeau drumul fiecărei mingi aprinse într-un cărucior special pregătit cu mânere lungi. Doi oameni le duceau apoi la tunul care aştepta cu ţeava aşezată în cea mai ridicată poziţie.

După ce ghiuleaua cobora pe gura tunului, nu dura mult până să ardă câlţii uzi şi să aprindă spontan praful de puşcă din spate. O detonare prematură când ţeava era încă îndreptată spre cer ar fi smuls tunul de pe afet, ar fi distrus amplasamentul şi ar fi ucis sau mutilat tunarii. Aşadar, nu aveau mai mult de câteva clipe de răgaz ca să ia ţinta şi să tragă. După aceea, tot procedeul lung şi periculos trebuia repetat. După câteva ghiulele trase, ţeava se supraîncălzea până aproape să explodeze, iar reculul era monstruos; trebuia răcită cu bureţi şi cu găleţi de apă turnate pe

gura sfârâind înainte să îndrăznească să îndese o încărcătură proaspătă de praf de pușcă.

În săptămânile anterioare, în timp ce așteptau sosirea flotei lui Zayn al-Din, Dorian instruise și antrenase tunarii ca să mânuiască fără greșeli ghiulelele fierbinți. Simțiseră toate aceste complicații pe pielea lor și învățaseră din experiența ce culminase cu explozia unui tun. Doi oameni muriseră, uciși de șrapnelele din țeava de bronz. Toate echipele aveau acum un respect profund față de ghiulelele aprinse și niciunul nu ardea de nerăbdare să tragă cu celelalte trei tunuri.

Șeful de echipă venise de la furnal să-i dea raportul lui Dorian cu o expresie de teamă și de uimire:

– Avem deja douăsprezece ghiulele pregătite, mărite calif.

– Ai făcut bine, Farmat, dar încă nu sunt gata să deschid focul. Ține furnalul aprins.

El și Tom se întoarseră să supravegheze acțiunea care se petrecea mai jos de ei. Bombardamentul declanșat de navele lui Zayn îmbrăcase tot golful și marginile pădurii în fum, dar reușiră să zărească apărătorii abandonând fortul și alergând spre poartă.

– Bine! zise Dorian satisfăcut. Și-au amintit ordinele primite.

Le poruncise să se prefacă a apăra fortul doar ca să atragă flota lui Zayn în inima golfului.

– Sper că și-au adus aminte să blocheze tunurile de pe parapete înainte să plece, mormăi Tom. N-am chef să fie întoarse spre noi.

Bombardamentul încetă și priviră bărcile umplându-se de forțe de atac și plecând de lângă bărcile de război spre plajă, ca să ocupe fortul abandonat. Atât Tom, cât și Dorian îl recunoscură pe Guy Courtney la prora bărcii din față.

– Onorabilul consul general al Maiestății Sale engleze în carne și oase! exclamă Dorian. Mirosul aurului e prea puternic să-l ignore. A venit personal să-l recupereze.

– Iubitul meu frate geamăn! încuviință Tom. Inima mea se bucură să-l vadă din nou după atâția ani. Când ne-am văzut ultima dată, încerca să mă omoare. Se pare că lucrurile nu s-au schimbat deloc de atunci.

– Nu o să-i ia multă vreme să descopere că-i goală cămara, zise Dorian, așa că e momentul să le închidem ușa în nas.

Îl strigă pe mesagerul care aștepta răbdător în spatele fortificației să fie chemat. Era unul dintre orfanii lui Sarah și dădu fuga cu zâmbetul pe față și tremurând de dorința de a fi pe placul lor.

– Du-te jos la Smallboy și spune-i că e momentul să închidă poarta.

Abia terminase Dorian de vorbit când băiatul sări peste zid și alergă la vale pe poteca abruptă. Dorian trebui să strige după el:

– Să nu cumva să te vadă!

Smallboy și Muntu așteptau cu perechile de boi deja înjugate la cablul greu de ancoră. Acesta era întins peste intrarea în golf, legat de grămezile grele de bușteni de pe malul opus. De capătul lăsat liber erau legate greutăți, care să-l țină pe fundul canalului până era întins și încordat. Bărcile de război navigaseră pe deasupra lui fără să-și dea seama de prezența lui sub chile.

Estacada era alcătuită din șaptezeci de bușteni uriași. Mulți fuseseră tăiați cu un an înainte și stivuiți în depozitul de cherestea din spatele fortului, gata să fie transformați în scânduri. Chiar și cu rezerva aceea, tot le lipseau douăzeci de bușteni ca să se întindă pe tot canalul.

Jim și Mansur luaseră toți oamenii disponibili în pădure ca să taie câțiva copaci uriași, iar perechile de boi ale lui Smallboy îi trăseseră pe plajă. Acolo îi legaseră pe lungime de cablul de ancoră de rezervă pe care îl scoseseră de pe puntea de jos a lui *Arcturus*. Cablul avea un diametru de aproape cincizeci de centimetri și rezista la o greutate de peste treizeci de tone. Bușteniii, dintre care o parte aveau un metru și jumătate în diametru și peste doisprezece metri în lungime, erau înșirați pe parâma lungă de cânepă ca niște perle pe un colier. Aveau să formeze o baricadă pe care Tom și Dorian o credeau suficient de rezistentă chiar și la atacul celor mai mari bărci ale lui Zayn. Șirul greu de bușteni ar fi rupt fundul unei bărci înainte ca aceasta să-l străpungă.

De îndată ce flota lui Zayn se zări din vârful malului abrupt, Smallboy și Muntu înjugară boii și-i mânară spre malul sudic al intrării în canal. Ținură perechile ascunse în tufele dense și priviră cum cele cinci bărci mari trecură la o bătaie scurtă de pușcă de locul unde se aflau. Când mesagerul veni în fugă de la amplasamentul tunurilor cu ordinul dat de Dorian, gâfâia atât de tare și era atât de înnebunit de emoție, încât deveni incoerent. Smallboy fu nevoit să-l apuce de umeri și să-l scuture.

– Stăpânul Klebe zice să închideți poarta! spuse copilul cu voce pițigăiată.

Smallboy pocni din biciul lung și perechile de boi porniră să tragă, apoi înaintară cu capătul cablului de estacadă. Când acesta se întinse, se ridică la suprafața canalului și boii fură nevoiți să se împingă în jug. Șirul de bușteni se întinse tras de boi, alunecând de-a lungul malului opus, unde fuseseră adunați, și șerpuind prin canal. Vârful estacadei ajunse pe partea de nord a canalului, iar Smallboy îl legă repede de trunchiul unui arbore tambuti uriaș. Intrarea în golf era bine izolată.

Tom și Dorian îl priviseră pe Guy conducând în goană soldații de pe mal prin porțile fortului capturat, dispărând apoi din vedere. Întoarseră telescoapele spre intrarea în golf și văzură cablul masiv ridicându-se la suprafața canalului când boii îl întinseră.

– Putem încărca primul tun, le zise Dorian tunarilor, care răspunseră fără entuziasm.

Căpitanul lor îi transmise ordinul șefului de echipă care se ocupa de furnal. Era o treabă de durată să scoată prima ghiulea din furnal și, în timp ce așteptau, Tom supraveghea în continuare armata inamică.

Deodată, îl strigă pe Dorian.

– Guy s-a întors pe parapetul fortului, râse el. Chiar și de la distanța asta, văd clar că explodează de furie. Pe urmă, expresia i se schimbă. Ce-are de gând porcul ăla viclean? Se întoarce pe plajă. Pune șaua pe caii aduși la mal. S-a produs un fel de zarvă.

Dumnezeule! N-o să-ţi vină să crezi, Dorry! Guy l-a împuşcat pe unul dintre oamenii lui.

Pocnetul îndepărtat al pistolului ajunse până la înălţimea lor, iar Dorian lăsă tunul şi veni lângă Tom.

– A încălecat.

– Ia cu el cel puţin douăzeci de oameni.

– Unde naiba se duce?

Priviră grupul de călăreţi în frunte cu Guy îndreptându-se pe drumul de căruţe. Tom şi Dorian realizară pericolul în aceeaşi clipă.

– A văzut urmele de căruţe.

– Se duce după căruţe şi după aur.

– Femeile şi micul George! Ei sunt cu căruţele. Dacă îi prinde Guy...

Tom se opri. Gândul era prea dureros ca să-l exprime în cuvinte. Pe urmă, continuă cu amărăciune:

– Eu sunt de vină. Ar fi trebuit să mă gândesc la posibilitatea asta. Guy nu renunţă atât de uşor.

– Căruţele au un avans de multe zile. Sunt deja la leghe întregi distanţă.

– Doar treizeci de kilometri, spuse Tom amărât. Le-am zis să meargă până la defileul râului şi să facă tabăra acolo.

– E mai mult vina mea decât a ta, spuse Dorian. Siguranţa femeilor ar fi trebuit să fie prima mea grijă. Ce prost sunt!

– Trebuie să mă duc după ele, zise Tom sărind în picioare. Nu pot să le las să cadă în ghearele lui Guy.

– Vin cu tine, spuse Dorian ridicându-se lângă el.

– Nu, nu! Tom îl împinse la loc. Bătălia e în mâinile tale. Fără tine, totul e pierdut. Nu poţi să pleci de la comandă. E valabil şi pentru Jim, şi pentru Mansur. Nu trebuie să dea fuga după mine. Pot să mă ocup de fratele Guy şi fără ajutorul lor. Trebuie să-i ţii aici pe băieţi până se termină totul. Dă-mi cuvântul tău, Dorry!

– Foarte bine. Dar trebuie să-i iei pe Smallboy şi pe muschetarii lui cu tine. Până ajungi la ei, o să termine treaba cu estacada. Îl bătu pe Tom pe umăr. Goneşte cât poţi tu de tare şi Domnul

să-ți fie alături la fiecare pas. Tom sări peste marginea amplasamentului pentru tun și alergă spre locul unde priponise caii.

În timp ce Tom galopa pe potecă, doi oameni se apropiară clătinându-se dinspre furnal. Țineau amândoi mânerele lungi ale căruciorului pe care se afla ghiuleaua roșie ca un măr copt. Dorian nu mai apucă să arunce decât o privire în treacăt spre fratele lui mai mare, apoi se grăbi să supravegheze tunarii, care se apucară de treaba periculoasă de a introduce ghiuleaua în țeava tunului. Când aceasta se rostogoli pe gura netedă, doi tunari o înfipseră cu putere în câlții uzi care sfârâiau. Nori denși de aburi ieșiră din țeavă când coborâră tunul.

Dorian desfăcu singur șurubul de elevație, neavând încredere că altcineva ar fi putut face ajustările precise. Alți doi oameni cu răngi poziționară țeava, întorcând-o în timp ce Dorian le spunea:

– Stânga... încă un milimetru la stânga! Pe urmă, mulțumit că barca mai mare era exact în vizorul lui, Dorian strigă: La o parte!

Apucă imediat șnurul de detonare. Tunarii reacționară prompt la comanda sa. Când Dorian trase de șnur, tunul uriaș sări ca un animal sălbatic, izbindu-se de barele custii.

Urmăriră cu toții zborul ghiulelei scânteietoare, care făcu un arc peste apele golfului, apoi căzu spre barca ancorată. Un strigăt neclar se auzi în momentul în care ghiuleaua ar fi trebuit să nimerească, dar acesta se transformă într-un geamăt de dezamăgire când o arteziană albă și înaltă țâșni aproape de carena bărcii.

– Udați-o bine! porunci Dorian. Ați văzut ce se întâmplă dacă nu o udați.

Ieși în grabă din amplasament și alergă la al doilea tun. Ghiuleaua următoare era adusă deja de la furnal și echipa îl aștepta. Până să apuce să încarce și să întoarcă tunul, cele cinci nave fugiseră din ancoraj, îndreptându-se din nou spre canal. Dorian se uită prin vizor. Marcase unghiul de elevație cu vopsea albă pe indicator, iar oamenii cu răngile învârtiră țeava lungă pe loc. Apoi trase.

De data asta, un răcnet de triumf se auzi de la fiecare om de pe deal când, chiar și de la distanța aceea, se văzu o ploaie de scântei aprinse după ce ghiuleaua izbi carena uneia dintre bărci și străpunse scândurile. Dorian alergă la al treilea tun, lăsând echipele celorlalte două să le curețe cu bureții. Până să încarce din nou, barca avariată ardea ca un foc de tabără în noaptea complotului lui Guy Fawkes.

– Încearcă să spargă estacada! strigă un om și toți văzură cum nava în flăcări cârmea spre intrarea în canal și, fără să scadă viteza, înainta spre linia de bușteni plutitori.

Aclamară din nou când barca se lovi de estacadă și catargul se prăbuși, iar focul se întinse pe toată suprafața. Membrii echipajului săreau peste bord.

Dorian era leoarcă de sudoare alergând de la un tun la altul, încărcându-le și așezându-le pe poziție. Deși echipele le răceau cu găleți de apă, metalul încă sfârâia ca o tigaie încinsă și fiecare salvă făcea ca tunurile să sară și mai violent pe afeturi. Cu toate acestea, în următoarea oră reușiră să tragă încă douăzeci de ghiulele, iar patru bărci erau deja în flăcări. Vasul care lovise estacada arsese până la linia de plutire, iar altul se mișca fără țintă prin golf, abandonat de echipaj, care vâslise la mal în bărci. Alte două fuseseră avariate, iar membrii echipajelor le lăsaseră să ardă și fugiseră în pădure, conștienți că magaziile erau pline cu butoaie cu praf de pușcă. Doar barca mai mare scăpase până acum de ghiulelele trase de Dorian. Dar era blocată în golf și nu putea decât să meargă înainte și înapoi pe întinderea de apă.

– Nu poți să te ferești de mine la nesfârșit, murmură Dorian.

Când următoarea ghiulea fu adusă din furnal, o scuipă ca să aibă noroc. Picătura de salivă atinse metalul încins și se topi într-un mic nor de aburi, iar în aceeași clipă o undă de șoc uriașă suflă aer cald pe întregul deal. Cu toții întoarseră capul uluiți spre golf, în timp ce timpanele le zvâcneau dureros.

Barca în derivă explodase când praful de pușcă din magazie se aprinsese. Un nor înalt în formă de ciupercă se ridică spre cer, până ajunse mai sus decât dealul. Pe urmă, ca într-un gest de solidaritate, una dintre bărcile găurite explodă cu și mai multă forță. Suflul exploziei se împrăștie în golf și stârni valuri înspumate la

suprafață. Trecu prin pădurea aflată mai sus de plajă, culcând la pământ copacii mai mici, smulgând crengile celor mai mari și ridicând o furtună de praf, de frunze și de rămurele. Oamenii care urmăreau totul erau înmărmuriți de proporțiile dezastrului. Nu mai aclamau, ci doar stăteau cu gurile căscate.

– A mai rămas una, spuse Dorian, rupând vraja. Iat-o, frumoasă ca o mireasă în ziua nunții.

Arătă în jos spre barca mare, care se întorcea și pornea înapoi spre plaja de sub fort.

Cei de la cărucior ridicară ghiuleaua fumegând și trosnind, ca să o rostogolească în țeava tunului. Înainte să o facă, se auzi un strigăt la unison:

– O sabordează! Lăudat fie Domnul și îngerii lui, dușmanul s-a săturat.

Căpitanul ultimei bărci văzuse soarta restului escadrei. Nu făcu niciun efort să schimbe cursul, ci se îndreptă direct spre plaja înclinată. În ultima clipă coborî pânza și se izbi cu atâta forță de uscat, încât se auziră scândurile de pe fund trosnind. Nava se înclină puternic pe o parte și rămase pe loc, pierzându-și într-o clipă grația într-un morman de lemne zdrobite. Membrii echipajului dădeau deja bir cu fugiții, abandonând-o la marginea apei.

– Destul! le zise Dorian oamenilor săi. Nu mai e nevoie de asta.

Cu o ușurare vizibilă, bărbații răsturnară ghiuleaua fierbinte pe pământ. Dorian luă un polonic de apă de băut dintr-o găleată și și-o turnă pe cap, apoi se șterse pe față cu mâneca.

– Uitați! strigă șeful furnalului, arătând în jos.

Imediat se auziră strigătele de încântare ale tunarilor, care recunoșteau silueta înaltă în veșminte albe ce tocmai cobora din barca eșuată și, cu un șchiopătat vizibil, își conducea oamenii pe plajă către fort.

– Zayn al-Din! strigau ei.

– Moarte și osândă tiranului!

– Putere și glorie lui al-Salil!

– Dumnezeu ne-a adus victoria. Dumnezeu e mare!

– Nu! strigă Dorian, apoi urcă în vârful amplasamentului, unde putea fi văzut de toți. Victoria nu este încă a noastră. Ca un șacal rănit în bârlog, Zayn al-Din s-a refugiat în fort.

Îi văzură apoi pe marinarii inamici care scăpaseră de pe celelalte nave ieşind pe furiş din pădure şi alergând cu mai multă îndrăzneală după Zayn al-Din. Îl urmară în fortul părăsit.

– Trebuie să-l scoatem afară din ascunzătoare, le spuse Dorian.

Coborî de pe peretele amplasamentului, îi chemă la el pe căpitanii tunarilor şi le dădu ordine în grabă.

– Nu mai avem nevoie de ghiulele încinse. Folosiţi-le pe cele reci, dar menţineţi focul constant asupra zidurilor fortului. Nu-i lăsaţi să respire. Eu cobor să adun toţi oamenii şi să asediem fortul. Nu au mâncare şi apă. Nu am lăsat praf de puşcă în magazie, iar tunurile de pe parapete au fost defectate. Zayn nu poate să reziste mai mult de o zi sau două.

Un rândaş îi înşeuase deja calul şi Dorian coborî, însoţit de toţi oamenii de care nu mai era nevoie la tunuri. Cei care se prefăcuseră că apărau fortul aşteptau la poalele dealului ca să întărească rândurile. Dorian îi trimise să înconjoare clădirea şi să se asigure că niciun duşman nu scăpa.

Apoi îl văzu pe Muntu venind prin pădure din direcţia intrării în canal şi călări spre el.

– Unde e Smallboy?

– A luat zece oameni şi s-a dus după Klebe în urma căruţelor.

– Ai deschis estacada ca să intre navele noastre înapoi în golf?

– Da, stăpâne. Canalul e liber.

Dorian ridică telescopul şi verifică intrarea. Văzu că Muntu tăiase cablul şi curentul împinsese estacada într-o parte.

– Bravo, Muntu. Acum, ia boii. Arată mai jos pe mal către locul unde eşuase barca lui Zayn. Scoate tunurile din navă şi întoarce-le ca să acopere fortul. O să lovim duşmanul din toate părţile. Fă o spărtură în ziduri pentru ca atunci când Jim vine cu *impi*-urile lui Beshwayo să poată da buzna înăuntru şi să termine treaba.

Spre sfârşitul după-amiezii, tunurile capturate de pe nava eşuată fuseseră trase de boi în poziţie şi primele ghiulele aruncară în aer bucăţi de pământ şi fragmente de lemn din pereţii fortului. Continuară bombardamentul toată noaptea, nelăsând duşmanilor nicio clipă de răgaz.

În zori, *Spiritul* intră în golf prin canal. Era urmat de *Arcturus* și de *Răzbunarea*, mânând din spate toate bărcile și transportoarele omaneze capturate. Navele de război aruncară ancorele și întoarseră imediat tunurile spre fort. Cele trei tunuri lungi de pe malul abrupt și caronadele capturate de pe navele lui Zayn trăgeau deja cu spor. Împreună, lansară o ploaie de ghiulele asupra fortului.

De îndată ce *Răzbunarea* coborî ancora, Mansur veni la mal. Dorian aștepta să-l întâmpine pe plajă și alergă spre el când văzu că are capul înfășurat în bandaj. Îl îmbrățișă și-l întrebă îngrijorat:

– Ești rănit. Cât e de grav?

– O zgârietură la ochi, zise Mansur scuturând umerii cu nepăsare. Aproape s-a vindecat. Dar Kadem, cel care m-a rănit, e mort.

– Cum a murit? întrebă Dorian, ținându-l puțin la distanță și privindu-l în față.

– De cuțit. În același fel în care a omorât-o el pe mama.

– L-ai omorât?

– Da, tată. Și nu a avut o moarte ușoară. Mama e răzbunată.

– Nu, fiule. Mai e unul. Zayn al-Din se ascunde în fort.

– Suntem siguri că e acolo? L-ai văzut cu ochii tăi?

Se uitară amândoi la palisadele bombardate ale clădirii. În spatele parapetelor se vedeau capetele unor apărători îndrăzneți. Cu toate acestea, Zayn nu avea artilerie și majoritatea oamenilor săi stăteau ghemuiți după ziduri. Pocnetul muschetelor lor era un răspuns slab la salvele de tun.

– Da, Mansur. L-am văzut. Nu o să plec de aici până nu plătește cu vârf și îndesat și nu îl urmează pe trepădușul lui, Kadem ibn Abubaker, în iad.

După aceea auziră un zgomot neobișnuit, slab la început, apoi crescând cu fiecare minut. La vreo opt sute de metri mai jos, pe țărm, o coloană densă de oameni ieșea alergând din pădure. Fugeau în formație, cu o precizie militară. Parurile cu pene dansau în ritmul pașilor lor ca spuma de pe creasta unui val negru. Lumina soarelui de dimineață strălucea pe *assegai*-uri și pe torsurile unse. Cântau un imn războinic care îți stârnea sângele în vine, răsunând peste vârfurile copacilor. Un singur călăreț

mergea înaintea coloanei din față. Era călare pe un armăsar negru, cu coada și cu coama lungă fluturând în ritmul galopului.

– E Jim călare pe Drumfire, râse Mansur. Slavă Domnului că e teafăr.

O siluetă măruntă alerga pe lângă una dintre scăriţele lui Jim și o matahală de om mergea de cealaltă parte.

– Bakkat și Beshwayo, zise Dorian.

Mansur alergă să-l întâmpine pe Jim, care sări din șa și-l strânse cu putere în braţe.

– Ce-i cu cârpa aia la ochi, vere? E vreo modă nouă? Nu ţi se potrivește deloc, crede-mă pe cuvânt. Apoi se întoarse spre Dorian, cu braţul încă pe umărul lui Mansur. Unchiule Dorry, unde e tata? Pe chip i se așternu o expresie de spaimă. Nu e rănit sau mort? Spune-mi, te implor.

– Nu, Jim, băiete. Poţi să răsufli ușurat. Tom al nostru e imun la gloanţe sau oţel. De cum s-a terminat treaba lui aici, s-a dus să aibă grijă de femei și de micul Georgie.

Dorian știa că, dacă le spunea adevărul despre intervenţia lui Guy, nu avea să-și poată ţine promisiunea faţă de Tom și să-i ţină pe băieţi lângă el. Ar fi dat fuga imediat să-și apere femeile. Schimbă repede subiectul, ca să nu mai fie nevoit să mintă.

– Cum a fost partea ta de bătălie?

– S-a terminat, unchiule Dorry. Herminius Koots, care era la comanda dușmanilor, a murit. M-am ocupat eu însumi de treaba asta. Oamenii lui Beshwayo i-au curăţat pe cei care mai erau în pădure. Urmărirea a durat toată ziua de ieri și cea mai mare parte a nopţii. Au fugărit câţiva turci pe distanţă de o leghe pe plajă și peste dealuri până să-i prindă din urmă.

– Unde sunt prizonierii? întrebă Dorian.

– Beshwayo nu înţelege sensul acestui cuvânt, iar eu n-am putut să-l lămuresc, râse Jim.

Dorian avea însă un aer grav: își putea imagina măcelul care se petrecuse în pădure și conștiinţa nu-i dădea pace. Acei omanezi care pieriseră de *assegai*-uri erau supușii lui. Moartea lor nu-l putea bucura. Mânia lui faţă de Zayn al-Din se amplifică. Avea de plătit acum pentru și mai mult sânge vărsat.

Jim nu remarcă expresia unchiului său. Încă era copleşit de bucuria bătăliei şi îmbătat de gustul victoriei.

– Uită-te la el acum.

Îi arătă locul în care Beshwayo făcea deja paradă cu *impi*-urile, în faţa zidurilor fortului.

Tunurile făcuseră o spărtură mare în ziduri şi Beshwayo se plimba prin faţa rândurilor, întinzând *assegai*-ul spre spărtură şi agitându-şi războinicii:

– Copiii mei, o parte din voi încă nu au câştigat dreptul de a se căsători. Nu v-am oferit destule ocazii? Aţi fost prea înceţi? Aţi avut ghinion? Se opri şi se încruntă la ei. Sau v-a fost frică? Aţi făcut pe voi când aţi văzut festinul pe care vi l-am pregătit?

Impi-urile negară cu strigăte puternice.

– Încă ne e sete! Încă ne e foame!

– Dă-ne din nou să mâncăm şi să bem, Mărite Taur Negru!

– Suntem câinii tăi de vânătoare credincioşi. Lasă-ne liberi, mărite rege! Lasă-ne să alergăm! se rugau ei.

– Înainte ca Beshwayo să trimită un *impi* prin spărtură, îi spuse Jim lui Dorian, trebuie să le ordoni bateriilor să înceteze focul, ca să nu-i pună oamenii în pericol.

Dorian trimise mesagerii la căpitanii echipelor de tunari pentru a le face cunoscută porunca. Una după alta, bateriile opriră focul. Trecu ceva mai mult timp până când mesajul ajunse şi la cele trei tunuri de pe înălţimea malului abrupt, dar în cele din urmă se lăsă o tăcere grea şi încordată peste golf.

Singura mişcare era aceea a penelor din parurile războinicilor Beshwayo. Apărătorii arabi de pe parapete priveau în jos spre mulţimea luptătorilor aşezaţi atât de ameninţător în faţa zidurilor şi focurile lor dezordonate de muschetă încetară. Priveau înmărmuriţi moartea implacabilă.

Deodată, o trâmbiţă din corn de berbec răsună de pe zidurile fortului. Şirurile de luptători negri se foiau fără astâmpăr. Dorian întoarse telescopul şi văzu un steag fluturat pe parapet.

– Se predau? zâmbi Jim. Beshwayo nu înţelege cuvântul acesta. Un steag alb nu o să salveze niciun om de pe pereţii aceia.

– Nu se predau, zise Dorian închizând telescopul. Îl ştiu pe cel care flutură steagul. Se numeşte Rahmad. E unul dintre amiralii omanezi, un bun marinar şi un om curajos. Nu a putut să aleagă stăpânul pe care să-l slujească. El nu se predă ca un laş. Vrea să negociem.

Jim dădu nerăbdător din cap.

– Nu pot să-l mai reţin mult timp pe Beshwayo. Ce are de discutat?

– Am de gând să aflu, spuse Dorian.

– Pe Dumnezeu, unchiule! Nu poţi avea încredere în Zayn al-Din. S-ar putea să fie o capcană.

– Jim are dreptate, tată, strigă Mansur. Nu te lăsa pe mâna lui Zayn.

– Trebuie să vorbesc cu Rahmad dacă există o şansă cât de mică să pun capăt acum vărsării de sânge şi să salvez viaţa amărâţilor prinşi între ziduri.

– Atunci, trebuie să merg cu tine, spuse Jim.

– Vin şi eu, zise Mansur păşind lângă el.

Expresia lui Dorian se îmbună şi puse câte o mână pe umerii lor.

– Rămâneţi aici amândoi. O să am nevoie de cineva care să mă răzbune dacă lucrurile merg prost. Lăsă mâinile în jos şi îşi scoase cureaua cu sabia. Îi întinse arma lui Mansur. Păstreaz-o pentru mine. Apoi se uită la Jim şi adăugă: Poţi să-i mai ţii măcar o vreme în lesă pe prietenul tău Beshwayo şi pe copoii lui?

– Mişcă-te repede, unchiule. Beshwayo nu e recunoscut pentru stăpânirea lui de sine. Nu ştiu cât timp îl pot împiedica.

Jim se duse împreună cu Dorian la Beshwayo, care stătea în faţa *impi*-urilor, şi-i vorbi în grabă. În cele din urmă, Beshwayo mormăi nemulţumit.

– Beshwayo e de acord să aştepte până te întorci, îi zise Jim unchiului său.

Dorian trecu printre rândurile de războinici Beshwayo. *Impi*-urile se dădeau la o parte din calea lui, recunoscându-i

noblețea. Dorian se îndreptă spre ziduri cu pasul său măsurat și impunător, oprindu-se într-un loc unde putea fi nimerit cu ușurință de glonțul unui pistol. Se uită în sus la bărbatul de pe parapet.

– Vorbește, Rahmad! îi ordonă el.

– Îți amintești de mine? răspunse Rahmad uimit.

– Te cunosc bine. Altfel n-aș fi avut încredere în tine. Ești un om de onoare.

– Maiestate! Rahmad se înclină adânc. Mărite calif...

– Dacă mă numești astfel, de ce lupți împotriva mea?

Rahmad păru o clipă copleșit de rușine. Pe urmă, ridică fruntea.

– Nu vorbesc doar în numele meu, ci pentru fiecare om dintre aceste ziduri.

Dorian ridică mâna să-l oprească.

– E ciudat, Rahmad. Vorbești pentru oameni? Nu vorbești pentru Zayn al-Din? Explică-mi.

– Mărite al-Salil, Zayn al-Din este... Rahmad părea să caute cuvintele potrivite. I-am cerut lui Zayn al-Din să ne dovedească nouă și întregii lumi că el – și nu tu – este adevăratul calif al Omanului.

– Și în ce fel poate s-o facă?

– Așa cum au dovedit, încă din vechime, doi oameni care au drepturi egale la tron. În ochii Domnului și în fața celor prezenți, luptă dreaptă ca între bărbați, i-am cerut lui Zayn al-Din să lupte până la moarte ca să demonstreze că el e îndreptățit.

– Propui să ne duelăm?

– Am făcut un jurământ de credință față de Zayn al-Din. Nu putem să ți-l predăm. Ne-am legat să-l apărăm cu prețul vieții. Cu toate acestea, dacă ar fi înfrânt într-un duel tradițional, am fi eliberați de jurământ. Și atunci am deveni bucuroși supușii tăi.

Dorian înțelese dilema lor. Îl țineau pe Zayn al-Din prizonier, dar nu puteau să-l execute sau să-l predea. Trebuia să-l omoare el însuși pe Zayn în luptă. Alternativa era să-i lase pe luptătorii Beshwayo să-i măcelărească pe Rahmad și pe toți omanezii.

– De ce m-aş pune într-un asemenea pericol? Tu şi Zayn al-Din sunteţi în puterea mea. Dorian arătă spre şirurile negre de războinici Beshwayo. De ce nu i-aş trimite să vă masacreze pe toţi aici şi acum?

– Un bărbat mărunt ar face asta. Ştiu că tu nu o vei face pentru că eşti fiul sultanului Abd Muhammad al-Malik. Nu vei păngări onoarea noastră şi nici pe a ta.

– Ceea ce spui e adevărat, Rahmad. E destinul meu să unesc regatul Omanului, nu să-l sfâşii în bucăţi. Trebuie să-mi asum destinul cu onoare. O să mă lupt cu Zayn al-Din pentru califat.

Bătrânii omanezi şi căpeteniile lor însemnară ringul de duel cu cenuşă albă, pe pământul răscopt de sub zidurile fortului. Era un cerc cu un diametru de douăzeci de paşi.

Toţi arabii care luptaseră cu Zayn al-Din şi fuseseră blocaţi în fort erau acum înşiraţi pe parapete. Forţele lui Dorian, inclusiv echipajele de pe bărcile capturate care îi juraseră credinţă, erau adunate la marginea ringului, cu faţa spre inamicii de pe zidurile fortului.

Jim îi explicase regulile şi scopul duelului lui Beshwayo, iar acesta era fascinat. Nu-i mai părea rău că era lipsit de dreptul de a năvăli în fort şi de a stârpi apărătorii. Pentru el, lupta de gladiatori era o distracţie şi mai mare.

– E un mod grozav de a încheia o dispută, Somoya. Chiar e o treabă de războinic. O să preiau şi eu tradiţia asta.

Întreaga armată de luptători Beshwayo se aşeză în rânduri în spatele legiunilor lui Dorian. Parapetul înalt şi înclinarea terenului le permiteau tuturor celor prezenţi să vadă foarte bine ringul.

Dorian, flancat de Jim şi de Mansur, stătea în faţa acestor forţe, întors spre porţile închise ale fortului. Nu purta decât o haină simplă albă şi era desculţ. Conform regulilor duelului, era neînarmat.

Se auzi din nou sunetul cornului de berbec şi porţile fortului se deschiseră. Patru oameni ieşiră şi porniră să coboare dealul. Purtau doar jumătate de armură, coifuri de bronz şi cămăşi

de zale, cu apărători pentru gambe. Erau bărbaţi solizi, cu ochi reci şi feţe aspre, călăii de la curtea omaneză. Tortura şi moartea erau vocaţia lor. Îşi ocupară poziţia în patru puncte ale cercului şi se sprijiniră de mânerul săbiilor scoase.

Urmă o pauză, apoi trâmbiţa se auzi din nou. Pe pantă coborî încă o procesiune. Era condusă de hogele Khaliq. În spatele lui veneau Rahmad şi alte patru căpetenii de trib. Pe urmă, cu o escortă de cinci oameni înarmaţi, se apropia Zayn al-Din, şontâcăind după ei. Se opriră în partea opusă a ringului, cu faţa spre Dorian.

Rahmad înaintă în mijlocul ringului.

– În numele unicului Dumnezeu şi al adevăratului Său Profet, ne-am adunat azi aici ca să decidem soarta poporului nostru. Al-Salil – se înclină spre Dorian – şi Zayn al-Din – se întoarse şi se înclină din nou –, astăzi unul dintre voi va muri şi celălalt va urca pe Tronul Elefantului din Oman.

Rahmad întinse braţele şi cele două căpetenii care-l flancau îi înmânară o pereche de iatagane. Rahmad înfipse vârful unei arme în pământ, în interiorul marginii de cenuşă a ringului, şi o lăsă dreaptă. Pe urmă, traversă cercul şi puse cealaltă armă faţă în faţă cu prima.

– Doar unul dintre voi poate ieşi viu din ring. Cei patru arbitri – arătă spre călăii care aşteptau – au primit sarcina strictă de a-l ucide imediat pe cel care e împins sau aruncat în afara cercului de cenuşă. Atinse linia cu vârful sandalei. Acum, hogele Khaliq ne va conduce în rugăciunea prin care cerem îndrumarea lui Dumnezeu în această împrejurare.

Vocea sfântului se înălţă monotonă în liniştea din jur, în timp ce-i încredinţa pe combatanţi lui Dumnezeu şi sorţii lor. Dorian şi Zayn se uitau unul la altul peste întinderea ringului. Aveau feţele lipsite de orice expresie, dar ochii le ardeau de mânie şi ură. Rugăciunea hogelui se termină astfel:

– În numele Domnului, să înceapă lupta!

– În numele Domnului, pregătiţi-vă! strigă Rahmad.

Jim şi Mansur ridicară haina largă peste capul lui Dorian. Nu purta decât o pânză albă în jurul mijlocului. Acolo unde

nu-l atinsese soarele, avea pielea netedă și albă ca smântâna în urcior. În același timp, escorta îl ajută pe Zayn să-și scoată veșmântul. Nu purta decât pânza de pe mijloc și avea pielea de culoarea fildeșului vechi. Dorian știa că Zayn era mai mare decât el cu numai doi ani. Amândoi aveau în jur de patruzeci și cinci de ani, iar efectele vârstei începeau să se vadă pe trupurile lor. Aveau fire albe în păr și în barbă și erau trupeși în jurul taliei. Cu toate acestea, aveau membre zvelte și puternice și se mișcau cu sprinteneală când păși în ring. Chiar și pasul șchiopătat al lui Zayn părea mai degrabă ceva sinistru și amenințător decât o piedică. Aveau aceeași înălțime, dar Zayn era mai masiv, mai osos și mai lat în umeri. Amândoi fuseseră deprinși să lupte încă din copilărie, dar nu se confruntaseră decât o singură dată până atunci. Însă pe vremea aceea erau copii, lumea din jurul lor se schimbase între timp.

Stăteau la distanță de un braț unul de altul. Niciunul nu vorbea, ci doar se măsurau cu atenție din priviri. Rahmad păși între ei. Avea în mână un cordon de mătase, ușor ca un voal și rezistent ca oțelul. Îi măsurase lungimea și îl tăiase cu exact cinci pași mai scurt decât diametrul cercului.

Rahmad se duse mai întâi la Zayn. Deși știa foarte bine că era stângaci, Rahmad întrebă oficial:

– Care mână?

Refuzând să răspundă, Zayn întinse mâna dreaptă. Rahmad îi legă capătul cordonului în jurul încheieturii. Era marinar și nodul nu avea să se strângă sau să alunece, ci avea să țină ca o cătușă de oțel. Rahmad veni cu celălalt capăt la Dorian. Acesta întinse mâna stângă și Rahmad o legă cu același fel de nod. Cei doi combatanți erau legați unul de altul – doar moartea îi mai putea dezlega acum.

– Marcați-vă săbiile! ordonă Rahmad și amândoi se uitară la iataganul care se afla în spatele fiecăruia în perimetrul ringului.

Cordonul de mătase era prea scurt pentru ca amândoi să ajungă simultan la armă.

– Sunetul cornului de berbec va da startul întrecerii, dar numai moartea o va opri, intonă Rahmad.

El și cele patru căpetenii ieșiră din ring. O tăcere cumplită se lăsă peste toate. Chiar și briza părea că se oprise și nu se mai auzeau strigătele tânguitoare ale pescărușilor. Rahmad se uită la trâmbițașul de pe parapet și ridică mâna. Acesta duse la buze cornul răsucit. Rahmad lăsă mâna în jos și cornul suspină și răsună printre stâncile malului abrupt. Un val uriaș de sunete învălui ringul și toți cei de față strigară într-un glas.

Niciun combatant nu se mișca. Încă se uitau unul la altul, lăsându-se pe spate în cordon și ținându-l întins, așa cum încearcă un pescar greutatea unui pește mare după ce-l agață. Niciunul dintre ei nu putea să ajungă la iatagan dacă nu-l forța pe celălalt să cedeze. Se încordau în tăcere. Apoi, deodată, Dorian țâșni în față, iar Zayn se împletici în spate când cordonul se relaxă. Se răsuci și alergă după sabie. Dorian îi observă stângăcia ușoară când se întoarse pe partea beteagă. Alergă după el și adună două lungimi de brațe din cordonul slăbit. Ajunse în centrul ringului și scurtă lungimea cordonului dintre ei aproape la jumătate. Din poziția aceea domina ringul, dar sacrificase o bună parte de teren pentru asta. Zayn se întindea după mânerul iataganului. Dorian își dădu cordonul pe după încheietură și se înfipse bine în picioare. În timp ce ținea cordonul astfel ancorat, Zayn se smuci cu atâta forță de capătul lui, încât îl plesni chiar în partea beteagă. Pentru o clipă își pierdu echilibrul, iar Dorian îl trase înapoi și câștigă încă o lungime de braț.

Brusc, Dorian schimbă unghiul din care trăgea, devenind centrul în jurul căruia pivota Zayn. Ca piatra de la capătul praștiei, Dorian se folosi de impuls ca să-l împingă pe Zayn spre linia de cenușă albă, direct spre unul dintre călăii care așteptau cu sabia scoasă să-l întâmpine. Fiindcă fu cât pe ce să fie împins cu spatele afară din ring, Zayn își găsi sprijinul în piciorul bun și opri efectul de praștie. Se clătină în punctul acela, ridicând un norișor de cenușă albă, dar reuși să rămână în cerc. Călăul stătea în spate cu sabia ridicată, gata să lovească. Acum, cordonul era slăbit și Dorian pierduse avantajul. Alergă în față ca să se izbească de umărul lui Zayn și să-l împingă și

ultimul metru până la linie. Dar Zayn îl văzu venind, așa că încordă picioarele și coborî umărul ca să-l înfrunte.

Se izbiră cu o forță atât de mare, încât își zdruncinară toate oasele și rămaseră încleștați ca un grup statuar, încordându-se și gemând. Dorian ținea podul palmei sub bărbia lui Zayn și-i dădu capul pe spate. Spinarea lui Zayn se arcuia încet peste margine, iar călăul făcu un pas în față, așteptându-l să treacă dincolo. Zayn trase cu greu aer în piept și își adună ultimele puteri. Fața părea să se i se înnegrească și să se umfle din cauza efortului, dar treptat îndreptă spatele și îl împinse pe Dorian cu un pas în spate.

Zgomotul era asurzitor. O mie de voci se alăturaseră luptei și războinicii lui Beshwayo dansau și băteau în scuturi. Un uragan de zgomot copleșea ringul. Zayn se folosi de greutatea sa mai mare și reuși treptat să alunece cu umărul lângă subsuoara lui Dorian, apoi împinse cu putere în sus. Îl ridică pe Dorian de pe picioare și-l forță să-și diminueze strânsoarea. Tălpile lui goale alunecară în praf și fu împins în spate un metru, apoi încă unul. Dorian se împotrivea cu toată forța presiunii lui Zayn, care sări brusc în spate. Dorian se clătină în față, dezechilibrându-se. Iute ca o șopârlă pe piciorul schilodit, Zayn fugi în spate, direct spre locul unde sabia era înfiptă în pământ.

Dorian încercă să tragă de cordonul slăbit ca să-l oprească din nou, dar, înainte să-l întindă de tot, Zayn ajunse la armă și o apucă zdravăn de mâner. Dorian îl smuci în spate, dar Zayn se apropie cu ușurință, cu vârful sabiei întins spre gâtul său. Dorian se feri, aplecându-se rapid, și începură să-și dea târcoale unul altuia, încă legați cu cordonul de mătase.

Zayn râdea fără zgomot, dar nu era nici urmă de bucurie în râsul său. Se prefăcea că-l atacă pe Dorian, provocându-l să se retragă în spate, apoi, de îndată ce reuși să slăbească puțin cordonul ca să se miște, alergă spre locul în care se afla iataganul lui Dorian, în capătul opus al cercului. Înainte ca Dorian să apuce să strângă cordonul, Zayn înșfăcă a doua armă din pământ și se întoarse cu fața spre el cu o armă în fiecare mână.

Peste mulțime se lăsă tăcerea – cu toții priveau fascinați și îngroziți deopotrivă cum Zayn îl urmărea pe Dorian prin ring,

în timp ce călăii îl pândeau din spate, așteptând să facă un pas în afara cercului de cenușă. Privindu-l pe Zayn cu atenție, Dorian își dădu seama că, deși prefera mâna stângă, era aproape la fel de îndemânatic și cu dreapta. De parcă ar fi vrut să demonstreze exact acest lucru, alergă în față și lovi cu mâna dreaptă spre capul lui Dorian. Când acesta se feri, lovi cu stânga și Dorian nu mai reuși să-l evite. Deși se trase într-o parte, vârful îi atinse coastele și mulțimea urlă când văzu sângele țâșnind.

Mansur îl prinse de braț pe Jim cu atâta forță, încât unghiile îi intrară în carne.

– E rănit. Trebuie să-i punem capăt.

– Nu, vere, zise Jim încet, nu putem interveni.

Bărbații din ring se întorceau în continuare ca și când cordonul care îi lega ar fi fost spița unei roți. Dorian ținea încă în mâini partea slăbită a cordonului.

Zayn tremura de nerăbdarea de a ucide, iar ochii îi străluceau întunecat.

– Sângerează, porcule, și după ce-ți verși și ultima picătură, o să-ți tranșez cadavrul în cincizeci de bucăți și o să trimit câte una în cele mai îndepărtate colțuri ale imperiului, ca să știe toți care e pedeapsa pentru trădare.

Dorian nu răspunse. Ținea ușor între degetele mâinii drepte capătul cordonului. Profund concentrat, urmărea ochii lui Zayn ca să zărească semnalul unui nou atac. Zayn mimă o mișcare cu piciorul beteag, apoi sări în față cu cel sănătos. Era exact ceea ce anticipase Dorian. Smuci de bucla cordonului, apoi, cu o mișcare din încheietură, împinse bucla în față ca un bici. Cordonul de mătase îl plesni atât de tare pe Zayn peste ochiul drept, încât vasele de sânge îi plesniră, iar pupila și corneea se sparseră, ochiul transformându-se într-o clipă într-un sac fragil și roz de gelatină.

Zayn scoase un urlet ascuțit și strident, ca al unei fete. Aruncă ambele săbii și-și acoperi ochiul rănit cu mâinile. Orbit, rămase țipând în mijlocul ringului. Dorian se aplecă și ridică un iatagan. Când se îndreptă din nou, grațios ca o dansatoare, înfipse vârful în abdomenul lui Zayn.

Țipătul amuți pe buzele acestuia. Cu o mână încă își acoperea ochiul, iar cu cealaltă pipăi mai jos, găsind rana căscată în burtă din care ieșeau bolborosind sânge, gaze intestinale și resturi. Se prăbuși în genunchi și lăsă capul în jos. Avea gâtul întins în față. Dorian ridică iataganul în sus și-l coborî cu putere. Aerul vibră încet ca zborul unui guguștiuc peste tăișul de oțel, care nimeri vertebrele și le reteză. Capul lui Zayn zbură de pe umeri și se prăvăli pe pământul încins. Trupul rămase în genunchi pentru o clipă cu arterele pompând sânge, apoi se prăbuși în față.

Dorian se aplecă, prinse cu mâna părul cu fire argintii și ridică în sus capul tăiat. Ochii erau larg deschiși și se mișcau dintr-o parte în alta cu o expresie stranie.

– Astfel o răzbun pe prințesa Yasmini. Astfel revendic Tronul Elefantului din Oman, strigă Dorian triumfător.

O mie de glasuri se alăturară strigătului:

– Trăiască al-Salil, califul nostru!

Impi-urile lui Beshwayo se ridicară în picioare și, conduse de regele însuși, rostiră cu glas tunător salutul regal:

– *Bayete, Inkhosi! Bayete!*

Dorian lăsă capul din mână și se dădu în spate, vizibil slăbit din cauza rănii. Sângele îi curgea încă dintr-o parte și poate că ar fi căzut dacă Mansur și Jim n-ar fi alergat în ring să-l sprijine de o parte și de alta. Aproape că îl cărară până în fort. Camerele fuseseră golite de orice mobilă, dar îl duseră pe Dorian în dormitorul lui și-l întinseră pe podeaua goală. Mansur îi porunci lui Rahmad să îl aducă pe doctorul personal al lui Zayn al-Din, care aștepta la ușă să fie chemat. Acesta se apropie în grabă.

În timp ce spăla rana și o cosea cu catgut, Dorian vorbea încet cu Mansur și cu Jim.

– Tom m-a rugat să-mi dau cuvântul că nu o să vă spun nimic până nu se termină lupta. Acum sunt eliberat de promisiune. De îndată ce apărătorii noștri au abandonat fortul, fratele nostru Guy a venit la mal cu un detașament de soldați înarmați. Au năvălit în fort. Când Guy a aflat că am golit vistieria, a ieșit pe parapet și a văzut urmele căruțelor. Trebuie să-și fi dat seama

că am trimis aurul de aici. Între timp, Zayn a debarcat caii pe plajă. Guy a rechiziționat cai pentru el și pentru douăzeci dintre oamenii lui și au plecat cu toții pe drumul de căruțe. Fără îndoială că are de gând să captureze căruțele.

Cei doi îl priveau uluiți. Jim reuși să vorbească primul.

– Femeile! strigă el. Micul Georgie!

– De îndată ce am înțeles ce se întâmplă, Tom i-a luat pe Smallboy și pe muschetarii lui și au plecat după Guy.

– Oh, Doamne! gemu Mansur. Asta a fost ieri. Nu avem cum să știm ce s-a întâmplat de atunci. De ce nu ne-ai spus înainte?

– Știi de ce nu am putut, dar acum sunt eliberat de promisiunea făcută lui Tom.

Când se întoarse spre Mansur, vocea lui Jim era gâtuită de îngrijorare pentru familia lui – Sarah, Louisa și Georgie.

– Vii cu mine, vere? întrebă el.

– Mă lași să mă duc, tată?

– Desigur, fiule, și toate binecuvântările mele să fie cu tine, răspunse Dorian.

Mansur sări în picioare.

– Vin cu tine, vere!

Ieșiră în fugă pe ușă. Jim striga deja după Bakkat:

– Pune șaua pe Drumfire! Plecăm imediat!

Pe lângă faptul că se afla la o distanță sigură de coastă, defileul era și un loc minunat. Din acest motiv îl alesese Sarah pentru a-și instala tabăra. Râul cobora din munți într-o serie de cascade și căderi de apă. Iazurile de sub acestea erau limpezi și liniștite, pline de pești gălbui. Copaci înalți umbreau spațiul în care așezaseră căruțele. Fructele în floare din coronamentul înfrunzit atrăgeau păsări și maimuțe vervet.

Deși Tom o convinsese pe Sarah să ascundă cea mai mare parte a mobilei și celelalte lucruri ale ei la câțiva kilometri de fort, în aceeași ascunzătoare unde era și fildeșul, Sarah insistase să-și încarce în căruțe toate comorile ei adevărate. Nu se uitase la cuferele cu lingourile de aur pe care Tom i le băgase sub nas

ca fiind de mare importanţă. Când ajunseseră în tabără, nici nu se deranjase să le descarce. Sarah râsese când Louisa şi Verity o întrebaseră politicos despre asta.

– Efort inutil. Va trebui oricum să le încărcăm din nou când va veni timpul să ne întoarcem acasă.

Pe de altă parte, nu precupeţise niciun efort ca să confere taberei tot confortul de acasă. Cele mai importante dintre toate erau bucătăria şi sala de mese cu pereţi de lut. Acoperişul era o capodoperă a artei construcţiei cu stuf. Podeaua era din argilă şi balegă. Clavecinul lui Sarah stătea la loc de cinste în mijlocul încăperii şi în fiecare seară se adunau în jurul lui să cânte împreună.

În acele zile, făceau picnicuri lângă iaz, uitându-se la George, care înota ca un peşte mic, şi aplaudând când sărea de pe malul înalt cu cea mai gălăgioasă plescăitură pe care o putea face. Pictau şi coseau. Louisa îi dădea lecţii de călărie lui George, care stătea cocoţat ca o maimuţică pe spatele lui Trueheart. Verity lucra la traducerile ei din Coran şi *Ramayana*. Sarah îl lua cu ea pe George să culeagă flori sălbatice. Când se întorceau în tabără, ea schiţa plantele şi făcea notiţe sub ele, ca să le adauge la colecţie. Verity adusese cu ea o cutie cu cărţile ei preferate din cabina de pe *Arcturus* şi le citea celorlalte femei cu glas tare. Se minunau de *Anotimpurile* lui James Thompson şi râdeau ca nişte şcolăriţe citind din *Furia contra furiei*.

În unele dimineţi, Louisa îl lăsa pe George în grija lui Sarah şi Intepe, în timp ce ea şi Verity mergeau să călărească. Era un aranjament care îi convenea de minune lui George. Bunica Sarah era o sursă inepuizabilă de biscuiţi, caramel şi alte bunătăţi. Era şi o povestitoare înzestrată. Blânda Intepe era fermecată de George şi se supunea ordinelor lui de stăpân fără să crâcnească. Acum era soţia lui Zama şi îi dăruise deja un fiu voinic. Copilul era încă la sânul ei, dar băiatul ei mai mare era supusul lui George. Zama făcuse pentru fiecare câte un arc în miniatură şi un băţ ascuţit pe care să-l folosească drept suliţă. Petreceau o bună parte din timp vânând în jurul taberei. Reuşiseră să ucidă doar o singură dată: un

șoarece-de-câmp făcuse greșeala de a alerga sub picioarele lui George și, încercând să-l evite, îl călcase pe cap. Gătiră leșul la flăcările unui foc mare făcut în acest scop și devorară încântați carnea prăjită.

Păreau niște zile idilice, dar nu erau. O umbră neagră plutea pe deasupra taberei. Chiar și atunci când râdeau, li se întâmpla să se oprească brusc și să se uite în lungul urmelor de căruțe care duceau spre coastă. În multele dăți când pomeneau numele celor dragi, ochii lor erau plini de tristețe. Noaptea se trezeau la nechezatul unui cal sau la sunetul copitelor în întuneric. Strigau de la o căruță la alta:

– Ai auzit ceva, mamă?

– A fost doar unul dintre caii noștri, Louisa. Culcă-te acum. Jim o să vină în curând.

– Te simți bine, Verity?

– La fel ca tine, dar mi-e dor de Mansur cum îți este și ție de Jim.

– Nu vă mai frământați, fetelor, le liniștea Sarah. Sunt din familia Courtney și sunt rezistenți. Se vor întoarce în curând.

O dată la patru sau cinci zile, câte un călăreț venea de la Fort Auspice cu o traistă de piele pe umăr în care erau scrisori pentru ele. Sosirea lui era momentul culminant al vieții lor. Fiecare lua scrisoarea adresată ei și mergea la propria căruță ca să citească în liniște. Ieșeau mult mai târziu, îmbujorate și zâmbind, cu un aer încântat, ca să discute despre veștile primite. Apoi începea o nouă așteptare lungă și singuratică până când călărețul venea din nou.

Bunicul lui Intepe, Tegwane, era paznicul de noapte. La vârsta lui dormea puțin și își lua în serios datoria. Se plimba întruna printre căruțe pe picioarele-i subțiri, cu sulița pe umăr. Zama era supraveghetorul taberei. Avea opt oameni în subordine, inclusiv vizitiii și *askari*[1] înarmați. Izeze, Puricele, se transforma într-un tânăr robust și un bun trăgător cu muscheta. Era sergentul gărzii.

[1] Soldat indigen dintr-o colonie africană (n.tr.)

La ordinele lui Jim, Inkunzi mutase toate turmele de vite mai sus, pe coastă și pe dealuri, unde aveau să fie la adăpost de incursiunile vreunei forțe expediționare trimise de Zayn al-Din. El și păstorii Nguni erau pe aproape dacă se ivea vreo urgență.

După douăzeci și opt de zile în tabăra de lângă râu, femeile ar fi trebuit să se simtă în siguranță, dar nu era așa. Ar fi trebuit să poată dormi liniștite, dar nu o făceau. Negre presimțiri pluteau în jur.

În noaptea aceea, Louisa nu reușise să adoarmă. Pusese o pătură peste pătuțul lui George ca să-l apere de lumină, iar ea rămăsese întinsă în pat, sprijinită în perne, citind din Henry Fielding la lumina lămpii cu ulei. Deodată, aruncă deoparte cartea și alergă la foaia de cort din spatele căruței. Trase draperia și ascultă până când fu sigură, apoi strigă:

– Vine un călăreț. Trebuie să fie poșta.

Lămpile din celelalte căruțe se aprinseră imediat și cele trei femei coborâră, stând în grup în fața bucătăriei. Vorbeau cu voioșie în timp ce Zama și Tegwane puneau bușteni pe foc și o ploaie de scântei se ridica în aer.

Sarah fu prima care deveni neliniștită.

– Sunt mai mulți cai, zise ea, înclinând capul să asculte.

– Crezi că s-ar putea să fie băieții? întrebă Louisa nerăbdătoare.

– Nu știu.

– Poate că ar trebui să ne luăm măsuri de precauție, sugeră Verity. Nu ar trebui să presupunem că sunt prietenoși doar pentru că vin călare și nu se ascund.

– Verity are dreptate. Louisa, ia-l pe Georgie! Toți ceilalți, în bucătărie! Ne încuiem acolo până când aflăm cine sunt.

Louisa își adună poalele cămășii de noapte și alergă înapoi la căruță, cu părul lung și blond fluturând în urma ei. Intepe ieși din colibă cu copiii ei, iar Sarah și Verity îi duseră în bucătărie. Sarah înhăță o muschetă de pe suport și rămase în cadrul ușii.

– Grăbește-te, Louisa! strigă ea neliniștită.

Sunetul de copite se auzi mai tare și din întunericul nopții apăru un grup mare de călăreți. Intrară în goană în tabără și traseră de hățuri, iar caii începură să se plimbe încolo și

încoace, dând peste găleți și scaune și ridicând o ceață de praf în lumina focului.

– Cine sunteți? strigă Sarah cu asprime, stând neînfricată în pragul ușii. Ce vreți de la noi?

Liderul grupului se îndreptă spre ea și își dădu pălăria pe ceafă, așa că Sarah reuși să vadă că era un bărbat alb.

– Pune arma jos, femeie! Scoate toți oamenii la vedere! De acum, eu conduc aici.

Verity veni lângă Sarah.

– E tatăl meu, îi spuse încetișor lui Sarah. Guy Courtney.

– Verity, copilă trădătoare! Vino aici! Ai multe explicații de dat.

– Las-o în pace, Guy Courtney! Verity e sub protecția mea.

Guy începu să râdă când o recunoscu.

– Sarah Beatty, iubita mea cumnată. Au trecut mulți ani de când ne-am despărțit.

– Nu destul de mulți pentru mine, îi zise Sarah cătrănită. Să știi de la mine că nu mai sunt Beatty, ci doamna Tom Courtney. Acum pleacă și lasă-ne în pace!

– N-ar trebui să te lauzi cu căsătoria cu un asemenea ticălos și desfrânat, Sarah. Însă nu vă pot părăsi atât de curând. Te afli în posesia unor lucruri care mi-au fost furate. Aurul și fiica mea. Am venit să le revendic.

– Va trebui să mă omori înainte să pui mâna pe oricare din ele.

– Asta nu o să-mi fie prea greu, te asigur. Râse și se uită din nou la Peters. Spune-le oamenilor să caute în căruțe.

– Oprește-te! strigă Sarah ridicând muscheta.

– Trage! o invită Guy. Dar jur că o să fie ultimul lucru pe care îl faci.

În timp ce Sarah ezita, oamenii lui Guy săriră de pe cai și alergară la căruțe. Se auzi un strigăt și Peters îi spuse lui Guy:

– Au găsit cuferele cu aur.

Pe urmă se auzi un țipăt și doi arabi o scoaseră pe Louisa din căruță. Era cu George în brațe și se lupta înnebunită cu cei care o țineau.

– Lăsați-mă! Lăsați-mi copilul!

– Cine e plodul ăla? Guy întinse mâna, prinse copilul de un braț și-l smulse din brațele Louisei. Se uită la Sarah peste foc. Știi ceva de bastardul ăsta mic?

Verity o trase pe Sarah pe furiș de cămașa de noapte și-i șopti în grabă:

– Nu-l lăsa să afle ce înseamnă George pentru tine. O să se folosească fără milă de el.

– Așadar, draga mea fiică unelteşte cu dușmanii tatălui ei. Rușine să-ți fie, copilă. Întoarse privirea spre Sarah. Văzu că devenise cumplit de palidă și zâmbi cu răceală. Nu e ruda ta, Sarah? Nu-l revendici? Atunci, să scăpăm de el!

Se aplecă în șa și-l atârnă pe George deasupra focului. Copilul simți căldura pe picioarele goale și urlă de durere. Louisa țipa la fel de tare.

– Nu, tată, te rog, lasă-l în pace! strigă Verity.

– Nu, Guy, nu! Reacția lui Sarah fu cea mai puternică dintre toate. Alergă în față și spuse: E nepotul meu. Te rog, nu-i face rău! O să facem cum spui, dar dă-i drumul lui Georgie.

– Asta sună mult mai rezonabil.

Guy ridică din flăcări copilul.

– Dă-mi-l mie, Guy! Sarah întinse brațele după copil. Te rog, Guy!

– Te rog, Guy! o îngână el. Ești mult mai politicoasă acum! Dar mă tem că trebuie să-l țin eu pe micul George, ca să mă asigur că nu te răzgândești. Acum, vreau ca toți servitorii să arunce armele și să iasă din orice ascunzătoare cu mâinile pe cap. Dă-le ordinul!

– Zama! Tegwane! Izeze! Toți. Faceți ce spune, ordonă Sarah.

Aceștia ieșiră ezitând dintre căruțe și de după copacii din jur. Oamenii lui Guy le luară muschetele, le legară mâinile la spate și-i duseră în apropiere.

– Acum, Sarah, tu și fata cealaltă – arătă spre Louisa – intrați înapoi în colibă. Ține minte, îl am pe flăcăul ăsta zdravăn cu mine.

Pișcă obrazul lui George cu unghiile, până când zgârie pielea fragedă și copilul țipă de durere. Femeile se zbătură în brațele bărbaților care le țineau, dar fură duse înapoi în bucătărie. Ușa se trânti și doi dintre oamenii lui Guy rămaseră de pază.

Guy coborî din șa și aruncă hățurile unui însoțitor. Aproape că-l târî pe George după el și, când copilul se împotrivi, se aplecă spre el și-l zgâlțâi până când îi clănțăniră dinții și rămase fără suflare, fără să mai țipe.

– Închide gura, porc mic, sau o închid eu pentru tine. Se îndreptă de spate și strigă după Peters: Spune-le să descarce cuferele cu aur. Vreau să verific eu însumi ce-i în ele.

Dură mai mult decât se aștepta Guy ca oamenii lui să scoată cuferele grele din căruțe și să deșurubeze capacele, dar când fu în fața lor și privi în jos la lingourile galbene și lucioase, o expresie plină de venerație i se întipări pe față.

– E aici tot, șopti el visător, până la ultimul gram. Apoi se dezmetici. Acum nu ne rămâne decât să-l ducem înapoi în siguranță la nave. O să avem nevoie de cel puțin două dintre căruțele astea. Îl puse pe George sub un braț și merse spre servitorii care stăteau laolaltă, fiind păziți de oameni înarmați. Care dintre voi sunt vizitiii? Apoi îi alese pe toți. Mergeți cu oamenii mei și aduceți boii. Înjugați-i la aceste două căruțe. Mișcați-vă repede! Dacă încercați să fugiți, o să fiți împușcați.

De îndată ce ușa de la bucătărie se trânti în urma lor, Sarah se întoarse spre fete. Verity era palidă, dar calmă. Louisa tremura și plângea încet.

– Verity, stai lângă ușă și avertizează-ne dacă cineva încearcă să o deschidă. O luă pe Louisa pe după umeri. Hai, draga mea, curaj! Asta nu-l ajută pe George.

Louisa îndreptă umerii și șopti, ștergându-și lacrimile:

– Ce vrei să fac?

– Să mă ajuți.

Sarah se duse la cufărul de armată aflat pe peretele lateral. Scotoci în sertarul de jos și scoase o cutie albastră din piele. Când o deschise, femeile văzură o pereche de pistoale de argint pentru duel în culcușul lor căptușit cu catifea.

– Tom m-a învățat să trag cu astea. Îi întinse unul Louisei. Ajută-mă să le încarc.

Acum, că avea o treabă de făcut, Louisa își reveni repede și încărcă arma cu mâini sigure și rapide. Sarah o urmărise exersând și știa că Jim făcuse din ea un pistolar excelent.

– Ascunde-l în corsaj, ordonă Sarah, apoi puse celălalt pistol sub hainele de noapte. Se întoarse la ușă și ascultă. Ai auzit ceva?

– Cei doi paznici arabi stau de vorbă, șopti Verity.

– Ce spun?

– S-au dat lupte în golf. Sunt îngrijorați. Când erau pe drum încoace, au auzit zgomotele unei bătălii cumplite și câteva explozii în urma lor, iar ei cred că navele lui Zayn au sărit în aer. Au de gând să dezerteze și să încerce să fugă spre coastă. Nu vor să fie abandonați aici dacă Zayn o să fie înfrânt.

– Atunci, nu e totul pierdut. Tom și Dorian încă luptă.

– Se pare că asta se întâmplă, încuviință Verity.

– Ascultă mai departe, Verity. Vreau să încerc fereastra.

Sarah o lăsă lângă ușă și puse un scaun sub singura fereastră înaltă. În timp ce Louisa îl ținea nemișcat, ea se urcă. Dădu la o parte marginea draperiei din piele de kudu care o acoperea și privi afară.

– Îl vezi pe George? întrebă Louisa cu tremur în voce.

– Da, îl ține Guy. Pare înspăimântat, dar nu e rănit prea rău.

– Bietul meu copil, scânci Louisa.

– Nu începe iar, se răsti Sarah. Ca să le țină ocupate pe cele două fete, începu să comenteze tot ce vedea petrecându-se afară. Descarcă din căruțe cuferele cu aur și deschid capacele. Guy le verifică.

Le descrise cum, după ce cuferele fură sigilate și reîncărcate în două căruțe, vizitiii aduseră perechile de boi și, sub privirile oamenilor lu Guy, îi înjugară.

– Sunt gata să plece, zise Sarah ușurată. Guy a obținut tot ce a vrut. Cu siguranță acum ni-l va da înapoi pe George și o să ne lase în pace.

– Nu cred că o să facă asta, mătușă, o contrazise Verity fără tragere de inimă. Cred că noi suntem pașaportul lui de întoarcere pe coastă. Din câte am înțeles din spusele paznicilor, bărbații noștri încă luptă. Tata știe că, atâta vreme cât ne are pe noi și pe Georgie ostatici, nu o să-i poată ataca.

În câteva minute, se dovedi că avea dreptate. Se auzi tropăitul picioarelor afară și ușa se dădu de perete. Cinci arabi năvăliră înăuntru și unul i se adresă cu asprime lui Verity. Ea le traduse celorlalte:

– Spune că trebuie să ne îmbrăcăm repede cu haine mai groase și să fim gata de plecare imediat.

Le conduseră la căruțe și paznicii rămaseră cu ele în timp ce-și puneau haine groase peste cămășile de noapte, aruncând câteva lucrușoare într-o valiză. Pe urmă, le conduseră la caii gata înșeuați pentru ele. Cele două căruțe în care se afla aurul erau trase una în spatele celeilalte și întoarse către drum. Guy era în fruntea oamenilor lui.

– Lasă-mă să-l iau pe George, se rugă Sarah.

– Odată, demult, m-ai dus de nas, Sarah Beatty. Nu o să se mai întâmple asta a doua oară. O să-l țin pe nepotul tău chiar aici, la îndemână. Scoase pumnalul din teacă și puse lama la gâtul lui George. Copilul era prea înfricoșat ca să strige. Să nu te îndoiești nicio clipă că o să-i tai gâtul fără ezitare dacă-mi dai vreun motiv. Dacă ne întâlnim pe drum cu Tom, cu Dorian sau cu oricare din gașca lor spurcată, să le spui asta. Acum, ține-ți gura!

Încălecară pe caii pe care îi țineau Zama, Izeze și Tegwane. Când Louisa se așeză pe spinarea lui Trueheart, se aplecă în față și-i șopti lui Zama:

– Unde sunt Intepe și copiii?

– I-am trimis în pădure, răspunse el repede. Nu a încercat nimeni să-i oprească.

– Slavă Domnului măcar pentru asta!

Guy dădu ordinul de plecare, iar Peters îl repetă cu voce tare. Bicele pocniră şi căruţele porniră la drum. Guy conducea convoiul, ţinându-l pe George într-o poziţie incomodă pe şoldul lui. Escorta formată din arabi forţă femeile să meargă aproape în urma lui. Le împinseră atât de aproape, încât genunchii li se atingeau. Sunetul roţilor, scârţâitul şi zăngănitul echipamentului acopereau vocea lui Sarah, iar ea le şopti fetelor:

– Ai pistolul pregătit, Louisa?

– Da, mamă. Sunt cu mâna pe el.

– Bine. Atunci, uite ce trebuie să faci!

Vorbi mai departe încetişor, iar cele două fete încuviinţară pe şoptite.

– Aşteptaţi semnalul meu, le avertiză Sarah. Singura noastră şansă e să-i luăm prin surprindere. Trebuie să acţionăm la unison dacă vrem să izbutim.

Cavalcada şerpui la vale printre dealuri, îndreptându-se către litoral. Caii erau forţaţi să menţină aceeaşi viteză ca aceea a boilor înjugaţi. După o vreme, nimeni nu mai vorbi. Prizonierii şi cei care-i capturaseră mergeau într-o linişte letargică, ce se transformă încet în toropeală. George se cufundase de mult într-un somn adânc, iar capul i se legăna pe umărul lui Guy. De câte ori Sarah se uita la el, inima i se strângea de spaimă.

Din când în când întindea mâna şi le atingea pe fete, ca să le ţină treze şi vigilente. Privi cu atenţie caii pe care călăreau arabii. Erau slabi şi în stare proastă şi bănuia că îndurase o călătorie lungă şi chinuitoare pe navele mici. Nu se puteau întrece cu caii pe care mergeau ea şi fetele. Din cei trei, Trueheart era cea mai rapidă. Louisa era uşoară, iar ea şi Trueheart puteau fugi de oricare dintre ei, chiar dacă îl ducea şi pe micul George cu ea.

Arabul care mergea lângă Sarah lăsă capul în piept şi începu să alunece într-o parte în şa. Sarah ştia că adormise. Înainte să se răstoarne de pe spinarea calului, acesta ridică brusc capul şi se trezi speriat.

„Toţi sunt epuizaţi, îşi zise Sarah. Nu s-au odihnit de când au plecat de pe coastă. Nici caii nu sunt într-o stare mai bună. În curând e momentul să fugim şi să scăpăm."

În lumina lunii, recunoscu porțiunea de drum: se apropiau de un vad peste unul dintre afluenții râului mare. Pe drumul de la Fort Auspice, Zama și oamenii lui petrecuseră zile întregi săpând malurile. Era o trecere îngustă și abruptă, pe unde căruțele nu puteau merge decât cu dificultate. Știa că nu aveau să găsească un loc mai bun în care să încerce o evadare. Aprecia că mai era doar o oră de întuneric care să le acopere fuga și, până atunci, spera că aveau să reușească să scape de caii slăbiți și epuizați ai urmăritorilor.

Întinse mâna pe furiș spre ambele fete. Le strânse de mână și le trase ușor ca să le facă atente. Cele trei femei îndemnară ușor caii și se apropiară până când ajunseră să călărească atât de aproape de crupa calului lui Guy, încât l-ar fi putut atinge.

Sarah bägă mâna sub haină și scoase pistolul din corsaj. Folosi faldurile hainei din piele de oaie ca să acopere clicul când ridică pe jumătate cocoșul. Trăgaciul armei era foarte fragil și nu îndrăznea să-l ridice de tot până în clipa în care trăgea. La nici cincizeci de metri în față, văzu deschizătura din malul râului apărând din întuneric, iar drumul se înclina către vad. Așteptă până când Guy trase de frâu ca să verifice săpătura ce ducea la vad.

Înainte ca Guy să strige, Sarah dădu intenționat peste calul lui. Fetele înaintară de-o parte și de alta a ei și, pentru o clipă, se produse o învălmășeală. Caii se loviră unul de altul și se foiră în loc.

– Țineți-vă afurisiții de cai sub control, exclamă Guy enervat.

Pe urmă, o altă voce bubui din întunericul din față.

– Stați pe loc! Am cincizeci de muschete încărcate cu alice îndreptate spre voi.

– Tom! zise Sarah încântată. E Tom!

Cu siguranță auzise căruțele de la un kilometru și jumătate distanță și alesese vadul râului pentru o ambuscadă.

– Tom Courtney! strigă Guy. Îl am pe nepotul tău cu pumnalul la gât. Oamenii mei o au pe soția ta, Sarah, și pe celelalte femei din familia ta. Dă-te la o parte și lasă-ne să trecem dacă vrei să le mai vezi în viață.

Ca să întărească amenințarea, îl mișcă pe George de pe umăr și-l ridică în sus cu ambele mâini.

– E bunicul tău, copile. Vorbește cu el. Spune-i că ești în siguranță.

Îl înțepă pe George în braț cu pumnalul. Din spatele umărului lui Guy, Sarah văzu sângele țâșnind pe pielea albă și lucind în lumina lunii.

– Bunicule! țipă George cât îl ținea gura. E un om îngrozitor care mă rănește.

– Pe Dumnezeu, Guy! Dacă atingi un singur fir de păr din capul copilului, o să te omor cu mâinile goale, răsună vocea lui plină de frustrare și furie.

– I-auzi cum guiță purcelul, strigă Guy și-l înțepă din nou pe George. Aruncă armele și ieșiți la vedere, altfel îți trimit mațele nepotului tău pe o tavă de argint.

Sarah scoase pistolul de sub haină și ridică încet cocoșul. Întinse mâna și lipi țeava de partea de jos a spatelui lui Guy, la nivelul rinichilor. Când trase, împușcătura fu înăbușită de hainele lui Guy. Spatele lui se arcui de durere când glonțul îi zdrobi vertebrele. Slăbi strânsoarea și George căzu din mâinile lui ridicate.

– Acum, Louisa! țipă Sarah.

Dar Louisa nu mai avea nevoie de vreun ordin. Se aplecă în șa și-l prinse pe George din cădere. Îl strânse la piept și lovi cu călcâiele în coastele lui Trueheart.

– Di! Di! strigă ea. Fugi, Trueheart! Fugi!

Trueheart sări în față. Un arab întinse mâna ca s-o prindă, dar Louisa trase cu al doilea pistol în fața lui bărboasă și omul căzu pe spate din șa. Verity întoarse calul în spatele lui Trueheart, ca să-i protejeze pe George și pe mama lui de gloanțele de muschetă trase de escortă. Ajunse în ultima secundă. Unul dintre arabi, mai vigilent decât ceilalți, ridică pușca jezail și flacăra lungă a detunăturii lumină în întuneric. Sarah auzi glonțul intrând în carne. Calul lui Verity se prăbuși sub ea și fata fu aruncată peste capul lui.

Sarah mână înainte calul, exact când Guy cădea pe spate din șa și se prăbușea moale direct în calea ei. Calul încercă să sară

peste el, dar o potcoavă de metal nimeri în tâmpla lui Guy și Sarah auzi osul fragil crăpând precum gheața. Calul își recăpătă echilibrul și Sarah îl întoarse spre locul în care căzuse Verity, care se străduia să se ridice.

– Vin, Verity! îi strigă Sarah, întinzând brațul spre ea.

Verity își încolăci brațul pe după al ei când calul trecu pe lângă ea. Niciuna nu avea suficientă forță, dar Verity reuși să se prindă cu brațul liber de greabănul calului și se agăță disperată de el, în vreme ce o urmau pe Trueheart prin vadul râului.

– Tom! strigă Sarah. Noi suntem. Nu trage!

Restul arabilor din escortă își veniseră în fire și galopau după Sarah într-un grup compact. Deodată, o salvă de focuri de muschetă erupse de pe marginea malului pe care stăteau întinși Smallboy și restul oamenilor lui Tom. Trei cai se prăbușiră în învălmășeală, iar ceilalți arabi traseră de hățuri și se întoarseră. Fugiră să se adăpostească după căruțe și se înghesuiră în spatele lor.

Tom sări de pe mal și, când Sarah struni calul, le prinse pe ea și pe Verity și le trase din șa. Le duse apoi în spatele malului, în siguranță.

– Louisa! zise Sarah cu răsuflarea tăiată. Prinde-i pe Louisa și pe George!

– Nimeni nu poate să o prindă pe Trueheart când are zăbala între dinți. Dar sunt în siguranță câtă vreme îi ținem aici pe arabi. Tom o îmbrățișă pe Sarah. Pe Dumnezeu, cât mă bucur să te văd, femeie!

Sarah îl împinse.

– O să fie destul timp pentru prostiile astea mai târziu, Tom Courtney. Încă mai ai treabă aici.

– Ai dreptate!

Tom alergă înapoi în vârful malului și strigă spre căruțele întunecate după care se ascundeau arabii:

– Guy! Mă auzi?

– E mort, Tom, îl întrerupse Sarah, l-am împușcat eu.

– Atunci, mi-ai luat-o înainte, zise Tom morocănos. Abia așteptam să o fac.

Apoi își dădu seama că Verity stătea lângă el.

– Îmi pare rău, draga mea. A fost tatăl tău.

– Dacă aș fi avut un pistol, aș fi făcut-o eu însămi, zise Verity calmă. Ce mi-a făcut mie de-a lungul anilor nu mai contează, dar când a început să-l chinuiască pe Georgie... Nu, unchiule Tom, a meritat-o, ba chiar merita mai mult.

– Ești o fată curajoasă, Verity, răspunse Tom și o strânse în brațe.

– Noi, cei din familia Courtney, suntem făcuți dintr-un aluat mai tare, zise Verity și-l îmbrățișă la rândul ei.

Tom râse și-i dădu drumul.

– Acum, dacă îi chemi pe paznicii ăia negri de după căruțe, ți-aș fi foarte recunoscător. Poți să le spui că nu le facem rău și că o să poată trece liberi spre coastă câtă vreme abandonează căruțele. Spune-le că am o sută de oameni cu mine, ceea ce e o minciună. Dacă nu se predau, o să-i atacăm și o să-i nimicim pe toți.

Verity le strigă mesajul în arabă. Urmă o pauză, în care arabii discutară despre ce spusese ea. Le auzea vocile înfierbântate și înțelese câteva cuvinte. Unii spuneau că *efendi* murise și că nu mai aveau de ce să rămână acolo. Alții vorbeau despre cantitatea de aur și despre ce avea să facă Zayn al-Din când urma să afle că îl pierduseră. O voce puternică le aminti de sunetele bătăliei pe care le auziseră venind dinspre golf.

– Poate că și Zayn al-Din a murit, spuse vorbitorul.

Trupul lui Guy Courtney era întins acolo unde căzuse și, în timp ce lumina zorilor creștea, Verity putu să vadă fața tatălui său mort. În ciuda cuvintelor ei curajoase, trebui să-și mute privirea.

În cele din urmă, arabii răspunseră cu glas tare:

– Lăsați-ne în pace și o să predăm armele și căruțele.

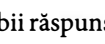

Jim și Mansur mânară caii cu putere și merseră toată noaptea. Duceau cu ei cai de rezervă și, când oboseau ai lor,

schimbau repede șeile și mergeau mai departe. Călăreau mai tot timpul în tăcere, captivi în propriile gânduri, mai negre ca noaptea. Când vorbeau, o făceau monosilabic sau în propoziții scurte, iar ochii le rămâneau fixați înainte.

– Sunt mai puțin de zece kilometri până la tabăra de căruțe din defileu, zise Jim pe când urcau o pantă abruptă. La prima lumină a dimineții, recunoscu ușor copacul ce se înalță pe fundalul cerului. O să ajungem într-o oră.

– Te rog, Doamne! șopti Mansur, apoi urcară pe creastă ca să vadă în față.

Zăriră râul ce șerpuia sub ei, apoi, când primele raze ale soarelui coborâră sub burta unui nor și luminară valea cu o bruscheță dramatică, văzură amândoi praful în aceeași clipă.

– Un călăreț se apropie în galop! exclamă Jim.

– Doar un mesager călărește așa, zise Mansur încet. Să sperăm că veștile sunt bune.

Întinseră amândoi telescoapele și, pentru o clipă, amuțiră când recunoscură călărețul prin lentilă.

– Trueheart! strigă Jim.

– În numele Domnului! E Louisa călare. Uite cum îi lucește părul în bătaia soarelui, încuviință Mansur. Duce ceva în brațe. E Georgie.

Jim nu mai așteptă. Dădu drumul calului de rezervă și-i strigă lui Drumfire:

– Aleargă, dragul meu! Aleargă cât poți tu de tare.

Mansur nu reuși să țină pasul cu ei când goniră pe potecă.

George îi văzu venind și se foi în brațele Louisei ca un pește.

– Tati! țipă el. Tati!

Jim sări de pe spatele lui Drumfire în clipa în care calul se opri brusc, apoi îi ridică din șaua lui Trueheart și-i strânse la piept pe amândoi.

Mansur se apropie călare.

– Unde e Verity? E în siguranță?

– La vadul din râu cu căruțele. E cu Tom și Sarah.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Louisa.

Mansur porni mai departe și îi lăsă pe Jim și pe Louisa plângând de fericire unul în brațele celuilalt și pe George trăgând cu ambele mâini de barba lui Jim.

Săpară un mormânt pentru Guy Courtney lângă drumul de căruțe și-i înfășurară corpul într-o pătură înainte să-l coboare în groapă.

– A fost un mare ticălos, murmură Tom la urechea lui Sarah. Merita să fie lăsat în seama hienelor, dar a fost fratele meu.

– Și cumnatul meu de două ori... și eu am fost cea care l-a ucis. Asta o să-mi rămână pe conștiință toată viața.

– Să nu te apese prea greu, pentru că nu ești vinovată, zise Tom.

Se uitară amândoi la Verity și la Mansur, care stăteau ținându-se de mână de cealaltă parte a mormântului.

– Facem ceea ce trebuie, Thomas, spuse Sarah.

– Nu știu ce să zic, mormăi el. Să terminăm odată și să plecăm spre Fort Auspice. Dorian e rănit și, chiar dacă acum e rege, are nevoie să fim lângă el.

Îi lăsară pe Zama și pe Muntu să umple mormântul și să-l acopere cu pietre, ca să nu sape hienele și să-l deschidă, iar Mansur și Verity coborâră dealul în urma lor. Smallboy înjugase deja cele două căruțe cu aur. Mansur și Verity mergeau mână în mână, dar, deși era palidă, Verity nu vărsase o lacrimă.

Jim și Louisa așteptau lângă căruțe. Amândoi refuzaseră să participe la înmormântare.

– Nu după ce le-a făcut Louisei și lui Georgie.

Jim se încruntase când Tom îi sugerase asta. Acum, Jim se uită întrebător la tatăl lui și Tom spuse:

– S-a sfârșit.

Încălecară și întoarseră caii în jos, spre coastă, către Fort Auspice.

Fură necesare câteva săptămâni ca să repare barca eșuată, *Sufi*, și să o facă să plutească dincolo de plajă. Rahmad

și echipajul lui o preluară și o ancorară în mijlocul golfului. Bărcile de transport capturate erau deja pregătite pentru o lungă călătorie înapoi spre Muscat, având calele pline de fildeș.

Dorian se sprijinea de umărul lui Tom în timp ce cobora șchiopătând spre plajă. Rana pe care i-o făcuse Zayn al-Din nu era încă vindecată de tot, iar Sarah stătea aproape de pacientul ei regal. După ce urcară în barcă, Jim și Mansur vâsliră spre *Arcturus*. Verity și Louisa, cu George ciripind pe șoldul ei, așteptau să-i primească la bord. Verity întinsese ospățul de adio pe mese demontabile pe dunetă. Râseră, mâncară și băură împreună pentru ultima dată înainte să se despartă, în timp ce Ruby Cornish pândea să vadă schimbarea mareei. În cele din urmă, se ridică întristat și spuse:

– Iertați-mă, Maiestate, dar vântul și mareea ne sunt favorabile.

– Mai ține un ultim toast, frate Tom, zise Dorian.

Tom se ridică puțin șovăielnic în picioare.

– Călătorie sigură și rapidă! Să ne revedem din nou cât mai curând!

Băură în cinstea toastului și se îmbrățișară, apoi cei care rămâneau la Fort Auspice coborâră în barcă. De pe plajă, urmăriră cum *Arcturus* ridica ancora. Dorian era în dreptul copastiei, sprijinit de Mansur și de Verity. Brusc, începu să cânte, cu vocea lui la fel de puternică și de frumoasă ca întotdeauna:

Adio, rămas-bun, frumoase doamne spaniole,
Adio, rămas-bun, doamnelor din Spania,
Poruncă am primit spre Anglia să navigăm,
Nădăjduim, în scurt răstimp, să ne revedem...

Arcturus conduse flota de bărci prin canal. Când continentul rămase doar un contur de un albastru stins la orizont, Ruby Cornish veni lângă el la bordul aflat în bătaia vântului.

– Maiestate, am ieșit cu bine în larg.

– Mulţumesc, căpitane Cornish. Eşti bun să stabileşti cursul pentru Muscat? Avem acolo nişte treburi neterminate.

Căruţele erau încărcate, iar Smallboy şi Muntu aduseră boii de pe păşune şi îi înjugară.

– Unde vă duceţi? întrebă Sarah.

Louisa clătină din cap.

– Mamă, asta trebuie să-l întrebi pe Jim, pentru că eu nu ştiu să-ţi răspund.

Se uitară amândouă la el şi Jim începu să râdă.

– Dincolo de următorul orizont albastru, răspunse el, ridicându-l pe George şi aşezându-l pe umăr. Dar nu te teme, pentru că ne întoarcem curând cu căruţele pline ochi de fildeş şi diamante.

Tom şi Sarah stăteau pe parapetul de la Fort Auspice şi priveau cum convoiul de căruţe şerpuia departe pe dealuri, îndreptându-se spre interiorul continentului. Jim şi Louisa erau în faţă, cu Bakkat şi Zama călărind la mică distanţă în urma lor. Intepe şi Letee mergeau pe lângă căruţa din faţă, cu copiii adunaţi printre picioarele lor.

Pe creasta dealului, Jim se întoarse în şa şi le făcu semn cu mâna. Sarah îşi scoase boneta şi o flutură cu putere până când dispărură dincolo de creastă.

– Ei bine, Thomas Courtney, am rămas din nou amândoi, zise ea încetişor.

– Şi îmi place foarte mult aşa, spuse el şi o cuprinse cu braţul de talie.

Jim privea în faţă şi ochii îi sticleau de dorul de ducă. Cocoţat pe umerii lui, George strigă:

– Căluţule! Di, căluţule!

– Ariciule, ai născut un monstru, spuse Jim.

Louisa se aplecă spre el şi-l strânse de braţ, zâmbind misterios.

– Sper să mă descurc mai bine la următoarea încercare.
Jim se opri brusc și se uită la ea.
– Nu, nu ești! Ești?
– Oh, da, sunt! răspunse ea.
– De ce nu mi-ai spus până acum?
– Pentru că m-ai fi lăsat în urmă.
– Niciodată! zise el cu glas hotărât.

NOILE AVENTURI ALE FAMILIEI COURTNEY ÎN NESFÂRȘITELE TĂRÂMURI SĂLBATICE ALE AFRICII.

Bravura, romantismul și lăcomia sunt ingredientele acestei povești istorice din Africa secolului al XVIII-lea marca Wilbur Smith, care îi va fascina atât pe fanii existenți, cât și pe cititorii nou-veniți în această fascinantă călătorie.

Saga familiei Courtney continuă în acest al unsprezecelea roman cu aventurile fiilor lui Dorian și Tom Courtney, Jim și Mansur, care pornesc în explorarea sudului Africii, într-o călătorie captivantă și riscantă deopotrivă. Acolo li se dezvăluie teritorii virgine de o frumusețe fără egal, locuite de triburi războinice și de animale sălbatice, dar și împânzite de pericole de neimaginat.

Când Jim se îndrăgostește pe neașteptate de o tânără și frumoasă prizonieră, captivă pe un vas, viața lui ia brusc o turnură neobișnuită. El promite să o elibereze, deși acțiunea lui temerară îl determină să-și părăsească familia și casa, și, urmărit de autorități, să fugă spre orizontul albastru. Atunci când membrii familiei se reunesc, ei reușesc să-și înlăture dușmanii, obținând astfel stabilitate și o libertate deplină.

„Cel mai mare autor de romane de aventuri din lume..."
Daily Express

„Jocul lui Wilbur Smith este acțiunea,
iar el este un adevărat maestru..."
Washington Post

ISBN: 978-606-006-073-4